VINTILĂ CORBUL
şi
MIRCEA EUGEN BURADA
OAMENI ÎN ROLLS-ROYCE
Roman

Editura Universul Familiei

Coperta de: GHEORGHE BALTOC
I.S.B.N. 973 – 9059 – 19 – 8

Dreptul de copyright pentru vers. română conform contractului încheiat, cu S.C. TRIADA PROD. IMP. EXP. S.R.L. aparţine S.C. UNIVERSUL FAMILIEI. S.R.L.

Ronald Chandler, preşedintele, mastodontului „Bank of America and South Asia" se afla de câteva zile la San Francisco. Ocupa apartamentul imperial la Hotelul „Intercontinental" şi duce o existenţă de nabab, aşa cum i se cuvenea unui personaj de importanţa lui. Se spunea că îl favoriza constant norocul şi că orice ar fi atins se transforma în aur. Dar spre deosebire de legendarul său predecesor, Midas, regele cu: urechi de măgar, Chandler, era falnic şi încă fermecător deşi depăşise vârsta mijlocie.

Admirat de femei, gata oricând să i se dăruiască, era veninos invidiat de bărbaţi de o seamă cu el, porniţi – vai – pe panta unui iremediabil declin viril.

Când sosise la San Francisco, nici nu-i trecuse prin gând că aici avea să se abată-asupra lui o nenorocire, cu atât mai grea, resimţită cu cât lovea pe nepregătite, în plină glorie. După un prânz regesc, savurat în compania unei foarte tinere şi superbe actriţe o poftise în apartamentul său spre a-i arăta o colecţie de stampe japoneze cumpărate în cursul aceleaşi dimineţi de la un anticar de pe Market Street. Pretext arhifolosit, dar cu succes garantat, mai ales când, partenera ştie la ce trebuie să se aştepte şi acceptă cu seninătate riscurile.

Dar când să treacă la fapte, Chandler constatase cu groază că se afla în pragul celui mai umilitor fiasco din cariera sa. Organismul lui altă dată atât de prompt, refuza acum cu încăpăţânare să-şi îndeplinească îndatoririle-i fireşti. Exasperat, privea cu ciudă corpul sculptural, cu, voluptuoase curbe, întins într-o postură plină de farmec, alături de trupul lui gol, insensibil, inert, lipsit de substanţă. Într-o ultimă şi disperată tentativă îşi plimbă mâna peste cupele sânilor peste rotunjimile şoldurilor, îl copleşea ruşinea/ îl năpădise o transpiraţie fierbinte, ţâşnită din toţi porii, ca din stropitoare. Sudoarea i se prelingea pe spinare, pe piept, pe pântece, picura din subsuori, din vârful nasul, sporindu-i angoasa provocată de propria-i neputinţă, de ridicolul situaţiei în care avusese neşansa să intre.

Tulburarea lui se îmbina şi cu un simţământ de alarmă, de înfricoşare faţă de acest fenomen încercat pentru în ti ia oară în chip atât de dezolant. Abia păşise pragul celor cincizeci de ani. La vârsta aceasta nu era normal să întâmpine asemenea eşecuri. Avea în preajma lui o fată, tânără în stare să înnebunească pe orice bărbat. El însă nu-i putea face altceva decât să o mângâie steril. Se strădui mintal să găsească o ieşire din impas. Încercă să-şi imagineze scene lascive, să reînvie amintirea unor îmbrăţişări pline de înflăcărare. Zadarnic… Eforturile-i disperate nu făceau decât să-i accentueze inhibiţia.

Partenera lui stătea cu ochii închişi, palpitând într-o aşteptare plină de freamăt lăuntric. Pleoapele ei catifelate se întredeschiseră, fluturând ca aripioarele unei coleoptere. O expresie întrebătoare se aşternu pe chipul ei. Gesturile de pregătire ale partenerului se prelungeau, enervând-o inutil. Gemu uşor…

Chandler îi intui; nedumerirea. Era atât de furios împotriva propriei sale secătuiri, încât începuse să-i fiarbă sângele în ţeastă. Ar fi fost fericit dacă în clipa aceea ar fi luat foc hotelul ori dacă s-ar fi dezlănţuit un cutremur în stare să nimicească oraşul. Doar un cataclism l-ar mai

scăpa cu faţa curată.

Deodată unul dintre cele două telefoane de pe noptieră porni să sune.

Chandler tresări cuprins de un indestructibil simţământ de uşurare, incapabil totuşi să-i anihileze amărăciunea înfrângerii. Niciodată un apel telefonic nu-i păruse mai providenţial. Cu o iritare bine trucată, îşi desprinse mâna de pe coapsa fetei şi o întinse spre receptor; îl smuci şi îl duse la ureche. Auzi glasul armonios al unei telefoniste:

Hello, Mr. Chandler! De la New York, Mr. Harold Preston doreşte să vă vorbească!

Dă-mi legătura! rosti ursuz, ca şi când faptul de a fi fost deranjat, i-ar fi stârnit supărarea.

De la celălalt capăt al firului îi parveni vocea vag răguşită a primului să colaborator, vice-preşedintele Băncii.

Hello, Ron! îmi pare rău că te tulbur la ora aceasta nepotrivită. Presupun că îţi făceai siesta…

M-da, mormăi Ronald Chandler. Am avut o dimineaţă foarte încărcată. Treburile la filiala noastră de aici nu merg tocmai pe roate…

Micile nereguli de la filiala din San Francisco sunt fleculeţe faţă de ceea ce s-a întâmplat la filiala Băncii noastre din Geneva!

Ronald Chandler: se încruntă. Îl bucurase apelul telefonic; dar începuse să nu-imai placă implicaţiile lui.

Fii mai explicit, Harold?

Regret Ron, că sunt mesagerul unei veşti proaste, Pregăteşte-te sufleteşte! Hofmayer a săvârşit fraude de peste 100 de milioane de dolari. Ţi-am dat o cifră aproximativă. S-ar putea să fie depăşită. Cercetările autorităţilor elveţiene abia au început. Hofmayer şi alţii doi colaboratori ai săi, subdirectorul şi administratorul Băncii, au şi fost arestaţi. Azi de dimineaţă echipa noastră de controlori a plecat cu avionul spre Geneva.

Chandler uită brusc de prezenţa fetei goale din

preajma lui, de eşecul său general. Redeveni brusc omul de afaceri competent, preşedintele uneia dintre primele zece Bănci ale Statelor Unite, conducătorul unui imperiu financiar evaluat la câteva zeci de miliarde.

— Un moment, Harold!

Lasă receptorul pe noptieră, îmbrăcă un halat de mătase, apoi se adresă fetei:

Mă ierţi câteva clipe!

Sedase aparatul din priză, trecu în salonul alăturat, repuse aparatul în priză, apoi reluă convorbirea telefonică prea serioasă spre a fi continuată în prezenţa unei străine.

— Cercetările trebuie să-şi urmeze cursul, Harold. Să facem" însă cât mai puţină vâlvă. N-ar fi de dorit ca acţionarii şi oponenţii noştri să intre în panică… Să mă ţii la curent cu evoluţia investigaţiilor… Care este cifra de afaceri a filialei de la Geneva?

— 850 milioane dolari…

— Să dai un comunicat de presă în sensul că „Bank of America and South Asiae va acoperi toate pagubele provocate de Hofmayer şi de complicii lui, care îşi vor primi însă pedponsa meritat să te ocupi personal de această chestiune, Harold. Eu sunt nevoii să mă rămân aici câteva zile. Îmi vorbeai de mai multe veşti, Harold… Cred că celelalte sunt mai puţin „ lari"…

— A doua ştire priveşte corporaţia „Trans World Investments".

— Iată o corporaţie care merită toată consideraţia. Weidenfeld o conduce cu mână de fier…

Află că Weidenfeld ne-a solicitat un nou împrumut: 200 de milioane de dolari.

Chandler îşi încreţi sprâncenele:

Anul trecut i-am acordat un credit de 250 de milioane.

— „Trans World Investments" este o corporaţie în plină ascensiune, a cărei dezvoltare necesită noi capitaluri. Cel puţin aşa pretinde Weidenfeld. Cred totuşi că de data aceasta va trebui să ne arătăm mai circumspecţi.

„Financial Journal” şi „Wall Street Newe” au publicat recent ştiri potrivit cărora Weidenfeld ar fi întâmpinat unele dificultăţi în Africa de West.

— Bine. Chestiunea aceasta o vom discuta după înapoierea mea la New York. Altceva?

La Bursele din Londra, Paris, Frankfurt şi New York, acţiunile Băncii noastre au înregistrat creşteri spectaculoase. Trebuie să ne felicităm, mai ales în vremurile acestea, Când până şi valorile în general foarte apreciate cunosc fluctuaţii îngrijorătoare.

Chandler îşi recâştiga stăpânirea de sine. Acum se află în elementul său. În domeniul bancar nu întâmpinase niciodată eşecuri.

În principiu creşterile spectaculoase. ale acţiunilor nu mă bucură. Urcările bruşte sunt îndeobşte rezultatul unor tranzacţii active. „Tranzacţii” înseamnă „cumpărători”. Iar cumpărarea acţiunilor noastre de către necunoscuţi nu mă bucură. Altceva?

Arabii ne-au suflat de sub nas reţeaua de hoteluri „Europe Mediteranée”. În curând vor fi puse în vânzare trei mari hoteluri pariziene…

Nu vom puteaconcura mai înainte de a cűnoaste cifra exactă a fraudelor săvârşite de Hofmayer. Am oroare de surprize… Nu mi-ai spus nimic despre Suini Fargeau… A mai cerut vreun nou împrumut?

— Nu încă, deşi suferă din plin consecinţele crizei oţelului.

— Până acum am băgat mulţi bani în grupul lui”. is? Eşti dispus să-i preiei controlul? Saint-Fargeau ar fi fericit să scape de oţelării… Nu uita1 însă că avem în sarcină şi pe „East American Steel”.

Din Grupul Saint-Fargeau m-ar interesa doar superrriagazinele şi casa de Mode „Brialmont”. Evident, Gerard nu trebuie să ştie că suntem cu ochii pe ele. Când ne va cere un nou împrumut, Îi vom pune condiţiile noastre.

Nu cred că le va accepta. Supermagazinele şi casa de

Mode îl mai ţin deasupra liniei de plutire... Dacă i le iei, îl omori...

— La ora actuală nu îmi pot îngădui menajamente faţă de nimeni. Geneva are să ne coste mulţi bani... Harold, la sfârşitul săptămânii acesteia mă înapoiez la New York. Până atunci, descurcă-te singur... Ce mai e nou în Wall Street?

Cursul industrialelor e în creştere. Indicele lor a câştigat 7, 28 puncte şi s-a încheiat la 886, 60. În schimb se manifestă o tendinţă fluctuantă la Petroliere şi Electronice. Siderurgicele sunt în scădere pronunţată şi continuă...

Bine, Harold! Pe curând!

Convorbirea se încheie fără lux de amabilităţi. Bancherii sunt expeditivi în chestiunile profesionale...

Chandler lăsă receptorul în furcă. Abia în clipa aceea îşi reaminti de tânăra fată care aştepta. Se înapoie în dormitor şi o privi încă stingherit, dar mai sigur pe sine decât înainte de apelul lui Preston.

Draga mea, sunt nevoit să plec la Bancă. Au intervenit chestiuni care cer o rezolvare urgentă. Dacă eşti liberă, putem supa mâine seară la „Empress of China", un local plăcut, cu ambianţă exotică.

— Pe Grant Avenue, nu-i aşa? îl cunosc, zâmbi Jill.

Coborî din pat şi începu să se îmbrace cu gesturi timide, de şcolăriţă. „Mare actriţă!" reflectă admirativ Chandler, urmărind cu interes metamorfozarea nudului plin de senzualitate de până acum, într-o tânără fată îmbrăcată într-o rochie de voal cyclamen, îndeajuns de transparentă spre a îngădui să i se profileze până sus picioarele lungi, statuare când era privită în contre jour. Avea un vag aer virginal, cu atât mai seducător. „Am început să îmbătrânesc" de vreme ce trag tot mai mult la minore", îşi zise cu un fel de teamă. Îi datora o compensaţie pentru această după amiază ratată. Pe de altă parte, nu voia să încheie capitolul fără să i se impună şi ca mascul., îmi spuneai că Frankfurter refuză să-ţi

încredinţeze un rol în „Peregrinările lui Ulisse”. Îi zâmbi cu protectoare. amabilitate. Voi încerca să repar această necirepate. Contează pe mine…

Ochii ei scânteiară. Era atât de frumoasă în clipa aceea, încât Chandler simţi că i se taie respiraţia. Admiraţia nu i se concretiză însă fizic. Îşi blestemă iarăşi inerţia.

Ea îi mulţumi, sărutându-l expansiv.

Mâine seară la nouă trec să te iau de acasă, îi spuse Chandler, acordându-şi un răgaz, care – spera el – îi va permite să-şi revină la normal.

— Până atunci timpul are să treacă foarte încet, replică Jill cu cochetărie.

O conduse până la uşa pe care o descuie şi o deschise., spre a-i permite să iasă. În clipa aceea avu un şoc. În prag se afla fiica lui. Frances Chandler nu era mai vârstnică decât Jill, dar părea să se fi maturizat înainte de vreme. Cearcănele vinete îi subliniau ochii febrili, obosiţi. Colţurile gurii uşor lăsate, exteriorizau o blazare, o nefirească scârbă de lume. Privirile ei măsurară cu insolenţă curiozitate pe Jill, Care adoptă o atitudine impasibilă, prudentă. Frances era portretul întinerit şi feminizat al lui Chandler.

Nu ne faci cunoştinţă, papa?

Bancherul tuşi spre a-şi ascunde jena.

Frances Chandler, fiica mea. Jill…

Constată deodată că îi uitase numele de familie. Jill îi sesiză încurcătura. Interveni prompt:

— Winters. Jill Winters, surâse jovial.

Chandler zâmbi strâmb.

Miss Winters este o talentată actriţă, nepusă încă în valoare. Mi-a recomandat-o călduros Zimmermann, regizorul, explică inutil.

Încântată! rosti sec Frances.

— Nu mai puţin! replică Jill. Good bye, adăugă, făcându-le un voios semn cu mâna.

Se îndepărtă, dispărând după o cotitură a

coridorului.

— Pot să intru, papa? îl întrebă Frances, cu ironică politeţe.

— Te rog, poftim!

După ce îşi aruncă privirile în jur şi văzu patul desfăcut, fiica lui surâse sarcastic.

În halat şi cu nimic pe dedesubt primeşti vizite…

Fran, viaţa ne oferă cele mai ciudate surprize. Adăugă după o scurtă ezitare: Sper că n-ai să mă pârăşti mamei tale…

Frances luă o ţigară din tabachera de aur deschisă pe noptieră, şi o aprinse cu propria-i brichetă. Aspiră adânc fumul, apoi rosti cu dispreţ:

Precizează, mamei tale vitregi!

— De ce vorbeşti aşa, Fran? Ştii cât de mult te iubeşte!…

Mă iubeşte ca sarea în ochi… Tocmai de asta sunt gata să mă las coruptă. Cât plăteşti ca să-mi cumperi complicitatea?

Chandler ripostă cu falsă demnitate:

— Îţi dau bani nu pentru că vreau să te mituiesc. Eşti fiica mea şi asta spune tot. Cât îţi trebuie?

— Cinci mii de dolari.

Bancherul se scărpină după ureche.

— Bine. Îţi semnez un cec.

— Acum! Pe loc!

Chandler suspină:

Mă execuţi fără milă…

Acum o jumătate de oră am vorbit la telefon cu „vitrega”. De la ea am aflat că ai sosit la San Francisco. A ezitat înainte de a-mi spune că te pot găsi la „Intercontinental”…

Luă cu delicateţă între degetele-i fine, pătate de nicotină, cecul completat de tatăl ei şi-l strecură în buzunarul bluzei albastre, confecţionată din acelaşi material aspru ca şi colanţii blue jeans mulaţi pe şoldurile-i strâmte, băieţeşti.

Fără să mulţumească, îl întrebă cu ton neglijent:

Cât mai rămâi la San Francisco, papa?

Încă trei sau patru zile, Fran.

— Dacă îmi dai voie, am să mai dau pe la tine.

La părintele tău poţi veni oricând…

Fata trecu la barul din salonul alăturat şi îşi umplu cu whisky un pahar înalt de cristal.

— Nu te ispiteşte un gin stropit eu tonic, papa? îl întreba de dincolo. Râse. După sesiunile furtunoase, mistuitoare de energie este necesar un reconfortant…

Chandler se prefăcu a nu înţelege.

Nu beau niciodată alcool când am de lucru. În după amiaza asta mă aşteaptă multă treabă la Bancă. Vreau să am capul limpede.

Frances se înapoie în dormitor, ţinând în mână paharul pe jumătate plin. Băutura consumată îi îmbujorase obrajii, îi animase ochii, îi înviorase gesturile.

— Data viitoare, când am să vin la tine, am să te previn telefonic de la recepţie. Să nu-ţi tulbur idilele, îl examină cu privirile de sus până jos; Eşti un tată încă tânăr! Surprinzător de tânăr!… Dacă ai îmbrăca blue jeans, ţi-ai lăsa barbă, ţi-ai căni părul şi ai împuţina duşurile, ai arăta ca un autentik punk. Pentru completarea portretului ţi-ar mai trebui o motocicletă puternică. Un Harley-Davidson de curse, sau o Hondă cu doi cilindri. Ai fi adorabil gonind cu eşapamentul liber pe străzile Los Angeles-ului şi răcnind sloganuri neonaziste Aş fi capabilă să te însoţesc, să-ţi ţin isonul…

Bancherul îşi contempla fiica fără să o poată înţelege, Cinismul ei îl uluia. Totul îi înstrăina. Şi concepţiile ei de viaţă, şi mediul pe care-l frecventa, şi viciile ei. Ştia de pildă că Frances se droga, că trăia la Monterey în mijlocul unei colonii de vagabonzi cu pretenţii de pictori şi de sculptorij că se culca astăzi cu unul mâine cu altul, că sorbea, alcooluri tari la orice oră din zi şi din noapte, că i-ar trebui o cură de dezintoxicare. Mai ştia însă că ar fi inutil să încerce a o îndrepta, folosindu-se de autoritatea

paternă. Deşi Frances era încă minoră – abia împlinise 17 ani – o scăpase cu desăvârşire de sub control. Făcuse odată o tentativă spre a o recupera. Angajase doi detectivi particulari, care o luaseră pe sus şi o internaseră – potrivit indicaţiilor lui – într-o foarte scumpă clinică, dedicată dezechilibraţilor cu multe parale. În ciuda, supravegherii severe de acolo, Frances izbutise să evadeze şi se înapoiase printre boemii din Monterey. De atunci o lăsase în voia ei. Îşi dăduse seama că nu mai era nimic de făcut, că îşi pierduse iremediabil fiica. Îi trimitea regulat bani, fiindcă sângele apă nu se face. Dar în afară de această legătură cu caracter strict financiar, între ei se rupseseră toate punţile. Ronald auzise atâtea lucruri îngrozitoare despre lumea interlopă în sânul căreia se învârtea cu atâta exuberanţă Frances, încât se aştepta în fiecare zi să afle că ea se sinucisese, că fusese asasinată, sau că o doborâse o prea puternică doză de heroină:

Te rog să treci în salon, o invită. Vreau să mă îmbrac.

Fata schiţă un gest de nepăsare.

— Poţi fi sigur, că nudul tău n-are să mă excite, papa. Prea eşti bărbierit burtă de somn, şi prea miroşi a săpun, a after shave şi a apă de colonie. Curăţenia este antiafrodiziacă, nu ştiai? Lasă-te nespălat câteva săptămâni, uită că există pe lume lame de ras şi îmbrăcăminte aşa-zis decentă, încurcă-te cu o chelneriţă dintr-un bar pe care o mai morfolesc încă douăzeci de boemi, lasă-te cucerit de farmecul dement al drogurilor, şi ai să vezi abia atunci că viaţa e frumoasă, că merită a fi trăită…

Tatăl ei clătină din cap cu amară ironie:

O biată viaţă, pe care fiecare doză de drog, fiecare pahar de alcool tare o scurtează cu câte o săptămână…

Frances râse sarcastic:

Trăim puţin, dar intens, papa. Dacă ai văzut un/ apus de soare, o furtună pe ocean, dacă ai încercat senzaţia divină procurată de magicul praf alb pe care voi burghezii îl numiţi-prozaic heroină, dacă te-ai lăsat vreodată în voia

unei cete de bărbaţi în plin rut, care să-ţi aprindă un mistuitor foc lăuntric şi să te ridice pe culmile voluptăţii, ce-ţi mai trebuie repetări? repetările ucid plăcerea, amorul, setea de aventură… Repetările uzează… Doi tineri se căsătoresc din dragoste. Îşi închipuie că nu există ceva mai frumos decât iubirea pe care şi-o dovedesc dezlănţuindu-se noapte de noapte în îmbrăţişări pline de pasiune… Săptămânile, lunile, anii se scurg inexorabil. Îndrăgostiţilor de ieri li se tocesc simţurile prin repetarea până la saţietate a unor acte intime, care-şi pierd treptat orice farmec, orice semnificaţie. Ajung treptat nişte burghezi conformişti, ipocriţi, banali… Trăiesc unul lângă altul abia suportându-se ori urându-se pur şi simplu… Nu au însă curajul să pună capăt calvarului… Nu, papa! Viaţa asta nu e pentru mine. Nu vreau să îmbătrânesc. Nu” vreau să ruginesc lin/ţii un hiii tuil de care să fiu înlănţuită prin angaja «: montele „sficro-siincle1 ale căsniciei! Nu vreau să mă mă§ bufi în lumea voastră mediocră, perimată, veştedă, înl tratâ în putrefacţie! N-aveţi decât să rămâneţi cu banii! cu prejudecăţile, „cu fadele voastre legături matrimoniale! cu zilnica şi insipida voastră activitate profesională, care-l vă apropie pe nesimţite de neputinţele bătrâneţii, de ţă-l râna mormântului… Eu vreau să mor, tânără, în plinei frumtiseţe sivigoare… Ard: luminarea la două capete! – I Ei şi?

Ronald asculta siderat raţionamentele fiicei sale. Dacă l ar fi încercat să-i demonstreze că argumentele ei erau! sofisticări ieftine, că plecau de la o premisă falsă, căi întregul eşafodaj al convingerilor, al principiilor ei de viaţă era clădit pe nisip, n-ar fi ajuns la niciun rezul-l tat. Şi-ar fi irosit energia şi timpul…

Am să-ţi fac totuşi o concesie, papa, şi am să treci dincolo, spre a nu-ţi ofensa pudoarea…

Îl privi cu un fel de milă amestecată cu o vagă siml patie. Bărbatul acesta care începuse să alunece pe pol virnişul îmbătrânirii era totuşi tatăl ei; îi ierta concepţiile! demodate, dar aceasta nu însemna că renunţase la

tentativele ei de a-i deschide ochii, de a face prozeliţi chiar şi din sânul propriei ei familii.

Dragul meu papa, tu, omul principiilor solide, con-a servatoare, sănătoase, unul dintre stâlpii onorabilităţii! burgheze, nu te jenezi să apari gol în faţa unei fete atât 1 de tinere încât ar putea fi zămislite de tine, nu eziţi săi o înşeli pe scumpa mea mamă vitregă de care te-ai legat în faţa bisericii „şi la bine şi la rău, până ce moartea vă I va despărţi”… Ah, câtă ipocrizie, papa!… Dar te accept i şi aşa fiindcă uneori eşti adorabil şi fiindcă îmi procurii banii de care am din când în când nevoie.

Îşi îngădui şi el o ironie:

Cine te-ar auzi, ar crede că nici banii – aceste unelte murdare ale societăţii de consum – nu te mai interesează. Iroseşti însă multe mii de dolari…

Frances îl privi cu o candoare nepotrivită cu cinismul ei de până acum. Pentru el însă, firea, comportamentul, felul de a gândi al tineretului de azi erau mai imprevizibile decât evoluţia cicipanelor.

Dacă-ţi închipui, papa, că acord vreo importanţă banilor, te înşeli! Alin cu ei suferinţele acelor rătăciţi rare mai cred în forţa aurului, şi-i mai resimt absurd lipsa… Îmbrăcămintea modestă şi puţină hrană necesară astâmpărării foamei, le obţin cu eforturi minime. Nu mă sifiesc, la nevoie, să întind mâna… Sunt şi adepta trocului. Uneori fac schimbul, oferindu-mi propriul corp… Dar să nu te mai plictisesc cu teoriile mele! Nu voi reuşi să te conving niciodată, după cum nici tu n-ai să mă poţi convinge… Adevărurile noastre diferă, deşi se spune că adevărurile sunt unice…

Îşi goli paharul şi îl lăsă pe noptieră.

Eşti nerăbdător să rămâi singur, nu-i aşa? Plec. Vreau să ştiu doar ce mai face Teddy Bear!

Frances se interesa de fratele ei, folosind porecla pe care i-o atribuise în copilărie. Pe atunci trăiau ca şi câinele cu pisica. Din orice fleac se luau la harţă. Se ocărau, se băteau, se zgâriau, se acopereau de vânătăi, şi nu încetau

războiul până nu interveneau manu militari guvernantele autoritare. În glasul ei se desluşea acum o umbră de duioşie.

Teddy Bear se pregăteşte pentru cursa de la Le Mans, o informă Ronald. Speră să acumuleze mai multe puncte decât Fitipaldi sau Regazzoni. Dar marele lui rival, mai mult decât atât, idealul lui, rămâne Niky Lauda, Pretinde că se va socoti cel mai fericit om din lume când va reuşi să-l întreacă.

— În fruntea clasamentului este totuşi Andretti…

Teddy Bear, îl ia numai pe Lauda drept termen, de comparaţie…

Frances rămase câteva clipe visătoare.

Mă întreb câteodată, ce-l face pe Teddy Bear să alerge, după himere? Goana aceasta nebunească după succes, primejdiile pe care le întâmpină nu numai la fiecare cursă, dar şi la antrenamente, vădesc pentru mine o mentalitate de neînţeles. În ceea ce mă priveşte prefer mişcării violente, contemplaţia, inerţia… La revedere, papa!

La revedere, Fran! într-o zi am să trec pe la Monterey, să te vizitez…

Ea îi aruncă o privire scurtă, severă.

Să nu faci una ca asta! N-ai să te simţi bine în mijlocul prietenilor mei, şi nici ei ’n-au să se socotească la largul lor în prezenţa ta! Mercedes-urile, Cadillac-urile.

Jaguar-urile tale de rhare lux pentru ei bătrâneşti absurde. Acceptă cel mult o maşină italienească grund sport. La bordul căreia. să poată muri aşa cum a murit James Dean. În plină glorie şi tinereţe… Sfârşitul ideal!! Dar am bătut destul elmpii cu filosofia mea atât de ieftină pentru tine, papa… Te las cu bine!…

Plecă fără să-i întindă mâna. Ronald o privi lung până ce închise în urma ei. După câteva clipe se desprinse din locul în care rămăsese ţintuit şi intră în camera de baie. Dădu drumul la duş, îşi lepădă halatul apoi intră sub jetul de apă călduţă.

Cu gesturi automate, începu să se săpunească. Jetul de apă îi linişti treptat nervii. Nu trebuia să dispere. Va. găsi până la urmă o soluţie capabilă să-l scoată din imjpas… Din cel mai îngrozitor impas care poate interveni în viaţa unui bărbat…

Nu voia să o piardă pe Jill.

Trebuia să facă ceva şi pentru ea. Îi făgăduise doar…

Ieşi de sub duş, îşi uscă picăturile de apă de pe corpul, încins, frecându-se energic cu un prosop pufos, apoi îşi îmbrăcă halatul. Trecu la telefon şi formă numărul /Sediului central din New York al lui „Trans World lui vestments". Prin intermediul lui TWJ, Weidenfeld con-l trola printre altele şi societatea producătoare de filme „International pictures".

Mr. Weidenfeld lipseşte din New York, rosti cu răceală un glas suav, foarte tânăr, care aminti lui Ronalds timbrul lui Jill. Cine întreabă?

Chandler, Ronald Chandler „Bank of America and] South Asia".

Vocea de la celălalt capăt al firului deveni brusc excesiv de amabilă, aproape calină.

Mr. Chandler, vă rog să aşteptaţi o clipă. Vă fad legătura cu avionul personal ăl lui Mr. Weidenfeld.

Ronald auzi câteva declicuri, după care îi răsună în ureche un râset venit parcă din camera alăturată.

Hello, Ron! Aici David! Te salut de deasupra A'tji lanticului. Sunt în drum spre Arabia Saudită. Mă aşii teaptă o afacere de miliarde. Dacă vrei, te cointeresez să pe tine., întotdeauna mi-am servit prietenii adevăraţi.

Mulţumesc, David!

Cred că ţi-a vorbit Prestor de bagatela de împrul mut pe care ţi l-am solicitat. Adaug: cu o dobândă foarte!

avantajoasă. M-ai chemat ia telefon ca să-mi spui că l-ai şi aprobat?

— Eşti un om versat în afaceri bancare, Dave. Un Împrumut de 200 de milioane de dolari nu se aprobă înainte de a fi avizat favorabil de Comitetul directorilor.

De acord, Ron. Dar formalităţile pot fi urgentate…

— Am să văd ce pot face… îţi cer şi eu un serviciu…

Vrei luna din înaltul văzduhului? Sunt gata să ţi-o ofer pe tavă cu sau fără intervenţia celor de la NASA.

Este vorba de ceva mai modest. Frankfurter, de la „International Pictures” refuză să încredinţeze un rol unei fete cu real talent în filmul „Peregrinările lui Ulisse”.

Cum o cheamă?

Jill Winters.

Ah, Jill Winters. Drăguţă fată! Am cunoscut-o la un garden-party, oferit de preşedintele lui „International Pictures”. La petrecerile lui întâlneşti starlete foarte drăguţe. Pe vremuri, la balurile rezervate; înaltei aristocraţii erau poftiţi tot felul de ofiţeraşi fără titluri de nobleţe, dar fercheşi şi admirabili dansatori, meniţi să poarte pe aripile valsului matroane planturoase cu rang ducal sau princiar. Astăzi starletele au luat locul ofiţerilor tineri, de odinioară. Cu mai mult sau mai puţin ţalent, încearcă să smulgă din amorţire pe potentaţii care finanţează filmele turnate de „International Pictures”. Ţin să te previn însă că Frankfurter este intratabil. Se spune că ar fi cel mai intransigent producător din Hollywood. De cuvântul lui Baldwin, sper totuşi să ţină seama.1

Baldwin? Cine e acest Baldwin?

Preşedintele lui „International Pictures”.

— Bun. Până mâine vreau să aud că Frankfurter a oferit un leading lui Jill Vinters.

Termenul e scurt, Ron.

— Şi tu îmi ceri un termen scurt pentru aprobarea împrumutului…

Weidenfeld izbucni în râs:

— Mă şantajezi, Ron! Mă tem că te-a sedus fata… În sfârşit, am să fac imposibilul spre a-ţi da satisfacţie. Sper că mă autorizezi să transmit omagiile tale regelui

3 – Oameni în Rolls-Royce

Khalecl. Riso ca de o glumă bună. Mâine, în cursul d’îmi; – vieţii, am să te chem la telefon.

Cerr San Francisco. Mă găseşti la sediul Băncii mele, fie la Hotelul „Intercontinental”.

Okay, Ron! Pe mâine!

Chandler închise aparatul. Simţea un gulst amar careta pungea gura. Pusese pe Jill în balanţă cu un împrumut] de 200 de milioane... Preţuia ea oare atât de mult în ochii lui, 1...”:.; ţii!

O jumătate de ură mai târziu, împrospătat, des. fins înveşmântat într-un-costum gris-fer, Chandler ieşea din; hotel. Se oprise la marginea trotuarului şi îşi aştepta Că-i dillac-ul, care ieşea tocmai din parcaj şi se îndrepta sprej intrarea Intercontinentalului.

l... Un bărbat cu o fizionomie: nedefinită, nici înalt: riişij şcund, nici gras nici slab, nici frumos nici urât, îmbrăcafl într-un costum neutru, ca şi întreaga lui; înfăţişare, totali insignifiantă, se apropie de bancher. Purta o servietă! diplomat uzată, care, asemenea posesorului ei nu atrăgeal cu nimic atenţia. Individul îşi scoase pălăria şi i se adresă! cu un aer politicos, învingându-şi anevoie timiditatea.

Vă rog să-mi acordaţi câteva minute, Sir, Aş dori... j

Bancherul îi aruncă o privire laterală, scurtă. Nu-i

plăcea să fie interpelat de necunoscuţi în plină stradă! Figura ştearsă, lipsită de personalitate a individului nu-a spunea nimic. Dar ochii lui lichizi, albaştri, aveau pro3 funzimea bizară a unui cer senin...

...– * Sunt grăbit, Mister! îi răspunse cu brutalitate Chan-l dler. Dacă vrei să-mi vorbeşti, caută-mă la Bancă...

Se urcă în automobilul stopat în dreptul său. Şoferul jj închise în urmă-i portiera, apoi se instală la volan. Caj dillac-ul demară fără zgomot, lăsându-l dezolat pe insuli cu mutră insignifiantă...

*

* * *

La 403 mile sud de San Francisco, într-o somptuoasă1! vilă de pe Bevoiiey Hills, Los Angeles, patru bărbaţi jucau 1 poker, pe sume mari:

Toţi; făceau parte din aceeaşi generaţie. Aveau întreg cincizeci şi şaizeci de ani şi arătau – cu oarecari variaţii 1 – aşa cum trebuia să arate nişte oameni de afaceri prosperi, stâlpi ai societăţii americane.

Şolomon Frankfurter, regizor la „International: Pictures”, puse pe masă miza – 100 de dolari – apoi împărţi cărţile. Se străduia să-şi stăpânească nervozitatea, exteriorizată printr-un uşor tremur al mâinilor. Pierduse în seara aceasta peste 30.000 de dolari. Nu era, o sumă excesivă, dar dacă o adaugă la cei 270.000 sfeterisiţi la poker în cursul ultimelor trei săptămâni, avea toate motivele să se îngrijoreze. Resursele lui nu erau nelimitate, îşi spulberase salariul de producător general pe viitorii trei ani, iar la Bancă nu mai avea de mult niciun fel de rezerve. Viitorul lui şi al soţiei sale se contura tot mai nesigur. Avea datorii care trebuiau achitate. Apoi erau banii aceia... dar pentru moment voia să uite această chestiune…

Rudolph Zimmermann, regizor la aceeaşi casă de filme, plasat în stânga lui, îşi examină cărţile, apoi rosti calm:

Deschid!

Luă din teancul de bancnote din faţa sa două hârtii de câte o sută de dolari şi le puse pe masă, acoperind miza.

Următorul, Leonard Goldstein, amfitrionul, proprietarul unui grup de ziare şi mare colecţionar de tablouri, îşi trecuse deja în revistă cărţile. Ochii lui rotunzi şi ficşi, ca de peşte, întârziară câteva clipe asupra mizei:

Blând!

Aruncă patru sute de dolari peşte bancnotele albastre etalate pe masă. Un zâmbet şiret, triumfător, i se aşternu pe chip. Arăta foarte sigur de sine. S-ar fi zis „că a fost servit cu o chintă regală. Dar pe fizionomia lui nu puteai citi niciodată adevărul. Partenerii de poker îl numiseră „regele eaeialmalolor”. Leonard Goldstein era foarte mândru de porecla pe care se străduia să o merite.

Al patrule jucător, Albert Wiswell, era patronul firmei de închiriat autoturisme „Locativa”, cu agenţii în mai toate marile oraşe din cele două Americi, Europa şi Africa. Avusese agenţii şi în Asia de Sud Est, dar renunţase a mai activa în această zonă, după ce Vietnamul unificat, Cambodgia şi Laosul deveniseră teatrul unor războaie endemice. Wiswell aruncă o privire indiferentă asupra cărţilor sale. I se spunea „mamutul”, fiindcă îşi depăşea prietenii cu un cap, şi era atât de uriaş, încât i-ar fi trebuit două scaune ca să stea comod. Avea o muşchiulatură de luptător profesionist, pe care şi-o cultiva făcând în fiecare dimineaţă – înainte ele a pleca la birou – o oră de gimnastică.

Over blând! zise, punând pe masă 800 de dolari.

Frankfurter îşi văzuse deja cărţile. Avea trei aşi. Un brelan mare care permitea cele mai optimiste aşteptări.

Merg şi eu! spuse acoperind over blind-ul lui Wiswell.

Toată noaptea îl urmărise un ghinion formidabil. Avea însă şanse să se refacă. Partenerii lui jucau deschis, angajându-se de fiecare dată în bătălii epice, capabile să le lichideze într-o singură ciocnire câştigurile realizate într-o noapte întreagă. Sistemul prezenta avantaje dar şi dezavantaje. Spre a-i rezista, trebuia să dispui de un mare capital, ceea ce nu era cazul lui Frankfurter. Fondurile lui ajunseseră deja pe sfârşite.

Împărţi cărţile. Două lui Zimmermann, una lui Golcistein şi una lui Wiswell. El, Salomon, îşi opri două cărţi. Zimmermann şi le privi cu aer absent, apoi declară neutru:

Potul!

Goldstein – omul cu ochi de peşte – numără banii de pe masă.

4.200!... Buuun! Merg şi eu!

Puse pe masă diferenţa până la 4.200 de dolari.

De trei ori potul! zise Widwell afectând un calm britanic.

Din. grămada” de hârtii albastre din faţa sa piguli

12.600 de dolari, şi-i aşează fără grabă peste banii adunaţi de la ceilalţi parteneri.

Frankfurter înghiţi în sec... Băgase până acum în joc 4.200 dolari. O sumă apreciabilă. Filă cu încetineală cele două cărţi pe care şi le atribuise. Prima era un nouă. Pe colţul ultimei apăru vârful literei A. Abia se stăpâni să nu strige de bucurie, i Avea cărre de aşi. În mod. practic potul era al lui. Era superior tuturor combinaţiilor, cu excepţia quintei regale. Ar fi fost mare ghinion să pice peste o asemenea combinaţie. Fu ispitit să rostească. „De trei ori potul", dar se abţinu. Nu voia să-şi demaşte cartea lansându-se într-o suprasolicitare care ar fi izgonit pe eventualii săi rivali.

— Plătesc sec, zise.

Cuminte, Zimmermann acoperi suma cerută de Wiswell

— Şi eu tot sec!

Cumpătarea lui Zimmermann manifestată de altfel şi la „International Pictures", unde erau colegi, îl irita întotdeauna pe Frankfurter. Caracterul, să u neînfricat, furtunos, fantast, nu se potrivea cu spiritul calculat, practic, foarte terre à terre al regizorului. În activitatea lor profesională, şi Frankfurter şi Zimmermann se făcuseră remarcaţi prin succese răsunătoare. Filmele realizate potrivit concepţiilor lui Frankfurter erau exuberante, opulente, pline de fascinaţie, de optimism. Operele lui Zimmermann, în tonuri cenuşii, emanau o vigoare aspră, o combativitate socială uneori supărătoare, însuşirii care lăsau adeseori în umbră ceea ce unii critici denumeau „superficialitatea producţiilor lui Frankfurter". Cert este că filmele acestuia aduceau uriaşe beneficii lui „International Pictures", în vreme ce succesele de casă ale lui Zimmermann erau mai modeste.

— Plus 20.000 de dolari! răsună ca o lovitură de bici glasul disonând al lui Goldstein.

Frankfurter calculă mintal banii îngrămădiţi pe masă. Aproximativ 68.000 de dolari! Dacă ar câştiga acest pot şi-

ar scoate pierderea pe întreaga seară şi s-ar alege şi cu un câştig substanţial. Era în stare să parieze că adversarul său de vizavi trăgea cacealma. Doar de Wiswell îi era teamă. Omul acesta cu statură de pahiderm nu obişnuia să se lanseze în aventuri riscante.

— Plus 50.000! anunţă după o clipă de exitaro Wiswell, răsucindu-se pe scaunul care gemu sub greutatea lui.

Frankfurter deduse că „mamutul" avea carte mare, dar nu îndeajuns de mare spre a se măsura cu adversarii înarmaţi cu cărţi într-adevăr tari. Evident, şi Wiswell îl bănuia pe Goldstein că trage cacealma.

Acum se hotărî Frankfurter să dea marea lovitură. După ce îşi numără banii – abia dacă mai: avea 4.000 de dolari – se adresă partenerilor:

— Nu mai dispun în clipa de faţă de suficienţi bani, spre a continua jocul. Nu am nici carnetul de cecuri asupra mea. Dacă îmi îngăduiţi să particip mai departe la joc, pe datorie, mă oblig să achit în cursul zilei de mâine orice sumă pe care eventual aş pierde-o.

Zimmermann făcu o mutră chinuită. Îi plăceau socotelile clare, situaţiile lipsite de complicaţii.

„Lepra!" reflectă Frankfurter furios. „Nu are încredere în mine, deşi suntem colegi. Lepra!"

În ceea ce mă priveşte, nu am nimic împotrivă, zise Wiswell. Suntem cu toţii deplin solvabili.

Nici eu nu am obiecţii!: grăi Goldstein: lăsând pentru; o clipă asupra ochilor săi rotunzi şi inexpresivi pieliţele:

gălbui ale pleoapelor.

Încolţit, Zimmermann îşi dădu acordul printr-o inc Knare a capului.:

Joacă, Sol!

Producătorul general trase aer în piept asemenea unui înotător care se pregăteşte să se arunce de pe trambulină în apa adâncă din bazin.

Plus 60.000 de dolari!

Zimmermannn aruncă brusc cărţile.

Fără mine! Aţi atins limite pe care nu mi le pot f permite…

„Face oare aluzie la mine? se întrebă mânios producătorul general.

Goldstein se uită lung la Frankfurter. Un zâmbet larg îi schimonosi gură. Semăna cu un rechin care îşi cască fălcile puternice pregătindu-se să-şi înşface prada. Cu; jocul fizionomiei sale – inexpresivitatea ochilor contrasta şi cu mobilitatea părţii de jos a figurii – Goldstein ar fi repurtat succesele uluitoare în roluri de vampir ori de monstru. În momentul acesta, Goldstein îi fu mai antipatic lui Frankfurter decât însuşi Zimmermann, obişnuitul său cal de bătaie.

Sol, am să te zdrobesc! Ai cutezanţa să te iei la trântă cu Leo Goldstein? Regele pokeriştilor? Te pluse Zjâl iubitule! îţi cer 100.000 de dolari!…

Continuă să se uite fixân ochii lui Frankfurter, fără a se sinchisi de o eventuală intervenţie a lui Wiswell. „Mamutul" îşi prefiră cărţile între degetele groase, ca nişte cârnaţi, apoi le azvârli pe masă.

M-aţi gonit şi pe mine! Bateţi-vă singuri!

Producătorul general simţi că i se usucă gura. Dacă adversarul său avea totuşi quinta regală? Bănuiala îi strecură fiori în tot corpul. Fu ispitit să se retragă din competiţie. Apoi îşi zise că angajase deja în luptă o mare, sumă de bani. Dacă ar abandona, şi ar constata că Goldstein trăsese cacealma, nu i-ar mai rămâne decât să se sugrume de ciudă. Trebuia să lupte până la sfârşit. Uitase socoteala precisă a banilor îngrămădiţi pe postavul verde al mesei. Alcătuiau însă o impresionantă movilă de bancnote albastre. Dacă ar câştiga potul acesta, şi-ar acoperi dintr-odată mai mult de trei sferturi din marea lui datorie: de 270.000 de dolari.

— R Ei, hotărăşte-te odată, Sol! îl îndemnă Goldstein cu făţişă: ironie.

Provocarea era evidentă. Frankfurter simţi deodată

că începe să-i fiarbă sângele în vine.

Plătesc see?! rosti aproape fără voie. Să-ţi văd cartea, Leo! Să-ţi văd cacealmaun! Am poftă să râd!

— De data asta am să râd eu de mutra ta, Sol!

Întinse pe postavul verde una câte una. Începu cu un nouă de treflă şi continuă în ordine ascendentă numai cu trefle: zece; valet, damă, popă…

— Quintă regală! exclamă Zimmermann uşurat parcă de încheierea bătăliei. Cu fuliul meu eram mic de tot…

Răsuflă şi Wiswell:

Aflaţi băieţi, că am transpirat. Am avut culoare… Etală cărţile apoi adăugă: în ultimul moment l-am simţit pe Leo că are carte mare. Leo, te felicit! Ai jucat magistral!

Goldstein adună maldărul de dolari de pe masă, cu mâinile-i uscate ca nişte greble.

Vii deci, Sol, cu 160:.000 de dolari. Mâine între nouă şi cinci mă găseşti la sediul redacţiei lui „San Francisco Post”. Cunoşti numărul de telefon!

Frankfurter încremenise pe scaun asemenea unui faraon dăltuit în granit aşezat pe tron. Tot sângele i se scursese din obraji.

Să nu spui, Sol, că nu te-am prevenit! rosti sar „castic Goldstein, clămpănindu-şi fălcile de rechin.

— Cine face cărţile? întrebă Wiswell cu imperturbabil calm. Mi se pare că e rândul tău, \Rudi!

Zimmermann se ridică de la masă.

— Îmi pare rău, dar am să mă retrag. E trecut de miezul nopţii. Mâine de dimineaţă, la şase, trebuie să fiu pe platou. Am de turnat nişte scene foarte grele cu un actor frumos ca un zeu, dar tâmpit ca o oaie…

Să mai jucăm o oră! propuse Goldstein cu falsă solicitudine. Să-i dăm lui Sol şansa să se refacă…

Wiswell clătină din capul său mare cât o baniţă: Rudi are dreptate. S-a făcut târziu. Şi eu am mâine o consfătuire cu un grup de bancheri din New York… Şi voi ştiţi ce înseamnă asta… Să facem totuşi tururile

…Sol are acest drept…

Iu calitatea mea de gazdă, zise Goldstein, accept orice formulă convenabilă tuturor.

Zimmermann se aşează iarăşi la masă, şi împărţi fără entuziasm cărţile. Frankfurter îşi dădea seama că ar fi fost absurd să se aştepte în ultimele tururi la o redresare miraculoasă. Încercă totuşi să forţeze jocul dar şansa continua cu îndârjire să-l persecute. Partida se încheie într-o atmosferă funebră.

Goldstein îşi conduse invitaţii până la peron. Înainte de a-i lăsa să plece, zâmbi condescendent lui Frankfurter şi îl bătu pe umăr:

— Sâni gata oricând să-ţi dau revanşa. Hai, nu te mai amărî! Data viitoare n-ar fi exclus să mă cureţi tu de bani.

Frankfurter îşi încleştă fălcile şi îşi strânse pumnii. Ar fi avut o poftă nebună să-l pocnească peste bot. Îşi luă grăbit rămas bun, se urcă la volanul Cadzliac-Ului său şi plecă cel dintâi…

Capul îi vâjâia, degetele îl furnicau, cuprinse parcă de amorţeală-Apăsă furios pe accelerator. Limuzina ţâşni angaindu-se într-o cursă dementă pe străzile pustii. Lua curbele şuierând din cauciucuri, nesocotea luminile roşii, semnalele de cedare a priorităţii. Din fericire pentru el, Frankfurter nu întâlni niciun agent de circulaţie, care să-l sancţioneze.

Ajunse acasă într-o stare de tensiune nervoasă inssuporrabilă. Fanv, soţia lui, se culcase. Medicul ei, un estetician la modă, o sfătuise să doarmă opt ore pe noapte, spre a-şi păstra prospeţimea feţii, de curând renovată.

Frankfurter se vârî sub un duş, care nu reuşi să-l liniştească. De unde să-şi procure până la 5 după amiază banii datoraţi lui Goldstein? La Bănci nu mai putea apela. Era deja debitat cu sume mari care aşteptau a fi lichidate. Să se adreseze unor Ioan stiarks? Ar fi primejdios. Cămătarii aceştia pretindeau dobânzi uriaşe – circa 30% pe lună, adică peste 300% anual – şi aplicau sancţiuni de o asprime inimaginabilă răilor platnici. Există totuşi o soluţie. O soluţie la care se mai gândise odată, dar nu

îndrăznise să o şi pună în practică. Dar acum cuţitul îi ajunsese la os. Trebuia să-şi onoreze fără întârziere angajamentul luat faţă de Goldstein. Dacă s-ar eschiva, ziarele lui ar lansa o campanie furibundă împotriva competinţei sale profesionale, spre a-l compromite în ochii publicului, ai şefilor săi ierarhici şi a bancherilor din New York care-i finanţau filmele. Şi la Los Angeles i-ar crea o atmosferă-imposibilă. Ar monta pe toată lumea împotriva lui. Nimeni nu i-ar mai întinde mâna. Fiindcă jsforăielele şuierate ale Fanny Tei i-ar fi tulburat şi bruma de somn, imperios necesar limpezirii creierului său obosit, îmbrăcă Un halat de éponge şi se culcă pe o canapea în living. rom.

Dimineaţa, la şapte, Cadillac-ul său, condus de şofer, – un producător general dornic să-şi păstreze rangul este obligat să aibă în permanenţă la dispoziţie un şofer – intră pe poarta studioului, salutat cu respect de către portar şi urmărit de privirile imploratoare ale candidaţilor la glorie, orânduiţi într-o stufoasă coadă în dreapta arcadei dominată de o placă aurie, pe care scria cu litere uriaşe, romane: „International Pictures/.

„Automobilul, străbătu o alee mărginită de câteva f & de dimensiunile unor hanbare de avioane, şi se opri în dreptul unei clădiri lungi cu faţada severă, orânduită în trei etaje: palatul administrativ.

Qalm, olimpian, impecabil îmbrăcat într-un costum rs b de şantung, Frankfurter coborî din maşină. Răspunzând la ploconelile subalternilor cu un deget dus neglijat la borul pălăriei urcă scările de la intrare. Traversă un coridor; – lung, apoi pătrunse în anticamera cabinetului său prevăzut cu mobile urâte dar funcţionale în ton cu înfăţişarea secretarei, o femeie de vârstă mijlocie, urit i, rebarbativă, clar foarte eficientă. Miss Meyer demonstra „prin însuşi prezenţa ei, seriozitatea, producătorului general care nu-şi îngăduia nici măcar slăbiciunea de a avea o colaboratoare frumoasă. Miss Meyer ii-luă cu religiozitate pălăria şi o aşează ca pe nişte moaşte într-un dulap amenajat în părete.

Corespondenţa vă aşteaptă pe birou, Mr. Frankfurter

— Mulţumesc, Miss Meyer.

Intră în cabinetul său, o încăpere vastă, dominată de o masă de lucru de proporţii ciclopiene. Câteva fotolii, două canapele spaţioase, un tablou de mari proporţii animat pe un perete, înfăţişând în ulei un-peisaj marin, o vitrină cu diferite cupe de argint şi statuete reprezentând diferite premii, printre care un omuleţ de bronz – Oseni – câteva obiecte de artă orânduite pe o comodă şi pe două postamente1 de marmură, alcătuiau mobilierul şi-l decoraţia sfintei sfintelor studioului.

— Să vină la mine Donatti! porunci secretarei, care-l 1 Urmaşe înarmată cu un creion şi cu un i>loc-notes.

Peste câteva momente şeful serviciului financiar îşi l făcu timid intrarea. Era un bătrânel grăsuţ „cu o barbă 1 colier sură, şi cu ochelari de miop, aşezaţi călare pe un 1 nas mic şi rotund ca un ţumburuş. Proximitatea pensiei! şi dorinţa aprigă de a fi ţinut mai departe în serviciu1 Donatti; avea un fiu bolnav incurabil, o fiică internată într-un azil de alienaţi mintali şi o droaie de nepoţi întreţinuţi prin şcoli tot de el – îl făceau să caute cu – disperare a intra în placul şefilor.

Frankfurter îi întinse o mână moale, asemenea înal-Jţilor ierarhi care aşteaptă să li se sărute inelul episcopal:]

— Hello, Donatti! Am primit o scrisoare din Spania, de la Roy, care mă roagă să iau 160.000 de dolari din 1 rezervele lui procentuale şi să fac în numele său nişte 1 plăţi urgente. Iată şi piesa doveditoare.

Îi întinse o hârtie cu rânduri aşternute larg, cu trăsă1 turi aspre, inferioare. Donatti o luă şi aruncă asupra ei *

privire rapidă. –, într-un sfert de oră aveţi banii, Mr. Frankfurter să fac numai formalităţile de rigoare. Implică puţin timp, se scuză umil. Îmi permiteţi să păstrez documentul! Să mă justific în cazul unui control financiar…

Te rog, te rog! Oricum, eu te-aş fi acoperit.

Ar /fi preferat să nu dea din mână scrisoarea, dar Donatti era în dreptul lui să o ceară.

Doriţi un cec sau preferaţi bani lichizi?: Lichizi, Donatti!

După exact un sfert de oră, şeful serviciului financiar reveni, însoţit de Bratly, casierul şef, care ţinea de toartă o casefă diplomat, Brady aşeză caseţa pe birou şi o deschise. Ba ninote de câte o sută noi nouţe, erau aşezate ki teancuri frumos, aliniate.

Frankfurter senină chitanţa prezentată de Brady, apoi cei doi funcţionari se retraseră, lăsându-l în posesia banilor. După ce se văzu singur, închise capacul casetei. Abia atunci îşi dădu seama că îl trecuseră, toate năduşelile. Atât de tare asudase, încât şi-ar fi putut stoarce şi cămaşa.

Săvârşise o faptă deosebit de grâvă, Semnase în fals pe una dintre vedetele studioului care deţinea rolul principal într-o coproducţie amer cano-franco-hritanică. inti –, t, ulată „Aventurile lui Cassanova”, spre a-şi însuşi o parte din sumele de bani ale acestuia rezultate din încasările unui procent „de 10% din reţeta fiecărui film turnat de el pentru „Internaţiont Picţureş”: Ray Montgomery era una din acele stele ghiftuite de succes şi de bani, care-şi ridicau sporadic veniturile. Aproape că nici nu le ţinea socoteala. Până la înapoierea lui Ray din Europa, unde i se turna filmul, Frankfurter spera să recupereze banii pierduţi la poker. Această semnare în fals nu era prima lui faptă intrată în conflict cu legea. Marii furnizori ai lui „International Pictures” spre a fi preferaţi înaintea altor concurenţi, îi plăteau pe sub mână comisioane grase.

Până acum Frankfurter nu avusese neplăceri. Sistemul organizat de el funcţiona fără zguduiri, aducându-i beneficii ilegale, cu atât mai avantajoase cu cât nici fiscul nu i le dijmuia.

Frankfurter strecură servieta diplomat într-un sertar al biroului. După amiază va preda lui Goldstein banii. În acest chip îşi va păstra reputaţia intactă. Graţie acestei operaţii îşi recâştigase deplina stăpânire de sine.

Redevenise conducătorul de întreprindere energetic, eficient, imaginativ. Consultă ordinea de lucru din studio. Se turnau în paralel unsprezece filme pe cele cincisprezece platouri ale lui „International Pictures”. Va inaugura activitatea zilnică printr-o inspecţie pe platoul 3, rezervat unui musical de mare spectacol intitulat „Peregrinările lui Ulisse”, inspirat după Odiseea. Înaintea lui niciun producător general nu cutezase să se lanseze în realizarea acestui film care implică uriaşe cheltuieli deşi scenariul câştigase graţie calităţilor lui certe pe câţiva membri ai comitetului de directori de la New York şi fusese şi pe placul un Ora din bancherii care finanţau pe „International Pictures”. Intrarea în producţie a musical-ului întâmpinase repetate amânări, până de Frankfurter fu fese instalat producător general. Lecturând scenariile aflate în portofoliu! studiourilor, dăduse. şi peste „Peregrinările lui Ulise”. Înţelesese atunci că „Odiseea”, în versiunea ei cântată, putea aduce mai multe beneficii decât „My Fair Lady”, „Olivér Twist”, şi „Sunetul muzicii” luate la un loc. Argumentele lui în favoarea intrării imediate în producţii» II Odineeii, măturaseră într-un timp record tonic obiecţiile timoraţilor, înspăimântaţi de costul uriaş al filmului. În favoarea tezei lui Frankfurter pledase un argument hotărâtor.

El venise la „International Fictures” precedat de faima; unor succese răsunătoare care-i; jalonaseră lunga-i carieră.1 Ciraţie intrării lui în arenă, „International Pictures1, care, se afla în pragul falimentului, dăduse câteva lovituri sp-ţâculoăse iar în păl Şma răe. aduse – chiar beneficii: ceea ce nu se mai întâmplase din epoca: neagră a dramaticului declin al Houywood-ului din anii ’50.

Infailibilitatea lui po. – tărâmui fumului îl făcuse orgolios. intolerant, drastic, până şi în vişta de toate zilele.: Era ajutat şi de o cumpătare ajunsă proverbială. Detesta alcoolii], evita petrecerile: şi lui era afemeiat, în consecinţă distribuia rolurile. feminine potrivit talentului real al candidatelor, fără a se lăsa impresionat de complezentele

lor eroţice atât de apreciate de alţi producători şi regizori. Gălităţile-i cerfce erau precumpănite însă de 5 marea lui pasiune pentru jocul de cărţi. Pierderile-i ja masa verde erau considerabile, iar pentru a le acoperi, recurgea la ekhibiţii financiare, la combinaţii dubioase susceptibile să intre sub incidenţa legilor penale. Datorită însă inteligenţei lui superioare, aceste combinaţii rămâneau ascunse autorităţilor, publicului, superiorilor cât şi colaboratorilor.

Frankfurter pusese de mult ochii pe rezervele procentuale aproape neatinse ale lui Ray Montgomery, dar abia în urmă se încumetase a se înfrupta din ele.

Tocmai când se pregătea să dea o raită prin studivi unul dintre telefoanele de pe birou – firul direct-cu 1 centrala din New York – prinse să zbârnâie. Ridică re1 ceptorul:

Frankfurter! anunţă scurt...

Îi răspunse glasul amabil al centralistei:). – Bună dimineaţa, Mr. Frankfurter! Mr. Baldwin doreşte să vă vorbească. Un moment; vă rog!

Producătorul generos se aşează în fotoliu. Convorbirile 1 cu preşedintele Centralei durau îndeosebi mult. Michael Baldwin era sever, autoritar. Numai, pe Frankfurter îi I trata cu menajamente, fiindcă îi aprecia valoarea.

— Hello, Sol!

Hello, Mike!";

Eram sigur că am să te găsesc în plină activitate la ora asta matinală.

„Îi făcea indirect un compliment, caz rarisim în comportamentul preşedintelui.

Sol, ce mai e nou cu „Peregrinările lui Ulisse"?

N-ai primit încă darea mea de seamă? în curând va. Începe turnarea interioarelor. Totul se desfăşoară potrivit programului.

Sol, am reflectat mult asupra acestui film. Pe lângă vedeta consacrată, trebuie să lansezi şi talente noi, elemente tinere... Să nu uităm, Sol, că majoritatea zdrobitoare a spectatorilor e constituită din adolescenţi şi

tineri până în 22 de ani.

Frankfurter înţelese că şeful său intenţiona să-i bage pe gât vreo fetişcană care-l violase, trezindu-i bărbăţia adormită.

Mă gândeam la Jill Winters, preciză Baldwin.

Frankfurter se îmbătase brusc. Jill Winters îi inspira o antipatie instinctivă. Era încrezută, insolentă, nedisciplinată, amorală şi nu îndeajuns de talentată spre a i se ierta defectele.

— I-am dat roluri, Mike, în filmele din sşnă B. Nu este însă la înălţimea unei superproducţii de la care aşteptăm bani mulţi. Eu personal refuz să-mi asum răspunderea…

— R Sol, nu mai fi atât de. categoric! Poţi găsi-şi pentru ea o întrebuinţare în „Peregrinările lui Ulisse”…

Ce anume? Să apere de muşte pe Penelopa, mânuind ubl evantai din pene de struţ?

Dragul meu, însuşi Weidenfeld o susţine pe Jill Winters. Iar după. câte am înţeles în spatele lui Weidenfeld se află Ronald Chandler. De oamenii ăştia, ştii bine, avem mare nevoie…

Dacă „Peregrinările lui Ulisse” dă chix, cine răspunde? Weidenfeld? Chandler?

Să nu exagerăm, Sol…

Tensiunea nervoasă acumulată înăuntrul fiinţei producătorului general, după nenorocita partidă ele; poker din ajun, îşi găsi acum prilejul să se descarce:

Mike, sunt sătul de ingerinţele bancherilor, din New York, care ne duc de nas ca pe nişte urşi dresaţi. Weidenfeld sau, Chandler vor să-mi bage pe gât-o damă de-a lor. Ei bine, spune-le din partea mea că* puţin mă sinchisesc de milardéle lor! Să dea porunci acolo, la Bancă! Ce-ar zice Mr. Weidenfeld sau Mr. Chandler, dacă le-aş cere să acorde un împrumut de 100 de milioane unei întreprinderi falimentare? Mi-ar râde în nas şi bine ar face. Jill Winters este falimentară, Mike! N-am să bag milioane în… persoana ei! M-am ferit, Mike, să folosesc un termen mai dur, care să-i definească zona subdorsală! Refuz să

încredinţez lui Jill Winters un rol în „Peregrinările lui Ulisse”. Şi cu asta am încheiat discuţia. Dacă vrei să atacăm alt subiecţi îţi stau la dispoziţie…

La celălalt capăt al firului, Micha el Baldvin se înroşiseca un curcan. Recunoştea meri tei e lui Frankfurter, dar nu putea accepta insolenţele lui.

Îmi pare rău, Sol, că foloseşti un ton atât de ridicat…

Mike, sunt dispus să suport consecinţele. Dacă eşti nemulţumit de mine, n-ai decât să mă destitui. Pot să şi demisionez spre a-ţi uşura sarcina.

Frankfurter îşi dădu seama că mersese prea departe… Dacă ar fi concediat, ar trebui să predea gestiunea studiourilor, să restituie banii ridicaţi în numele lui Ray Montgomery…

Şi preşedintele lui „International Pictures” făcu marche-arrière. Nu-şi permitea luxul să îndepărteze pe cel mai capabil producător general pentru a face pe gustul lui Weidenfeld şau al lui Chandler… Baldwin oferi cel dintâi pipa păcii:

Sol, n-are rost să te înfierbânţi. Ştiu că te preocupă numai programul studiourilor noastre. Dacă nu poţi găsi o formulă mai bună, voi căuta eu una. Voi încerca să le explic oamenilor că rolurile au fost deja distribuite că au început turnările, că nu se pot face schimbări în ultimul moment, fără să sufere producţia…

Şi Frankfurter adoptă un ton mai conciliant.

— Regret şi eu, Mike, că m-am înfierbânţat. Nu me? riţi să-mi revărs asupra dumitale nervii pe care mi-i ascute activitatea extenuantă de aici. Voi căuta pentru Jill Winters un leading role într-un film din categoria A. Îţi promit, voi face tot posibilul ca să fii mulţumit.

Bine, Sol. Îţi mulţumesc. Aştept veşti bune de la 1 tine. Te rog să te menajezi! Nu vre, au să te neurasteni-izezi! Transmite omagiile mele Doamnei Frankfurter! (Jood bye, Sol!

Producătorul general închise telefonul. Nu trebuia să se mai lase târât de crizele de nervi. O greşeală risca să-l

coste scump. În discuţia lui cu Baldwin repurtase o victorie à la Pyrrhus.

Telefonul direct cu locuinţa sa zbârnâi strident. „Trebuie să-i schimb soneria” reflectă iritat. „Are un sunet, tot atât de obositor ca şi vocea lui Fanny… Ce-o mai fi vrând?” Ridică receptorul.

Hello!

Glasul soţiei sale îi zgârie auzul exact aşa cum se aşteptase: ascuţit, necultivat, evocând mizeria, tristeţea şi mirosul de usturoi din East Side, Manhattan.

Te rog să nu întârzii la studio, Sol! După amiază suntem invitaţi la Cordelia Tuthill. Dă un garden party în cinstea guvernatorului. Vor veni toate „notabilităţile oraşului… *»

— Fanny, ştii bine că nu-mi plac bâlciurile astea; nu lipsesc decât tiribombele şi grătarele în aer liber cu hot dogs…

Tocmai astea le dau tot farmecul… Mirosul fripturilor preparate în aer liber, al floricelelor şi al porumbului fiert, tarabele cu trageri la ţintă, dresorii de câini şi de şerpi; ţigăncile prezicătoare… Uităm câteva clipe de rafinamentul petrecerilor noastre…

„Ce aristocrată ai mai devenit, Fanny” reflectă el în zeflemea. Dacă te-ar auzi biata maică-ta, care vindea haine vechi la Lvov, ar avea de ce râde!”

Bine, draga mea! Am să fac tot posibilul să fiu la cinci acasă… Te sărut, Fanny!

*

Când a păşit pragul vârstei de 40 de – ani, Cordelia Tuthill Woodword şi-a dat seama că este o ratată. Actriţă de film – provenită din teatru, unde nu făcuse mare ispravă – era înscrisă pe registrele studiourilor „International Pictures”, dar nu obţinea decât roluri secundare, ale căror replici nu depăşeau cu mult faimoasa şi stereotipa formulă: „Doamna este servită!”

Avea un soţ şters, pe nume Vernon Wooc Kvord, fost

actor dar care spre deosebire de Cordelia cunoscuse zile mult mai bune. După o carieră fulgurantă dar foarte scurtă, venise pentru, el-o epocă de – declin tot atât de rapid… Treptat fusese dat uitării. Schimbase apoi tot soiul de îndeletniciri, toate încheiate cu eşecuri. Ajunsese în cele din urmă agent de asigurări. Douăsprezece ore din douăzeci şi patru alerga după clienţi, spre a asigura existenţa familiei alcătuită în afară de soţie – din trei băieţi (în ordine crescândă: 13, 14 şi 16 ani) din două fete (15 şi 17 ani), dintr-o soacră blajină, vrednică şi devotată copiilor, şi dintr-un socru paralitic, care trebuia transportat pe cărucior până şi la closet. Era normal ca în asemenea condiţiuni, familia să ducă o existenţă strâmtorată, redusă la strictul necesar.

Cordelia avusese atunci o s-o înteie de geniu. Dacă în templul gloriei nu fusese în stare să intre pe uşa din faţă, nu-i rămânea decât să pătrundă pe uşa din dos, ori pe fereastră. Întemeiase deci o „Ligă împotriva pedepsei cu moartea”, recrutase adepţi – gata oricând să se agite pentru o câuză oricare ar fi fost ea – şi începuse activitatea. Ori de câte ori vreun tribunal de pe întinsul Statelor Unite pronunţa o sentinţă capitală organiza în faţa palatului de Justiţie respectiv manifestaţii de protest cu întregul lor aparat propagandistic: lozinci, scandate bătăios, pancarte cu inscripţii agresive, pichete cu schimb de drapele cu emblema Statelor Unite, absolut necesare pentru ca autorităţile să nu-i confunde pe activişti cu comuniştii. Prozeliţii ei, la început puţini la număr, s-au înmulţit treptat. Oamenii erau încântaţi să se vadă fotografiaţi de reporteri, să se scrie despre ei în paginile ziarelor, să fie aclamaţi sau uneori înjuraţi. Cordelia Tuthill devenise în sfârşit Un personaj despre care începuse a se vorbi.

Înfiinţase apoi „Liga pentru îmbunătăţirea condiţiilor de încarcerare a deţinuţilor de drept comun”, atribuindu-şi preşedinţia. De data aceasta lucrurile au mers mult mai uşor. Acum era deja cunoscută. În rândurile Ligii s-au

înrolat numeroşi membri, recrutaţi în special din rândul familiilor celor închişi. Li s-au adăugat şi foşti puşcăriaşi, preocupaţi de perspectiva unei noi întemniţări, foarte probabile pentru acei care nu renunţau nici după eliberare la îndeletnicirile sancţionate de legile penale. S-au alipit Ligii şi tineri protestatari intraţi în permanent conflict cu societatea „retrogradăe, şi grupuri de „liberali" hotărâţi că combatăracilele orânduirii politice americane, mult prea opresivă pentru gusturile lor. Un sprijin bănesc apreciabil a primit Cordelia şi din partea unor inşi dubioşi, care şi-au păstrat desigur anonimatul. Avocaţi lipsiţi de clientelă, dornici să-şi facă reclamă chiar şi pe căi deturnate, i-au oferit serviciile. Oamenii politici, interesaţi să-şi sporească popularitatea şi voturile, au început să-i caute prietenia. Cordelia Tuthill urcase astfel autoritar pe scara notorietăţii. Executivii de la „International Pictures" şi-au adus aminte de legăturile ei cu studioul. I-au oferit roluri importante, fiindcă ea era în sfârşit „cineva. Un cineva de care trebuia să se ţină seama.

Compania furibundă a Cordeliei în sprijinul deţinuţilor, tulburase oaresum conştiinţa lui Vernon. Într-o seară, după o manifestaţie monstră la Washington, în faţa Casei Albe, el o întrebase între patru ochi:

E foarte frumos că militezi pentru îmbunătăţirea1 condiţiilor de viaţă ale deţinuţilor de drept comun fie şi delincvenţi. mărunţi, tip criminali recidivist! Dar ia victimele lor nu te-ai gândit niciodată? Când partizanii tăi au defilat prin faţa Casei Albe, am auzit ridicându-se, huiduieli din: rândurile spectatorilor de pe trotuare…

Cordelia îi declarase cu sinceritate:

Morţii sunt tăcuţi, Vernon. Nu fac ţapaj… oricât; de mult ar fi suferit înainte de a-şi fi dat duhul, dar familiile lor după o anumită trecere de timp – îi uită. Dacă e vorba de copii degeneraţi ori de colaterali care s-au ales cu moşteniri pe care le aşteptau cu sufletul la gură, funestul eveniment al asasinării testatorului nu poate decât să-i bucure. Fac excepţie numai cei care se cred îndrituiţi să

obţină despăgubiri de pe urma morţii violente: a rudelor. Morţii nu te aplaudă, Vernon, nu te ovaţionează/ nu defilează pe străzi în rânduri, dese, nu

Îţi slujesc celebritatea… Victimele nu generează avantajel dragul meu…

— Nu crezi că vorbele tale ascund o doză de cinism, Cordelia?

Cinism? Lupta pentru drepturile omului privai de libertate este oare. O luptă nedreaptă? Afară de asta, te

3 – tvii. sân – în! îol!» Royce lurilo ni el o şi lupta dedicata împlinirii lor nè-au adus belşugul în casă, au făcut din noi – până mai ieri nişte anonimi – personalităţi importante.

N-ai să mă convingi, Cordelia, de valabilitatea teoriilor tale…

Nici nu-ţi cer-acest lucru. Continuă să beneficiezi de pe urma lor. Restul lasă-l pe seama mea…

Cordelia Tuthill – asemenea marilor puteri dornice să-şi lărgească zonele de influenţă. fundase şi o „Ligă împotriva rasismului”. Obţinuse de la început nu mare succes. Deşi existau numeroase organizaţii cu scopuri asemănătoare, sub faldurile grupării ei se adunaseră foarte mulţi prozeliţi. Reputaţia-i de luptătoare dârză şi cu experienţă o servea de minune.

Aplaudase cu entuziasm deschiderea la Geneva, sub oblăduirea Naţiunilor Unite, a Conferinţei mondiale de luptă împotriva rasismului şi a discriminării rasiale. Dar când Statele Unite şi Israelul declaraseră că nu vor participa la conferinţă, fiindcă sionismul fusese asimilat rasismului, făcuse şi Cordelia o schimbare de front de 180°, repudiind pe combatanţii alături de care luptase până mai ieri. Atitudinea ei nu fusese dictată de hotărârea Congresului Statelor Unite, care declarase „infamă” susnumita rezoluţie, ci de grija de a nu-şi înstrăina simpatiile evreieşti.

— I Scuipi azi ceea ce ai sărutat ieri; comentase nedumerit Vernon. Nu se numeşte asta oportunism?

Cordelia îl privise cu asprime:

Interpretările tale sunt răuvoitoare, Vernon Woodword. Cred că în adâncul sufletului tău eşti un duşman al evreilor, numai aşa îmi pot explica criticile tale…

Pardon, am fost întotdeauna prietenul lor. Dar nu m-am izbit cu pumnii în piept…

Ai început să mă plictiseşti! îl repezise ea. Faci o cazuistică ieftină. Păstrează-ţi-o!

Iritată, îi întorsese spatele…

Ascensiunea Cordeliei pe tărâm umanitarist social se îmbinase şi cu o îmbunătăţire substanţială a condiţiilor ei economice… în mai puţin de doi ani se mutase din biinglow-ul ieftin din Pomona, într-un străvechi ranch spaniol căzut în riune, pe care-l refăcuse cu bani puţini, dar foarte judicios întrebuinţaţi. Cordelia se dovedise şi în afaceri une femme de tête, capabil să-şi ducă barca spre cel mai bun port. Pentru că mijloacele ei financiare nu erau încă îndeajuns de importante spre a-i permite să-şi împodobească locuinţa cu piese autentice, achiziţionase copii reuşite ale unor mobile spaniole din secolul X şi XVI, masive, grele, de o simplitate monastică, şi cu atât mai accesibile cu cât erau lipsite de sculpturi costisitoare. În jurul clădirii se desfăşura un teren accidentat, pe care-l amenajase într-un fel de parc natural, de o situdiată sălbăticie.

Mai complicată fusese procurarea câtorva tablouri, copii ale unor opere picturale spaniole din epoca Renaşteriinu îndeajuns de reuşite spré, a înşela pe amatorii de arte frumoase cu o cultură ceva mai aprofundată. Din fericire, marea majoritate a invitaţilor, ei, actori, oameni de afaceri, politicieni, mai toţi ridicaţi de jos prin muncă” aprigă şi ajunşi în situaţii proeminente, nu avuseseră timp să-şi rafineze spiritul printr-un contact mai îndelungat cu frumuseţea artelor.

Çordelia n-ar fi reuşit acest tur de forţă financiar, dacă nu ar fi – apelat şi la fondurile Ligilor prezidate de ea.

Ranch-ul de pe Lama Ridge urma să fie şi sediul central al acestor organizaţii. Între zidurile lui aveau să se ţină consfătuiri, să se pună la cale tactica şi strategia viitoarelor ei campanii.

Adepţii Cordeliei Tuthill ajunseseră să vadă în ea un factor de înnoire al vieţii americane. Culmile nu le atinsese încă. În curând însă avea să obţină şi satisfacţia supremă: rolul Penelopei în „Peregrinările lui Ulisse”, rol de prim rang, merit să o consacre vedetă a ecranului.

Pentru Cordelia, această ascensiune pe multiple planuri, nu era lipsită de un arrière gout amar. Succesul venise târziu., Frumoşii ani ai tinereţii şi-i irosise asistând la declinul ireversibil al soţului ei, luptându-se cu sărăcia, cu mediocritatea, cu indiferenţa oamenilor, hrănindu-se cu iluzii, măcinându-se în aşteptări neîmplinite, îşi găsise totuşi o consolare, căci se bucura de avantajul unei extraordinare vitalităţi. Satisfacţiile refuzate ei în tinereţe, le savura acum în anii maturităţii. Dar urcuşu-i avântat spre everestul gloriei, avea şi o faţetă legată de Viaţa ei intimă. Se-putea scutura în sfârşit de superioritatea spirituală a soţului ei. Ani de-a rândul aul portase cu tainic neastâmpăr dominaţia lui Vernon, care fusese prin anii ’60 unul dintre junii primi cei mai bine cotaţii Pe atunci criticii şi specialiştii din lumea filmului 4 f descopereau numai calităţi: frumuseţea, eleganţa şi puterea de seducţie a lui Rudolf Valentino, uinamismuli îalenţul şi magnetismul irezistibil al lui James Deant profunzimea, verva şi originalitatea /dramatică a lui Orson Welles. În primul lui film fusese distribuit într-un rol secundar, dar graţia personalităţii sale reuşise să lase în umbră capetele de afiş. Au urmat câteva succese de mare efect, care i-au atribuit statut de vedetă. I se prezicea o carieră strălucită. Unii îl socoteau simbolul viu t l tineretului în plină frământare.

Succesul l-a ameţit ca o şampanie cu un înalt grad de alcool. Femei frumoase, maşini sport importante: din Italia, o garderobă alcătuită din peste o sută de costume, două

yachturi, o vilă somptuoasă cu trei piscine şi cu teren de tenis propriu pe Beverly Hills, un elicopter personal şi un avion Boeing afectat pentru scurtele-i călătorii de plăcere, de altfel rar îngăduite de filmările care-l condamnau la o muncă istovitoare, de galeră. Vernon Woodward nu era o fire tare. Spre a-şi stimula organismul epuizat de excese, a început să bea, să se drogheze.

Câteva pahare cu whisky îl doborau mai abitir decât „o lovitură de măciucă. La una dintre petrecerile-i sardanapalice oferite în magnifica lui vilă a cunoscut-o pe Cordelia Tuthill, adusă de nişte prieteni. Pe atunci, Cordelia o steluţă cu o foarte palidă strălucire, abia dacă obţinea roluri de mâna treia, datorită mai degrabă uşurinţei cu care se dezbrăca în dormitoarele executivilor de la „International Pictures", decât. talentul ei debil. Innoaptea aceea de pomină Vernon s-a îmbătat atât de tare, încât nu a mai ştiut ce se întâmplă cu el...

S-a trezit pe un pat de spital, imobilizat de fracturi multiple ale şoldului drept, ale coastelor şi ale picioarelor. La căpătâiul său veghea Cordelia şi o soră spelbă ca un albinos. Din vorbele Cordeliei Vernon a putut să reconstituie păţaniile lui în intervalul de timp de care nu-şi mai amintea nimic. În noaptea petrecerii se căsătorise la un ofiţer de stare civilă dintr-o mică localitate din vecinătatea I.os Angeles-ului, pe care-i plătise princiar, scuzându-se astfel că îl deranjase în chip atât de intempestiv. Spre stupoarea sa, Vernon a mai aflat că mireasa era Cordelia Tuthill. Pe drumul de întoarcere, maşina condusă de Cordelia, imprudent angajată într-o depăşire, a percutat un autorefrigerator care venea din jsens invers.

Şase luni a zăcut Vernon în gips. În acest răstimp, rolurile destinate lui au fost atribuite altora. I s-au reziliat contractele. Spre a achita notele de plată exorbitante ale clinicii, Cordelia a început să se ocupe de administrarea bunurilor soţului ei imobilizat la pat. Fiindcă nu mai avea alte resurse, a trebuit să vândă yachturile, automobilele,

parte din garderobă. Vernon nu-şi făcuse rezerve băneşti, fiindcă nu concepuse că veniturile lui ar putea secătui vreodată.

Cordelia se dovedise a fi – în timpul spitalizării lui Vernon – o soţie ideală. Îl îngrijise cu devotament şi îl veghease în permanenţă, sarcina pe care şi-o atribuise fiind uşurată de împrejurarea că în acea epocă nu avea niciun angajament.

Când tânărul actor părăsise vindecat spitalul, găsise în vila sa pe părinţi Cordeliei instalaţi ca la ei acasă, încercase să sugereze soţiei sale că ar prefera să rămână singur cu ea, dar se izbise de contraargumente politicoase, dar categorice. Nimic nu se mai schimba de acum înainte fără încuviinţarea ei. Blândeţea, docilitatea lui Vernon nu puteau cumpăni duritatea caracterului Cordeliei. Supus, se resemnase să-i accepte tutela, cu atât ma Vârtos cu cât ea nu pierdea ocazia să-i amintească ceea ce el îi datora: vindecarea, revenirea la o viaţă normală, echilibrarea finanţelor lui, a realitate evidentă, care nu putea fi negată. Regizată de Cordelia, viaţa lui se desfăşura acum calmă, aşezată după tipicuri burgheze, conformiste. Vernon îşi reluase activitatea la studio. Executivii de la „International Pictures” îl reprimiseră cu braţele deschise. Un actor cu remarcabilul său şirag de succese, trebuia cultivat, menajat, încurajat. Din nefericire, personajele interpretate de el îşi pierduseră verva, magnetismul, strălucirea. Sălile de cinematograf care se întreceau odinioară a-i prezenta filmele, înregistrau o vertiginoasă scădere a vânzării biletelor. Comitetul directorilor de la „International Pictures” intrase în alarmă. După o conferinţă ţinută cu uşile închise, executivii ajunseseră la o conclilzie tristă, Vernon Woodword era un om terminat. Contractul nu i-a mai fost reînnoit.

Consternat de evidentul crepuscul al carierei sale, Vernon bătuse la porţile altor case de filme. Fusese întâmpinat cu refuzuri deghizate sub forma celor mai specioase pretexte.

Dezagrementele? lui profesionale se îmbinau şi cu o serie de neplăceri penibil resimţite în viaţa de familie. Cordelia ajunsese să-l terorizeze. Îi făcea violente scene de gelozie, adeseori nejustificate, îi interzisese băuturile alcoolice: ieşirile în oraş cu prietenii. Ca să-l lege şi mai strâns de ea, înegpuse să-i toarne copii.

Declinul lui iremediabil o supărase şi fiindcă sursele-i de câştig încetaseră. Vânduseră restul maşinilor, vila de pe Berverly Hills, mobilele, tablourile. Se mutaseră într-un bungalow modest, din Pomona cu vecinătăţi 1 îndoielnice, dar în compensaţie cu o chirie extrem de redusă…

— Paradoxal, prăbuşirea lui Vernon procurase Cordeliei o satisfacţie nemărturisită.

— Superioritatea lui profesională îi zgândărise adeseori amorul prbpriu. Acum Vernon coborâse la nivelul ei, poate şi mai jos, fiindcă ea mai primea din când în când un rolişor, pe când lui i se închiseseră porţile tuturor studiourilor.

De atunci se scurseseră ani. Vernon schimbase multe ocupaţii, dar nu se lipise de niciuna, fiindcă sufleteşte rămânea legat tot de lumea filmului. Împlinise cincizeci de ani, Părea însă mai vârstnâbi Păstrase urmele frumuseţii de odinioară, care-ivjdădeau acum un aer de distincţie aristocratică, încercase să uite trecutul, să se „adapteze noilor lui condiţii de existenţă, dar Cordelia, mai ales de când ajunsese o personalitate, îi redeschidea cu un fel de sadism vechile lui răni sufleteşti, amintindu-i că este Un ratatffo ruină omenească, o povară pe capul a lor lui. Pe Vernon îl bântuise de multe ori gândul să renunţe la to, t şi să plece în lume. Era însă prea slab, prea neajutorat. Accepta calvarul ca pe o fatalitate…

Aferarea Cordeliei care supraveghea ultimele pregătiri înaintea sosirii oaspeţilor, îl scârbea. O vedea în adevărata ei-lumină: „egoistă, dură, lipsită de scrupule. Cordelia avea şi însuşiri evidente, dar toate l cu semnul minus: tenacitate, perseverenţă, sete de Izbândă, puse1 în slujba poftei de înavuţire cu orice preţ, de parvenire chiar

şi prin mijloace de luptă necavalereşti…

Primii invitaţi începură să apară. Limuzinele lor se deplasau cu prudentă încetineală pe drumul în serpentină. Orchestra. mexicană, 3 instalată pe-o estradă îmbrăcată în covoare, cân-ta melodii cu caracter hispanic, în toţi… cu ambianţa. Bufetele amenajate pe mese lungi, cu feţe de masă albe, scrobite, erau adăpostite – sub prelateviu colorate, împodobite cu ciucuri. Alte mese, mici, rotunde, metalice ca şi scaunele dea. semenea albe, erau protejate de umbrele de plaje ca nişte imense ciuperci, ce. aruncau frânturi de curcubeu peste verdele peluzelor. Chelneri, închiriaţi de la un restaurant din Los Angeles, purtau fracuri portocalii.

În mai puţin de o jumătate de oră grădina se umplu de oaspeţi. Conducători ai marilor studiouri, cu sau fără neveste, actori şi actriţe de primul rang, starlete poftite spre a face; figuraţie, bancheri, politicieni, reprezentanţi de seamă ai profesiunilor libere, ziarişti, fotografi, coafori de modă cu renume internaţional, femei, multe femei, sportivi, prelaţi, activişti pe tărâm social, judecători, pictori, avocaţi, figuri proeminente din women liberaţio n şi din gay liberation alcătuiau un american steio heteroclit, pestriţ, dar mai ales zgomotos.

Cordelia lansase invitaţii în toate mediile, pentru a-şi face cât mai multă reclamă. Oaspeţii veniseră fie împinşi de curiozitate, fie din obligaţie, ori pur şi simplu de teamă, căci Cordelia Tuthill Woodword devenise un personaj care trebuia menajat. Cei care-i displăceau, riscau să se”: – vadă trecuţi pe liste /negre, însemnaţi pe frunte cu ştampila de rasist, fascist sau antiprogresist, şi puşi astfel la un index ocult, susceptibil să le dăuneze cariera. Un „fenomen Mac Carthy a rebnurs dar nu mai puţin pernicios.

Cordelia avea un simţ înăseut al decorului. Vernon şi copii primiseră instrucţiuni să stea pe cât posibil în preajma ei, să aibă o-comportare exemplară, spre a dovedi Vizitatorilor că familia lor putea fi luată drept model.

Fotografii au imortalizat-ţi în mijlocul alor ei, dar şi în preajma celor mai proeminente figuri din Los Angeles. Revistele de xinema, şi marile ziare, – aveau să-i dedice articole detailate, mult gustatele mass media avidă să afle noutăţi despre celebrităţile filei.

— Venise de la New Yo? k spre a o cinsti cu prezenţa sa însăşi Patrick Wendover senior vice président la „Interj national Pictures”. Acesta era însă motivul mărturisit, menit să flateze amorul propriu al amfitrioanei. În realitate vizita lui la Los Angeles avea un scop utilitarist. Voia să discute cu Solomon Frankfurter o chestiune care nedumerise peexecutivii de la New, York. După ce se fotografie alături de Cordelia şi bău o cupă de şampanie în onoarea ei, îl luă deoparte pe producătorul general:

Trebuie, să te prşvin, Sol, că au intervenit complicaţii care pun sub semnul întrebării turnarea „Peregrinărilor lui Ulisse”. Suplimentul de două milioane de dolari cerut de noi „n-a fost aprobat de Weidenfeld.

Frankfurter se congestionă la faţă:

— „Sper că glumeşti, Pat! Am băgat până acum în această super-producţie patru milioane. Patru milioane blocate în decoruri, costume, loeaţiuni de servicii, salarii ale actorilor şi ale personalului tehnic…

Ştiu, Sol. nu trebuie să-mi înşiri-articolele bugetului tău. Sunt tot atât de de nedumerit ca şi tine. Iniţial Weidenfeld a fost entuziasmat de ideea „Peregrinărilor lui Ulisse”. Nu ştiu ce l-a făcut să se schimbe…

De ce nu vă adresaţi unei Bănci?…

Peste capul lui Weidenfeld?

De ce nu? Este-o crimă de lèse majesté?

Ce garanţii am oferi? Presupunând că am găsi o Bancă dispusă să ne dea o mână de ajutor? Ştii bine că la ora actuală nu stăm tocmai pe roze…

— Nu te poţi plânge, Pat, că nu v-am adus beneficii…

S. Siv De acord. Dar cu beneficiile acestea abia am acoperit nişte găuri…

Atunci ce e de făcut?

1; Şi Asta mă întreb şi eu…

y).; v-r-Zimmermann este informat de încurcătura asta? în calitatea lui de regizor al filmului, ar trebui pus la curent…

— Am preferat să discut cu dumneata în primul rând Sal. Zimmermann este un emotiv. Ar putea să intre în panică. – …-ţftfi1

Poate că ai dreptate. Zimmermann este sinonim cu arta. Dar, în problemele financiare a rămas o mazetă.

Trebuie să-ţi mărturisesc, Sol, că – la un moment dat; ne-am gândit şi noi. să adresăm un apel direct lui Chandler. „Bank of America and South Asia" lucrează doar cu Weidenfeld. Din nefericire Chandler este foarte montat împotriva dumitale şi a studiourilor noastre, de când ai respins candidatura protejatei lui la un leading role în Peregrinările lui Ulisse".

S-a şi aflat treaba asta? exclamă Frankfurter perplex. Abia am discutat-o cu Baldwin…

— Veştile proaste circulă repede. Baldwin l-a informat pe Weidenfeld. Weiddenfeld l-a informat pe Chandler, apoi Baldwin mi-a telefonat mie cerându-mi să iau măsuri. Toate acestea în câteva ore…

Am impresia că Weidenfeld încearcă să ne şantajeze…

Situaţia se prezintă mai spinoasă decât îţi închipui. În chestiunea Jill Winters, Weidenfeld este un simplu intermediar.

— Frankfurter îşi; masă enervat cu degetele-i dolofane fruntea asudată:

If Oa Pat, să jucăm, cu cărţile pe masă. Dacă accept să creez un rol pentru Jill Winters, rezolvăm într-un fel criza?

Mă tem că nu, Sol.

Atunci ce propui?

— Baldwin caută o formulă, dar încă n-a găsit-o… Sol, am să-ţi spun un secret. Înaintea plecării mele de la New York „am fost contacta., de agentul unui grup de financiari-

arabi…

Cu arabii n-am să colaborez niciodată! declară producătorul general, ireductibil.

Mi-am închipuit că ai să-mi dai răspunsul, acesta fţ: care complică şi mai mult lucrurile…

Un chelner se apropie purtând o tavă cu cupe de şampanie. Vernon Woodword apăru parcă din neaht şi se tratã cu una din cupe. Sorbi dintr-o suflare băutura acidulată.

— Ce complotaţi acolo?

Vorbea împleticit şi duhnea a alcool.

Producătorul general îl privi cu ostilitate: v

Am impresia că ai băut cam mult, Vernon…

Vernon făcu un gest larg, ca şi când ar fi vrut să îmbrăţişeze întreaga lume:

Am băut, ei şi? Am profitat de ocazie… Cordellia este ocupată cu invitaţii… Am băut şi am să mai beau…

Sughiţă, apoi lua o nouă cupă cu şampanie:

Strici firma familiei, îl mustră Frankfurter.

Detesta beţivănia şi ratarea. Iar bărbatul Cordeliei îndeplinea ambele condifcuni.

Nu aveţi şi pentru mine un rol? întrebă Woodword pe cei doi cineaşti. M-am plictisit să fac pe agentul de asigurări, Nu pretind joc în „Peregrinările lui Ulisse”… Sughiţă iarăşi: Într-un film din categoria B insaş descurca foarte bine…

Bri-a aduse dinsore un barbecue miros apetisant de carne friptă împănată cu mirodenii.

Mai bine du-te şi mănâncă ceva, Vernon, îl povăţui Frankfurté. Ai băut pe stomacul gol şi ţi-a şăcut rău…

Rău? Nu mi-e deloc rău, Sol. Mă simt atât de bine, încât sunt în stare să îmbrăţişez pe toată lumea. Chiar şi pe tine… Vino să te pup!

Se apropie de producătorul general şi dădu să-l sărute. Frankfurter îl îmbrânci îngreţoşat:

Duhneşti ca un butoi!

Oaspeţii din preajma lor urmăreau curioşi’s ena.

Decteptitudinea lui. Woodword nu fusese niciodată. mai patentă.

De undeva apăru Joyce, fiica lui cea mai mică. Purta o rochie înflorată de voal de mătase cam prea serioasă pentru cei 15 ani ai ei. Era blondă, virginală, suavă, avea ochi albaştri plini de dulceaţă şi blândeţe. Se deosebea în toate de fetele din generaţia ei.

Joyce se apropie de Vernon, şi îl luă cu gingăşie de braţ:

— Să mergem, tată!… Te caută mama…

El se scutură, trăgându-şi braţul:

Cordelia nu trebuie să mă vadă în halul ăsta, bâigui speriat. Spune-i că nu m-ai găsit!… Mă fac nevăzut

Sorbi şampania din cupă, pe care o aşeză grăbit pe tavă, apoi se piepdu în mulţime.

Du-te după el, Joyce! o povăţui producătorul general. Să nu facă vreo boroboaţă…

Ea zâmbi sărman;

Să nu vă fie teamă, Mr, Frankfurter! Tata este cel mai inofensiv cel mai cumsecade om din lume…

Plecă pe urmele lui.

Biata fată! o compătimi Salomon. Vernon nu merita să aibă copii atât de buni…

— Ce se aude cu serialul de televiziune inspirat din viaţa lui Dukas, armatorul? îl întrebă Wendover. După câte ştiu ai noştri şi-au pus mari speranţe în aceasta producţie?

Scenariul este pe terminate. Nu m-am fixat asupra actorului care să joace rolul miliardarului. Magnaţii mat; ei finanţe sunt personaje deosebite; ca atare implică ra finamente de interpretare. Altfel cad în manierism. Anthony Quinn ar fi fost foarte potrivit pentru acest serial. Din nefericire acum turnează un film inspirat din viaţa lui Onasis. Mă gândeam să-l contactez pe Burton „dar m-am temut că ne va cere prea mult…

Richard Burton ar fi ideal, Sol… Am o idee! De ce nu l-am folosi pe Ray Montgomery? îi avem deja pe contract…

Frankfurter tresări neplăcut impresionat de

propunerea vicepreşedintelui. Era vital pentru el ca Montogomery să rămână în Europa un timp cât mai îndelungat.

— Montgomery e prea tânăr! obiectă.

Ei şi? Cu atât mai bine. Va fi veridic în rolul lui Dukas tânăr. Iar pe Dukas bătrân îl va interpreta magistral. Ray este nu numai un june-prim ci şi un actor de compoziţie remarcabil... Da, da! Reflectează bine asupra lui Ray! Este oare necesar să-ţi amintesc ce succes are la public? Femeile îl divinizează...

Frankfurter se strâmbă dezgustat:

Dacă i-ar cunoaşte preferinţele reale, n-ar mai fi atât de entuziasmate...

Nu este în interesul studioului să facem publicitate în jurul înclinărilor sale ascunse. Viaţa lui personală îl priveşte!...

Ostilitatea manifestată cu atâta vigoare de producătorul general, trezi curiozitatea lui Wendover:

Cu ce te-a supărat Ray? Pe tărâm profesional e deasupra oricăror laude „Filmele lui rulează pretutindeni cu cassa închisă. Cinematografele se întrec să le achiziţioneze...

Frankfurter nu suporta, să fie contrazis. În profesiunea lui se comporta ca un despot. Nimeni n-ar fi îndrăznii! să-i discute poruncile.: Până şi vedetele – i. se supuneau*; chiar: dacă: mai mârâiau uneori, asemenea: ţigrilor stăpâniţi de biciul dresorului. Contraargumentele lui Wendover făceau să-i fiarbă sângele în ţeastă, cu atât mai vârtos cu cât faţă de acest personaj nu putea riposta aşa cum ar fiprocedat cu subalternii, îşi 1 susţinu însă în conţi nu are punctuăde vedere, străduindu-se să şi-l demonstreze pe un – toie cât mai politicos:

— patfŞ să fim realişti! Ray termină acum la Veneţia „Ultima aventură" a lui Casanova", iar. foarte purind va începe turnarea la Koma a coproducţiei „Panică pe Via Veneto". Distribuirea lui Ray înserial este în afara oricărei: discuţii...

e. Pe Wendover îl indispuse încăpăţânarea producătorului „general. Îi cunoştea reputaţia de om dedicat artei şi în acelaşi timp intereselor firmei. Dar Frankfurter depăşea Uneor-i măsura. Încheie deci discuţia, înţelegând că nu ducea la niciun rezultat.

Nu m-ai convins, Sol, în privinţa lui Ray. Comitetul directorilor va decide în ultimă instanţă…

Producătorul general, victimă a propriei sale irasci-Ijilităţi uită de prudenţa pe care şi-o impusese, şi îşi arătă colţii:

— În contractul încheiat între mine şi „International Pic. ures ” – există o. clauză care prevede să am ultimul cuvânt în distribuirea actorilor. Înţeleg să nu renunţ la acest drept, Pat)… Miezur zilei…

Clădirile înalte aruncau peste benzile albe de circulaţie ale bulevardului scurte covoare de umbră, alternate cu pete dreptunghiulare de lumină albă, descrise de razele, oblice ale snarelui. Pe asfaltul încins şi moale tocurile subţiri ale femeilor îşi imprimau miriuşculele: amprente, distribuindii-le Capricios ca pe o vastă pânză zugrăvită de «un pictor/ abstracţionist. Zăpuşeala, opipşită printre zgârie-nori era din când în când pusă în mişcare de palele. fugare ale unor adieri răcoroase repezite dinspre Ocean. Dar aceste/ zăgazuri agreabile aveau viaţă scurtă; arşiţa, imobiliza – iarăşi aerul îmbâcsit de emanaţiile eşapamentelor, de duhorile, gunoaielor încă neridicate, de transpiraţia acră a oamenilor mai activă deci: Ueodorar. lele.

Un Volkswagen – broască motorizată – opri într-ari parcaj din preajma întretăierii lui Markét cu Bush Street. Zugrăvii ca o sorcovă, cu extravagante flori, stil hippy, distona cu maşinile opulente, ultraconformiste, staţionate în acest centru, al: puterii financiare din, San Francisco.

Frances Chandler se smulse din găoacea caroseriei, trecu la portbagaj, îl deschise şi scoase dinăuntru un vraf. de pânze pictate, lipsite de.}-ame şi prinse într-o curea de piele. Le luă sub braţ, închise portbagajul şi porni pe

Markét Street în sus, alegir. d trotuarul umbrit.

Frământată de gânduri „trecea tocmai prin faţa unui drug-store, când un incident insolit îi trezi atenţia. Un bătrânel în haine ele un bej deschis. şi cu pălărie panama, care păşea înaintea ei, se poticni, ridică braţele ca o vâslire de aripi, apoi. se prăbuşi cu faţa în jos pe asfalt. Pietonii din preajma lui îşi continuară drumul, abia aruncându-i o privire. Dar când-pe haina bătrânului, între omoplaţi, apăru o pată de sânge, câţiva inşi se opriră, stăpâniţi de curiozitate.

Frances observă scena, dar păşi mai departe. Nu-i plăcea să se lase antrenată în incidentele de stradă.

O femeie rubicondă: într-o roc niq înflorată, transpirată la subsuori şi cu o voluminoasă sacoşe în mână, aştepta la margine de trotuar semnalul verde spre a trece pe „zebră”, laolaltă cu o. ceată de pietoni. Deodată scapă, Un játrigáti, făIu. O piruetă şi se prăvăli pe rigolă. Din tâmpla perforată i se prelingea o dâră de sânge care prinse să: Şerpuiască pe asfalt.

Un poliţist. călare pe o motocicletă, făcu o voltă necontrolată, se răsturnă, şi şteriză sub roţile unui Chevrolet Caprice care venea din sens invers. Accidentul acesta mult mai spectaculos, atrase roi de curioşi. Conducătorul Chevroletului ajutat de doi trecători, scoase de: sub roţile maşinii pe poliţistul, inert. Din artera jugulară secţionată de un glonté care-i străpunsese gâtul, ţâşnea sângele ca chiitr-un minuscul găvzer.

— Cinevatrage asupra noastră! constată cu glas tare un tânăr cu white-jeans lipiţi pe şolduri.

Un băiat cu cozondraciroşii peste o cămaşă cu carouri, care înfuleca îngheţata dintr-un cornet şi se uita cu mirare: la poliţistul rănit mortal, făcu brusc o mişcare dezordonată, prăbuşindu-se pe trotuar. Te asta lui lovită dintr-un unghi excentric de un glonte de mare calibru plesnise ca un dovleac.

Panica se stârni deodată, demenţială: Pietonii începură. să alerge zănatec, doar să scape de moartea

care-i pândea din toate părţile…

Frances se pomeni luată pe sus de un văl de oameni: dornici să-şfegăsească adăpost, prin magazine, pe sub portâcele. edificiilor. Un bărbat între două vârste cu pălărie texană: vestonul militar kaki rupt în coate şi blue jeans peticiţi, murdari, o înlăscă de braţ şi o trase fără menajamente într-un pasaj din apropiere, în care se şi îmbulziseră zeci de oameni. Abia apucaseră să intre în adăpostul improvizat, când auziră în stradă o bufnitură seacă. Parbrizul", rmui Buick explodase. sub impactul glonţelul cai: e-l simt-ri. se şi pe conducător. Scăpat de sub control, automobilul se năpusti pe trotuar, mătură o pompă de m. cendiu, făcând să ţâşnească o coloană de apă înaltă de aproape trei metri, apoi dădu buzna într-o vitrină cu aparatură electrică, zdrobind mai toate televizoarele, magnetofoanele. şi rădiocâsetofoanele expuse.

Frances se uită Uluită la oamenii din jurul ei. care se băgau unii într-alţii ca oile. Primele clipe de „şoc psihic se consumaseră. Excitaţia provocată de senzaţionalul eveniment la care participau vrând-nevrând. cu toţii, stârni Comentarii vii şi explozii ele indignare. Vorbeau pe întrecute, protestau, gesticulau, /înjurau, descărcându-şi nervii potrivittemperamentului, – şi educaţiei fiecăruia „Frances nu participa la discuţiile acelea absolut inutile din punctul ei de vedere. Curiozitatea îi învinsese teama. Din stradă se mai auzeau doar rare detunături, de armă relativ îndepărtate. Circulaţia autovehiculelor şi a pietonilor încetase cu desăvârşiie. Frances vru să se strecoare prin mulţime spre ieşirea din pasaj, dar insul cu pălărie texană o apucă ferm de braţ:

Ai Inn ebunit, sau ai de gând să te sinucizi, fetiţo? Aşteaptă! Până nu-l prind pe zănatecul care trage asupra noastră, nu ieşi de aici.

— Bine, bine! zise ea, îil-cercând să-şi degajeze braţul, Necunoscutul stărui să i-l. Ţină strâns. Se lipise de ea, profitând de înghesuiala-care-i presa. din toate părţile. Frances îi simţi sexul turgescent, apăsându-i coapsa. În

alte condiţii, apropierea aceasta ar fi excitat-o, dar acum o supăra. Îl împinse cu cotul „apoi mută tablourile între ea şi individ.

„Red s-ar topi de râs dacă ar şti că pânzele lui mi-au slujit drept pavăză!”Dârzenia cu totul nouă cu care îşi apără ” virtutea” atât de vulnerabilă până mai ieri, avu pentru ea semnificaţia unei revelaţii. Se păstra oare pentru Reci? Nu. făcuse până acum asemenea sacrificii pentru niciunul dintre prietenii ei de ocazie. Se culcase când cu unul, când cu altul, fără să manifeste preferinţe…

În depărtare răsunară sirenele modulate ale maşinilor de poliţie ori ale Salvărilor…»

Se aşeză iarăşi liniştea, tulburată doar de comentariile virulente ale” oamenilor înghesuiţi în i pasajul strâmt neaerat, în care zăpuşeala devenise tot atât de insuportabilă ca şi trupurile încinse, – asudate, strivite între ele.

Cât mai stăm aici?

Ne iese sufletul! Murim!

Viaţa în oraş a devenit insuportabilă!

Dacă scapi să nu fii ucis în casă de bandiţii care dau buzna peste tine, te curăţă în plină stradă, sub ochii trecătorilor.

— Un om nu ridică degetul să-ţi vină în ajutor.

— A Astea-s fructele societăţii noastre tolerante!

— Grozave fructe! Scumpete, şomaj, inflaţie, crime…

Mai ales crime! –

Crim ele se înmulţesc, fiindcă în mod practic nu mai există pedepse!…

Opinia publică, judecătorii, avocaţii, încurajează crimele şi pe criminali!…

Criminalii sunt de cele mai multe ori victime ale societăţii!

Aşa e!

Accidentele de circulaţie provoacă anual zeci de mii de victime şi nimeni nu mai face caz!…

Dacă societatea refuză să facă dreptate obidiţilor,

obidiţii trebuie să-şi facă singuri dreptate…

jP Asta e o infamie! O provocare! VIraţilor, nu e destul ce se întâmplă afară?

Atenţie! Vin elicopterele! Frumos mai zumzăie! fto Era şi timpul să vină!…

Anul trecut, într-un orăşel din Middle West, un student înarmat cu o armă cu lunetă cocoţat pe un acoperiş a masacrat lumea; dintr-o piaţetă… ziua în amiaza mare…

— Numai elicopterele i-au venit de hac!

O fată grăsuţă, mioapă, cu piele arămie şi păr, creţ → 1 liispăno-mexicană sau portoricană – stătea lângă Francest Dimcând în când se cutremura de fiori:

— O femeie însărcinată a murit lângă mine… Când] a căzut, şi-a dus mâinile la pântece, ca şi când ar fi vrut să-şi protejeze pruncul. A fost îngrozitor!

Individul cu pălărie texană zâmbi ciudat:

— Moartea are frumuseţea ei… Poeţii s-au întrecut să cânte tragismul, dar şi sublimul morţii.

Frances tresări. Necunoscutul repeta teoria lui Red.:] Fascinaţia pe care moartea o exercita asupra acestuia, pesimismul lui profund, neîncrederea-i maladivă în oa – meni, citatele din operele lui Ffeud şi Schopenhauer, pro – feţii săi alături de Budha şi de Confucius, pe care le folosea de predilecţie în discuţii, treziseră încă de la început interesul lui Frances, apoi treptat o cuceriseră. Red nu avea nimic comun cu tineri de vârsta lui, superficiali, blazaţi, însetaţi de senzaţii tari, de împerecheri animalice. Pătrunsese în mijlocul grupului ei de boemi asemenea unui personaj bizar, coborât dintr-o lume a stelelor. Nu se ştia nimic despre obârşie, despre trecutul lui; Red păstra o muţenie absolută în acest domeniu, sporindu-şi aureola de mister.

— Se aflase că adoră pictura. Picta şi el.

— Pânze stranii, zugrăvite parcă de penelul f-antast al unui drogat deprins să trăiască universul himerelor.

Fetele din grupul lui Frances se simţiseră puternic

atrase de personalitatea lui. Red păstra însă faţă de ele o atitudine distantă, superioară, de arhanghel coborât printre muritori. Îi oferiseră droguri: marijuana, LSD, heroină… Întâmpinaseră un refuz care le sporiseră curiozitate. 11 ispitiseră a i se dărui pe rând, iarăşi fără niciun rezultat. Homosexualii din grup îşi spuseseră atunci că îşi găsiseră un nou adept. Dar nici avansurile lor nu obţinuseră mai mult succes…

Boemii din grupul lui Frances, care îşi găsiseră refugiul la Monterey, aveau totuşi o înclinare comună: dragostea pentru artă. Mai toţi pictau ori sculptau. Dar operele lor găseau, rareori clienţi. În lipsă de amatori dispuşi să-i aprecieze, boemii îşi aduceau laude între ei. Tămâierile reciproce, repetate cu stăruinţă le creaseră convingerea că toţi. erau nişte genii nerecunoscute de publicul ignorant. Faptul că Frances îşi găsise un cumpărător singur în persoana lui Arthur Steuben, proprietarul galeriei de artă cu acelaşi nume, nu-i impresiona. Cunoşteau apartenenţa şi. presupunerea că aceasta juca un rol determinant în achiziţionarea tablourilor. Toţi artiştii din grup, atât cei închipuiţi cât şi cei realmente talentaţi, alergau culimba scoasă după cumpărători, chiar dacă în public declarau că dispreţuiesc aspectul comercial al artei.

Red evita să participe la discuţiile-cu caracter profesional, fiindcăspunea el – nu avea timp de pierdut, într-o dimineaţă, instalat* pe malul oceanului la Cypress Point, picta valurile tumultuoase care se spărgeau de stânci. O viziune haotică, infernală, cu tonuri întunecate, sfâşiate la orizont de străfulgerări vineţii. Câţiva turişti se opriseră lângă şevaletul său şi îi priviseră critic opera, fără la Red să se sinchisească de prezenţa lor. Unul dintre ei – un bărbat distins, argintiu la tâmple, cu haine de sport impecabile – se declarase amator să-i cumpere pânza. Red ridicase indiferent din umeri.

Nu vând!

Uimit de răspunsul laconic al tânărului artist,

bărbatul cu tâmple argintii îi oferi un preţ atracţios.

Red îl privise peste umăr, zâmbind ironic.

N-ai ce face cu banii, Mister?

Formulase întrebarea folosind un ton plin de insolenţă.

Stimulat de această împotrivire, străinul dublase preţul; – Vezi-ţi de drum, Mister! mormăise Red printre dinţi, întorcându-i spatele.

Turiştii plecaseră nedumeriţi.

Doi colegi ai săi, care încercaseră fără să aştearnă pe pânză într-o interpretare proprie peisajul redat cu atâta forţă şi originalitate de Red fuseseră martori la insolita scenă. Înapoiaţi în colonie „istorisiseră întâmplarea. Red crescuse. În ochii-tjlituror, dar; tot atunci se zămisliseră în sufletele confraţilor simţăminte de invidie şi antipatie. Succesul artiştilor autentici supără pe rataţii care se cred frustraţi de ceea ce li se cuvine.

Indispuşi şi de succesele, l, a femei repurtate de Red – succese pe care el refuza săle. speculeze – masculii din grup; începuseră să-l privească dacă nu cu ostilitate declarată, cel puţin cu o răceală crescândă. Şi candidatele la dragostea lui, J iritate căci fuseseră respinse, prinseseră d-i manifesta tot mai deschissupărarea. Nu-l expulzaseră încă din mijlocul lor, dar izbucnirea crizei nu era departe.

4 – Oameni în Rolls-Royce

Spre surprinderea tuturor, Frances adoptase o atitudine contrară majorităţii. La început din spirit de contradicţie, apoi minată de o crescândă simpatie şi admiraţie faţă de lucrările lui. Luase hotărârea să-l urmeze, dacă mărunta colectivitate de artişti nereuşiţi, din rândurile cărora făcea şi ea parte, – ar hotărî într-o zi să-l declare persona non grata…

Zumzetul elicopterelor încetase. Deasupra străzii pustii coborâse liniştea. În faţa intrării pasajului se ivi o pisică tărcată, înconjurată de puii ei. Pisica miorlăi, şi păşi mai departe, laolaltă cu pisoii minusculi. Scena aceasta

paşnică suDijmei ciudăţeniasituaţiei inşilor refugiaţi în pasaj. Unul dintre ei scoase, precaut, capul afară.

O maşină a poliţiei trecu anunţând printr-un haut parleur că circulaţia fusese restabilită. Se iviră şi ambulanţele-rămase până atunci la adăpost. Oamenii ieşiră de prin unghere la lumină, aşa că strada. Îşi reluă curând animaţia. Morţii şi răniţii fiind ridicaţi în grabă, totul reintrară în normal.

Cu tablourile la subsuoară, Frances se îndreptă spre o clădire înaltă, cu pereţi abrupţi de sticlă, care adăposteau printre alte magazine şi galeriile de artă „Steuben". Intră, întâmpinată curtenitor. de patron însuşi.

— Va să zică eraţi pe stradă, când dementul a început să tragă în mulţime?... Nu vă închipuiţi, Miss Chandler, ce bucuros suntea aţi scăpat cu bine!

Steuben era un bătrânel cochet, veşnic îmbrăcat în veston negru şi cu pantaloni reiaţi. Fâşii de păr alb, aduse de deasupra urechii-stingi îi acopereau imperfect calviţia.

Mi-aţi adus ceva nou, Miss Chandler?

Frances desfăcu la repezeală cureaua care lega tablourile şi i le arăta unul câte unul.

Steuben le examină critic:

Nu sunte rele! Nu sunte rele deloc!

Frances surâse:

Ştiam că au să vă placă. Şi acum să vă informez despre ce e vorba Mr. Steuben. Doresc să organizaţi într-unul din saloanele galeriei, dumneavoastră o expoziţie a acestor pânze. Toate sunt semnate de colegul meu Red Butler. După cum puteţi constata, are un real talent.

Patronul zâmbi chinuit:

Piesele sunt într-adevăr remarcabile, Miss Chendler, dar protejatul dumneavoastră este încă un necunoscut.

Galeriile mele nu-şi pot asuma riscul unui eşec...

Să nu mă înţelegeţi greşit, Mr. Steuben, îl întrerupse. Iau asupra mea riscurile. Cu alte cuvinte, sunt dispusă să achit chiria sălii...

— Preţul e cam scump... nu ştiu dacă are se va

convină…

Cât, Mr. Steuben? Să fim expeditivi!

O săptămână, şapte mii de dolari. O sumă rezonabilă. Vă reamintesc că şi în acest caz îmi asum o răspundere morală, adăpostind expoziţia unui necunoscut. Galeriile „Steuben” reprezintă o garanţie a reputaţiei dobândite cu greu…

Vă ofer cinci mii de dolari pentru o săptămână „spuse Frances. Nu dispun de mai mulţi bani. Cinci mii de dolari reprezintă o sumă rezonabilă. Pot să vă asigur fără teamă că reputaţia firmei dumneavoastră nu va avea de suferit de pe urma prezentării acestei expoziţii. Garantez succesul! n

Şi ramele? Cine plăteşte ramele? întreabă precaut patronul, netezindu-şi cu un gest mecanic reverul vestonului tivit cu şiret de mătase.

— Dumneavoastră le plătiţi, Mr. Steuben. Rame simple de lemn alb.

Patronul calculă rapid avantajele şi dezavantajele acestei-propuneri. Ajunse la concluzia că se contura o afacere promiţătoare. Aces Red Butler va sparge neîndoielnic barierele anonimatului…

Miss Chandler, din stimă şi simpatie pentru dumneavoastră, accept târgul, Când aţi prefera să inauguraţi expoziţia?

— Cât mai repede posibil.

În acest caz va trebui să verific încă odată programul viitoarelor noastre expoziţii… Să găsesc o fereastră… Am să vă anunţ telefonic data.

„— Atunci vă las în primire pânzele. Să vă semnez şi cecul respectiv.

Prea bine, Miss Chandler. Să sperăm că protejatul dumneavoastră n-are să vă dezamăgească…

— Bătrânul căzu pe gânduri: Mă tem că va fi ultimul debutant lansat de mine… Aţi venit în ceasul al doisprezecelea… Mă ispiteşte gândul să mă retrag din afaceri, să mă stabilesc într-o localitate liniştită, în care să nu mai aud de huliganisme, de jafuri, de crime… Acum, în

ultimul sfert al supercivilizatullii secol XX, aici, la San Francisco, suntem împresuraţi de primejdii mai abitir decât locuitorii din Far West, în epoca dementială a descoperirii aurului în California lui Sutter.

Frances îi zâmbicu simpatie: – Dumneata, Mr. Steuben, eşti atât de îndrăgostit de activitatea dumitale de anticar, încât n-ai să renunţi la ea nici dacă pe străzi oamenii au să fie vânaţi ca iepurii…

Asta se şi întâmplă, Miss Chandler! Asta se şi întâmplă! Poporul american acceptă să fie terorizat de bandiţi, de asasini… Vine un derbedeu la mine, îmi pune un pistol în piept, şi îmiporunceşte să-i". dâu.: soţi. banii din casă… Chiar dacă galeria e plină de clienţi nimeni nu intervine în ajutorul meu. Nu-mi rămâne decât să mă execut, dacă îmi, repugnă să mi se găurească pielea cu gloanţe… Dar ce să vă mai supăr cu grijile me-… Să pe Străduim a-le, uita, să savurăm puţinele clipe de bucurie care ne mai rămân… Calvarul nostru, al bătrânilor, nu va mai dura mult. Mă gândesc însă la dumneavoastră, plnerii… şi vă plâng

Frances râse:

SŞ Pe toţi ne aşteaptă moartea… Ne vom înfăţişa la întâlnire mai devreme sau mai târziu. De ce să ne amărâm, lăsându-ne obsedaţi de iminenţa sfârşitului?

Optimismul tineretuluieşte. reconfortant! zâmbi el cu forţată voioşie…

Frances Chandler părăsi Galeriile Steuben într-o îndoielnică stare de spirit. Se întreba cum va reacţiona Red, când va fi informat de iniţiativa ei. Luase tablourile din atelier fără ştirea lui, fiindcă era sigură că Red i-ar fi respins ideea. Spera însă că în cele din urmă îl va face să privească lucrurile cu mai mult realism –, Oroarea lui faţă de amatorii de artă, mai mult sau mai puţin pricepuţi, faţă de publicitate, faţă de succesul care i se cuvenea, era maladivă, iar de această ciudăţenie trebuia să-l vindece. Poate că într-o zi. Red, îi va mulţumi, recunoscându-i strădaniile… Poate că atunci se va arăta mai uman, mai

înţelegător, mai afectuos… Nu-şi făcea iluzii că Red o va iubi vreodată. Omul acesta, dedicat numai artei lui, se înstrăinase de lume, respingea ostil mâinile ce i se întindeau prietenoase, răspundea cu indiferenţă la atacurile rivalilor care deşi îi intuiau superioritatea, refuzau să i-o recunoască…

Frances sosi la Monterey seara târziu şi îl găsi pe Red în camera lui, cântând la chitară în faţa unui tablou pictat de el, ce înfăţişa cu impresionantă forţă de evocare coasta stâncoasă, plină de sălbăticie de la sud ele Cârmei, bombardată de valuri furioase… Zugrăvirea imensităţii şi forţei oceanului era tema lui preferată. Fizionomia pictorului, atât de aspră: îndeobşte, era îndulcită de o lumină interioară caldă ce-l înfrumuseţa, umanizindu-l. La auari ia prietenei sale, Red tresări smuls din tranşă. Expresia-i dură, impenetrabilă, de toate zilele, izgoni blândeţea ce-i împodobise până atunci chipul. Puse deoparte chitara şi îşi aprinse plictisit o ţigară.

Cântai atât de-frumos… De ce te-ai oprit? îl întrebă Frances cu amical reproş.

Red o privi cu o indiferenţă care o duru:

Îmi place să cânt numai când sunt singur… Solitudinea mă inspiră…

Frances surâse trist:

În solitudine tu nu te simţi niciodată singur. Am observat de mult…

El îşi stăpâni un căscat:

— Ai făcut o observaţie întemeiată!… Creşti în ochii mei, Frances. Eşti un bun psiholog!… între oameni mă simt întotdeauna stingher…

Şi prezenţa mea îţi creează acest sentiment?

Red râse, amuzat de îmbufnarea fetei:

Câteodată, când mă aflu lângă tine, nici nu simt că exişti. Poli să iei această constatare ca un compliment… Da, da, ca un compliment.

Câteva zile mai târziu, Frances şi Red stăteau la o masă pe terasa durată din lemn a restaurantului.

Windjammer amenajată cu o simplitate rustică rafinat studiată. Ecrane de sticlă aveau menirea să-i apere pe clienţi de vântul care sufla dinspre larg. Pentru a li se asigura totuşi o răcoare plăcută, plafonul era descoperit. Ferestrele late ca nişte vitrine, dominau docurile cu forfoteala lor de vase de pescuit mai toate bătrâne, dar cu atât mai pitoreşti. Câteva yachturi albe, îngrijite ca nişte femei cochete, făceau notă discordantă.

De da1 «aceasta ecranele de sticlă deveniseră inutile, căci vântul încetase să mai bâtă. Deasupra docurilor plutea o pâclă lăptoasă, sidefie, poleită de razele soarelui escamoife", „53

tat privirilor. Pe faţa de masă roşie farfuriile de porţelan aruncau pete albe. În armonie cu paharele şi cu pomiera încărcată cu fructe zemoase, ca într-o natură moartă semnată de un pictor olandez al secolului XVII.

Mesele din jur erau ocupate mai ales de turişti, care-şi exprimau în tot felul de limbi entuziasmul stârnit de ambianţa feerică. Red Butler nu împărtăşea buna dispoziţie generală. Se uita dezgustat la bărbaţii în haine albe, bărbieriţi proaspăt şi respirând prosperitatea, la femeile de toate vârstele ce arborau i rochii înflorate, extravagante, la copiii bucălaţi, zgomotoşi şi cu educaţie deficientă, la chelnerii stilaţi, în haine roşii ca şi feţele de masă.

Fran, oricât te-ai strădui, rămâi o incorigibilă burgheză. Ai ţinut să mă aduci în localul ăsta tot atât de insipid ca şi lumea ternă care-l populează…

Nu s-ar putea spune că în jurul nostru nu abundă culoarea… Constat chiar că se face exces…

Red se strâmbă dispreţuitor.

Nu este vorba de culorile ţipătoare, îndrăgite de Vulg. Mă refer la tonurile divine, vizibile doar nouă, aleşilor. Ne străduim să le aşternem pe pânză, spre a le păstra amintirea…

— Ţie nu-ţi place să împărţi-cu nimeni amintirile.

Pictorul se animă brusc:

— e Nici nu am ce împărţi!… Burghezii tăi nu sunt capabili să perceapă tonurile vizibile doar mie… poate şi” ţie.

— Mulţumesc pentru amabilitate.

Nu am de gând să le fac educaţia artistică, să le deschid ochii asupra minunilor pe care sunt incapabilişă le vadă! Să nu te supere adevărul, Frart. Acuarelele tale sunt bune… pentru snobii dornici să-şi împodobească interioarele cu nimicuri încântătoare, dar lipsite de substanţă…

Cu alte cuvinte să mă las de pictură, replică ea fără să se supere.

N-am spus asta. Ţie însă îţi plac laudele, recunoaşterea talentului tău de către public, aspectele tangibile ale acestei recunoaşteri, banii… Făcu un gest de violentă respingere: Pe – mine nu mă interesează aprecierile publicului şi nici banii lui… Divinitatea nu poate fi cumpărată.

Frances îşi plecă supusă fruntea, recunoscându-şi înfrângerea:

Mă înclin, Red! Operele tale ating culmile divinităţii…

Faţa lui se întunecă brusc:

— Te rog să nu mai rosteşti, asemenea platitudini! Pângăreşti arta adevărată, arta care dispreţuieşte şi critica negativă şi educaţia… Perfecţiunea nu permite comentarii nici cu semnul plus „nici cu semnul minus…

Îi desconsideri pe contemporani, sunt de acord, deşi socotesc aceasta. atitudine mizantropică. Ce ai însă împotriva posterităţii? Toţi artiştii s-au zbătut, se zbat şi sé vor zbate pentru a-şi asigura recunoaşterea lumii de mâine.

O glorie ieftină de care mă lipsesc…

Frances se înfurie:

Nu ai dreptul să lipseşti omenirea de frumos… De frumosul exprimat în arta făurită de tine… Oamenii sunt răi, meschini, egoişti abuzivi, făţarnici… Dar lumea asta

imperfectă a creat cultura şi civilizaţia de azi…

O cultură şi o civilizaţie imperfectă ameninţată în orice clipă cu distrugerea! Privită sub acest aspecţi ce înseamnă posteritatea?… Chiar dacă globul pământese nu va exploda, datorită mijloacelor de Ucidere în masă create de către oameni, va veni totuşi o zi în care, îmbătrânit, va pieri, aşa cum piere orice organism uzat… Ce se va întâmpla atunci cu muzeele, aceste cimitire e! e obiecte. de artă şi de cărţi?… Ce sens va mai avea cuvântul posteritate?…

Frances îl privi uluită de răbufnirea lui verbală, exteriorizare a unor. vijelioase frământări lăuntrice.

Refuz să creez artă pentru o lume imperfectă, împărţită între îmbuibaţi şi înfometaţi, între stăpâni şi robi, continuă Red cu aceeaşi vehemenţă, atrăgând privirile câtorva clienţi de la mesele alăturate. Lumea modernă se mândreşte că a desfiinţat sclavia. Ce tristă, ce abjectă comedie!… Arată-mi o ţară în lume, oricare ar fi ea, în care să nu existe sclavie sub un aspect sau altul. Sclavia de azi îmbracă forme rafinate, sofisticate! în rândul sclavilor sunt cuprinşi oameni cari făuresc din ordin; arme de ucidere în masă, fie că aceştia sunt ingineri, muncitori sau pur şi simplu platnici pasivi de impozite, folosite, de guvernanţi tot pentru înarmare!… Atâta timp cât vor exista războaiele, indivizi care pregătesc şi ameninţă cu războiul, robi care se supun orbeşte asasinilor investiţi cu puterea de a-i trimite la moarte, omenirea nu-şi va cunoaşte liniştea, iar programul nu va fi decât o nouă etapă premergătoare distrugerii finale… Sunt hotărât să mă menţin pe poziţia mea, atâta vreme cât…”

Red simţi pe braţ atingerea timidă a degetelor fetei.

Dragul meu, te rog… linişteşte-te! Uite, ne aduce mâncarţea… De ce nu vrei să-ţi tihnească ziua aceasta atât de frumoasă? Mi-am dorit atât de mult să ne aflăm azi împreună… să ne bucurăm împreună de… de…

Red o privi încruntat:

— RDE ce să ne bucurăm? Avem motive de bucurie?

Scăzu totuşi tonul. Chelnerul le umplu paharele cu un vin rosti cu străluciri de rubin.

Să bem pentru noi, Red, pentru izbânda operelor… am vrut să spun a gândurilor tale…

Ridică paharul, îl ridică şi Red, dar oarecum împotriva voliiţei lui. Gustară Vinul – o aromă şi un buchet de înaltă clasă – apoi aşezară paharele pe masă. Începură să mănânce, ţfără poftă, nisetrul la grătar abia servit.

Frances era îngrozită Trăgea cu ochiul spre jurnalul împăturit pe masă alături de ea, sub poşeta cu flori mulţi col ore imprimate în piele. Pe una din paginile dedicate rubricilor de artă se afla un anunţ al galeriilor „Steuben”, care făcea, cunoscut publicului recenta deschidere a expoziţiei: ide;, tablouri semnate de Red. Rutier. Ceva mai denafte un cronicar de artă, care asistase la vernisaj, aşternuse pe două coloană un articol elogios în jurul operei lui-Red Butler „revelaţia sezonului în domeniul picturii; modo Tne”…Acest imăr artist”, continua criticul „nu”. Îngăduie a fi categorisit în nici ţ mul din compartimentele artei picturale consacrate diferitelor şco. i actuale. Maniera lui este atât de originală, talentul atât de copleşitor „de explo /iv, încât Sparge toate canoanele. Red Rutier nu permite a fi comparat cu nimeni fiindcă Red Butler este unic…

Fra nees înghiţea cu noduri peştele stropit cu picături de lămâie. Nu-i simţea nici gustul, nici frăgezimea… în coşul pieptului i se răsucea o ghiară nevăzută. Cum va reacţiona Red, când va afla că tablourile îi sunt expuse împotriva voinţei sale într-o galerie din San Francisco? Abia acum îşi dădu seama de enormitatea neghiobiei săvârşită ele, ea. Era însă prea târziu, ca să mai poată repară c. c-a: Exista, o singură şi foarte fragilă „soluţie. Să retragă – tablourile de la „Steuben” şi să le readucă în bârlogul lor din Monterey. Se făcuse însă prea multă vi! vă în jurul lor. Era imposibil ea Rea să nu fie informat „mai devreme său mai târziu, că Frances abuzase de buna lui credinţă. În abuz izvorât din cele mai –

frumoase intenţii, „ totuşi un abuz.

La capătul terasei apăru Tim Siephney, însoţit de o fată tânără, insipid;! cu păâyde un blond spălăcit şi sâni plaţi de bă uit. Tim, pictor şi el, se încadrase printre rivalii nedeclaraţi ai lui. Red. Deşi îi recunoştea în sinea lui talentul, se străduia să – i-l minimalizeze… cu orice ocazie, fi când o văzu pe Frances în companii) lui Red. se apropie de – masa lor. Se opri în: dreptul lui 4 iâiî-îmbueu falsă prietenie.

Felicitările mele, Red! Am citit articolul din „Herald Tribune”, Adaugă cu ton de glumă: Spune-mi cinstit, cât ai plătit ca să ţi-l facă atât de laudativ?

Lui Frances i se scurse tot sângele din obraji. Peştele îngurgitat până atunci porni să i se urce pe gâtlej în sus. Cu un efort, încercă să-şi stăpânească senzaţia de vomă. Red ridică iritat privirile spre noul venit:

N-am apreciat niciodată glumele proaste, Tim.

Ochii lui Tim se îngustaseră, ridicându-şi colţurile oblic, ca la mongoli. Chipul lui avea în clipa aceea o expresie apreciată de Frances drept drăcească.

Hai, nu mai face pe nevinovatul, Red! Recunoaşte mai bine că scârba ta de publicitate era numai de faţadă, şi că pe ascuns îţi pregăteai lovitura… Trebuie să admit, fără înconjur, că ai reuşit pe deplin…

Red se făcuse pământiu. Nu-i plăcea să fie luat în bătaie de joc, îmi faci milă, Tim! Nu te ştiam şi mitocan.

1 – Am citit şi ei – Tarticolul, Mr. Butler, interveni blonda Culrăpii /plaţi. E într-adevăr extraordinar. Mă bucur că km avut prilejul să vă cunosc.7… Sper că la sărbătorirea succesului ne veţi invita şi pe noi…

Red se ridică de la masă. Îşi încleştă pumnii. Ochii: lui zvârleau scântei

Lasă fariseismele, amice! îl înfruntă Stephney zâmbind sarcastic. Prefăcătoriile nu mai: ţi şi;”: <

Scoase din buzunarul Sacoul Uide sport un ziar împă = turit. Îl desfăcu la articolul în chestiune, apoi întinse colegului de breaslă.

— Citeşte!

— Nu eşti tu – Red. Butler? Ar fi prea de Lot să ne aflăm în faţa unei potriviri de nume atât de flagrante!.v

Red luă – ziarul şi îşi aruncă privirile asupra coloanelor tipărite. Descifră câteva pasaje, apoi umbra unui zâmbet prinse să-i destindă expresia crispată a feţei.

E într-adevăr o potrivii e. de nume uluitoare. N-am expus niciun tablou: la „St. eu. ben". Zim beţi11, îi îngheţă

treptat pe buze: Nu... nu sâni eu... afară numai dacă". – „ =

Ridică ochii de deasupra pag inei tipărite şi se uită lung la Frances. În mintea lui se înfiripă o bănuială...

Numai dacă? repetă Stephney cu răutate.

Înţelesese că picase întâmplător peste un episod jenant din viaţa comună a lui Red şi a prietenei lui. Ce se va mai distra pe seama lor, chiar dacă succesul de la

„Steuben" avea să se confirme.

Copleşită de uitătura cruntă a lui Red, „Frances plecă încet ochii. În clipa aceea, în mintea lui se făcu lumină

*.

— 1/ î. –, – * – –.: ...

— Poţi să afirmi pe conştiinţa dumitale, Linzer, că acest portret este Un Bol şi nu un Rembrandt?.: – Experţii care l-au analizat până în clipa de faţă nu au căzut de acord spre a-i stabili provenienţa, dragul meu Steube, nr

V Bernard Linzer vorbea eu glas suav, în ton cu expresia placidă a chipului său cu „trăsături îngreunate de o grăsime care începuse să-i deformeze estetica. La 35 de ani, o corpolenţă precoce împotriva căreia lupta cu toate mijloacele puse la dispoziţie de medicina modernă, îi compromisese silueta, prevestind o obezitate progresivă irezistibilă, predispoziţie nedorită care: îl exaspera. cu atât mai mult, cu cât Linzer era un estet rafinat până în străfundul fiinţei sale, un adept al frumosului sşpb orice formă, un sibarit înclinat să savureze toate voluptăţile oferite de belşugul cel mai – dezlănţuit al privilegiaţilor „un cochet dornic să strălucească prin eleganţa sa, un

însetat de laude de complimente. Pasiunea lui pentru lux se manifesta printr-o etalare ostentativa de podoabe şi de tot ceea ce poate ilustra opulenţa şi reuşita deplină în viaţă.

Croitorii lui de pe Saville Row erau furnizori ai Curţii Regale purta bijuterii achiziţionate la Cartier şi Van Cleef, făcându-se remarcat printr-un exces oriental. Dispunea de o flotă de Rolls Royce-uri de trei yahţuri şi de o multitudine de cai de curse. Avea domiciliul la Paris, pe Avenue Foche şi o serie de reşedinţe în marile capitale şi oraşe ale lumii, în paralel cu galeriile sale de artă şi antichităţi. O centrală la Paris, pe Faubourg Saint Honoré, cu filiale la New York şi la Roma, la Londra şi la Rio de Janeiro, la Madrid şi la Milano, la Washington şi la Monte Carlo. Întreţinerea acestei existenţe aproape fabuloase necesita cheltuieli uriaşe. Dar şi" sursele fui de câştig erau colosale. Galeriile de antichităţi, expertizele de artă şi alte multe combinaţii legate de comerţul cu obiectele de artă îi aduceau venituri imense.

Dragul meu Steuben, nu înţeleg de ce te cramponezi să obţii o expertiză care să atribuie lui Rembrandt portretul „Bărbatului în negru". Şi Bol, elevul lui, – se bucură pe piaţă de o cotă înaltă. Se spune chiar că portretele executate de el depăşesc uneori pe ale maestrului.

Linzer, sunt consternat. Ţii să te plasezi pe o poziţie antagonistă intereselor mele… şi ale… adevărului. Cu atât mai mult cu cât în sinea dumitale nu poţi să nu recunoşti că este vorba de un Rembrand şi nicidecum de un Bol.

Karl! Unde este Karl! strigă deodată Bernard Linzer. În glasul lui se desluşea o mare alarmă.

De sub biroul lui Steuben apăru, răspunzând la chemarea stăpânului, un motan negru, de Angora. Se lipi calin de piciorul lui şi prinse să toarcă. Linzer îl luă în braţe şi îl mângâie tandru.

Un pisoi demn de sângele lui nobil nu umblă pe sub mobile! îl dojeni patern. Karl vrea lapte, Steuben. Dă

poruncă să-i aducă o farfurie cu lapte!

Imediat! se execută gazda, – apăsând butonul unei sonerii. Lapte pentru pisica lui Mr. Linzer! porunci secretarei ivite în pragul uşii.

Pardon, e pisoi! îl corectă vizitatorul.

Peste câteva momente, Rari lipăia cu limbuţă lui roză, laptele din farfuria pusă fără jenă de Linzer pe biroul Louis XV autentic al gazdei.

Mă scuzi că te-am: întrerupt, Steuben. Îmi spuneai tocmai că…

Nu se poate face confuzie între un Bol şi un Rembrandt. Deşi Ferdinand Bol a fost elevul lui Rembrandt, şi-a păstrat personalitatea tuşa, stilul, chiar dacă în prima lui fază era tributar influenţei maestrului. Înţeleg să nu poţi face o delimitare precisă între maniera lui Aert de Gelder şi a magistrului său Rembrandt. Gelder a rămas credincios stilului lui Rembrandt, chiar şi după ce a încetat să-i mai fie: discipol, Bol; nu poate fi în niciun. caz confundat cu autorul „Rondei de noapte”:

În timp ce vorbea, Arthur Steuben se uita cu coada 9 ochiului la pisoi, încercând un – sentiment, de suferinţă § fizică ori de câte ori căpeau pe birou stropituri de lapte.

Linzer nu se lăsă convins:?

— Scumpul meu, şi pe un Bol poţi obţine un preţ substanţial…

Îţi baţi joc de mine, linzer? Cumpărătorii noştri sunt recrutaţi în general din rândul îmbogăţiţilor peste noapte, amatori să-şi plaseze banii în obiecte de artă, valorile cele mai sigure, mai constante. Ori, câţi dintre parveniţi ştiu ceva despre, existenţa lui: Frederic Bol? Să J1 vorbim serios, Linzer! O expertiză semnată de dumneata, reprezintă o garanţie indiscutabilă, axiomatică. Consider că nu poţi refuza un prieten, cu care ai încheiat afaceri foarte frumpase… Uite, propun să discutăm cu cărţilepe masă: Care este preţul unei expertize semnată de dumneata?

Bernard Linzer ridică din sprâncene. – întrebarea

dumitale mă uimeşte, Steuben. Cunoşti tot atât de bine ca şi mine tariful fixat de Consiliul de Administraţie ăl Camerei sindicale a Experţilor profesionişti din 5 Noiembrie 1970. Când expertul se deplasează în afara Parisului eu sunt expert francez şi ca atare re spect aceste dispoziţii., – primeşte pentru fiecare tablou expertizat 3% din estimarea lui, fără ca această sumă să poată coborî sub 300. franci. La aceasta se adaugă cheltuielile de drum şi de cazare.

Linzer enunţase cu glas monocord prevederile tarifului.

Steuben deschise braţele, inti-un gest, larg „cafe părea să vrea a îmbrăţişa cordial întreaga omenire.

Tariful dumitale, Linzer, se referă la Franţa şi la clienţii francezi. Aici suntem în America. Preţurile ating alte nivele, mult mai înalte…

Rubicondul vizitator mângâia cu delicateţă spinarea curbată a pisoiului cu biană mătăsoasă şi neagră ca an tracitul. I

— Evident, dacă aş accepta să-ţi expertizez tabloul, ar însemna să-mi asum o mare răspundere…

Gazda scoase dintr-un sertar al biroului un carnet de cecuri şi completă unul din ele pentru şuma de 10.000 de dolari, apoi ii-înmână interlocutorului. Acesta îl examină pe toate feţele: „;

Regret, dar timpul meu e limitat. Expertizarea unei asemenea piese cere studii complete, cercetări laborioase, înalize ştiinţifice; – v

— Dar dacă aş dubla Suma?

Sşni prea; ocupat, prietene… Doar dacă ai mai adăuga un zero.

Stauben rotunji ochii:

O şută de mii?

O sută de mii. Pe un Rembrandt cu certificat de autenticitate, vei-obţine cel puţin un milion şi, jumătate de dolari.

Steuben întinse mâna:

Dă-mi te rog cecul, să adaug încă un zero, aşa cum mi-ai cerut. Între galantuomini nu există piedică.

Un moment, ridică Linzer mâna. Adaugă şi 5% din preţul vânzării.

Amfitrionul îşi duse mâinile la cap:

Mă ruinezi, – Linzer! Tabloul ăsta mă costă până acum Scornisioane, expertize, şperţuri – peste 400.000 de dolari…

Dragul meu Steuben, timpul mi-e drămuit… Se ridică de pe scaun. Nu te mai reţin.

— Ia loc! îi pofti cu grăbire bătrânul. Îţi completez îndată, înscrisurile, în condiţiile stabilite de dumneata. Când, îmi înmânezi – certificatul de expertiză, semnat şi parafat”.

Mâine de dimineaţă până în prânz E bine?

Foarte bine! zise Steubenpmiându-şi în funcţie tocul de aur.

Pisoiul terminase de băutlantele.

Unde sunt oare îngeraşii – mei? exclamă brusc Linzer.

Bătrânul tresări şi îşi întrerupse lucrul:

Ce-ai spus? – îngeraşii! Unde sunt îngeraşii mei?

Staubén îşi sună iarăşi secretara, care băgă capul pe uşă.

Miss Pierce, poţi să-mi spui unde „se află în clipa de faţă însoţitorii lui Mr. Linzer? îi lăsasem în sala expoziţiei Red Butler…

Nu-şi pierd ei vremea aşteptându-mă într-o sală cu tablouri. Dacă există prin împrejurimi vreun bar eu jocuri automate de poker, într-acolo să-ţi îndrepţi cercetările, Miss Pierce!

Prea bine, Mr. Linzer, replică secretara, fără să dea semne de mirare.

După plecarea ei, Arthur Steuben, termină de redactat înscrisuri! – ceruţi de Linzer.

Ţi le predau eíúd îmi aduci expertiza.

Mi le predai chiar acum. Eu îţi completez pe loc o

scrisoare prin care atribui lui Rembrandt – tabloul în Chestiune, şi îmi iau obligaţia să-ţi predau în cursul zilei de mâine expertiza în forma pl definitivă. Ne-am înţeles, scumpe amice?

Întotdeauna ne-am înţeles de minune, dragul meu Linzer, zise bătrânul luminat la faţă.

Vizitatorul redactă scrisoarea, apoi cei doi bărbaţi făcură un solemn schimb de documente, asemenea unor diplomaţi care şi-au încheiat cu succes tratativele.

Un tânăr amploiat al galeriei năvăli emoţionat în cabinetul patronului.

Mr. Steuben „iertaţi-mi intrarea intempestivă. Jos, în sala de expoziţii, e mare scandal. Un tip pletos care pretinde a fi Red Butler sfâşie pânzele expuse de noi. Nimeni nu îndrăzneşte să i se împotrivească. Agită un cuţit şi ameninţă cu moartea pe toţi cei care ar îndrăzni să i se împotrivească. Cred că e un nebun furios. Am anunţat telefonic poliţia!

Asta ne mai trebuia! se văită Arthur Steuben, ducându-şi mâinile la cap.

Încuie sertarele biroului, apoi ieşi ca o furtună din cabinet, – urmat de amploiatul său. Bernărd Linzer împături înscrisurile întocmite de Steuben şi le strecură în buzunarul" dinăuntruj: „al, vestonului, apoi, cu pisoiul jăbraţe, părăsi calm încăperea.

*

* * *

Secretarul de Stat Charles Worthington Byron îşi consultă ceasul brăţară – un Vacheron et Constantin de platină – apoi se adresă zâmbind soţiei sale:

— Trebuie să te grăbeşti, „scumpa mea. Exact peste 55 de minute avionul îşi va lua zborul. Iar drumul de aici şi până la Aeroport – în aceste ore de vârf – are să ne coste ceva timp.

Byron era un bărbat cu adevărat frumos. La patruzeci şi ceva de ani avea o siluetă de efeb, şi eleganţa unui playboy înzestrat de natură cu o tinereţe veşnică.

Părul argintat la tâmple îi conferea o distincţie princiară. „Dacă Charles Worthington Byron ar fi acceptat să facă film, fizicul său L-ar fi umbrit până şi pe Robert Redford –, declarase într-un cerc de oameni de artă Harvey Langstone, faimosul critic cinematografic. În tinereţe, Byron participase la câteva turnee internaţionale de tenis cucerind trofee prodigioase. Călăreţ de înaltă clasă, se plasase pe primele locuri la concursurile hipice europene în primii ani ai decadei 60, iar yachturile sale cu pânze Royal I şi Royal III înregistraseră un palmares de invidiat la competiţiile din Bermude, Sydney" – Hobart, Cowes – Dinard, Napoli şi Monte-Carlo. Dar în politică Byron dăduse cele mai uluitoare lovituri. Membru marcant al Partidului Democrat, fusese ales cu o confortabilă majoritate în Camera Reprezentanţilor, la vârsta limită de 25 de ani. La 31 de ani pătrunsese în Senat şi făcuse vâlvă cu intervenţiile lui retorice, foarte temute de adversarii politici. Guvernator al Statului California, apoi ambasador la Londra şi în ultima vreme Secretar de Stat, era destinat – şopteau iniţiaţii – să urce treptele demnităţilor până în vârful piramidei politice a Statelor Unite.

Căsătoria lui cu Patricia Mason fiica unui potentat american al petrolului „consolidase imperiul financiar pus în slujba intereselor lui Charles Byron. Patricia care nu atinsese încă plafonulcelor 30 de ani, dăruise soţului ei trei copii – o fată şi doi băieţi – exemplare reuşite, destinate să împlinească şi pe tărâmul vieţii; de familie succesele strălucitului om politic.

În lumea mondenă a Statelor Unite, Patricia Byron – frumoasă", aristocratică, inteligentă Eh ocupa un loc privilegiat la recepţiile oficiale şi la reuniunile diplomatice, apariţia ei la braţultii lui Charles făcând invariabil senzaţie. Etala cele mai elegante toalete, cele mai scumpe blănuri şi bijuteriile cele mai scânteietoare, fără ca luxul ei frapant să alunece vreodată pe panta vulgarităţii, a parvenitismului.

Adora călătoriile. În fiecare an îşi petrecea câteva

luni la Paris, ori la Roma, la Londra sau pe Coasta Ligură, pe Coasta de Azur, ori pe Costa Smeralda. Bătrâna Europă exercita asupra ei o adevărată fascinaţie. Anii petrecuţi la Londra în epoca ambasadoriatului lui Charles fuseseră pentru ea cei mai frumoşi din viaţă. Splendoarea Curţii Regale a Marii Britanii, decorativa aristocraţie engleză, ambianţa faimoaselor „case de ţară" care-şi numărau cu sutele încăperile de paradă, o cuceriseră cu desăvârşire. Când/se înapoiaseră la Washington – misiunea diplomatică a soţului ei încheindu-se – Patricia plă nsese cu lacrimi amare. Pasiuneaci pentru Europa includea şi unele aspecte dezagreabile pentru Charles. Adeseori", în plin sezon monden, – părăsea Washingtonul şi pleca la Paris sau la Roma, lăsându-şi soţul să-şi primească singur oaspeţii la recepţiile obligatorii oferite de el la Byron Hoţise.

Charles se desprinsese cu extravagantele capricii ale soţiei sale. În sinea lui îşi punea însă întrebări care nu-şi găseau răspunsul de pildă, cum de se îndura Patricia să se despartă de copiii ei nevârstnici, lăsându-i pe seama guvernantelor...

găghâe previn; Pat, că nu ţi-au mai rămas până la decolarea avionului decât 50 de minute, o avertiză iarăşi Byron. În mod practic l-ai şi pierdut.

— Gata! Sunt imediat gata! exclamă ea încuind cu râvnă o casetă din piele de crocodil.

Ajutafă de Sally, subreta ei tuciurie care o însoţea invariabil, izbuti să-şi încuie toate valizele. O armată de page boys cu emblema hotelului „Intercontinental – New York" luară în primire bagajele, spre a le coborî la maşină. Charles ştia ce v i urma o goană dezlănţuită până la aeroport, pentru a sosi în ultimul moment şi a-şi lua: rămas bun agitându-şi formal batistele, zgeşturi repetate cu regularitate. Byron resnecta regulile jocului. Ori de câte ori Patricia pleca în Europa, o conducea de la Washington la New York sore a fi de faţă. când avionul se ridica de pe aeroportul Kennedy.

Odată, tatăl! lui Charles, foarte severul William

IWordsworth Byron, fost şi el ambasador al Statelor Unite pe lângă Curtea de la Saint James, îşi luase fiul la rost:

— Peregrinările mea des repetate, ale soţiei tale nu te obosesc? Iartă-mă că-ţi pun asemenea întrebare, dar îţi sunt părinte şi este firesc să mă preocupe problemele tale.:,.

Charles râsese cu acea veselie molipsitoare care cucerea pe toată lumea:

— De ce să mă obosească? Ea umblă peste mări şi ţări, nu eu.

— Acesta nu e un răspuns, Charles, ci mai degrabă un mijloc de-a-l eluda.

Cu dumneata am să fiu sincer, papa. În primii ani de căsnicie am fost şi eu puţin contrariat de „drumomania" Patriciei. Dar cu timpul m-am consolat că împărtăşesc soarta bietului împărat Franz Josef pe care împărăteasa Elizabeth îl lăsa singur în palatul lui de la Schönbrunn, ea bătând drumurile Europei de la un capăt la altul.

otuşi, Charles…

Ştiu, exemplul nu este concludent. Nu uita însă, papa, că de aceeaşi boală a nomadismului suferă cei mai mulţi membri ai jet-set-ului internaţional.

De acord, dar ei. nu au altceva de făcut. Patricia are însă de crescut nişte copii…

Pentru ce. sunt făcuţi guvernorii şi guvernantele, papa? M I

Există şi un argument mai serios, adăugase bătrânul Byron, după o scurtă ezitare. În peregrinările ei, Patricia este pusă în faţa a tot felul de tentaţii… Nu ştiu dacă mă înţelegi…

— Dacă şi-ar pune în gând să mă înşele, crezi că n-ar putea să o facă chiar şi aici, la Washington?

— Am în vedere cariera ta, Charles…

5 – Oameni în Rolis-Royce

— Şi eu m-am gândit la asta. Dar e mai înţelept să accept actualul modus vivendi, decât să ajung la o ruptură.

Un divorţ este foarte riscant, papa.). Însetaţii de scandaluri abia aşteaptă să-şi vâre nasul printre rufele noastre murdare, spre a ne împroşca mai târziu cu Venin…

Dar dacă-ţi toarnă pe cap copilul altuia?

Charles rămăsese oarecum şocat de brutalitatea părintelui său. Nu-l auzise niciodată folosind asemenea termeni…

Ai rămas un victorian incorigibil, papa. Cunoşti desigur dictonul latin: Pater incertus est… Mă întreb câţi vlăstari de valeţi nu s-au cocoţat pe tronuri, datorită privilegiului echivoc de a fi fost sloboziţi din pântecul unei regine, care le-a atribuit oficial o paternitate regală… Astea-s riscurile meseriei de soţ, papa.

Dacă fear auzi maică-ta, te-ar renega!

Charles zâmbise:

— Crezi, papa?…

Discuţia rămăsese fără sfârşit. De atunci nu mai reluaseră acest subiect…

Când Charles şi Patricia ieşiră din hotel, un bărbat scund, insignifiant, cu îmbrăcăminte neutră, se apropie în grabă de ei. Cu îndrăzneala timidului, puse mâna pe braţul lui Charles:

Trebuie să vă vorbesc, Mr. Byron, într-o chestiune…

Un agent în civil, din garda personală a Secretarului de Stat, îl împinse pe intrus în lături.

Vezi-ţi de drum, omule!

Trecuse prin mari emoţii. Teroriştii se apropiau de victimele lor invocând cele mai năstruşnice pretexte. Din fericire, în Statele Unite atentatele politice nu luaseră amploarea celor din Italia, Spania sau Germania Federală! Dar acest argument nu putea fi invocat nici cel puţin de dragul statisticii.

Bărbatul cu mutră insignifiantă aruncă o privire rugătoare Secretarului de Stat:

Lăsaţi-mă să vă explic, Sir! Numai două clipe!

Charles îi zâmbi cu amabilitatea profesională a omului politic pus pe neaşteptate în faţa unui eventual

alegător:

— Sunt în drum spre. aeroport, Mister! Avionul nu aşteaptă!... / *”.

Intră în maşină, urmând-o pe Patricia. Portierele fură trântite cu zgomot, apoi limuzina se îndepărtă cu viteză...

1 Când ieşi din ascensor direct pe terasa superioară a lui. Pan American Building, transformată în teren de aterizare pentru elicoptere, Jill Winters avu senzaţia că vântul violent, care sufla în rafale, are să o mături ca pe un fir de pai şi are s-o arunce peste parapetul de beton în hăul fără fund din: „jurul edificiului. Jos, la, nivelul străzii „atmosfera;, era calmă; o briză sărată, capricioasă, venită dinspre ocean, răcorea cu moderaţie aerul. Dar aici sus, la înălţimea a mai bine de cincizeci. de etaje, vânticelul de jos lua proporţii de vijelie. Sure a i te împotrivi, trebuia să te pironeşti pe picioare, înclinându-te: uşor spre direcţia clin, care suflă rafalele, spre a le face contrapondere.

Înainte de a se îndrepta spre elicopter, Jill aruncă ins inclâv privirea peste parapetul terasei. Peisajul în tăie răsuflarea. Dincolo de gara Grand Central Termi –, n-ai. ghemuită; Ia picioarele lui Pan American Building, se desfăşura spre sud opulenta Park Avenue, cea mai scumpă” stradă din lume. Zgârie-norii îşi repezeau spre cer uitasele turnuri de: beton şi de sticlă. Mai departe, dincolo de prova Pigantică a Manhattanului, se profilau, printre siluetele buildir, gurilor trufaşe, apele albastre ale oceanului.

Jill se născuse în Tiicson. Ari zona. Şi acolo se ridicau zgârie-nori. crescuţi în plin desert, asemenea cactuşilor. Erau însă puţ ni. iar dimensiunile apăreau comice în Comparaţie cu munţii de beton duraţi în Manhattan, Se simţi minsă cu delicatete de mână. Tresări. – Jill. Îi vorbi la ureche Ronald Chandler, spre a acoperi şuieratul vântului, mă tem că va trebui să renunţi la contemplarea New York-ului. Ne aşteaptă elicopterul.

— Iartă-mă, îi surâse Jill cu aerul supus al femeii plăpânde, gingaşe, care aşteaptă să fie ocrotită de

mascul…

Admiraţia sfioasă pe care o citi în ochii ei, îl făcu* pe bancher să se simtă mai puternic, mai generos. Prezenţa

lui Jill exercita asupra lui o bizară influenţă. Se simţea alt om. Uitase că îi apăsau pe umeri cinci decenii. Jill îl regenerase. După prima întâlnire încheiată în chip atât de penibil în acel hotel din San Francisco, urmaseră alteîntâlniri. Virilitat ea lui l-Ronald. renăscuse din cernise… îşi dovedise în sfârşit bărbăţia…

Se îndreptară spre elicopter laolaltă cu un grup de pasageri, care, ca şi ei, aveau drept ţintă aeroportul Kennedy. Acolo urmau să se îmbarce pe un Boeing 737 cu destihaţia Paris. Toţi purtau valize mici ori casete diplomat, căci grosul bagajelor fusese cărat r: dinainte la aeronavă.

După ce se instalară pe locurile lor, Ronald întrebă curios pe o stewardesă:

De ce nu decolăm? Aşteptăm pe cineva?

— Mr. Charles Byron eu soţia sa trebuie să sosească dintr-un moment într-altul. Am fost anunţaţi telefonic de jos că sunt în drum spre noi.

Ronald Chandler îşi zise cu resentiment că deşi îndeplinea şi el condiţiile cerute, pentru a fi un Very Important Person, nu i s-ar fi făcut asemenea concesii dacă ar fi avut imprudenta să întârzie.

Byron, Mrs. Byron şi camerista neagră apărută după câteva minute, apoi. elicopterul aşi luă zborul, purtând în carcasa lui de fier şi sticlă întreaga încărcătură de pasageri.

Jill rămase foarte impresionată când alături de ea şi de Ronald se aşezară pe banchetă Charles Byron cu soţia, pe care-i cunoştea deja din ilustraţiile cuurinse în ziare şi reviste. Se simţi extrem” de flatată când Ronald, care-l cunoştea personal pe Secretarul de Stat, făcu prezentările. Byron era, o relaţie susceptibilă să-i fie într-o zi de folos. Dacă va ajunfe preşedinte al Statelor Ute, ceea ce nu era deloc exclus, o va invita poate la Casa Albă „ceea ce o va

impune ca pe o mare vedetă în lumea ifilmului.

Şi că bărbat Charles Nron o incintă. În închipuire se şi văzu strivită sub pientul lui gol, muşchiulos. În compania lui nu va fi nevoită să mimeze iubirea dea cum proceda ori de câte ori se afin în bretele lui Ronald Chandler. Rivalele ei din Hollywood lansaseră zvonul că ar fi frigidă, că făcuse din dragoste o trambulină prisă în slujba carierii ei. În ochii ei amorul îşi pierdea din aura. de romantism, – cu deosebire preţuită de alte fete. Prima ei, experienţă. În acest domeniu o dezamăgise. Abia împlinise.14 ani, Dansase toată noaptea. câijj" jungla dementă a unei discoteci, apoi se retrăsese eu unul din partenerii ei într-o maşină, s.prea savura în taină whisky din sticluţa plată adusât de acesta prin contrabandă, consumul. băuturilor; alcqoliee fiind interzis adolescenţilor în localurile publice-Băiatul» – „îi şi uitase numele – o sărutase pe obraji, pe gură, apoi înfierbântat începuse să-i umble neîndemânaticpe sub fustă. i; se împotrivise, nu prea energic, fiindcă era excitată şi. curioasă să vadă ce va urma. Afară însă de o durere ascuţită când o p: ttrunsese cu toată bărbăţialui, nu încercase, niciun simţământ de voluptate1. De. atunci făcuse de multe ori dragoste, dar de fiecare dată intervenise câte; un factor, care-i tăiase orice plăcere. De pildă, când se afla la highschool, un coleg se strecurase;, inoaptea, pe fereastră, în camera ei. Se dezbrăcase nerăbdător, se aruncase plin de ardoare peste ea, Atunci. Jiit resimţise îngreţoşată mirosul acru al subsuorilor lui transpirate. După câteva experienţe amoroase tot atât de imperfecte, renunţase deziluzionată să mai aştepte apariţia unui James Dean capabil să-i dăruiască dragostea dezlănţuită, plină de senzualitate, cin tată cu fervoare de poeţi. Când se culcaţi cu ea, băieţii, deveneau pur şi simplu ridicoli. Gemeau, scrâşneau din dinţi, fornăiau, săltau comic din şale i se zvârcoleau ca nişte viermi, iar după ce terminau, se lăsau să cadă istoviţi, goliţi de substanţă. Nu se îndrăgostise de niciunul dintre partenerii ei ocazionali, şi nici nu spera să se mai

îndrăgostească vreodată.

Avusese, ele a face şi cu bărbaţi în toată firea. Acceptase până şi omagiile palpabile ale câtorva vârstnici. O actriţă dornică să-şi jaloneze cariera cu succese, este obligată să facă tot felul de compromisuri. Se dăruise actorilor, asistenţilor de regie, operatorilor, chiar şi maşiniştilor, căci şi aceşti umili colaboratori la făurirea filmelor pot contribui la evidenţierea unei actriţe, îndreptând asupra ei, la momentul oportun, fascicolele de lumină vie a e proiectoarelor.

Ronald Chandler fusese un caz aparte. La primul lor rendez-vous galant, Jill îşi dăduse imediat seama că reţinerile lui se datorau unei împiedicări fizica. Ulterior, întâlnirile lor repetate. se soldaseră cu relative succese.

Nu-i fusese greu lui Jill să miroasă că însăşi dificultăţile lui fizice i-l puseseră la picioare. Spre a-şi face iertate deficienţele, Ronald se grăbise a-i oferi satisfacţii în alte. domenii. Urmările politicii ei nu întârziaseră a-şi da roadele. I se acordase un rol principal în „Summer Night Fever”, film de categoria A, cu nimic mai prejos de „Aventurile lui Casanova” sau de „Peregrinările lui Ulise”. Hotărât lucru, bătrânii – amanţi mediocri – dar factori cu influenţă, – era preferabili tinerilor capabili doar să facă dragoste de cinci ori pe noapte…

Elicopterul se ridicase în aer. Pe măsură ce terasa lui PANAM Building se îndepărtă, micşorându-şi aparent dimensiunile, se lărgeau perspectivele Manhattanuii lui cu perla lui de zgârie-nori, asemenea unor gig antice stalactite de cristal. Ajuns la înălţimea prescrisă, hel & copterul se îndreptă spre aeroportul John Kennedy. Pentru Jill Winters începuse marea aventură…

Bancherul Barry Shannon îşi cumpăra tocmai ultimele jurnale şi un roman şoc de Robert Stone de la standul cu presa, din hall-ul aerogării Pan Am, spre a-şi mobila plăcut intelectul în timpul călătoriei de la New York la Paris, când printre pasagerii care se îndreptau aferaţi spre culoarul cu burduf ce lega aerogară de avion, îi zări

pe Ronald Chandler, în compania Secretarului de Stat Byron, a soţiei acestuia şi a unei foarte tinere femei cu o fizionomie vag cunoscută:

Privirile lui şi ale lui Chandler se întâlniră. Se salutară zâmbind, – ca între egali. Se cunoscuseră cu câţiva. ani în urmă", la Casa Albă, pe când el, Barry, deţinea funcţia de consilier financiar al Preşedintelui. Nu avea despre Ronald: Chandler o părere prea bună. Îl socotea un tipic fils à papa, ajuns în fruntea lui „Bank of America and Souih Asia" în virtutea tradiţiei, a legăturilor de rudenie şi. a unui joc de culise uşurat de faptul că Chandler erau fiu, nepot şi strănepot de bancheri cu vază, ocupa un loc de frunte – tot prin moştenire – în lumea exclusivă a celor 400 de familii şi personifica – prin definiţie – un stâlp al societăţii americane: conservatoare, ultracapitaliste şi conştientă de enorma ei putere în lume. Senin, cu fruntea sus, degajat? acesta reflecta acea siguranţă în sine pe care nimeni nu o poate clătina. Oamenii de talia lui Chandler întâmpină greută vi în carieră, dar le învinq fără eforturi deosebite şi fără a-şi epuiza sistemul nervos, fiindcă lupta, de orice natură ar. fi-ea, o tratează ca pe o competiţie sportivă. În lumea, lui Chandler nu se poate întâmpla nimic grav, pentru că oamenii de seama lui sunt blindaţi împotriva adversităţilor. Chiar dacă uneori se războiesc între ei, sunt gata să renunţe la luptă şi să se alieze în cazul în care indivizi din afară cutează să le invadeze domeniul rezervat. El, Barry Shanon era un astfel de intrus, un seif made man, ieşit dintr-o familie mic burgheză, puritană şi conformistă. Tinerilor din categoria lui le» în destinate profesiunile libere de mică anvergură, funcţiile la Stat de un nivel mediu, învăţământul şi în cel mai fericit caz, domeniul sportului sau al artelor, unde – dacă ai talent şi; priză la public – poţi răzbi cu preţul ufâor compromisuri uneori greu digerabile. El, Barry atacase pieptiş citadela marii finanţe dar nu cu gândul de a ajunge un mărunt funcţionar la Bancă, ci cu voinţa de a-i cuceri culmile. Graţie

inteligenţei sale vii, a capacităţii, a râvnei, a îndrăznelii, dar mai ales a ambiţiei lui nemăsurate, reuşise să spargă plafoanele şi să se caţere în lumea celor mari şi puternici. Nu se lăsase niciodată frânat de scrupule. Ajunsese preşedinte al unei mari Bănci, membru în consiliul directorial al unor uriaşe concerne, iar mai târziu consilier al Casei Albe.

După o epocă de strălucire, urmaşe însă declinul. Oligarhia marei finanţe se coalizase împotriva lui. I se imputaseră unele – neregularităţi în conducerea Băncii „neregularităţi care. nu erau în realitate decât nişte inovaţinândăzneţe, poate prea îndrăzneţe, I se mai reproşa încasarea unor sume disproporţionate cu misiunea de consilier expert ce i se încredinţase într-o serie de mari combinaţii financiare, precum şi nişte împrumuturi considerabile obţinute de la propria sa. Bancă, în dispreţul limitelor stabilite de lege. Se amestecaseră şi organele de Stat, în speţă Securities and Exchange Comission; În urma anchetelor întreprinse, el, Barry, se văzuse silit să se retragă de la conducerea Băncii, să renunţe, la postul de consilier ai Preşedintelui Statelor Unite şi să se limiteze la rolul de expert financiar. Nu i se oferise nici cel puţin o catedră la vreunul din colegiile americane de mâna a doua.

Dar în ciuda dificultăţilor întâmpinate, Barry nu se socotea un om terminat. Întoarcerea sa în plină lumină a rampei – decisese el – va fi cu atât mai zgomotoasă, mai uluitoare, Mulţi dintre adversarii săi înfipţi zdravăn în establishmentul american vor avea prilejul să-şi muşte, pumnii fiindcă l-au nesocotit, l-au săpat, l-au umilit.

Cu Ronald Chandler, care-şi etala atât de arogant suc. cesele, se văzuse recent la club şi acolo purtaseră o conversaţie anodină despre slăbirea dolarului şi despre repercusiunile sale asupra economiei americane. Crezuse atunci că desluşeşte în ochii interlocutorului o expresie de condescendenţă care-l rănise profund. Chandler îşi închipuia că-i face o favoare acceptând să stea cu el de vorbă. Bietul Ronald Chandler! Cum s-ar fi comportat acest

distins şi imperturbabil personaj dacă ar fi ştiut că interlocutorul său, hulitul Barry Shannon, se pregătea să-i înfigă cuţitul în spate? Evident, la figurat…

Se: despărţiseră atunci zâmbind şi Urându-şi reciproc succes. „Oamenii au inventat Vorbele ca să-şi ascundă gândurile”, îşi spuse Bafry. „Cine a formulat acest dicton: Talleyrand, Metternich, Bismarck?; Morny în niciun caz, era prea superficial”…

Barry Shannon citise atât de multă istorie, încât începuse să încurce uneori personajele, evenimentele.

Hotărî brusc să amâne cu 24 de ore plecarea la Paris. Nu voia să – călătorească în acelaşi avion cu Chandler. Se vor întâlni poate la bar şi vor fi siliţi să întreţină o conversaţie. N-ar fi vrut ca mai târziu acesta să se plângă prietenilor, deseriindu-l pe Shannon drept un om perfid, care-ţi zâmbeşte în vreme ce-ţi pune la cale pierzinia.

Cu ziarele, şi cu cartea sub braţ, – Barry se îndreptă senin spre ieşire. Valiza lui care se afla deja în avion, va ajunge-singură la Paris, iar acolo va fi depozitată până la sosirea sa. În această privinţă nu avea a-şi face griji. Părăsi aerogară fluierând. Era într-o dispoziţie sufletească excelentă. Când se văzu pe trotuar, făcu semn Undi taxi.

— La „Intercontinental”, porunci şoferului, în vreme Ce se instală pe bancheta din spate…

Înalte de a apuca să intre în culoarul cu burduf care ducea la avion, Bernard Linzer fu asaltat de trei reporteri care-şi puseră în funcţiune flash-urile aparatelor de fotografiat.

Oamenii de – specialitate din New York comentează ultima dumneavoastră expertiză, prin care aţi atribuit lui Rembrandt portretul „Bărbatul. În negru”. Ce v-a făcut să interveniţi în această chestiune atât de controversată?, îl întreabă primul reporter.

Am vrut să tai nodul gordian al unei discuţii în contradictoriu care ameninţa să se eternizeze şi totodată să înclin balanţa în slujba adevărului.

Dumneavoastră sunteţi o autoritate în ceea ce

priveşte operele lui Rembrandt: Ce v-a determinat să înclinaţi în favoar ea paternităţii rembrandtiene? întrebă al doilea reporter.: …

— Cercetărilemele exhaustive, care mi-au permis să dau o sentinţă fără apel.

Ce surprize pregătiţi pe tărâmul artelor în viitorul apropiat? interveni al treilea jurnalist.

Sunt nerăbdător să mă înapoiez în Europa, spre a expertiza tablourile găsite în podul unui străvechi castel din Franţa. Răspund la chemarea proprietarului, posesorul unui nume ilustru trecut la loc de cinste în Almanahul Gotha, dar care doreşte să-şi asigure anonimatul. Voi păstra deci discreţia asupra acestei afaceri. Şi cu asta am încheiat interviul. Deşi sunteţi nişte tineri foarte simpatici, trebuie să vă părăsesc, fiindcă avionul meu îşi va lua zborul în câteva minute. By, by! exclamă flut'urând din mâna-i grăsuţă, împodobită cu inele sclipitoare.

Se întoarse apoi spre însoţitorii săi, patru adolescenţi frumoşi ca nişte îngeri zugrăviţi de Botticelli: „cu plete lungi cârlionţate şi blue jeans lipiţi pe şolduri; care chicoteau între ei;

Haideţi, copii! Să nu. pierdem avionul!

Tinerii, care se remarcau prin gesturile lor, vag efeminate, îl urmară făcând graţii. Ariergarda – valetul personal al lui Linzer, un şofer şi doi secretari ceva mai vârstnici, îmbrăcaţi conformist în vestoane negre şi în pantaloni reiaţi – încheia cortegiul…

O aspirină! ceru Ronald Chandler barmanuluiândată după decolarea avionului îl cuprinsese o migrenă îngrozitoare. Avea senzaţia că îi plesneşte ţeasta. Apucă aspirina servită pe o farfurioară, o puse pe limbă şi o dădu pe gâţ odată cu o înghiţitură de whisky. r Un medic îi explicase de curând că nu este recomandabil să bei alcool după ce ai luat medicamente, fiindcă le dezvoltă toxicitatea, dând uneori naştere la fenomene primejdioase. Ronald se afla însă în stadiul în care asemenea perspective – chiar dacă erau întemeiate – îl lăsau indiferent. Călătoria

lui spre Europa începea sub auspicii destul de cenuşii; îşi dădea seama că se pripise lui hd-o cu el pe Jill Winters. Afişa o legătură pe care duşmanii lui nu vor întârzia să o speculeze în detrimentul său. Era ridicol să-şi închipuie că ar putea să o ferească de ochii lumii. Interesul arătat de el tinerei actriţe devenise cunoscut prea multor oameni, ca să nu i se facă o publicitate nedorită. Îl descoperise cel dintâi David Weidenfeld, faţă de care intervenise în favoarea el; îl ştiau acum şi executivii de la „International Pictures”, siliţi – împotriva voinţei lOr – să încredinţeze lui Jill principalul rol feminin. Într-un film cu buget respectabil, în curând aveau să-l afle şi reporterii în căutare de cancanuri.

Ar fi fost mai înţelept să-şi dea întâlnire cu ea la Paris sau la Geneva. Nu rezistase însă tentaţiei de a o avea tot timpul la ngă el. Femeia aceasta excitant de tânără îl înrobise. Soţia lui – foarte tânără şi ea – informată, mai devreme sau mai târziu de noua lui aventură, nu va fi oare ispitită să se răzbune, dăruindu-se vreunuia din numeroşii săi curtezani? Că avea admiratori mulţi nu era de mirare. Frumuseţea şi succesele ei mondene constituiau teme mult gustate de cronicarii mondeni.

La aeroport Ronald avusese prima surpriză neplăcută întâlnindu-se cu Charles Byron şi cu soţia acestuia. Secretarul de Stat – versat om de lume pse prefăcuse a crede că Jill Winters călătorea întâmplător în acelaşi avion cu Chandler. Patricia Byron, pe de altă parte, era prea puţin conformistă spre a se formaliza de faptul că un cunoscut călătorea însoţit de amantă să legase cu Jill o conversaţie firească, manifestându-şi amabil interesul pentru cariera actriţei, pentru proiectele ei de viitor. Lovitura cea mai neaşteptată o primi însă Ronald, când se întâlnise în avion cu Teddy Bear, propriul său fiu, care pleca spre Franţa în vederea participării la cursele de automobile formula I de la Le Mans. S-ar fi zis că Jill exercita o atracţie magnetică faţă de copiii lui. Întâlnirea intempestivă de la San Francisco dintre Frariees şi Jill, îşi

găsea acum paralelismul, doar că personajul pus în faţa faptului împlinit era de data aceasta Edward. Evident, el Ronald, nu avea de gând să dea sosocoteală viâstarilor – săi, fiindcă hotărâse; la o vârstă relativ înaintată, să aibă o aventură cu o fată foarte tânără.

Dar toate încurcăturile acestea nu reuşeau să-i eclipseze grijile pricinyite de fraudele săvârşite la Geneva. Când se gândea la milioaneisfeterisite acolo, simţea o contracţie dureroasă la plexul solar. Ancheta în curs nu stabilise încă prin cifrele definitive, dar calculele iniţiale – deşi foarte negre – păreau cu mult depăşite.

Până şi în lucrurile mici 1 era sâcâit. Aici la bar, unde venise să ia o aspirină, avusese ghinionul să dea peste Everard Stanford Leyland, un pisălog inveterat, fost coleg la Princeton, acum ambasador într-un Stat din Estul Europei. Leyland se înapoia la postul său, după un concediu petrecut în Statele Unite; după câte înţelesese Ronald, concediu ce ascundea: o convocare la Departamentul de Stat în vederea unor consultări urgente, a căror temă diplomatul se ferise, să o divulge. Ronald Charidler era atât de preocupat de propriile-i probleme încât aproape că nici nu desluşea vorbele interlocutorului său, mai ales că omul i se adresa pe un ton scăzut, spre a nu fi auzit de cei din jur. La un moment dat surprinse totuşi o expresie stranie în gura lui Leyland, îndeobşte cunoscut pentru Optimismul său exuberant;

— Suntem în ceasul al doisprezecelea, Ronald. (Glasul lui suna lugubru ca bătaia de înmormântare a unui clopot.) Am senzaţia că trăim evenimentele din 38... Atitudinea brutală a lui Hitler. faţă de Europa şi ameninţările lui de a declanşa războiul. Neînţelegerile aliaţilerr divizaţi de interese meschine. Calculele defectuoase ale diplomâţilor, bazate pe falsa premiză că pacea poate fi salvată doar prin concesii tot mai mari făcute celui de al Treilea Reich. Astăzi actorii nu mai sunt aceeaşi, clar situaţia politică este absolut similară cu cea de ieri. Terorismul politic al celor care ameninţă cu

războiul, înarmările lor aberantejjisilesc şi alte naţiuni să cheltuiască sume tot mai exorbitante pentru sporirea potenţialului militar de apărare, dar şi de ripostă... Spre deosebire de epoca premergătoare celui de al doilea Război Mondial, lumea civilizată este pusă astăzi în situaţia grea de a face faţă unei crize de proporţii mondiale rezultată din convergenţa a patru factori: dolarul, arabii, petrolul şi mai ab's terorismul, această nouă faţetă a anarhismului... Deunăzi ieş cam de la Casa Albă, împreună cu Byron, după o lungă discuţie cu Preşedintele. Mă pregăteam să mă urc în maşină, când un tip cu o mutră atât de comună încât nu mi s-a fixat deloc în memorie, s-a apropiat de mine. Voia să-mi spună ceva... să mă prevină... n-am înţeles prea bine... Dar eram atât de muncit de gânduri după discuţia cu şeful Statului, încât nu i-am dat nicio atenţie şi m-am urcat în automobil...

Ronald Charuller revăzu brusc scena din faţa intrării hotelului Intercontinental, când şi pe el îl inoportunase un necunoştruţ cu înfăţişare indescriptibilă. Făcu un gest de plictiseală:

Solicitanţii devin tot mai îndrăzneţi, tot mai supărători...

Diplomatul îşi trecu mâna peste frunte: – Nu! Omul ăsta nu era îndrăzneţ. Dimpotrivă...

Bancherul îşi goli paharul:

Crede-mă, Everard, la ora asta mă frământă probleme prea arzătoare, ca să îmi mai încarc memoria cu solicitările cerşetorilor în haine negre...

Crezi că orruil tău era un intelectual?

MMP Nu cred nimic, replică Chandler exasperat. Refuz să-mi îngreunez mintea cu enigme ieftine.

— Totuşi...

În aceeaşi clipă Ronald îşi văzu fiul intrând în bar însoţit de Patricia Byron. Îşi vorbeau zâmbindu-şi cu o prietenie, care prevestea complicaţii. „N-aş vrea să-l văd pe Teddy. Bear antrenat în intrigi sentimentale nedorite" îşi spusese indispus. Plăti la repezeală whisky-ul şi

aspirina, apoi se făcu nevăzut, ascunzându-se după un grup de clienţi care îşi” savurau mixturile alcoolice făcând comentarii asupra apropiatelor competiţii de tenis de la Wimbledon. Leyland se trezi singur. Se întrebă unde-i dispăruse prietenul. Îi părea rău, fiindcă nu mai avea cui să-şi descarce paraponul. Îl plictiseau monologurile în faţa băuturii din pahar, deşi acest tovarăş nu te trăda niciodată, fiindcă uşi păstra prin definiţie muţenia.

Patricia şi Teddy Bear se aşezară pe două taburete libere, lângă tejgheaua barului. Soţia Secretarului de Stat era atât de captivată de interlocutorul ei, încât nici nu-l observase pe Everard Leylandv deşi îl cunoştea personal. Discret, diplomatul se răsuci pe nesimţite astfel încât să stea cu spatele, spre noii lui vecini.

Nostim! exclamă ea, fără să-şi ia ochii de la Chandler Junior. Deşi nu te cunoşteam personal, figura dumitale îmi era foarte familiară. Revistele şi ziarele se întrec să-ţi publice fotografia…

Acelaşi lucru pot să-l spun şi eu despre dumneavoastră, Mrs. Byron, replică tânărul campion.

Prietenii îmi spun Patricia… sau Pat, cum preferi…

— Şi mie îmi spun Teddy Bear, sau mai solemn, Edward.

Patricia izbucni în râs. Un râs uşor gutural, plin de senzualitate.

Îmi place mai mult Teddy Bear. Dar de unde porecla aceasta?

Sora mea, Frances e autoarea sa. Pretinde că sunt ursuz ca un urs.

Patricia îl examină eu privirile de sus şi până jos, întârziind asupra ochilor lui expresivi, prietenoşi, asupra zâmbetului atât de plăcut, – asupra bărbiei voluntare, asupra umerilor laţi, prinşi în haina de sport perfect ajustată pe corpul atletic.

Nu arăţi deloc a fi ursuz… Aş spune că buna dispoziţie este a doua dumitale natură. În prezenţa dumitale mă simt surprinzător de bine…

Teddy Bear! înlănţui el.

Teddy Bear, zâmbi. Patricia, Cât ai să rămâi la Paris?

Câteva zile doar. Trebuie să plec la Le Mans, pentru antrenamente…

Ea surâse cochet:

Ai să te superi, dacă am să te vizitez la e Mans? – Să mă supăr? Am 1 să fiu încântat! mai n uit decât atât, fericit, Obişnuieşti să-ţi respecţi promisiurile, „Pat? * – întrebarea ar putea să pară… ofensivă, surâse ea. O atribui însă interesului pe care mi-l porţi…

Râse şi el fără falsă modestie:

— Pun pariu că interesul este reciproc.

Ai câştigat.

Unde ai să locuieşti la Paris?

De obicei, îmi dă găzduire o vară a mea, căsătorită cu, – Un prinţ italian. Au o casă confortabilă şi încăpătoare în Xeuilly. Dacă preferi, sunt gata să-mi schimb adresa pariziană… i?– En mi-am rezervat o cameră la „Intercontinental”.

Patricia înclină din cap şăgalnic?

Te înţeleg. E; preferabil să stai la hotel Nu-ţi îngrădeşte nimeni libertatea. Am să tr-imii» chiar acum b telegramă ia „intercontinental” să mi se reţină un apartament…

Atunci să mergem la comandant, să-l rugăm să-ţi expedieze imediat. mesajul

Lăsară neterminate” paharele cu whisky şi părăsiră; barul; –;

Everard: Leyland auzî. Se, fără să vrea, întreaga conversaţie. Zâmbi cu indulgenţă: „Dacă diplomaţii s-ar înţelege tot atât de uşor între ei. Omenirea ar cunoaşte o existenţă mai calmă şi n-ai roză decât petalele unui trandafir „Grace de Monaco”.

Conversaţia Patriciei şi a lui Teddy Bear fusese urmărită cu fascinantă atenţie şi de o. tânără pereche plasată pe locurile din stânga. celor două taburete rămase libere. Se numeau Edith şi Lester Jones, şi aveau

înfăţişarea tipică a unor provinciali îmbrăcaţi în veşminte de duminică. Cu totul străini de ambianţa cosmopolită din bar. arătau asemenea unor maimuţe gătite în straie pe măsură, şi lăsate într-o cuşcă cu tigri de Bengal, lenevaşi şi sătui. Şi lor le erau cunoscute chipurile celor plecaţi. Se priviră cu minunare:

Cine ar crede că am ajuns să ne învârtiro printre celebrităţi, spuse ea uitându-se admirativ în jur.

Dacă în locul nostru s-ar fi aflat un reporter, ar fi avut ce scrie la ziar, declară soţul. Ce-ar fi să vindem unui corespondent de presă conversaţia pe care; am auzit-o?… Am face rost de nişte-bani de cheltuială.

Ar trebui să-ţi roşească obrajii, Lester Jones, fiindcă îţi trec, prin minte astfel de murdării, îl mustră; ea. Pufni în râs fiindcă nu ţinea la supărare; Nici nu ţi s-ar da crezare. Cu ce ai face dovada?

— În lumea asta în care am intrat, am început să mă stric şi eu, replică el pocăit. Mai bei un cocktail? Consumaţia e plătită dinainte.

Fie! Dar să nu ne îmbătăm! Vreau să avem capul limpede, când vom ajunge la Paris. Să nu ne fure apaşii bagajele…

Hello, Everard! N-am bănuit că voi avea plăcerea să călătoresc spre Europa, în compania ta!

Gordon Wade, leader al minorităţii Republicane în Senat, se îndreptă cu mâna întinsă spre Everard Stanford Leyland, diplomatul american.

Hello Gordon! Ia loc lângă mine! îl pofti ambasadorul.

Wade se instală pe taburetul lăsat liber de Teddy Bear. Exponent al alegătorilor din Statul Texas, arbora cu mândrie semnele distinctive ale compatrioţilor săi, pălărie albă de fetru cu boruri largi ţinută în mână, centură de piele cu cataramă de metal, cravată neagră, subţire, prinsă cu inel de argint, cizme din piele galbenă cu carâmbii scurţi ascunşi sub pantalonul strâmt. Vestonul amplu îi mula umerii laţi şi torsul viguros. Ochii umbriţi, de

sprâncene. groase şi obrazul tăbăcit de vânturi şi de arşiţă, părul cenuşiu – sare şi piper – r dar că o perie, îi dădeau un aer aspru, viril, făcându-l să pară mai tânăr decât ar fi fost firesc-la cei 60 de ani ai săi. Wade, proprietarul unui ranch de 40.000 de acri. era nu numai un, prosper crescător de vite, dar şi un versat om de legi. Felul său de a fi, jovial, franc, adeseori de o brutală sinceritate. Îi asigurase simpatia alegătorilor sătui de frazeologia demagogică a politicienilor darnici în făgăduieli, dar zgârciti în realizări.

Îmi dai, voie să te tratez cu un Scotch? îl ispiti ambasadorul, r.

Prefer un Bour bon…

Fiindcă e de provenienţă americană, înlănţui Leyland zâmbind. Uitasem că eşti un adept convins al produselor naţionale.

— Dacă vrem să redresăm dolarul ameninţat de anemie pernicioasă, nu avem oare datoria să îngrădim importurile, Everard? De ce să nu prefer Bourbonul nostru whiskyului scoţian, sau vinurile de California produselor similare din Franţa, România sau Italia? Cu ce sunt mai bune televizoarele în culori japoneze decât cele americane? De ce să cumpărăm cu aur american pipernicitele automobile europene, în care trebuie să-ţi ridici genunchii la gură ca să poţi încăpea?

Bourbonul cerut de Wade se materializa într-un pahar înalt cu un lichid chihlimbar în care pluteau cuburi de gheaţă.

Te-ai văzut cu Byron? îl întrebă Lovland.

— L-am zărit în aeroport.: Dar ne-am evitat reciproc. Ştii bine că nu ne prea înghiţim. Convingerile noastre, politice nu coincid. El este partizanul convins al angajării Statelor Unite în slujba, apărării integrităţii Europei Occidentale, la nevoie chiar şi pe calea armelor, iar eu, fără să fiu un izolaţionist intransigent, – socotesc totuşi că America trebuie să păstreze o oarecare distanţă faţă de frământările din lume. Când lucrezi lângă o curea de

transmisie, e înţelept să te fereşti, ca să nu ţi se prindă mâna. Cred că eşti de acord cu mine?

Cu foarte serioase rezerve. Gordotv. Europa occidentală este ultimul. – avanpost al secni. ritătţii Americii. Căderea ei va atrage automat şi căderea noastră.

Sper că în călătoria aceasta de documentare pe care am întreprins-o. deşi mă reţineau multe treburi în Texas, voi avea ocazia să-mi fac o idee mai precisă despre pericolele care vă obsedează pe voi, internaţionaliştii cu orice preţ.

Nici chiar aşa, Gordon. Spuneam doar că.

Un glas puternic, de o prietenoasă voioşie, îl făcu pe diplomat. – sensibil la asemenea întreruperi brutale – să-şi curme firul frazei.

Hello, Gordon, hello, domnule ambasador!

Un individ rubicond, chel, cu obraji rotunzi, bucălaţi şi o mustăcioară neagră sub nasul cârn, se opri în dreptul celor doi prieteni.

— Hello, Tim! replica senatorul fără excesiv entuziasm.

Timothy Cuzak, om de afaceri, cu puternice relaţii în sud-vestul Statelor Unite, deşi puţin simpatizat, merita a fi tratat cu menajamente căci era un elector influent. Ambasadorul indiferent faţă de acest aspect al personalităţii – financiarului, care nu-i putea fi de niciun folos în carieră, se mărgini să-i răspundă cu o rece înclinare din cap. Deprins cu manierele reţinute, discrete, ale diplomaţilor, îi repugna comportamentul strident al noului venit: entuziasmul de paradă, vulgaritatea, parvenitismu-i atât de ţipător.

— Guvernul Statelor Unite are nevoie de patru miliarde de dolari serviţi pe tavă? iuterpelă Cuzak pe senator, bătându-l voios pe umăr. Pot să-i procur anual acest venit suplimentar, fără ca Administraţia să depună cel mai mic efort. Eu finanţez întreaga afacere.

În copilărie am văzut un film: „Vrăjitorul din Oz”, opera lui Walt Disney, răspunse Wade, ridicându-şi cu un

bobârnac şuviţa de păr cenuşiu căzută pe frunte. I-ai moştenit oare bagheta fermecată?

Mai simplu, Gordon. Mult mai simplu. Dacă votaţi o lege care să asigure legalizarea plantării şi distribuţiei marijuariei pe teritoriul Statelor Unite, faceţi o economie de patru miliarde de dolari, sumă cheltuită de americani pentru a-şi procura clandestin drogul prin intermediul traficanţilor de stupefiante.

Îmi propui o soluţie cel puţin insolită, Tim, zâmbi senatorul… *.

Ambasadorul se mărgini să surâdă ironic.

Nu este soluţia mea, răspunse Cuzak pe jumătate în glumă, pe jumătate serios, ci a unui grup care activează în sprijinul acestei idei: „Organizaţia Naţională pentru Reforma legilor Marijuanei”. Dacă micii fermieri ar fi autorizaţi să cultive marijuana, cele patru miliare! e de dolari ar putea intra în circuitul normal şi nu ar mai umple buzunarele bandiţilor. De pe a şaisprezecea parte a unui ar cultivat cu marijuana, un fermier ar câştiga mai mult de 4.000 de dolari anual. Ei., nu vă tentează? Ce părere ai, Domnule Ambasador?

Diplomatul clătină dubitativ din cap:

Nu cred că formula dumitale are şanse să fie adoptată.

Nu are, fiindcă suntem încă tributari ai politicii struţului. Vârâm capul în nisip, ca să nu vedem avantajele abolirii legilor care interzic consumul marijuanei. Desfiinţarea prohibiţiei alcoolului n-a fost oare benefica pentru, naţiunea americană? Desfiinţaţi prohibiţia marijuanei, iarbă inofensivă, şi veţi lichida automat comerţul clandestin cu stupefiante. Copii, noştri nu şi-ar mai primejdur sănătatea cumpărând droguri contrafăcute. de la gangsteri. Ştiu că nu vă fi uşor să răşturnăm prejudecăţile învechite, dar o încercare merită a se face. Reflec

($ – Oameni în Rolls-Roycetează bine, Gordon, înainte de: armi dă, un răspuns. By.

Salută cu aceeaşi fâmiliâritâie ostentativă pe senator şi" pe ambasador, apoi se îndepărtă, pierzându-se printre clienţii din bar…

Asta e nebun, sau face pe nebunul? exclamă Leyland.

E foarte lucid, amirev Face o încercare. Dacă îi iese pasienţa „cu atât: „mai bine. Ar mai adăuga la uriaşele lui beneficii un procent respectabil.

Diplomatul comandă încă un whisky.

Ştii ce impresie îmivfâee mie acest prieten al tău?

Nu mi-e deloc prieten, se scutură senatorul.

Am să ţi-l definesc într-o frază. O fosilă din lumea afaceriştilor dezlănţuiţi din secolul XIX, care a supravieţuit nu ştiu prin cei-funest miracol până în zilele noastre.

— Xu-l crede chiar atât de unic, replică Gordon Wade David Weidenfeld nu. e cu nimic mai prejos decât acest Cuzak al nostru."…

În aceeaşi clipă, un pasager care se uita pe fereastră, strigă plin de exuberanţă.

— Coastele Franţei! Au apărut în zare coastele Franţei!… Vive la France, mes amis!

Taxiul opri în faţa hotelului „Intercontinental" de pe Une de Câştigiione. Şoferul sări din maşină şi deschise capota portbagajului.

Edith. dădu să coboare, dar câtând văzu dincolo de arcadele monumentale ale cijdirii sclipitoarele şi giganticele i – candelabrf de bronz care-străjuiau cele trei porţi înalte de fier forjat cu măiestrite flori de aur, rămase uluită, extaziată. Cuprinsă, în acelaşi timp de o mare teamă de parcă ar fi trebuit să pătrundă în ascunzişurile unui uriaş templu aztec dedicat sacrificiilor rituale umane, se lipi instinctiv de umărul soţului ei. căutând protecţie. Şi: Irester era impresionat de splendoarea „hotelului, dar se străduia să păstreze un aer calm, vag, condescendent, aşa cum i se cuvine unui american care nu trebuie să se lase copleşit de frumuseţile desuete ale bătrânei Europe.

Surprins de mobilitatea pasagerilor săi şi grăbit să alerge după. noi clienţi, şoferul îi. privi iritat:

Am ajuns la destinaţie!

Deşi franceza tinerilor soţi era aproximativă, tonul brusc al vorbelor mitraliate fu de ajuns de explicit spre a-i trezi la realitate. Coborâră înghesuindu-se, salutaţi cu respect de portarul înzorzonat cu galoane şi eghileţi sclipitori. Ţâşnit parcă din neant, un page boy cu obrajii pârguiţi, ochi prietenoşi, uniformă verde brotăcel cu patru rânduri de nasturi de metal lucitori şi cu mănuşi albe prinse sub epoletul de fir, luă în primire valizele scoase de şofer din cufărul din spate, al taxiului.

Lester plăti cursa, încurcându-se la socotitul monedelor pentru el încă neobişnuite. Taximetristul numără banii şi după ce constată că nu primise decât câteva centime peste suma indicată în contor, vorbi cu sarcasm:

Vai câtă generozitate, Monsieur! Pentru mine nici măcar zece. la sută

Se urcă în maşină, trânti uşa şi plecă în trombă.

Lester îşi încleştă fălcile, furios şi totodată jenat fiindcă atât portarul cât şi page-boy-ul prinseseră din zbor vorbele şoferului.

Cu aerul posesiv şi proteguitor al soţului viril, deplin conştient de rolul lui în societate, o luă de braţ pe Edith şi intră în vestibul pe urmele page-boy-ului cu bagajele. Pardoseala de marmură albă, treptele joase şi foarte late care urcau spre o galerie de sticlă, străjuită de vitrine cu bijuterii de o somptuozitate, pentru el inimaginabilă, holul vast, cu lambriuri din lemn de teck, plantele exotice, covoarele moi, luminile tamizate, atmosfera de calmă opulenţă, dar mai cu seamă privirile vag amuzate ale câtorva pasageri cufundaţi în fotolii, care păreau să-i măsoare de sus şi până jos, îi năruiră siguranţa afişată până atunci şi îl făcură să se simtă brus e rizibil de provincial. Toaletele luxoase ale femeilor – aparent fără vârstă – giuvaerurile lor scânteietoare, costumele de o sobră eleganţă ale bărbaţilor, umileau ţipătoarele culori ale taiorului cel nou, purtat până atunci cu atâta mândrie

de Edith, ori carourile cărămizii atât de ostentative ale hainelor lui de călătorie.

Se încruntă, luându-şi un aer plin de importanţă". În definitiv maimuţoii ăştia pomădaţi şi cocheţi ca femeile n-au decât să presupună, că sânţem o pereche de milionari texani excentrici şi plini de dispreţ faţă de convenţionalismul decrepit al europenilor".

Dar şi ia aceasta poza trebui cu regret să renunţe, cinci se trezi în faţa unuiá dintre tinerii frumoşi şi atât de eleganţi de la recepţie...)...

Bun venit, Mpnsieur., Madamei. Cu ce vă servim?

Frazele rostite îmbietor, însoţeau un zâmbet ornat de două şiraguri de dinţi albi, strălucitori.

Pe Lester îl săgetă un fior de gelozie, de parcă surâsul profesional al tânărului amploiat ar fi fost destinat exclusiv lui Edith. Se roşi însă când fu silit să renunţe la póza de milionar texan incompatibilă cu adevăratul motiv a prezenţei lui şi a soţiei sale la Intercontinental.

Suntem câştigătrii concursului lansat der săpunul „Stiű-ling" /: O vacanţă de zece zile la Paris!).

Debitase – cu un îngrozitor accent american fraza învăţată laborios pe din afară.

Oh, felicitările mele pentru. acest; frumos şi remarcal) îl succes! Vă urez bun venit! Sunt sigur că şederea dumneavoastră la Paris are să vă placă! Aveţi la dispoziţie-camera 2004. În seara aceasta vi s-a rezervat o. masă la „Terrasse Fleurie". Vă doresc petrecere frumoasă!

Desprinse din rastel cheia camerei şi o înmână Page-boy-ului, care deschise calea tinerei perechi, îndreptându-se spre unul din cele patru ascensoare.

Urcară până la etajul îi în compania unor doamne împodobite cu giuvaeruri şi învăluite în blănuri" somptuoase.

— Care împrăştiau, un parfum. stiâv dar în acelaşi timp îmbătător. Cochetăria, eleganţa lor rafinată, le făceau să pară încă seducătoare, deşi depăşiseră cam de multişor prima tinereţe. Edith adulmecă; delicata mireasmă,

făgăduindu-şi să cumpere cu primă ocazie un flacon cu care să facă furori în Silver Creek, orăşelul împresurat de dune de nisip, de cactuşi crescuţi pe stânci golaşe, bântuit de vânturi fierbinţi adifecătoare de praf şi pus călare pe albia unui râu secătuit mai tot anul. O urbe îmbâcsită, anostă, în care nu se întâmpla niciodată nimic. Acolo Edith se născuse şi tot acolo preda limba şi literatura engleză la micul High School plasat încentru, între clădirea cenuşie, sălba. că a judecătoriei, şi edificiul sever al templului baptist.

În orăşelul acela în care nu se întâmpla niciodată nimic, fusese cât pe ce ca lui. Edi th să i se întâmple ceva foarte urât. Era în primul ei an de „funcţionare la High School. Avea şi o clasă de pievi dintr-a opta, băieţi şi fete, mai toţi bine dezvoltaţi şi într-un fel maturizaţi înainte de vreme. Păşind pragul adolescenţei, descoperiseră surprinşi lumea învolburată, a sexualităţii. S-ar fi zis că bâjbâiau dezorientaţi într-o ceaţă sidefie, populată de satiri şi de nimfe, în care amorul şi violenţa dominau orice alte preocupări. Băieţii alergau toată ziua după fete „iar fetele chicoteau înghesuite prin colţuri, protestând de formă. Edith, năşuţă;, şi crescută într-o familie cu convingeri puritane, hotărrişe să disciplineze hoarda de adolescenţi, turbulenţi intraţi sub oblăduirea ei. Pentru că surprinsese în clasă, câţiva elevi explorând pe sub bancă ascunzişurile de sub fustele fetelor – când se credeau neobservaţi de scorpia de pe catedră – împărţi se clasa în două, aşezându-i pe băieţandri în pupitrele dinspre pereţe; iar pe fete; un pupitrele dinspre? ferestre. Treptat se angajase între „ea şi elevii de ambele sexe – aliaţi cu toţii împotriva ei % un război Surd, cu răbufniri scurte, ca furtunile, bruşte şi violente de „vară. Pedepsele aspre, aplicate de Edith cu statornicit, – puseseră pe gânduri şi pe colegii din corpul profesoral, car. O sfătuiseră – a-şi modera zelul. „Moravurile tineretului cunoşteau o răsturnare revoluţionară, şi de ele trebuia să ţină seama, o dăscăleau ei. Explozia sexualităţii cerea a fi consumată într-un fel sau

altul. Edith rămase surdă la îndemnurile lor. Într-o seară se întorcea de la-un consiliu profesoral. Se întunecase. În drumul ei spre. casă, trebuia să treacă pe lângă un cimitir de automobile. Carcasele metalice zdrobite, ruginite, uitate acolo până la Judecata de Apoi, serveau ziua drept teren de joacă pentru copiii den-cartier. Noaptea, siluetele scofâlcite ale maşinilor se proiectau pe cerul înstelat asemenea unor fantome neclintite. În vreme ce Edith trecea grăbită pe lângă cimitir, ţâşniseră dintre carapacele ciopârţite ale maşinilor câţiva tineri cu ciorapi de damă traşi în chip de cagule pe cap, o imobilizaseră, îi puseseră căluş, spre a o împiedica să ţipe, apoi o trăseseră într-un loc ascuns între carcasele ruginite. O trântiseră la pământ, răstignindu-i braţele şi picioarele, apoi unul dintre tineri se culcase asupra" ei, gâfâindu-i în ureche. „Îţi închipui poate că am să fac dragoste cu tine! N-ai să te alegi cu plăcerea asta! Ai să mori fată bătrână! Stafidită, înăcrită, lipsită de amintiri dragi, ai să umbli pe străzi trăgând cu coada ochiului la perechile tinere care se giugiulesc! Abia atunci ai să-ţi dai seama ce ai pierdut! Dar va fi prea târziu!"

Se ridicase de deasupra ei şi izbucnise în râs. „Nicio grijă! Plecăm! Te lăsăm în plata Domnului!" în câteva clipe se topiseră cu toţii în întuneric/ Clocotind de mânie, de ciudă, Edith se ridicase singură de jos, îşi scosese căluşul, îşi reparase dezordinea vestimentară şi îşi făcuse anevoie loc afară din cimitirul de automobile. Unul dintre ciorapi i se agăţase într-o bară de şoc ruptă. În vreme ce se strecura printre caroseriile stărfocite, îşi făcea felurite planuri de cumplită răzbunare. Va reclama agresiunea consiliului profesoral, şefului poliţiei, judecătorului, gazetei locale, preşedintelui comunităţii baptiste. Va cere pedepsirea exemplară a făptaşilor. În drumul ei precipitat spre casă raţiunea îi atenuase primele impulsuri de furie. „Pe cine să denunţe? Nu identificase pe niciunul dintre băieţi. Toţi purtau blue jeans şi bluzoane de piele neagră. Iar glasul tânărului care-i vorbise aproape de ureche era răguşit, de nerecunoscut. Dacă violul ar fi fost săvârşiţ, ea

s-ar fi înfăţişat în postură de victimă. Autorităţile şi opinia publică s-ar fi coalizat spre a-i fiedepsi pe făptaşi. O agresiune de asemenea natură asupra unei profesoare ar fi constituit un fapt condamnabil. Dar băieţandrii mi-i făcuseră – în fond – nimic. Dacă s-ar fi plâns împotriva lor, s-ar fi făcut de râs. Cetăţenii oraşului, în special femeile limbute, clevetitoare, ar fi comentat câteva zile cazul, fiindcă era ieşit din comun, apoi bărbaţii care ar fi văzut-o trecând pe stradă şi-ar fi făcut semn cu coatele, şoptindu-şi aţâţaţi: „Poate că aveau dreptate băieţii noştri! Va rămâne fată bătrână! Păcat de ea, că nu e urâtă!”

Când ajunsese acasă, Edith declarase familiei reunite la cină, că se împiedicase şi căzuse, rupându-şi ciorapul şi murdărindu-şi rochia. Incidentul. fusese repede dat i. u. tării de către ai ei.

A doua zi de dimineaţă, la şcoală, Edith nu suflase un cuvânt despre tragi-comica ei păţanie; din ajun. În timpul orelor de clasă, încercase să surprindă o schimă suspectă pe chipul vreunuia din elevi. Dar toţi erau senini şi aparent nevinovaţi. S-ar fi zis că nu ar fi fost. amestecaţi cu nimic în pregătirea şi înfăptuirea agresiunii împotriva profesoarei lor.

Din ziua aceea Edith îşi modificase fundamental atitudinea. Mai aplicase câteva pedepse, dar numai aşa, de formă, astfel încât cei în cauză să nu presupună că frica o făcuse să-şi schimbe felul de a fi. Devenise, dacă nu îngăduitoare, cel puţin indiferentă la frământările lor tinereşti. Membrii corpului profesoral respiraseră uşuraţi. Noua comportare, lăudabil de moderată a colegei lor, limpezea atmosfera.

Noaptea însă, după ce se închidea în camera ei şi se întindea pe pat, Edith se trezea reconstituind scena din cimitirul de maşini. Sângele. Începea să-i circule mai vârtos în vine, iar impulsuri ciudate o făceau să se frământe neliniştită între cearşafurile cura-te. Aproape că se surprinsespre scandalizarea şi revolta ei – că regreta sfârşitul insolit al păţaniei din cimitirul de automobile.

Poate că ar fi fost mai – bine dacă…

Întâmplarea aceasta o determinase să accepte a deveni soţia lui Lester Jones, unic contabil la un garaj din Silver Creek, specializat în vânzarea şi cumpărarea de maşini uzate. Măritându-se, scăpa de teroarea perspectivei profetizată de adolescenţii cu cagule şi blazoane de piele neagră. Nu avea să mai rămână fată bătrână. Graţie lui Lester, devenise femeie, cunoscuse dragostea – sub aspectul ei legal, potolit – şi se instalase în propriul cămin, idealul tuturor fetelor din Silver Creek, oricât de neastâmpărată le-ar fi fost adolescenţa.

După, trei ani de căsnicie lipsită de zguduiri, de surprize, poate chiar şi de farmec, Edith şi Lester câştigaseră concursul lansat de proprietarii fabricii de Săpunuri „Stirling”. Dintr-odată, tânăra şi foarte comuna pereche din Silver Creek căpătase, statut de VIP. Aveau în sfârşit să trăiască-o mare aventură. O călătorie în Europa, la Paris, însemna un eveniment de răscolitoare senzaţie pentru Comunitatea stătută, cenuşie, exasperant de rutinieră din neînsemnatul orăşel împresurat de cactuşi şi de nisip prăfuit.

Edith şi Lester, deşi trăiau în Arizona, aproape de fruntariile cu Nevada şi California, nu le trecuse niciodată prin minte să viziteze sclipitorul Las Vegas sau Los Angeles, cetatea filmului. Este adevărat că şi posibilităţile lor financiare erau limitate. Făceau economii la sânge, spre a-şi cumpăra un bungalow şi a scăpa astfel de apartamentul închiriat, modest şi lipsit de personalitate, în care-şi depănau traiul. Depuseseră la Bancă puţin câte puţin două mii şapte sute de dolari, „ceea ce le inspira o legitimă încredere în viitor.

Când plecaseră în Franţa „se înarmaseră cu câteva, Travellers Clieques, atacând economiile acumulate cu neostoită trudă. „Ce nevoie avem acolo de bani?” obiectase ea. Societatea „Stirling” acoperă toate cheltuielile: bilete de avion, cazare, hrană”. Lester, un generos în felul lui replicase clipind şiret: „Dar dacă soţioara mea iubită vecie

o rochie frumoasă la Paris, să nu şi-o cumpere?” Edith se îmbujorase; „Nu vreau să facem nebunii!” Lester schiţase un gest de nepăsare: „Citeodaţă o mică nebunie nu strică! Nu ştii ce ocazii putem găsi în capitala Franţei. Nu înseamnă că trebuie neapărat să ne cheltuim banii. Când eşti conştient în să că ai buzunarul bine garnisit, te simţi mai puternic, mai sigur pe tihe. Aminteşte-ţi înec –, dota cu rabinul care împrumuta în fiecare vineri o sută de dolari. şi-i înapoia lunea. Sâmbăta ţinea predicile cu mai mult patos fiindcă îşi» ştia portofelul copios aprwfjj jzionat”. W; –, V; –.;,. 4).); I

Aici, vla Paris, aveau senzaţia că plutesc pe aripi de vis. Călătoria de nuntă şi-o făcuseră la Tucson, unde stătuseră la un hotel care pe atunci le păruseră o culme a luxului şi a bunului gust. Camerele erau minuscule, mo. – bilele. funcţionale, stereotipe, în schimb holurile aerate, spaţioase, cu fotolii ample şi flori exotice în glastre imense de faianţă, îi încântaseră.

După ce intraseră la „Intercontinental”, criteriile lor de apreciere de până atunci se răsturnaseră. Ambianţa de Opulenţă, de eleganţă discretă, din marele hotel parizian îi lăsase fără glas. Când se văzură în camera ce li se rezervase, uimirea lor se transformă în admiraţie. Nici Edith şi nici Lester nu se pricepeau la stiluri. Pentru ei fotoliile, paturile, noptierele, toate Louis XVI, erau de modă veche, dar aceasta nu însemna că nu-i captivează. Mocheta olive, atât de pufoasă încât li se scufunda piciorul până la gleznă, stucaturile măiestre, împletirea savantă dintre olive şi alb, astfel combinată încât, tapetele tapiseriile, cuverturile de pe cele două paturi, armonizate până şi cu toate tablourile semnate de maeştri ai penetului, le creau o stare sufletească de adevărat extaz. Pentru prima oară tânăra pereche din Silver Creek intra în contact direct cu tradiţiile artei decorative europene. Bătrânul continent îi prindea treptat în păienjenişul lui, dându-le prilejul să cunoască valori ignorate de ei până atunci.

Încântarea celor doi soţi se transformă în entuziasm când page-boy-ul le arătă obiectele orânduite pe o comodă de lemn de trandafir, daruri oferite de Direcţia hotelului proaspeţilor săi pasageri: Un magnific buchet de trandafiri şi o casetă cu parfum „Chanel” pentru Edith, iar pentru Lester un coşuleţ în celofan adăpostind o sticlă de whisky: două sticle de vin de colecţie, un ananas şi câteva pachete cu brânză fină, având alături o casetă verde din catifea cu emblema hotelului „Intercontinental”, în care se odihnea o sticlă de coniac „Camus-Napoleon” şi două pahare de cristal. Edith şi Lester rămaseră de-a dreptul uluiţi, când alături de aceste ofrande descoperiră plicuri cu chibrituri, având întipărite pe faţă blazonul hotelului, iar dedesubt propriile lor hume. Cele rezervate doamnei aveau în roşu inscripţia „Edith Jones” ia cele destinate lui „Lester Jones”.

Page-boy-ul strecură valizele într-un dulap cu uşi culisante. mare cât un întreg perete.

Dacă aveţi nevoie de serviciile personalului nostru, iată aici un telefon precum şi această baterie de sonerii. =

Page-boy-ul salută, apoi se retrase dezamăgit fiindcă Lester, copleşit de emoţie, uitase să-i ofere un bacşiş potrivit uzanţelor. Abia după ce rămaseră singuri, tinerii soţi remarcară muzica discretă de jaz emisă de difuzoare nevăzute. – în aer pluteau miresme delicate.

Aşa trebuie să fie în rai! glumi Edith, spre a-şi ascunde tulburarea.

În ambianţa aceasta rafinată, feminitatea ei – refulată la SIJ – vor Creek – îşi găsea un mediu prielnic spre a înflori. Simţea vag începuturile unui proces lăuntric, nelămurit încă, dar care o alarma instinctiv. Privirile îi căzură asupra unei gravuri înrămate cu alb, prinsă în perete deasupra patului, şi inspirată de un tablou al lui Rubens: „Răpirea fiicelor lui Leucippoş”. Violenţa, faptului, deşi stilizată de penelul marelui pictor olandei, reda totuşi cu pregnanţă vigoarea exuberantă a personajelor angajate în acea ciocnire epică” ce simbolizează permanenţa şi inevitabila luptă dintre sexe. Goliciunea femeilor cu forme

rotunde, eraţi a, fragilitatea, delicateţea lor, contrasta cu torsurile robuste, musehiuloase ale bărbaţilor care întruchipau, forţa, energia, luxura., Edith simţi o-fierbinţeală ciudată, străbătându-i fiinţa. Gravuraaceasta inofensivă îi trezi în minte scena. parodiei de viol din cimitirul de automobile. Cruţând-o, băieţandrii dăduseră dovadă de o cruzime rafinată. O scăzuseră în propriii ei ochi. Iritată. Întoarse capul. căulându. şi o ocupaţie care să-i schimbe gândurile. Trecu;, în camera de baie, îmbrăcată în faianţă roz, pipăi prosoapele pufoase de dimensiuni variate, toate marcate cu inti Mele hoţelului, eXamină săpunurile: le aspiră parfumul, pipăi plicurile argintii, cu săruri de baie. iar când se înapoie în cameră îl găsi pe Lester manipulându-te, levizoru Imaginile „colorate – un animat meci de fotbal cu jucători în tricouri albe şi roşii conturându-se izbitor pe peluzaverde smarald – smulgea-nv exclamaţii de entuziasm soţul ei, pasionat fan al sportului mingii rotunde „pe care-l prefera chiar şi base-ball-Ului.

— Vezi ce este şi pe alte canale! spuse Edith vădit interesată.

De mult visa să-şi cumpei-e un televizor japonez în culori mai ieftin decât. cele americane – dar această dorinţă nu fusese încă. realizată. Economiile destinate achiziţionării viitorului lor cămin nu permiteau a fi deturnate pentru satisfacerea unor capricii frivole.

Lester împlini supus indicaţiile soţiei Sale. Aici, la Paris, era hotărât să-i împlinească toate gusturile. Îi datora câteva mici bucurii după privaţiunile pe care şi le impuseseră până acum. Pe canalul 2 rula un film western iar pe 3… pe 3 se desfăşura o Cursă de automobile de formula 1, la care Lester n-ar fi renunţat nici dacă i-ar fi cerut-o Dumnezeu însuşi. Maşinile, cu deosebire cele de soort, deveniseră pentru el o adevărată pasiune, mai captivantă decât beţia drogurilor pentru narcomani. Lester, Cumpătatul contabib al garajului din Silver Crt ek, nu se mărginea la cele opt ore de activitate birocratică

prevăzut în contractu-i de muncă. După încheierea programului scriptologie, îmbrăca un combinezon albastru şi începea să trebăluiască cot la cot cu mecanicii atelierului. Apreciase chiar că i se face o mare favoare – când – la cererea lui – patronul îi îngăduise să iasă. În grabă cu automobilele reparate. Ori de câte ori i se dădea în ori – mire, spre testare câte o maşină de mare viteză, se avânta ca un bolid pe şoseaua din afara oraşului, încercând atunci senzaţiile unui pilot de curse în plină competiţie. În vreme ce panglica de asfalt se rostogolea vijelios pe sub pântecele maşinii, vedea – în imaginaţie – adversari care se străduiau zadarnic să-l întreacă, tribune încărcate cu spectatori entuziasmaţi, aparate de filmat ce-i înregistrau performantele.

Ar fi renunţat de mult la postul de amploiat spre a se dedica mecanicii şi pilotajului, dacă Edith nu i-ar fi interzis să se lepede de contabilitatea mult mai onorabilă – în concepţia ei fit decât profesiunile manuale. Era hotărâtă ca Lester să rămână un white collar, un intelectual, un stâlp al comunităţii baptiste din Silver Creek, iar mai târziu – de ce nu – un preţuit om politic.

Dacă veniturile i-ar fi fost mai îndestulătoare, Lester şi-ar fi amenajat un mic atelier propriu, unde ar fi meşterit în timpul liber, pur şi simplu pentru amorul artei. Şi-ar fi cumpărat şi o maşină de curse – pe credit desigur – şi s-ar fi pregătit pentru competiţiile automobilistice deschise amatorilor „Dar Edith nu ar fi admis să greveze bugetul: familiei cu nişte rate susceptibile să compromită proiectul achiziţionării unei locuinţe încăpătoare, confort stabile… visul ei de totdeauna. Dezacordul lor în acest domeniu – deşi nu se manifestase niciodată sub forma unui conflict deschis arunca totuşi o oarecare, umbră asupra relaţiilor lor. Şi el şi Edith îneercă U un simţământ de frustrare nemărturisită, deci cu atât mai profund. Poate că nemulţumirea lor lăuntrică ar fi răbufnit într-o zi la suprafaţă dacă Lester nu ar fi dat dovadă de reţinere şi mai ales de înţelegere: faţă de pretenţiile soţiei sale. Edith

îi reproşase de câteva ori – destul de voalat – că era neglijată, că-pasiunea lui pentru. maşini şi mecanică, depăşise limitele „normalului. Când Lester sosea acasă, seară, – obosit după munca: de la birou şi din atelier, mânca la repezeală aooi se urca” în pafisi adormea imediat, lăsând-o pe Edith să se frămârato în aşternut, alături de el. Îmboldită; de un fOc interior care cereaizadarnic a fi stins. În clipele acelea de sete noastâmpărată. episodul din cimitirul de maşini îi revenea Mătalicl în minte, sporindu-ţi: exasperarea.

Pentru amândoi, câştigarea concursului şi vacanţa plătită în Europa, avţau. să constituie un fericit milej de a ieşi din ambianţa cehusie din Silver Creek. Erau siguri, că la Paris nemulţumirile lor latente urmău să dispară. Fiind tot timp ifrâtâipridnă; Edith nu vă mai avea motive să se plângă că e neglijată. Pe de o altă parte, lui i se va oferi prilejul să admire permanenţa şi prodigioasă expozi ţie de automobile de toate mărcile, tipurile şi litrajele, aflate în plină mişcare pe străzile Parisului. Poate că va izbuti chiar să o convingă pe Edith să accepte închirierea unei maşini micuţe, soţ ea se plimba în oraş şi în împrejurimile lui…

Cursa de automobile transmisă pe ecranul televizorului în culori fäll ieaptivaseiiiâm asemenea măsură, îfaţlLT, uitase că se află la Paris, că Edith era desigur nerăbdătoare să dea o raită pe marile bulevarde atât de exuberant descrise în prospectul concursului. să admire Vitrinele;, caselor de mode, să contemple monumentele de seamă, să adulmece aerul celui mai – celebru oraş de pe’s>lob.

Sper că r-fu de gând să ne petrecem după amiaza în faţa televizorului! grăi cu iritare Edith. Mai avem două ore până la cină!

Glasur ei acid îl smulse din desfătarea spocracolulu: automobilistic. Închise cu regret aparatul.

Ai dreptate, scumpa mea! Vrei să ieşim în oraş? rosti suDus.

Cred că de asta am venit aici, la Paris! vorbi ea cil

acelaşi ton sec.

— Înainte de plecare să ne delectăm cu câte un whisky? propuse Lester cu blândeţe. Mai. ales că nu ne costă

Poftim! N-ai decât!: Pe mine nu mă ispiteşti. Vreau să-mi păstrez capul limoede.

Bine, Edith! Cum spui tu!

Lester desfăcu una dinsticlele de whisky – un Chivas Reqal –îşi umplu pe iumătafe un pahar înalt, iar după ce îi asnină aroma, scă/că o exclamaţie plină de încântare. Sorbi băutura până la fund, plescăi din limbă în semn de elogioasă apreciere, apoi brusc înseninat îşi luă nevasta de braţ:

Haidem, comoara mea, să cucerim Parisul!

Edith îl privi contrariată:

— \nu-mi sufla în faţă! Duhneşti a alcool!”

mffe – T-i-Jasde cactus! Ah, dacă ai avea ţepi mai. – puţini…

Edith nu răspunse. Îşi luă poşeta şi se îndreptă spre tise. urmată deg. soţu17 ei.).

— Când-” (îeştră… printre cele două. torcheres de brojjz. aurit, se uitară, în jur, dezorientaţi de circulaţia intensă, ele. huruitul maşinilor, de şuieratul sirenelor folosite în ciuda interdicţiei” claxonării. Iùlith îşi aplică soţul ele braţ. În lumea aceasta străină Lester reprezenta – totuşi un pùnct de sprijin, o umbrelă1 de protecţie. Fără să o mărturisească, îi fu recunoscătoare.

În ce parte mergem? întrebă brusc destinsă.

Lester scoase din buzunar o hartă a Parisului, o desfăcu şi o examinacu îndordâre, înereţindu-şi sprintenele şi. fruntea.

La dreapta avem palatul Tuileries, la stânga – monumentul lui Napoleon din Place Vendôme. Ce preferi?

Nu mă pot hotărî! se alintă Edith.

Atunci hazardul să iţe călăuzească paşii! rosti pompos Lester, citind o frază dintr-un roman poliţist.

Exhibă o monedă de im – franc şi o aruncă în aer,

prinzând-o pe dosul mâinii stângi şi. acoperind-o cu palma dreaptă.

Dama sau bastonul?

În clipa aceea Edith surprinse cu coada ochiului, privirea admirativă a unei femei tinere, fragile, Care împingea un cărucior cu doi gemeni. Era îmbrăcată modest, ca şi însoţitorul ei, r aparent de aceeaşi vârstă, O pereche ştearsă, de o tristă mediocritate. Edith încercă un sentiment de plenitudine neobişnuită. Îi lăsă să treacă, apoi se întoarse spre Lester:

— Ai văzuţ-o pe tânăra cu căruciorul? Se uita la mine cu nişte ochi rotunzi şi inocenţi de viţică uluită. Ne-a luat desigur drept nişte miliardari americani. Nu locuieşte oricine la Intercontinental.

Poate că într-o zi vom fi miliardari! opină Lester, umflându-şi pieptul. Trăim în ţâra tuturor posibilităţilor…

Edith clătină din cap, exprimându-şi îndoiala:

Ieri, poate… Azi poveştile astea nu mai ţin…

Ei! Cé-ai ales? zise Lester făcând semn cu bărbia, spre moneda ascunsă sub palma dreaptă.

Bâstonul! zise Edith bine dispusă. Pe damă ţi-o las

Lester Chipul fetei în microrelief apăru la lumină.

Am câştigat! exclamă. Eu hotărăsc! O luăm spre dreapta. Ieşim pe Rue de Rivoli şi de acolo, prin Place de la Concorde, ajungem în Champs-Élysées! Oh, Champs-Élysées!… Edith!

Da?

Ciupeşte-mă, să văd dacă nu visez!

În clipa aceea opri în faţa intrării hotelului un auto –, mobil argintiu de o somptuozitate imperială.

Rolls-Royce Silver Shadow, ultimul tip! rosti automat Lester căzut în transă.

Idolatrul din el. Se prosterna în faţa celui mai scump şi mai frumos automobil din lume.

Portarul se grăbi să deschidă portiera din spate. Cu chipul luminat de un zâmbet larg, plin de linguşire, salută apariţia unui tânăr înalt, zvelt, cu faţa prelungă,

aristocratică, încadrată de un păr blond, ondnlat, ce-i acoperea pe jumătate urechile. Purta cu neglijenţă elegantă: UP costum de şantung ocru cu „tonuri aurii.

Bine aii venit, milord! 7…

Lordul James Granlley răspunse la salut cu o înclinare rapidă a capului. Îşi opri o clipă privirile asupra lui. Edith, prezentă în câmpul lui. vizual „colţul drept al buzelor i se ridică într-un zâmbet fugitiv, făcând-o să roşească, apoi, degajă Seii pas elastic, trecu printre maiestuoasele torcheres de bronz aurit şi se pierdu în vestibulul de marmoră.

— Rolls-Royce-ul, dar ce ins bine a coborî), din el! şopti pentru sine Edith!

Ai spus ceva, honey?

Mă minunam, cât de bine cunoşti tu maşinile! surâse ea candid… Se miră în sinea ei de uşurinţa şi dezinvoltura cu care îl minţise

*

* * *

Poftiţi cheia, Madame Chavrillon! zâmbi cu amabilitate Jules Leviol unei bătrâne şi cochete doamne, foarte sensibilă la atenţiile – generos – răsplătite – ale tinerilor salariaţi, ai. hotelului.

Leviol, room defk la „Intercontinental 1” avea o memorie prodigioasă; extrem de utilă „în: profesia lui.: înregistra: „ca pe o bandă de calculator datele cuprinse în fişele pasagerilor, astfel încât li se putea adresa pe nume ori de câte ori aceştia îi solicitau serviciiâo. Clienţii hotelului – chiar şi cei lipsiţi de importanţă – aveau impresia că se numără printre privilegiaţii VIP. Când reveneau, la hotel, după absenţe, – mai mult sau mai puţin lungi – erau primiţi cu acelaşi zâmbet larg şi prietenos, care nu exclude însă respectul. Pentru acest motiv, Juies Leviol era copleşit cu cele mai numeroase cadouri. Când era de serviciu sub pupitrul lui se acumulau mai întotdeauna cartuşe” cu ţigări, sticle de whisky, flacoane de colonie for men, cravate, cămăşi scumpe, oferite de

pasagerii cuceriţi de surâsul său jovial.

Madame Chavrillon nu era însă un nimeni, ridicat artificial de room clerk la rangul de personalitate marcantă. Beneficia de venituri considerabile şi dispunea de ample pachete de acţiuni cu margini aurite cotate excepţional la Bursele din New York, Londra, Paris şi Frankfurt. Purta. bijuterii false, copii reuşite. ale originalelor fabulos de scumpe, întemniţate – pentru mai multă siguranţă – în safe-urile unor mari Bănci din Statele Unite, Franţa şi Elveţia. Blănurile ei, purtate mai în orice sezon, căci era foarte friguroasă – erau veritabile şi enorm de costisitoare. Un mantou de vizon, de – chinchilla sau de zibelină nu permite contrafaceri. Vârsta – cincizeci şi cinci de ani nemărturisiţi: – nu-i secătuiseră pofta de viaţă, de aventură, de dragoste. Conştientă că farmecele ei personale – pe cale de a se ofili – îşi pierduseră din puterea, de seducţie, îşi cucerea, amanţii cu preţul banilor înscrişi pe cecuri. Cumpăra vigoarea, frumuseţea, vi/ rilitatea tinerilor, aşa cum ar fi cumpărat cel; mai apetisant. ananâs de pe tejghfeaua unei fructării de lux. Juies Leviol nu fusese încă invitat în intimitatea: doamnei Chavrillon, deşi cunoscându-i – din auzite – eclectismul, se putea aştepta oricând să fie. trecut în lista celor aleşi. Era – dacă nu excepţional de frumos – foarte agreabil, bine făcut, fercheş, şi gata oricând să o servească (în chipul cel mai conştiincios, acesta cu atât mai vârtos cu cât Olympie Chavrillon în ciuda vârstei, nu era deloc repulsivă. Avea o siluetă încă zveltă, obrazul neted, părul mătăsos, carnaţia plăcută, datorite desigur în mare parte institutelor de chirurgie estetică, masajelor şi tratamentelor de tot felul, chinuitoare adeseori, dar cu rezultate benefice. Ochii, mumie, îi trădau adevărata vârstă, dar luminile tamizate, căutate de ea cu predilecţie „îi ascundeau în parte aceste imperfecţii. Cel puţin trei luni pe an şi le petrecea într-o clinică din Elveţia. De fiecare dată ieşea de acolo aparent întinerită. O prietenă răutăcioasă făcuse în jurul acestor stagii trimestriale o glumă proastă, ţâre dăduse ocolul

lumii mondene, avidă de cancanuri şi de răutăţi: „Olympie e asemenea unui peşte intrat în putrefacţie: dacă-l pui în congelator, îşi pierde mirosul şi se întăreşte, puţind concura, la aspect, cu orice prospătură”. Doamnei Chavrillon îi ajunseseră la ureche aceste vorbe, dar ridicase din umeri nepăsătoare: „Trivialităţile, nu mă ating. Îmi continui senină drumul şi gust en cónnaisseur, toate satisfacţiile pe care viaţă mi le mai oferă!...

Luă cheia din mina tânărului room clerk, îi mulţumi cu o înclinare a capului, apoi se îndreptă spre lift.

În acelaşi timp îşi făcu apariţia lordul James Grantley. Schimbă câteva salutări abil dozate cu câteva personaje adâncite prin fotoliile de culoarea piersicii „grupate în jurul unor mese mici, din lemn de trandafir şi se îndreptă spre. pupitrul recepţiei.

Jules Leviol îl întâmpină cu respectuoasă grăbire, luând-o înaintea unor colegi mai puţin prompţi, care-i blestemară mintal „zelul servil”. Grantley era renumit pentru bacşişurile lui regeşti.

Bine aţi venit, milord Direcţia hotelului v-a rezervat apartamentul şi suita de camere comandate telefonic.

Cel mai bun apartament, sper!

„Imperialul”, milord! Mpnsieur Michon şi-a exprimat dorinţa să vă conducă personal. Îmi permiteţi să-l anunţ!

Făcu un – semn discret unui. page boy, care sé topi parcă sub bagheta unui iluzionist, apoi oferi lui Grantley cheia apartamentului. Salută plin de încântare pe o tânără şi foarte zveltă pasageră care depuse cheia camerei ei într-o cutie de catifea special amenajată într-un colţ al pupitrului.

Miss Tweegy, cel mai scump plătit manechin din lume! rosti extaziat. Regina manechinelor!

Fata se îndepărtase. Gantley zâmbi cu indulgenţă:

Leviol, ai un nume predestinat! Citesc în ochii tăi luxura! Câte fiice ale Evei vrei să mai înscrii la răboj?

Funcţionarul plecă fruntea cu afectată pudoare:

Pentru mine, pasagerele acestui hotel sunt sacre. şi

inviolabile!

Un room clerk care se respectă trebuie să corespundă unei game cât mai largi de servicii, râse lordul.

Scoase din buzunar o tabachere, o deschise molcom şi exhibă un Rothman King Size. Duse ţigareta la gură. Leviol i-o aprinse cu propria sa brichetă.

În preajma lui Grantley apăru eficient, Pierre Michon, chief concierge. purta o uniformă neagră, cu petliţe de catifea, având brodate cu fir de aur două chei încrucişate în chip de spade. Trecuse de patruzeci de ani. Contactul permanent cu lumea marilor hoteluri îi marcase atât chipul cât şi comportamentul» Avea înfăţişarea unui diplomat de carieră aflat în prezenţa unui şef de Stat.

Milord, sunt fericit să vă întâmpin!

Între Jules Leviol şi Pierre Michon exista o alianţă cimentată de-a lungul câtorva ani de profituri substanţiale, realizate în comun. Îşi serveau reciproc cele mai variate tuyau-uri, împărţind cu strictă corectitudine beneficiile.

Precedat de Michon, care-i deschidea prevenitor drumul, Grantley se îndreptăspre ascensor. Apartamentul imperial de la etajul întâi îl aştepta cu uşile deschise, încăperile somptuoase, cu mobilier autentic „Louis XVI” cu tapiserii şi tablouri în ulei semnate de maeştri ai secolului XVIII, buchetele uriaşe de trandafiri, orânduite cu artă în vase de porţelan de Sèvres, împrăştiau miresme suave. Lordul aruncă o privire critică asupra ansamblului.

Mda! Cred că are să-i placă! Scoateţi însă florile! Mr. Humaidah are oroare de flori.

În câteva clipe dispoziţiile lordului se materializaseră, câteva room maids, drăguţe şi foarte tinere, ieşite că din pământ, îndepărtară trandafirii şi deschiseră ferestrele spre a risipi efluviile de parfum din încăperi.

În schimb, să orânduiţi. pe mese pot-pourri. un cu smirnă! Mr. Humaidah adoră smirna.

Prea bine, milord!

Ah, să nu uit! Mr. Humaidah preferă seara, înainte de culcare, o companie galantă…

Feminină, milord?

Feminină, Michon.

Perfect, milord! Numai că…

97.

Chief concierge-ul ezita, afectând o mină vag jenată.

7 – Oameni îţi Rolls-Royce

Grantley îşi încreţi contrariat sprâncenele.

Numai că, Michon?

Regulamentul hotelului interzice prezenţa în hotel a unor persoane feminine cu o reputaţie… ca să zic aşa… dubioasă…

Trebuie totuşi să existe, o soluţie, Michon! Mr. Humaidah nu poate să adoarmă dacă nu are în preajma sa căldură, aş putea spune maternă, a unei femei care să-l legene… Miliardarii au curiozităţi, dragul meu.

Chipul chief concierge-ului se lumină.

Regulamentul interzice prezenţa unor femei, din afara hotelului în camerele individuale, unde prezenţa paturilor îngăduie imaginaţiei să brodeze scene lubrice. Dar într-un apartament cu saloane de primire, prevăzute cu fotolii şi canapele, vizita unei fiinţe de sex feminin nu este susceptibilă să dea naştere la interpretări răuvoitoare. Se poate presupune că este vorba de o recepţie protocolară. Cu cât mai multe persoane, cu atât mai bine

O hârtie de o sută de dolari trecu din mâna lordului în mâna chief concierge-ului care o strecură în buzunar cu dexteritate de prestidigitator.

Bravo, Michon! Eşti plin de resurse…

În serviciul dumneavoastră, milord!

Grantley îşi privi ceasul brăţară.

Avionul personal al lui Mr. Humaidah trebuie să aterizeze la Orly peste aproximativ o oră. Calculaţi astfel timpul, încât –, să-l întâmpine – dacă este posibil – însuşi

directorul hotelului.

Monsieur Bremond va fi fericit să-l primească personal pe onoratul nostru oaspete.

Foarte bine! în aşteptarea lui Mi\ Humaidah, am să cobor la bar spre a-mi restaura forţele cu un Clover Club. Sau îmi recomanzi altceva mai bun, Michon?

V-aş sugera un Blue Royal, milord. O creaţie absolut inedită a maestrului Perrin… Voi avea grijă să vă anunţ la timp sosirea înaltului oaspete.

Grantley coborî la bar. În lumea zgomotoasă. şi vulgară a metropolelor, barurile calme, cu lumină scăzută din marile hoteluri alcătuiau case de linişte şi bien être, cu deosebire apreciată de acest sibarit cu gusturi tocite de excesul plăcerilor şi al belşugului. Îi plăcea să se instaleze pe un scaun înalt, şi rezemat cu coatele de

I tejghea să soarbă un cocktail, în vreme ce difuzoare ascunse susurau concerte de pian executate de Oscar Peterson, Eroii Garner, Thelonious Monk sau de foarte modernul Floyd Kramer. Atunci uita de ziua de ieri şi de mâine de prezentul dezgustător şi lipsit de sens, de stafiile ascunse în ceţurile cenuşii, şi mai ales de Mr. Humaidah.

Mixtura Blue Royal preparată cu gesturi rotunde de maestrul Perrin – preot oficiant pe altarul beţiei divine – îi gâdilă plăcut cerul gurii. O savoare păgână, un parfum evocator de mistere, o asprime excitantă pentru papilele gustative.

Se uită din nou la ceas.; Peste o jumătate de oră Boeingül 727 avionul personal al lui Sabahattin Humaidah avea să coboare de pe culmile văzduhului pe prozaicele-piste betonate de la Orly. Peste alte 30 sau 45 de minute, în funcţie de aglomeraţia de pe autostradă, Rolls-ul său de comandă – 120.000 lire sterline – va i opri în faţa intrării străjuită de imensele torcheres de bronz aurit ale „Intercontinentalului”.

— Din clipa aceea va începe pentru el, James Grantlex, conte de Tynan, calvarul slugărniciei. Descendent al unei familii de nobili care-şi avea obârşia

sub domnia lui Wilhelm Cuceritorul, lordul, ultimul reprezentant al unui şir de căpetenii, de oaste, de cardinali, de miniştri, de diplomaţi de vice-regi, se închiriase trup şi suflet unui miliardar arab. Membrii, severului establishment britanic se întunecaseră la faţă aşa cum se întunecă văzduhul în preajma furtunii, când aflaseră că un seamăn al lor acceptase jugul unui venetic, până mai ieri păstor de capre pe platourile aride, cu iarbă săracă ale Arabiei. Dar nobilii şi mândrii lorzi, care-i imputau umilitoarea derogare, n-ar fi ridicat un deget spre a-l scoate din marasmul financiar 0 în care se zbătuse încă din primii ani ai tinereţii. Din domeniile – altă dată vaste – ale conţii or de Tynan se smulseseră hălei, mai ales în f ultimul secol, suprafeţele rămase diminuându-se ca una din acele peaux de chagrin destinate legării cărţilor de lux. Dacă latifundiile trecuseră definitiv în domeniile trecutului – grajdurile de curse ale conţilor de Tynan şi jocurile de cărţi avuseseră o contribuţie substanţială la / fărâmiţarea şi dispariţia lor – lordul James nu găsise puterea şi nici cinismul de a transforma în arginţi şi castelul în care văzuse lumina zilei. Clădit sub domnia lui Richard al II-lea, devastat şi incendiat în epoca revoluţiei „Capetelor rotunde", fusese refăcut şi considerabil mărit sub Charles al II-lea. Adevărul este că lordul Grantley nici n-ar fi găsit un cumpărător capabil să-l păstreze în starea magnifică în care se afla încă. Impozitele erau atât de mari, încât ar fi ruinat pe oricare nou deţinător, dacă averea lui ar fi avut dimensiuni britanice. Nu se înfăţişase niciun miliardar american amator să-l achiziţioneze, iar în epoca înstrăinării castelului nu apăruseră încă miliardarii arabr, care aveau să înece lumea occidentală sub mareea lor de petrol şi sub potopul miliardelor de eurodolari.

Lordul Grantley se văzuse silit să-l cedeze acelui National Trust inventat de către un canonic sprijinit în eforturile sale de Un asistent social. Fundaţia pusă de ei pe picioare „ajunsese să grupeze 400.000 de membri, să cuprindă – în vederea protejării şi. Întreţinerii – 130 de

reşedinţe palaţiale şi castele cu splendidele lor colecţii de mobile autentice şi colecţii de artă, – 500 de ferme, mori şi abaţii, sate întregi, rezervaţii naţionale, cursuri de apă şi lacuri cu împrejurimile lor. Donând castelul – ca şi alţi proprietari britanici – lordul. Grantley îşi rezervase dreptul de a păstra un apartament pentru uzul său personal”. Sacrificiul acesta îl costase multe nopţi, de frământare şi de nesomn, dar până la urmă se dovedise avantajos, fiindcă în acest chip scăpase de spectrul fiscujui, mai ameninţător decât sabia lui Damocles.

Mr. Hurnaidah, pe care Grantley îl cunoscuse ulterior, vizitase castelul şi rămăsese atât de entuziasmat de frumuseţile şi pitorescul lui, încât hotărât să-l cumpere, propusese o sumă considerabilă. Dar oferta lui sosise prea târziu. Fiindcă nu. putuse achiziţiona castelul – National Trust nu scăpa din mână ceea ce luase în stă –, pânire – Mr. Hurnaidah şi-l însuşise pe proprietar. Lordul James, lipsit de orice sursă de câştig, se resemnase să accepte patronajul arabului, în schimbul unei compensaţii financiare neaşteptate de mari. Acum avea la dispoziţie parcul londonez de automobile al miliardarului, o reşedinţă în Kensington Park şi posibilitatea de a călători în lungul şi în latul globului pământesc, evident, în calitate de colaborator al faimosului Sabahattin Hurnaidah…

Grantley băgă de seamă că îşi golise paharul. Maestrul Perrin, un bun cunoscător al naturii umane, îi prepară un al doilea Blue Royal. Barmanul ştia să fie vorbăreţ cu clienţii amatori de conversaţie, să se arate mut faţă de cei taciturni ori pierduţi în hăţişul gândurilor, să asculte complezent pe cei care-şi dezvăluiau intimităţile făcându-i confidenţe mai mult sau mai puţin compromiţătoare. Maestrul Perrin avea însă tactul să păstreze pentru sine tot ceea ce afla, astfel încât îşi asigurase o clientelă generoasă ce-i răsplătea cu dărnicie discreţia.

La celălalt capăt al tejghelei barului se instală pe singurul taburet rămas liber, un foarte original personaj,

Edward duce de Northland, coleg de club al lordului James. Deşi era într-o avansată stare de ebrietate, noul venit păstra aparenţa unei admirabile lucidităţi. Avea ochiul limpede, vorbirea perfect articulată, gesturi măsurate, poate prea măsurate. Doar iniţiaţii îşi dădeau seama că e beat, fiindcă în asemenea ocazii ducele nu mai recunoştea pe nimeni. Şi pe lângă: soţia sa ar fi putut trece nepăsător că pe lângă o străină. Zvelt, distins, cu părul argintat la tâmple, purta un costum de sport tăiat de un celebru croitor de pe Saville Row. Ducele era unul dintre cei mai comentaţi reprezentanţi ai jet-set-ului internaţional. Foarte bogat, îşi împărţea sutele de milioane şi plictisul în cele patru colţuri ale lumii. Yachturile, maşinile de curse şi avioanele lui personale îi permiteau să ducă o viaţă nomadă. Ziarele şi revistele cu rubrici mondene îi semnalau prezenţa când la cursele de automobile de la; Monte Carlo, Monza, sau Indianapolis, când la alergările de cai de la Epsom, Longchamp ori Newmarket, când la regatele de la Cowes, Fastnet sau Sydney – Hobart. Organizatorii reuniunilor elegante se glorificau când printre invitaţi, alături de reprezentanţi ai capetelor încoronate aflate în exil, ai familiilor princiare cu rădăcini în secolele cruciadelor, ori ai lumii miliardarilor, puteau cita şi participarea ducelui de Northland.

Asemenea unui strălucit străbun al său, Richard Sunderland marchiz de Beauclair, care după ce plecase de la zero, pusese bazele unei dinastii de financiari reuşind să concureze adeseori cu succes dinastiile Rothschild, Dupont de Nemours, Rockefeller sau Astor, Edward de

Northland nu ezitase să deroge de la prescripţiile care interziceau nobilimii să-şi întunece lustrul amestecându-se cu lumea vulgară a afaceriştilor, a bancherilor. şi a industriaşilor. Priceput să manevreze volanul, racheta de tenis, crosa de polo sau velele tot atât de bine ca şi combinaţiile financiare-şi industriale cele mai îndrăzneţe, nu se dădea înapoi nici dacă i se oferea prilejul să câştige bani de pe urma tenebroaselor traficuri de

arme, de aur sau de diamante. Nu intrase niciodată în conflict direct cu legea –, fiindcă era înzestrat cu un fler cu un talent remarcabil care-i permitea să iasă cu faţa curată din cele mai compromiţătoare situaţii. Ca şi cancerul, marile averi proliferează. Eventualele pierderi dintr-un domeniu sunt compensate de câştigurile fabuloase din alt domeniu. Speculatorii din Wall Street ori Stock Exchange îl admirau dar îi şi invidiau norocul, temeritatea, averea-i fabuloasă, fizicul avantajos şi plăcerile pe care viaţa i le dăruia cu o dărnicie vecină cu nebunia. Dar ducele era departe de a se socoti fericit. Sprijinit de tejghea, se uita – posomorât ca un cioclu – la barmanul care aştepta comanda.

— Cum te cheamă? îl întrebă, deşi acesta îl servea cu regularitate de mai bine de zece ani.

Gustave, Gustave Perrin, your Grace.

Gustave! repetă gânditor ducele. Unde am mai auzit eu numele ăsta?... în sfârşit, un cocktail, Gustave! porunci demn.

Un Blue Royal ca de obicei, your Grace?

Fie şi un Blue Royal!

Barmanul îi pregăti minuţios mixtura exotică, iar după ce puse înăuntru o măslină verde, îi prezentă protocolar paharul pe o farfurioară.

Ducele sorbi o înghiţitură, o plimbă pe limbă, apoi exclamă satisfăcut.

Nu e reat Nu e rea deloc băutura asta a dumitale... Gustave! Gustave spuneai că te cheamă?

Exact, your Grace. Pentru a vă servi

Ascultă, Gustave! Am mai băut câteva cocktailuri, dar cred că nu se observă...

Nu se observă, your Grace.

Northland mai sorbi o înghiţitură.

— Gustave, spune-mi sincer, eşti bogat?

Meseria mea şi bogăţia nu se prea împacă. Mă bucur însă de o oarecare bună stare... Dar totul e relativ, your Grace.

Te felicit, GUstave, fiindcă nu eşti bogat. Să fugi de bogăţie ca de moarte!

Îşi goli paharul şi mai ceru unul. Îl dădu peste cap. Al treilea cocktail apăru prompt în faţa lui.

Azi bogăţia e o pacoste, Gustave. Eu am mulţi bani, dar asta mă face tare nefericit.

Maestrul Perrih îl asculta cu respect, interes şi vizibilă-compasiune.

— Îmi. pare rău pentru dumneavoastră, your Grace.

Ai şi de ce, Gustave. Noi, oamenii bogaţi am ajuns un fel de paria ai societăţii. Adio dolce vita, adio escapade singuratice, în compania galantă, adio safari exotice, adio libertate!… Azi trăim precum cârtiţele, ferindu-ne de ochii oamenilor, de lumina soarelui. Circulăm în automobile cuirăsate, greoaie ca nişte tancuri, trăim în încăperi blindate, împărtăşind într-un fel claustrarea lihgourilor noastre de aur întemniţate în safe-uri subterane. Şi asta pentru ce? Pentru că suntem vânaţi ca nişte jivine! Ne urmăresc şi gânsterii, şi brigăzile roşii, şi anarhiştii şi nihiiişţii şi extremiştii de stânga înrolaţi sub drapelele lui Che Guevăra şi extremiştii de dreapta înregimentaţi – sub semnul fasciei ori al zvasticii! încă un Blue Royal, Gustave! Dar, ceva mai tare! Pune-i mai mult alcool!…

Scandalizat, maestrul Perrin ridică privirile spre cer într-o implorare mută.

Îmi cereţi să săvârşesc un sacrilegiu, your Grace!

— Resemnează-te să-l faci, Gustave!

Barmanul înclină din cap învins.

Fie, your Grace! Fie! Dar păcatul să nu cadă pe capul meu!

Mi-l asum, Gustave!

Perrin prepară băutura, dozând cu regret ingredientele. În cele din urmă o turnă într-un pahar de cristal cu buze încoronate de minuscule cristale de zahăr. Ducele sorbi atent cocktailul sub privirile încărcate de anxietate ale maestrului Perrin., Săltă elixirul pe limbă, parfumându-şi cerul gurii şi după ce îl lăsă să se scurgă în

peştera gâtlejului, clătină din cap în semn de elogiu.

Gustave, te proclam regele barmanilor!

Ridică mâna şi pocni din degete, peste umăr. De la o masă din apropiere aflată în penumbră, se ridică un tânăr stilat, cu alură de proaspăt absolvent al Ox fordului. Se opri deferent în preajma ducelui.

— O sută de dolari! rosti JNT – orthland cu voce joasă.

Din portofelul său doldora cu bancnote, tânărul scoase o hârtie verzuie care îşi încheie scurtul tranzit în buzunarul jachetei albe a barmanului. Fiindcă ducele detesta să mânuiască personal banii, era însoţit în permanenţă de un secretar însărcinat cu achitarea notelor de plată la hoteluri, restaurante, magazine, staţii de benzină, spectacole şi chiar cu remunerarea delicatelor servicii furnizate de call-girls spre amuzamentul nocturn al marelui patron. Deşi căsătorit, Nortland pusese capăt relaţiilor conjugale de îndată ce ducesa îi donase un fiu menit să asigure continuitatea dinastiei. Demnă, formalistă, severă, ducesa Sarah – născută Van Hoorn, fiica unui baron de origine franco belgo evreiască, preşedinte-director general al unui consorţiu producător de diamante → acceptase bucuros să se despartă de soţul ei spre a se dedica promovării fracţiunii celei mai intransigente din cadrul Mişcării feministe internaţionale…

Ducele coborî de pe taburetul înalt şi după ce se îndreptă de spinare, porni drept ca o luminare spre uşă. Era conştient că băuse mult, dar în Stadiul lui de euforie alcoolică nu se mai sinchisea de nimeni şi de nimic…

*

Ascultă, Michon!… În seara asta doresc o masă cu două locuri la „Crazy Horse”, pentru mine… şi un bilet la „Comédie Française” pentru soţia mea. Când soţia mea se va înapoia la hotel, după spectacol, să-i spui că am telefonat rugând-o să-mi scuze întârzierea forţată la dineul cu bancherii olandezi… Contez pe dumneata, Michon…

Bancnota verde a domnului cu tâmple cărunte şi

camelie la butonieră făcu schimb de stăpân, trecând în buzunarul stilatului concierge chef. Apăru un nou interlocutor, mult mai tânăr, cu înfăţişare de play-boy:

Ascultă, Michon! Aş vrea să parvină doamnei de le 2008 un buchet de garoafe roşii... dar în lipsa-soţuluM. Contez pe eficienţa şi discreţia dumitafe Michon.

— Întotdeauna, am fost servitorul dumneavoastră, Monsieur Jourdan. – Un bărbat chel, voluminos, cu faţa rotundă abundent transpirată, îşi făcu loc printre pasageri:

Ascultă-mă, Michon!... Să mă anunţi la 3041 când Monsieur Humaidah va sosi la hotel... Am să-ţi rămân recunoscător!..."

Negreşit, Herr Weissmüller.

Bărbatul Voluminos" şi transpirat se îndepărtă satisfăcut...

Jules Leviol furniză o adresă unui pasager apoplectic; măsliniu, cu mustaţă şi barba cănite, arab după toate aparenţele, apoi oferi cheia camerei şi corespondenţa prea Apăt sosită unei domnişoare bătrâne \aspect sever, coc răsucit în chip de şarpe, obraji ridaţi; cenuşii §fE cunoscută personalului din hotel pentru inofensiva ei ma7 riie de a trimite bărbaţilor scrisori anonime erotice.

Eliberat-peritru câteva. clipe de prezenţa şi solicitările1 pasagerilor, se întoarse spre Michon: îi şopti:

Cred că mai bine de o sută de persoane m-au întrebat azi despre Humaidah... Straşnic lucru să fie omul zilei!...

Michon clătină din cap manifestându-şi îndoiala. Nu-l impresionau personajele de calibrul râiagnatului arab. În cariera lui întâlnise atâţia miliardari, încât se deprinsese să nu le mai acorde un statut privilegiat printre ceilalţi clienţi ai hotelului, în majoritate figuri proeminente, în domeniul artelor, ştiinţei, politicii, diplomaţiei, marei finanţe, ori pur şi simplu stele ale cercurilor mondene internaţionale. Toţi aceşti VIP se reliefau pe fundalul anonim al voiajorilor comerciali clienţi obişnuiţi ai marilor hoteluri „numai fiindcă firmele respective – dornice să-şi susţină faima – le achitau cu regularitate notele de plată.

Bunicul lui Michon fusese concierge ichef „tatăl lui Michon-îmbrăţişase, – conservator, cariera paternă, transmiţând-o apoi ca un fel de nobleţe ereditară, propriului său fiu. Experienţa celor doi înaintaşi slujise nepotului, gata oricând să le asculte amintirile şi poveţele. Creatorul dinastiei îi vorbise adeseori cu nostalgie despre lumea, care înaintea primului război mondial alcătuia crema clientelei marilor car avanser aiuri.

— Pe vremea mea, băiatule, capetele încoronate, alteţele ducii şi. conţii ocupau fără rival firmamentul hotelurilor cu înaltă şi rafinată tradiţie: Ritz, Meurice, Claridge, Crillon. Când fiul meu a preluat sceptrul – între cele două războaie – aristocraţia şi capetele încoronate, cele mai multe în exil, au fost trecute pe planul doi de miliardarii americani. Regii cârnaţilor, ai pastei de dinţi, ai automobilelor sau ai biberoanelor, dictau vremea bună şi pe cea rea. Vulgari, zgomotoşi, de o familiaritate falsă, condescendentă, atât de deosebită de familiaritatea paternalistă, dar nu lipsită de politeţe şi consideraţie a nobililor autentici.

Ultimul Michon îl asculta clătinând din cap. Pe chipul lui întotdeauna ras burtă de peşte se aşternea o expresie dispreţuitoare:

— Al doilea război mondial i-a măturat pe miliardarii de ieri, grand, père. Au supravieţuit doar câteva păsări rare şi acestea pe cale de dispariţie. Impozitele progresive, crizele economice tot mai nimicitoare, le-au rărit rând Urile. Reprezentanţii miliardarilor de ieri, sunt azi acei nenumăraţi P.d.g. care-şi cheltuiesc cu zgârcenie crăiţarii, fiindcă veniturile lor – salarii tantieme, corn – binâţii mai mult sau mai puţin curate – nu le pot asigura trena bogătaşilor de ieri. Pe primul rang s-au plasat vedetele de cinema, scriitorii, pictorii, care se fac remarcaţi prin teribilismele, originalităţile, scandalurile, ascensiunile lor fulgurante cât şi prin sombrarea multora în anonimatul din care abia s-au ridicat. Ştii, grand père de c’e aceste stele ale arfelor sunt atât de apreciate? Fiindcă fiecare tânăr, fie

el mic burghez, muncitor, fermier sau învăţăcel, socoteşte că poate deveni la rândul lui un V.I.P. zdrăngănind o chitară, zmângălind o pânză sau un perete, înnegrind o foaie de hârtie, ori răcnind Cântece scălâmbăiate pe scândurile unei scene. Şi adeseori cam aşa se întâmplă. Dar şi în faţa lor s-a ridicat o zdrobitoare concurenţă, care ameninţă să-i umbrească pe toţi laolaltă: miliardarii arabi. Risipesc cu oala dolari, lire sterline, franci elveţieni, valutele cele mai solide. N-au lustrul – cel puţin aşa cum îl înţelegem noi europenii – dar cu timpul au să-l dobândească. Nu m-aş mira să aflu într-o zi că fiica unui duce britanic s-a căsătorit cu un arab arhibogat. De ce nu? Pe vremea dumitaïe evreicele şi americancele îndopate cu bani intrau în familiile aristocraţilor cu sânge albastru, aurindu-le blazoanele ruginite, răscumpărându-le castelele şi domeniile spulberate prin cazinouri sau pe peluzele hipodrom/urilor, Numai noi, grand père, am rămas aceiaşi. Stăm la pupitrul nostru, şi privim cu răceală defilarea celebrităţilor de ieri, de azi, de mâine…

— Pierre Michon era consecvént acestor principii. Cu aceeaşi seninătate primea confidenţe, îşi oferea serviciile şi încasa bacşişurile, jucând într-un fel rolul crupierilor la mesele verzi: din înaltul scaunelor lor aceştia mânuiesc lopăţelele de lemn lustruit, împărţind câştiguri ori „curăţind” pe pontatorii aserviţi jocurilor de noroc. Câte tragedii nu se înnoadă şi se deznoadă sub ochii lor nepăsători la frământările din jur. Imperturbabili strecoară într-o casetă caniota rezervată cazinoului şi vâră discret în propriile buzunare bacşişurile oferite de jucătorii cu şansă…

Un recepţionist foarte tânăr şi atât de blond încât ge –, nele şi sprâncenele îi erau aproape albe, se apropie aferat de Michon.

Monsieur Michon, ni s-a anunţat telefonic de la Orly aterizarea avionului personal al lui Monsieur Humaidah. Monsieur Humaidah se află acum în drum spre Paris.

Merçi, Gustave.

Michon îşi consultă ceasul. Calculă timpul – necesar deplasării automobilului de la aeroport până la Intercontinental – evident cu aproximaţia impusă de fluctuaţiile circulaţiei rutiere – astfel încât primirea arabului să se desfăşoare potrivit ritualului rezervat personalităţilor de prim rang.

La momentul potrivit, Monsieur Charles Brémond, directorul general al hotelului – prevenit de Michon – coborî în hall spre a întâmpina personal pe ilustrul oaspete. Câteva clipe mai târziu se produse o discretă agitaţie. Un page-boy se ivi fără zgomot în preajma lui Brémond.

— Maşina lui Monsieur Humaidah a oprit în momentul acesta în faţa intrării, Monsieur le directeur general.

Acesta ieşi înaintea arabului, care-şi făcu o intrare spectaculoasă. Înconjurat de o armată de secretari şi de gardeş de corps păşea grăbit şi oarecum săltat, fără să se uite în dreapta sau în stânga. De statură mijlocie, cu un pronunţat embonpoint, purta un costum alb din ţesătură de mătase, în contrast cu obrazul arămiu, bucălat ca la prunci, cu părul rar negru cărbune lipit cu briliantină parfumată de ţeasta rotundă, cu mustaţa subţire, tuciurie aninată deasupra buzelor roşii, cărnoase, foarte senzuale.

Strângeri de mână, schimb de surâsuri fotogenice sub fulgerele flash-urilor, urări de bun venit, interes mai mult sau mai puţin manifest al celorlalţi pasageri aflaţi întâmplător în hall…

D.ieşi afecta un zâmbet blazat, Humaidah privea cu un ascuns simţământ de triumf omagiile directorului general, ploconelile personalului mijlociu şi mărunt al hotelului, frământarea profesională atât de măgulitoare a ziariştilor. Semne exterioare ilustrând marea lui celebritate. Intrase prea de curând – nici zece ani – în rândurile mai marilor arabi, pentru a nu gusta din plin manifestările de respect şi interes ale lumii, de îndată ce prezenţa lui se făcea cunoscută. Era o revanşă extrem de

apreciată pentru orgoliul său, după ce ani mulţi fusese un „nimeni”. Dar beţia aceasta a spiritului, a vanităţii sale, nu-i înceţoşa luciditatea, dimpotrivă, i-o ascuţea. Devenise arogant, cinic, condescendent cu cei mari, distant, aspru, neînduplecat, cu c’ei mici. Fiindcă trecuse de prima tinereţe – păşise pragul celor cincizeci de ani – era avid să se bucure de toate plăcerile pe care viaţa i le oferea, din nefericire, cu întârziere. Se consola spunându-şi că oamenii trăiesc în prezent. Numai bătrânii se irosesc hrănindu-se cu amintiri, pentru că împlinirile prezentului nu le mai sunt accesibile.

După ce mica dar atât de ostentativa ceremonie se încheie cu o ultimă strângere de mână, privirile arabului căzură asupra lui Grantley care se rezemase cu spatele de pupitrul recepţiei, sprijinindu-se nonşalant în coate, în ochii lui se citea o scânteie de amuzament. Abia în clipa aceea nobilul englez se desprinse de pupitru şi se apropie de patronul său. Îl salută cu o deferenţă îngăduitoare, – mai iritantă decât, un eventual familiarism pe care Humaidah ar fi ştiut să-l înfrâneze. Atitudinea ambiguă a lordului părea să spună: „Îţi sunt salariat, dar indiferent de raporturile, noastre, eu răra în lordul iar tu parvenitul!”

Bine aţi venit, Mr. Humaidah!

Bine te-am găsit, lord Grautley! Sper să sarcinile pe care ţi le-am încredinţat, nu ţi-au dat prea multă bătaie de cap…

Îi vorbise cu ton protector, aşa cum se cuvine unui patron indulgent dar care nu uită că are de-a face cu un subaltern.

Mr. Humaidah, le-am îndeplinit cu plăcere ca pe un meci de tenis sau de golf. Mi-am dovedit mie însumi că sunt capabil să înfrâng toate dificultăţile.

Înseamnă că ţi-a prins bine activitatea în serviciul meu, lord Grantley! zâmbi Humaidah.

Desigur. Mi-a permis să cunosc o lume în care, altă dată, nici n-aş fi conceput să pătrund!

Fruntea arabului se înnoură. Replica englezului

aparent anodică ascundea o insolenţă calculată. Lordul îşi permitea luxul de a avea ultimul cuvânt. Arabul catadicsi să-i lase această măruntă satisfacţie. El, Sabahattin Humaidah, fost păstor de capre, avea în serviciul său pe nepotul unui viceregе al Indiei. Insignifianţele înţepături ale lordului erau precumpănite de situaţia lui azi subalternă. Britanicul îl obosea uneori cu îndrăznelile lui. Dar îl păstra în preajma sa nu numai fiindcă îi era necesar, ci şi datorită unui obscur simţământ pe care încercase adeseori – fără succes – să-l definească. Poate că în adâncul subconştientului său ar fi găsit o explicaţie. Fizic şi spiritual se deosebeau atât. de fundamental încât se atrăgeau reciproc aşa cum se atrag două particule cu sarcină electrică diferită. Dar acum nu era timp de filosofie îşi zice arabul.

Protejat de numeroasa lui suită se îndreptă spre bateria de ascensoare…

*

* * *

După ce ieşi din baia parfumată cu săruri scumpe, Sabahattin Humaidah se şterse cu prosopul mare şi pufos. După ce îşi frecă energic corpul până îl uscă, zvârli prosopul pe pardoseala de marmoră albastră îşi se privi critic în oglinda aşternută pe întregul perete. Pieptul păros, braţele arcuite, picioarele scurte, ascundeau sub pielea arămie muşchi încă vânjoşi. Se îngrăşase, dar nu era buhăit. Numai pântecele îl supăra. Se rotunjise, se lăbărţase, dându-i aparenţa unei femei însărcinate. Dezgustător! Câte eforturi nu făcuse spre a scăpa de dizgraţioasa-i protuberanţă abdominală. Cure de slăbire, medicamente sofisticate, leacuri băbeşti… Zadarnic!… Într-un moment de depresiune nervoasă îl înfiorase bănuiala că suferă de ciroză, că doctorii curanţi îi ascundeau adevărul. Apelase atunci la serviciile altor somităţi medicale, care îi declarase ferm că nu suferă de nicio boală organică. Calmat, reluase ofensiva împotriva obezităţii, fără a obţine rezultate satisfăcătoare. „Glandele

sunt vinovate, motivaseră dieteticienii, împotriva, lor lupta e nu numai grea, dar şi inegală. Îşi fac literalmente de cap, răsturnând planurile menite a le struni capriciile”. Declaraţii defetiste care-l exasperau. El, Sabahattin, dărâmătorul de obstacole, deprins a-şi impune voinţa se vedea ţinut în şah, sfidat, umilit, de propriile lui glande. Îşi pălmui cu atâta mânie protuberanţa abdominală, încât durerea provocată îi taie răsuflarea. Se potoli, realizând absurditatea gestului.

Îşi aruncă pe umeri un halat de éponge de un portocaliu pastelat şi trecu îfe dormitor. Soames, valetul său britanic, îi pregătise un costum sobru, bleu marine, confecţionat la Londra. Când primea în audienţă solicitanţi, se îmbrăca foarte corect spre a se impune nu numai prin aceea notă de eleganţă vestimentară atât de preţuită în societate.

Prin legătură de idei, evocă oftând neglijenţa îmbrăcăminţii fiului său mai mare, Selim. Cel mai elegant costum, purtat de el, părea cumpărat de la un magazin de confecţii prêt à porter: Mezinii lui „Ahmed – 14 arii –, şi Husein – 12 –, erau prea fragezi, prea neformaţi, pentru ca el Sabahattin să-şi poată face o părere despre aptitudinile lor. Calităţile şi defectele propriilor progenituri constituiau un permanent şi chinuitor subiect generator de preocupări şi contrarietăţi. Soraya, de pildă, unica lui fiică, crescută potrivit principiilor de libertate, de emancipare feminină, caracteristică lumii occidentale depăşise măsura, şi acolo, la selecta şcoală particulară de la Fribourg, – Elveţia, unde fuseie trimisă, spre a se bucura de o educaţie desăvârşită, ajunsese să-şi scandalizeze profesoarele şi supraveghetoarele prin incartadele ei, tratate la început cu indulgenţă, fiindcă fuseseră socotite nişte simple copilării, dar care, mai târziu luaseră proporţii de rebeliune deschisă, împotriva conducerii şcolii. El, Sabahattin, fusese nevoit să facă intervenţii umilitoare pe lângă. direcţia şcolii, spre a obţine anularea eliminării fiicei lui. Pentru a închide gura unor profesoare care se socotiseră ultragiate

de Soraya, le cumpărase iertarea cu preţul unor foarte scumpe cadouri…

Suspină amărât. Reporterii care-i scormoneau trecutul în căutare de elemente senzaţionale mult – gustate de lectori, nu scorneau minciuni când înnegreau pagini despre copilăria lui mizeră, despre caprele puţine şi pricăjite, unica avere a părinţilor săi, despre foamea niciodată pe deplin astâmpărată, despre luptele tribale, despre atacurile bandiţilor deşertului la care fusese martor. Sabahattin îşi scutură fruntea spre a izgoni tristele gânduri, aşa cum îşi scuturau catârii capul spre a scăpa de muşte… De atunci se scursese timp berechet. Anii se spulberaseră asemenea nisipurilor măturate de simun. Azi era bogat, puternic, temut, dar sechelele trecutului îl urmăreau tulburându-i adeseori somnul, stârnindu-i spaime nebănuite, care i se înfigeau ca nişte ghiare în coşul pieptului. Într-o noapte îl chinuise un coşmar oribil. Se făcea că piramida, marei lui averi se prăbuşise în adâncurile unei prăpăstii. El, Sabahattin încremenise îngrozit pe marginea hăului. Nu-i mai rămăseseră decât veşmintele care-i apărau goliciunea de zăduful zilelor însorite şi de frigul nopţilor. Căzuse iarăşi în sărăcie… Fusese oare un vis premonitor?… I fi

Pentru a-şi păstra neştirbită prosperitatea din urmă, pentru a se feri de o revenire în lumea dezmoşteniţilorr vieţii, se bătea cu ghiarele şi cu dinţii. Lovea în dreapta şi în stânga, nu îşi îngăduia nici încredere în oameni, nici milă, nici scrupule. Toţi cei care îi barau drumul trebuiau anihilaţi, desfiinţaţi…

După ce îşi meşteri atent nodul de la cravată, îmbrăcă vestonului bleu-marine şi trecu în salon. Acolo, sub supravegherea unuia dintre secretari şi în prezenţa lordului James – amuzat de desfăşurarea operaţiei – doi electrpnişti mânuiau nişte aparate perfecţionate, spre a detecta eventualele microfoane ascunse în pereţi.

Sabahattin Bey, oamenii noştri n-au găsit nimic suspect, raportă secretarul cu deferentă.

Bine, pot să plece! încuviinţă patronul.

Electroniştii se topiră.

M-aş fi mirat să fi descoperit ceva§nterveni Grantley, Cei din reţeaua Intercontinental nu îşi complică existenţa. Dacă s-ar fi aflat că au instalat microfoane prin camere şi-ar pierde peste noapte întreaga clientelă.

Humâidah răspunse cu răceală:

— Sunt. de aceeaşi părere cu dumneata. Dar pentru orice eventualitate… Îmi iau măsuri de apărare. Nu-mi §ngădui luxul unor imprudenţe costisitoare, lord Grantley.

Teama de imprudenţe şi neîncrederea în oameni îl făcuseră pe Humaidah să-şi lărgească numărul colaboratorilor. Paradoxal această măsură sporea securitatea secretelor sale de afaceri. Un colaborator unic, un factotum care i-ar fi cunoscut toate combinaţiile, manevrele şi jo-n curile, de culise, i-ar fi provocat serioase neajunsuri în cazul unei defecţiuni oricând posibile. „Oamenii, au în sânge trădarea”, obişnuia el să spună. „Câte sângeroase pronunciamentos încununate de succes n-au fost săvârşite de colaboraţorii cei mai apropiaţi ai unor şefi de state condamnabil de creduli”! Secretarii şi consilierii lui Sabahattin aveau acces numai. la secrete strict compartimentate. În cazul unor indiscreţii – involuntare sau interesate – dezagrementele ar fi fost restrânse la un singur domeniu, celelalte rămânând intangibile.

Lord Grantley, cât de avansat este stadiul lucrurilor la vila mea din Neuilly?

Se lucrează în prezent la decoraţiile interioare şi la amplasarea obiectelor de artă, Staz.

Sper că instalaţiile de securitate sunt satisfăcătoare?

— Tot ce s-a găsit mai perfecţionat pe piaţă. Sistemele folosite la Louvre, la British Museum, la Guggenheim şi la Metropolitan Museum of Art.

Am citit în ultimul catalog Sotheby vânzarea la licitaţie a unui set de tapiserii olandeze din secolul XV. Crezi că merită a fi cumpărate?

Tapiseriile, obiecte decorative foarte preţuite, reprezintă şi un excelent plasament…

Cumpără-le! Te-ai gândit şi la nişte tablouri pentru salonul chinezesc?

— Am găsit nişte piese interesante eu semnături prodigioase la Galeriile Lecourtois. Câteva picturi în cerneală pe hârtie din secolele XII ŞI XIV…

Humaidah strâmbă din nas:

Pictură pe hârtie? N-are să dureze…

Durează de şapte secole, Staz.

Altceva?

O statuie de lemn, lăcuită cu aur din epoca Seng…

Lemn? N-ai găsit statui de marmoră?

Dacă vă referiţi la valoarea materialului propriu-zis, vă propun câteva statuete de jad din epoca Ming.

Jad… mda… mai merge „Unde pot fi văzute?

Tot la Galeriile Lecourtois…

Am să merg cu dumneata să le văd.

Foarte bine, Staz.

Humaidah rămase câteva clipe pe gânduri. Se întoarse spre secretar:

Mustsfa! Fiul meu ri-a sosit încă?

Trebuie să sosească dintr-un moment într-altul, Staz. Abia am izbutit să-l contactăm acum un sfert de oră.

— Unde l-aţi găsit? La vreo starletă de cabaret, nu-i aşa?

Secretarul zâmbi jenat:

Întocmai Staz!

Humaidah clătină din cap, exteriorizându-şi involuntar nemulţumirea.

Eram sigur… Eram sigur… Lord Grantley, ne vedem diseară la dineu. Ai grijă, te rog, ca soţiile invitaţilor să găsească în farfurii, sub şervet, câte o perlă fină. Dimensiuni mijlocii…

Grantley înţelese că trebuie să se retragă. În uşă se încrucişă cu Selim, care intră grăbit, evitând în ultimul moment o ciocnire piept în piept cu nobilul britanic.

Fiul lui Sabahattin Humaidah era replica întinerită a părintelui său, inclusiv tendinţa spre îngrăşarea şi protuberanţa abdominală, ceva mai redusă. Dar pe cât de semeţ şi de pus la punct era tatăl, pe atât de neglijent, de şleampăt arăta vlăstarul.

Sabahattin îl examină cu priviri inchizitoriale, măsurindu-l de jos şi până sus.

Şterge-ţi urmele de ruj de pe frunte şi de pe obraji!

Ruşinat şi mânios totodată, fiindcă era dojenit de faţă cu un subaltern, scoase din buzunarul de la piept o ba

8 – Oameni în Rolls-Royce listă de olandă şifonată şi umezită de transpiraţie, iar după ce se privi într-o oglindă mare cu ramă de argint: începu să-şi frece energic. amprentele de ruj. După încheierea spectacolului de la Folies Bergère din noaptea trecută – muindu-l ca pe o cârpă. Ar fi petrecut şi acum dacă secretarul nu l-ar fi dibuit în ultimul: moment spre a-i anunţa sosirea neaşteptată a „marelui patron” la Paris.

Iar ai băut! îl mustră iritat Humaidah. De la depărtare duhneşti a whisky… Nu numai că îmi nesocoteşti poruncile şi încâlci prescripţiile Koranului. dar nesocoteşti – ceea ce e mai grav – şi recomandările medicilor. Te-au avertizat că te pândeşte ciroza…

Selim plecă ispăşit ochii. Şopti: – Iartă-mă, tată…

Cu furia neputincioasă, Humaidah îşi încleştă şi îşi descleştă pumnii. Ajunsese la capătul resurselor. Anul trecut îşi trimisese feciorul la o cură de dezintoxicare, în Elveţia, fără a izbuti să-l dezbare de patima alcoolului. Asista cu durere la descompunerea lui fizică şi morală. Pe Selim îl stricase belşugul, poftele imediat satisfăcute, încurajările unui anturaj care avea doar de profitat de pe urma extravaganţelor lui. Să-l expedieze în Kuweit? Să-l izoleze în vila lui, cu aspect de fortăreaţă, de pe malul mării? Să-l ţină departe de oameni, de tentaţii? Sabahattin disperase. Fiul lui mai mare nu mai putea fi îndreptat, îl va păstra în preajma lui. până ce Ahmed va atinge majoratul. Atunci va lua o hotărâre definitivă în ceea ce priveşte

viitorul lui Selim.

Îşi întoarse privirile spre secretar. 1 – A venit Albassam?

Da, Staz. Aşteaptă în hol…

Să intre!

Sabahattin scoase din buzunarul de la piept al vestonului o havană, pe care Selim se grăbi să i-o aprindă cu bricheta lui. Fără să-i mulţumească, se aşeză într-un fotoliu Louis XVI, Lăşându-şi fiul să stea în picioare.

Precedat de Mustâfa, Saleh Albassam intră tăcut, strângând sub braţ o servietă diplomat din marochin. De statură mijlocie purta im costum bleu-marin încheiat la două* rânduri şi pantofi papuc italieneşti. Faţa rotundă, părul firav, aşterniat deasupra cheliei, ochii inteligenţi mustaţa scurtă, argintie, seriozitatea imprimată pe chipul său, îl f dădeau înfăţişarea unui pontif al medicinii, foarte sever cu pacienţii. Se înclină adânc. Fără a-i da mâna, Sabahattin îl pofti să ia loc. Mustafa cunoştea consemnul. Trebuia să se facă nevăzut şi să nu apară decât la apelul patronului. Ieşi.

Sabahattin ştia că îşi degrada fiul, lăsându-l să rămână în picioare alături de un subaltern aşezat pe scaun. Îl pedepsea pentru nesăbuinţele lui. În ciuda cusururilor sale, Selim era sensibil. Încasă afrontul fără să clipească. În sinea lui recunoştea că părintele „său era îndreptăţit să-l trateze cu asprime. Socotea însă că sancţiunea depăşea gravitatea greşelilor săvârşite.

— Staz Saleh, zise patronul, folosind numele mic al interlocutorului, aşa cum se cuvenea faţă de un inferior. Sunt nemulţumit. Scăderea dolarului nu este îndeajuns de rapidă. La Bursa din Frankfurt ai operat potrivit instrucţiunilor mele?

Alaltăieri, am vândut două sute de milioane de dolari şi am achiziţionat mărci. Acţiunea noastră combinată cu a unor grupuri de speculatori străini a dus la o nouă şi spectaculoasă scădere a dolarului., Alaltăieri era cotat – pe piaţa germană – la 1, 8723 mărci. Ieri a scăzut la 1, 8611

mărci. Într-o săptămână a pierdut faţă de marcă peste 60 de puncte. Într-o singură săptămână am vândut şapte sute milioane de dolari.

Bundesbank a intervenit iarăşi în sprijinul dolarului?

Numai ieri a achiziţionat treizeci de milioane de dolari. Dar în ultima vreme dă semne de oboseală…

Sabahattin îşi împreunase pe pântece mâinile împodobite cu inele de aur şi fixând cu privirile tavanul, făcea mintal calcule.

M-da… nu e rău, rosti după un timp. Dar la Zürich?

Ieri am vândut trei sute milioane de dolari. Banca Naţională a Elveţiei a intervenit cumpărând optzeci milioane, faţa de optzeci şi şapte achiziţionate ieri. Şi Banca Naţională a Elveţiei pare să fi ajuns la capătul suflului… Potrivit dispoziţiilor dumneavoastră, intervenţ a noastră la Bursa din Tokio, a fost moderată. Numai o sută cincizeci de milioane într-o săptămână.

O prezenţă simbolică. Scăderi?

Masive. Prăbuşirea dolarului-se accentuează. Specia săptămâna viitoare să cadă la un nivel record.

La Paris ce-ai făcut?

Am stat în expectativă. Fluctuaţiile francului francez7 datorită condiţiilor politice – nu mi-au permis să mă lansez în operaţii vaste.

Foarte bine. Achiziţionezi-numai mărci şi franci elveţieni. Cred că va trebui să intervenim şi pe piaţa londoneză. Din nefericire şi lira sterlină se clatină în ciuda „însănătoşirii balanţei de plăţi” anunţată cu atâta zgomot de guvernul britanic. Oricum, săptămâna viitoare să achiziţionezi cinci sute de milioane de dolari. Dar bagă. de seamă, prin interpuşi şi în pachete mici. Nu vreau să sprijin tocmai eu o prematură acţiune de redresare a dolarului.

— Am înţeles, Staz, replică Albassam, notându-şi într-un carnet cu coperţi de piele verde dispoziţiile pag trptului.

Sabahattin îşi mângâie satisfăcut bărbia.

Şansa continuă să ne slujească, Staz Saleh.

Albassam tuşi; discret, încercând; să deschidă un nou capitol al discuţiilor.

Trebuie să vă informez, Staz, că în Elveţia, perspectivele nu sunt tocmai trandafirii.

Sabahattin se încruntă:

Ce vrei să spui?

Guvernul federal a admis sporirea dobânzii negative la 40%.

Ăştia sunt nebuni! strigă marele patron. Nu mai au nevoie de banii noştri?

Supraaprecierea francului elveţian datorită scăderii dolarului şi afluenţa capitalurilor străine a început să-i jeneze. Exportul Elveţiei înregistrează o curbă descendentă… w

Un zâmbet rău strâmbă gura marelui patron.

— Dacă elveţienii nu ne mai vor prietenia, îi vom sili până la urmă să ne-o cerşească!

Lui Albassam nu-i plăcea să fie mesagerul veştilor proaste. Ştia că informaţia următoare va ridica, şi mai vârtos tensiunea arterială a marelui patron.

Mai e c. era, spuse? Autorităţile din Berna intenţionează să adopte o nouă măsură împotriva capitalurilor străine din Elveţia, interzicând deţinătorilor străini tranzacţii care să angajeze valori elveţiene.

Sabahattin îşi plimbă încet palma peste obraji, trădându-şi nervozitatea.

Bine, Staz Saleh. Vom aviza… vom aviza… Ircă o întrebare. Ai realizat progrese în tratativele cu grupul Saint Fargeau?

Discuţiile sunt în curs, Staz…

Bagă de seamă, Staz Saleh, supermagazinele Saint-Fargeau trebuie să intre în mâinile noastre.

Sper să perfecţionez tranzacţia. În viitoarele zece zile.

Aş dori să achiziţionezi şi ziarele bătrânului Saint

Fargeau. În acest chip vom avea o presă proprie, care să ne slujească fără rezerve interesele. Vom pune la conducerea lor un om de paie, un francez autentic care să ne mănânce din palmă. În acest chip nu ni se va reproşa că am acaparat totul.

Am înţeles, Staz.

Sabahattin îi întinse o mână moale, îngăduindu-i să se retragă. Obstacolele ridicate de elveţieni puteau fi uşor ocolite, dacă se acţiona cu îndrăzneală şi ingeniozitate. Glasul oarecum timid al fiului său îi întrerupse şirul gândurilor.

Tată, nu înţeleg de ce vrei să cumperi 500 de milioane de dolari, tocmai acum când dolarul înregistrează pe toate pieţele occidentale scăderi atât de spectaculoase.

Sabahattin îl privi cu milă. Fiul său îi înşela constant aşteptările. Îi explică laborios, ca şi când ar fi avut de-a face cu un novice sau cu un arierat mintal: – Am să te ajut să înţelegi, Selim. Urmăreşte-mă cu atenţie! Să presupunem că vând 100 de dolari şi cumpăr 180 de mărci, la schimbul de azi. În cursul zilelor următoare, – dolarul îşi va pierde din valoare, şi va fi cotat să zicem la 1, 60 mărci. Dacă achiziţionez 100 de dolari, voi plăti pentru ei numai 160 de mărci. Deci au reintrat în posesia celor 100 de dolari, păstrând şi diferenţa de 20 de mărci. Operaţia se poate repeta, noi diferenţe adăugându-se la cele 20 de mărci câştigat e iniţial. Asta se numeşte joc de baisse.

Iar dacă prăbuşirea dolarului încetează şi valoarea lui începe să crească?

Nimic mai simplu. Îmi inversez poziţia. Vând mărci şi cumpăr dolari, jucând de asemenea la baisse…

Ai înţeles? În viitoarele săptămâni voi arunca pe piaţă şase miliarde de dolari şi cum mai sunt şi alţi speculatori de mare anvergură care fac de asemenea presiuni asupra dolarului – şi ei intervin vânzând miliarde de euro sau petrodolari – sunt acoperit împotriva Unor riscuri majore. Dar acum să trecem la alt subiect…

Sabahattin închise mintal sertarul rezervat operaţiilor de schimb valutare şi deschise alt sertar, inspirat de numele celor trei francezi înscrişi pe lista primirilor. Bătu din palme. Mustafa îşi făcu apariţia, şi la ordinul marelui patron introduse pe următorii solicitanţi.

Jules Brisset, Garabet Aslanian şi Georges Jagger, alcătuiau un trio de tipuri atât de diferite, încât ar fi putut figura într-un muzeu dedicat problematicei etnice. Brisset, jovial, simpatic, vorbăreţ, subliniindu-şi argumentele cu gesturi largi, expresive, înmănunchea caracteristicile latinului dezvoltate la maximum. Aslanian îşi ascundea privirile pătrunzătoare, şirete, sub streaşina unor sprâncene groase, negre, în ton cu obrazul întunecat. Prefira printre degetele-i subţiri, osoase, un şir de boabe de chihlimbar atât de vechi încât băteau în roşcat. Qriginea-i levantină era tot atât de vizibil afişată ca şi provenienţa germană a lui Jagger – păr blond atitudine rece, ţeapănă, gesturi cumpătate, vorbire calculată, studiat curtenitoare.

Urmară strângeri de mână şi schimburi de amabilităţi. Vaietul englez servi noilor veniţi whisky, iar marelui patron şi fiului său juice de ananas. Lui Selim nu-i plăcea băutura aceasta inofensivă dar spre a nu displace părintelui său o bău, stăpânindu-şi pe cât posibil dezgustul.

Ca de obicei, Sabahatţin intră cel dintâi în subiec:

Mă bucur, Messieurs, că tratativele dintre reprezentanţii mei şi ai dumneavoastră decurg mulţumitor. Se pare că nu ar mai exista divergenţe esenţiale…

Într-adevăr, sperăm într-o încheiere cât mai rapidă a acestei tranzacţii, dar mai sunt puncte neelucidate pe care îmi voi permite să vi le explic, replică francezul pregătindu-se să se lanseze într-o tiradă interminabilă.

Aslanian îl întrerupse, socotind că interlocutorul lOr prefera laconismul.

Dezacordul se menţine încă în ceea ce priveşte preţul. Dacă vom învinge şi acest ultim obstacol, Monsieur

Humaidah, vom ajunge la un acord final…

Georges Jagger zâmbi cu rece politeţe. Adăugă practic.

— Timpul, atât al gazdei noastre cât şi al nostru, este prea limitat spre a-l pierde în discuţii marginale. Să punem punctul pe i. Grupul nostru nu poate accepta ultimul preţ oferit de reprezentanţii dumneavoastră legali, Monsieur Humaidah…

Sabahattin surâse cu bunăvoinţă:

— Se „spune că arabilor le place să se tocmească. Eu sunt un arab de modă nouă, Messieurs. Am să recapitulez foarte pe scurt discuţiile, purtate până acum şi scopul lor final. Grupul dumneavoastră doreşte să vândă şi eu doresc să cumpăr trei hoteluri la Paris, şi două pe Coasta de Azur. Hotelurile pariziene au câte patru stele ca şi cele de pe Riviera. Dăinuie un dezacord asupra sumei de cinci milioane de dolari pe care dumneavoastră o pretindeţi peste preţul oferit de mine. Reprezentanţii mei s-au menţinut pe poziţiile lor, susţinând că în cazul întreruperii tratativelor, voi trata cu alte grupuri.

— Râmi permiteţi un corectiv, interveni politicos dar ferm Jagger. Nu veţi găsi la Paris, la ora actuală, hoteluri de vânzare la nivelul celor oferite de noi. Nici Grillon-Xiici Ritz, nici Georges V şi nici Intercontinental nu sunt puse la mezat. Este inutil să mai vorbim despre cifra noastră de afaceri. Nu vindem fiindcă ne aflăm în jenă financiară. Avem în vedere alte afaceri. Acesta este singurul motiv.

Sabahattin ştia că siguranţă afectată de Jagger era un bluff. Grupul lui se angajase reeont în construirea unui vast complex de vile şi hoteluri pe Costa Brava. Datorită unor condiţii vitrege – generale în parte şi de intervenţiile lăturalnice altui Humaidah: care-şi păstrase desigur anonimatul. – intraseră într-o criză care amenința să se încheie cu un dezastruos faliment. Spre e acoperi pagubele, susceptibile să-i târască în faţa judecătorului de instrucţie, hotărâseră să vândă lanţul de hoteluri pariziene. Sabahattin era hotărât să le acapareze. Ar fi

putut să respingă preţul pretins de grupul Brissel ştiind că până la urmă acesta va fi nevoit să cedeze. Se temea însă că alţi capitalişti – în special arabi, deţinători de imense disponibilităţi lichide – ar fi tentaţi să se bage pe fir, concurându-l. Un sacrificiu mic făcut la timp poate evita un sacrificiu mare, impus mai târziu – aşa că se hotărî să taie nodul gordian.

Nu este înţelept să compromiteţi o afacere de cincizeci de milioane de dolari, pentru o diferenţă de cinci milioane.

Acelaşi argument îl putem invoca şi noi, spuse Brisset cu aparentă nepăsare ca şi când ar fi menţionat un fleac.

„Joacă tare, deşi abia se mai ţine pe buza prăpastiei”, reflectă draconic Sabahattin.

Vă ofer trei milioane peste cele cincizeci propuse de mine. Facem târgul?

Cinci! rosti ferm Jagger.

Cinci! repetă Aslanian.

„Bluf, bluf, bluf!” repetă în sinea lui Sabahattin, zâmbind, adăugă după o pauză:

— N-o să stricăm târgul pentru câteva milioane. Sunt de acord cu cifra propusă de Monsieur Jagger. Mâine de dimineaţă reprezentanţii noştri legali vor semna actele de vânzare cumpărare pentru suma totală de 55 milioane de dolari.

Cei trei vizitatori se ridicară în picioare. <Monsieur Humaidah, vă felicit pentru achiziţia dumneavoastră. Aţi devenit proprietarul câtorva dintre cele mai frumoase hoteluri din Franţa.

Mulţumesc, Monsieur Brisset. Şi eu vă urez succese mari!

După plecarea lor, Sabahattin începu să se plimbe vesel prin cameră.

Am făcut o» afacere extraordinară, Selim. Să reţii data de azi, fiindcă am pus temelia grupului de hoteluri Humaidah. Lanţurile Intercontinental, Sheraton, Hilton şi

Sunderland, vor avea de-a face cu un nou concurent…

Trecu la bar şi îşi umplu din nou paharul cu juice de ananas.

— Bei şi tu un juice? În cinstea evenimentului!

Selim făcu o mutră nefericită.

Ananasul îmi face rău, tată!

— J Şampania în schimb îţi face bine! Fie, poţi să bei un pahar de şampanie, de whisky, sau de coniac. Ce-ţi place! Dar numai unul…

Înseninat, Selim se grăbi să-şi toarne coniac într-un balon de cristal.

În onoarea hotelurilor Humaidah, tată!

Îşi sorbiră cu antren băuturile.

Lanţul nu se va numi Humaidah, zise Sabahattin gânditor. Trebuie „să-i găsim altă titulatură… Sugestivă şi totodată exotică… îţi încredinţez această sarcină. Mâine să-mi prezinţi propuneri scrise…

Nicio grijă, tată… Taj Mahal, nu ţi-ar place?

Un monument de o somptuozitate inimaginabilă, dar din nefericire se asociază cu ideea de moarte, de putreziciune… Taj Mahal e un magnific, dar trist cavou…

Atunci, lanţul de hoteluri W.W.

— World Wide! Ce spui de găselniţa asta, tată?

Sabahattin îşi plescăi apreciativ limba.

M-da, Nu e rău. Hotelurile World Wide!… îşi desfăcu braţele într-un gest larg: Turnuri de beton şi de sticlă la New York şi la Londra, la Paris şi la Roma, la Bucureşti şi la Cairo, în sfârşit în toate marile capitale ale lumii… Pe frontoane reclame luminoase: World Wide… W.W… Creăm şi o „reţea aeriană proprie World Wide Air Lines… WWAL… Între hoteluri şi transporturile aeriene va exista o strânsă colaborare, ca între Hilton şi Tws, ca între Intercontinental şi Pan Am… Un lanţ de hoteluri implantate pe cele cinci continente ne va asigura nu numai o forţă «economică extraordinară dar ne va permite să fim martorii apropiaţi ai pregătirii. marilor evenimente: Gândeşte-te, vom găzdui conferinţe internaţionale,

căpetenii de Stat, diplomaţi, moguli ai marei finanţe… Le vom afla secretele, căci bărbaţii sunt vorbăreţi, mai ales în alcov. Cele mai frumoase femei din Jetset, sau din lumea filmului, se vor bucura la noi de un tratament preferenţial, iar când va fi cazul, de avantaje materiale. În schimb ne vor servi, fără să-şi dea seama, interesele… E suficient, să cugeţi la reclama pe care ne-ar face-o prin simpla lor prezenţă… Prin acest tentacular lanţ de hoteluri care se adaugă imenselor noastre capitaluri, vom fi în măsură nu numai să ne exercităm indirect influenţa asupra celor care determină destinul lumii contemporane, dar să şi participăm direct la făurirea lui…

Sabahattin încercă în clipa aceea un sentiment de plenitudine, de exaltantă satisfacţie, hrănit de conştiinţa colosalei lui puteri. Selim îl privi cu un fel de teamăsuperstiţioasă. Câteodată, continua ascensiune a tatălui său îi crea un simţământ de nesiguranţă, Sabahattin îi evoca temeritatea nebunească a unui alpinist care se avântă la cucerirea Everestului, fără a ţine seama de vijelii, de crevasele înşelătoare, de rarefierea aerului, de limitele rezistenţei umane. Mergea înainte cu încrederea unui iluminat convins că zeii l-au făcut indestructibil.

Sabahattin se uită la ceas. Nu-i mai rămânea decât o jumătate de oră până la cină. Nu voia să-şi lase invitaţii să-l aştepte. Consultă din nou lista.

În seara asta n-am să-l mai primesc decât pe Avakian şi pe Pickering.

Lorie Avakian courtier en diamants fu introdus de Mustafa cu acelaşi ceremonial. Scund, uscat, cu pieptul supt între umerii ososi, ridat ca o maimuţă, cărunt, veşnic îmbrăcat în negru, păstra pe buzele-i vinete un invariabil zâmbet obsecvios, calchiat după comportamentul majorităţii colegilor săi faţă de o clientelă alcătuită mai cu seamă din „oameni foarte bogaţi, susceptibili, încrezuţi, capricioşi, deprinşi să fie trataţi cu respect profund şi cu extreme menajamente.

Monsenior Humaidah, mi-am permis să vă aduc un lot de diamante care să încoroneze superba dumneavoastră colecţie.

Arabul râse:

Mi-o. lauzi, fiindcă tu mi-ai procurat cele mai scumpe exemplare… în sfârşit, să vedem ce mi-ai adus.

Sabahattin era mare amator de pietre preţioase. Le aprecia nu numai pentru frumuseţea lor magică, dar şi pentru că prezentau un plasament sigur. Cu gesturi studiate, lente, destinate să trezească atenţia şi curiozitatea clientului, armeanul deschise o casetă diplomat, dezvăluind un magnific set de diamante. Pietrele şlefuite cu artă irizau scăpărări multicolore, ca şi când pe fondul negru de catifea al casetei s-ar fi etalat sfărâmăturile minuscule ale unui curcubeu. În clipa aceea Sabahattin avu brusc o senzaţie de a se fi întors cu câţiva zeci de ani în urmă. Era copil. Purta pe umerii arşi de soare, zdrenţele unei cămăşi rămase prea strâmte, pentru trupu-i plăpând, în plină creştere. Ochii săi cuprindeau cu aviditate o mână de boabe de griu păstrate în fundul unui sac. Grăunţele acelea” galbene-cenuşii amestecate cu praf, îi păreau în acea vreme mai scumpe decât toate diamantele din lume. Mama lui, slabă, îmbătrânită de mizerie, lăbărţată de numeroasele-i sarcini, se pregătea să piseze boabele într-un ceaun de piatră, spre a le transforma în făină. Cu făina avea să frământe pâine. În jurul ceaunului se înghesuiau şase fraţi ai lui Sabahattin, toţi zdrenţuiţi, famelici, cu pielea lipită de oase şi cu burţile ţuguiate, murdari căci apa era puţină şi greu accesibilăcu părul vâlvoi plin de ţărână şi cu bube purulente în jurul gurii. Munca aspră tăbăcise mâinile mamei mai vârtos decât tălpile picioarelor. Fiindcă ugerele caprelor, unica avere a familiei, secătuiseră: – iarba firavă pârjolită de arşiţă se uscase ca iasca – tatăl pleca în zori în deşert la vânătoare, şi nu se înapoia. decât odată cu lăsatul nopţii, purtând în spinare o pradă sărmană, care pu izbutise. să sature atâtea guri căscate că nişte pliscuri de

pui înfometaţi…

Diamantele scânteiau pe catifeaua neagră, aşteptând să fie luate în palmă; cântărito, mângâiate. admirate. Sabahattin îşi spuse că ar putea să le piseze, să facă din ele făină şi să le arunce apoi în cele patru vân. turi. Şi-ar lua revanşa pentru tot ce suferise în copilărie. Ar răzbuna-o şi pe maică-sa, stărâmând simbolul bogăţ ei. Dar soluţiile acestea absurde nu aveau să fie niciodată puse în practică. Acelaşi ridicol proces de gândire îi frământă şi pe unii oameni care se întreabă ce s-ar întâmpla dacă, aşa din senin, ar sparge o vitrină, sau ar trage o palmă peste crupa planturoasă a femeii care păşeşte înaintea lor pe stradă, săltându-şi şoldurile. Năzdrăvănii imaginare, nici când puse în practică.

Sabahattin luă un diamant şi îl roti încet între degete, spre a-i pune în valoare strălucirea.

— Avakian, aş avea nevoie de un foarte mare set de diamante. Toate de dimensiunile şi puritatea acestora.

Cam la ce sumă să se ridice? –

Două sau trei sute de milioane de dolari

Armeanul clipi des. Crezu că îl înşală auzul. Era pentru întâia oară că i se făcea o asemenea comandă. Îşi recâştigată repede aplombul. Pe un curtier care se respectă nu trebuie să-l mire nimic”.

Monsieur Humaidah, grupul „de Beer” cel mai mare producător de diamante din lume a luat de curând o măsură ciudată. Refuză să vândă Ioturi mari de diamante unui singur client, spre a nu încuraja stocarea lor în scopuri speculative. Dacă ar fi vorba de perle…

Diamantele mă interesează!

Şi grupul „Van Hoorn”, rivalul lui „de Beer” a luat rtrăsuri asemănătoare. Aş putea eventual să vă mijlocesc contacte cu marii bijutieri Van Cleef & Arpels, Cortier…

Prefer, pietrele brute, Avakian. Să le şlefuiesc după gustul meu la momentul ales de mine.

Armeanul clătină din cap în semn de îndoială.

Voi încerca să vi le procur. Dar nu fac promisiuni

ferme. La ora actuală piaţa e închisă pentru marile tranzacţii. f *

— N-au nevoie de clienţi producători şi negustorii de diamante? exclamă iritat Sabahattin., – Ba au. Dar de pietre şlefuite, finisate.

Caută o soluţie, Avakian! Mulţi dintre colegii dumitale s-ar întrece să mă servească.

Armeanul zâmbi şiret:

Nu cred că aţi apela l; 1 serviciile lor. Marea majoritate sunt evrei…

Te bizui pe faptul ea-Ţipij – arabii, excludem relaţiile cu israelieni ori cu firmele creştinilor care întreţin legături cu ei? Aş putea să invoc un vechi dicton: banu’ nu ţin seama de culoarea pielii şi nici de convingerile religioase. În comerţul internaţional principiile rigide nu au durată mare… Vreau să cumpăr masiv diamante brute. După cum vezi, tot sau nimic, Avakian. Dacă nu eşti capabil, mă voi adresa altor intermediari.

Ei? f. V-am dat eu vreodată motive de nemulţumire? răspunse armeanul printr-o întrebare rostuită să-l scoată momentan din încurcătură.

Acum te rog să mă laşi! zise Hamaidah. Am şi alte treburi. Aştept răspunsul dumitale cel mai târziu la sfârşitul acestei săptămâni.

Curtierul închise caseta diplomat, apoi grăi linguşitor.

Dumneavoastră, Monsieur Humaidah, ca şi Napoleon cel Mare, vreţi să dovediţi că termenul „imposibil” nu-şi are locul în dicţionar.

În dicţionar poate să existe, Avakian. Îl exclud în relaţiile mele cu oamenii de „afaceri. Noapte bună! Ne. revedem săptămâna viitoare!…

Pe Selim, hotărârea părintelui său îl lăsase perplex, Humaidah îi citi nedumerirea întipărită pe chip.

— 1 Ce gânduri te macină, fiule?

Selim voi să spună ceva, dar cuvintele îi muriră înainte de a fi fost rostite…

Hai, vorbeşte! îl îndemnă financiarul. De ce ai amuţit? Sau ţi-e teamă că-ai să spui iarăşi vreo prostie!

Duritatea tatălui său îl inhibă şi mai tare pe Selim. Bătrânul. era însă bine dispus, ăşă că de data aceasta privi cu mai puţină-asprime defectele vlăstarului. Îi zâmbi:

— Te-am speriat atât de tare? Să ştii că nu sunt lupul cel rău din poveste. Ai o nelămurire, nu-i aşa?

Încurajat de această bunăvoinţă atât de rar exteriorizată Selim îşi descărcă sufletul.

M-ai învăţat, tată, că banii lichizi nu trebuie niciodată blocaţi în investiţii neaducătoare de venituri. Diamantele sunt un capital mort…

Ai raţionat just, fiule. Numai că în cazul nostru, diamantele nu reprezintă un capital mort. Ca să mă înţelegi, am să-ţi dau un exemplu. Înaintea primului Război Mondial, un om politic compara Imperiul Ţarilor-cu un colos eu picioare de argilă. Ei bine, edificiul economic financiar contemporan permite din nefericire aceeaşi comparaţie. Capitalismul – fie cel particular al lumii occidentale, fie cel etatist al ţarilor socialiste – în ciuda fantasticei sale dezvoltări în adâncime şi în suprafaţă, are o bază extrem de fragilă, pe care oamenii, cu o inconştienţă uluitoare, o slăbesc pe zi ce trece: revoluţiile, grevele, terorismul, războaiele, inflaţia, înarmările, imbecilitatea bărbaţilor de Stat indiferent de Orientarea lor politică, imprudenţele şi lăcomia conducătorilor de întreprinderi, a speculatorilor de tot felul, fac să se întrevadă la orizont spectrul răsturnării echilibrului mondial pe tărâm politic, economic şi financiar. Nu sunt un pesimist, Selim. Privesc încă cu luciditate înainte şi mă îngrozesc de ceea ce văd. Această criză catastrofală, care va paraliza pentru multă vreme activitatea organizată pe planeta noastră, să-nu survină într-un viitor apropiat… Dar dacă se va întâmpla aşa ceva, banii, acţiunile, creanţele, vor deveni nişte petice de hârtie inutile, nişte gunoaie. E destul să-ţi reaminteşti crahul Germaniei şi. haosul care a urmat acolo după încheierea primului Război Mondial, ca

să-ţi dai seama la ce ne putem aştepta. Aurul şi diamantele vor rămâne însă de-a pururi valori sigure; nicio reformă oricât de ambiţioasă ar fi ea, nu le va putea detrona de pe soclul lor. Odinioară, când hoardele lui Atilla, Genghis Khan şi Timur Lenk cutreierau Asia şi Europa în lung şi în lat, pustiind tot ce întâlneau în cale, când mulţimile îndobitocite de spaimă, de nevoi şi de moartea care le pândea la fiecare pas, supravieţuiau graţie trocului, aurul şi nestematele îşi păstrau puterea. Lor li se închinau şi stăpânii şi robii... Eu cumpăr, în previziunea unei eventuale catastrofe. Chiar dacă lumea contemporană va fi scutită de această criză, diamantele vor rămâne tot la loc de cinste. Prăbuşirea dolarului a făcut să crească invers proporţional preţul pietrelor preţioase. Astăzi, şlefuitorii de diamante s-au coalizat stocând diamantele spre a determina creşterea vertiginoasă a valorii lor. Atât de sus s-au ridicat cotele la bursa pietrelor preţioase, încât speculatorii la baisse sunt ameninţaţi să intre într-un corner care-i va ruina fără speranţă de redresare. Intervenţia mea pe piaţa diamantelor va putea răsturna situaţia, dându-mi puteri de arbitru...

Ce se va întâmpla, tată, dacă „De Beer”, „Van Hoorn” sau ceilalţi deţinători actuali de diamante, refuză să ţi le vândă?

Încerc atunci pe căi pacifice sau prin război să pun mâna pe una din marile companii producătoare de diamante, pe „Van Hoorn”, sau pe „De Beer”. În acest scop rezolv radical problema... Dar acum destul. Vom redeschide această discuţie când timpul îmi va permite. Trebuie să-l primesc şi pe colonelul Piekering, Cartea lui de vizită, adăugă Hamaidah aruncându-şi privirile pe cartonaşul alb adus de secretar, – îl desemnează drept reprezentant al Grupului Su n derland-Northlarid. Îşi ridică ochii asupra fiului său: Tu şi cu Abdullah Jamal aţi avut sarcină să purtaţi tratative cu acest grup. N-aţi fost în stare să obţineţi niciun rezultat? De ce a fost nevoie ca un delegat al lui să-mi solicite o întrevedere?

Reprezentanţiilui Northland s-au arătat «reticenţi faţă de noi deşi le-am oferit cele mai sigure garanţii... Abdullah ţi-a trimis un raport la Rhyad.

Probabil că pe drum, raportul s-a încrucişat cu mine. admise. Săgintre Mr. Piekering! ordonă prin interfon secretarului.

Peste câteva clipe, colonelul în rezervă Algernon Piekering îşi făcu intrarea păşind marţial aşa cum i se cuvine unui ofiţer cu glorioase state de serviciu în armata Majestăţii Sale Britanice.

Domnule colonel, apreciez osteneala dumneavoastră de a-mi face o vizită. Luaţi, loc! După câte am înţeles, discuţiile purtate de reprezentanţii grupului dumneavoastră cu fiul meu au ajuns la un punct mort.

Colonelul îşi netezi calm mustaţa albă, scurtă, tipică militarilor de carieră cu ani mulţi pe umeri. Stătea ţeapăn, cu pieptul scos înainte, şi cu bărbia uşor ridicată. Avea obrazul roşcovan şi ochii de un albastru palid, cu tonuri de verde.

Brusca intrare în subiect a gazdei îi făcu plăcere. Păstrase încă din armată gustul pentru discuţiile scurte, la subiect.

N-aş spune, Mr. Humaidah că s-a ajuns la un punct mort, ci mai degrabă la stadiul în care discuţiile cu caracter strict profesional trebuie dublate de unele lămuriri – aş spune, mai delicate – în domeniul politicii internaţionale. Dumneavoastră doriţi să obţineţi semnarea unui acord cu grupul Sunderland-Northland, în vederea manufacturării în peninsula Arabică, sub licenţă, a avioanelor noastre de vânătoare Taifun 3.000, precum şi construirea unei fabrici de armament pe teritoriul unui stat din Caraibe. Exact?

Exact. Nu v-am satisfăcut condiţiile oferite de noi? – înainte de a aprofunda aceste condiţii, trebuie să-mi răspundeţi la câteva întrebări „pe care îmi voi permite să le justific. Ştiţi prea bine că precarul echilibru de forţe în lume, ne impune să ne luăm unele măsuri de precauţiune

înainte de a încheia contracte susceptibile să irite pe una dintre cele două supraputeri. Vă daţi seama, că edificarea unei fabrici de armament în Cuba n-ar fi pe placul americanilor.

Nu este vorba de Cuba, ci de un Stat cu simpatii prooccidentale. Nu pot face precizări înainte de a stabili cu dumneavoastră condiţiile economice şi financiare. Cel puţin în linii mari.

Păstraţi, cum se spune, în manşetă, numele Statului respectiv. Să presupunem că explicaţia dumneavoastră ar fi satisfăcătoare, în ceea ce priveşte emisfera occidentală". Trebuie, pe de altă parte, să conveniţi şi dumneavoastră, că peninsula Arabică este un teren foarte vag.

Sper că nu vă temeţi de mânia Israelului!

Nu. Avem însă unele rezerve în ceea ce priveşte Uniunea Sovietică. Recentele complicaţii din Iran ne obligă să fim cu ochii în patru.

Humaidah conveni că fostul ofiţer se dovedea un versat om de afaceri. Obiecţiunile lui erau. pare-semotivate de alte considerente.

Domnule colonel, sunteţi desigur informat că Dassault-Breguet a acordat Organizaţiei Arabe pentru Industrializare licenţe de a construi avioane Mirage 2000 şi Alpha Jet, iar companiile britanice Westland, Rolls Royce şi British Aerospace Vor produce în Egipt elicoptere şi misile antitanc Swângfire. Deţin kiformaţii potrivit cărora şi grupul dumneavoastră de a. ajunge la un acord cu egipetnii pentru fabricarea de misile Starfire, sol-aer. şi are sol…

— Chestiunea aceasta nu este de resortul meu, Mr. Humaidah.

Domnule colonel, detest tratativele îndelungate când mai sunt şi sterile. Dar în privinţa asta nu eu trebuia să vă învăţ. Time is money este deviza dumneavoastră, a anglo-saxonilor, iar eu am adaptat-o. Iată ce vă propun: Comunicaţi ducelui de Northland că îi solicit o întrevedere. Cred că noi vom ajunge mai repede la o formulă viabilă, pe

care consilierii noştri se străduiesc zadarnic să o găsească. Şi în politica internaţională, întrevederile la nivel înalt sunt din ce în ce mai agreate pentru eficienţa lor.

Pickering se ridică de pe scaun.

Voi aduce la cunoştinţa ducelui sugestia dumneavoastră. Vă mulţumesc pentru amabila primire. Îmi permit să vă urez noapte bună!

După ce colonelul se retrase, Humaidah îşi turnă încă un juice de portocale.

— Discuţiile – astea mi-au uscat gura. Am de gând să-i fac o propunere de conlucrare atât de extraordinară lui Northland, încât are să-şi închipuie că visează. Numai un imbecil ar refuza-o. Iar după câte ştiu, Northland numai imbecil nu e...

Încreţituri adânci, orizontale şi verticale striară fruntea lui Selim, exteriorizându-i procesul de gândire.

Spuneai", adineori tată, că ai de gând să cumperi pe căi pacifice sau prin război una din companiile „De Beer" sau „Van Hoorn", rosti perplex. Ori după câte sunt informat, bătrânul Van Hoorn este socrul lui Northland. Vrei să colaborezi cu ducele, dar pe de altă parte te pregăteşti să-l deposedezi pe Van Hoorn de compania lui?

Humaidah clătină dezamăgit din cap.

Ah, Selim, Selim! Când am să te fac oare să înţelegi subtilităţile jocului? Strategia mea e simplă. Cu o mână întind lui Northland ramura de măslin. Dacă o respinge, pun în funcţie pistolul pe care-l ţin în cealaltă mână, ascuns la spate. Acum feai lămurit?

Financiarul turnă într-un pahar-balon puţin coniac Camus Napoleon marca lui preferată. Îl încălzi câteva clipe între palmele făcute căuş apoi îi aspiră aroma. Extatic, ridică privirile spre cer: Iartă-mă, Alah, că mă las tentat de această licoare divină, tot ce a făurit mai bun mintea omenească!" Sorbi din coniacul chihlimbariu, apoi readus la sentimente mai bune faţă de fiul său, i se adresă cu indulgenţă: ţfiMiN (

Selim am câteodată impreia că afacerile mele nu-ţţ plac. De ce? Te inhibă profilul moral al problemei? Până acum, îţi mărturisesc, nu m-am gândit la acest aspect al personalităţii tale. Ajută-mă să te înţeleg, Selim! Crede-mă, aş vrea să te văd cu alţi ochi…

Dolofanul zâmbi stingherit. Bunăvoinţa exprimată cu atâta generozitate de părintele său, îl intimida şi mai mult.

Cum mi-aş putea îngădui, tată, să pun la îndoială moralitatea afacerilor puse la cale de dumneata? Scopul contează, nu mijloacele. În sânul lumii occidentale dumneatareşti acum unul dintre cei mai străluciţi ambasadori ai geniului arab…

Humaidah îl întrerupse cu un gest:

Nu încerca să mă flatezi, Selim. Nu asta doresc eu să obţin de la tine. Vreau să lămuresc reticenţele, comportamentul tău, care uneori mă intrigă.

Selim şovăi Câteva clipe:

Eu nu am o minte strălucită ca a dumitale, tată. Nu te flatez, acesta este adevărul. Încerc să iau din viaţă tor ceea ce mă poate satisface, fiindcă ziua de mâine, mai mult sau mar, puţin apropiată, înseamnă sfârşitul, moartea. Mă bucur de prezent ca să uit viitorul.

— R Concepţia asta despre viaţă şi despre moarte ar trebui să o profesez eu, Selim, căci sunt bătrân. Tu ai tot viitorul în faţă.

Selim făcu un vădit şi vizibil efort înainte de a răspunde.

Tocmai viitorul, acesta mă înspăimântă. Vrei să fiu sincer, lată?

9 – Oameni în Rolls-Royce

— Asta şi aştept de la tine.

Gând te văd angajând zece şi sute de milioane pe o singură aruncătură de zar* mă cuprinde ameţeala de parcă m-aş afla pe muchia unei prăpăstii fără fund.

Financiarul îl privi intrigat şi oarecum nemulţumit.

— Deci asta te macină?

Da, tată. Mi-ai vorbit adeseori de trecutul dumi. tale, de sărăcia în care te-ai zbătut... Câteodată mă cuprinde frica la gândul că ne-am putea întoarce acolo de unde ai plecat dumneata. Atâţia oameni de afaceri s-au prăbuşit datorită unor imprudenţe, sau neşansei... – încât am ajuns să mă tem şi de umbre.

Humaidah reflectă qsupra imperfecţiunii minţii umane. Regreta neputinţa lui Selim de a-l înţelege. Fricã fiului său îi dovedea lipsa de anvergură.

— Trebuie să ştii, Selim, că loviturile mele financiare nu sunt rodul şansei, al aruncării de zar. Totul e chibzuit, elritărit, calculat sub toate aspectele. Nimic, absolut nimic nu este lăsat la voia întâmplării. Acum de pildă, pun la cale în cel mai profund secret o afacere pe care ziarele – după desăvârşirea ei – o vor – numi lovitura secolului. Discuţiile pe care le-am purtat astăzi în prezenţa ta au obiective derizorii, în raport cu marea bătălie pe care o pregătesc şi în care vor fi angajate multe foarte multe miliarde, atât de multe încât greutatea bancnotelor respective va fi egală cu a unui tren de o sută de vagoane. Asemenea sume nu pot trece prin mâinile omeneşti. Ele se înscriu doar pe documente şi se transferă prin operaţii aparent fictive. Ai învăţat astronomia, fiule, ştii ce înseamnă calculele astronomice. Ei bine, asemenea calcule fac eu astăzi în dolari, în lire sterline sau în alte valute forte. Mâine de dimineaţă ai să te ducf la Orly şi ai să primeşti pe un oaspete al meu, sosit din Statele Unite. Omul acesta, ca şi inşi din legendă, îmi aduce cheia cu care voi deschide larg porţile pieţii bancare americane. Graţie calculelor mele puse de el în execuţie voi pune mâna printr-un ingenios tour de passe passe, pe una dintre cele cinci mari instituţii bancare din Statele Unite şi odată cu ea îmi voi impune stăpânirea asupra unui conglomerat de industrii, care vor face din mine nu numai unul dintre cei mai importanţi factori din lume, dar îmi va pune la picioare într-un termen mai mult sau mai puţin scurt un uriaş sector al economiei Statelor Unite. Personajul de care ţi-am vorbit se numeşte

Shannon, Barry Shannon. De el depinde în mare măsură îndeplinirea. planurilor mele. Nu-l voi lăsa însă niciodată să înţeleagă cât de hotărâtor a fost rolul lui în această fantastică lovitură… încearcă, Selim, să-ţi închipui că poţi atinge cu mâna stelele. În clipa în care vei crede ferm în posibilitatea acestei isprăvi, vei reuşi să te ridici la înălţimea concepţiilor mele. Atunci îmi véi putea fi colaborator. Atunti voi fi în sfârşit féricit, fiindcă Urmaşul méö va fi capabil să-mi continue opera după ce eu nu voi mai fi. Vreau să te ridic la nivelul" titahilor, Selim. La nivelul zeilor secolului XX. Paul Getty, Onassis, Rockefeller; Niarchos, Mellon, Rothschild s-au; ridicat pe culmi de neatins pentru oamenii de rând. Fondatorii f acestor dinastii au plecat de la zero. Vezi oare un om mediocru în stare de asemenea realizări demne de isprăvile. eroilor mitologia greacă? Dar pentru asta îţi trebuie îndrăzneală, Selim. Îndrăzneala de a telua la trântă cu miiriţii, şi încrederea că îi vei doborî!

Madame, Chavrillon instalată la masa de toaletă se farda cu grijă urmărind în oglinda încadrată de globuri electrice, progresele operaţiei de cofectare ale naturii ingrate. Înfrumuseţarea ei, dobândită artificial, putea să înşele pe neiniţiaţi, mai ales seara când luminile calde sunt scăzute. Rimelul aşternut generos pe genele senzual arcuite – datorită unor instrumente ingenioase – încheia ritúalul jurnalieral aparenţei ei întineriri.

Îşi rezervase o masă la „Acapulco", restaurant dancing cu ambianţă „boemă" din preajma turnului Eiffel. Le tout Paris îl înscrisese printre localurile cu mare vogă fără să ţină seama de stelele respective din ghidul Michelin.

Ophelie, camerista – tuciurie, vârstnică, grasă şi plină de humor, replică reuşită a negreselor cu roluri de subretă din filmele anilor treizeci îi prindea tocmai la ceafă clipsul unui colier de perle perfect imitate, când telefonul zbârnâi insistent. Ophelie i-l aduse cu grabă. Madame Chavrillon duse la ureche receptorul sidefiu, având grijă să

nu-şi deranjeze coafura. Auzi glasul uşor răguşit al Madeleinei de Grandenac fostă colegă de pension. Prietenia lor supravieţuise deceniilor, datorită unor gusturi comune.

Scumpă Olympie, o veste extraordinară pentru tine! Am descoperit într-un cabaret foarte reuşit, gen „Porte de Lilasf pe un tânăr dansator cu chip angelic şi forme superbe, răscolitoare… mai ales când face sirip.

Cele două prietene nu îngăduiseră niciodată geloziei să le tulbure. relaţiile. Îşi împărtăşiseră cu-generozitate tuyau-urile de-a lungul). existenţei lor galante, desfăşurate paralel. Îşi treceau una* alteia „achiziţiile" le gustau, le savurau, bucurându-se de ele reciproc.

De data aceasta Madame Chajrrillon nu primi vestea cu entuziasmul stârnit îndeobşte de perspectiva unei noi aventuri.

— Negroidul pe care mi l-ai prezentat ultima oară la „Grand Trianon" nu a fost la înălţime…

Îmi pare rău, Olympie… am vrut să-ţi fac o plăcere… – „— 7: „MS".

Madame Chavrillon înţelese după tonul prietenei că o rănise dându-i o replică atât de dură, încearcă să o. Îndulcească:

Te rog să mă ierţi, Madeleine… Astăzi nu mă mai recunosc nici eu. Sunt întoarsă pe dos. Cred că e de vină migrena. M-a sâcâit toată după amiaza. M-au indispus şi buletinele din „Herald" şi „Times". Acţiunile mele au înregistrat scăderi şi în Wall Street şi la Stock Exchange.

Crezi că eu n-am păţit la fel, Olympie? Dar nu mă las copleşită. Nu se poate vorbi de perspectiva unui crah. Fluctuaţiile bursiere îşi urmează cursul. N-au decât. Nu-mi tulbur seninătatea. Vrei să fac riduri?… Acum scutură-te de gândurile negre. Tânărul dansator recomandat de mine are să te repună pe linia de plutire. Ştiu eu ce-ţi trebuie…

Olympie oftă resemnată:

Bine, am să-ţi urmez povaţa

Ei, aşa te recunosc. Drapelul sus!… Divinul în

chestiune lasă în umbră pe Adonis.

L-ai sufocat cu laudele! Barem l-ai încercat?

Îţi rezervţie privilegiul avantoremierei. Chiar în seara asta trebuie să plec cu avionul la Meami. Fiica mea aşteaptă să nască... M-a implorat să viu. Vrea să mă aflu lângă ea în momentul crucial...

Schimbară câteva aprecieri banale asupra naşterilor, apoi Madame de Grandenac trecu la subiectul iniţial al convorbirii lor telefonice.

Ah, ce uitucă sunt! Am; scăpat din vedere să-ţi dau numele localului unde se produce divinul... „La Vache Amoureuse”: ...

Unde mai e şi asta?

Cum urci pe Champs Elysei >s, se lasă o străduţă spre dreapta îi. i; Aproape de cinematograful porno, pe care săptămâna trecută le-am luat în şir împreună... (Madame Chavrillon îşi auzi prietena chicotind în receptor). După ce mă! ntorc de la Miami, mai dăm o raită pe acolo... Acum te las! Adio, scumpa mea!; într-o oră şi jumătate avionul meu îşi ia-zborul. Şi cum circulaţia până la Orly este aşa cum ştii tu, trebuie să mă grăbesc... Au revoir, scumpo!

Madame Chavrillon lasă telefonul în furcă, reflectă câteva clipe apoi îl ridică din nou, şi formă numărul recepţiei: – Alo! Vreau să vorbesc cu Monsieur Michon!... Mulţumesc aştept! I... Alo, Michon!... Bon soiri-Te rog să-mi faci un serviciu. O-masă, în seara aceasta la „La Vache Amoureuse”. Te mai rog să decomandezi masa rezervată pentru mine la Acapulco... îţi rămân îndatorată Michon... Aştept!...

Închise din nou aparatul. Recomandarea Madeleinei de Grandenac şi replica chief-concierge-ului care o prevenise că „La Vaché Amoreuse” e foarte greu să obţii o masă liberă în ultimul moment, o smulseseră din letar-lgie. Zece minute mai târziu Michon o încunoştinţă că izbutise să ducă la îndeplinire comanda. Madame Chavrillon îşi aruncă pe umeri o capă de zibelină, luă de pe masă poşeta

de seară, din care nu lipsea carnetul de cecuri uşi porni în expediţie…

Cinci minute după miezul nopţii, Jaguarul ei, condus de un şofer chipeş, în uniformă mulată pe corp, opri în faţa intrării cu nimic remarcabilă a dancingului. Deasupra porţii clipea o reclamă luminoasă „La Vache amour… Ultimele litere se stinseseră. Această neglijenţă nu o dezamăgi pe Madame de Chavrillon. Ştia că intrările banale ascund adeseori surprize foarte plăcute.

Când să pătrundă pe uşa deschisă de portarul ce-şi etala dantura într-un zâmbet larg, ca în reclama unei paste de dinţi, văzu cu coada ochiului doi bărbaţi în hluzoane negre, relativ tineri, eu mutre suspecte, can» stăteau pe trotuar şi o priveau. ciudat. Străbătută de un fior de teamă, îşi strânse instinctiv în jurul corpului capa de zibelină, făcându-şi parcă din ea un §cut.

— De îndatăce: se văzii la adăpost, în vestibulul strâmt, îmbrăcat în roşu şi ornat cu fotografiile în culori ale artiştilor Cuprinşi în programul serii, vorbi portarului: Kţ

Să fii atent! Afară, pe trotuar, lângă fiitrârë, s-au postat nişte inşi dubioşi… Poate ar fi bine; să anunţi poliţia…

Oh, Madame, nu vă temeţi. Fac parte: din paza noastră contractuală.

Olympie surâse palid, şi în vreme ce cobora scara în spirală, reflectă indispusă: „Nu te mai simţi nicăieri. În siguranţă. Urî le vremuri… Când te gândeşti că surorile şi nepoatele mele mă condamnă fiindcă trăiesc atât de intens… Când nu ştiu dacă mă voi mai bucura de ziua de mâine, ce rost are să-mi tezaurizez banii?)… Să trăiesc asemenea sihaştrilor?… Surorile mêle; bietele, pretind că şi-au petrecut admirabil: timpul, dacă au stat câteva ore în jurul unei mese de bridge, intoxicându-se cu fum de ţigară, ridicându-şi tensiunea datorită cafelelor şi prăjiturilor… În acest timp, dividendele se acumulează, averile lor cresc… Au şi cui să şi lase averile… Fiice şi fii, nepoţi şi nepoate)…

Eu n-am copii. Pentru cine să adun? Pentru nepoţi? Au destul de la propriii lor părinţi, ca să mai aştepte suplimente şi de la mine… Fiecare cu viaţa lui!… Trăiască dragostea!… Trăiască tinereţea!… /

I se umeziră ochii şi se înfioră de voluptate, când recapitulă cui rapiditate de vis şiragul de tineri pe care-i storsese ca pe nişte lămâi pentru propria ei desfătare.

MaMre: d'hôtel-ul – prevenit de Michori – o aştepta în pragul sălii de Consumaţie. Îi liră ru deferenţă bun sosit, apoi p conduse la masa rezervată, pe marginea platoului de dans, vis-à-vis de orchestră. Olympie se aşează pe scaunùl împins sub ea de Maître d'hôtelul, care-i prezentă apoi, ploconit, – lista de băuturi.

— Un „Bollinger Brut" 965, comandă ea fără să o consulte. Saleuri şi alune…

Nu avea poftă de mâncaré când un tra într-un local pe care nu-l mai frecventase, încerca emoţiile unui vânător aventurat pentru întâia oară într-o regiune sălbatică, promiţătoare de surprize… Nici migrena n-o mai supăra. „La vache amoureuse" nu se deosebea cu nimic de alte localuri similare, Lumină scăzuţă, fum de ţigară, mese mici, arhipopulate, platou de dans minuscul unde perechile se frecau între ele în ritmul unui blues, o tejghea de bar cu nelipsiţii băutori cocoţaţi pe taburete înalte, un barman ocupat cu prepararea cocktailurilor… Pe draperii roşii, vaci zugrăvite stilizat, se hârjoneau cu nişte tauri în călduri, redaţi cu un naturalism inspirat de gravurile japoneze cu subiecte obscene; unica notă originală a „decoraţiei interioare, foarte apreciată de obişnuiţii localului.

Bluesul încetă, perechile aplaudară, apoi se risipiră pe la mese.

— Se stinse lumina, cu excepţia unui larg fascicol de raze violacee, îndreptat spre platoul de dans. Orchestra atacă „La sacré du printemps" de Straviński într-o variantă modernizată pentru nevoile 1 cauzei. Deodată Madame Chavrillon avu senzaţia că i se taie suflul. Dintre culise

ţâşnise un adolescent, superb cu părul cârlionţat. Purta ca orice tânăr din epoca lui bluzon de piele, cămaşă înflorată, blue jeans şi un colan auriu pe piept. Din câteva salturi executate cu o energie virilă care nu excludeau graţia, se opri în mijlocul platoului, înfruntă arogant privirile aţintite asupra lui, apoi scuturându-şi umerii într-un gest plin de vioiciune juvenilă, se lansă într-un dans violent cu mişcări rupte, armonizate cu fundalul muzical marcat de pasagii abrupte. Încălzit de piruetele-i dezlănţuite îşi dezbrăcă Jbluzonul şi îl azvârli pe podeaua de sticlă]-luminată pe dedesubt. La un moment dat. gesturile-i frânate parcă de o oboseală crescândă, deveniră mai lente, mai lascive, fiară să-şi piardă însă din bărbăţie. Când adolescentul îşi lepădă cămaşa de mătase şi rămase cu torsul gol, Olympie Chavrillon simţi că inima începe să-i bată sarabanda., Madeleine de Gradnac n-o înşelase. Balerinul acesta excitant de tânăr întrecea aşteptările cele mai optimiste.

Maître d'hôtel-ul înştiinţat de Michon asupra gusturilor manifestate de altfel vizibil de Madame de Chavrillon stătea nu prea departe de masa ei, spre a fi la ihdemână când va fi chemat. Îi desluşea perfect profilul" contura4, pe fundalul fascicolelor de lumină violacee/ Buzele ei întredeschise, pieptul amplu agitat de respiraţia sacadată, mâinile împreunate parcă pentru a rugăciune păgână, îi trădau grăitor simţămintele.

Între timp balerinul îşi degajase corpul zvelt, şerpuitor, de centura împodobită cu o strălucitoare cataramă de argint, de stHmţii blue jeans, care-i întemniţar seră până atunci coapsele, de brăţările de piele cu aur... Nu mai păstrase decât slipul.

Madame Chavrillon luase foc. Trăia unul dintre cele mai preţioase momente din viaţă. Întâlnirea cu bărbatul ideal... Ideal fiindcă întruchipa ceea ce în concepţia ei caracteriza perfecţiunea: frumuseţea, tinereţea, senzualitatea... O noapte în braţele acestui efeb ar fi fost un dar al zeilor...

O indispuneau doar exclamaţiile unui grup de bărbaţi

şi femei de la o masă alăturată – turişti slavi, – care se foiau făcând comentarii în limba lor neînţeleasă.

După câteva cabriole şi piruete ameţitoare, mâinile balerinului unduiră prin aer, apoi coborâră cu şerpuiri gradate spre marginile slipului, Când ultimul lui veşmânt începu să coboare cu încetineală, dezvăluindu-i. treptat goliciunea se auzi un zgomotos şi scandalizat:

— Niett Unul dintre turiştii slavi nu-şi mai putuse stăpâni indignarea: Sunt şi femei în sala asta! exclamă într-o franceză aproximativă.

Izbucnind în râs, tânărul balerin îşi scoase fulgerător slipul şi-l aruncă pe masă. slavilor, în vreme ce tobele răpăiau vestind climax-ul şi iminenţa finalului.

Adolescentul rămase câteva clipe gol, într-o imobilitate de statuie antică, acolo, în mijlocul platoului, apoi fascicolele proiectoarelor se stinseră în ropotele de aplauze care acoperiră protestele slavului.

Lumina alburie care aşternea o tentă atât de ciudată pe gulerele şi manşetele albe ale clienţilor, pe rochiile albe ale doamnelor, se revărsară iarăşi, asupra sălii.

Politicos, maître d'hôtel-ul ceru scuze sovieticului mâniat de gestul obscen al dansatorului, luă slipul ca pe un trofeu şi se îndreptă spre orchestră, făcându-şi drum pe lângă masa Olympiei de Chavrillon. Flerul său, şlefuit în ambianţa localurilor de noapte, îi îngăduia să prevadă ceea ce va urma.

Madamede Chavrillon îi făcu un semn discret.

— Cu ce vă putem servi; Madame?

Chiar dacă adevăratele ei intenţii nu erau curate, Olympie Chavrillon-ştia să şi le ascundă după paravanul unei fizionomii nu numai senine ci şi aparent inocente.

Tânărul, balerin… care a prezentat ultimul număr…

Tony, Madame. Un talent în plină ascensiune…

— Adevărat, promite. I-aş putea fi de folos. Pofteşte-l, te rog, la masa mea!

Îndată, Madame!

În aşteptarea tânărului, Olympie încercă să-şi

stăpânească înfrigurarea, muindu-şi buzele în paharul cu şampanie. Abia atunci observă că mâna îi tremura. Surâse, scuzându-şi propria-i slăbiciune. „Mă comport ca o adolescentă la primul rendez-vous… Mă fac ridicolă. Aşteptarea se prelungea. Începu alt număr din program: O pereche, andaluză plină de banalitate… sau aşa îi părea ei în comparaţie cu Tony… „Sper că n-are să mă refuze!” reflectă alarmată. „Un asemenea afront nu mi s-a mai făcut!”

Dar temerile ei se dovediră neîntemeiate. De după o perdea din preajma orchestrei, apăru Tony. Schimbase postumul de scenă cu o cămaşă cyclamen cu manşete înalte, bine strânse pe încheietura mâinii, şi cu white-jeans, foarte strânşi pe corp. – în costumul acesta simplu, era şi mai dezirabil. Strecurându-se printre mese se înfăţişă. Olympiei Chavrillon, O salută cu o timiditate amestecată cu aroganţă.

Bon soir, Madame!

Ia loc, Tony!

La semnul ei, un chelner umplu cu şampanie cupa din faţa dansatorului. Madame Chavrillon afectă indulgenţa protectoare a unui maestru de balet, faţă de un talentat începător în arta Terpsihorei. În realitate o înăbuşea emoţia. Avu chiar impresia că citeşte în ochii tânărului o umbră de ironie.

Tony, mi-a plăcut dansul dumitale. Bine îndrumat, ai face progrese remarcabile…

Privirile-i întârziaseră pe curbura grumazului său, pe deschizătura cămăşii. care lăsa să i se vadă pieptul. În închipuirea ei îl văzu gol, voluptuos de tânăr. Tinereţea partenerilor ajunsese să o obsedeze.

— Căci ai talent, Tony… Real talent…

Merçi, Madame!

Replica neutră, rece, nu o descurajase, ci o stimulă ca d şfichiuitură de bici. Ridică paharul:,. – Rj Pentru succesul dumitale, Tony!

Merçi, Madame! (.

Vorbele lui sunară iarăşi sec, exteriori zindu-i indiferenţa. Sorbiră puţină şampaniei Tony aşeză paharul pe masă. În & f-ffibjâj fl-Wgi *

Câţi ani ai? îl întrebă.

— Optsprezece, Madame!

Spre a-şi ascunde tulburarea, Olympie luă între degetele-i manichiurate, împodobite cu ineie, o alună americană.

— Aş putea să-ţi fiu de folos în carieră, Tony… Am relaţii în lumea baletului…

Merçi, Madame!

Repetirea acestei replici o enerva.

Ar fi cazul să te prezint lui Balanebine sau lui Gene Kelly…

Răspunsul lui brutal o dezorienta: „f: De ce să vă osteniţi pentru mine, Madame? Cuvintele lui echivalau cu o provocare. Tony era naiv sau diabolic de rafinat?

— Ai auzit de Mecena?

— Nu, Madame!

Mecena a trăit în Roma antică. Era fabulos de bogat şi încuraja, ca şi mine, – pe tinerii deosebit de – talentaţi…

Tony râse. Un râs vulgar, care-i schimonosi faţa atât de frumoasă.

H<îi plăceau probabil băieţii!

Cuvintele lui sfâşiară vălul pretextelor invocate de Olympie. Ochii ei scăpărară. Renunţă la ocolişuri. «Şi dacă ar fi aşa, Tony? Balerinul clipi des. Nu se aşteptase la această ripostă.

Cred că nu are să se poată…

De ce? stărui ea.

Pe chipul lui se aşternu un zâmbet crud. Primi provocarea.

Prefer fetele de vârsta mea…

În ultimul moment pusese frâna unei replici şi mai aspre.

Olympie era însă, prea cinică spre a se formaliza. Răspunsul lui nu o descuraja. Căută o formulă susceptibilă

să evite o ruptură a punţilor. Simţea instinctiv că o deschidere brutală a târguielilor n-ar avea şanse de succes. Tony nu se va lăsa cumpărat cu bani ori cu; daruri. Olympie căuta cu disperare o; soluţie. Pe adolescentul acesta cu chip de Adonis nu trebuia să-l piardă. Deodată o fulgeră, o idee.

Să lăsăm glumele deplasate; spuse, reluându-şi seriozitatea. Printre altele mă ocup cu lansarea tinerelor talente. Nu o fac minată de sentimente şi nici din filantropie… Sunt o femeie de afaceri şi acţionez da atare. Te-ar ispiti să închei cu mine un contract pe termen lung? Condiţii materiale excelente, organizarea unei monţ stre campanii de publicitate – prin presă, radio şi tele? viziune, iar în încheiere asigurarea unei cariere strălucite. Evident, continuă cu ton neutru, succesele nu ţi se vor aşterne la picioare. Va trebui să munceşti paisprezece ore din douăzeci şi patru. Un maestru de balet îţi va curenta imperfecţiunile. Diamantul brht câştigă în valoare prin şlefuire. Dumneata, Tony, spre a străluci trebuie să fii mai întâi şlefuit.

Tony ciulise urechile. Suspiciunile lui începeau să se estompeze. Propunerea ei îl uluise. Avea aerul unui eonii pus pe nepregătite în faţa unor jucării încântătoare. Se maturizase de timpuriu, datorită contactului cu lumea dură a cabaretelor. Obiecţiunile lui se topeau la căldura ademenitoarelor perspective deschise, de ciudata lui interlocutoare.

— Aici nu putem discuta în linişte, reluă ea. Vrei să mă însoţeşti la hotel…”» – Nu, mulţumesc, Madame, replică, ros iarăşi de bănuieli. Prietena mea, Rosita, mă aşteaptă în culise. Plecăm întotdeauna împreună. N-aş vrea s-o mâhnesc…

Foarte bine! exclamă Olympie, ascunzându-şi contrarierea. Poţi să o aduci şi pe ea. Cred însă că ar fi preferabil să stăm de vorbă mâine, în cursul dimineţii.

De acord.

Olympie scoase din poşetă o carte de vizită, şi scrise

cu un stilou de aur numele hotelului Intercontinental şi numărul de telefon.

x-i; Poftim! i-o înmână. Între orele 10 şi 12 mă găseşti la hotel. Anunţă-mi telefonic sosirea.

Vorbise cu aer detaşat, profesional. O sugruma însă emoţia. De nu ar întâmpina iarăşi un refuz. Ar fi îngrozitor.

Tony examină cartea de vizită, o cântări parcă în palmă, apoi întoarse spre Madame de Chavrillon o privire candidă:

Vă telefonez... Da, da, vă telefonez... pe la unsprezece...

Olympie lăsă pe masă câteva bancnote, costul consumaţiei, apoi se ridică imitată de Tony.

Bine, aştept telefonul dumitale. Acum trebuie să plec. S-a făcut târziu. Îi întinse mâna: Burtă seara, Tony!

El i-o strânse stângaci.

Îmi permiteţi să vă conduc până la ieşire?

Nu! îi răspunse sec. N-o lăsa pe Rosita să te aştepte! Să-i transmiţi complimentele mele, deşi n-o cunosc. Dacă ai să mi-o prezinţi am s-o povăţuiesc să te ţină din scurt, să te îndemne la muncă. Fără eforturi dârze, stăruitoare, nu poţi ajunge departe.

Tony zâmbi dezarmat:

Munca nu mă înspăimântă, Madame.

După ce flutură mâna în semn de rămas bun, Olympie părăsi dancingul urmată de ploconelile maître d'hôtelului şi de privirile nedumerite ale balerinului...

Drumul cu maşina până la hotel fu pentru ea un calvar. Flăcări nevăzute îi ardeau trupul. Numai îmbrăţişările lui Tony i-ar fi astâmpărat agitaţia. Când coborî în faţa intrării încadrate de maiestuoasele candelabre de bronz era atât de înfierbântată încât îşi smulse capa de blană de ne umeri şi o aruncă unui page-boy. Un night recepţionist îi oferi cu grăbire cheia apartamentului. Urmată de copilandrul în uniformă verde, ce-i purta pe braţ capa de zibelină, se urcă în ascensor. Ajunsă la primul etaj, străbătu – frământată devnervi

culoarul până la uşa apartamentului ei. O deschise, pătrunse în interior şi aprinse lumina. Abia atunci observă prezenţa page-5 oy-uluir care stătea în preajma ei.

Unde pun capa, Madame?

Olympie de Chavrillon îl privi rătăcită. Încercă să-şi adune gândurile răvăşite de întâlnirea cu Tony. Page-boy-ul era drăguţ, foarte drăguţ chiar şi avea o siluetă suplă „aşa cum îi plăcea ei. Obrajii lui erau îmbujoraţi. „De ce s-au îmbujorat?" se întrebă Madame de Chavrillon…

Găsi un răspuns care o făcu să acţioneze aproape fără să raţioneze. Se apropie de page-boy şi începu să-i descheie nasturii de la tunică. Adolescentul schiţă un gest de împotrivire.

— Lasă! exclamă gutural Olympie.

Îi luă din braţe capa de zibelină, şi o aruncă pe co vor, apoi îi smulse tunica de pe el… Cu gesturi automate, tremurând, îi desfăcu nasturii de la cămaşă…

* * *

& * – Patru faruri puternice se apropiau vijelios din sens invers orbindu-l, răsuci brusc volanul spre a evita coliziunea cu văpăile sferice. Automobilul de curse – un bolid lansat cu peste 200 km pe oră – lovi lateral un obstacol nevăzut, se răsturnă şi luă foc. Prins sub masa de fiare strâmbate, zdrobit, îndobitocit de spaimă, urlă…

Auzi un glas, izvorât de Ondeva din neant, glasul Judecăţii de Apoi…

Sir, este ora nouă!

Selim deschise buimăcit ochii. Prin ferestrele degajate de-draperii, lumina soarelui se revărsa potop în dormitorul „Empire", – silindu-l să închidă iarăşi ochii. Pompey, valetul englez îl trezise din coşmar. Selim simţi mii de ace aprinse străpungându-i braţul stâng amorţit în timpul somnului… îşi masă cu stângăcie muşchii, spre a restabili circulaţia sângelui. Răsuflă uşurat. Supeul copios din ajun, ai încărcâse excesiv stomacul. Indigestiile, de la o vreme tot mai frecvente, mai supărătoare, îi populau visele cu fantasmagorii, terorizându-l – noapte de noapte. Ar fi

cazul: să-şi tempereze lăcomia. Dar cum să reziste preparatelor gastronomice atât de apetisante, încât numai la vederea lor glandele salivare începeau să intre în funcţiune. Aici, la Paris, tentaţiile culinare îl pândeau la tot pasul-Exceselor gastronomiei li se adăugau excesele «erotice. Odinioară îşi nota într-un carnet cuceririle feminine. Renunţase la acest efort după ce aventurile lui galante se înmulţiseră atât de tare, încât contabilizarea lor devenise fastidioasă.

Selim îşi întinse cu voluptate oasele. Capitolul femei îl preocupa cu deosebire. Aici, în Occident, uza şi abuza de imensul privilegiu al bogăţiei. Curtezane de lux, cocote agăţate pe stradă, subrete, midinete, eleve fals inocente, femei din lumea înaltă intrate într-o cronică jenă financiară, balerine în căutare de protectori, call-girls, manechine de lux, fete de serviciu, i se aşterneau în pat, dăruindu-i-se cu un entuziasm direct proporţional cu compensaţiile materiale: bani, bijuterii „blănuri, automobile… Se bucura din plin de „compania lor, ştiind că de îndată ce se va întoarce în peninsula Arabică va trebui să se supună unui regim de abstinenţă. Severitatea moravurilor, impusă de cenzura Koranului, îl silea să se rezume a-şi împărţi patul cu Fatima soţia sa, pe care ajunsese să o deteste. Acceptase căsătoria-i de convenienţă, fiindcă tatăl său i-o impusese, dar obligaţiile matrimoniale îi repugnau. Cu Fatima se culca numai spre a-şi asigura urmaşi. Îmbrăţişările lui lipsite de căldură, de pasiune, erau mai degrabă nişte corvezi de care se achita anevoie, căci repulsia psihică nu numai că îi diminua potenţa virilă, dar uneori i-o şi anula.

Asprul său părinte cunoşteadedesubturile, căsniciei lui Selim, dar se prefăcea a le ignora. Atâta vreme cât în ţările arabe fiul lui respecta regulile de convieţuire locale, nu avea nimic de obiectat.

Îmi permit să vă reamintesc, Sir, este ora 9 şi 10… Iligff Ei şi? exclamă Selim.

Dimineaţa îi plăcea să lenevească în pat, să ia micul

dejun pe îndelete, să fixeze telefonic întâlniri galante, să plănuiască – stând cu ochii fixaţi în tavanul cu stuca7 turi de aur – petreceri deşuchiate…

La 9, 45 trebuie să fiţi la aeroport, Sir…

Selim se izbi eu palma peşte frunte. Îl cuprinse brusc panica. Sări din pat şi îşi dezbrăcă pijamaua rămânând gol.

f & Sfer Abia acum îmi spui. De ce nu mai sculat mai devreme?

Azi-noapte, la 4, înainte de a vă culca, Sir, mi-aţi ordonat să nu vă trezesc înainte de 9…

Arabul se repezi la articolele vestimentare orânduite de valet pe o canapea şi înşfăcându-le pe rând, începu să se îmbrace în viteză, ca un pompier.

Poftim, nu am timp să fac un duş şi nici să-mi iau micul dejun.

Micul dejun Vă aşteaptă în frigiderul din maşină, Sir. Am cerut lui Abdul, să vă pregătească Roliş-Royce-ul cel mare.

T” – Iniţiativele tale, Pompey, nu sunt întotdeauna din cele mai fericite, îl dojeni, în vreme ce-şi încheia nasturii de la cămaşă. Prefer o maşină mai rapidă. BMW-ul Mi e mai potrivit pentru o cursă a tombeau ouvert până la Orly…

Valetul nu se tulbură.

— BMW-ul Mi este o maşină de mare sport, Sir. Mr. Humaidah a ordonat să-l primiţi pe M. Shannon cu toate onorurile. M-am gândiţ deci la o limuzină de paradă. Aveam de ales între Bentley-ul Cornish, Rolls-Royce-ul Silver Shadow I şi Mercedes-ul 600. Cunoscând preferinff tele tatălui dumneavoastră, am ordonat să vi se pregătească Rolls-Royce-ul.

Argumentele lui Pompey, rostite cu autoritate, – nu îngăduiau replică.

g, Am vrut slugă d-K” pasă mare!” bombăni sotto voce Selim, greşind nodul de la cravată.

— Aţi spus ceva, Sir?

— Nimic, Pompey. Sunt de acord cu Rolls-ul.

În mai puţin de 10 minute ieşi din hotel. Purta un costum „Prince de Walles” ales de valet, care asortase – cu pricepere – cămaşa, cravata, butonii, pantofii. Nu apucase nici să se spele. Spre norocul lui se bărbierise de cu seară; spre a se prezenta proaspăt la dineul oferit de Sabahattin Humaidah în cinstea grupului de bancheri din Elveţia.

Se aruncă în maşină şi se instală pe bancheta din spate.

— La Orly! ordonă. Să zbori ca vântul, auzi?

Înfometat, deschise micul frigider montat în maşină şi aprovizionat de Pompeyeu tot ce trebuie unui mic dejun îmbelşugat, şi începu prin a ataca un sandviş cu şuncă, şi o salată de andive cu maioneză. După ce mai înfulecă cânţi pateuri cu piept de curcan şi un choix de brânzeturi fermentate, se opri să mai respire. Găsi în sfârşit timp să-şi arunce privirile asupra peisajelor citadine care defilau vertiginos prin faţa ferestrelor maşinii, şi îşi zise satisfăcut că în ritmul folosit de Abdul aveau toate şansele să ajungă în timp util la Orly. Spre a-şi uşura digestia sorbi şi câteva cupe cu şampanie. La o frânare bruscă băutura înspumată evadă din receptacolul de cristal şi se risipi pe blana de tigru aşternută pe podea.

Automobilul ţâşni iarăşi vârându-se deconcertant prin puzderia de maşini.

Abdul conducea nu numai cu măiestrie, dar şi cu o îndrăzneală care friza uneori demenţa. Fatalist, nu se temea de imprudenţe, fiind încredinţat că primejdiile aveau să-l ocolească, dacă aşa. Îi era scris. „Dacă soarta a hotărât să mori ars, poţi să te arunci în mijlocul unui ocean bântuit de rechini, fără ca niciunul dintre ei să se atingă de tine”, spunea sentenţios. Abdul prezenta şi avantajul de a nu se lăsa „molipsit” de ideile, „incendiare” ale salariaţilor occidentalisindicalizaţi. Asemenea exemplare rarisime meritau a fi răsplătite generos.

Rolls-ul ieşise pe autostradă şi îşi sporise viteza atât: cât îi permitea circulaţia intensă „Dacă nu se va ivi vreun carambol „aveau toate şansele să ajungă la aeroport,

înaintea sosirii avionului…

Sătul, fiindcă îşi: – făcuse şi, preaplinul pântecelui, Selim se adânci în pernele banchetei şi scăpă un râgâit zgomotos. Încerca un simţământ de superioritate când Abdul depăşea t: u uşurinţă autovehiculele, graţie celor 6750 centimetri cubi ai Rolls-ului.

Deodată i se boţi fruntea. Din urmă venea foarte tare Un Ferrari roşu. Pe autostradă se deschisese o porţiune liberă, rar întâlnită la acea oră de vârf. Spiritul de competiţie care sălăşluieşte în sufletul fiecărui om, îl îmboldi şi pe Selim, să dorească a-şi păstra întâietatea.

Mai repede, Abdul! porunci.

Limuzina ţâşni ca un bidiviu de curse şfichiiit de cravaşa jocheului. Distanţa dintre Rolls şi Ferrari se mări în primele clipe, dar maşina roşie îşi spori turaţia motorului, apropiindu-se cu rapiditate.

— Abdul, nu-mi place ma. şina asta care se ţine scai după noi…

Şoferul înţelese că i se dădea mână liberă să conducă nebuneşte. Apăsă acceleratorul până la funds Acul vitezometrului atinse 220Km. pe oră.

Dar maşina roşie Câştiga teren, în ciuda eforturilor Rolls-ului.

Ce faci, Abdul? exclamă Selim iritat.

Şoferul se scuză:

— Maşina asta roşie este un Ferrari de mare sport cu 12 cilindri, Sidi. Atinge uşor 300 de km pe oră.

— Nu-i un argument! strigă Selim furios. Am cumpărat cea mai scumpă maşină din lume ca să nu mă mai întreacă nimeni…

Îi pierise brusc buna dispoziţie.

Ferrari-ul îi depăşi cu uşurinţă. Abdul micşoră viteza, fiindcă ajunsese din urmă un pachet compact de maşini. Se simţea nefericit fiindcă îşi supărase stăpânul.

Rolls-Royce-ul nu este o maşină deosebit de rapidă, Sidi. Excelează prin alte calităţi: Rezistenţă, confort, lux…

Automobilul regilor…

Păstrează-ţi explicaţiile! se răsti Selim.

Şoferul tăcu. Era îndrăgostit de Rolls-ul lui. „Nu compari un cap încoronat cu un campion de alergări”, a fi vrut el să explice stăpânului, dar ştia că şi-ar fi istovit în zadar gura.

Ajunseră însfârâit la aeroport. Selim coborî din maşină fornăind ca un armăsar. Printre autovehiculele parcate deja, se afla şi Ferrari-ul roşu. Întoarse scârbit capul şi intră în hall. Abia atunci îşi aminti de oaspetele său. Brusc răcorit, alergă la biroul de informaţii. Avionul aşteptat de el, un PANAM din direcţia New York avea o întârziere de 6 minute. Selim mulţumi proniei pentru acest răgaz. Tatăl său i-ar fi tras o săpuneală straşnică, dacă n-ar fi sosit cu exactitate la aeroport spre a-i întâmpina oaspetele… Speakeriţa vesti sosirea aeronavei. Pasagerii care-şi încheiaseră formalităţile la vamă, apărură pe rând în hol. Mr. Shannon, mai înalt cu un cap decât cei din jurul său, se singulariza asemenea unui asin printre oi. Faţa lui pătrată, arsă de soare, era umbrită de straşina unui păr stufos şi creţ. Pe braţul stâng purta un trench-coat, iar în mâna dreaptă ţinea o servietă diplomat.

Selim îl întâmpină zâmbind jovial.

Mr. Shannon, dacă nu mă înşel?

Americanul înclină din cap.

Iar, dumneavoastră, sunteţi Mr. Selim Humaidah, nu-i aşa?… zâmbi la rândul său: Părintele dumneavoastră a avut amabilitatea să mă încunoştinţeze personal prin telefon că mă veţi primi, descriindu-vă cu mult talent înfăţişarea, ca să vă pot identifica. Convorbirea am purtat-o în vreme ce zburam deasupra Atlanticului. Am apreciat gestul său. Apreciez şi. osteneala pe care v-aţi dat-o.

10 – Oameni în Rolls-Royce

Vorbea curtenitor, poate prea curtenitor pentru un american. Arabul desluşi însă înapoia acestei faţade o duritate care-i dădu de gândit. Pe un astfel. de om nu e

bine să ţi-l faci duşman, reflectă. Sabahattin i-l definise în câteva trăsături. Barry Shannon un financiar versat şi diabolic de inteligent, se bucură de prietenia câtorva înalte personaje din Statele Unite. Are să ne fie de mare folos. Să-i acorzi toată consideraţia. Graţie lui vom da o lovitură epocală. În momentul de faţă se află într-o situaţie oarecum dificilă» Altfel nu s-ar fi arătat atât de receptiv la tentativele noastre de a-l câştiga. Îi vom fi de folos în măsura în care el ne va fi de folos. Noi avem nevoie de influenţa, de relaţiile., de abilitatea lui, iar el – de bani. i, de puterea noastră”. Spre a dovedi lui Shannon prietenia şi stima sa, Sabahattin îi rezervase un mic apartament la Intercontinental. „Mic” spre a-l face să înţeleagă pe ce baze aveau să se construiască viitoarele lor relaţii. Era prea important spre a fi cazat într-o simplă cameră, dar nu îndeajuns de important spre a i se pune la dispoziţie un apartament de lux.

În drum spre ieşire trecură pe lângă un stand cu ziare. Shannon se opri şi cumpără „Le Figaro”. Un titlu tipărit cu litere groase pe prima pagină ţărtunţa asasinarea unui foarte înalt personaj politic din Italia de către Brigăzile Roşii. Bancherul îşi aruncă ochii asupra articolului, zâmbi enigmatic, – apoi fără comentarii, împături ziarul şi-l vârî în buzunarul vestonului.

Când ieşiră din clădirea aeroportului, picături reci de ploaie prinseseră tocmai să se cearnă din cerul plumburiu.

— În primele ore ale dimineţii cerul era albastru ca peruzeaua, iar soarele ardea de parcă ne-am fi aflat în toiul verii, explică Selim.

Deprins cu seninul invariabil al cupolei celeste din Arabia Saudită „detesta umezeala climei europene, Selim remarcă Ferrari-ul roşu staţionat, ceva mai departe. Se întunecă1 la faţă, Nu-i plăceau înfrângerile, chiar dacă erau de mică importanţă. În aceeaşi clipă, un tânăr cu alură sportivă ieşi pe una din uşile de sticlă ale aerogării şi aruncă o privire distantă în jur. Se întâmplă atunci un fapt care stârni mirarea lui Selim. La vederea tânărului cu

alură de sportiv Barry Shannon ridică brusc ziarul în chip de paravan, spre a-şi ascunde-faţa. Abia după ce tânărul se instală la volanul Ferrari-ului roşu şi demară, Shannon lăsă în jos gazeta.

Cine e personajul? întrebă intrigat Selim, care observase întreaga scenă.

Lipsa de discreţie a arabului, îl făcu pe Shannon să zâmbească ironic. Socoti că îi putea satisface totuşi curiozitatea.

Nu i-ai văzut niciodată poza prin jurnale, Mr. H-umaidah? Participă de câţiva ani la cursele de automobile de formula 1 şi îl cheamă Edward Chandler. Dacă m-ar fi văzut în compania dumitale, riscarh să ratez o afacere care angajează miliarde de dolari.

Se mărgini la această explicaţie, spre a spori interesul arabului fără însă a-i da lămuriri complete.

Selim şi Barry Shannon se urcară în Rolls-Royce-ul care se puse pe nesimţite în mişcare. Arabul nu reţinu din acest episod decât împrejurarea că Edward Chandler îl întrecuse cu maşina lui, rănindu-i vanitatea. Nu-i mai făcea acum nicio plăcere că umbla în cel mai scump automobil din lume. De îndată ce se va înapoia la Paris, îşi va cumpăra un Ferrari roşu, întocmai ca al lui Chandler. Îşi zise că n-ar fi p idee rea să-şi comande un model şi mai scump. În definitiv putea să-şi permită luxul!…

*

…” *

Edith şi Lester traversau cu pas vioi elegantul Rond Point de pe Champs Élysées, îndreptându-se spre Arcul de Triumf – pelerinaj al tuturor turiştilor în vizită la Paris – când văzură multă lume scurgându-se spre o stradă largă, înfrumuseţată de peluze verzi, care se deschidea spre stânga.

Unde s-or fi ducând toţi ăştia? exclamă Lester, gata oricând să alerge încotro se buluceau oamenii.

Curiozitatea îi fu satisfăcută de o coloană metalică înfiptă pe marginea trotuarului şi ocupată cu reclame

printre care un afiş de mari dimensiuni, cu litere groase, aşternute pe fundalul fotografiei în culori a unei maşini de curse formula unu: „Vizitaţi Salonul Automobilului”. Invitaţia repetată în câteva limbi, inclusiv engleza, îi stârni vechea pasiune pentru maşini. Cu o expresie elocventă de rugă aşternută pe chip, arătă lui Edith afişul.

Ea îl înţelese. Deşi era nerăbdătoare să admire vitrinele de pe Champs Élysées, se resemnă să-i facă gustul.

Sper să nu zăbovim prea mult! spuse.

Numai zece minute! făgădui Lester. Doar o privire de ansamblu.

Se lăsară antrenaţi de curentul de amatori ai automobilismului. Din cerul acoperit de nori, porniră să cadă picături de apă» reci şi mari.

— Tocmai bine, zise Lester. Când încetează ploaia ieşim.

Preferam să ne prindă ploaia într-un supermagazin, ripostă Edith.

Nicio grijă, o să cutreierăm toate supermagazinele, o asigură gata să facă la rândul lui orice concesii.

Când se văzu în uriaşul salon al automobilului, încercă senzaţia unui copil lăsat să umble într-un depozit plin cu jucării. Mentalitatea lui nu se deosebea de altfel mult de a unui băieţandru cu gusturi simple, imun faţă de complexele adulţilor. Tocmai această simplitate – o supăra pe Edith. Ar fi preferat să aibă în preajma ei un bărbat autoritar, posesiv. Acum îl însoţea pe Lester, uitându-se plictisită la oameni, la reclamele luminoase, la automobilele strălucitoare, pentru ea puţin interesante. O enerva exaltarea lui Lester care se oprea în faţa fiecărei maşini, scoţând exclamaţii cnutziaste, pipăind fugitiv, într-un fel de mângâiere timidă, ornamentele unui Bendley, aripa plină de eleganţă a unui Porsche, pare-ehoc-ul solid al unui Volvo. Pentru el fiecare automobil căpăta semnificaţia unui altar închinat „mişcării vertiginoase 4, atotputernica zeitate a lumii moderne.

Peste plafonul de sticlă al sălii se aşternu brusc ɋ plasă aurie. Fugiseră norii şi se ivise glorios soarele.

— Suntem aici de mai bine de o jumătate de oră, se plânse Edith.

Lester o imploră din ochi:

Încă” o secundă, scumpa-mea! Să ne uităm şi la maşinile de sport…

Pe Edith o cuprinse exasperarea.

Automobile vedem şi la noi acasă. Îţi fac o propunere! Rămâi cu maşinile tale, iar eu mă duc să privesc vitrinele de pe Champs Élysées! Peste o oră ne întâlnim în faţa intrării salonului. E bine aşa?

Foarte bine! rosti Lester recunoscător. Nu s-ar putea o oră şi jumătate?

Fie! Distracţie plăcută!

În clipa aceea îşi dădu seama că îl urăşte. Temându-se că simţămintele i se voioglindi pe chip, îi întoarse spatele şi se îndreaptă grăbită spre ieşire.

Când se văzu pe Champs Élysées, aspiră adânc aerul împrospătat umplându-şi plămânii. De pe învelişul de asfalt al străzii se ridicau aburi cu miros plăcut de ţărână umedă. Edith încerca o senzaţie euforică în mijlocul mulţimii. Avea sentimentul cuprinzător a apartenenţei, al solidarităţii cu oamenii, dar atât de apropiaţi, care se născuseră şi trăiau laolaltă cu ea pe acest pământ. Peste un număr de ani;, când le va suna ceasul, vor îngroşa armata de umbre alcătuită din necuprinsui şirâg de generaţii; care-i precedaseră…

Se opri în faţa unei vitrine cu bijuterii. Colierele de diamante, brăţările de aur, cerceii încrustaţi cu rubine şi smaralde, o făcură să coboare din înălţimile astrale ale filosofiei, pe treptele de jos ale preocupărilor frivole. Cu câtă bucurie şi fală şi-ar fi prins la gât riviera aceea de diamante expusă pe o pernuţă de catifea roşie. Câtă admiraţie şi invidie ar suscita, intrând cu astfel. de podoabe într-o „Sală de: spectacole… Publicul şi-ar concentra privirile asupra şi… Suspină. Alături de Lester

nu se va bucura niciodată de asemenea senzaţii, fiindcă-salariul de umil contabil nu-i va permite să se lanseze în extravaganţe sompt Uarii. Se desprinse. Întristată de vitrina cu bijuterii şi se adânci în mulţimea atât de vie, de cuprinzătoare. O lume străină, necunoscută, dar paradoxal de o călduroasă intimitate. Toţi erau fraţii şi surorile ei. O ispitea să-şi calmeze dragostea pentru oamenii din jur, indiferent bătrâni sau tineri, bărbaţi: sau femei… îşi frână exaltarea; aici, la Paris, o-încolţeau gânduri de neconceput în ambianta familiară, dar atât de incoloră din Silver Creek.

Se apropie de marginea trotuarului, Automobilele – lipsite de personalitate în sala expoziţieicăpătau valori pregnante în ambianţa zgomotoasă, forfotitoare a străzii. Conducătorii lor le împrumutau viaţă, făcând să renască centaurii din legendă. Maşinile se mişcau rapid, se întreceau, într-o sarabandă; fantastică. La semnalizările roşii ale semafoarelor torentul de autovehicule se oprea. Atunci Edith desluşea la volanul unora dintre acestea, femei cochete ori tineri atrăgători care-i sporeau dragostea de viaţă1, setea de a se înfrupta din deliciile ei.

Deodată tresări. O limuzină neagră şi lungă intră în plin într-o maşină de sport albă, condusă de o fată blondă, totul într-un zgomot inform de sticle sparte, de tablă sfâşiată, de fiare îndoite. Violenţa” şocului o aruncase pe fata cu bucle aurii peste bordul maşinii, proiectând-o pe asfalt într-o poziţie grotescă: braţele întinse în cruce, fusta ridicată până la pântece, picioarele dezarticulate, părul căzut peste faţa lividă.

Fluierul unui agent de circulaţie şuieră strident. Puhoiul de autovehicule se opri.

Edith încremenise în primele rânduri ale spectatorilor. Potopită de oroare, nu-şi putea desprinde privirile de pe picioarele dezgolite ale fetei răstignite pe asfalt. Îi revenise scena din cimitirul de maşini, când zăcuse şi ea în ţărână, cu fusta ridicată.

Peste tumultul din jur răsună strident sirena unei

ambulanţe. Edith încremenise acolo de parcă tălpile i s-ar fi lipit de trotuar. Se simţi împinsă înapoi, înghiţită de masa de inşi anonimi care se îmbulzeau cuprinşi de frenezie, de voluptatea insolitului. Strivită de trupuri de bărbaţi, masive, zdravene. Încercă zadarnic să se elibereze. Deodată simţi în jurul şoldurilor nişte mâini cuprinzând-o. Mâinile îi pipăiau lacome corpul. Edith se zbătu, dar mâinile erau mai puternice decât împotrivirea ei. Vru să strige, dar Valul de voluptate lăuntrică stârnită de mâinile care o explorau îi înăbuşiseră protestul mai înainte de a se fi zămislit. Suspină…

Agenţi de circulaţie Ieşi făcură brutal loc prin îmbulzeală. Îmbrâncită, împinsă încolo şi încoace, Edith fu ejectată spre marginea roiului de oameni. Mâinile care-i pipăiseră cele mai intime colţuri ale trupului ei, dispăruseră. Năucită, se trezi în sfârşit în afara bulucelii. Înfrângându-şi emoţia porni pe jos, spre Place de la Concorde. Obrajii îi ardeau, fiori îi străbăteau corpul. Se uită pe furiş peste umăr. Nu o urmărea nimeni. Trecătorii îşi vedeau indiferenţi de drum. O fulgeră atunci un neaşteptat regret. Se simţi frustrată de o mare şi cumplită bucurie, Bucuria perversă de a fi posedată.

Mergea repede, de parcă ar fi vrut să fugă de propria-i nimicnicie. Înţelegea că dorinţele ei erau nefireşti. O podidiseră lacrimile. Scoase: din poşetă, o batistă şi le şterse. Se apropia de intrarea expoziţiei automobilului şi nu voia ca Lester să o vadă plângând. Ar fi întrebat-o ce i s-a întâmplat, iar ea n-ar fi ştiut ce să-i răspundă, sau l-ar fi minţit stângaci.

Pătrunse într-un bar şi consumă o băutură răcoritoare, care o mai linişti. Era calmă-jjcel puţin la suprafaţă – când îl găsi pe Lester, postat cuminte în faţa clădirii expoziţiei.} i

Ce frumuseţi ai mai văzut? o întrebă jovial, luând-o. tandru de braţ.

Edith nu-i suportă atingerea. Îşi; desprinse uşor; braţul, din mâna „lui transpirată; lipicioasă. Răspunse „cu

violenţă reţinută. /, …

Am văzut numai automobile foindu-se în sus şi în jos. Au ajuns să mă obsedeze. Cred că pasiunea ta Exagerată pentru maşini, m-a făcut să le detest… Pentru mine au devenit o obsesie…

Lester se întrista:

Şi eu care plănuiam să închiriem un mic turism… Să cutreierăm Parisul, împrejurimile lui, să vizităm castelele de pe Loire… Franţa va fi la picioarele noastre. Edith v… Am face o plimbare fulger până la Nisa, – am vizita Cannes, Saint Tropez… Cu o maşină de mic litraj, îngrijită aşa cum ştiu eu…

Edith îi sugrumă cu asprime lirismul.

— N-avem bani de cheltuit pe locaţiuni de automobile! îi rezonabil! Am câştigat o excursie la Paris. Să – profităm de ea, fără să aruncăm economiile noastre pe geam!

Lester plecă /întristat: capul. Orice ar fi făcut, orice i-ar fi spus, Edith tot nemulţumită rămânea. O iubea mult…

Totuşi, căsnicia aceasta începuse să-l apese…

Îşi impunea să facă mişcare, spre a nu se anchiloza. Se gândea cu groază că într-o zi, nu prea îndepărtată, va rămâne ţintuit la pat. Fenomenele de-artritism degenerativ se agravau treptat. Dacă boala lui s-ar fi rezumat la atât, încă ar fi fost bine.: Artritismul nu era însă decât o consecinţă a hemofiliei.

Philip nu se mărginise a accepta pasiv recomandările şi prescripţiile medicilor. Se documentase personal asupra bolii lui, studiind zeci de tomuri de specialitate. Un singur lucru cracert. Tratatele ştiinţifice fixau ca limită de viaţă, 1 a hemofilicilor pragul vârstei adulte, Excepţiile erau rarisime. El, Philip, fusese unul dintre aceste prodigioase cazuri. Dar cu ce preţ? Acum, la 35 de ani arăta îmbătrânit, uzat, asemenea actorilor tineri care se grimează, modificându-şi fizionomia, „spre a lua înfăţişarea moşnegilor. Spre deosebire de aceştia, care la ieşirea din scenă redevin tineri, vioi, Philip nu se bucura de acest

privilegiu. Păstra ve. şmântul bătrâneţei, la un fel de tutiică a lui Nessus. Era blestemat să o poarte, până ce va fi mistuit de viu. Comparaţia dintre el şi eroii din mitologie nu era întâmplătoare. Se simţea capabil de fapte mari. Inteligenţa lui sclipea, avea o extraordinară putere de muncă, iar iniţiativele sale atingeau – după cum apreciau iniţiaţii – limitele genialităţii. Boala îl frâna însă, făcând din el Un impotent „fizic, un infiri-wă. Ajuns la fereastră, dădu la o parte draperiile de mătase moarată. Apartamentul său-rezervat în permanenţă la „Intercontinental" privea spre grădina Tuileries. În condiţii normale, peisajul acesta i-ar fi fost indiferent. Acum însă, aleile cu pietriş alb desfăşurate măiestrit printre rondurile cu flori şi peluzele verzi, îl ispiteau, dar n-ar fi conceput, a se lăsa plimbat în jeăă uciorul lui de invalid. Nu-i plăcea să trezească nici mila. şi nici curiozitatea.

Privirile îi alunecară asupra trecătorilor: care se încrucişau pe Rue de Rivoii. Fie că hoinăreau agale fie că se grăbeau spre treburile lor, fie că îşi plimbau câinii, erau, în mod egal pizmuiţi de Philipe. Ologii, în schimb îi încrânce; n-au pielea. Se vedea în ei ca într-o oglindă. Nii-i compătimea, după cum nu se compătimea nici pe el însuşi. Ura infirmităţile. „Dacă opinia în ea ar avea vreo greutate. În domeniul geneticii, aş readul în vigoare, obligativitatea aruncării de pe stânca tarpeiană a tuturor sugarilor prejudiciaţi de imperfecţiuni fizice, de tare moştenite, de maladii incurabile", reflecta în momentele-i de adâncă depresiune morala.

Închise mânios draperiile. N-avea rost să se chinuiască, încârcându-şi sufletul cu regrete inutile. Trebuia să facă. abstracţie de boală, să se concentreze asupra treburilor care nu permiteau a fi neglijate ori amânate.

Se înapoie la fotoliul său, în care se lăsă să cadă, apoi lufidé. pe masa alăturată un ziar din vraful de: gazete, de dimineaţă. Lumina unei lămpi de Sevrés cădea asupra coloanelor tipărite, lăsând în penumbră restul imensului

salon împodobit cu lambriuri „Louis XV”. Trecu în revistă evenimentele politice, revoluţiile, atentatele teroriste, războaiele miniaturale din sud-estul Asiei, nord-estul şi centrul Africii, citi integral articolele legate de înarmările fantastice ale suprapu ieri lor, şi de strădaniile disperate ale ţărilor mai mici de a le ţine pasul, acordă un interes sporit rubricilor financiare şi industriale şi se adânci în sfârşit în analiza fluctuaţiilor bursiere de la New York, Frankfurt, Londra, Paris şi Zürich.

Philip Avion era înzestrat cuextraordinara capacitate de a se concentra cu atâta intensitate asupra microcosmosului afacerilor – în care juca de altfel un rol de prim rang – încât uita de toate amărăciunile degradării lui fizice.

După ce; frunzări şi celelalte jurnale, despuie mapele cu corespondenţă zilnică. Citi în primul rând rapoartele consilierilor însărcinaţi cu relaţiile externe. Philip prefera să-şi trateze afacerile prin intermediul unor oameni de încredere care-l scuteau de contactul direct cu reprezentanţii altor firme… Avea oroare să se înfăţişeze acestora în postură de infirm. Procedeul prezenta şi avantaje reale. Nu numai că se înconjură de o aură de inaccesibilitate, de mister, care-i sporea prestigiul, dar în singurătate cugeta mai liber, mai profund înainte de a lua hotărâri. Izolarea pe care şi-o impusese, îi permitea să evite oboseala unei toalete zilnice, cu toate complicaţiile ei. O simplă tăietură de brici la bărbierit putea în cazul lui să provoace hemoragii grave, hemofilia împiedicând coagularea normală a sângelui. Erau necesare intervenţii medicale severe spre a închide leziuni aparent bénigne. Piri a şi simplele lovituri erau/susceptibile să dea naştere la periculoase spargeri de vase sanguine. Era nevoie în

asemenea cazuri de transfuzii masive de sânge, administrate fără întârziere. În apartamentele locuite temporar de Philip în marile capitale din Occident, o cameră era permanent amenajată în cabinet medical, prevăzut cu un personal de specialitate corespunzător,

prezent la datorie zi şi noapte. Doctorul de serviciu avea sarcina să ia măjsuri rapide folosind rezervele de sânge colectate de la indivizi cu aceeaşi grupă sanguină, pentru a grăbi coagularea şi a înlocui volumul de plasmă irosit. Efectul acestor intervenţii se pierdea în circa patru zile, sângele pacientului revenind la condiţiile dinaintea transfuziei.

Această nenorocită stare de lucruri fusese speculată de adversarii lui Philip Aylon, care-l porecliseră „vampirul”, vânzătorii de sânge fiind în interpretarea lor bietele victime ale unui Moloh nesăţios.

Fiindcă riscul traumatismelor era mereu prezent – deplânsându-se în cârje, Philipe era oricând expus să facă un pas greşit şi să cadă – covoare groase acopereau pardoseala, fotoliile joase – nu aveau garnituri de lemn aparent, iar restul mobilelor; dulapuri, mese, biblioteci, erau construite fărf. muchii şi, colţuri ascuţite.

Într-o vreme, Philip, protejat de izolarea în care se complăcea, renunţase să se mai preocupe: de aspectul său. Stătea mai toată ziua înfăşurat într-un halat comod, îngăduia, tot mai rar să fie bărbierit, şi dăduse instrucţiuni să fie spălat doar cu buretele de către valetul său. fiindcă se temea să nu alunece şi să cadă dacă ar fi folosit cada din camera de baie.

Renunţase la acest exces de prudenţă, după ce citise, în presă condiţiile de jalnică decrepitudine fizică şi de respingătoare murdărie írt caré îşi dăduse duhul mil. iar darul Iloward Hughes. Spre a nu-i urma exemplul, şi a-şi care-i, a o reputaţie de alienat mintal, trecuse în cealaltă extremitate, pretinzând să i se facă zilnic o toaletă impecabilă. Deşi primea puţină lume, în afara colaboratorilor apropiaţi, schimba zilnic costumele, folosea apă de colonie englezească şi se preocupa de evoluţia modei masculine…

Metamorfoza îl avantajase. Era zvelt, avea un chip agreabil, pe care paloarea îl făcea interesant, dându-i un: aer romantic, la modă cu un secol în urmă, dar nu lipsit de

originalitate în lumea-i contemporană, convinsă că bronzarea accentuată a pielii reprezintă un incontestabil factor de frumuseţe.

Benton, impozantul valet britanic, aflat în serviciul lui Philip de mai bine de un deceniu, intră ceremonios. Arbora favorite în ton cu veşmintele-i sobre – pantaloni reiaţi, haină neagră, cămaşă albă; Cu plastfon scrobit, cravată de moar neagră. Philip era sigur că Benton îşi rotunjea veniturile vânzând celor interesaţi informaţii asupra patronului său. Apusese de mult epocă „Unchiului Toni" „cu servitori devotaţi stăpânilor, care-i socoteau pater nuli st membrii ai familiei. Cu glas afectat, de bariton, anunţă lui Philip sosirea surorilor şi a cumnaţilor acestuia, „însoţiţi de copiii lor, în scopul de a-i prezenta felicitări cu ocazia aniversării naşterii.

Financiarul strâmbă din nas. Nu-i plăcea să i se amintească trecerea anilor. Dar tradiţia trebuia respectată

— > Să intre! porunci indispus.

Benton deschise solemn ambele canaturi ale uşi. Surorile lui Philip – Philis şi Noemi – purtând rochii elegante, de ceremonie, intrară timid, afişând un zâmbet larg care voia să exteriorizeze necuprinsa bucurie de a-şi regăsi fratele sănătos. Deşi nu semănauuna era înaltă şi slabă, cealaltă plinuţă la sâni şi în şolduri – aveau aceiaşi aer al familiei. Soţii lor: Roger Nathanson şi Albert Stern, mult mai vârstnici decât Philip, purtau jachetă, pantaloni reiaţi şi Cravată plastron prinsă cu ac perlă. Ţinuţă indicată la nunţi, botezuri, aniversări, dar şi la cursele de cai.

Pentru Roger şi>Albert, cumnatul lor se integra simbolic în ultima categorie. Nu se întrecea oare cu alţi bancheri şi oameni de finanţe pe pista, marilor afaceri, în scopul sosirii cu prioritate la potoul beneficiilor fabuloase, de pe-urma cărora profita indirect întreaga familie?

În urmă veneau copii – nepoţii lui Philipe – fete şi băieţi nouă la număr, cuprinşi într-o gamă de vârste de la 5 la 18 ani.

Cumnaţii zâmbeau cu o solicitudine atât de exagerată încât pe Philip îl cuprinse greaţa. În dosul faţadelor alestor fizionomii studiate, se ascundeau calcule meschine, pe care el le descifra cu uşurinţă. Şi surorile, şi cumnaţii, poate şi copii lor, ajunşi la vârsta asimilării falsităţilor sociale, încercau să-i desluşească pe chip progresele bolii, spre a anticipa, cu aproximaţie apropierea. sfârşitului său. După moartea lui Philip, vor intra în stăpânirea uriaşei lui averi, şi vor trăi în huzur şi fericire până la sfârşitul vieţii.

Philip strânse pe rând mâinile întinse: mâinile manichiurate şi îngrijite ale surorilor, mâna umedă de transpiraţie a lui Roger, mâna uscată şi fierbinte a lui Albert, mâinile tremurate, temătoare, ale nepoţilor.

Cumnaţii, deopotrivă cu soţiile, nu-şi dedicaseră niciodată timpul muncii productive. Încurajau în schimb sporturile. Roger îşi câştigase faima promovind cursele de cai – galop şi obstacole. Deşi grajdurile lui grupau cai premiaţi, nu se urcase niciodată în şa. Acest nobil animal, cântat de poeţi şi imortalizat. În tablouri, îi părea văzut de aproape – primejdios şi plin de capricii.

Albert se remarcase în domeniul curselor de vahturi. Întrecerile navelor cu vele îl entuziasmau la culme. Acesta nu însemna că navigase vreodată pe vreuna din ambarcaţiunile lui. Se temea de mişcările bruşte ale parâmelor şi îl îngrozeau adâncurile mării. Asista în schimb la regatele internaţionale, comod instalat pe puntea unui yacht cu aburi, confortabil şi de proporţii vaste, care nu risca să se răstoarne, oricâţ ar fi fost de puternice furtunile.

Aceste plăceri exorbitante nefiind compensate de venituri corespunzătoare – 4? – siliseră pe cei doi cumnaţi să roadă încet din capital. Topiseră astfel treptat zestrea soţiilor, fiind în cele din urmă nevoiţi să apeleze la sprijinul financiar al cumnatului, deşi le repugna să se umilească în faţa lui. Philip le pusese la dispoziţie sumele de bani necesare unui trai mai mult decât confortabil, dar îi obligase să renunţe la extravaganţele sportive. Roger îşi

vându-se caii, iar Albert se lipsise de yachturile lui cu şi fără vele. Aceste sacrificii le răniseră profund orgoliul. De atunci îşi urau de moarte cumnatul, dar aveau grijă să nu-şi dezvăluie adevăratele sentimente.

Nepoţii erau insignifianţi. Poate că vârsta încă fragedă îi împiedica să-şi desfăşoare talentele. Fetele cântau la pian şi luau lecţii de balet, dar recitalurile lor, prezentate în faţa membrilor familiei erau de o mediocritate patentă. Băieţii făceau sport – tenis, canotaj, înnoi – dar nu străluceau în niciun domeniu.

Ori de câte ori se afla în prezenţa surorilor sale, Philip îşi amintea prin ricoşet de părinţi. Maicu seamă de tatăl său, Nathan, un colos capabil să strâmbe în mâini o potcoavă. Nathan cobora dintr-o familie de evrei modeşti, emigraţi din Galiţia şi pripăşiţi pe ţărmul de Est al. Statelor Unite. Tatăl său – Ezechiel – se îndeletnicise cu negoţul de haine vechi făcându-se cunoscut prin corectitudinea şi iniţiativele lui îndrăzneţe. Magazinul său de pe Rivington Street, New York, oferea clienţilor un bogat sortiment de veşminte, costume de sport, de stradă ori de ceremonie, uniforme militare, dominouri, garnituri de cow-boys. Preţurile rezonabile dăduseră avânt comerţului. Înainte de a muri, bătrânul Ezechiel lăsase prin testament unicului său fiu, în afară de magazinul din East Side un capital frumuşel, pe care robustul şi impetuosul Nathan îl investise în noi şi lucrative afaceri. Achiziţionase un atelier de confecţii de proporţii modeste, îşi dezvoltase afacerile într-un timp relativ scurt, ajungând treptat să cuprindă fabrici de confecţii şi de încălţăminte, o reţea de magazine în Manhattan, în Brooklin şi în New Jersey, două ziare, un mare hotel şi câteva baruri. Dar marea lovitură o dăduse lansându-se în afacerile cu petrol. Achiziţionase sonde, finanţase prospecţii, descoperise zăcăminte şi terminase prin a deveni unul dintre magnaţii marelui capital american.

Viaţa lui de familie se dovedise mai puţin reuşită. Prima lui soţie murise tânără – secerată de un cancer la

stomac – lăsându-l văduv şi cu doi băieţi, zdraveni şi spătoşi ca şi părintele lor. Se însurase a doua oară cu Sarah, strănepoata unui bancher israelit înnobilat de Napoleon al III-lea. Din această căsătorie se zămisliseră Philis şi Noemi, iar în urmă de tot, venea pe lume Philip. Nu se ştia dacă Sarah ori soţul ei aduseseră în familie hemofilia, afecţiune morbidă ereditară, aşa cum apreciau savanţii şi tratatele medicale docte. Pentru vigurosul Nathan, care nu cunoscuse noţiunea de boală decât sub forma unor gripe uşoare şi a câtorva guturaiuri inofensive, apariţia primelor simptome de hemofilie la Philip luaseră proporţii de catastrofă. Apelase la cei mai mari şi cunoscuţi doctori, şi nu renunţase la speranţa de a-şi vedea fiul vindecat, nici după ce aceştia îl sfătuiseră să accepte cu resemnare realitatea tristă: boala cu evoluţie ireversibilă, se va agrava, sfârşitul fatal fiind doar o chestiune de timp.

Atât de tulburat fusese Nathan de nenorocirea căzută pe capul lui Philip, încât încerca în prezenţa sa o senzaţie apăsătoare asemenea urtei sufocări după; o lungă alergare. Fenomén psihic comun oamenilor sănătoşi, chemaţilă: căpătâiul unor bolnavi incurabili… Fără să-şi dea seama, ajunsese să-şi ocolească fiul. Îşi găsea liniştea, alinarea, doar în compania feciorilor săi din prima căsătorie, amândoi de o sănătate inalterabilă. Asupra lor îşi revărsa prea plinul afecţiunii. Ei erau destinaţi să ducă mai departe făclia succesului aprinsă, de părintele lor, să asigure un surplus de strălucire familiei. Le dăduse o educaţie aleasă, alegând cu grijă cele mai prodigioase şcoli şi universităţi din Statele Unite şi Europa.

Dar căile Domnului sunt imprevizibile. Adolphe, cel mai mare dintre feciori, îşi luase tocmai doctoratul în ştiinţe economice la Princeton, iar cel de-al doilea, Sydney, absolvise con brio colegiul Harrow. Spre a le răsplăti meritele le pregătise o minunată vacanţă în insulele Bahamas. În ultimul moment hotărâse să-i însoţească. Şi pentru el ar fi fost binevenit un repaus de o săptămână sau

două. Sarah rămăsese la New York spre a se îngriji de Philip. Nu se îndura să-l lase pe seama guvernorilor, în care avea o încredere limitată.

În Bahamas, Nathan se simţise fericit. În fiecare dimineaţă ieşea la pescuit laolaltă, cu fii săi. Deprins să vadă totul în proporţii, grandioase, – nu-l ispiteau decât: espadoniiy, marlinii şi mai ales rechinii.: Foloseau o ambarcaţiune cu motor, foarte rapidă, de dimensiuni apreciabile şi cu o platformă vastă, degajată la pupa, spre. a permite fixarea aşa-zisului „scaun de luptă”, indispensabil pescarului. Nathan era bucuros să împărtăşească fiilor săi secretele acestui sport extrem de dur, pe care-l stăpânea en maître. La cârmă se afla ca de obicei Bob Hewitt, un experimentat lup de mare. Ed Shechter, cel de-al doilea însoţitor – tot atiţ; de expert în domeniul „pescuitului mare” – avea sarcina să tragă la bord, împreună cu Nathan, peştele epuizat după o îndelungată, luptă cu undiţa, într-o zi senină cu cer sidefiu plecaseră în larg mai devreme ca de obicei. Oceanul, de un albastru profund, îşi umfla valurile largi; maiestuoase, cu lungi intervale, urme ale unei hule puternice, care bântuise o vastă zonă din preajma mării Sargaselor.

Câteva bărci cu motor ale unor pescari, ieşiţi din port înainte de apariţia zorilor, evoluau pe întinsul apelor. La vederea lor Nathan strâmbase din nas. „Este o aglomeraţie azi ca pe Fifth Avenue în orele de vârf”.

Instalat pe scaunul de luptă, aştepta cu undiţa pregătită, să captureze prada. Ed cercetase cu privirile adâncurile limpezi ale oceanului. „Numai rechini! exclamase nemulţumit. Espadonii şi marlinii hoinăresc aiurea!”

Nathan simţise nervul undiţei agitându-se. „Am prins ceva!” strigase încântat. Rezemaţi de parapetele joase ale ambarcaţiunii, Adolph şi Sydney urmăreau cu înfrigurare şi curiozitate peripeţiile vânătorii maritime. Bătălia dintre pescar şi victimă, un uriaş rechin alburiu, se angajase dură. Năthan se străduise să dezechilibreze monstrul

marin, alternând rezistenţa nervului undiţei cu frâna mulinetei. „Nu-mi scapi rechinule, oricât te-ai zbate! strigă întărâtat. Al meu eşti!”

Dinspre stânga apăruse o vedetă rapidă, care vuia, despicând valurile. La volanul ei se afla un tânăr cu torsul bronzat, însoţit de o fată într-un bikini corail. Şuviţele ei de păr blond se agitau în vânt. „Imbecilul ăsta ne taie drumul! zbierase Bob Hewitt. Habar n-are să conducă!” – Spre a evita coliziunea, în stare să spulbere ambele nave, cotise brusc spre stânga. Volta scurtă, combinată cu o curbură laterală a nervului undiţei, datorită faptului că rechinul descria la rândul său o traiectorie curbă, descumpănise pe Nathan. Supus unui efort prea mare, firul de nylon al undiţei se rupsese cu un şuierat de bici şi îl lovise în plin pe Adolphe. Dezechilibrat de şocul năprasnic, acesta căzuse peste bord. „Opreşte, Bob! Om la apă!” răcnise Ed.

Vedeta trecuse în trombă la mai puţin de un metru de flancul ambarcaţiunii.

Nathan înspăimântat, dăduse drumul undiţei, sărise de pe scaunul de luptă, şi venise la parapet. „Adolphe! Ne întoarcem la tine! strigase agitându-şi braţele.

Bob răsucise cârma, spre a se apropia de tânărul căzut în mare. În condiţii normale, incidentul s-ar fi rezolvat fără urmări serioase. Adolphe era un înotător priceput.

Ed desprinsese un colac de salvare şi se pregătea să-l. arunce; lui Adolphe de îndată; ce ambarcaţiunea – fe, fare descria o curbă strânsă – s-ar fi apropiat de acesta.

Deodată, lui Nathan îi îngheţase sângele în vine. La vreo treizeci de metri depărtare de fiul său, apăruse la suprafaţa apei, aripa dorsală a unui rechin. Sydney amuţise. Cu. mâinile cramponate de parapet, privea neputincios scena. Şi Adolphe observase primejdia, Aruncase o privire scurtă tatălui său, implorându-l să-i vină în ajutor. Ambarcaţiunea se apropia de Adolphe, lăsând în urmă o dâră curbă de spumă verzuie.

Nathan nu auzise strigătul fiului său. 11 văzuse doar

contorsionându-se, cu expresia de cumplită groază întipărită în ochi. Apoi dispăruse înghiţit în adâncuri. Când ambarcaţiunea ajunsese la locul tragediei, o pată ele sânge întunecaapăruse la suprafaţa apei, zbuciumată de mişcările rapide ale unui stol de rechini…

Nathan se înapoiase la New York însoţit numai de Sydney. Suferise un şoc nervos atât de puternic/ încât medicii – îngrijoraţi de starea lui – încercaseră să-l determine a se interna într-un sanatoriu. pentru a fi supus unui tratament intensiv. Refuzase. Se cufundase în rezolvarea treburilor curente, căutând un derivaţie –, care să-i amortizeze durerea sufletească, sporită de un absurd proces de conştiinţă. Fiindcă el însuşi pusese la cale vacanţa din Bahamas, se socotea vinovat de moartea tragică a lui Adolphe.

Se scurseseră doi ani. Timpul cicatrizează rănile psihice, oricât de adânci. – Viaţa reintrase în normal. Nathan îşi concentrase afecţiunea asupra lui Sydney. Fetele dinu-a doua căsătorie nu-i treziseră niciodată iubirea paternă. Făcea parte din acea categorie de Oameni: încredinţaţi că îşi vor continua existenţa doar prin vlăstarii de sex masculin,). De Philip. Se interesa foarte puţin şi în general evita să discute despre boala lui. Avea conştiinţa împăcată fiindcă nu precupeţise nicio cheltuială spre a-i asigura cele mai bune. Îngrijiri…

Apoi, la Houston, Texas, îi izbise acea nenorocire stupidă, care avea să-i dea lovitura de graţie. Sydney însoţea pe tatăl său într-o călătorie de afaceri. Nathan îl pregătea intens, pentru rolul de viitor conducător al imperiului industrial durat de el. Îi transmitea cu răbdare şi dragoste experienţa acumulată la cei patruzeci de ani de muncă şi de succesescump plătite. Avea toate temeiurile să fie mândru de feciorul său. Sydney se dovedea un discipol silitor, respectuos, dotat – cu o extraordinară capacitate de asimilare a învăţăturilor primite.

Într-o seară, tatăl şi fiul sărbătoreau într-un mare restaurant din Houston încheierea cu succes a unor lungi

şi delicate tratative, care duseseră la afilierea unei societăţi petrolifere de mare anvergură, la grupul Aylon. Erau prezente la banchet toate vârfurile care participaseră la negocieri. Multă şampanie franţuzească de import, completa meniul de un înalt rafinament gastronomic. Domnea o atmosferă de o bine venită destindere, după laborioasele discuţii de până atunci. Nathan Aylon era în plină euforie, căci fiul său – căruia îi dăduse mână liberă spre a-l vedea cum se comportă – jucase un rol hotărâtor în încheierea afacerii. Şi Sydney era în vervă, înşira spiritual tot felul de anecdote, spre încântarea convivilor şi făcea la rândul său haz de glumele interlocutorilor, dornici să-i ţină isonul.

Ajunseseră la al cincilea fel – friptură – de căprioară la proţap – când se întâmplase nenorocirea. Sydney se înfrupta cu poftă dintr-o pulpă rumenită, şi printre îmbucături hohotea de râs, înveselit la culme de ghiduşiile unui bancher cu talente de autentic clovvn. Deodată râsetele lui se curmaseră. Se ridicase de pe scaunul său, răsturnându-l, şi cu o expresie de rătăcire pe chip horcăia, agitându-şi braţele într-o inutilă căutare de aer. Nathan şi ceilalţi convivi, înspăimântaţi de insolitul spectacol oferit de Sydney, care se congestionase la faţă şi îşi căscase dement ochii; îl înconjuraseră, încercând să-i vină în ajutor. Unii îl bătea în spate, alţii îi aducea apă agitându-se. steril. Sub privirile înfricoşate ale tatălui său, Sydney căzuse pe covor, zvârcolindu-se. Se scurseseră câteva minute – pentru Nathan secole – până ce fusese adus un medic. Între timp, Sydney încetase să se mai zbată. Doctorul se plecase asupra lui, dar nu putuse decât să-i constate decesul.

Trăsnit de emoţie, de durere, de violenţa” şocului încercat în clipa în care auzise tragicul verdict, Nathan îşi pierduse cunoştinţa. Îl reanimaseră la spital, unde îl transportaseră grabnic. Când se înapoiase la hotel, arăta ca un om bă trân, fiindcă părul îi albise peste noapte…

11 – Oameni în: Roljs – Royce

Copleşit de această nouă şi cumplită năpastă îşi îngropase cu mare pompă fiul. Moartea lui Sydney avea să lase asupra lui Urme adânci. Încetase să: maţ: fie omul jovial, exuberant, însetat de viaţă, de succese. Devenise un rutinier, un înăcrit. Nici treburile nu-i mai mergeau ca altă dată. S-ar fi zis că-l părăsise norocul. Renunţase la spectaculoasele-i lovituri de Bursă. Nu-l mai interesa decât să-şi păstreze intactă averea; Rivalii nu-i dădeau însă linişte, împresurându-l hulpavi ca nişte hiene adunate în jurul: un Ui leu bătrâmpare trage să moară. Eşecurile altă dată de neconceput pentru el, începuseră să-i devină familiare. Intrase într-o eclipsă socotită de iniţiaţi ireversibilă.

Viaţa de familie nu-l mai reconforta. Pe Philip îl ura fiindcă trăia, în ciuda bolii lui, fiindcă supravieţuise lui Adolphe şi lui Sydney. O ura şi pe Sarah, căci îi dăruise un vlăstar nevolnic, le ura şi pe fetele lui, mediocre, pretenţioase, hâde şi pe soţii lor incapabili, superficiali, egoişti.

Apoi se îmbolnăvise. O boală ciudată, fără /explicaţii medicale temeinice. Se topea pe picioare, asemenea acelor oameni despre care se spunea odinioară că mureau de inimă rea. Medicina modernă nu admite, ereziile acestea. În realitate, Nathan nu mai voia să trăiască. Îşi dăduse duhul într-o noapte, în somn. fără să deranjeze pe nimeni. Într-un fel, moartea lui fusese providenţială. Dacă ar fi supravieţuit câţiva ani, ar fi fost martorul propriei sale ruine.

Philip – dezminţind profeţiile negre ale părintelui său – reconstituise imperiul căzut în paragină şi îi dăduse o amploare nebănuită. Devenise nu numai şeful respectat şi unanim cinstit al casei. Aylondar. se făcuse mai temut decât Nathan. De aceea aniversarea naşterii sale căpătase o asemenea importanţă. Între timp ceremonia intimă, continua după: tipic. Nepoatele cele mici, mai toate pistruiate, anoste, făceaucţie: o reverenţă, şi rosteau apoi

poezioare ocazionale. Codanele îi prezentau în dar şerveţele de dantelă, lucrate de mână. Băieţii – atât cei mici cât şi cei mari – îl cadoriseau cu batiste fine, orânduite; în cutii: aurii, cumnaţii îi aduceau, cravate – Countess Mara. Christian Dior-ori. Să mi La-Urent – iar surorile se înfăţişau cu câte un sete de-apă de colonie, after ştiave, pomadă şi talc Penhaligon – cele mai scumpe articolede toaletă existente în comerţ – folosite mai ales de vârfurile aristocraţiei masculine britanice.

Benton se ivi după aceea în fruntea unei procesiuni alcătuite din patru servitori în livrele şi cu mănuşi albe, care împingeau patru măsuţe pe rotile încărcate cu păpuşi pentru fete, trenuri, avioane şi automobile în miniatură pentru băieţi. Philip completa patru cecuri de câte 10.000 de dolari şi le înmâna surorilor şi cumnaţilor. După schimbul de cadouri, vizitatorii fură trataţi cu răcoritoare – Pepsi Cola pentru cei mici, şampanie pentru cei vârstnici – apoi ceremonia se încheia cu aceleaşi formale strângeri de mână.

Rămas singur, Philip răsuflă uşurat. Abia la viitoarea lui sărbătorire" peste 12 luni – îşi va mai revedea rudele. Cu un corectiv: dacă „va apuca" acest termen.

Interfonul de pe masa din preajma lui Philip zbârnâi. Glasul primului său secretar – Bert Sassoun – răsună în difuzorul minuscul.

De la New York. James Burgess solicită permisiunea să vă vorbească, Sir".

Bine, dă-mi legătura, Bert!

În curând, Philip auzi în receptor vocea cavernoasă a lui Burgess:

O informaţie susceptibilă să vă intereseze, Sir, Reţeaua hotelieră Stauntoh va anunţa în cursul acestei săptămâni scoaterea în vânzarea a patru hoteluri de prim rang din New York „Saint Georges", „Imperial", „Babei Palace şi „Royal Trianon". Se spune că Sabahattin Humaidah ar fi amator să le cumpere.

Nu m-ar mira. A achiziţionat deja trei hoteluri la

Paris. Cele din New York nu vreau să-mi scape. De la ce preţ va începe licitaţia?

De la 180 de milioane.

Dolari! Lire sterline?

Dolari.).

I-Preţul nu mi se pare excesiv. Intră în tratative cu vânzătorii.

Aici circulă zvonul că şi ducele de Northland ar fi dornic să le achiziţioneze.

— Este plauzibil. Nu-ţi rămâne decât să-l scoţi din joc, ceea ce nu va fi prea greu. Îţi atrag însă atenţia James, să nu te concentrezi exclusiv asupra lui Humaidah. Nu m-ar mira să intre" în arenă şi grupurile „Hilton", „Sheratori" şi „Întrecontinental"... >

Am prevăzut şi această ipoteză, Sir. Am să mă orientez în funcţie de situaţia existenţă, în momentul deschiderii discuţiilor.

Philip încheie convorbirea. Câteva clipe îşi masă cu degetele arătător şi index rădăcina nasului, gest care-i exterioriza preocuparea. Puse din nou în funcţie interfonul:

Dă-mi-l pe Graham, Bert!

Peste câteva clipe chipul directorului general al. grupului Aylon din Franţa, apăru pe micul ecran al unui aparat; de televiziune instalat pe masă lângă interfon.

Graham, ai ceva noutăţi în legătură cu criza grupului Saint Fargeau?

— Bătrânul Saint Fargeau încearcă să ţină piept furtunii, dar şansele de a se redresa îmi par minime. Sunt: în perspectivă masive licenţieri de personal la şantierele navale de la Nantes. C.G.T. şi C.F-D.T-ul scot. flăcări pe nări. Pregătesc o manifestaţie monstră sub sloganul: „Fără licenţieri!" Se pare că Saint Fargeau nu va fi capabil să asigure în luna aceasta plata salariilor în oţelării şi la şantierele navale. Statul refuză să-i mai acorde credite. Şi Băncile au început să-i facă dificultăţi.

Pentru a-şi procura fonduri va fi nevoit să-şi vândă lanţul de supermagazine.

Şi supermagazinele, şi ziarele, şi societatea imobiliară „Saint Fargeaulote d'Azur", singurele capabile să producă beneficii şi deci să tenteze pe cumpărători. Se spune că ar scoate la mezat şi caii. săi de curse, şi faimoasa-i colecţie de tablouri.

Supermagazinele şi ziarele mă interesează, Graham. Eventual şi colecţia de tablouri.

— Voi lua legătura cu Saint-Fargeau, Sir. Sunt informat că supermagazinele şi societatea „Saint Fargeau – Cote d'Azur" sunt deja în centrul atenţiei grupului american Weidenfeld, a unui grup franco-elveţian şi a casei Northland. Dar după opinia mea, cel mai serios concurent este Sabahattin Humaidah, unul dintre cei mai duri exponenţi ai marelui capital arab.

Ştiu, este o luptă inegală, Graham. Dar pân'. à la urmă, /Mctoriafot a noastră va fi.

Cu o apăsare pe buton, curmă convorbirea Cu Graham. O discretă bătaie în uşă, fu urmată de apariţia secretarului:

Mr. Josiah Lilienthal, din Serviciul Secret al Israelului a telefonat de pe aeroportul Kennedy din New York anunţându-rte plecarea sa spre Paris. Ne roagă să-i comunicăm dacă îl puteţi primi, spre a vă face o foarte importantă comunicare. –".

* * *

Nu ştiam că în contractul tău e prevăzută obligaţia de a face pe gigolo-ul…

— Vorbele şuierate ale Rositei îl arseră pe Tony ca nişte şi ichiuri de bici.

Dar nici n-a fost vorba de aşa ceva! se apără el. A rămas impresionată de dansul meu…

De nudul tău, vrei să spui!

Eşti. nedreaptă, Rosita, Spre deosebire de tine, există şi persoane, care mă apreciază pentru calităţile mele de balerin…

Îţi faci iluzii, frumosule! Dac-ai fi avut un grăunte de talent te-ar fi angajat José Limon sau Rudy Pérez… Dar te-

au respins cu picioarele în spate. Mai poţi avea trecere doar pe lângă bătrânele nebune sau pe lângă homosexualii răscopţi, amatori de băieţandri…

Tony se uită jenat la colegii săi rezemaţi de tejgheaua barului. Ruiz, dansatorul de flamenco, scamatorul Ayar Khan, pianistul Jo Martinique şi trompetistul Gustave Lebas – în a căror companie lua de obicei modestul dejun, sandviş cu şuncă şi salade de boeuf, servit la mesele înalte din dreptul vitrinei bistroului. Mâncau stând în picioare fiindcă plăteau mai puţin decât dacă ar fi ocupat locuri pe scaune. Răutăţile Rositei îi lăsau indiferenţi, căli erau deprinşi, cu scenele-i de gelozie făcute fără discriminare tuturor amanţilor, schimbaţi de altfel într-un ritm accelerat. De data aceasta supărarea ei luase proporţii de tragedie antică – semn că pe Tony îl iubea cu mai multă înflăcărare decât pe înaintaşii lui. „Rosita e geloasă şi în somn”, o caracterizase ironic Remy, înghiţitorul de săbii, unul dirttre ultimii ei prieteni. Renunţase a-şi reînnoi contractul la dancingul „La vache amoureuse”, numai să scape de crizele ei de gelozie. „Dacă ar putea să-şi ţină amanţii închişi într-un borcan, ar fi cea mai fericită”.

Jo Martinique se uită la ceasul său de mână, un Movado de aur primit de la o admiratoare sud-americană în trecere prin Paris.

Băieţi, e timpul să mergem la lucru. Peste cinci minute trebuie să înceapă repetiţia. Şi patronul abia aşteaptă să întârziem ca să ne amendeze.

Jo era băiat frumos, o frumuseţe exotică, foarte apreciată de midinetele din cartier. Cu Rosita nu se culcase niciodată, deşi ea îi făcuse nenumărate avansuri. Ofensată de refuzul lui se răzbunase răspândind zvonul că ar fi homosexual. Jo se mărginise să râdă, sporindu-i mânia şi ciuda.

Obezul Gustave înghiţi cu regret ultima îmbucătură de sandwâch, îşi goli paharul de ultimele picături de vin roşu ieftin, şi după ce trase cu ochiul la sandvişul pe jumătate consumat, lăsat în farfurie de Rosita, îl subtilâză,

crezându-se neobservat, şi începu să-l înfulece lacom…

Ar trebui să ţi-l pun la socoteală! îl repezi Rosita, care-i surprinsese gestul.

Gustave zâmbi placid* ştergându-se la gură cu dosul palmei.

Lasă, frumoaso, am să mă revanşez ţinându-ţi de urât după ce Tony are să-şi ia câmpii.

Tu să-mi ţii mie de urât, borţosule?… Poate şi asta, numai după ce s-or termina toţi bărbaţii de pe pământ, inclusiv sugacii şi centenarii…

Cu sugarii te-ai împăca cel mai bine, di vino!

Măgarule!

Gustave îl luă de braţ pe Tony.

Să-mi mulţumeşti, iubitule, căci graţie intervenţiei mele ai scăpat temporar de răgetele tigroaicei. Cum ai s-o scoţi la capăt, bietule, după ce n-am să mai fiu lângă voi, ca să ţin rolul paratrăsnetului?

Instrumentiştii ieşiră din bistro pe urmele Rositei, care deschidea furioasă cortegiul. Tony rămăsese în coada grupului. Era atât de amărât fiindcă ea îl jignise de faţă cu colegii, încât îi venea să plângă. Îl smulse din gândurile negre glasul lui Ayar Khan, care zăbovi spre a-l aştepta.

— Rţi fac o propunere, Tony! Nu te-ar tenta să mă însoţeşti în turneu? Asistentul meu s-a îmbolnăvit. Miir. e se internează în spitălii: fjgg

Şi cum să te ajut? Habar n-am să fac scamatorii.

Nici nu trebuie să faci. În timp ce îmi execut numărul de prestidigitaţie, îmi aduci la îndemână obiectele de care am nevoie. Simultan, schiţezi câţiva paşi de dans. Te-aş folosi şi în figura cu tăierea corpului în două…

Tony nu răspunse. I se dogoriseră obrajii. Ajunsese oare atât de rău, încât să facă pe asistentul indianului? Scamatorulâi – interpreta tăcerea drept achiesare. Îşi dezvoltă volubil oferta:

Dacă mergişcu mine, Scapi şi de Rosita. Femeile crampon sunt” mai periculoase decât tigrii feroci. Să-ţi povestesc un Caz: Eram la Bombay cu un circ şi aveam

printre colegi o îmblânzitoare de şerpi, pe nume Fatima. Trecuse de prima tinereţe, dar era încă frumoasă, avea carnea tare şi sâni rotunzi ca merele din Hesperide. Era îndrăgostită de un asistent al meu, băiat tânăr. frumuşel, pe nume – Firúz. Măgulit că fusese remarcat de vedeta circului, se lăsase uşor cucerit. Dar iubirea lui pentru îmblânzitoare nu rezistase ocheadelor unei; trapeziste tinere şi întreprinzătoare. Fatima era tot atât de posesivă, de exaltată, ca Rosita dumitale. Când a aflat că e pe punctul de a fi părăsită, a cuprins-o frenezia. Firuz a rezistat şi reproşurilor şi blestemelor, şi implorărilor ei. Fatima a părut să se resemneze. L-a rugat totuşi să petreacă o ultimă noapte împreună, apoi să se despartă prieteneşte, aşa cum se cuvine între oameni civilizaţi. Încântat că a scăpat numai cu atât, Firuz s-a învoit. Se aşteptase la scene mult mai tari. Fatima era \ numai unt şi miere, ceea ce ar fi trebuit să-l pună pe gzduri. După o noapte de dragoste dezlănţuită se pare că ar fi adormit unul în braţele celuilalt. Potrivit declaraţiilor Fatimei de mai târziu, ea ar fi făcut o ultimă tentativă de împăcare. Înnebunită de refuzul său încăpăţânat, a hotărât să se răzbune. Profifând – desomnul lui Firuz, a coborât din pat şi i-a strecurat între cearşafuri o Cobră, Este inutil să-ţi mai descriu urmarea…

Tony se înfiora. Fără niciun efort de imaginaţie se văzu în locul lui Firuz. Evocă mlădierile line ale cobrei, apropiindu-se pe nesimţite de corpul lui gol, cufundat în amorţeala somnului. Întrezări ca prin vis pe Rosita, tu ochii măriţi de o aprigă” voluptate, urmărind hidoasa scenă…

— Ei ce răspuns îmi dai? stărui Ayar Khan.

— Nu ştiu… am să mai reflectez.

Palmele şi tâmplele i se umeziseră de sudoare. Inima îi bătea tare, luând-o razna. Gând se văzu în cabina actorilor, se instală într-un colţ, spre a evita orice conversaţie cu colegii zgomotoşi, indiferenţi la frământările lui. Îşi schimbă hainele de zi cu costumul de

scenă, şi pentru că se pregătea numai de repetiţie, nu se grimă.

În aşteptarea intrării pe platou, îşi aprinse o ţigară, şi începu să tragă nervos fum după fum. Oferta prestidigitatorului confirma părerea tristă pe care Rosita şi-o făcuse despre talentul lui. Ar fi îndrăznit oare Ayar Khan să propună rolul derizoriu de asistent unui, dansator cu reputaţie, sau cel puţin unuia care promitea?

Din sala, barului parveneau înfundat răpăiri de tobe, însoţite de sunetele ascuţite ale unor instrumente de suflat. O garderobieră tânără intră în cabină, – fără să se sinchisească de bărbaţii aproape goi care se schimbau pentru spectacol.

Tony, te caută un tip alb la păr ca o oaie!

Ce, vrea? rosti morocănos.

Nu ştiu. Nu mi-a spus, Te aşteaptă în vestibul.

Tony se privi instinctiv în oglindă. Ce treabă putea să aibă cu el un timp cu părul – alb?... ii-reveniră în minte vorbele Rositei. Ajunseseră oare homosexualii să-l caute la lumina zilei?... Fu tentat să comunice prin garderobieră vizitatorului că este ocupat, dar în ultimul moment se răzgândi, căci i se trezise curiozitatea.

În vreme ce străbătea sala daneingului, în drum spre vestibul simţi aproape material aţintindu-se asupra lui privirile Rositei, care cânta pe podiumul orchestrei „Picasso’s last words” de McCartney, într-o interpretare nouă. În vestibul îl aştepta un bărbat tânăr, blond, atât de spălăcit încât părea să aibă şi părul şi sprâncenele albe. Un albinos dezgustător ca un vierme de pământ, gros şi alb. Noul venit, îmbrăcat într-un costum gris fier, frumos tăiat, îl salută cu rece politeţe.

Dumneavoastră sunteţi, Monsieur Tony?

Da: Ce doriţi?

Îmi daţi voie să mă prezint: Donlevy, Robin Donlevy din baroul avocaţial Brian Richardson”. Reprezint interesele unei cliente foarte preţuite de noi: Madame Olympie Chavrillon: O cunoaşteţi, dacă nu mă înşel?

Da, am avut onoarea, bâigui Tony.

— Madame Chavrillon este dispusă să încerce lansarea dumneavoastră pe scenele unor teatre cu înaltă reputaţie. În acest scop. vă propune un contract pe termen lung – şapte ani – prin care îi acordaţi în exclusivitate dreptul de a dirija, promova şi fructifica măiestria dumneavoastră coregrafică. Veţi primi anual 24.000 lire sterline, suma putând fi majorată de comun acord, în cazul că veţi corespunde aşteptărilor clientei mele.

Tony simţi că sângele începea să-i circule prin vine mai vertiginos decât trenurile japoneze de mare viteză. Madame Chavrillon nu minţise. Avea într-adevăr încredere în talentul lui. Sau poate că urmărea altceva? 0 – bănuială insidioasă căpătă treptat consistenţă întunecându-i bucuria. Bătrâna doamnă era minată numai de considerente estetice, ori voia să facă din el un gigolo docil? Dacă ar fi avut în vedere ultima variantă nu i-ar fi oferit un angajament atât de strălucit! Un gigolo se lăsa cumpărat cu a zecea sau a douăzec ea parte din suma oferită lui de Madame Chavrillon... 24.000 lire sterliné anual... Transpiră numai la gândul că va dispune de atâţia bani... Cât de uluiţi vor rămâne colegii lui. Iar Rosita îşi va da seama că l-a desconsiderat. Va avea remuşcări şi va veni pocăită să-i ceară iertare...

Evident amănuntele contractului nu le putem discuta aici, rosti cu profesională gravitate avocatul. În cursul dimineţii de mâine mă puteţi găsi la hotelul, „Intercontinental” caméra 2038. Rămân la Paris până la sfârşitul acestei săptămâni. Bună ziua: Monsieur... Monsieur...

— Tony Aubert...

Perfect, Monsieur Aubert. Rămâne deci pe mâine. BUN rămas, Monsieur Aubert!

După plecarea avocatului, Tony se străduí să-şi adune gândurile. Amărăciunile, îndoielile lui, fură spulberate brusc de o bucurie năvalnică. Era de necrezut! Se angaja în sfârşit pe drumul gloriei... Cazul lui nu era unic. Atâţia

cântăreţi şi dansatori se ridicaseră din nimic pe culmile succesului, ale gloriei…

Gustave apăru, rotund că un burduf de brânză. – Ce faci, domnule? Ţi-a venit rândul! Patronul a întrebat de tine!”… i…

Tony. În ispitit să chiuie.

„Să-l ia dracu’ pe patron! Şi pe tine să te ia dry cu! Nu a-mi am nevoie nici de el, nici de orchestra voastră ieftină, nici de dancingul ăsta împuţit, cu cabine duhnind a urină”…

Dar avu înţelepciunea să se abţină. Contractul nu-l semnase încă… Poate că totul se reducea la o farsă.

— Vin imediat, Gustave! Vin imediat!

Intră în sală împresurat de spoturile multicolore, în vreme ce orchestra ataca primele măsuri. Tony se avânţă pe aripile dansului. Se simţea uşor ca un puf aruncat în spaţiu. Evolua cu o graţie, cu o siguranţă exaltantă. Căpătase în clipa aceea conştiinţa propriei lui perfecţiuni… Se lăsă îmbătat, aşa cum se lăsau îmbătate turturelele de abisul înălţimilor…

Numărul lui, încheiat cu un grand écart îl lăsă stors de puteri. Fără să mai acorde o privire directorului prezent în sală, se îndreptă spre cabina pe care o împărţea cu Jo şi cu Gustave.

În noaptea aceasta avea de gând să se dispenseze de obligaţia – prevăzută în contract – de a dansa cu clientèle stârnite de sex appeal-ul său. Pe cele tinere le evita spre a nu stârni gelozia Rositei, iar pe cele vârstnice mai puţin periculoase din punctul ei de vedere, căuta să scape fiindcă îl scârbeau cu cochetăria lor desuetă, cu aluziile abia voalate, asupra unei eventuale continuări a petrecerii în doi, în schimbul unei recompense pecuniare fixate cu anticipaţie.

— Când intră în cabină, avu surpriza neplăcută de a o găsi pe Rosita care-l aştepta fumând nervos o ţigaretă cu aromă tare. Purta o rochie de scenă – bolero stropit cu jeuri şi furou colant brodat cu paiete sclipitoare – care-i

punea în valoare silueta. La apariţia lui Tony aruncă ţigareta şi surâzându-i calin, îl cuprinse cu braţele pe după grumaz.

— Să mă ierţi, scumpişorule! M-am ambalat şi ţi-am vorbit urât ... Iartă-mă!...

Îl sărută lung pe buze, topindu-i resentimentele, răscolindu-i simţurile, trezindu-i bărbăţia aşa cum numai ea ştia s-o facă. Tony rezista de formă, deşi ştia că până la urmă va ceda. Trebuia să dovedească însă – poate mai mult pentru sine – că era stăpânul. Cu gesturi studiat nerăbdătoare, începu să-l dezbrace.

— Nu se poate! se împotrivi slab Tony, Vrei să intre Gustăve sau Jo peste noi?

s-Ei şi? Nu-mi pasă de nimeni!... Dragostea noaltră n-are nevoie de ascunzişuri!... Să înflorească la lumina zilei! ... Să ştie toată lumea că ne iubim... Că ne-am dăruit pe veci unul altuia... Că nimeni şi, nimic nu ne va despărţi...

Rosita nu-i dădu timp să încuie uşa. Se lăsă să cadă pe canapeaua de lângă perete şi-l trase peste ea, gâfâind.

Tony ştia că nu va fi niciodată în stare, că nu va avea curajul să semneze contractul propus de Madame Chavrillon. Nu putea fi în acelaşi timp protejatul bătrânei doamne şi iubitul Rositei. Rosita n-ar fi acceptat să-l împartă cu nimeni. Cu atât mai vârtos o respingea pe Olympie Chavrillon, ale cărei gânduri. ascunse le descifrase e, a intuiţia-i feminină. m

Concepţia, arhitectonică a Galeriilor de Artă Lecourtois împletea simplitatea monastică; a plafoanelor şi a pereţilor albi netezi şi. luminoşi, cu somptuozitatea pardoselilor de marmoră neagră. În această ambianţă de alb şi negru, tablourile aliniate la înălţimea ochilor aruncau exuberante pete multieolore, scoase în evidenţă de spoturile dispuseabil.

Clienţii – puţini la număr, căci la Galeriile Lecourtois nu-şi permiteau să facă achiziţii decât amatorii de artă cu posibilităţi financiare uriaşe se împărţeau în trei categorii distincte: în primul rând Cunoscătoriiz? afinaţi, dar

capabili să facă diferenţa între un Giotto din epoca Assisi. şi. Un Giotto, din uiţima fază florentină, ori dintre un Pica. sso din perioad. a clasică şi un Picasso din perioada albastră; în al doilea rând /snobii, dornici să aibă în colecţiile lor capo d'. opere demne de a figura în cele mai ilustre muzee din lume (din nefericire pentru el acest grup, cuprins de sociologul şi filosoful Thorsten Veblen în categoria socială la classe de loisir, tindea să se restrângă de când impozitele progresive tot mai aspre faţă de cei bogaţi, le fărâmiţau treptat averile); în ial treilea rând se încadrau amatorii de plasamente, miliardari de dincoace, şi de dincolo de Atlantic, la care se adăugau contingentele de emiri, arabi proaspăt îmbogăţiţi de cascada

1.71

petrolului ţâşnit din deserturile Orientului Mijlociu şi ale nordului Africii. Aceşti aprigi „colecţionari de artă apreciată în bani", nu ezitau să achiziţioneze nici operele provenite din furturi. Pentru că nu îi interesa, frumuseţea unui Bosch sau a unui Bruegel, se resemnau să întemniţeze. tablourile respective într-un sale subteran – perfect izolat pentru a le asigura condiţii optime de păstrare – şi de acolo nu le scoteau decât spre a le revinde cu beneficii fabuloase.

Uneori, marii colecţionari, dornici să-şi permanentizeze numele, săpându-l în granit pe frontonul unor clădiri desdinate, ca şi piramidele, să supravieţuiască secolelor, durau muzee, spre a îngădui muritorilor de rând să le admire achiziţiile semnate de pictori sau sculptori clasaţi printre corifeii culturii universale...

Un recent dar foarte asiduu client al galeriilor Lecourtois era financiarul Sabahattin Humaidah. Încadrat de Barry Shannon şi de proprietarul galeriilor – foarte rafinatul şi ultra elegantul Monsieur Denis Lecourtois, un bărbat de vreo 35 – 40 de ani, ajuns printr-un adevărat miracol să concureze galeriile cu renume mondial Sotheby, Heim, Christie, Boccara, Durând Ruel – miliardarul arab umbla printre obiectele de artă, examinându-le cu mult

interes.

În urma lor păşeau plictisiţi – din motive cu totul diferite. – lordul James Grantley – şi Selim Humaidah. Nobilul britanic abia îşi stăpânea căscatul. În primele luni de colaborare cu Humaidah senior, asistase amuzat la masivele lui cumpărături de opere de artă: tablouri, mobile de epocă, tapiserii, sculpturi, cristale, porţelanuri- Financiarul, arab se lăsa ghidat de lordul Grantley, şi în general ţinea seama de recomandările lui. Îi cunoştea capacitatea de cunoscător în domeniul artelor şi îl folosea cu dragă inimă, cu atât mai mult cu cât îi plătea din belşug serviciile. Uneori se lăsa călăuzit şi de propriul său gust. Alegea atunci tablourile cele mai pompiereşti, sculpturile cele mai pompoase şi mai insipide, mobilele cu, cel mai mult clinquant. Stilul Secession îl umplea de încântare, iar în ultima vreme preferinţele-i alunecaseră spre înfloratul Art Nouveau cu arhiabundenţa lui de frunze stilizate. În câteva rânduri, Grantley, nu se putuse abţine să nu-i atragă atenţia asupra erorilor sale de judecată. Humaidah nu păruse a-i lua în nume de rău observaţiile, deşi orgoliul lui suferise în taină. Albassam explicase odată lordului că marele patron era neîndurător cu acei care-l umileau, cu sau fără intenţie, relevându-i lacunele culturii sale. Grantley ridicase din umeri, indiferent faţă de perspectiva unei eventuale concedieri. Era prea comod, prea îndrăgostit de tihna lui lăuntrică, spre a se frământa cu asemenea probleme. Lăsa destinul. să-şi urmeze cursul.

Plictiseala lui Selim avea cauze mai primare. Nu înţelegea arta şi nici pasiunea oamenilor pentru artă. Un pahar cu vin bun, o femeie frumoasă, un automobil de lux, un portofel bine garnisit erau tot ce-şi dorea pe lume. Avea convingerea că interesul pentru artă, manifestat tot mai ostentativ în ultima vreme de părintele său, făcea parte din armele lui de luptă. În ochii europeniilor hipercivilizaţi, Humaidah nu voia să apară în lumina unui păstor de capre îmbogăţit peste noapte ci a unui om cu preocupări superioare. Selim avea convingerea că tatăl său juca şi

acum teatru. Nu credea în sinceritatea atenţiei cu care acesta asculta explicaţiile docte ale lui; Denis Lecourtois, înclinând din cap în semn de înţelegere şi apreciere.

Aveţi aici un Cranach cel Bătrân: „Nimfa şi fântâna”. Nudul acestei femei culcate pe un aşternut de iarbă şi de flori este realizat cu un erotism rafinat, liniile flegante ale trupului ei amintind precizia şi delicateţea stampelor japoneze. Priviţi, Monsieur Humaidah, cât ritm şi câtă modulaţie întâlnim în această pictură”. Femeia zugrăvită de Cranach nu este o sfântă. Ar fi absurd să ne închipuim contrariul. Aşa după cum puteţi observa şi dumneavoastră o înfăţişare demonică, provocatoare, păgână. Aş. Îndrăzni să spun că acest nud l-a inspirat pe Giorgione, când a pictat celebra „Venus adormită”; Dacă pânza lui Cranach ar fi datată, sunt sigur că ar demonstra exactitatea teoriei mele şi anume că „Nimfa şi fântâna” este anterioară lui „Venus adormită”.

Sabahattin privi tabloul de aproape, apoi se trase dea-ndărătelea câţiva paşi şi îl contemplă de la distanţă, înclină capul pe lin umăr apoi pe celălalt, aşa cum făceau amatorii de pictură, văzuţi de el, apoi rosti convins:

Mda!... Frumoasă piesă!... Are relief, sensibilitate...

Lui Selim îi veni să „pufnească în râs. Caracterizările acestea le rostea tatăl său ori de fâte ori i se cerea să-şi dea părerea asupra. – unui; tablou. Le auzise probabil din gură. vreunui” critic, iar. de atunci le; repeta, luându-şi un aer de cunoscător.

Proprietarul galeriei se grăbi să adauge, –

Cranach cel Bătrân nu este. numai autorul unor piese, de o neasemuită” frumuseţe, dar. cota lui la Bursa operelor de artă înregistrează o vertiginoasă creştere.

Ştia că acest ultim argument era hotărâtor pentru oamenii de afaceri...).: ... §fe

Da, un tablou într-adevăr reuşii! grăi Şabahaftin, După o pauză adăugă scurt! Cât?

Pardon? se prefăcu Lecourtois că nu înţelege... w Cât costă?

Lecourtois ridică braţele zâmbind:

Pentru dumneavoastră „un fleac, 250.000 de – lire sterline. Mi-am permis să vă indic preţul în valută engleză, pentru că tabloul provine din colecţia londoneză a, unui duce; care din motive lesne de înţeles vrea să-şi asigure anonimatul.

Lordul Grantley suspină. Într-o vreme, pusese şi el în vânzare tablouri din colecţia familiei Tynan, recomapdând intermediarului respectiv să păstreze tăcerea-asupra numelui său.

Deşi îmi este interzis să divulg identitatea proprietarului, continuă Lecourtois, pot să vă asigur că pânza dispune de patrU certificate de expertiză…

— 200.000 de lire! zise S.abahattin.

Nu ezita, să se tocmească, dacă interesele lui i-o cereau…

Interlocutorul făcu o mutră ofensată:

Preţurile galeriei Lecourtois sunt susceptibile să urce, nu să scadă. Dacă aş scoate tabloul la licitaţie, aş obţine uşor 300.000 de lirei Dar a fost în intenţia mea să vă servesc, findea îmi sunteţi client. V-am oferit o ocazie unică. Ducele de Northlahd este un mare admirator al lui Cranach cel Bătrân şi abia ar aştepta să-l achiziţioneze.

Numele lui Northland, îl stârni pe Sabahattin:

— Cumpăr tabloul! Pentru 240.000 de lire. Ultimul meu preţ!:

Lecourtois; reflectă câteva clipe). apoi obrazul i se lumină.

Fie, cher Monsieiu-Humaidah! Tabloul este al dumneavoastră;

Rosti aceste vorbe ca şi când ar fi făcut o mare concesie. Humaidah se întoarse. spre nobilul britanic:

I.ord Grantley, îl amabil şi completează un cec pentru Monsieur Lecourtois!” 3

Aruncă o ultimă privire asupra tabloului. „Iată o sumă bine investită”, reflectă. Apoi cu voce tare:

Monsieur I. Ecouri ois, te rog să-mi trimiţi pin za ia

„Intercontinental”!

Negustorul luă cecul oferit de Grantley şi-l strecură într-un portofel care mirosea a piele fină.

Mii de mulţumiri! spuse Lecourtois fără să precizeze cui. pentru a nu atinge vreo susceptibilitate.

Dacă ar fi pronunţat numele arabului, l-ar fi desconsiderat pe lord, coborindu-l la rangul de simplu amploiat.

— Mi-aş permite, cher Monsieur Humaidah, să vă arăt un» Van der Heyden excepţional şi un Veâasquez care ar figura cu mândrie în colecţia dumneavoastră. Financiarul ridică mâinile cu palmele în sus: Destul pe azi. Nu uita, Monsieur Lecourtois că ţi-am” cumpărat până acum aproape treizeci de pânze. Aş mai rămâne la dumneata, însă peste o jumătate de oră am un rendez-vous care. nu îngăduie întârziere. Dar pentru că tot sunt aici, mi-ai putea arăta câteva tapiserii? Aş vrea să decorez zidul dinapoia biroului meu cu un Gobelin de mari dimensiuni.

Vă stau la dispoziţie. Permiteţi-mi să vă conduc în sala tapiseriilor.

Curtenitor se înclină uşorântinzând braţul înainte, pentru a-i deschide drumul. Străbătură o galerie afectată mobilierului – secolele XV, XV ŞI XVII erau opulent reprezentate şi pătrunseră într-un salon cu pereţii acoperiţi cu tapiserii somptuoase. Privirile lui Humaidah fură atrase; de o piesă. cu personaje exotice în costume de o exuberanţă debordantă. Lecourtois îi remarcă interesul.

— Am afirmat întotdeauna, Monsieur Humaidah, că aveţi un gust „foarte sigur. V-aţi oprit în faţa-unei tapiserii fără pereche, da, da, fără pereche, ţesută la 1700 în Manufactura de la Beauvais, şi anume în atelierul renumitului Philippe Behagle, şi intitulată, „Plăceri câmpeneşti”. Temă: o plimbare galantă a unor personaje princiare şi a strălucitei lor, suite la liziera unei păduri luxuriante. În depărtare puteţi distinge un râu şerpuit. Ambianţa compoziţiei este inspirată de comediile italiene. Cântăreţii care deschid – cortegiul dansează precum

faunii. Optimismul degajat de această minunată tapiserie este reconfortant pentru oamenii cu fruntea îngreunată de griji. Dimensiunile piesei: înălţimea 2 metri 50, lăţime 4 metri 40.

Financiarul se întoarse iarăşi spre britanic:

Lord Grantley, dimensiunile corespund cu dispoziţia peretelui?

Înălţimea corespunde. Lăţimea depăşeşte cadrul…

Arabul ridică din umeri:

N-are importanţă, îi tăiem marginile…

Un zâmbet aproape imperceptibil ridică uşor colţul buzelor lordului. Lecourtois tuşi spre a-şi ascunde surprinderea. Barry Shannon îşi scărpină placid nasul., Doar lui Se! im îi zburau gândurile aiurea.

,.

— Cum doriţi, Monsieur Humaidah, zise lordul.

Conveniră şi la preţ. Grantley completă un nou cec, care îşi găsi de asemenea loc în portofelul lui Lecourtois. Strângeri de mină cordiale, apoi financiarul şi însoţitorii lui părăsiră magazinul.

Când se văzu în stradă, Sabahatitin aspiră aerul poluat al străzii, care-i păru încântător de proaspăt după miresmele grele din Galeriile Lecourtois. Multitudinea impresiilor vizuale îi dăduseră o senzaţie de greaţă.

Frumosul în cantitate prea mare este indigest! declară sentenţios.

Se instală în Rolls-Royce-ul care-i aştepta, la trotuar. Humaidah şi oaspetele său american pe bancheta din spate. Selim şi lordul Grantley pe strapontine.

— La „Intercontinental”! porunci financiarul prin interfon.

Trase o cortină asupra capitolului opere de artă, dedicându-se acum altor preocupări mai serioase. Ca şi Napoleon, Sabahattin Humaidah avea capacitatea de a-şi distribui problemele economice şi financiare stringente în sertare etanşe. Închidea, un sertar şi deschidea altul, eliberându-şi mintea de orice zgură susceptibilă să-i

tulbure limpezimea judecăţii. Lucid îşi cunoştea defectele şi calităţile. Nu era un om de lume – mirosul caprelor îi mai îmbâcsea încă hainele – dar în afaceri nu-l întrecea nimeni. Bun cunoscător de oameni, izbutise performanţa de à la ei. ti gândurile.

Acum, de pildă, ştia că oaspetele său american siesim. Ţea descumpănit. După sosirea sa la Paris, Barry Shannon luase cina în compania lui Humaidah, făcuseră după aceea o plimbare necesară digestiei – prin Bois de Boulogne, urmată de vizita la Galeriile Lecourtois.

În tot acest timp vorbiseră despre tot felul de subiecte, începând; Cu mersul vremii şi eu previziunile meteorologice, iar după o incursiune în domeniul politicii internaţionale presărată cu digresiuni neinteresante, discutaseră despre femei, despre peripeţiile ultimului Derby şi terminaseră făcând comentarii asupra presuri or fabuloase ale tablourilor.

Shannon era deprins cu artificiile, manevrele; şi subtilităţile oamenilor de afaceri – arabi. Sabahattin Humaidah era, însă mai şmecher, mai viclean decât toţi. ceilalţi. Nu părea deloc curios să afle rezultatul maşinaţiilor întreprinse de oaspetele său la Washington şi New York.

Sabahattiil îl fierbea în oala lui, spre a-i da de înţeles că nu acorda o importanţă deosebită combinaţiei financiare pusă la cale de american. Deşi era foarte interesat de reuşita ei, se abţinea să atace acest subiect, căutând ca şi în alte ocazii, să apară el, Sabahattin, în postura celui solicitat.

În maşină nu puteau discuta, fiindcă Grantley era de faţă. Shannon ar fi pus rămăşag că britanicul era prezent doar fiindcă servea jocul plin de întortocheturi al arabului.

Abia când ajunseră la „Intercontinental” Sabahattin făcu o aluzie la rostul vizitei lui Shanon la Paris.

— Deseară, dragul meu Mr. Shanon, n-am să mă pot bucura de compania dumitale. Trebuie să iau cina cu un grup de financiari arabi şi sud-americani. Dar au să-ţi ţină

de urât lordul Grantley şi fiul meu Selim. I-am rugat să-ţi alcătuiască un program. bogat, une tournée des grands ducs, argumentată de prezenţa câtorva fermecătoare show girls. Presupun dragul meu Shannon, că nu-ţi displac frucfele abia pârguite. Desigur Mrs. Shannon nu trebuie să afle micile noastre aventuri. Mâine de dimineaţă între 10 şi 12 vom avea tot timpul să stăm de vorbă în linişte. Vei fi apoi oaspetele meu la prânz...

12 – Gdmûivi R: j; 1ÍÍ Fir-ve

Când coborâră din maşină, un tip spălăcit, de statură mijlocie, îmbrăcat într-un pardesiu cenuşiu, Jieşi în întâmpinarea financiarului arab.

Mr. Humaidah, vă rog să-mi daţi ascultare câteva clipe... Este vorba de...

Sabahattin îi aruncă o privire rece, indiferentă.

Dacă ai nevoie de vreun ajutor bănesc, adresează-te secretarului meu!

Cu dumneavoastră vreau să vorbesc, Mr, Humaifflabj Bjul.

— Altă dată, Mister, când am să fiu mai liber.

Intră în hotel, urmat de însoţitorii lui. Cu un aer plictisit se adresă peste umăr lui Shannon.

Cerşetorii ăştia au devenit o pacoste publică. Nu faci un pas fără să te împiedici de ei.

Îi întinse o mână. moale, apoi pătrunse singur în ascensor...

Sabahattin intră1 bine dispus. În şpartămentul său. Evenimentele zilei; îi serviseră pânâl acum interesele. Atepta rezultate frumoase şi de pe urma convorbirilor pe care le va avea în cursul serii cu reprezentanţi de frunte ai OPEC. Le lansasezinvitaţii la un dineu orga –, nizat într-unul dintre cele mai prodigioase restaurante pariziene: „La Tour d'Argent". Dăduse instrucţiuni lordului Grantley să stabilească precis, locul fiecărui, oaspete, astfel încât să nu se ivească vreo încurcătură când se vor servi băuturile. Libienilor, de pildă, timoraţi de Interdicţiile. colonelului

Ghadaffi – duşman neînduplecat aâv; Alcooluluicondamnat „de. legile Koranului – aveau să li se toarne în pahare numai juice de fructe, Pepsi-Cola, şi Coka-Cola „asemuitoare la culoare cu vinurile franţuzeşti superioare servite mahomedanilor mai puţin habotnici. Ar fi catastrofal să se inverseze băuturile. Informat, – colonelul Ghadaffi ar ajunge la concluzia că Humaidah încearcă să-i corupă supuşii şi ar reacţiona ca atare:

Şi Sabahattin eră un vigilent gardian al. prescripţiilor esenţiale—ale Korânului. Interdicţia băuturilor alcoolice, justificată în zonele toride ale Arabici şi nordului Africii, nu îşi avea rostul în clima temperată a Europei, – înlăturarea văiului de pe ahipul femeilor arabe, se impunea în cursul peregrinărilor lor prin ţările – Occidentale, contaminate de ideologia liberală, contrară oricărei constrângeri individuale.

Sabahattin suspină. Inutil de complicată era uneori viaţa. Pe de altă parte, aceste complicaţii îi dădeau poate farm o. Calmă, ordonată, fără zguduiri şi surprize, existenţa ar deveni searbădă, monotonă. Omul este destinat prin însăşi natura, lui să lupte pentru a-şi câştiga dreptul de a munci, de a se hrăni, de a se apăra de a-şi proteja familia, de a se afirma. Competiţia este unul dintre factorii de căpetenie ai progresului.

Financiarul îşi zise că speculaţiile filosofice îşi aveau frumuseţea lor, dar că timpul îi era prea drămuit spre a le acorda interesul meritat. Acum trebuia să-şi schimbe îmbrăcămintea pentru dineu. Punea mare preţ pe discuţiile din seara aceasta, îşi dezbrăcă vestonul ajutat de Soames, când telefonul din dormitor zbârn ai insistent. Valetul ridică receptorul, dădu câteva replici monosilabice, apoi se întoarse spre patron:

Zürich, Sir. Mr. Saed Husein solicită permisiunea de a vă face o comunicare urgentă.

Sabahattin îşi încreţi fruntea. De ce îl deranja la această oră nepotrivită delegatul său general din Confederaţia Helvetică? Intervenise oare ceva nou? Luă

receptorul din mina valetului:

— Humaidah la aparat. Ce doreşti, Staz Husein?

Interlocutorul său de la celălalt capăt al firului îşi drese glasul ca şi când şi-ar fi făcut curaj. să vorbească.

Respectele mele. Siadet! Regret că trebuie să fiu mesagerul unor veşti proaste…

Descarcă-ţi sacul! îl zori Sabahattin nerăbdător, Sunt foarte ocupat…

Mult cinstita dumneavoastră fiică…

Soraya! Ei, ce-i cu ea?

— Direcţia şcolii din Fribourgmi-a semnalat dispariţia fiicei dumneavoastră, Siadet…

Sabahattin simţi că-l cuprinde spaima:

Au răpit-o gangsterii? Ce-ai făcut?… Ai anunţat poliţia?»

Desigur! am dat imediat alarma… Se pare însă, că n-ar fi vorba de o răpire… Cercetările întreprinse până la ora actuală au scos la iveală fapte. –… oarecum bizare: „Nu este vorba de o răpire… în sensul obişnuit… ci mai degrabă de o plăcere intempestivă…

Sabahattin răsuflă ceva mai uşurat:

Vreo nouă escapadă a Sorayei… S-a mai întâmplat…

Pauza lungă a „lui Saed îi spori iarăşi alarma.

Siadet, investigaţiile făcute până acum de poliţie au scos la iveală ciudăţenii…

— Fii explicit, Husein! îl repezi Humaidah. Spune tot ce ştii!

Fiica dumneavoastră, Siadet, a părăsit azi-noapte şcoala la bordul Masserati-ului său personal. În cursul dimineţii poliţia stradală a găsit Masseratti-ul – părăsit, – T; în apropiere de parcajul aeroportului…

Asta întăreşte ipoteza răpirii…

Se pare că nu, Siadet… S-a constatat că fiica dumneavoastră a închiriat un Volvo de la agenţia Rent a Car din incinta aeroportului, şi a plecat într-o direcţie necunoscută…

Sabahattin exclamă perplex:

Nu mai înţeleg nimic…

N-aş vrea, Siadet, să vă sporesc neliniştea, furnizându-vă o informaţie încă neverificată…

Sabahattin simţi că îl trec călduri şi fiori de frig ca sub un duş scoţian.

riusem, termină odată cu ocolişurile!

Odată cu fiica dumneavoastră a dispărut de la şcoală şi un tânăr arab, îngrijitor al echipamentului sportiv… Martori, contactaţi de poliţie, pretind că l-ar fi văzut în automobil, alături de fiica dumneavoastră…

Atunci tot de o răpire este vorba…

Nu tocmai, Siadet. Fiica dumneavoastră se afla la volan… Poliţia a dat altă interpretare… O interpretare absolut ridicolă… Refuz să o cred…

— RLasă comentariile personale, Husein! Repetă-mi concluziile poliţiei!…

Cică ar fi fugit în compania tânărului arab!… Ar mai fi fost văzuţi şi în aşte ocazii împreună, ţ. Cum s-ar spune o prietenie pe care eu o – socotesc imposibilă… Fiica dumneavoastră nu se putea împrieteni cu un arab din tribul Şuluba…”

O pânză cernită se aşternu în faţa ochilor patronului. Urechile prinseră să-i vâjâie-şi 1 tâmplele să-i zvâcnească.

„Numai de n-aş face o congestie cerebrală!” îşi zicea. speriat. Se strădui să-şi readucă vocea ia diapazonul normal:

— Ce i-a făcut; pe poliţişti să creadă că fiica mea ar fi fugit de bună v. oie în compania… arabului suluba?

Nu cutez să repet clevetirile iresponsabile ale unor şcolăriţe.

Vreau să ştiu tot).; Husein! Nu măi menajezi as-l cunzându-mi adevărul… rj B

A fost surprinsă de câteva colege îmbrăţişându-se cu tânărul arablntr-o seră a şcolii… altă dată în magazia cu echipament sportiv… în sfârşit… Direcţia şcolii n-a aflat „acest amănunt decât după ce poliţia a întreprins cercetări…

Un val de furie îl răscoli pe Sabahattin:

Spui că era. un suluba?...

Din nefericire, Siadet...

— Te rog să-verifici acest lucru. Vreau să ştiu dacă arabul este într-adevăr un suluba. În al doilea rând, ţin să nu se facă vă va fi în jurul acestui caz. Ziarele să nu-l afle. Cumpără tăcerea martorilor, a poliţiştilor, a conducerii şcolii, a. colegelor fiicei, mele. f, Vei găsi formulelqele mai potrivite... Important este să evităm un scandal. Sper că m-ai înţeles!

— V-am înţeles pe deplin, Siadet, declară delegatul său general din Elveţia.

Financiarul reluă, ceva mai calm:

Husein, angajează serviciile unor detectivi „particulari cu reputaţie impecabilă. Vreau săle: dea de urmă fugarilor. Restul mă priveşte pe mine. Ţine-mă la curent cu desfăşurarea evenimentelor.

Puse capăt convorbirii telefonice. Îl cotropise o mânie at. lt de năvalnică, încât îi venea să ia obiectele, de artă de pe piedestalele de marmură şi să le zdrobească de pereţi. Scrâşni repetând pentru sine: „Suluba, suluba, suluba”! Soraya îl dezonorase, fugind cu un arab din tribul cel mai dispreţuit de beduinii respectabili; în copilărie, Sabahattin întâlnise în deşert indivizi din această comunitate desconsiderată, care se îndeletniceau cu cea mai infamantă dintre meserii, cositorirea vaselor de gătit. Famelici, nespălaţi, împuţiţi, aveau faima tristă de a se hrăni cu hoituri. Deşi se declarau „musulmani, nu erau niciodată văzuţi rugându-se. Arabii drepteredihcioşi îi acuzau de păgânism. Culmea era: că; bărbaţii din tribul suluba, mai ales cei tineri, aveau trăsături agreabile, iar femeile lor – împingeau neruşinarea până acolo încât umblau întoităeauna cu chipul descoperit stârnind cu frumuseţea lor păcătoasă simţurile arabilor onorabili. Numai aşa îşi explica Sabahattin înclinarea bolnăvicioasă a fiicei sale pentru tânărul suluba. Individul o sedusese cu fizicul lui, armă diavolească pusă în slujba coruperii

femeilor arabe.

Era foarte vie în amintirea lui indignarea stârnită în Ku\veit de căsătoria unui beduin cu o femeie suluba» Avea pe atunci vreo 12 ani. Se nimerise să se afle pe o uliţă din AI Kuweit, când tânăra1 pereche trecea spre bazar, probabil spre a face cumpărături. Lumea se-dădea la o parte din calea ei ca şi când s-ar fi temut să se molipsească de lepră. Beduinul mergea cu fruntea sus, înfruntând privirile duşmănoase. Soţia păşea în urma lui, cu ochii plecaţi, umilită, dezorientată. Deodată, din rândurile mulţimii a ţâşniţ o piatră, lovind-o pe femeie în obraz, însângerându-i-l. Năucită, s-a oprit şi şi-a dus mâna la rană. Bărbatul ei a cuprins-o protector cu braţul. Atunci s-a dezlănţuit furtuna. Pietrele au început să plouă asupra lor. Nici nu au avut timp să fugă, să schiţeze un gest de apărare. Strângându-se în braţe au rezistat câteva clipe grindinei, apoi s-au prăbuşit în ţărână. Pietrele au continuat să cadă asupra lor, până ce, i-au zdrobit, transformându-i într-o grămadă de carne sfârtecată amestecată cu pietre, cu oase sfărâmate şi cu zdrenţe de pânză…

I Sabahattin recunoscu în sinea lui că de atunci moravurile arabilor – supuse influenţei occidentale – suferiseră schimbări, dar în esenţă respectul tradiţiilor rămăsese neatins. În Arabia Saudită, inima lumii arabe, poruncile Koranului erau respectate şi îndeplinite fără crâcnire. În calitatea lui de bancher şi om de afaceri arab, era obligat să manifeste principii de o severă moralitate, condiţie indispensabilă pentru a-şi păstra statutul actual.

Crima Sorayei – căci fapta ei nu putea fi altfel calificată – va ieşi în vileag mai devreme sau mai târziu. Toate privirile se vor îndrepta atunci asupra lui, întrebătoare. Ce măsuri. a luat şeful familiei?… Dacă o va absolvi, va fi considerat un element corupt de cancerul liberalismului occidental, un renegat, un duşman al islamismului pur, un cadavru viu. Prietenii îl vor ocoli, iar vrăjmaşii se vor bucura fiindcă nimeni nu-l va mai feri de

loviturile lor.

El, Sabahattin, ar putea eventual să se rezume la sfera de afaceri europeană sau nord americană, – Dar când se va afla acolo că a pierdut suportul arab, rivalii se vor năpusti asupra lui spre a-l zdrobi… Nu! Nu-i va fi posibil să ia apărarea Sorayei, care-şi semnase singură sentinţa de condamnare.

Rămânea ca ei. să hotărască aplicarea pedepsei, potrivit prescripţiilor Koranului…

Porunci cu ton solemn:

— Soames, veşmintele arabe!

Era ca şi cum ar fi hotărât să îmbrace armura de luptă. Pe valet îi miră ordinul stăpânuluii sau. Deşi acesta păstra în bagajele sale articole de îmbrăcăminte native „nu le purtase în afară hotarelor Arabiei decât la unele ceremonii religioase. Ordonă lui Selim, precum» şi secretarilor care aveau să-l însoţească la banchet să poarte costume tradiţionale.

Se strădui apoi să-şi concentreze gândurile asupra discuţiilor pe care avea să le angajeze în seara aceasta. Banchetul oferit în cinstea delegaţilor OPEC întruniţi la Paris în sesiune extraordinară, îi va permite să tragă sfori, astfel încât să-şi slujească propriile interese. Era ştiut că tratativele, contractele, combinaţiile, manevrele din culise aveau adeseori consecinţe mai importante decât dezbaterile desfăşurate în şedinţele oficiale.

Invitaţii trebuiau să sosească la ora 20. Cu zece minute înainte, Sabahattin cobori în Salonul Imperial unde urma să aibă loc festinul pregătit pentru cincizeci de persoane. Lordul Grantley, în calitatea sa de maestru al protocolului, supraveghease personal distribuirea nominală a locurilor, – în funcţie de însemnătatea personajelor participante.

Spectacolul magnificului salon luminat feeric, prilejui lui Sabahattin o tainică satisfacţie. Douăsprezece coloane aurite şi canelate cu elaborate capiteluri corintice, susţineau plafonul înfrumuseţat de sculpturi bogate, ce

încadrau o suită de panouri înfăţişând cele patru sezoane, apoi Aurora, Noaptea şi Triumful dragostei, toate pictate de Langée cu mai bine de-un secol în urmă. În fundul sălii, un cămin de proporţii monumentale, susţinut de cariatide aurite, era dominat de o mare oglindă încadrată de sfeşnice în formă de urnă. Trei lustre uriaşe, cu sute de braţe, revărsau lumina asupra mesei lungi, făcând, să scapere porţelanurile, argintăria şi cristalele orânduite cu artă. Sfeşnice cu luminări aprinse şi jardiniere încărcate cu – flori, desăvârşeau ansamblul decorativ.

Lui Sabahattin îi reveniră brusc în minte sărăcioasele prânzuri înfulecate lacom în bietul cort patern instalat printre stâncile golaşe şi nisipurile deşertului. Trecuseră mulţi ani de atunci, mai lungi pentru el decât o succesiune de secole. Avea toate motivele să fie minaru de ceea ce realizase. Nu i-ar fi lipsit nimic spre a se socoti fericit. Soraya stricase însă totul.

Invitaţii sosiră cu întârzieri variabile. Exactitatea britanică nu constituia calitatea lor dominantă. După salamalecurile şi firitiselile de rigoare curtenia arabă îmbracă un ceremonial cu reguli imuabile – convivii se aşezară la masă – Sabahattin plasase în dreapta sa pe prinţul saudit Abdul Rahman, iar în stânga! spre a nu se spune că face discriminare intre în ahomedani şi creştini – pe conducătorul delegaţiei venezuelene.

Când chelnerii serviră băuturile – alcoolice pentru cei mai mulţi invitaţi – Sabahattin ceru să i se toarne în pahar juice de grape fruit îndeajuns de acrişor spre a precumpăni mâncărurile grase.

Prinţul Abdul Rahman – un bătrân venerabil cu barbă sură şi sprâncene argintii aproape tot atât de stufoase ca şi franjurile mustăţilor – îi zâmbi plăcut surprins:

Cuminţenia dumitalemă încântă, Staz Sabahattin. Este cu atât mai merituoasă cu cât în afara graniţelor Arabiei opreliştea băuturilor alcoolice îşi pierde obligativitatea.

Humaidah. clătină din cap:

Jelalat el Emir, este de datoria noastră să – respectăm legile Koranului, chiar dacă \ ne aflăm pe pământ străin. Putem face excepţie doar când avem la masă invitaţi europeni sau americani, deprinşi să consume alcooluri. Dacă le-am oferi şampanie, iar noi am bea răcoritoare îndulcite, ar avea impresia că vrem fie să le dăm o lecţie de cumpătare fie să-i îmbătăm spre a-i face să vorbească mai mult decât trebuie.

— Sunt de acord cu dumneata, Staz Sabahattin. Japonezii au pierdut parte din calităţile lor esenţiale, când au maimuţărit moravurile europene. Sunt informat că şi la ei se manifestă o tendinţă în sensul reevaluării moştenirii trecutului, a lepădării de influenţele străine nefireşti niponilor. Mi s-a – spus că în întreaga Japonie se ridică tot mai multe voci care cer împăratului şi marilor demnitari să renunţe la veşmintele europene şi să se întoarcă la străvechile Kimonouri. Slăvit să fie numele lui Alah, dar nouă, arabilor, nu ne-a scăzut cu nimic prestigiul fiindcă stăruim a purta şi în Occident humusurile noastre tradiţionale. Şi africanii fac acelaşi lucru. Îi felicit. În fond, de ce să admitem că e mai frumos un frac european decât un veşmânt – arab, ori o multicoloră, robă africană?

Sabahattin înclină din cap în semn de încuviinţare, deşi în sinea lui nu era în totul de acord cu teoriile prinţului. Cum le-ar fi stat unor piei roşii să vină la un dineu oficial împodobiţi cu coroane de pene?… îşi zise că felul lui de a gândi nu era tocmai just. Tineretul de pretutindeni, mai cu seamă cel occidental, nu încerca oare să impună portul acelor inestetici şi murdari blue jeans, care-i, făceau pe toţi să arate a vagabonzi? Cârpiturile ajunseră la modă)…

Între timp se servise primul fel: salată de langustă. Era atât de apetisant preparată, încât conversaţiile aproape că încetară, fălcile rezervându-şi plăcerea masticării regalului gastronomic. Chelnerii, în fracuri negre, apăreau – în şir indian, aducând pe tăvi noi prepărate de peşte, cupe cu icre negre, homari rubinii şi

supe de caracatiţă. Vinurile albe de colecţie, dar mai ales şampania – preferată de unii convivi oricăror alte băuturi alcoolice – umpleau neîncetaţ paharele golite de cei însetaţi.

Un consommé întăritor. Încheie capitolul pescărie, constituind un antract sosirii preparatelor vânătoreşti, culminând cu „raţe sălbatice în sârn e. În cei cincisprezece ani scurşi după revărsarea belşugului peste deserturile Arabiei, locuitorii veşnic flămânzi de până atunci, avuseseră timpul, să-şi educe papilele gustative puse în contact cu minunile bucătăriei occidentale, ajungând a se număra printre puţinii qourmets pricepuţi să savureze trufele, stridiile şi acei arhiscumpi peştişori denumiţi omble chevalier, găsibili numai în lacurile elveţiene şi recent pe cale de dispariţie.

Lordul Grantley studia amuzat expresia de beatitudine aşternută pe chipurile acestor proaspeţi magnaţi ai petrolului, ajunşi peste noapte să manipuleze milioane de eurodolari, aşa cum copiii învârteau odinioară bilele.

— Salonul Impérial zumzăia ca un roi de albine pe fundalul sonor al unei muzici decafé concert cântată în surdină, spre a favoriza digestiei. Se încolăceau felurite limbi şi dialecte africane, arabe şi sud-americane dominate însă de engleza ajunsă unicul mijloc de comunicare al tuturor invitaţilor. Franceza avea mai puţină trecere fiindcă dintre francophoni, numai algerienii avuseseră parte de şansa pactolului petrolifer.

În vreme ce se rezuma să converseze prin forţa lucrurilor numai cu invitaţii din preajma sa, Humaidah îşi arunca din când în când privirile asupra întregii mese spre a – se asigura că toată lumea era tratată cu aceeaşi consideraţie. Ştia că în timpul banchetului discuţiile serioase erau. excluse. Dar la cafea şi la liqueururi, care urmau să fie servite în salonul Napoleon, conversaţiile îşi vor pierde treptat frivolitatea şi se vor concentra asupra petrolului. Băuturile alcoolice vor amorţi unele minţi, dar

vor dezlega limbi. Şi arabii, şi negrii şi sudameri, cânii vor fi tentaţi să spună mai multe dëçât şi-ar fi permis în stare de trezire.

El, Sabahattin nu se atinsese de alcool, căci voia să-şi păstreze neatinsă claritatea minţii în convorbirile de afaceri care vor urma negreşit. Din nefericire, nesocotinţa Sorayei îi revenea stăruitor în minte, răvăşindu-i gândurile, frânându-i elanul, încurcându-i planurile.

După dessertui îmbelşugat – torturi monumentale, piramide de fructe, clătite flambate stropite cu „Grand Marnier", flan-uri fragede, meringue-uri glasate, tarte şi suffle-uri, pralinate, – invitaţii îngreunaţi ca nişte gâşte îndopate, se ridicară de la masă şi se îndreptară sure Salonul Napoleon, spre a-şi spăla gâtlejul cu cafele. Cei familiarizaţi cu Istoria Romei Antice, regretau moartea acelui bizar dar atât de util obicei, potrivit căruia convivii ajunşi la saturaţie vomau spre arşi descărca prea plinul burţilor, ca după aceea, să a ia de la început cu festinul.

Sabahattin ştia că bătălia la conferinţa OPEC se va da între partizanii unei creşteri lente a preţului petrolului dirijaţi de bagheta; Arabiei Saudite şi între adepţii majorării: lui masive. La ultimele sesiuni triumfase principiul moderaţilor. Ce se va întâmpla însă mai târziu? Viitorul lumii occidentale depindea de hotărârea pe care 0 vor lua delegaţii în zilele următoare...

Instalaţi în fotolii „Empire", oaspeţii îşi sorbeau cafelele îşi savurau liquerurile şi coniacurile, aşteptând să se retragă chelnerii, spre a-şi scoate ghiarele şi a se înfrunta în discuţii „amicale", uvertura conferinţei de mâine.

Lordul Grantley se eclipsă discret. Dispărură şi chelnerii, r»! *, J\u V>< – W

Delegaţii se grupară pe nesimţite, pOtfâvit intereselor şi directivelor primite de acasă. Simpatiile personale nu aveau importanţă: Chiar dacă nu şi-rar fi cunoscut personal invitaţii, Sabahattin ar fi avut posibilitatea să le diferenţieze ideile şi apartenenţa politică

numai după modul de a se îmbrăca. Personajele în burnuzuri Simple, de o albeaţă imaculată, reprezentau statele arabe conservatoare: Arabia Saudită. Emiratele Arabe Unite, Kuweitul şi Qatarul. Delegaţii Irakului, Algeriei şi Libyei, ţări socialiste, purtau haine sobre, europene, cravate negre sau cenuşii, lipsite de fantezie. Trimişii Nigeriei şi Gabonului, state, africane în plină dezvoltare şi afirmare, arborau ostentativ robe multicolore, cu desene exuberante, mândrindu-Se cu pielea lor neagră, cu bogăţia lor proaspăt obţinută. Numai delegaţii Iranului, Venezuelei, Ecuadorului şi Indoneziei păstraseră respectul pentru tradiţiile vestimentare europene înfăţişându-se la banchet în costume de seară, cu o impecabilă „cupă" britanică. Supremaţia modei europene – copiată odinioară: cu servilism de neeuropeni – intrase în eclipsă.

— Sabahattin, deşi în afara fruntariilor Arabiei purta veşminte occidentale – 6 comode, funcţionale, care-i permiteau să treacă neobservat – rămânea în sufletul lui un arab şi ca orice bun arab, dorea să imprime cultura şi civilizaţia arabă – graţie stăpânirii petrolului, şi indirect a aurului – şi în lumea occidentală-Rana deschisă «; în sufletul lui Sabahattin de fuga Sorayei, îl fulgeră iarăşi. Ip planurile lui ea ar fi trebuit să joace un rol important. Măritând-o cu Ali Yusuf Abdulah, – unul dintre cei mai bogaţi şi puternici emiri din Peninsula arabă, ar fi pătruns în cercul: strict al aleşilor între aleşi. Dar Soraya îi încurcase toate iţele.

Datorită prăbuşirii valutei americane, Kuweitul pierde un milion de dolari pe zi, în raport cu alte monede care şi-au păstrat stabilitatea! se auzi, singularizându-se printre celelalte voci glasul lui Salem Ahmed Nasser; şeful delegaţiei kuweitiene. Dacă această stare de lucruri nu va fi remediată, beneficiile OPEC pe anul în curs vor scădea cu cel puţin 10 miliarde de dolari…

Chiar dacă ar scădea cu 10 miliarde de dolari, beneficiile noastre ar rămâne totuşi deasupra nivelului de 100 miliarde de dolari, declară calm reprezentantul sau di

t, Hayel Mahomed Ghalib. Ceea ce „între noi fie vorba constituie o sumă deloc neglijabilă!”

Venezuelanul Romulo Pérez găsi cu cale să intervină:? 0

Nu; este cazul să păcătuim printr-un pesimism exagerat, dar nici; să ne lăsăm îmbătaţi cu apă de trandafiri. Căderea dolarului constituie un fenomen ireversibil. Indiferent de majorarea lentă sau rapidă a preţului petrolului, trebuie, să adoptăm formula „panelului celor unsprezece monede străine, care să înlocuiască dolarul în tranzacţiile noastre cu statele consumatoare de petrol. În discuţiile purtate până în prezent s-a propus ca panerul să cuprindă dolari australieni şi canadieni, franci elveţieni şi francezi, – mărci vest-germane, yeni, guldeni danezi, coroane suedeze şi lire sterline;

Calculele ar fi deosebit de „complicate, replică arabul saudit.

— Complicate sau nu, procedeul trebuie folosit, stărui venezuelanul. Numai aşa putem evita consecinţele catastrofale pentru noi ale variaţiilor devizei americane. MăsiliţiM; să vă atrag atenţia, – Mr. Ghalib că formula panerului a fost propusă de nouă state: Aleeria, Ecuador, Gabon, Indonezia, Irak, Libya, Nigeria, Qatar, precum şi de ţara mea.

Arabia Saudită nu este de acord eu acest expedient lipsit de realism…

v Arabia Saudită încearcă să impună un imobilism care ne lezează grav interesele, rosti tăios Ali Medjid

Barkati, delegatul Algeriei. La Libreville în 1975 s-a lansat ideea folosirii drepturilor de tiraj special în locul dolarului. S-a pretins atunci că veniturile statelor membre ale OPEC ar scădea în trei ani cu peste 20 miliarde dolari… Cert este că actuala situaţie nu mai poate fi tolerată. Barilul de petrol costă astăzi 14, 70 dolari. Dolari devalorizaţi, a căror putere de cumpărare a scăzut nu aproape 400 o/o faţă de dolarii din 1973…

Exageraţi, Mr. Barkati! replică Hayel Mahomed –

Ghalib. Dolarul este suferind, dar restabilirea lui rămâne oricând posibilă... Arabia. Saudită consideră că preţul actual al barilului poate fi îngheţat până la începutul anului viitor. Atunci ne vom întruni din nou şi vom hotărî dacă este sau nu cazul să majorăm masiv preţul petrolului...

Algerianul refuză să cedeze:

De ce să hotărâm la anul o majorare masivă, mai greu resimţită de statele consumatoare de petrol şi să nu ridicăm încă de acum preţul barilului cu încă 10 sau 15 %?

Iată o idee rezonabilă! îl susţinu Hafiz el Kadir, reprezentantul Libyei. Am recupera în acest caz peste 2 miliarde de dolari".

— Nu cred că este înţelept să provocăm occidentul şi statele în curs de dezvoltare, printr-o nouă majorare a preţului, petrolului, care ar risca să provoace o criză. economică mondială, cu consecinţe grave în primul rând pentru n04, îşi menţinu Ghalib punctul de vedere adoptat încă de la începutul conferinţei.

Delegatul algerian ridică mânioş tonul:

— Poziţia regatului Wahabit este incompatibilă cu statutul OPEC, însărcinat să apere interesele membrilor săi. În ceea ce mă priveşte voi acţiona consecvent pentru majorarea în continuare a preţului petrolului. Sunt convins că în această chestiune mă bucur de un „consens aproape general... Minoritatea, Mr. Ghalib, nu poate dicta voinţa ei majorităţii...

Ghalib ridică braţele într-un gest de totală indiferenţă:

Sunteţi liberi să luaţi ce măsuri veţi crede de cuviinţă. Arabia Saudită nu îşi va schimba hotărârea. Vom continua să vindem barilul cu 14.70 dolari.

Sabotaţi interesele membrilor OPEC!

Lipsa dumneavoastră de politeţe nu mă surprinde...

Domnilor, domnilor, să nu ne pierdem calmul! interveni reprezentantul Kuweitului. Aş propune o soluţie de mijloc...

Sabahattin asculta ciocnirile verbale dintre delegaţi, cu o atenţie diminuată de propriile lui preocupări. Când îi invitase la banchet, avusese de gând să îşi atribuie un rol mai activ în rezolvarea problemelor interesante şi pentru el în cel mai înalt grad. Dar neghiobia Sorayei începuse să-l obsedeze. Cum se va justifica faţă de emirul. Yusuf Abdulah, viitorului său ginere? Era de presupus că fiica lui îşi pierduse virginitatea. Sabahattin cunoştea concepţiile tinerei generaţii. Fetele erau avide să cunoască dragostea, mai înainte chiar de a deveni nubile. Clătină mânios din cap. Lumea se rostogolea pe o pantă foarte înclinată, fără a şti ce i se va întâmpla la capăt. Dacă nu vor fi luate măsuri aspre, imediaţe, societatea de mâine va fi pusă în faţa unor perspective foarte sumbre. Principiile severe ale moralei arabe erau singurele capabile să readucă tineretul pe făgaşul cel bun… Dar numai dacă ar fi aplicate strict, fără menajamente, oricare ar fi consecinţele…

— Pari îngândurat, Staz Sabahattin! Te-au supărat discuţiile tari purtate de unii dintre oaspeţii dumitale?

Glasul blajin, calm „al prinţului Abdul Rahman, îi mângâie auzul după violenţele de limbaj atât de disonante ale delegaţilor Algeriei şi Libyei.

Este adevărat, Jelalat el Emir, excesele lor verbale contravin tradiţionalei politeţe arabe. Dar nu aceasta este esenţialul. Unii oameni îşi închipuie că vor obţine tot ce vor, dacă bat cu pumnul în masă.

Până la urmă, învinge raţiunea, Staz Sabahattin. Dacă n-am avea această încredere, am renunţa să mai continuăm lupta… Am impresia că nu mă ascultaţi, Staz Sabahattin…

Vă cer iertare, el Emir! Mă frământă însă o mistuitoare amărăciune, ca să nu folosesc un termen mai dur, spre a vă zugrăvi starea mea sufletească. Îmi permiteţi să vă cer o povaţă? înţelepciunea dumneavoastră, el Emir, îmi va lumina poate şi mie mintea îngăduindu-mi să iau hotărârile cele mai potrivite…

Experienţa vârstei – privilegiu pe care – obţii vrând

nevrând odată cu trecerea anilor – poate folosi uneori şi celor tineri.

— Te ascult, Staz Sabahattin…

Financiarul îi destăinui – fe» la început pe ocolite – apoi cu totală sinceritate – escapada fiicei sale, fără a încerca să-i atenueze vina. Ştia că mai de vreme sau mai târziu, totul va ieşi la suprafaţă. Nu era pentru întâia oară că prefera să joace cu cărţile pe masă.

Destăinuirile lui Humaidah nu-l mirară pe prinţul Abdul Rahman.

Fiica dumneavoastră, Staz Sabahattin, este o biată victimă a unor concepţii de viaţă occidentale, străine de morala noastră. O plâng din adâncul inimii. Dar asta nu înseamnă că îţi este îngăduit să-i ierţi nesocotinţa. Dacă laşi într-un coş cu portocale sănătoase, o portocală stricată, este sigur că aceasta le va îmbolnăvi şi pe cele bune.

Atunci ce-mi rămâne de făcut, el Emir?

— F Citeşti jurnalele, Staz Sabahattin?

Le citesc, el Emir. Rubricile economice şi politice. De celelalte nu prea am timp.

Păcat. Ai fi găsit soluţia, călăuzindu-te după un caz întâmplat la noi, în Arabia. Principesa Misha, nepoata emirului Mahomed Bin Abdul Aziz şi-a încălcat obligaţiile morale fugind cu un student, Musleh al Shaer, de o condiţie socială inferioară ei. Fapta principesei Misha era şi mai gravă decât a fiicei dumitale căci avea. statut de femeie căsătorită. Era măritată, cu un emir cu obârşie regală”, deopotrivă cu a ei, dar căsnicia se des. trămase repede. Principesa şi iubitul ei au fost prinşi, pe când încercau să părăsească clandestin Arabia, folosindu-se de un avion străin. Au fost judecaţi şi condamnaţi. Ea a căzut sub gloanţele unui pluton de execuţie, în prezenţa studentului, apoi lui i s-a tăiat capul într-o piaţă publică din Jiddah. Ziarele occidentale, setoase de senzaţional, au publicat articole gălăgioase, condamnând moravurile noastre.

— Ambasada Arabiei Saudite din Londra a fost atunci autorizată să publice o declaraţie oficială: „Arabii vinovaţi au, suferit pedeapsa capitală, în baza sentinţei unui tribunal Islamic. Pentru crima de adulter se aplică pedeapsa cu moartea”.

Humaidah. clătină din cap cu amărăciune:

Înţeleg, el Emir, înţeleg…

Pedepsele noastre par aspre occidentalilor, Staz Humaidah. Sunt atât de orbi încât nu-şi dau seama că îngăduinţa lor, «în faţa valului crescând de nelegiuiri, nu este decât un simptom de slăbiciune, la; unei lumi bătrâne, incapabile să se mai apere, o laşitate ascunsă sub masca unei aşa-zise umanităţi… Apoi trecu la altă ordine de idei, ea şi când nesocotinţa. Sorayei şi consecinţele ei n-ar fi meritat o discuţie mai amplă: Ce părere ai, Staz Sabahattin, de ideile algero-libienilor? Sunt consternat de lipsa lor de previziune. Nu-şi dau seama că majorând masiv preţul petrolului vor provoca o criză acută în economia occidentală, falimentul ei lovindu-ne implicit şi pe noi. La ce ne vor mai servi miliardele de dolari hârtie, sauorice altă /valută, „dacă nu vom mai găsi nimic de cumpărat? Dacă clientul „piere, piere şi furnizorul. Membrii OPEC-ului nu înţeleg acest adevăr elementar… Astăzi asistăm la un fenomen şi mai complex, Staz Sabahattin. Lumea occidentală strangulată de pretenţiile noastre crescânde, caută cu febrilitate noi surse de petrol. Şi a început să le găsească. În Alaska, în Mexic, în Marea Nordului, în zona continentală a coastelor estice ale Statelor Unite… Rezultatul se vede., O producţie sporită; de petrol, susceptibilă; să creeze „Un surplus în stare să compromită fragilul echilibru actual dintre cerere şi ofertă. Când oferta va depăşi cererea, poziţia noastră de producători monopolişti de petrol, nu numai că va fi zdruncinată, dar ne va pune în faţa unor probleme insolubile…

Humaidah asculta cu aparent interes expunerea bătrânului emir, care fără să lanseze teorii absolut noi,

vădea cunoştinţe surprinzătoare în domeniul economiei petrolului. Beduinii din deserturile Arabiei se adaptaseră uşor condiţiilor din jungla lumii afacerilor occidentale. Sabahattin, cucerit treptat de cazuistica emirului, aproape că uitase trista aventură a Sorayei.

Îmi pare rău, Jelalaţ el Emir, dar părerea mea nu coincide în totul cu a dumneavoastră. Deşi accept realitatea apariţiei unui surplus de petrol pe piaţa mondială, socotesc trecător acest fenomen: Omenirea va avea nevoie de cantităţi sporite de combustibil. Atâta vreme cât nu va reuşi să găsească izvorul unei energii ieftine „îndestulătoare, lumea occidentală va rămâne la cheremul nostru. Şi de acest avantaj trebuie să profităm din plin astăzi când sân tern stăpâni pe situaţie.

Prinţul clătină din cap cu îndoială.

Dumneavoastră tinerii, Staz Sabahattin, sunteţi prea impetuoşi. Se spune că moderaţia este apanajul bătrânilor. Eu o socotesc o virtute pe care toţi oamenii cuminţi ar trebui s-o practice… Ei, dar s-a făcut târziu, adăugă după ce îşi consultă ceasul de buzunar, un „Piaget" din platină lucrat manual.

„Vârstavenerabilă nu l-a ferit de păcatul deşertăciunii, reflectă Humaidah cu îngăduinţa condescendentă a tinerilor faţă de slăbiciunile unor bătrâni simpatici.

Trebuie să mă culc devreme, explică prinţul. Mâine de dimineaţă plec la Roma, unde am să rămân o zi sau două, iar de acolo îmi iau zborul spre Statele Unite. Bătrânul scăzu glasul/ spre a fi auzit numai de Humaidah. Sunt pe punctul de a face investiţii serioase în Arizona şi în California. Te sfătuiesc să mă imiţi. Îţi dau povaţa asta fiindcă ţin la dumneata…

Acum câteva luni îmi spuneaţi că cele mai sigure investiţii se pot face în Anglia şi în Franţa, el Emir…

De atunci opţiunile mele s-au schimbat, Staz Sabahattin. Europa nu mai prezintă siguranţă. Tergiversările marilor puteri în domeniul dezarmării,

Angola, Zairul, Cornul Africii, Iranul, sunt tot atâtea elemente, care mă îndrituiesc să ajung la o concluzie, pentru mine axiomatică. Al treilea război mondial a început în Shaba. Ştiu, ai să-mi spui că nu fac decât să repet teoria formulată de preşedintele Leopold Senghor. Te asigur că am gândit-o înaintea lui, dar nu am lansat-o în public… Staz Sabahattin, preferinţele mele Sentimentale sunt orientate tot către Anglia. Nu uit că mi-am făcut studiile la Oxford. Dar raţiunea mă îndeamnă să pun Surdină glasului inimii; Deci, imită-mă! Investeşte grosul capitalurilor în Lumea Nouă… >!

Aş zice că Lumea Nouă este astăzi Lumea Arabă renăscută, el Emir. Americanii şi ruşii au îmbătrânit înainte de vreme.

Emirul Abdul Rahman, îl salută ducând mâna la inimă, la gură şi la frunte.

Te las cu bine, Staz Sabahattin! Sper să ne revedem în Statele Unite…

Eventual parteneri, el Emir…

13 – Oameni în Rolls-Royce

— De ce nu? Am mai încheiat: împreună afaceri reciproc profitabile. Ai vreo idee nouă?

Am să v-o comunic de îndată ce se va cristaliza…

— Perfect.

— Începând de săptămâna viitoare mă găseşti la San-Franeiisco: Hotel Intercontinental.

Eventual am să vă vizitez, el Emir.

Te aştept oricând. cu plăcere. Noapte bună, Staz Sabahattin!

Plecare prinţului Abdul Rahmian, dădu semnalul dispersării oaspeţilor. Banchetul se încheie într-o atmosferă atât de încărcată, încât ruină digestia celor mai mulţi convivi: „Şi pentru Humaidah rezultatele agiapei nu fuseseră cele scontate. Poate că şocul provocat de ticăloşia Sorayei îl descumpănise, împiedicându-l să se ocupe în

linişte şi cu toată seriozitatea de afacerile lui. Acum însă îşi recâştigasecalmul. Când se afla într-o situaţie limită ştia să se stăpânească, să-şi refacă echilibrul, lăuntric. La fiica lui se mai gândea aşa cum te gândeşti la un dispărut. Căci pentru el Soraya nu se mai afla printre cei vii…

*

* * *

Barry Shannon, încă amorţit de somn, încearcă să-şi aducă aminte cum de ajunsese în această cameră tipică de bordel de lux, în compania fetei cu piele trandafirie, oare dormea ghemuită cu spatele spre el. Reuşi să recapituleze evenimentele din seara trecută până când făcuse rămăşag că va goli din câte o sorbitură, trei sticle de şampanie la rând. Unde se întâmplase asta? La „Acapuleo”? La»” Crazy Ilor se?” La „Sandy’s”? La „Copacabana!”… Petrecuse regeşte în compania lui Selim Humaidah, a câtorva prieteni ai lui, arabi şi europeni, toţi tineri, la care se adăugase un stol de balerine, steluţe de film, studente sau pur şi simplu hetaire de lux. Dar cum nimerise aici n-ar fi putut să spună.

Vag scârbit, Shannon coborî din pat şi trecu în camera de baie. Se examină în oglindă şi constată că barba îi crescuse umbrindu-i obrajii. Pe o poliţă de cristal se aflau instrumente de ras foarte curate. Shannon îşi zise totuşi că e mai cuminte să se radă cu aparatul său la Intercontinental. Era un fanatic al igienei, fiindcă îl înspăimântau bolile. Doar pericolul contaminărilor venerice îl înfrunta fără să se poată abţine. Până acum suferise câteva mici accidente, rezolvate din fericire expeditiv de medici experţi.

Se spălă conştiincios şi se înapoie în dormitor. Îşi adună veşmintele risipite peste tot şi se îmbracă la repezeală, mai cu seamă că ceasul lui. de mână indica ora 9. Întâlnirea cu Sabahattin Humaidah nu îngăduia întârziere.

Înainte de a pleca, scoase din portofel câteva bancnote mari – dolari în hârtii de câte o sută – şi le lăsă la

vedere pe noptieră. Aruncă o ultimă privire asupra fetei adormite şi părăsi încăperea.

Când se văzu în stradă, trase în piept aerul curat; Nu încercă să reţină adresa casei. Episodul din noaptea aceasta i se va şterge din minte aşa cum se şterseseră alte sute de episoade asemănătoare. Remarcă doar că se afla pe un mare bulevard, cu imobile rezidenţiale, cu pietoni corect îmbrăcaţi, cu automobile luxoase oprite de-a lungul trotuarului.

Razele soarelui se cerneau printre frunzele jucăuşe ale copacilor, aşternând pe asfalt pete mişcătoare de lumină şi de umbră. Cântece de păsărele se îngânau cu zgomotele relativ modeste ale străzii.

O femeie tânără, foarte cochetă, care lăsa în urmă un suav parfum, „Chanel 5”, trecu pe lângă Shannom ispitită de muşchiulatura lui atletică, schiţă un zâmbet. Americanul stârnit, se uită după ea, dar în ultimul moment întoarse capul. În dimineaţa aceasta încheiase capitolul „femei”, căci peste patruzeci de minute – în compania lui Humaidah – va deschide capitolul „afaceri”.

Un taxi îl duse la Intercontinental. Ajuns în apartamentul său făcu un duş, se rase la repezeală, apoi îmbrăcă un costum sobru, aşa cum obişnuiesc oamenii de afaceri.

ta zece precis, zbârnâi telefonul:, – Mr. Humaidah vă aşteaptă în apartamentul său, Mr. Shannon, îl anunţă Husein Arvani, primul secretar al financiarului.

Barry se deprinsese a-şi struni emoţiile, astfel încât se afişeze în orice împrejurare o mască imposibilă, flegmatică, un calm uşor ironic exasperant pentru interlocuitorii impulsivi, colerici. Acum avea să joace totul pe o carte. Dacă rezultatele vor corespunde aşteptărilor, va obţine nu numai o poziţie dominantă în lumea bancară americană, dar va plăti şi nişte poliţe grele duşmanilor care îi tăiaseră aripile tocmai când începuse să se discute la Washington cu toată seriozitatea, candidatura sa la Secretariatul Trezoreriei Statelor Unite. Câte lovituri, câte

umilinţe îndurase. Toţi se coalizaseră împotrivă. lui. Până şi prietenii i se înstrăinaseră. Ultima vexaţiune, meschină dar cu atât mai usturătoare – ridicarea paşaportului diplomatic care i se acordase în calitatea sa de consilier al Preşedintelui – îi rănise profund orgoliul.

Nu abandonase însă nicio clipă speranţa că se va redresa. Arabii îi oferiseră şansa de a-şi lua din nou zborul. Sabahattin Humaidah jucase pentru el rolul providenţei. Încrezător în competenţa, ingeniozitatea, talentul, şi mai ales machiavelismul lui Shannon, grefate toate pe un temperament deosebit de combativ, care re –, fuza să accepte înfrângerea, arabul îi dăduse prilejul de a arăta, ce poate.

El, Barry, ştia că Humaidah îl folosea drept instrument, dar accepta rolul fiindcă era răsplătit cu generozitate. Nu avea de gând să rămână la infinit în această situaţie subalternă. De îndată ce-i vor creşte iarăşi aripile, se va lansa din nou în afaceri pe cont propriu. Dar până atunci era silit să-şi roadă zăbala.

Înainte de a se înfăţişa lui Humaidah bău un pahar cu whisky, pentru a-şi biciui organismul. Alcoolul în mici cantităţi, îl stimula, oălindu-i nervii, ascuţindu-i inteligenţa, zgândărindu-i imaginaţia.

Financiarul arab, asistat doar de Selim, îl primi în salonul apartamentului imperial, transformat pentru circumstanţă în cabinet de lucru. După indispensabilele formule de politeţe oare însoţiră strângerile de mină „îl pofti să ia loc.

— Acum suntem în sfârşit între noi, Mr. Shannon. În prezenţa fiului meu poli vorbi deschis. Pe masa cu rotile de colo ai băuturile, lângă dumneata ţigările de foi şi ţigaretele. Dezagrementul de a te servi. singur este precumpănit de avantajul de a nu fi auzit de urechi indiscrete. Descarcă-ţi sacul! în ce stadiu te afli? în seri –, sorile pe care mi le-ai trimis până acum mi-ai dat numai informaţii trunchiate.

Shannon alese tacticos o ţigară de foi, o decapita cu

o ghilotină minusculă de argint şi şi-o aprinse cu chibritul.

Bravo! exclamă apreciativ Soţ im. Eşti un rafinat, Mr. Shannon. O ţigară de foi de o calitate superioară, nu se aprinde cu bricheta ca la flacăra unei luminări, iar în lipsă de aşa ceva – şi pentru asta ne cerem scuze – se folosesc chibriturile.

Humaidah îşi spuse cu tristeţe că intervenţia fiului său îi caracteriza superficialitatea. Se abţinu însă a-şi manifesta nemulţumirea, – pentru a nu-l inhiba.

— Prima fază a acţiunii noastre – faza de pregătire strict secretă – s-a încheiat cu un remarcabil isucces, declară Barry Shannon, bucurându-se de satisfacţia pe care o Citi pe chipul lui Humaidah. Pot să vă informez că 20% din acţiunile lui „Bank of America and South Asia" au trecut în mâinile noastre, prin cumpărări" executate în taină, fără ca Ronald Chandler şi oamenii lui să fi aflat ceva.

Humaidah se izbi eu palma peste genunchi exteriorizându-şi satisfacţia, gest lipsit de eleganţa care-i amintea originea umilă.

Nici Securities and Exchange Comission n-a prins de veste?

N-a prins pentru că i-am avut grijă să achiziţionez acţiunile exact aşa cum v-am explicat, în cursul discuţiilor noastre preliminare, 5% pe numele emirului Ali Yusuf Abdulah şi câte 5% pe numele lui Mohamed Alkaf, Syed Awad al Essay şi Abdul Obaid, oamenii dumneavoastră de paie.

De ce le-aţi cumpărat fraeţionate? întrebă Selim cu naivitate.

Humaidah închise ochii şi îşi strânse buzele ca şi când ar fiiforimit o lovitură în moalele capului. Imbecilitatea fiului său părea să fi atins proporţii patologice.

Ţi-am mai explicat, Selim, îi spuse cu durere în elaş. Dacă toate acţiunile ar fi fost achiziţionate de un singur cumpărător, acesta ar fi avut obligaţia să-şi declare în mod

public stocul cumpărat. Lee ea impune oricărei persoane fizice sau juridice să informeze autorităţile şi publicul dacă şi-a procurat mai mult de 5» /n din acţiunile unei societăţi. Fiind fraeţionate în patrupachete de câte; 5% pe numele a patru persoane, obligativitatea publicităţii cade.

— Am înţeles, tată, rosti Selim bucuros că părintele său se arătase atât de dornic să-l lămurească.

Dacă operaţia ar fi ajuns la cunoştinţa lui Chandler şi a comitetului. directorial, adăugă Sabahattin, aceştia şi-ar fi luat măsuri de apărare, întârziind sau eventual zădărnicind încercar ea noastră de a acapara Banca.

Exact! întări – Shannon. Acum după ce am achiziţionat pe sub mână 20% din acţiuni, putem declanşa la lumina zilei acţiunea de înghiţire a Băncii. Fălcile crocodilului – personificat de grupul Humaidah – se vor deschide larg şi vor hăpăi sacul cu miliarde ale grupului Chandler şi compania.

Sabahattin clătină din cap în semn de încuviinţare:

— Ai lucrat bine, Mr. Shannon.

Mulţumesc, Mr. Humaidah.

Vrei să mai pui o întrebare Selim? zise bătrânul financiar.

Da, tată. Mai am o nedumerire. Cu 20% din acţiuni este oare posibil să obţii controlul asupra unei Bănci care poate arunca în bătălie celelalte 80 % din acţiuni spre a înfrânge ofensiva noastră?

Întrebarea ta nu este lipsită de sens, Selim. În mod practic, într-o asemenea bătălie, un pachet de 20% din acţiuni reprezintă o avangardă invincibilă, cu atât mai mult cu cât marii acţionari ai Băncii nu dispun nici ei de mai mult de 20 – 30% din acţiuni, restul fiind în posesia micilor deţinători, care constituie o masă fluctuantă uşor de manevrat. Poziţia lui" Chandler este destul de şubredă. Marii acţionari nu se arată niciodată unanimi în a sprijini comitetul directorial în exerciţiu. Fricţiuni, rivalităţi, interese meschine, împiedică crearea unui front unic. Cât priveşte micii acţionari, avem la dispoziţie o armă

formidabilă, denumită merger care ne permite să le achiziţionăm acţiunile oferind un preţ superior cotării lor în Bursă. Am să-ţi explic mai târziu tehnica operaţiei. Acum nu ne mai rămâne decât să fixăm ora H. Ora declanşării marii bătălii. În această fază cu cât elementul surpriză este mai mare, cu atât cresc şi şansele noastre de reuşită, zise financiarul arab.

Dacă-l prindem pe Chandler nepregătit, victoria noastră este asigurată, spuse Shannon. Dar cu o rezervă, Mr. Humaidah.

Care, Mr. Shannon?

— Oamenii dumneavoastră amestecaţi. În această afacere să aibă gura pecetluită.: Altfel dăm totul peste cap. Securities and Exchange Comission abia ar aştepta să-şi vâre nasul în treburile noastre. Căci noi, trebuie s-o recunoaştem, am eludat cu bună ştiinţă legile Statelor Unite.

Răspund de oamenii mei, Mr. Shannon. Am ştiut întotdeauna să-i ţin în strună. Dacă ar încerca să joace în ham, i-aş zdrobi.

Barry înţelese că ameninţarea îl viza, destul de străveziu şi pe el. Dacă va călca vreodată strâmb, nu va putea spune că nu a fost preveniţi: Râse. cu falsă voie bună şi dădu un răspuns făţarnic, de parcă vorbele interlocutorului nici nu l-ar fi atins.

În cazul acesta, Mr. Humaidah, putem considera obţinerea controlului asupra lui” Bank of America and

South Asia” ca şi îndeplinit…

*

Pentru Edith Jones aerul parizian era încărcat cu electricitate afrodiziacă. Toate. contribuiau să o menţină într-o stare de excitaţie obsedantă. Şi revistele cu ilustraţii erotice expuse la vedere în chioşcurile de ziare şi afişele cinematografelor cu spectacole „porno” şi magazinele cu produse „sexy” şi tinerii cu blue jeans lipiţi de corp şi prostituatele care-şi etalau turpitudinea prin colţurile străzilor şi dârele de parfum lăsate de femeile cochete şi

senzuale şi obiectele de toaletă intimă, slipuri brusiere, furouri, toate de dantelă străvezie şi feluritele mărci de prezervative; popularizate prin farmacii şi filmele cu situaţii echivoce de la emisiunile de televiziune în culori…

O ispiteau enorm filmele „porno” dar nu îndrăznea să-i ceară lui Lester să o conducă la asemenea spectacole. Un rest de puritanism, de docenţă, de ruşine „păstrate în subconştient din anii copilăriei dominaţi de prezenţa maică-sii, o americancă virtuoasă, pudibondă, aspră nu numai cu membrii familiei ci şi cu ea însăşi, o împiedicau să dea frâu liber impulsurilor lăuntrice tot mai tulburătoare, mai imperioase.

Spectacolele de film „porno” o atrăgeau irezistibil. Imaginaţia ei luace foc. Era convinsă că la unul din acele cinematografe dubioase pe care le remarcase pe o străduţă. adiacentă faţă de Champs Élysées, va găsi răspunsul la angoasele ei.

Era într-o după amiază cu soare mult, care făcea ca oraşul să pară mai frumos, mai încântător. Se delectaseră cu un prânz copios la roti seri a hotelului „Intercontinental”, şi se plimbau prin Place de la Concorde, spre a-şi regla digestia într-un chip cât mai agreabil.

Lester încerca să-şi ascundă un neastâmpăr pe care Edith îl observase încă de la restaurant. Îl cunoştea prea bine spre a nu-şi da seama că el dorea să-i ceară ceva, dar că nu îndrăznea să înceapă, spre a nu o indispune. Într-un târziu, Lester ybtiţ se mai putu reţine:

Edith, aş vrea să-ţi spun ceva. Dar să nu te superi…

Ea înţelese că trebuie să fie mai îngăduitoare, dacă; voia să obţină la rândul ei concesii.

Dă-i drumul! Am să văd dacă e cazul să mă supăr sau nu…

Tonul ei mai blând ca de obicei, îi dădu curaj:

M-am gândit să închiriem şi noi o maşină… Din metro nu poţi vedea Parisul…

Pe Edith o încolţi friba. Maică-sa îi sădise în suflet

spiritul de economie, aversiunea faţă de cheltuielile nesăbuite. Poate fiindcă soţul-ei, tatăl lui Edith, fusese o mână spartă.

Să nu coste prea mult, Lester…

Faptul că nu-il refuzase din primul moment, îl făcu să-şi reia valabil teza:

Am închiria cea mai mică şi mai ieftină maşină. Am văzut câteva agenţii. Aş alege una cu cele mai avantajoase condiţii…

Pe Edith o fulgeră un stând ascuns.

Sper că n-ai să mă înviţi să te însoţesc în investigaţiile tale. Prefer să mă uit singură pe la vitrine…

— Desigur, comoara mea, se prăbi Lester să răspundă. Poate îţi cumpenă ceva. O blană, o fustă, material pentru o rochie… Sau o perucă… De mult ţi-a i dorit o nerucă blondă; ai semăna cu Marylin Monroe…

Bine, du-te, rosti îngăduitoare.

Unde ne întâlnim după ce termin?

Cât timp îţi trebuie?

Eh, o oră – două >…”

Lesiter se temuse că Edith îi va reproşa timpul pierdut. Dar ea îi surâse indulgent.

Fie! Acum e ora patru. Ne revedem la 6 în holul hotelului!

Să zicem la 7… S-ar putea să nu găsesc prea repede ceea ce caut…

Atunci rămâne la 7!

Faţa lui Lester se lumină.

— Piisieiuţa mea, ara să fac rost de cea mai frumoasă maşină, la preţul cel mai scăzut posibil.

Îi făcu voios semn cu mâna şi plecă aproape în fugă spre Rue Royale, temându-se că va fi chemat înapoi După ce Lester pierdu în mulţime, Edith rămase câteva clipe locului chinuită de ezitări. În sufletul ei se dădea o mare luptă cu ispita. Privi înapoi spre Rue de Rivoli, apoi îşi îndreptă privirile spre Champs Elvsees. „A doua sau a treia stradă la dreapta, înainte de Arcul de Triumf”, îşi zise.

Împins de o forţă inexorabilă porni cu pas grăbit spre Champs Élysées…

Un sfert de oră mai târziu, se văzu în faţa mult râvnitelor cinematografe „porno”, de pe străduţa adiacentă… Trecu în sus şi în jos prin faţa sălilor de spectacol, fără a îndrăzni să intre. Învinse ultimele ezitări. Evitând să se uite în dreapta sau în stânga, pătrunse într-un vestibul îngust, întunecat. Pe zidul erau lipite afişe variate colorate – fără niciun fel de poze – pe care scria laconic; „Erotissimo”. Sugrumată de emoţie, se opri în faţa ghişeului şi abia izbuti să bâiguie pe franţuzeşte, cu un execrabil accent american.

Un bilet, vă rog!

Un tânăr grăsuliu, cu privirea ternă, plictisită, replică indiferent:

Optsprezece franci, Madame r

Edith îşi scormoni geanta, plăti, luă biletul şi se îndreptă jenată spre controlor. Acesta reţinu contramarca şi deschise o uşă capitonată, lăsând să se vadă un coridor strâmt, îmbrăcat în catifea fanată, albastră, la capătul căruia o scară în spirală cobora spre subsol. În ochii controlorului, un bărbat de vreo patruzeci şi ceva de ani, chel, burtos, transpirat, Edith crezu că desluşeşte o stânteie de amuzament.

Roşie în obraji, trecu prin faţa individului-chel, străbătu coridorul şi se angajă pe scară în jois. Mirosea a aer închis, impregnat cu spray de brad. Inima îi bătea atât de tare, încât avea impresia că şi-o aude zbătându-se în coşul pieptului; – Ajunsă la subsol, împinse altă uşă cu canaturi de aisemenea capitonate şi pătrunse într-o sală de proporţii reduse, cufundată în semiîntuneric, cu circa douăzeci de rânduri de scaune-dispuse de-o parte şi de alta a unui culoar acoperit cu un covor gros, spre a amortiza zgomotul paşilor. Un ecran uriaş pentru dimensiunile încăperii, acoperea întreg peretele din fund. Filmul în plină desfăşurare, o făcu pe Edith să rămică nemişcată. Suferi în clipa aceea un şoc mai puternic decât atunci, în cimitirul

de automobile, când tinerii ei elevi o umiliseră atât de cumplit. Un bărbat gol, între două vârste, nu prea atractiv, făcea dragoste cu o femeie oarecum trecută, dar cu forme încă frumoase, de asemenea goală. Edith observă câteva capete care se întorceau spre ea, „Staţi jos! Staţi jos!”;

Glasurile erau guturale, iritate. Confuză, se lăsă să cadă pe un scaun liber.

Actul amorului amplificat la dimensiuni gigantice îşi pierdea orice farmec, devenind ohscen, animalic. Spectacolul acuplării continua să se desfăşoare fără a-i scuti pe spectatori de niciun amănunt fiziologic.

Edith fu ispitită să se ridice şi să plece, dar îi fu ruşine să se mişte, spre a nu atrage iarăşi, atenţia asupra ei. Când privirile i se mai obişnuiră cu semiîntunericul, observă că în sală, în afara câtorva bărbaţi de diferite vârste, nu se mai afla decât o singură femeie, foarte grasă, însoţită probabil de soţul ei. Vorbeau din când în când şoptit, într-o limbă străină, greu de identificat.

Edith îşi făgădui să se retragă înainte de terminarea filmului. N-ar fi suportat să fie văzută la lumină de ceilalţi spectatori. În – stingă ei „remarcă o siluetă. Un tânăr cu plete, subţirel, subţirel, aproape, adolescent. Tânărul sefrământafără; să-şi găsească astâmpărul. La un moment dat, o atinse pe Edith cu cotul, ca din întâmplare. Ea se înfiora de teamă şi în acelaşi timp de plăcere. O plăcere perversă, nefirească.

Tânărul o privea din când în când pe furiş. „Cau, tă desigur aventur. a”, îşi zise Edith excitată. Poate că o alesese pe ea. Era dispusă să-i accepte avansurile. Le aştepta c. un fervoare dureroasă. Tânărul se uită în jur spre a se asigura că nu se afla nimeni în apropiere.

Scaunele laterale erau goale. Deodată se petrecu un fapt care provocă lui Ediih un şoc şi mai: puternic decă tprife mul. Tânărul. Îşi deschise cu gesturi furişe fermoarul de la pantaloni şi cu gesturi încete începu să se masturbeze, în timp ce privirile-i căutau pline de imploare spre Edith. Acesta „se ridică aproape fără voie de pe scaun

şi fugi spre ea. Sala părea să o înăbuşe, să o tragă înapoi cu braţe nevăzute. Abia când se trezi pe scară încetini pasul. Se sili să străbată fără grabă holul cinematografului. Controlorul chel o fixa cu un fel de curiozitate insultătoare. Tânărul grăsuliu de la ghişeu nu-i acordă în schimb nicio Importanţă. Privea în gol.

Ajunsă în stradă, Edith coti la dreapta şi se grăbi să iasă în Champs Élysées. Atât de tumultuoase, de contradictorii, de neînţelese, erau simţămintele care i se ciocneau în suflet; încât o podidi plânsul.

Un tânăr o privi cu simpatie şi compătimire. Vru să se apropie de ea, dar Edith se grăbi să se îndepărteze, amestecându-se în mulţimea de pietoni, spre a i se pierde urma

Patru personalităţi din lumea filmului american şi-au găsit moartea într-un groaznic accident de circulaţie pe Drumul, Soarelui în apropiere de Roma. Un autocamion TIR scăpat de sub control, a percutat un Mercedes ce venea din sens invers. În urma coliziunii amândouă autovehicule au luat foc. Dintre pasagerii Mercedesului trei au murit pe loc, iar al patrulea şi-a dat sfârşitul în ambulanţa care-l ducea spre spital Victimele sunt Ce orge Hawkins, regizorul filmului „Aventurile lui Casanova”. precum şi Di a na Rogers, vedetă în acelaşi film. actorul Burt Roberison, şi producătorul Roginald Carter. Ancheta a stabilit că şoferul autocamionului a decedat la volan în urma unui fulgerător atac de cord”.

După. lectura arMcolului, Jill Winters lasă – consternată ziarul pe masă... = v, –

Ce nenorocire! exclamă. Carter urma să fie producătorul filmului meu. Înseamnă că turnarea va fi aminată la calendele greceşti. Q podidiră laprimile: Ron, mă urmăreşte ghinionul.

Ronaid Chandler luă ziarul şi. citi articolul.

Nu trebuie să te alarmezi, draga mea. Weidente. d m-a asigurat că filmul se va face orice s-ar întâmpla. „International Pictures” este la mâna lui şi indirect a mea.

În locul lui Carter va fi desemnat alt producător. Hai, liniştеşte-te, comoara mea!

Jill era disperată, fiindcă lacrimile aveau să-i ruineze fardul. Încercă să şi le usuce cu batista de dantelă.

Încă două cocktailuri! porunci Chandler chelnerului. „>3 ştă: Wi.

Pentru mine, nu! rosti actriţa.

Docil, bancherul anulă comanda.

Atunci. să trecem la restaurant, Jill. Să ne înviorăm cu o langustă şi cu un Chateaubriand§: încercă să glumească, spre a-i risipi supărarea.

I Câţiva bărbaţi de la mesele alăturate îi priveau cu interes. Lacrimile lui Jill o făceau mai seducătoare, mai dezirabilă. Însoţitorul ei era de invidiat.

Lui Chandler nu-i convenea să devină alături de Jill punctul de mir al întregului bar. Aici la „Grillon" era imposibil să nu-l cunoască cineva. Lupta-i lăuntrică dintre plăcerea de a se afla în compania actriţei şi teama de publicitate, continua să-i macine liniştea.

Hawkins era la ultimele tururi de manivelă ale „Aventurilor lui Caâanova" şi urma să înceapă tot la Roma „Panică pe Via Veneto". Diana Rogers şi Burt Robertson aveau să joace în acelaşi film.

Chandler se stărui să o liniştească:

Dacă nu se va mai turna „Summer Night Fever", în cel mai rău caz ai s-o înlocuieşti pe Diana Rogers în „Panică pe Via Veneto".

Şi dacă nu se mai face nici filmul ăsta?

— Nu se poate, Jill. În producţia lui s-au investit bani mulţi. Studiourile nu-şi permit luxul să-i piardă. A murit regizorul? Trăiască regizorul! Aceeaşi situaţie şi cu actriţa.

jgffiffij încerci să-mă încurajezi. Îi surâse ea.

Câtuşi de puţin. Privesc prin prisma omului de afaceri. Sunt realist, scumpa mea.

Atunci mă abandonez în braţele şi grija ta, iubitule.

Îţi voi onora încrederea, Jill.

Monsieur Ronaid Chandler este poftit la telefon! se

auzi în surdină un glas suav izvorât dintr-un difuzor nevăzut. Anunţul rostit. În franceză fu repetat şi în engleză.

Bancherul făcu o mutră perplexă. Cum de îl reperaseră. şi aici?

Mă ierţi, Jill. Mă duc să văd cine mă caută.

Trecu în holul hotelului. Un information clerck îl îndrumă spre cabina telefonică.

Hello, Chandler speaking! rosti bancherul ducând receptorul la ureche.

Era, vag îngrijorat.

Hello, Chandler! Aici Philip Aylon. Regret că te-am deranjat, dar trebuie să-ţi fac urgent o comunicare extrem de importantă.

De unde vorbeşti, Aylon?

De La „Intercontinental", Rue de Castiglione.

Cunosc hotelul. Vrei să ne vedem după prânz?

Trebuie să ne întâlnim imediat. Discuţia noastră nu suportă amânare.

Este o chestiune chiar atât de gravă?

Glasul personajului de la celălalt capăt al firului răsună oarecum exasperat:

Este mai grav decât ţi-ai închipui în presupunerile tale cele mai negre. Vino imediat! Te-aş vizita eu, dar mă deplasez foarte greu.

— Bine, sosesc îndată.

Perplex, Chandler se înapoie la Jill.

Scumpa mea am să te conduc la restaurant. N-ai să te superi dacă am să te las puţin timp singură. Comandă şi pentru mine, langustă şi Chateaubriand, aşş. cum am hotărât.

S-a întâmplat ceva rău? îl întrebă cu drăgălăşenie, arătându-se preocupată de grijile lui.

Chestiuni de afaceri, pentru tine lipsite de importanţă.

Bine, ara să te aştept. Dar să nu întârzii! Fără tine am să mă simt foarte singură.

— În maximum douăzeci de minute sunt înapoi.

Ronald Chandler nu avea de unde să ştie că absenţa lui se va prelungi, silindu-l să-şi calce făgăduiala…

Deşi între „Crition" şi „Intercontinental" distanţa era neglijabilă, Chandler luă un taxi, care datorită rutei ocolite impusă de sensurile unice, îl făcu să irosească mai mult timp decât dacă ar fi mers pe jos.

Philip Aylon îl primi stând în căruciorul lui de invalid. În salon se afla – în afara gazdei – un singur personaj, de vreo patruzeci de ani, roşcovan, cu faţă aspră şi gesturi reţinute.

Cum de m-ai dibuit la Crillon? îl întrebă Chandler. pe amfitrion în vreme ce-i strângea mâna.

Am telefonat la New York şi mi s-a spus că ai plecat la Paris.

I numai Preston ştia că mi-am reţinut cameră la Crillon.

Cu el am şi vorbit. La început s-a scuzat, spunându-mi că nu ştie unde te-aş putea găsi. Dar când i-am explicat că este o chestiune de viaţă şi de moarte, mi-a furnizat informaţia cerută.

Chandler îl privi nedumerit:

Începi să mă pui pe gânduri!

Vei avea în curârad toate motivele să-ţi storci creierul în căutarea unor soluţii miraculoase… îţi prezint pe Mr. Josiah Lilienthal din Serviciul Secret al Israelului, care doreşte să te pună în curent cu o chestiune care te priveşte direct. Mr. Lilienthal, aveţi cuvântul!

Cu glas molcom, măsurat, israelianul începu cu o întrebare:

— H cunoaşteţi pe bancherul Barry Shannon?

Da. Relaţii profesionale. Deşi n-am. făcut niciodată afaceri împreună.

Aflaţi că Mr. Shannon, în calitate de împuternicit al unui grup de arabi în frunte cu Sabahattin Humaidah, vrea să pună mâna pe Banca dumneavoastră.

Ridicol! replică Chandler neîncrezător.

După ce veţi afla amănunte, vă veţi schimba părerea. Agenţi ai noştri infiltraţi în Wall Street au intrat în posesia unor indicii care ne îndrituiesc să credem că se pune la cale o lovitură distrugătoare împotriva durrineavoastră.

Îi dezvălui în câteva cuvinte manevrele subterane ale lui Shannonculminând ou achiziţionarea tainică a pachetelor de acţiuni şi cu iminentul merger pus la calélfi în timpul expunerii sobre, dar întemeiate pe date precise, pe Chandler îl podidise transpiraţia.

Dar oamenii ăştia sunt nebuni! exclamă;, după ce Lilienthal încheie raportul.

— Nebuni? Implacabili, vrei să spui! rosti Aylon cu amară ironie.

Chandler îşi împreună mâinile:

Vă mulţumesc, Mr. Lilienthal, pentru că m-aţi prevenit în ceasul al unsprezecelea. Îţi mulţumesc şi dumitale, Aylon.

Nu – mi mulţumi, Chandler. Era de datoria mea să te pun în g-rdă. Nu vreau ca grupul dumitale să cadă în miana arabilor.

Va trebui să-mi iau măsuri de apărare…

Ot mai grabnice „prietene „Mobilizează-ţi capitalurile! Ia legătura cu marii acţionari ai Băncii! Pregăteşte-te pentru bătălia care nu va întârzia! în ceea ce mă priveşte, am să te sprijin cu toate forţele.

Îţi mulţumesc, Aylon.

Nu uita, Chandler. Humaidah dispune de capitaluri, practic, inepuizabile.

Ronald începu să umble agitat prin odaie. Cu privirile plecate, frământându-şi mâinile, îşi rumega gândurile.

Nu crezi că ar fi cazul să-l chem şi pe Preston, aici, la Paris? Să punem împreună la cale un plan de luptă…

Presupun că de mine nu mai aveţi nevoie, spuse Lilienthal. Dacă doriţi să mă contactaţi, ştiţi unde mă puteţi găsi, Mr. Aylon. În cazul că voi obţine noi informaţii, vi le voi transmite neîntârziat.

Îşi luă rămas bun şi ieşi.

Chandler se prăbuşi într-un fotoliu.

De aici pot să cer la telefon New York-ul? Să-l convoc pe Preston.

Aylon porunci prin interfon secretarului să obţină legătura cu „Bank of America and South Asia”. Câteva minute mai târziu glasul lui Preston se auzi în receptor.

Ce e cu tine, Ron? Te roade dorul de Bancă?

Te aştept la Paris, Harold. Vii cu primul avion!

Tonul jovial al vicepreşedintelui Băncii se schimbă:

S-a întâmplat ceva?

Ai să afli aici! – Încă un lucru, Harold! Anulează aprobarea împrumutului acordat lui Weidenfeld. Vom avea în curând nevoie de toate resursele noastre.

Prea târziu, Ron. Chiar azi, la prima oră, i-am predat cecul. S-a înapoiat în mod expres din Arabia Saudită spre a-l încasa. Am executat dispoziţia dumitale, Ron.

Chandler suspină:

Atunci nu mai e nimic de făcut!… Când vii la Paris să-mi aduci listele cu principalii noştri acţionari. Îţi rezerv o cameră la „Intercontinental”.

După ce termină convorbirea telefonică, Chandler se întoarse spre amfitrion.

Abia acum înţeleg de ce acţiunile Băncii mele înregistrau creşteri atât de accentuate. Era rezultatul cumpărărilor efectuate de Shannon… Mare secătură!

După ce se înapoie la Hotelul „Crillon” i se spuse că era chemat la telefon de New York. „Ce bucurii mă mai aşteaptă?” reflectă amărât. Când duse receptorul la ureche, auzi vocea jovială a lui Weidenfeld.

Am vrut să-ţi mulţumesc, Ron, pentru împrumut. Şi pentru că ştiu să mă revanşez, îţi dau şi eu o veste bună. JIU, protejata dumitale a obţinut, graţie intervenţiei mele, rolul principal în „Panică pe Via Veheto”. Preia rolul Dianei Rogers. Cum s-ar spune, intră în papucii unei mari vedete. Va avea şi un nou regizor, pe Rudolph Zimmerman, un tip cumsecade, care o va pune în piină lumină. Ei, ce zici, nu” te bucuri?

Râzând nervos, Patricia Byron se uita crispată când la fâşia de asfalt a autostradei, care se repezea ameţitor sub botul roşu al automobilului, când la copacii lăturalnici care se avântau vijelios gata* să se strivească de parbrizul curbat „când la acul vitezometrului care oscila între 280 şi 290 kilometri pe oră.

Conduci nebuneşte, Teddy Bear! Vrei să ne sinucidem?

Râsul ei gutural, înfricoşat, îl stimula să apese tot mai adânc pedala de acceleraţie. Vitezometrul înregistra acum 300 km. pe oră, iar acu] oscila spre dreapta, într-o progresie lentă dar continuă. Lamborghini-ul" Countach" ţâşnea ca un proiectil printre automobilele întâlnite în cale.

Vreau să demonstrez că, iuţeala luminii poate să fie depăşită! exclamă Teddy, Bear cuprins de o euforie delirantă. În loc de benzină. folosesc tahioni.

Tahioni?

Da, nişte particule care au realizat în acceleratoare o viteză inimaginabilă. În comparaţie cu iuţeala uriaşă a tahionilor, viteza luminii este de zero faţă de infinit. Existenţa demonstrată a tahionilor răstoarnă teoria relativităţii.

Acul vitezometrului atinsese 315 kilometrii pe oră, iar cursa lui nu se terminase.

Patriicia râse gâlgâit:

Dacă vrei să murim ca Romeo şi Julieta, ţin să-ţi reîmprospătez memoria: sinuciderea lor s-a datorit unei neînţelegeri…

— Dar eu nu am de gând să murim, Pat rida! Vreau să zburăm în lună şi de acolo în soare!

Automobilele depăşite rămâneau cu atâta iuţeală în urmă, încât păreau să meargă în sens invers. Farurile puternice ale Lamborghini-ului zvârleau rachete de lumină orbitoare.

Sunt fericit, Patricia! Aş vrea să îmbrăţişez autostrada, arborii, noaptea, stelele.

Nu mă ispiteşte perspectiva îmbrăţişirii unui copac, Teddy Bear. La viteza asta ne-am înfăşură în jurul lui ca leucoplastul pe mosor.

Lamborghini-ul trecu fulgerător pe lângă o maşină a poliţiei care îşi puse sirena în funcţiune şi i se avântă în urmărire. Teddy Bear chiui entuziasmat:

Are mai puţine şanse să ne prindă, decât o broască ţestoasă să ajungă din urmă un ogar în plină fugă.

Maşina poliţiei îşi pierdu vânatul, dând dovadă de o ruşinoasă neputinţă.

Au să-şi răzbune umilinţa, alertând toate maşinile poliţiei de pe parcurs.

Ei şi? A izbutit până acum muritor, de rând să apuce fulgerul de coadă?

Patricia îl privi oarecum uimită de frenezia lui şi spuse în glumă:

Dacă nu te-aş fi văzut bând numai juice de grape-fruit aş fi zis că te-ai îmbătat.

— N-ai greşit deloc. Sunt beat! Beat de fericire! Poate fiindcă mă aflu lângă tine.

Sunt flatată, Teddy Bear. Dar asta nu înseamnă că mă încântă posibilitatea de a ne încheia existenţa terestră într-o frântură de secundă.

Nu este oare preferabil să-ţi termini viaţa într-o apoteoză, decât să te chinuieşti luni de zile înainte de a-ţi da ultimul suflu pe un pat de spital?

14 – Oameni în Rolls-Royce

Patrieia se cutremură:

Devii lugubru, Teddy Bear.

Ne-am apropiat de limita velocităţii Lamborghiniului meu, rosti: Teddy Bear cu regret.

— Mulţumesc lui Dumnezeu şi constructorului că s-au oprit, aici, declară emfatic Patrieia, făcându-şi semnul crucii, după ritul catolic.

Chandler Junior nu-şi ridică piciorul de pe accelerator.

Mă întristează gândul că vom ajunge la destinaţie. Aş fi vrut ca drumul ăsta să dureze la infinit… Ce feeric rai de licurici!

Prin faţa ochilor lui, miriade de gâze fosforescente descriau un fantastic penaj de păun stropit cu toate culorile curcubeului.

Sunt luminile Parisului care clipesc în zare, rosti prozaic Patrieia. Se uită la ceasul de bord: Nu e decât opt. Vom avea tot timpul să ne schimbăm pentru serata Elissei Castellammare.

Însoţitorul ei se posomorî:

Aş fi preferat să nu ne fi tulburat nimeni tete-ateţe-ul în noaptea asta.

Nu vreau s-o mâhnesc lipsind de la petrecerea ei, Destul că i-am refuzat ospitalitatea şi am dat prietenilor ei ocazia să mă foarfece…

Te temi de răuiâfle lor?

Dacă m-aş fi temut, nu m-aş fi instalat la „Intercontinental «Nu vrei s-o laşi mai încet? Cred că e preferabil să ne petrecem noaptea la serata Elissei decât pe un pat de spital.

Teddy Bear reduse viteza, fiindcă proximitatea capitalei sporise circulaţia complicând-o considerabil. Dispoziţia lui sufletească se schimbă brusc.

Este inutil să-ţi cumperi maşini grand sport când autostrăzile sunt împănate cu duminicarzi şi începători, nepricepuţi! exclamă iritat.

În ziua următoare sosirii lor la Paris, Teddy Bear vizitase expoziţia automobilului de la „Grand Palais” Modelele noi îi stârniseră în asemenea măsură entuziasmul, încât cumpărase câte un exemplar din fiecare maşină cu mare capacitate cilindrică prezentată publicului în premieră. Un Maserati „Khamsin” cu 8 cilindri în V, de 4930 c.c., un Mercedes” 450 SLC”, de asemenea cu 8 cilindri de 5025 c.c., un BMW „M ¥B de 3500 c. e care dezvolta o viteză de 262 km/oră, un Aston Martin „V 8” de 5340 c.c., un Jaguar „XIS” de 12 cilindri, 5343 c.c. În

sfârşit un Lamborghini „Countach” care îl cucerise, mai vârtos decât toate celelalte. După ce le plătise, dăduse poruncă să-i fie livrate la „Intercontinental”. Apoi uitase de ele fiindcă viaţa pariziană, at. it de bien remplie pentru străinii cu multe parale, îl prinsese în vârtejul ei. În compania Patriciei cutreierase casele de haute couture Dior, Nina Ricci, Saint Laurent, Cardin, Courrèges, Chlae, căci ea dorea să-şi completeze garderoba cu ultimele creaţii ale modei pariziene, se lansaseră într-un lung turneu prin restaurantele, barurilci: dancingurile cu mare vogă. făcuseră pariuri masive la Longcliamp şi Auteuil şi pierduseră mulţi bani prin cazinourile şi tripourile de pe Rive Droite. Prezenţa Patriciei îl îmbăta ca un vin tare. Uitase şi de antrenamentele pentru foarte apropiata-i cursă de la Le Mans.

Într-o dimineaţă, ieşind din hotel, găsise în faţa intrării, aliniate la soldaţii în front, maşinile cumpărate de la expoziţie. Marea lui. pasiune. pentru automobilele cu mare cilindree reizbucnise eu o furie încă necunoscută, O lăsase, pe Patricia plantată lângă unul din uriaşele candelabre de bronz. care străjuiau porţile hotelului şi. Începuse şa examineze extatic. fiecare maşină în parte. Obligat de poliţie să elibereze strada, pentru a. nu stânjeni circulaţia, îşi strămutase bijuteriile pe patru roate în parcajul subteran din Place Vendôme, apoi făcuse cât? o probă cu fiecare în parte. Fiindcă ceruse în mod express să i se predea automobile rodate de către specialiştii firmelor, le testase performanţele, supunându-le la cele mai mari eforturi. Ataşată sincer de fântascul alergător de curse, Patricia acceptase să-l însoţească în plimbările lui în afara Parisului. Ar fi apreciat pitorescul peisajelor dacă Teddy Bear n-ar fi gonit zănatec uneori să o treacă toate răcorile. Ciudăţeniile lui definite de ea drept originalităţi, îi sporiseră simpatia pêntru acest copil mare, eliberat de complexele, pedanteria şi teatralismele bărbaţilor din lumea ei, în majoritate playboys dornici să cucerească şi să se lase cuceriţi…

Prin Parisul inundat de autovehicule de toate mărcile şi dimensiunile, conduse într-un ritm infernal, Teddy Bear. evolua cu aisance. Lamborghini-ul lui se strecura ca o şopârlă diabolici de agilă printr-o;, colcăială de scorpioni. Patricia îngrozită în primele zile de temeritatea noului ei prieten se deprinsese treptat cu aceasta, spunându-şi reseriinată că nimeni nu se poate împotrivi destinului.

— Într-o seară după o cursă infernală pe şoselele din sudul Parisului, se înapoiară la hotel şi înainte de a se „schimba în ţinută de seară, găsiră timpul să facă dragoste, dar pe furate, căci erau invitaţii Elissei de Castellammare la o petrecere oferită în vila ei din Neuilly. Clădirea, un magnific palat în stil Régence, fusese clădit ele un marchiz cu gusturi somptiiarii, în epoca premergătoare Marei Revoluţii. După ce marchizul îşi plecase capul sub cuţitul ghilotinei, clădirea trecuse din mână în mână până ce fusese achiziţionată – curând după încheierea celui de al Doilea Război Mondial – de către principele Giulio di Castellammare, care socotise înţelept să se expatrieze din Italia-i natală, spre a-şi face uitate legăturile strânse cu regimul fascist al lui Mussolini. Fiul său, ultrarafinatul Eduardo di Castellammare intrat într-o jenantă strâmtoare financiară, găsise o ieşire avantajoasă însurându-se cu Elissa Holland, fiica unui petrolist teXan cu multe zeci de milioane de dolari. Mezalianţa se dovedise extrem de profitabilă pentru blazonul rupânit al nobilului italian, care renăscuse din ruine magnific, opulent, înfloritor, ca şi când n-ar fi trecut peste el câţiva ani de mizerie stângaci ascunsă.

Vila Castellammare, izolată în mijlocul unui vast” parc. – prinţul avusese tăria de caracter să nu-l parceleze, în loturi lésne transformabile în bani ce i-ar fi prins bine în epoca lui de pronunţat declin – era ascunsă în parte de privirile oamenilor de pe stradă de o perdea de copaci seculari”. Când Teddy Bear îşi opri maşina în faţa porţilor ferecate ale parcului, întunericul profund care înconjura vila, îl făcu să întrebe nedumerit:

Eşti sigură că n-am greşit adresa? Casa pare nelocuită.

Nicio grijă. Aici, la Paris nimeni nu-şi mai afişează bogăţia. Milionarii se feresc de ziarişti, de Kidnappers, de terorişti, dar mai cu seamă de opinia publică de o vreme violent ostilă privilegiilor şi privilegiaţilor. Concepţiile europenilor s-au schimbat în ultima vreme. Ştiu toate acestea de la Elissa, care s-a adaptat perfect la mediu. Sună de trei ori din claxon şi ai să vezi ce are să se întâmple.

Teddy Bear se execută. Aproape simultan porţile de fier se deschiseră automatic şi LamborginiTUL pătrunse în parc, apropiindu-se de clădirea aflată în beznă. Când stopă în faţa intrării principale, un ins în livrea de şofer se materializă din; neant şi luă în primire maşina spre a o parca mai departe. O lumină albăstruie, difuză, permise Patriciei şi însoţitorului ei să urce scara cu trepte de marmură ce ducea la uşa cu două canaturi, zgârcit deschisă. Pătrunseră într-un vestibul cufundat în semiîntuneric.

Exact ca în romanele rocamboleşti, făcu haz Teddy Bear de luxul de precauţiuni al gazdelor.

Abia după ce uşa se închise în urma lor, lumina se intensifică gradat, descoperind pereţii îmbrăcaţi în oglinzi, coloane de marmură, piedestale ce purtau reproduceri moderne foarte bine realizate ale unor statui de Praxitele. Se deschise altă uşă, oferind privirilor un şirag de saloane somptuoase, populate de invitaţi în costume şi toalete de seară.

Elissa de Castellâmmare – tânără, cochetă, de o captivantă drăgălăşenie – le ieşi în întâmpinare. Se îmbrăţişă cu Patricia, iar Teddy îi sărută galant mâna.

Te-ai europenizat şi dumneata „îi surâse gazda. Americanii nu obişnuiesc să sărute mâna.

Mă acomodez condiţiilor locale, declară Chandler Junior cu glumeaţă emfază.

Nu-ţi va fi uşor să te adaptezi ciudăţeniilor de aici. În

curând vom fi siliţi să ne ascundem în catacombe, asemenea creştinilor oropsiţi din epoca Romei Imperiale. Azi, proscrişii suntem noi, bieţii bogătaşi. Îl măsură cu privirea din cap până în picioare. E simpatic Sigisbeul tău, Patricia! Felicitări!

Sigisbeu? Ce înseamnă asta? se interesă amuzat Teddy Bear.

Clasicul nostru boy friend american, îi explică Patricia. De când a devenit italiancă rezidentă la Paris, Elisse foloseşte de predilecţie termeni italo-francezi.

Sigisbeu este o invenţie veneţiană, adăugă Elissa.

Între el şi doamna visurilor lui se încheagă o trainică legătură spirituală.

Numai atât? Mă dezamăgeşti, principesă!

Cu prietenii mă tutuiesc.

Teddy Bear, Elissa! stabili Patricia denumirile obligatorii.

Să vă prezint invitaţilor, spuse amfitrioana. Sunt nerăbdători să te cunoască Teddy Bear, căci toţi îţi admiră performanţele.

Numai pe cele sportive? zâmbi semnificativ şi echivoc Patricia. Pot să garantez că şi pe alte tărâmuri performanţele lui sunt remarcabile.

Elissa îşi încreţi fruntea, profund interesată.

Ţi-ai rezervat monopolul asupra lor, sau ca orice femeie modernă, cu concepţii avansate, accepţi să-l împărţi şi cu prietenele tale? Eu, de pildă, aş candida cu dragă inimă la testarea calităţilor lui. Un certificat eliberat de mine se bucură de o reputaţie internaţională.

Am să reflectez asupra acestei chestiuni, făgădui Patricia. Ai invitaţi simpatici în noaptea asta?

Elissa îşi trecu mâna prin păru-i blond cu reflexe roşcate.

Tot ce-şi poate dori cel mai snob dintre snobi. Celebrităţi din toate domeniile. Film, literatură, artă, finanţe, nobilime, ştiinţe, sport... Eterosexuali şi homosexuali... O galerie perfectă. Nu lipsesc nici regi

detronaţi. Sunt aici vreo doi dintre aceştia. Dacă m-aş fi limitat la oaspeţi din lumea noastră, ne-am fi plictisit de moarte. Am preferat să-mi împestriţez societatea. La una din ultimele serate, am poftit un gangster foarte cunoscut. Închipuieşte-ţi, scumpo, s-a comportat ca un gentleman, stricând tot efectul.

Presupun că nu absentează nici micuţul Dolphi, spuse Patricia.

Cum îţi închipui că Dolphi ar putea lipsi de la petrecerile mele? Mi-a declarat deunăzi că pentru mine ar fi în stare să renunţe şi la o recepţie oferită la Buckingham Palace.

Îl crezi?

Până la proba contrarie, îl cred… Iată, vorbim de lup…

Adolphe Krammer, grăsuţ, grisonat la tâmple, cu părul rărit în creştet, cu ochi râzători, guşe trandafirie şi burtă proeminentă înfăşurată în brâul de moar violet al unui smoking de aceeaşi culoare, traversa tocmai cu pas domol salonul, ţinând în mână un pahar cu şampanie pe jumătate consumată. Patricia îl chemă ca pe un căţel.

— Aici, – Dolphi! Vino să te prezint unui prieten!

Dolphi se apropie gudurindu-se. Sărută familiar obrajii Patriciei şi strânse mâna lui Teddy Bear.

E destul să te privesc, Mr. Chandler, ca să-mi dau seama – de ce se tem de concurenţa dumitale Andretti, Fitâpaldi şi Lauda. Ai mulţi idolatri, Mr. Chandler…

Acesta îl întrerupse amical:

Teddy Bear, Dolphi.

Atunci să ne dăm acolada, propuse Dolphi cu entuziasm.

Îl îmbrăţişe pe sportiv, neobişnuit cu asemenea manifestări de simpatie. Dolofanului sesiză ezitarea:

— Să nu te temi, Teddy Bear. Nu sunt homosexual.

Recunoşti că nu eşti la modă? râse Elissa.

Recunosc, se înclină el cu graţie elefântină.

Krammer era o figură celebră în jet-setul

internaţional; –, deşi nimeni nu-i cunoştea antecedentele, sursele de existenţă, preocupările intime. Se ştia doar că este inofensiv, agreabil, gata oricând să facă mici servicii prietenilor, că celebrităţile îl primesc în intimitatea lor, că devenise o figură mondenă deşi nu se făcuse remarcat prin nimic deosebit. Prezenţa lui la o serată sau la un dineu, la o premieră ori la un festival, garanta participarea unor figuri de prim plan. Krammer era o replică umană a acelor plăpânde înaripate/care se fac utile crăţind conştiincios carnea rămasă între dinţii crocodililor, ce stau docile cu botul căscat. Pretutindeni invitat, nu avea altă grijă decât să-şi întreţină o garderobă bogată, indispensabilă oficiului său de parazit de lux. Se ştia că pentru a-şi asigura veniturile relativ modeste necesare acestui unic obiectiv, furniza uneori gazetarilor în pană de informaţii ecouri asupra activităţii fabuloase a jetset-ului, având grijă să scape numai aprecieri incapabile să supere pe cei interesaţi.

Ghidaţi de Elissa şi de Dolphi, care se ţinea scai de grupul lor, făcându-i să râdă cu glumele-i decoltate, Patricia şi Teddy Bear cutreierară saloanele spre a se familiariza cu lumea şi cu ambianţa.

Tânărul Chandler plutea pe aripile unei euforizante stări de spirit. Dansă, bău mult, se aruncă într-o piscină de marmură umplută cu bile minuscule din material plastic ce ţineau loc de apă „juca poker, ruletă şi supărându-se dintr-un fleac, aplică un pumn în falca unui tânăr fjjqare reacţionă culcându-l la pământ cu un uppercut bine plasat. Rixul nu fu pe placul câtorva invitaţi, care se mărginiră să strâmbe din nas, căci o manifestare mai elocventă a dezacordului, lor, risca să indispună pe amfitrioană, sincer îngrijorată de starea lui Teddy Bear.

Unul dintre invitaţi, Doctorul Alfred Thalberg, patron al unei celebre clinici de psihiatrie din preajma Parisul, dădu improvizatului boxer scos din luptă, îngrijirile necesare. După ce-l readuse în simţiri, îl îndemnă să se odihnească puţin. Teddy Bear era groggy. După ebuliţiunea

lui de până atunci, căzu brusc într-o profundă Stare depresivă. Refuză să primească scuzele tânărului – care în fond nu avusese nicio vină; căci nu el provocase incidentul → şi ceru Patriciei să-l însoţească la hotel, Elissa era dezolată. Principele de Castellammare, un tip pompos, care se remarca prin incapacitatea de a lega o conversaţie logică, se învârtea în jurul soţiei sale, încercând să o consoleze.

Înainte de plecare, Patricia mulţumi medicului care se ocupase de Teddy Bear.

Nu aveţi pentru ce, Mrs. Byron. N-a fost mare lucru. Profit însă de ocazie că Mr. Chandler nu este de faţă, ca să vă fac o recomandare, N-arr fi rău dacă Mr. Chandler mi-ar permite să-l consult. Pot să vă vorbesc deschis?

Vă rog, rosti ea vag îngrijorată. Vă temeţi să nu fi suferit vreo leziune internă?

Nu. De altceva este vorba. Am observat câteva simptome care – cred eu – impun un examen mai amănunţit.

Patricia mulţumi Proniei căci Teddy Bear se afla cu Elissa şi cu principele în celălalt capăt al camerei şi nu putea auzi convorbirea ei cu Thalberg.

Este ceva grav?

Nu pot să mă pronunţ înainte de a-l consulta temeinic. Cu cât se va supune mai repede unui examen medical cu atât mai bine va fi pentru el.

Aveţi vreo bănuială?

Tot ce vă pot spune este că i-am analizat comportamentul în cursul acestei seri; şi unele lucruri m-au intrigat profesional. Nu este cazul să-l înspăimântaţi pe prietenul dumneavoastră. Asiguraţi-l că nu va fi decât un examen de rutină. Poftiţi cartea mea de vizită, cu adresa clinicei mele. Omagiile mele, Mrs, Byron. Sunt onorat că v-am cunoscut.

După ce se despărţi de ciudatul personaj, Patricia o luă deoparte pe Elissa.

Doctorul care s-a ocupat de Teddy Bear este un om

serios, sau aleargă după clienţi, cu multe parale?

Elissa rămase surprinsă:

Doctorul Thalberg este o somitate în domeniul neurochirurgiei. Nu numai că nu aleargă după clienţi, dar. ca să fii primit de el, trebuie să te înscrii cu săptămâni înainte.

Patricia îi relată pe scurt discuţia purtată cu, Thalberg.

Înseamnă că a observat ceva anormal. Poate că prietenul tău i-a trezit simpatia…

Sau mila, adăugă Patricia. Am să-l determin pe Teddy Bear să-l consulte.

Vara îi zâmbi în colţul gurii:

Crezi că e cazul să-ţi complici existenţă?

În copilărie eram îndemnate să facem fapte bune.

Asta să fie unicul motiv al interesului tău?

Patricia nu-i răspunse. O îmbrăţişă, apoi se îndreptă spre Teddy Bear.

Să mergem, dragul meu. S-a făcut târziu…

*

* * *

Harold Preston, senior vice président la „Bank of America and South Asia" debarcă la Oriv dimineaţa la ora 10O maşină a filialei pariziene a „BASA" însoţită de un funcţionar subaltern, îl transportă de la aeroport la „Intercontinental". Când ajunse la hotel era într-o dispoziţie sufletească masacrantă. Călătoria făcută pe nepregătite îl obosise. Ceva mai mult, înainte de a pleca de acasă se certase cu Géraldine, soţia sa, care îi reproşase pentru a mia oară că nu aduce destui bani în casă. Orgolioasă, certăreaţă, roasă de invidie, voia să etaleze ace. laş lux, aceeaşi opulenţă ca soţia lui Chand-Ier, uitând că acesta dispunea de venituri fabuloase. Şi cu Jeff, fiul său mai mare avusese o discuţie. Sophomore la Harvard, acesta pretindea să aibă o maşină de sport personală, fiindcă – afirma el – îl sufoca superioritatea afişată de I unii colegi de universitate, care îşi plimbau prietenele în

automobile italieneşti, foarte scumpe, – snobând pe studenţii săraci ori ai căror părinţi deschideau cu zgârcenie băierile pungii. Dacă ar fi dispus de rezerve băneşti, Preston i-ar fi făcut gustul „oferindu-i o maşină de mic litraj. Pentru moment însă, un asemenea lux era de neconceput. Spre a-l mai îmbuna, îi împrumuta pentru sfârşitiji săptămânii propriul său Cadillac/ Într-o dimineaţă după ce-şi reluase în primire maşina, găsise întrunui din compartimentele de la bord", câteva buletine pentru cursele de galop, uitate de fiul său. Descoperirea 51 consternase, fiindcă turful constituia o pasiune extrem de costisitoare. Avusese o explicaţie furtunoasă cu Jeff, care îi ţinuse piept cu obrăznicie. Cu acest prilej aflase că Géraldine furnizase în câteva rânduri vlăstarului său preferat sume de bani nu prea mari, dar care totalizate deveneau relativ impresionante. Plin de indignare, Preston îi interzisese să mai facă asemenea liberalităţi. Dacă lui Jeff îi mai scuza uneori escapadele fiindcă era băiat, refuză să acorde circumstanţe atenuante fiicei sale mijlocii, Frona, care în loc să-şi vadă de învăţătură se înhăitase cu un grup de pseudoartişti şi cântăreţi de rock, convinsă fiind că în acest chip îşi manifesta emanciparea, independenţa faţă de părinţi. Numai Phi.1, prâslea, elev la high school îi dădea satisfacţii cu inteligenţa lui precoce. Dascălii îl categoriseau printre copiii supradotaţi. Din nefericire şi Phil se înstrăinase de părintele său fiindcă Géraldine nu pierdea ocazia să-l scadă în ochii copiilor, învinuindu-l că se dezinteresa de soarta lor, că nu ridica un deget pentru a le ameliora standingul. Argumente specioase, stupide, pe care el se străduia zadarnic să le răstoarne.

Cu cei 85.000 de dolari, /salariul său anual, nu era în stare să întreţină trenă pretinsă de Géraldine, cu atât mai mult cu cât jumătate din veniturile lui erau înghiţite de ratele plătite pentru casa cumpărată pe credit, ca şi pentru Cadillac-ul achiziţionat – în aceleaşi condiţii. Enorm îl costa şi garderoba Geraldinei, la care se adăugau

cheltuielile necesitate de procurarea şi întreţinerea aparaturii electronice pretinse de copii – magnetofoane, casetofoane, videocasetofoane, pick-upuri, cu întreg cortegiul lor de discuri, benzi şi casete. Dacă punea la socoteală şi mobilele achiziţionate tot în rate, ajungea la concluzia că se înglodase în datorii imposibil de onorat la termenele prescrise. Îl împresura groaza la gândul că într-o zi i se vor refuza noile credite la care apela cu un fel de disperare. Şi era normal să se întâmple aşa, căci garanţiile oferite de el se subţiau pe zi ce trece.

Dacă ar fi fost ales preşedinte al Băncii după moartea bătrânului Hammond, ar fi obţinut un salariu anual de 125.000 de dolari, ceea ce i-ar fi permis să respire mai în larg. Dar Ron Chandler fusese preferat, fiindcă era înrudit, ori prieten cu cei mai influenţi membrii din comitetul directorilor. Dacă Chandler ar fi fost o capacitate „el Ilarold, n-ar fi avut nimic de obiectat. Dar de la înscăunarea lui la conducerea „BASA" nu realizase nimic deosebit. Se făcea mai remarcat prin activitatea sa mondenă, decât prin cea profesională, redusă la proporţii modeste. Dar Chandler mai era şi unul dintre marii acţionari ai Băncii, argument în plus – în favoarea sa.

Deşi îl ura, Preston se străduia să păstreze cu ei relaţii cordiale, căci un antagonism deschis i-ar fi înveninat şi mai mult existenţa. Poate că unii l-ar fi considerat laş. Géraldine nu pierdea ocazia să nu-i reproşeze inerţia, absenţa spiritului, de competiţie, de combativitate. Condiţiile erau însă de aşa natură încât o bătălie stârnită de el n-ar fi avut nicio şansă de izbândă.

Chandler îi amăra şi mai tare pilula, comportându-se ca un despot. Chiar şi pe el, senior vice president, al doilea personaj în ierarhia personalului Băncii, îl trata ca pe un subaltern oarecare. Culmea este că nu o făcea dinadins. Încă de copil se obişnuise să comande la o armată de servitori. Dar şi în viaţa sentimentală Chandler se bucura de o poziţie privilegiată. După ce plecase în Europa, însoţit de Jill Winters, funcţionarii Băncii făcuseră mare haz:

„Bătrânului satir nu-i mai plac decât minorele. Le răpeşte precum Neptun, şi le poartă peste oceane spre a-şi astâmpăra luxura. La vârsta lui este totuşi o performanţă remarcabilă”.

Dacă el, Harold, ar fi avut asemenea aventuri „toată lumea l-ar fi condamnat. Directorii s-ar fi unit împotriva lui şi l-ar fi expulzat din sânul lor.

Acum de pildă, Ron îl chemase la Paris, ordonându-i să aducă totodată şi lista marilor acţionari. Tonul face muzica. Dacă Ron i-ar fi acordat mai multă consideraţie, relaţiile lor ar fi îmbrăcat o formă mult mai suportabilă.

În mod normal, vizita aceasta neprevăzută în capitala Franţei ar fi trebuit să-l încânte. Îi plăcea să călătorească, să fie găzduit în marile hoteluri lux pe care nu şi-l îngăduia tind pleca în vacanţă însoţindu-şi familia. Acum însă toate îl nemulţumeau, începând. cu propria sa neputinţă de a pune piciorul în prag şi de a-şi clama drepturile. Răspunsese la apelul lui Ron, ca un câine de vânătoare la fluieratul stăpânului. Cine ştie ce năzdrăvănie avea să-i comunice, dându-şi o importanţă exagerată.

Trecu în sala de baie să se radă, fiindcă barba îi crescuse înnegrindu-i obrajii, deşi se bărbierise în zori, la New York, dar zbârnâitul telefonului îl sili să se înapoieze în cameră: Auzi în receptor glasul agitat al lui Chandler:

Ai adus lista marilor acţionari, Harold?

O am asupra mea.

Atunci peste cât timp ne putem vedea?

Să mă bărbieresc, Ron, şi sunt al dumitale.

Te aştept la hotelul „Crillon”. Faci doi paşi de la „Intercontinental” până aici. Avem multe de discutat. Vrei să luăm micul dejun împreună?

Mulţumesc, am gustat ceva în avion. Într-o jumătate de oră sunt la dumneata.

F După ce îşi făcu toaleta. Preston părăsi hotelul. Vremea era frumoasă, iar Rue de Rivoli, scăldată în soare, avea o înfăţişare feerică; Dinspre grădina Tuileries veneau miresme de trandafiri. Pentru Preston frumuseţile acestea

erau ca şi inexistente, fiindcă excesul de bilă îl făcea să vadă totul în culori cenuşii, terne.

Ajuns la „Crillon”, fu ghidat de un page boy până la apartamentul lui Chandler. Când acesta îi deschise uşa, 1 Preston rămase uimit de expresia de panică întipărită pe chipul său îmbătrânit parcă peste noapte.

Îndată ce râmaseră singuri, Chandler, îl cuprinse de umeri:

Harold, niciodată Banca noastră n-a fost ameninţată de o-primejdie mai mare ca astăzi. Trebuie să punem la cale măsurile tactice şi strategice menite să dejoace planurile lui Shannon şi ale arabilor. Te-am chemat la Paris, spre a ne concerta şi cu Philip Aylon, care ne-a făgăduit tot sprijinul său. Iată despre ce e vorba…

Două ore mai târziu, Preston părăsi descumpănit hotelul „Crillon”. Ron nu-l invitase să prânzească împreună, datorită probabil prezenţei lui Jill Winters. Dar această chestiune care până mai ieri l-ar fi şocat, dându-i încă odată prilejul să fie în sinea; lui. mândru de propria-i moralitate. trecea acum pe planul al doilea. Revelaţiile lui Chandler asupra complotului arabilor nu îi păruseră credibile. Ştia că Humaidah dispunea de uriaşe capitaluri, dar de aici şi până a-i împărtăşi temerile lui Ron în legătură cu o iminentă tentativă de acaparare printr-un merger forţat a trufaşei şi puternicei –, Bank of America and South Asia” mai eradrum lung. Prea multe miliarde ar trebui angajate în luptă, iar riscurile ar pune pe gânduri chiar şi pe cei mai îndrăzneţi speculatori. Pe de altă parte, nici nu-i era îngăduit să respingă posibilitatea existenţei unor „manevre de culise în plină desfăşurare.

— Totul trebuia analizat, cântărit, cu luciditate şi realism. Panica lui Chandler, atâta vreme cât nu exista decât o informare furnizată de un agent secret, îi părea cel puţin prematură. Cu această ocazie făcu iarăşi cele mai triste aprecieri asupra incapacităţii preşedintelui Băncii de a face faţă unei situaţii excepţionale. Dacă el Preston. ar fi fost la cârmă, nu s-ar fi ajuns la o asemenea criză. Shannon

şi Humaidah n-ar fi îndrăznit să pornească la atac, ştiind că în fruntea. Băncii se afla un conducător ager la minte „energic şi mai ales capabil să le ţină* pie. pentru Pe de altă parte, Preston, în ciuda incredulităţii sale, era nevoit să recunoască prezenţa unor bizarerii de natură a-i trezi unele suspiciuni. De pildă creşterea valorii înregistrate de acţiunile „B.A.S.A”. În Wall Street, indiciu al existenţei unor tranzacţii active în jurul lor. Dacă în pofida scepticismul afişat de el, avea să se deschidă totuşi, o mare bătălie, va fi obligat a face cauză comună cu Chandler. Apărându-i scaunul de meşedinte îşi apăra indirect şi scaunul său de vice preşedinte.

Preston îl cunoştea pe Barry Shannon, fiindcă fuseseră colegi la Harvard. Deşi amândoi coborau din familii nevoiaşe, el. Harold. Îşi suportase cu demnitate şi stoicism sărăcia, spre deosebire de Barry, în stare să se vâre în cele mai abjecte găinării, numai să-şi asigure un înalt nivel de viaţă. Relaţiile lor nu fuseseră niciodată cordiale. Harold îl antipatiza pe Shannon pentru inteligenţa, pentru talentul cu care ştia să se descurce în orice împrejurare. Dacă Barry era realmente în combinaţie cu arabii, apoi bătălia urma să fie deosebit de grea, căci dârzenia, temeritatea şi mai cu seamă lipsa lui de scrupule făcea din el un adversar foarte periculos.

Drumul pe jos până la hotel îi mai destinse nervii. Găsi chiar timp să se oprească la vitrina unui magazin cu cravate. Se gândi să cumpere pe una din ele, neagră cu picouri albe, dar după puţină cumpănire, renunţă. Banii lui personali erau număraţi. Socoti preferabil să ducă în dar soţiei sale, un fular creat de Saint Laurent. Foarte sensibilă la obiectele de lux, Géraldine prefera o piesă vestimentară cu un aspect mediocru, dar cu o marcă prodigiosă, alteia mult mai frumoase, dar fără blazon.

Intră în holul hotelului şi rămase foarte surprins când îl zări pe Barry Shannon tolănit într-un fotoliu şi pufăind spre tavan rotocoale de fum albastru de ţigară. Şi Shannon îl văzu. Cu cel mai firesc aer, se ridică şi Veni spre el cu

mâna întinsă:

Ce plăcută. Întâmplare, Harold, să ne întâlnim la Paris! îi zâmbi cu voie bună. Eşti singur, sau cu doamna?

Preston nu ştia ce atitudine să adopte. Îşi zise însă că cel mai înţelept lucru era să afişeze un aer neutru, care să nu-i angajeze la nimic. Dacă l-ar trata cu os-l tilitate, i-ar trezi bănuielile. Iar el, Preston, trebuia să apară în postura unui ignorant, în ceea ce priveşte manevrele fostului său coleg de la Harvard. Nici prietenos, nu voia să fie, pentru că Shannon îi inspira o violentă antipatie.»

Hello, Barry! Am sosit aici în interes de serviciu. O vizită de rutină la filiala noastră pariziană.

În cazuri d-astea, îmi place să împletesc plăcutul cu utilul, călătorind într-o companie feminină cât mai agreabilă, cum procedează de altfel şi preşedintele tău; Chandler e un ştrengar, şi jumătate. Tu nu îi semeni deloc, Harold. Mă întreb cum de vă. Înţelegeţi aşa de bine? Păcatul n-a făcut niciodată casă bună eu virtutea. Ce-ar fi să luăm prânzul împreună? Eşti invitatul meu la Rotiseria hotelului. Are nişte preparate delicioase, Je m'y connais.

Puhoiul verbal al lui Shannon nu-i mai permitea să plaseze niciun cuvânt. În condiţii normale, ar fi găsit nu pretext spre a respinge invitaţia. Îşi zise însă că Shannon va săvârşi poate vreo indiscreţie susceptibilă a fi folosită mai târziu împotriva lui însuşi şi" a arabilor săi.

Intrară împreună la Rotiserie. Maître d'Tioţetul îi conduse la o masă centrală şi le oferi o listă cu multiple specialităţi.

Mă laşi pe mine să fac meniul, Harold? îl întrebă Shannon expansiv.

Mă rog, dacă-ţi face plăcere…

„La început stridii şi şampanie. Dom Perignon, comandă Maître d'hôtel-ului. Prefer şampania, vinurilor, Harold. Dacă ţii totuşi să beţ şi un pahar cu vin, îţi recomand un Mouton Rothschild.

Eu – am să beau un Schweppes, declară emfatic Preston.

Stridii cu Schweppes? E o blasfemie!

La prârtz evit din principiu alcoolurile, replică Preston cu afectată cumpătare.

Cum vrei, dragul meu, păcatul pe capul tău să oadă.

Felurile comandate de Shannon cu liberalitate de mogul începură să se perinde pe masă. Oaspetele său luă din fiecare porţie câte puţin. În cele din urmă făcu amfitrionului graţia de a accepta un pahar de Mouton Rothschild. La desert Preston, ceva mai bine dispus, lansă o săgeată, spre a-i urmări-efectul.

Aş pune rămăşag, Barry, că invitaţia ta de azi nu este lipsită de gânduri ascunse…

Shannon izbucni în râs:

Întotdeauna am spus, Harold, că eşti un bun cunoscător al firii umane. Ai citit în sufletul meu ca într-o carte deschisă. Fireşte, invitaţia mea are un scop dar nu unul ascuns. Am de gând să-ţi fac o propunere. Cu toată sinceritatea, ca între foşti colegi. Îţi ofer 500.000 de dolari pentru lista marilor acţionari ai Băncii tale „pe care o ai în clipa de faţă în buzunar. Îmi trebuie şi un tabel al persoanelor cu depozite mari bancare. Pentru asta îţi ofer încă 100.000.

Preston deschise gura, spre a-i răspunde, dar stupoarea îi tăiase glasul. Rămase cu buzele căscate într-un cerc perfect. Figura lui Shannon redeveni serioasă.

Ştiu că lista se află asupra ta, şi că ai adus-o de la New York la cererea lui Ch and Ier. Am informatori la „BA. S. A.”, din cele mai variate eşaloane. Tabelul cu deponenţii poţi să mi-l predai după înapoierea ta în Statele Unite.

Preston făcu o mutră ofensată:

— Cred că glumeşti, Barry! Te previn că nu apreciez deloc asemenea glume.

Interlocutorul său îşi muie buzele în cupa de şampanie. Ochii lui, animaţi de o expresie amuzată, îl fixau cu ironie:

Sunt cât se poate de serios, Harold. Ceva mai mult, îţi ofer un pachet de 10.000 acţiuni preferenţiale, care vor

fi lansate după ce Banca va trece în alte rhiini. Iar în încheiere, îţi asigur păstrarea, funcţiei de senior vicepresident în viitorul comitet al directorilor cu perspectiva nu prea îndepărtata, de a deveni president şi chairmari 3 al „B.A.S.A”.

Preston se făcu vânăt:

Realizezi oare, Barry că aş putea să te denunţ pentru tentativă de corupere a unui funcţionar superior din „B.A.S.A.”?

Amfitrionul râse nepăsător:

Ai putea, dar n-ai s-o faci. Unus testis, nullus testis cu ce coroborezi denunţul tău? în faţa autorităţilor judiciare, dacă vei găsi cu cale să le sesizezi, nu-mi vei putea opune decât cuvântul tău, contra celui al meu.

Eşti imund, Barry!

Întotdeauna ai fost un repezit, Harold. Nu te grăbi să-mi dai răspunsul. Cântăreşte bine, înainte de a-mi respinse oferta. Mă îndoiesc însă că integritatea ta îţi va aduce foloase considerabile. Vei primi poate de la Chandler o gratificaţie modestă, foarte modestă, în raport cu oferta mea. Făcu o pauză, apoi reluă cu duritate în glas: Ştiu. Harold, că te afli într-o situaţie grea, că eşti înglodat în datorii, că n-ai nicio şansă să devii vreodată preşedintele „B.A.S.A”. Chandler este de o vârstă sensibil egală cu a ta. Locul n-ai să i-l poţi lua, oricât te-ai zbate. La tine, la Bancă, eşti, cum se spune în termeni militari, „bun în grad”.

Preston trânti şervetul pe masă şi se ridică în picioare ca împins de un: resort. Vru să plece, dar îşi zise că nu se mai cuvenea să accepte poziţia de invitat al lui Shannon. Băgă mâna în buzunarul dinăuntru al vestonului spre a-şi scoate portofelul. Amfitronul îi ghici intenţiile: j

Nu te osteni, Harold! Prânzul e plătit dinainte.

Preston nu-şi întrerupse gestul. Îşi exhibăportofelul, smulse dinăuntru trei bancnote de câte o sută de dolari şi le aruncă pe masă.

— Cred că acoperă costul consumaţiei mele.

Fără să mai salute, se îndreptă spre ieşire.

Aştept răspunsul tău! auzi din urmă glaşul persiflant al lui Shannon. Întrebi de mine jos la recepţie!

După ce rămase singur la masă, Shannon făcu semn Maître d'hôtel-ului să se apropie. Îi arătă eu degetul dolarii lăsaţi pe masă:

Prietenul meu ţi-a lăsat un pourboire. Stridiile au fost la înălţime. Nici şampania nu mi-a displăcut. Cru 1962, nu-i aşa? J

Exact, Sir\ 1962! Sâteţi un fin cunoscător, Sirl

* * *

Ori de câte ori venea la Paris – căci ocaziile nu-i lipseau, încurcăturile juridice ale clienţilor săi impunându-i dese călătorii în străinătate – avocatul Brian Richardson. nu uita să viziteze magazinele cu jucării spre a căuta trenuri în miniatură. Interesul – veşnic treaz pentru locomotive electrice ori cu aburi „pentru vagoanele de marfă sau de călători, pentru gările, depourile, triajele, cantoanele, toate reduse la proporţii liliputane, nu era datorit existenţei unor copii sau nepoţi de vârstă fragedă, dornici de jucării, ci propriul său gust pentru acest gen de passe temps scump şi complicat.

Creierul lui obosit până la saturaţie de savantele-i jonglerii cu argumentele juridice – atât de elogios apreciate, de clientelă cât şi de judecători, încât îi duraseră o reputaţie egalată de foarte puţini confraţi – avea o imperioasă nevoie de a se destinde. Ori jocul cu trenuleţele căpătase rolul unei supape de siguranţă, care-i permitea să-şi descarce nervii supra-încordaţi, să-şi odihnească spiritul, să-şi refacă energia adeseori solicitată până la epuizare.

15 – Oameni în Rolls-Royce x Brian Richardson se dedicase cu atâta entuziasm carierei sale, încât declinul maturităţii îl găsise fără familie şi fără prieteni. Dispunea la Londra de o locuinţă somptuoasă, mult invidiată de colegii săi mai puţin faimoşi în lumeş tribunalelor. Meritul

lui în rafinata împodobire a interioarelor era egal cu zero. Cei mai cunoscuţi şi reputaţi decoratori din capitala Marii Britanii îşi puseseră amprenta icreindu-i o reşedinţă demnă de celebritatea mareluii Brian iRichardson.

— Puţinilor clienţi autorizaţi să-l viziteze în locuinţa sa, le era destul să-şi arunce privirile asupra pânzelor semnate de maeştrii olandezi şi florentini din secolele XV ŞI XVII, asupra mobilelor autentice spaniole şi italiene din aceeaşi epocă, asupra covoarelor orientale străvechi ori asupra statuetelor şi bibelourilor achiziţionate eu preţuri fabuloase de la Christie's şi Sotheby's, spre a-şi da seama că trei buiau să plătească onorarii corespunzătoare, spre a întreţine indirect acest lux debordant.

Fără a fi incult, Richardson aprecia splendida-i locuinţă numai sub aspectul ei utilitar. O asemenea pro „prietate într-unul din cele mai elegante cartiere ale Londrei, constituia dovada grăitoare a succeselor lui profesionale, a ascensiunii sale în ierarhia socială.

Pentru a-şi păstra standingul strict conformist dispunea de două Rolls-Royce-uri identice – Phantom VI – de 60 de costume toate la fel – pantaloni reiaţi, jachetă neagră cu şnur de mătase şi cravată plastron albă cu picouri negre. Abia în ultimii ani îşi comandase un frac, necesar la puţinele ceremonii obligatorii pentru un om de rangul său. Zece robe de avocat completau zestrea-i vestimentară. Pentru că nu făcea sport, nu asista la spectacole, nu vizita expoziţiile, ignora jocurile de noroc, şi în general distracţiile frivole, nu îşi procurase îmbrăcăminte pentru asemenea ocazii.

Adversarii îl considerau obtuz, unilateral, lipsit de orizont, de imaginaţie. Adevărul este că se dedicase în exclusivitate profesiunii sale. Încă din primii ani de activitatea juridică câştigase încrederea clientelei prin conştiinciozitatea cu care se ocupa de fiecare proces în parte, oricât de neînsemnată ar fi fost miza. „Orice împricinat socoteşte propria lui cauză drept cea mai importantă, declară Brian tinerilor jurişti care se angajau

în biroul său. Avocatul are datoria să se identifice cu interesele clienţilor şi să arunce în balanţa toată priceperea şi abilitatea în vederea câştigării proceselor încredinţate lui. Nepăsarea, neglijenţele, comoditatea, sunt de neiertat”; Chiar când firma lui avocaţială ajunsese să cuprindă aproape o sută cincizeci de colaboratori – depăşind multe dintre cele mai cunoscute firme juridice de dineplo şi de dincoace de Ocean – studia personal fiecare dosar în parte şi dădea instrucţiuni precise avocaţilor tineri sau vârstnici de sub conducerea sa.

Nu-şi luase niciodată concediu, fiindcă nu concepea să lase dosarele pe mâna colaboratorilor, oricât de capabili ar fi fost aceştia.

Specializat în domeniul financiar şi economic, devenise avocatul unui mare număr de Bănci, precum şi a câtorva moguli ai marii finanţe, care nu se puteau lipsi de consiliile lui juridice.

Minat de procesele sale, Brian Richardson cutreierase pământul în lung şi în lat, pledând în faţa celor mai înalte instanţe din marile capitale ale lumii. Fie că se afla în avion, în tren sau în automobil, se lăsa atât de profund antrenat în studierea şi analizarea dosarelor, încât ajunsese să nu mai vadă ce; se petrece în jur. N-ar fi fost în stare să spună cum arăta Parisul sau Viena, Madridul ori Washingtonul, deşi fusese chemat în aceste metropole de nenumărate” ori. Ar fi fost cel mult capabil să-şi dea părerea asupra confortului hotelurilor sau al sălilor ide tribunal respective, singurele în care îşi consumă timpul, la care se adăugau bineînţeles, cunoaşterea celor mai mari magazine cu jucării.

Pasiunea lui pentru trenuleţe se născuse întâmplător. Un client deosebit de important, ducele George de Northland. aflat în ultimii lui ani de viaţă, căzuse de pe cal la o partidă de polo. Imobilizat într-un fotoliu de durerile provocate de un picior scrântit şi de un umăr umflat cât un pepene, nu fusese în stare să se deplaseze până la cabinetul avocatului pentru a discuta evoluţia unui foarte

costisitor şi lung proces în legătură cu concesionarea câtorva zăcăminte de diamante din… Africa de răsărit. Deşi îşi vizita foarte rar clienţii, Brian Richardson făcuse o excepţie pentru bătrânul duce.

Când se înfăţişase la Northland Hoüse, un edificiu palaţial din Mayfair, şi fusese introdus în prezenţa venerabilului aristocrat, 1 a supraveghea eu încordat interes evoluţiile unor trenuleţe manevrate de majordom, un personaj grav, cu favorite sure şi chelie impozantă. Pentru Richardson, întâlnirea cu piticele garnituri feroviare, avusese semnificaţia unui coup de foudre. Versatul om de legi uitase de preţuitul lui timp şi se adâncise în jocul cu trenuleţele, dirijate de bătrânul Northland.

Ziua aceea avea să constituie o piatră de hotar în existenţa atât de ordonată a avocatului. Secretarii care primiseră dispoziţie să-l aştepte în cabinet până la înapoierea lui de la Northland House, rămăseseră foarte uimiţi când văzuseră că miezul nopţii trece, fără ca maestrul să-şi facă apariţia spre a le da dispoziţii pentru a doua zi.

Richardson se ivise abia pe la orele două din noapte, radios ca după o foarte reuşită petrecere. În dimineaţa următoare „se înfiinţase la cel mai mare magazin cu jucării londonez şi cumpărase trenuleţe eu toate accesoriile lor, în valoare de peste o mie de lire sterline. Ulterior achiziţionase pe bază de comandă cele mai sofisticate vagoane şi locomotive miniaturale descoperite în cataloagele specializate publicate de fabricile de jucării din Italia, Franţa, Germania Federală şi Statele Unite.

Peregrinările lui profesionale prin Europa şi America nu. mai erau ca până acum fade, lipsite de sare şi piper. După ce încheia discuţiile cu caracter juridic, ori pleda cu obişnuita-i eleganţă în faţa magistraţilor gravi şi pedanţi ieşea. În oraş şi cutreiera prăvăliile cu jucării, în căutare de trenuleţe. Acum avea un scop în viaţă „o pasiune încântătoare, o magnifică obsesie…

În „existenţa aceasta reglată ca şi mersul unui ceas elveţian de mare precizie, se afla şi o zonă de lumină intensă, pierdută însă în negura trecutului. În epoca începuturilor sale profesionale, Brian Richardson – pe atunci modest secretar în cabinetul juridic al avocatului de origine canadiană William Edmonton Chavrillon, care-şi câştigase în City reputaţia unui imbatabil comerciâlist – se îndrăgostise în tăcere de fiica acestuia o blondă superbă, zvăpăiată, inteligentă, care cucerise cu farmecul ei întreg personalul biroului avocaţial, în cap cu tomnaticii colaboratori ai tatălui ei şi terminând cu timidul secretar, proaspăt angajat. Dragostea lui Brian era sortită prin definiţie să nu-şi găsească împlinirea. Ce şansă de izbândă ar fi avut sărmanul scrib afectat pentru început serviciului de arhivar, în competiţie cu tinerii avocaţi spilcuiţi şi plini de ei, ori cu financiarii mai vârstnici, dar foarte bogaţi, care-l se învârteau ca fluturii în jurul fetei? Vizitele scurte ale Olympiei în biroul părinteluil; ei, aveau pentru Brian semnificaţia apariţiilor fugitive ale soarelui, printre norii cenuşii ai unei zile de toamnă târzie.

Înveselită de ochii lui umezişi rotunzi de viţel amorezat, care-i urmăreau cu devoţiune fiecare mişcare, ea se oprise odată la masa lui de lucru, şi după ce îl privise surâzând peste vrafurile de registre, îi vorbise cu glas catifelat:

După cum te uiţi la mine, s-ar zice că mă iubeşti.

Luat prin surprindere, Brian se îmbujorase ca o fecioară, plecase intimidat ochii şi după câteva clipe, găsise puterea să clatine din cap, în semn afirmativ. Ea izbucnise în râs:

Dacă nu mi-ai fi simpatic, ţi-aş permite să mă iubeşti. Dar te-aş face să suferi „căci sunt capricioasă, extravagantă „egoistă şi mai ales rea. Îmi place să-i văd pe bărbaţi târându-se la picioarele mele, cerşindu-mi o privire, un zâmbet. Tu eşti prea bun, prea cuminte, prea – neajutorat, Brian, ca să treci prin asemenea chinuri. Să rămânem prieteni. E mai bine aşa. Hai, nu mai fi trist şi

strânge-mi mâna, ca între camarazi!

Monologul se desfăşurase fără martori, intră rafturile încărcate cu dosare prăfuite. Olympia îi făcuse un gest de rămas bun şi ieşise din încăpere. Brian se uitase" lung în urma ei „în vreme ce inima îi bătea dement. Câteva săptămâni mai târziu, Olympie se măritase cu un tânăr om de afaceri din City. Brian, care-şi închipuise în naivitatea lui, că prietenia oferită de ea. Se va transforma treptat în dragoste, suferise ca un câine, rumegându-şi în tăcere durerea. Fusese ispitit să se sinucidă, aspirând gaz natural din soba lui de bucătărie. Dar în ultimul moment renunţase la materializarea funestei sale hotărâri. Pusese totuşi capăt crizei, renunţând la slujba-i de arhivar. Spre a dovedi Olympiei că merită a fi apreciat pentru calităţile lui, se luase la trântă cu viaţa. Construise edificiul reputaţiei sale cărămidă cu cărămidă „având grijă să-l ridice cât mai înalt, dar pe fundaţii foarte solide. După câteva decenii de muncă istovitoare, ajunsese la rândul său avocat cu renume bine stabilit nu numai în Marea Britanie, dar şi dincolo de fruntariile ei: Culminase, câştigând câteva procese cu mare răsunet la Curtea Internaţională de la Haga. Vieţii sentimentale îi pusese însă definitiv punct. Se mărginise să urmărească în taină şi eu melancolie fulguranta carieră mondenă a Olympiei, care trecea cu uşurinţă dintr-o căsnicie într-alta sporindu-şi de fiecare dată averea şi veniturile. Douăzeci şi mai bine de ani se scurseseră de când Brian părăsise biroul avocaţial al lui William Edmonton Chavrillon. În cabinetul său, studia dosarul unui procès care făcuse vâlvă. Un duce francez îşi ucisese nevasta, spre a se căsători cu tânăra guvernantă a. copiilor săi. Brian formula tocmai un interogatoriu, când uşa se deschisese brusc şi în încăpere îşi făcuse o intrare zgomotoasă blympie, care nu găsise necesar să-şi anunţe vizita prin secretar, aşa cum cereau uzanţele.

Brian, vreau să te ocupi de procesul meu de divorţ, îi spusese fără nicio introducere, după ce se aşezase neinvitată pe un scaun. Avocatul meu şi-a găsit să moară

tocmai acum, lipindu-şi creării de un copac, într-o coliziune a automobilului său, datorită ceţei. Mă despart de soţul meu, Cyrill Hammond, président şi chairman al „B.A.S.A”. – „Bank of America and South Asia”. E un tip atât de anost încât mă mir cum de am găsit răbdarea să trăiesc alături de el patru ani încheiaţi.

Motivul nu e îndeajuns de puternic spre a-mi îngădui să obţin divorţul în favoarea dumitale, Olympie.

I-ascultă, Brian, de ce crezi că te-am ales avocat? Ca să invoci motivele cerute de lege, şi să-mi câştigi procesul.

Brian Richardson acceptase să se înhame la lucru şi graţie abilităţii lui obţinuse câştig de cauză, sporind totodată cu despăgubiri cifrate la 50 milioane de dolari averea deja fabuloasă a clientei sale. De atunci rămăsese avocatul ei permanent. Deşi îl fulgerase la un moment dat gândul să devină în sfârşit soţul Olympiei, – acum era şi el Un personaj cu vază – renunţase la acest proiect de îndată ce fusese informat asupra gustului ei pronunţat pentru carnea tânără. La cei 60 de ani ai lui, nu putea concura cu fermecătorii playboys, şi cu adolescenţii în blue jeans preferaţi în exclusivitate de Madame Chavrillon.

Iubirea lui de odinioară, transformată la bătrâneţe într-o afecţiune calmă, durabilă, îl făcuse să-şi asume cu un unilateral devotament, protecţia intereselor ei materiale. Brian era sigur că pasiunea Olympiei pentru tineri avea să o angajeze într-o zi în complicaţii nedorite. În previziunea lor, încerca să o. apere, veghind asupra ei asemenea geniilor bune.

Trenuleţele şi dragostea platonică pentru Olympie Chavrillon, colorau acum feeric viaţa, în trecut atât de ternă, a avocatului Richardson…

Prezenţa sa la Paris, în aceste zile, se datora unui apel telefonic primit din partea lui Philip Aylpn, unul dintre clienţii; lui deosebit de important. Aylon îl invitase la o discuţie asupra unei chestiuni extrem de spinoase.

— Unul dintre secretarii mei vă va întâmpina la Orly. Mi-aş permite să vă sugerez cursa „Air France”, care

soseşte la Paris după amiază la ora 16.20.

Lui Brian nu-i prea convenise, acest apel cu un'arrière goût de poruncă. Tonul interlocutorului, îndeobşte calm, stăpânit, trăda o nervozitate de rău augur. Brian Richardson cunoştea sitar, ea precară a sănătăţii lui Aylon şi iminenţa unui sfârşit previzibil, amânat însă de capriciile naturii deprinse a juca feste chiar şi celor mai experimentate feţe medicale. Poate că maladivul Aylon îşi presimţea sfârşitul şi în aşteptarea lui voia să-şi întocmească testamentul. „Când unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume te angajează consilier juridic şi te plăteşte corespunzător nu-ţi permiţi luxul de a-l neglija" conchise Richardson. Călătoria la Paris îi va prilejui şi o vizită la furnizorul său de jucării. Catalogul anunţa scoaterea pe piaţă a unui trenuleţ excepţional reconstrucţie la scară redusă a strălucitorului „Orient-Expres" imortalizat în scrierile unor scriitori reputaţi dintre cele două războaie mondiale.

Avocatul – eficienţa personificată – debarcase la Orly fără niciun minut întârziere. Trei sferturi de oră mai târziu era introdus în prezenţa lui Philip Aylon, mai sănătos pare-se ca niciodată.

După ce-şi ceru scuze fiindcă îl deranjase cu un apel atât de intempestiv, gazda îi relată lovitura pusă la cale de Barry Shannon şi de arabii săi pentru a acapara „B.A.S.A".

(Folosindu-se de pachetele de acţiuni achiziţionate în secret şi de sprijinul unor acţionari îmbrobodiţi i de ei, vor încerca să se substituie actualei conduceri a Băncii, „profitând de adunarea generală care se va ţine în curând.

Avocatul clătină dubitativ fruntea:

Planul e abil, dar şi riscant. În primul rând le mai trebuie încă 31% din acţiuni, spre a obţine o majo1 ritate de 51% din voturi la adunarea generală.

Vor încerca să dobândească surplusul de acţiuni fie cumpărându-le pe preţuri superioare pieţii, fie câş-I tigând voturile acţionarilor neutri printr-o propagandă J deşănţată. Vor promite o majorare substanţială a

dividendelor, argument irezistibil pentru acţionarii slabi de înger.

Conducătorii „B.A.S.A.”, aliaţii dumneavoastră, nu 1 trebuie să-şi piardă cumpătul, opină Richardson. Faptul că aţi descoperit jocul lui Shannon este un punct câş-I tigat” pentru B.A.S.A.”, Pe de altă parte, Banca dispune 1 şi ea de arme eficace. În primul rând posibilitatea de a 9 chema pe Shannon şi pe arabii lui în faţa justiţiei pentru încălcarea legislaţiei financiare. Până la judecarea 1 definitivă a cazului, putem obţine o interdicţie provizorie; e a participării. lor la alegeri. Separat de acţiunea în faţa.1 tribunalelor, avem dreptul de a înştiinţa o autoritate 1 capabilă să le blocheze jocul: „Securities and Exehangi 1 Comission” căruia trebuie să i se raporteze orice cum1 părare care depăşeşte 5% din totalul acţiunilor unei a companii. În al doilea rând putem riposta mobilizând în sprijinul, nostru, 51% din voturi. Cred că nu va fi prea i greu.

Aylon clătină din cap, exprimându-şi neîncrederea şi a îngrijorarea.

Tocmai că va fi foarte greu…

De ce? După câte ştiu, dumneavoastră, Mr. Aylon, nu numai că deţineţi 6% din acţiuni, dar faceţi parte şi din comitetul directorilor Băncii. În această calitate aveţi! un cuvânt greu de spus…

Relativ greu, Mr. Richardson. Folosindu-mă de I influenţa mea, pot mobiliza încă 7 sau 8% acţiuni. Din rest, un mare număr, circa 12% se află în posesia celor trei foste soţii ale defunctului Cyrill Hammond, fon –, datorul Băncii. Robert Sunderland Beauclair deţine alte

3 o/” din acţiuni. Restül sunt: în posesia unor acţionari mai nesiguri decât nisipurile mişcătoare.

Avocatul scoase din buzunarul jachetei o ţigară de foi:

Îmi permiteţi?

— Vă rog!

După ce îşi aprinse tacticos ţigara, Richardson pufăi

de câteva ori.

Cu Robert Sunderland cred că se va putea ajunge în o înţelegere. Presupun că nici lui nu-i va conveni ca Banca să încapă pe mâna arabilor.

Nu ştiu ce atitudine va adopta el. Sigur este că mie personal/ înghiţirea Băncii de către arabi nu-mi convine deloc. „B.A.S.A”. controlează o mare fabrică de avioane, două şantiere navale/ uzine metalurgice şi o fabrică de aparate electronice ultraperfecţionate. Toate; acestea. sunt mari furnizoare ale Israelului. Humaidah se va strădui să modifice politica Băncii.

Dacă va prelua conducerea „B.A.S.A”. Îşi vai asuma obligatoriu şi contractele existente la acea oră. În cazul că va încălca clauzele lor, va fi silit să plătească despăgubiri usturătoare, Mr. Aylon.

Israelul nu are nevoie de despăgubiri băneşti ci de avioane, de nave de luptă, de aparatură electronică.

Richardson ridică mâinile, semn că înţelegea gravitatea situaţiei:

Mi-aţi vorbit despre cele trei soţii…

Aylon strâmbă din nas:

Nişte scorpii! Rapace, recalcitrante… Nu se gândesc decât la propriile lor interese: …

Richardson zâmbi:

Întâmplător. una dintre ele este clienta mea. Madame Olympie Chavrillom o femeie independentă, vohmtară, inteligentă. Dar cu o mare slăbiciune. Îi plac adolescenţii.

Aylon rânse:

— Sunt rata să-i furnizez un regiment de tineri.

Avocatul expedie câteva rotocoale de fum spre lustra ru mărpele de cristal de deasupra capului.

Vă rog să vă ocupaţi de această chestiune, Mr. Richardson. reluă amfitrionul.

Un junghi în genunchiul drept îi aminti că era bolnav, muritor, fragil ca un pahar de cristal cu pereţi subţiri bizotaţi cu exagerare. Avea totuşi datoria să lupte până la

ultima suflare.

Va fi o bătălie homerică, Mr. Richardson, rosti printre dinţi. După o pauză adăugă: Poate că aţi accepta să vă ocupaţi şi de celelalte două soţii ale răposatului Cyrill Hammond.

Avocatul scutură scrumul ţigării într-o scrumieră de cristal din preajma sa.

Cu femeile vârstnioe m-am înţeles aproape. Întotdeauna.

— Dar cu cele tinere, Mr. Richardson?

Mai puţin, suspină juristul. De altfel nici n-am prea avut timp să mă ocup de ele. (Se ridică de pe scaun). Va trebui să-mi puneţi la dispoziţie elementele necesare: … \.

Până mâine seară le veţi primi în copii Xerox. Aici: sau la Londra.

Aici, între timp am să iau legătura cu Madame Chavrillon. Îmi trebuie şi adresele celorlalte două doamne…

Le veţi avea neîntârziat. V-am rezervat un apartament în acest hotel. Rolls-ul care v-a adus de la Orly vă rămâne la dispoziţie tot timpul şederii dumneavoastră la Paris.

După o strângere de mână cordială, Richardson se despărţi de amfitrion. Nu discutaseră încă despre onorariu, dar nici nu era nevoie. Financiarul nu avea obiceiul să se tocmească…

Întrevederile cu Philip Aylon îi lăsau îndeobşte un gust amar. Omul acesta tânăr, strălucitor de inteligent, cu sabia lui Damocles atârnată deasupra capului îi provoca un simţământ de tristeţe. Îi apropia par. adoxal un element comun. Philip Aylon nu va cunoaşte calmul şi înţelepciunea senină a bătrâneţii, iar el Brian nu cunoscuse bucuriile tinereţii. Acum, când părul i se albise, şi obrajii i se scofâlciseră, ajunsese să se joace cu trenuleţe. Râse: „Maturitatea este un intermediu între două cooilării. De prima copilărie te desparte tinereţea. De a două copilărie – identificată cu jalnica senilitate – te desparte bătrâneţea”.

Filosofie ieftină, care nu-l consola deloc.

Rolls-ul îl duse până la un mare magazin cu jucării de pe Rue de Rivoli”. Colegilor şi colaboratorilor care se mirau de marea şi tardiva lui pasiune pentru trenuleţe, le explica tacticos că acest inofensiv passe temps îi punea ordine în gânduri, îi calma nervii şi îi echilibra psihicul. Psihologii şi psihanaliştii ar găsi desigur explicaţii năstruşnice. Ar spune că în copilărie lipsa de jucării îl complexase, creându-i în subconştient dorinţa de a dobândi obiectele de care nu avusese parte în primii ani de existenţă…

Maşina opri la luminile roşii ale unui stop. În dreptul portierei dinspre trotuar se afla un băieţaş care vindea ziare. Avocatul acţionă deschiderea automată a geamului şi întinse câteva monede mărunte distribuitorului, primind în schimb un jurnal.

Pe prima pagină, un titlu îi atrase atenţia: „O bombă artizanală explodează într-un supermagazin provocând 5 morţi şi 52 de răniţi, printre care 9 copii. Făptaşii n-au fost încă prinşi. O fotografie în alb şi negru înfăţişa locul sinistrului: Raionul de jucării transformat într-un morman de sfărâmături şi de moloz, având deasupra în echilibru nestabil, o păpuşă intactă.

Plin de oroare, Richardson împături ziarul şi-l aruncă alături, pe banchetă. Spirit conservator, detesta violenţele, vărsările de sânge, terorismul – acest nou născut al anarhismului – în sfârşit orice zguduiri susceptibile să primejduiască ordinea socială existentă.

Atât de adâncit în gânduri era, încât nici nu observase că automobilul se oprise în faţa supermagazinului. Tuşea ostentativă a şoferului îl trezi din meditaţie. Coborî din Rolls, traversă trotuarul făcându-şi anevoie loc prin şuvoiul de pietoni, apoi pătrunse în clădirea asemănătoare prin ordonanţa şi mulţimea care se îmbulzea la fiecare etaj, pe o gigantică piramidă de termite.

Cunoştea topografia „fiindcă frecventa raionul cu

jucării ori de câte ori venea la Paris. Scările rulante îl ridicau de la un etaj la altul, apropiindu-l de destinaţie, sporindu-i emoţia, pasiunea de colecţionar, stimulată de expectativa unor „găsiri" care să sporească valoarea comorii lui. Căci pentru idolatorii care adună cu neostoit sârg tablouri sau timbre, mobile antice ori cărţi poştale, pietre preţioase sau automobile vechi, cărţi rare ori autografe ale celebrităţilor sportului, colecţiile respective capătă semnificaţia unor comori inestimabile. Pentru ei I preţul pieţii nu reprezintă decât un aspect comercial, „vul-J gar, o estimare total inferioră adevăratei valori a obiectelor colecţionate.

Traversă un raion cu discuri – ultimul dinaintea 1 paradisului cu jucării – când atenţia îi fu atrasă de 1 trei tineri de culoare, cu părul tuciuriu, creţ, orânduit-l deasupra calotei craniene într-un fel de balon flocos 1 – coafură la modă denumită tehnic „africană" – şi care; «se comportau oarecum ciudat. Se uitau la discuri, dar 1 când şi când aruncau priviri piezişe, laterale. „Pândesc 1 ceva", îşi zise avocatul suspicios. Unul dintre tineri – cu 1 o umflătură bizară în buzunarul de jos al hainei – sc. 1 îndrepta spre o uşă practicată între două rafturi cu discuri. J

Atât de intrigat era Richardson, încât, spre a le urmări neobservat manevrele, se opri lângă un stativ cu M casete, de unde îi putea vedea operând. Tânărul care intras-jj pe uşă, reapăru şi făcu un semn discret unuia dintre cei doi prieteni, care continuau să examineze ostentativ i nişte discuri cu anvelope violent colorate. Cel vizat il 1 urmă fără să se grăbească. Amândoi pătrunseră pe uşa 1 pe care o închiseră fără zgomot în urma lor.

Richardson bănui că surprinsese manevrele unor § hoţi. În calitatea lui de cetăţean conştient ar fi avut; datoria să avertizeze pe vreunul dintre vânzători. Îşi i zise însă că se va face de râs dacă va da o alarmă falsă. 1 Deodată îl fulgeră o idee cutremurătoare. Nu cumva 1 primii doi suspecţi se pregăteau să planteze o bombă]

artizanală? Al treilea rămăsese probabil de strajă, spre 1 a-i preveni dacă lucrurile aveau să se complice; ori spre 1 a le acoperi retragerea, dacă împrejurările i-ar sili să-i caute a se face cât mii grabnic nevăzuţi.

Pe Richardson îl podidiră brusc sudorile. Explozia unei maşini infernale ar face prăpăd. La începuturile I carierei lui apărase în calitate de avocat din oficiu ucii gaşi, terorişti, anarhişti. Toţi, indiferent de firmă, îşi făceau, din crimă un, instrument pus în slujba intereselor proprii sau de clan. Într-o Vreme Brian crezuse în idealuri în dăruirea de sine, în cuvintele mari ale delievenţilor politici care pretindeau a se fi dedicat îndreptării tarelor sociale, a combateri capitalismului ranace, Când } teroriştii prelliau puterea din mina ocupanţilor de ieri, deveneau la rândul lor tiranici.

hi dosarele care-i trecuseră prin mină, Brian găsise documente care ilustrau activitatea anarhiştilor, setoşi să reînnoiască lumea, în special fotografii înfăţişând cadavre sfârtecate, clădiri incendiate „avioane arse, muzee aruncate în aer, indivizi răpiţi, ferecaţi în lanţuri şi izolaţi în pivniţe umede, copii spintecaţi de schijele bombelor artizanale, fabrici distruse.

Iminenţa tinei explozii care să spulbere supermagazinul cu sutele lui de vânzători şi clienţi, trezi instinctul de conservare al lui Brian. Uitând de trenuleţe, de locomotivele miniaturale, de noile vagoane liliputane, ţinti impanicat spre ieşire, îmbrâncind lumea, făcându-şi loc cu pumnii, cu coatele, într-un frenetic „scapă cine poate”…

Când se văzu în stradă, aruncă o Ultimă şi rapidă privire asupra supermagazinului cu etaje multe, stivuite într-o piramidă ascuţită, cu pereţi de sticlă, apoi se urcă în Rolls-ul care-l aştepta la trotuar. Porunci gâfâind: – La Intercontinental!

Respiră uşurat doar când automobilul se îndepărtă îndeajuns de imensa clădire, spre a nu se mai teme că aceasta s-ar fi putut prăbuşi asupra lui, strivindu-l. Îşi

scoase pălăria „melon” şi îşi tamponă cu batista de mătase fruntea asudată, apoi „puse în funcţiune instalaţia de climatizare. Răcoarea plăcută care se instală în interiorul limuzinei îi mai clarifică gândurile, până atunci atât de învălmăşite.

„M-am speriat de propriile mele închipuiri, îşi zise. Cred că tipii aceia erau simpli borfaşi. Am avut de-a face cu atâţia delincvenţi în cariera mea, încât îi pot singulariza – dintr-o privire – în mijlocul unei mulţimi de inofensivi. Temerile mele, desigur exagerate, s-au datorat psihozei fricii create de teroriştii şi bandiţii de toate calibrele. Bucuros că îşi găsise o scuză, îşi făgădui să reînnoiască – în ziua următoare – vizita la magazinul cu jucării.

Îndată ce sosi la hotel, telefonă Olympiei Chavrillon, solicitându-i o scurfă întrevedere.

— I Te aştept în apartamentul meu, îi spuse ea. Mă bucur că ai venit.

— Doream să te înştiinţez că tânărul dumitale reprezentant, avocatul Donlevy nu s-a dovedit la înălţimea recomandărilor. Prin intermediul lui am încercat să angajez prin contract în exclusivitate un dansator care – bine îndrumat – ar fi capabil să umbrească i gloria lui Nijinsky sau a lui Lifar.

Nu putem discuta prin telefon asemenea chesi ţiuni, replică avocatul. Urc imediat la dumneata…

Peste câteva minute, o cameristă îl introduse în prei zenţa Olympiei Chavrillon, care se supunea unei operaţii complicate de renovare estetică. Instalată pe un scaun; în faţa mesei de toaletă, şi înfăşurată până la gât într-un mare şervet alb de olandă, avea bărbia susţinută de un I bandaj elastic menit să-i reducă guşa la proporţiile din tinereţe, obrajii unşi cu parafină, iar ţeasta acoperită de o cască pentru uscat părul, în formă de clopot. Un es-J tetician, un coafor şi o manichiuristă, cu asistenţii şi asistentele respective, se aferau în jurul ei.

Olympie Chavrillon nu se jena să-şi primească se – cretarii, procuriştii şi avocaţii, în vreme ce i se reparau

degradările fizice. Se deprinsese să trateze pe toţi acei I care depindeau de banii ei, ca pe nişte automate lipsite de simţăminte omeneşti. Nici Brian Richardison nu se bucura de un statut aparte. Singurele fiinţe în faţa cărora Olympie Chavrillon n-ar fi conceput să apară decât în I toată splendoarea erau tinerii desemnaţi a fi cuceriţi şi femeile din lumea ei, pe care voia să le exaspereze cu frumuseţea. ei veşnic proaspătă.

Sunt foarte supărată pe Donlevy, îl întâmpină ea 1 pe avocat, vorbindu-i cu dinţii strânşi, spre a nu-şi strica; masca de parafină.

Omul de legi îi zâmbi cu indulgenţă.

Donlevy este un excelent avocat de bară, dar mai are de învăţat în ceea ce priveşte tratativele cu oamenii de artă, instabili şi, capricioşi. Pot să te asigur că în maximum 24 ore vei avea – în mână contractul semnat de protejatul dumitale.

Ochii Olympiei Chavrillon scânteiară:

Îţi mulţumesc, Brian, Ştiam că mă pot bizui pe dumneata.

Avocatul se înclină:

Aş dori să-ţi mai supun o chestiune de cea mai mare însemnătate.

Ceva urgent?

Foarte urgent.

Să iasă toată lumea afară, porunci Olympie autoritară. După ce termin ce am de vorbit cu domnul avocat, vă chem… Te rog să-mi vorbeşti pe scurt, Brian. Nu pot sta cu masca asta pe faţă la infinit…

Avocatul reflectă câteva clipe, căutând o formulă în stare să explice nu numai în puţine cuvinte scopul vizitei sale, dar să şi impresioneze.

Un grup de capitalişti arabi, vor să pună mâna, pe „B.A.S.A”. să-şi instaleze oamenii în comitetul directorilor şi să dicteze pe viitor politica economică a Băncii:

Madame Chavrillon nu realiză gravitatea situaţiei descrisă de Richardson, fiindcă gândurile ei vagabondau

aiurea. Replică nepăsătoare:

Ce importanţă au pentru mine treburile astea? Şi cum aş putea frâna eu manevrele arabilor?

Am să-ţi răspund la ambele obiecţiuni Olympie. În actualul comitet al directorilor dispui de numeroşi prieteni. Unii au colabarat cu fostul dumitale soţ.

De care am divorţat: …

Toţi ştiu că Hammond era un afemeiat, că îşi schimba soţiile ca pe prosoape.

Mergi de comparaţie.

— Nu trebuie să te superi căci situaţia aceasta ţi-a creat totuşi o atmosferă favorabilă. Probă evidentă că-actualii directori te respectă, este că au acordat numeroase împrumuturi protejaţilor dumitale.

Olympie îi dădu dreptate. „Protejaţii” alcătuiau un foarte important capitol din viaţa ei. După ce îi uza, până se sătura de ei – domnia lor sentimentală avea îndeobşte o durată scurtă – îi”, caza”, acordându-le astfel un fel de compensaţie spre a le îndulci amărăciunea concedierii. Graţie influenţei ei, erau creditaţi de Bancă spre a-şi deschide fie un atelier de coafură, fie un bar, fie un teren de tir, fie orice alte întreprinderi aducătoare de venituri, potrivite cu gusturile şi aptitudinile respectivilor.

Un nou comitet al directorilor, compus din oameni noi, necunoscuţi, nu se vor arăta tot atât de acomodaţi faţă de capriciile ei.

Madame Chavrillon îşi pungi buzele, făcând să crape contururile măştii.

Cum aş putea interveni spre a împiedica o schimbare a conducerii Băncii?

Eşti unul dintre marii ei acţionari. La viitoarea adunare generală voturile dumitale – proporţionale cu numărul acţiunilor pe care le deţii – vor avea mare pondere.

— De acord, Brian. Dar eu nu dispun decât de 3% din acţiunile Băncii…

Aparent ai avea dreptate, dar nu este aşa. Dacă la cele 3% din voturi adăugăm celelalte 3% deţinute de prima soţie a lui Hammond, Mrs. Elizabeth Howard, actualmente principesă de Montenuovo şi în sfârşit ultimele 4% testate de defunctul Cyril Hammond ultimei sale soţii, Olivia Hammond, totalizăm 10% din voturi, ceea ce este enorm…

Te rog să nu-mi mai vorbeşti de fostele soţii ale lui Cyril. Ştii bine că le detest. Şi elé îmi răspund cu aceeaşi monedă. Vor vota cu arabii, dacă vor şti. că eu voi fi alături de actuala – conducere a Băncii.

Mă îndoiesc „Olympie, că vor săvârşi asemenea neghiobie. Interesele lor materiale – şi am motive serioase în sprijinul afirmaţiei mele – coincid cu interesele dumitale.

— În orice caz, Brian, nu voi fi eu ace ea care le va? face avansuri în vederea încheierii unui acord…

Chestiunea aceasta mă priveşte pe mine. Mă fac forte să obţin chiar şi cooperarea Juliei Hammond…

Ochii Olympiei Chavrillon aruncară scântei.

Să nu-mi mai vorbeşti despre vipera aia! O bestie! Cyril a făcut-o cu o servitoare. S-a culcat cu ea la beţie şi mai târziu, i-a recunoscut plodul. Ah, cât de imbecil putea să fie uneori Cyril!

Avocatul zâmbi cu indulgenţă.

Cyril a cunoscut o viaţă” sentimentală complicată… Are însă o scuză. Era atât de frumos încât toate femeile îi căzeau pe cap…

Pardon! Eu nu i-am căzut pe cap! îl contrazisei Olympie acidă. Dar este inutil să încerc a-ţi răsturna convingerile. Reputaţia lui de mascul irezistibil era prea adânc ancorată. Când a devenit soţul meu, era deja bătrân. În sfârşit, e inutil să-brodez pe această temă. Cyril n-a fost decât propriul lui prieten, un Narcis întârziat. Iar Julie, este portretul tatălui ei. Egoistă, vanitoasă, încăpăţânată, meschină, rea şi mai ales animată de un aprig simţ al contradicţiei… Pariez cu dumneata, Brian, că va vota cu arabii!

— Poate că voi reuşi totuşi să o îmblânzesc…

Olympie pufni furioasă:

— Leii, tigrii, anacondele, crocodilii, pot fi îmblânziţi! Julie „niciodată! Cât am suferit din cauza ei, nu-ţi pot descrie… Când am divorţat de Cyril, am fost fericită fiindcă am scăpat de prezenţa acestei lepre, care mi-a otrăvit viaţa… Cred că dacă mi-ar apărea acum în faţă, aş strânge-o de gât…

Olympie nu putea să uite scena penibilă care dusese la ruptura definitivă dintre ea şi Cyril. Era într-una din acele triumfătoare dimineţi de primăvară cu raze de soare calde care te mângâie ca degetele unei femei, cu miresme de pământ reavăn, cu seva mustind în mugurii treziţi la viaţă, cu păsări voioase rotindu-se prin văzduhul limpede. Olympie ieşise să se plimbe călare prin pădurea de pe domeniul de vânătoare al lui Cyril, din munţii Alegheni. Ca de obicei, era însoţită de un tânăr groom – abia împlinise 17 ani, îl chema Tom, era blond şi avea ochi inocenţi, albaştri ca, peruzeaua – care îndeplinirea prozaicul rol de a ţine caii Olympie, avidă încă d pe atunci de îmbrăţişările adolescenţilor, îl corupse se cudestulă greutate, fiindcă Tom născut şi crescut într-o familie de modeşti fermieri puritani, se arătase la început rebel încercărilor ei de a-l seduce. Itinerarul lor cuprindea un”, invariabil popas pe marginea lacului înconjurat de brazi, pe marginea căruia, Cyril construise un chioşc rustic. Ajunşi acolo. descălecau, Tom aşternea pe podeaua chioşcului o pătură „şi în singurătatea naturii făceau dragoste până la saţietate. Idila aceasta – încântătoare pentru Olympie – dura de aproape un an.

În dimineaţa aceea fatală, Tom încercase să amâne „şedinţa” lor galantă. „De câteva zile încoace, ceva nu este în regulă; Madame. Parcă ne-ar pândi cineva”… Olympie replicase nerăbdătoare: „Aici suntem numai noi, lacul, brazii şi păsările: cerului. N-are rost să-ţi fie teamă. Hai, întinde pătura!”

Se aflau în cea mai compromiţătoare postură, când după im pâlc de brazi apăruse pe neaşteptate Cyril însoţit de Julie. Dureroasa surprindere întipărită pe chipul lui şi scânteia de triumf din ochii fiicei sale, erau elocvente. Julie descoperise – probabil întâmplător – secretul Olympiei, şi plină de venin îl adusese pe Cyril spre a-l convinge de infidelitatea soţiei lui.

16 – Oameni în Rolis-Royce

Cyril se comportase atunci ca un adevărat gentleman. Nu făcuse reproşuri celor doi amanţi, le întorsese spatele şi se îndepărtase „urmat de Julie, fericită, căci demascase intriga amoroasă a mamei vitrege.

Când Olympie – confuză şi furioasă totodată – se înapoiase la Chaletul ridicat pe un pinten – de munte, majordomul îi predase o scrisoare din partea stăpânului său, anunţând-o că acesta plecase la New York împreună cu Miss Julie. În câteva rânduri seci şi laconice, Cyril o informa că hotărâse să intenteze divorţul, că nu dorea să provoace un scandal dăunător reputaţiei amândurora şi că îi va asigura un suport financiar mai mult decât confortabil, destinat bine înţeles să închidă definitiv capitolul convieţuirii lor.

De atunci Olympie nu-l mai văzuse pe Cyril decât în fotografiile publicate la rubricile mondene, cu ocazia căsătoriei sale cu superba Olivia Farnsworth, „modelul numărul unu" al Statelor Unite…

Brian Richardson cunoştea amănuntele aventurii tragi-comice a Olympiei. Deşi Hammond se străduise să păstreze discreţia, Miss Julie avusese grijă să-i dea publicitatea necesară, menită – în concepţia ei să ruineze reputaţia soţiei repudiate. Olympie Chavrillon era plămădită dintr-un aluat aparte. Nu numai că nu-şi ascunsese capul în nisip, ca struţul, ci îşi glorificase dispreţul faţă de convenienţele sociale, afişându-se cu tot felul deţineri imberbi, spre scandalizarea matroanelor severe şi rebarbative, dar mai ales a multor femei şi fete

tinere indignate fiindcă li se făcea concurenţă neloială.

— Atunci rămânem înţeleşi, Brian, îi spuse Olympie înainte, de a-l concedia. Sunt alături de dumneata împotriva arabilor. Dar nu uita să repari neghiobia lui Donley. Este o condiţie sine qua nont…

În seara aceea avocatul cină de unul singur la Intercontinental, iar după miezul nopţii se înfiinţă la dancingul La Vache Amoureuse. Sobrul Brian Richardson care avusese de-a face cu femeile tarifate – numai în relaţiile-i strict profesionale – invită la masa lui pe Lola, una dintre animatoarele localului, o roşcată planturoasă care imita conştiincios, deşi imperfect, comportamentul şi gesturile celebrei Lucille Ball regina sexapcăl-ului din anii ’50, O tră tă din belşug cu şampanie, având grijă ca Lola să nu-l trişeze, vărsând conţinutul paharelor pe sfert consumate”, în frapierea din preajma ei. Expert în interogatorii, o făcu să vorbească despre Tony Aubert şi despre lumea care îl înconjura. Punând cap la cap crâmpede disparate din comentariile haotice ale Lolei, află de existenţa Rositei, şi despre rolul jucat de ea în existenţa dansatorului.

Îl joacă pe degete ca pe o păpuşă, – Tony a devenit robul ei… între noi fie vorba „nu ştiu ce o fi găsit la Rosita, o slăbănoagă care face pe cântăreaţa. Zice că e spanioloaică, dar mă-sa a fătat-o în Menilmontant…

Limbajul colorat al animatoarei nu era nou pentru Richardson. Din vorbele ei reuşise să-şi facă o idee asupra dificultăţilor întâmpinate de Donlevy. Pentru a izbândi trebuia să folosească mijloace noi, căi ocolite.

O lăsă pe Lola la masă şi plecă să dea o raită prin culise. O garderobieră generos băcşăluită, îi arată cu un zâmbet complice cabina Rositei Montez.

Dacă vă duceţi acum, o găsiţi singură…

Cu siguranţa care-l caracteriza, avocatul ciocăni în uşă, apoi fără să mai aştepte răspuns, intră în cabină. O găsi pe Rosita refăcându-şi fardul în faţa oglinzii. La apariţia lui se încruntă iritată.

Mă tem că aţi greşit cabina, Monsenior…

Sunteţi Rosita Montez, nu-i aşa? Pe dumneavoastră vă căutam…

Îmi pare rău, dar acum sunt ocupată…

Reîncepu să-şi aştearnă rimei pe gene.

— Mademoiselle Montez, am venit să vă propun o afacere. Vreţi să câştigaţi zece mii de dolari?

Cântăreaţa îşi întrerupse brusc îndeletnicirea.

— J Dacă aveţi poftă de glume, vă rog să vă alegeţi altă ocazie…

Nu glumesc deloc. Propunerea mea este fermă.

Rosita surâse de data aceasta viu interesată.

Şi” ce trebuie să fac pentru banii aceştia?

Se aştepta să i se propună o noapte de dragoste. Ar fi fost ce-i drept foarte scump plătită, dar bărbaţii vârstnici şi cu multe parale au curiozităţile lor ce nu trebuie contrariate.

Să-l convingeţi pe prietenul dumneavoastră Tony

Aubert, să semneze un contract capabil să-i asigure o ascensiune profesională remarcabilă…

Faţa ei se întunecă:

Tony mi-a vorbit despre asta…

Fu pe punctul de a respinge cu brutalitate propunerea avocatului „dar în ultimul moment se abţinu. Zece mii de dolari constituiau o sumă ispititoare. Lăcomia micii burgheze pariziene ascunse sub numele Rositei Montez, o îndemna să cugete de două ori înainte de a da Un răspuns negativ.

— Dacă îmi oferiţi pe deasupra sumei fixate de dumneavoastră un contract care să-mi permită să rămân alături de Tony, putem sta de vorbă…

Richardson o privi zâmbind straniu. Îşi dovedise sieşi încă odată că armele folosite de el erau infailibile.

Douăzeci de mii, Mademoiselle, şi odată cu plata acestei sume orice obligaţie a noastră faţă de dumneavoastră încetează.

Ea îl privi bănuitoare:

Sper că nu-mi veţi pretinde să mă despart de Tony…

Noua condiţie pusă de cântăreaţă, complica lucrurile.

Trebuia să dea dovadă de o mare diplomaţie, ca să obţină semnătura lui Tony pe contract. Pe Rosita nu-i va fi greu să o îndepărteze ceva mai târziu. Era vulgară, apucătoare, meschină. Dragostea ei pentru Tony rămânea un simplu pretext. N-ar fi fost însă exclus ca Rosita Montez să fie mai perfidă, mai periculoasă decât părea la prima vedere. Madame Chavrillon se înhămase la o corvoadă grea, încurcându-se cu Tony Aubert.

Pot să vă asigur, Mademoiselle, că nu vom executa nicio presiune asupra prietenului dumneavoastră, spre a-l determina să-şi modifice orientarea vieţii sale sentimentale.

Fraza era cam obscură pentru înţelegerea Rositei. Şi ea îşi zise, că după ce va încasa cei 20.000 de dâlari, nu-i va fi greu să găsească o cale susceptibilă să ducă la rezilierea contractului încheiat de Tony cu Madame Chavrillon.

Când îmi aduceţi banii? întrebă curioasă.

— După ce prietenul dumneavoastră semnează contractul. – îmi daţi un acont? rosti ea viclean. Să fiu sigură că nu mă trageţi pe sfoară…

Dacă v-aş înmâna banii în schimbul unei simple promisiuni, aţi fi în drept să spuneţi că aveţi de-a face cu un ageamiu. Îmi daţi contractul semnat de Tony, vă dau banii!

Şi Tony ce va spune? Că l-am vândut!

— Nu e nevoie. să cunoască tranzacţia nôa stră. Vă pot strecura. cd uşurinţă un – cec* fără să fim observaţi.

— I Prefer bani lichizi.

Perfect! Veţi primi un plic cu 20.000 de dolari în bancnote mari, ca să ocupe un loc cât mai restrâns. De acord?

Rosita prinse să-şi înnegrească iarăşi genele cu rimei.

De acord! Iridată ce reuşesc să-l conving pe Tony, vă

chem să veniţi cu contractul; Unde vă găsesc?;

La hotel „Intercontinental”. Este suficient să întrebaţi de avocatul Brian Richardson. Vă previn însă că nu voi rămâne la Paris mai mult de 48 de ore...

f

* gf”: v; V

Monsieur le marquis, le diner est servi!

Cu un gest solemn, majordomul deschise cele două batante ale uşii cu panouri sculptate şi aurite în cel mai pur stil Louis XIV,. lăsând să se vadă masa din sufragerie, somptuos ornată cu porţelanuri fino, argintărie, flori şi sfeşnice cu luminări de ceară.

— Gérard de Saint: Fargeau îşi goli pe jumătate paharul cu Pernod, iar după ce îl lăsă pe măsuţa din preajmă, se ridică din; fotoliu. Luminile lustrei eu braţe multiple, împodobite cu minuscule stalactite de cristal, făceau să-i lucească discretbutonii cu perle negre, plastronul scrobit al cămăşii, reverurile îmbrăcate în mătase ale smokingului, rozeta comandori ei „Legiunii de Onoare”. Avea o siluetă zveltă, de tânăr, deşi atinsese pragul celor şapte decade de existenţă. Spinarea îi era uşor încovoiată de anii care-i apăsau umerii, dar mai ales de ploaia tot mai deasă a grijilor din ultima vreme. Vârsta sa devenea şi mai aparentă când avalanşa veştilor rele îl făceau să-şi plece capul şi să-şi strângă umerii, de parcă s-ar fi ferit să nu fie zdrobit sub greutatea lor.

Gérard de Saint Fargeau se deprinsese cu veştile rele şi cu perspectiva prăbuşirlui iminente, aşa cum un bolnav incurabil se obişnuieşte cu ideea morţii nu numai inevitabile dar – şi foarte apropiate. Se lupta cu energia disperării spre a întârzia năruirea vastului edificiu industrial creat şi dirijat de el. Deşi avea să-i sune în curând ceasul „continua să-şi depene traiul potrivit aceluiaşi program rigid pe care şi-l impusese o viaţă întreagă şi în aceeaşi ambianţă de aristocratică opulenţă, cu care fusese deprins încă de la naştere. Pe bordul „Titanicului” lovit mortal de un iceberg, orchestrele

cântau, iar unii pasageri – plămădiţi din alt aluat decât restul oamenilor fricoşi şi mediocri îşi sorbeau ultimul pahar de şampanie cu un calm şi o detaşare ce atingeau culmile sublimului. Calmul, şi detaşarea plină de eleganţă, cu care nobilii romani din epoca imperială îşi trăiau ultimele clipe, înainte de a-şi tăia vinele în apa călduţă a băii.

Saint Fargeau nu avea de gând să se sinucidă. Era hotărât să se bată până în ultima clipă împotriva inamicilor care-l înconjurau asemenea unor haite de lupi înfometaţi, împotriva adversităţilor destinului – dacă exista un destin – împotriva condiţiilor vitrege impuse în frământatele decade postbelice de răsturnările sociale şi economice care căpătaseră amplitudini ne mai cunoscute încă în lume.

Cu amabilitatea amfitrionului obişnuit să-şi întreţină cât mai agreabil oaspeţii, zâmbi curtenitor personajelor adunate în imensul salon Empire, având grijă ca privirile sale să se adreseze fiecăruia în parte. Erau de faţă diplomaţi – printre care ambasadorul Statelor Unite cu soţia –, oamenii de afaceri, celebrităţi din lumea artelor şi sporturilor, precum şi câteva personalităţi politice de primul rang.

Deşi se ştia că situaţia lui financiară era mai mult decât precară nimeni nu se gândea să-l evite. Dacă ampla criză care-l lovise ar fi intervenit în activitatea profesională a altor industriaşi, bancheri sau speculatori, s-ar fi creat automat în jurul lor un mare gol. Perspectiva falimentului, dar mai ales operaţiunile frauduloase legate îndeobşte de o asemenea lichidare, făceau ca indivizii în cauză – chiar dacă erau de bună credinţă – să fie priviţi cu suspiciune, până la proba contrară. Reputaţia lui Saint Fargeau era însă atât de nealterată, bătălia pentru a-şi salva imperiul industrial atât. de clară, de corectă încât nimeni n-ar fi cutezat să ridice piatra spre a-l lovi. Marile-i uzine siderurgice şi şantierele-i navale, nucleul vastelor sale afaceri, erau lovite de o criză generală – resimţită tot atât

de grav dincolo şi dincoace de Atlantic – astfel încât cauza prăbuşirii care-l ameninţa nu putea fi atribuită în niciun caz incompetenţei sau relei lui credinţe. Însuşi guvernul se străduise să-l sprijine, în limitele posibilităţilor, amânând scadenţa restituirii unor credite acordate de Stat şi aprobând suspendarea plăţii unor taxe, cotizaţii şi impozite. Dar toate acestea erau paleative. Pentru a supravieţui şi a se reface; grupul Saint Fargeau avea nevoie de credite noi, masive, tot mai greu de obţinut.

Lumea afacerilor, cât şi opinia publică, alertată de frământările zecilor de mii de salariaţi ai grupului, care-şi vedeau ameninţată existenţa, urmărea cu legitim interes, poate chiar cu un fel de Voluptuoasăexpectativă, desfăşurarea crizei, cu întregul ei cortegiu de veşti senzaţionale, ca şi cum ar fi asistat la lupta unui gladiator cu fiarele, simpatizându-l, pariind pe capul lui, dar fără să intervină spre a-l ajuta. Acestea erau regulile jocului iar Saint Fargeau le respecta ca atare…

Amfitrionul oferi braţul său soţiei ambasadorului american, deschizând cortegiul invitaţilor care se îndreptară spre sufragerie. Dineul de o rafinată, opulenţă, nu era – A în esenţă – decât un pretext menit a permite lui Saint Fargeau să reînnoiască anumite contacte, să tragă sfori, să-şi – creeze opinii favorabile; şi dacă se poate să-şi recruteze noi aliaţi. Multe prietenii se încheagă la un pahar cu vin, multe, combinaţii îşi au sorgintea în jurul unui vânat pregătit după o reţetă originală, în stare să aţâţe plăcut papilele gustative blazate ale mai marilor zilei; v-Printre invitaţii lui se aflau bancheri şi financiari de mare anvergură, mulţi dintre ei, prieteni de lungă Surată; prieteniile erau limitate însă de jocul intereselor dominate de un egoism feroce”. În lumea afacerilor nu-ţi este îngăduit să te hrăneşti cu iluzii şi nici să te sprijini pe amiciţii!” obişnuia Saint Fargeau să spună…

Câteodată regreta că nu avea pe nimeni apropiat cu care să-şi împartă gândurile, să se sfătuiască. Fiul său, Quentin, mare amator de curse de automobile, el însuşi

pilot pe maşini de formula unu – murise pe pista de la Indianapolis, ars de viu, după ce maşina sa un Ferrari, fusese percutată. la o curbă de Fordul unui concurent.

Intrat în derapaj. Impactul îl proiectase într-o tribună. Rezervorul de benzină explodase incendiind automobilul, transformându-l pe Quentin într-o torţă vie şi provocând victime –, în rândurile publicului. Acesta fusese nu numai un excelent sportiv, dar. şi un om de afaceri remarcabil, demn de toată încrederea părintelui său.

— Moartea lui Quentin îi lăsase descoperit. Copilul acestuia, Quentin II; nu-i semăna sub niciun raport. Leneş, superficial, căzut în % patima drogurilor, îşi irosea „timpul prin baruri, în compania unor. tineri dubioşi şi a /unor femei de consumaţie, pricepute să-l jumulească de bani.

Saint Fargeau mai avea un nepot, Hubert, fiu al unui frate al: să u, dispăruţiifără urmă în timpul unei călătorii pe mare. Pe cât de nepriceput era Quantin II, pe atât de înzestrat se arăta vărul lui… „Inteligent, chibzuit, ingenios „extrem de deferent faţă de unchiul său, nu reuşise totuşi să intre în graţiile acestuia. Sub lustrul de faţadă al lui Hubert, mult lăudat de toată lumea, bătrânul” Saint Fargeau aprecia că se ascunde o doză de viclenie. Hubert – credea el – se străduia să-i câştige încrederea pentru a obţine o situaţie proeminentă în sânul grupului, cu scopul nemărturisit de a-l suplini la momentul oportun. Îi încredinţase totuşi un post de director general al uzinelor siderurgice Saint Fargeau din nordul Franţei, având însă grijă să-l ţină sub o strictă supraveghere.

Gérard nu se bizuia nici pe colaboratorii săi apropiaţi, fiindcă subalternul respectuos şi capabil de azi, deţinător al încrederii marelui patron şi al unora din secretele grupului, poate trece mâine în serviciul altui patron, căruia să-i vândă pachet de informaţii preţioase în schimbul unui post mai mare sau al unor recompense băneşti.

În vreme ce decupa artistic felii de carne dintr-o

pulpă de căprioară friptă, şi le distribuia invitaţilor – în ordinea rangului şi a importanţei lor sociale – în virtutea unei străvechi datini la marile ospeţe, privirile întârziau cu amabilitate asupra fiecăruia în parte.

Erau de faţă şi Harold Preston, senior vice président al „B.A.S.A”. sosit de curând la Paris, şi Graham Turner reprezentant general pentru Franţa al grupului Aylon şi David Weidenfeld, dezinvoltul şef al grupului „Transvvorid Investmento”. Weidenfeld, un original sub toate aspectele, purta un smoking auriu cu brâu roşu de moar, fuma ţigări de foi cubaneze şi îşi etala cu Ostentaţie diamantele montate în chip de nasturi. Alături de scriitorii şi artiştii supraexcentrici care alcătuiau un fundal intelectual petrecerilor oferite de Gérard, eleganţa flamboaiantă a lui Weidenfeld nu făcea notă discordantă. Nu lipsea de la această reuniune foarte chic nici baronul Fein, P.D.S. al „Băncii de Credit Industrial”, unul dintre cei mai avuţi oameni de afaceri din Piaţa Comună. Fein era de aceeaşi vârstă cu gazda „împreună îşi petrecuseră copilăria, împreună îşi făcuseră studiile la Cambridge „împreună cutreieraseră Europa şi cele două Americi, spre a se documenta asupra condiţiilor economice locale. Mai târziu se lansaseră în immea marii finanţe şi industrii, fiecare pe cont propriu, dar păstrând vechile relaţii de amiciţie.

Fein preluase Banca lăsată moştenire de părintele său – coborâtor dintr-un lung şir de străbuni, legaţi de mânuirea banilor – iar Saint-Fargeau vându-se două domenii, şi cu preţul obţinut achiziţionase o uzină siderurgică ajunsă în pragul falimentului. Deşi nu avea o pregătire deosebită în domeniul industriei oţelului, repusese uzina pe picioare iar cu timpul îi dăduse o mare extindere, dezvoltând bazele imperiului său legat de producerea şi prelucrarea – oţelului.

Saint Fargeau avusese o epocă de exuberanţă înflorire ajunsă la culme în anii celui de-al doilea Război mondial”. Apoi urmaşe epoca grea post belică. Priceperea lui se lovise de recesiunea care nu menaja pe nimeni

Dacă invitaţii lui din seara această ar fi acceptat să-l sprijine, ar fi scos din marasm; Saint Fargeau ştia prea bine. că criza oţelului era trecătoare, că industria occidentală nu se putea limita la importul de oţel din Japonia ori din Rusia Sovietică, că mai devreme sau mai târziu uzinele siderurgice din Franţa Anglia, Statele Unite, vor fi iarăşi prezente în arenă. Oţelul fabricat de el va redeveni competitiv pe piaţa internaţională, cu atât mai vârtos cu cât perspectivele unui nou război mondial – şi deci a necesităţii imperioasea relansării producţiei locale de oţel – va impune revenirea la normal a industriei oţelului.

Dar nici „B.A.S.A. nici. gâtâpprile Weidenfeld ori Aylon şi nici Banca lui Fein nu – făceau ” un gest spre a-l salva. Considerau că împrumuturile acordate acum atinseseră o limită peste care nu se mai putea trece.

Pentru mintea încărcată de griji a lui Gérard, dineul căpătase semnificaţia unui praznic al morţilor. Îşi întreţinea oaspeţii cu aparentă vervă. Gândurile-i zburau însă aiurea. Simţea cum edificiul uriaş clădit de el se fisura, fundaţiile se scufundau „coloanele se răsuceau, çedând pasiunii etajelor superioare. Asemenea unui nou Samson, avea să fie îngropat sub ruinele monumentalului templu durat de el pentru a-i imortaliza gloria. Şi visurile lui se năruiau. Dacă fiul său ar fi trăit, poate că dezastrul acesta ar fi fost evitat. Quentin I fusese în felul lui un om norocos, până în momentul morţii.

Gérard ajunsese să se întrebe dacă tragicul sfârşit al feciorului său nu fusese pentru acesta un privilegiu, o apoteoză. Quentin I nu avea să mai încerce amărăciunile umilitoare ale înfrângerii, suferinţele morale rămânând rezervate părintelui său. El, Gérard, – era destinat să poarte crucea pe Golgota…

Prin asociaţie de idei, amfitrionul evocă chipul lui Edward Chandler, care preluase steagul întrecerilor automobilistice de formula unu, scăpat din mână de Quentin I. Fiul bancherului Ronald Chandler reprezenta

culorile lui Saint Fargeau la marile concursuri de viteză de la Indianapolis şi Dayton, Monte Carlo şi Monza, Nürburgring şi Targa Florio, Silverstone sau Zandvoort. Peste câteva zile, Edward avea să participe la cursa de la Le Mans, de la care Gérard aştepta minuni.

Într-o vreme se temuse că şi nepotul său, Quentin II, va moşteni pasiunea pentru viteză al» i Quentin I. Curând după moartea acestuia, Gérard fusese tentat să renunţe de a-şi mai trimite maşinile la marile competiţii. Când Quentin II îi declarase că întrecerile automobilistice îl dezgustau, ca de altfel orice alte sporturi primejdioase – inclusiv călăria, surfingul, zborurile aeriene, paraşutismul, regatele maritime, cursele de bărci cu motor şi motociclismul de performanţă – Gérard încercase un simţământ de uşurare dar şi de tainică deziluzie. Quentin II nu semăna cu nimic părintelui său. La o petrecere declarase unor prieteni: „Tata a fost un neghiob. A alergat după himere, în loc să se bucure de plăcerile tangibile ale vieţii: femeile, vinul, drogurile, jocurile de noroc… Acum bunicul a descoperit alt imbecii" dispus să ia locul părintelui meu. Îi urez multă şansă. Pe mine, succesele de acest gen mă indispun!"

Câteodată Gérard îşi spunea că Quentin II avusese poate dreptate. Şi el alergase toată viaţa după himere. Nu se lansase în siderurgie fiindcă era setos de beneficii, ci împins de dragostea lui pentru ceea ce numea el „simfonia oţelului". Socotea că îndeplineşte o nobilă misiune făurind metalul necesar constructorilor de avioane, de automobile, de nave, de tunuri şi de tancuri. În concepţia lui fabricarea de arme devenea lăudabilă atâta vreme cât era pusă în slujba apărării civilizaţiei şi culturii europene, ameninţate de forţele întunericului… Da, erau un idealist, în măsura în care unui mare industriaş i se îngăduie să fie idealist…

Dineul se încheie destul de repede. Convivii nu reuşiseră a se elibera de o senzaţie de jenă, creată de poziţia atât de grea a gazdei lor. În vreme ce doamnelor rămase în sufragerie li se serveau liquerurile, domnii trecură în bibliotecă unde aveau să-şi bea cafelele şi să

fumeze. Amatorilor de băuturi tari li se pusese la dispoziţie un bar bine aprovizionat.

Baronul Fein manevra în aşa fel încât să rămână câteva clipe izolat cu Saint Fargeau.

Circulă tot mai insistent zvonul, dragul meu Gérard, că tratezi vânzarea ziarelor tale.

Aşa e. Am nevoie de bani lichizi, ca să plătesc salariile muncitorilor, ale personalului administrativ. Existenţa a zeci de mii de oameni depinde încă de mine…

Fein suspină cu falsă compasiune: /. Tf-ştiu ce sacrificii faci”. Nu cred însă că este-înţelept să-ţi iroseşti averea personală, pentru a asigura un fond de salarii… în chipul acesta a-i să ajungi în sapă de lemn. Fondul de salarii „impunând a fi reînnoit lună de lună, a devenit pentru tine un sac fără fund. În sfârşit nu încerc să-ţi dau poveţe. Tu ştii mai bine ce ai de făcut. Am fost însă foarte afectat că în privinţa jurnalelor nu te-ai adresat şi mie.

Saint Fargeau zâmbi sarcastic:

Am socotit că nu ţi-ar face plăcere, să te înfrupţi din resturile bunurilor mele…

Baronul se prefăcu a nu sesiza ironia:

— Sunt dispus să-ţi ofer oricând un preţ bun. O dovadă în plus că te iubesc şi că vreau să-ţi vin întrajutor.

M-ai fi ajutat mai mult dacă mi-ai fi acordat un împrumut…

Interlocutorul făcu o schimă chinuită:

Sunt om de afaceri, Gerard, nu filantrop. Dacă tu vrei să te ruinezi, continuând să mergi pe drumul sans issue pe care te-ai angajat prosteşte – iartă-mi sinceritatea – n-ai decât… în privinţa ziarelor oferta mea rămâne deschisă…

În aceeaşi clipă se simţi bătut pe umăr. Tresări şi întoarse capul. Weidenfeld îl privea zâmbind mefistofelic.

Ce pui la cale, Isidor? L-ai izolat pe amfitrion de invitaţii săi… Cu ce scop? Ai de gând să-l jumuleşti de ziare, de supermagazine, de casele de mode?… Oţelăriile nu cred că te interesează…

Baronul îl privi de sus:

Ar fi trebuit să ştii, David, că sunt un prieten verificat al lui Gerard. I-am făcut o ofertă, şi sper că o va aprecia la justa ei valoare…

Îţi cunosc mărinimia, Isidor. Eu sunt mai sincer decât tine… Nu agit, cu ipocrizie, steagul generozităţii. M-am oferit şi eu să cumpăr ziarele şi supermagazinele. Sunt informat că aduc beneficii frumoase. Pentru obţinerea lor sunt dispus să fac sacrificii… Aş merge până acolo încât ţi-aş propune să ne unim forţele. Altfel riscăm să ne sufle altcineva prăjitura de sub nas…

Presupun ca nu faci afirmaţii gratuite?

Nu obişnuiesc să-mi pierd vremea cu glume, Isidor.

Atunci la cine te-ai referit, David?

Weidenfeld îl bătu amical cu palma peste umăr:

Faci pe naivul, Isidor!… De Aylon n-ai auzit? Şi presa i-a citat numele în legătură cu cazul Saint Fargeau…

Amfitrionul începu să râdă:

Vorbiţi despre mine ca şi când nici n-aş fi de faţă… Nu uitaţi, mai am încă săgeţi în tolbă… Mă iertaţi, trebuie să mă ocup şi de ceilalţi oaspeţi…

Se îndreptă spre un grup de diplomaţi, în – mijlocul căruia ambasadorul Statelor Unite făcea pronosticuri – nu lipsite de humor asupra viitorului câştigător al Derby-ului. Era capabil să discute ore întregi despre ultimele descoperiri ale medicinei, despre filosofia lui Marcuse, despre săpăturile arheologice de la Cresiphan, despre premierele de mare succes de pe Broadway, sau despre excesele modei feminine, aşa cum erau oglindite ele în „Vogue” sau în „Officiel”. Subiectele politice, ori în tangenţă cu acest domeniu, le evita însă din principiu.

Gérard trecu la bar, unde Harold Preston se delecta ca un Tropical Collin acrişor, foarte potrivit după dineul copios pe care-l onorase din plin. Îl indispunea oarecum colita, care dădea semne de rebeliune, balonându-i stomacul.

Barmanul dumitale, Monsieur de Saint Fargeau, prepară nişte mixturi minunate…

Vorbea franţuzeşte cu un îngrozitor accent american…

Merçi, Monsieur Preston. replică amfitrionul.

Era nerăbdător să-i vorbească între patru ochi. De răspunsul lui depindea poate viitorul grupului Saint Fargeau.

Nu vreţi să ieşim puţin pe terasă? Căldura de aici este înăbuşitoare…

Cu plăcere! Vă urmez…

Vicepreşedintele lui „B.A.S.A/ îşi goli paharul apoi scoase din buzunarul de – la piept o ţigară de foi şi şi-o aprinse.

O havană pe zi, explică în vreme ce pufăia din trabuc. Atâta mi-a îngăduit medicul. Pe măsură ce îmbătrânesc, mi se pun oprelişti la toate. Dacă mănânc după poftă, începe să mă supere stomacul. Dacă beau alcool, ficatul prinde să mă înţepe. Tutunul îmi stârneşte emfizemul. Amorul îmi pune în primejdie cordul… Când eram tânăr şi sănătatea nu-mi crea probleme, stăteam prost cu banii, aşa că ţineam un regim forţat sub toate raporturile. Acum sănătatea îmi spune stop, ori de câte ori dau drumul la hăţuri. Deunăzi, Ronald Chandler mi se plângea că este silit să renunţe la o întreagă serie de plăceri… Preston vorbea ca un automat, căci cugetul îi rătăcea aiurea. Înşiruirea maladiilor lui, incipiente sau imaginare, nu-i cerea un deosebit efort cerebral. Ar fi putut să brodeze în jurul lor multiple variante, asemenea pacienţilor care-şi descarcă sacul gândurilor în faţa psihanaliştilor. Preocupările lui se concentrau acum asupra ofertei lui Shannon. Cum îşi închipuie individul acesta înfumurat şi corupt până în măduva oaselor, căi el, Harold Preston se va lăsa cumpărat pentru un pumn de dolari. Se bucura fiindcă îl „respinsese cu virtuoasă mânie. Shannon avusese tupeul să-i acorde un timp de gândire, de parcă nici nu l-ar fi impresionat refuzul pe care-l întâmpinase. Evident un milion de dolari l-ar scoate din marasmul financiar în care se zbate. Dar ce s-ar spune în Wall Street dacă s-ar răspândi zvonul că Harold

Preston, senior vicepresident al „B.A.S.A”. a acceptat să intre în combinaţie cu Shannon şi cu arabii lui, trădând interesele instituţiei pe care o reprezenta? Nu-i rămânea – decât opţiunea dictată de integritatea, de corectitudinea lui nedezminţită. Poate că Géraldine l-ar con-l damna dacă ar afla că el a respins fără ezitare oferta lui Shannon. L-ar îndemna să accepte o formulă de compromis, susceptibilă să-i asigure păstrarea postului de senior vicepresident, chiar dacă grupul Humaidah ar prelua conducerea „B.A.S.A”. Preston îşi zise, nu fără oarecare amărăciune, că îi lipsea curajul riscului, al soluţiilor tari, fireşti oamenilor puternici.

Ieşiră pe terasă. Cerul senin, de un albastru cobalt, servea drept fundal tipsiei – luminoase a lunii şi pulberii de aur a stelelor. Din rondurile sever ordşnate ale grădinii, se ridica parfum de trandafiri. Preston îl” aspiră câteva clipe, apoi îşi contemplă ţigara de foi, cu un fel de scârbă comică:

Iată cu ce mă intoxic zi de zi!… Aproape că am, uitat cât este de minunată mireasma florilor…

Gérard îşi dădu seama că bancherul american vorbea despre plante fiindcă se jena să atace un subiect arzător, aşteptat cu înfrigurare de amfitrion. Îşi drese glasul, trase iarăşi un fum din havană, apoi rosti cu glas trenant:

Am regretul să vă informez, Monsieur de Saint Fargeau că cererea de împrumut pe care aţi înaintat-o Băncii noastre…

Făcu o pauză. Amfitrionul completă fraza:

A fost respinsă… Nu-i aşa?

Preston se grăbi să-l contrazică:

Nicidecum! Rezolvarea ei a fost amânată. De aceea am şi venit la dumneavoastră… Să vă rog, să nu vă pierdeţi nădejdea… Aveţi toată simpatia mea şi vă v bucuraţi de întreaga solicitudine a preşedintelui Băncii noastre… Din nefericire, în comitetul directorilor sunt [şi constipaţi ostili acordării unor împrumuturi lipsite de 1 garanţii puternice.

Cifra de afaceri a grupului meu, Mr. Preston, atinge

la ora actuală 8 miliarde de franci.

Beneficiile sunt însă nule… Pierdeţi lunar câteva f: sute de milioane…

O criză trecătoare, Mr. Preston…

Încetă să mai insiste. Îşi dădu seama că interlocutorul său redevenise absent, ca şi când convorbirea purtată până atunci ar fi fost o simplă corvoadă, de care abia aşteptat să se elibereze. Îşi zise cu tristeţe că încă o uşă i se închidea în faţă.

Pe terasă apăru Weidenfeld şi Fein. Fumau ţigări de foi. Weidenfeld istorisea însoţitorului său o anecdotă cu evrei. La vederea lui Saint Fargeau şi a lui Preston, povestitorul tăcu”. Fein încetă să mai râdă. Îşi aruncară priviri semnificative, apoi se apropiară de cei doi interlocutori.

— Ofer un penny în schimbul gândurilor tale, se adresă Weidenfeld gazdei.

O cheltuială inutilă! replică Gérard.

Te înşeli, mon cher. Întotdeauna am preţuit Ikperienţa altora, cu atât mai vârtos pe a dumitale…

Nu te sfătuiesc, Weidenfeld să le laşi călăuzit de ea. În ultima vreme nu m-a prea servit…

Majordomul îşi anunţă stăpânul:

Sunteţi chemat la telefon, Monsieur le marquis. Gérard nu ceru nume. Majordomul era instruit să nu-l deranjeze decât în cazuri foarte serioase:

Vin imediat!

Weidenfeld şi Fein schimbară priviri încărcate de curiozitate…

Amfitrionul trecu în cabinetul său de lucru, unde nu-l deranja nimeni. Un telefon deschis era aşezat pe o consolă.

Alo! Saint Fargeau la aparat! auzi o voce joasă de bariton, rostind cuvintele cu un vag accent străin:

Bună seara, Monsieur de Saint Fargeau! Sabahattin Humaidah” şi-a îngăduit să vă deranjeze. Ora este târzie, dar ţineam să vă vorbesc într-o chestiune susceptibilă să ne intereseze pe amândoi în cel mai înalt grad.

Gérard cunoştea faima lui Humadah. Arabul acesta fabulos de bogat nu mai avea nevoie a se prezenta po. trivit protocolului.

Vă ascult, Monsieur Humaidah!

Sunt informat că intenţionaţi să vindeţi ziarele grupului dumneavoastră. Sunt amator să le cumpăr. Pentru că nu-mi place să mă tocmesc, sunt gata să vă ofer 15 % în plus peste cel mai înalt preţ care vi s-a propus până în clipa de faţă, oricare vi se va propune. Şi reţeaua dumneavoastră de supermagazine mă interesează. Dacă sunteţi disponibil în cursul zilei de mâine,» putem sta de vorbă. Prefer să discutăm direct. În asemenea cazuri intermediarii mai mult încurcă lucrurile. Ah, să nu uit. Doresc să achiziţionez şi casa de mode Saint Fargeau, cu toate sucursalele ei din străinătate. Eventual şi galeria dumneavoastră de tablouri. Între orele 10 şi 12 mă găsiţi la Hotelul Intercontinental. Ori dacă: preferaţi putem fixa încă de acum o întâlnire pentru ziua de mâine.

Gérard nu era deprins cu sistemul de lucru al arabului, care se arăta mai expeditiv chiar decât americanii, îl acceptă însă, fiindcă nu avea nimic de pierdut.

Preferea veniţi la mine, Monsieur Humaidah. Locuiesc pe Avenue Foch…

Mulţumesc. Cunosc adresa. Mâine la 10 vă convine?

Vă aştept mâine la 10…

Bună seara, Monsieur de Saint Fargeau!

Bună seara, Monsieur Humaidah!

*

* * *

Perplex, Michon se scărpină în creştet. Cât timp va mai reuşi să ascundă presei sosirea lui Ray Montgomery i la „Intercontinental”? Ziariştii sunt tenaci. Or pentru ei orice ştire în legătură cu Montgomery, vedeta arhicelebră] a filmului american, rivalul lui Travolta şi al lui Robert „Redford, al lui Stéve McQueen şi al lui Paul Newman, era mană cerească. Până acum primise numeroase vizite şi

zeci de telefoane din partea reporterilor şi corespondenţilor marelor ziare franceze ori străine, dornici să afle

noutăţi în legătură cu Ray Montgomery. Nici personaje din afara lumii presei şi a filmului nu întârziaseră să-l bombadeze cu apeluri telefonice interesându-se despre acelaşi divinizat actor. Până şi în hall-ul hotelului, ori în faţa intrării patrulau tineri dornici să-i ceară autografe, să-i atingă veşmintele, să-l aplaude sau cel puţin să-l privească de la distanţă.

Michon făcuse un instructaj strict cu subalternii săi. Gazetarilor le răspundea numai el. Înzestrat cu un fin simţ diplomatic, se pricepea să-i învăluie în păinjenişul unor explicaţii abile menite să camufleze libertatea de mişcare a pasagerilor, în jurul cărora se făcea prea mult tapaj.

În cursul după amiezii, Michon aproape că nici nu avusese timpul să se ocupe de clienţi. Abia apuca să schimbe câteva cuvinte cu vreunul din pasageri, că se pomenea chemat la telefon.

Hall-ul gemea de lume. La forfota obişnuită se adăugau de la o vreme figuri noi, care puneau la grea încercare nu numai nervii detectivilor hotelului, dar şi a celorlalţi membri ai personalului. Pe lângă hoţii, escrocii şi aventurierii care dădeau târcoale palace-urilor, începuseră să scoată capul şi teroriştii, noua plagă a lumii civilizate…

Deşi nu intra în atribuţiile Sale, Michon era întotdeauna sur le gui vive. Un fler deosebit îi permitea să depisteze pe indivizii dubioşi, deşi deghizările lor atingeau uneori perfecţiunea. De regulă atrăgea discret atenţia personalului de pază. care intervenea cu tact spre a-i neutraliza pe suspecţi.

— Michon nu se înşelase niciodată. Misiunea lui şi a detectivilor se complicase în ultima vreme. În trecut clientela marilor hoteluri era oarecum constantă şi în consecinţă cunoscută. Aceiaşi membrii ai jet-set-ului, aceleaşi celebrităţi ale lumii artelor, aceiaşi reprezentanţi ai. marilor firme se întâlneau în/mod normal prin hall-urile,

barurile şi culoarele caravanseraiurilor de mare lux. De când cu tracasanta intrare în scenă a petroliştilor arabi, africani şi sud americani, cu milioanele şi miliardele lor, se schimbase radical şi componenţa clientelei palace-urilor.

În cursul dimineţii de pildă, Michon îl văzuse pe Maharajahul de Bhodjaipur intrând în hall, cu o casetă

17 – Oameni în Rolls-Royce diplomat într-o mină şi cu un pardesiu pe braţ. Michon îi ieşise imediat în întâmpinare. Maharajahul era nu numai un client care arunca aurul în dreapta şi în stânga, dar politeţea lui de e/randseigneur îl făcea simpatic tuturor.

— Înălţimea Voastră, nu a binevoit să mă anunţe; în prealabil că ne va vizita! Apartamentul imperial, preferat de înălţimea Voastră, este ocupat de un magnat arab. Dacă îmi permite înălţimea Voastră, îi pot oferi apartamentul Regency, ceva mai sobru decât Imperialul, deşi. confortul nu rămâne cu nimic mai prejos…

Maharajahul: îi zâmbise cu o blândeţe tristă:

Cher Michon, mijloacele mele materiale nu-mi mai permit accesul la apartamentele de lux. În India au intervenit mari schimbări, – care m-au afectat şi pe mine… O cameră mai ieftină m-ar aranja de minune… j

Michon îl conduse la recepţie şi poruncise unui room clerk:

Camera 2002 pentru înălţimea Sa Maharajahul de Bhodjaipur. Înălţimea sa a ales această modalitate spre a-şi păstra incognito-ul…

Maharajahul rămăsese plăcut surprins de discreta stratagemă a lui Michon, care încerca să acopere în faţa personalului hotelier scăderea standingului său nobiliar.

„Sic transit gloria răundi”, reflectase chief concierge-ul, după ce maharajahul: se retrăsese în camera saJ

Un apel telefonic pentru dumneavoastră, Monsi. eur Michon, îl anunţă un room clerk.

Michon ridică-plictisit receptorul:

Alo! Iar dumneavoastră… Ştiu, Monsieur Dub. revill. recunoştinţa ziarului „L’Univers” mi-ar fi asigurată dacă…

Dar acest dacă, în situaţia de faţă nu există… Chiar dacă Monsieur Montgomery a sosit la Paris cum pretindeţi dumneavoastră a şti, vă asigur că nu se află la noi… De ce nu încercaţi la Ritz, la Georges V, la Crillon… L-aţi căutat şi acolo?... Să nu fi poposit la vreun motel din jurul Parisului… Artiştii au ciudăţeniile lor… Bine, Monsieur Dubrevlll. Dacă Monsieur Montgomery soseşte la noi. vă dau de veste… f Foarte bine! La revedere Monsieur Dubrevill!…

Puse receptorul în furcă şi îşi şterse cu batista fruntea asudată; în realitate, Ray Montgomery se număra: printre pasagerii „Intercontinentalului”. Sosise în cursul dimineţii, purtând o caschetă de voiaj trasă adânc pe frunte şi ochelari de soare cu lentilele mari, de un umuriu închis, spre a se face de nerecunoscut. Dăduse instrucţiuni să nu fie deranjat. Dacă se va interesa cineva despre el, să i se spună că pe listele pasagerilor „Intercontinentalului” nu se află nimeni cu numele de Montgomery.

Pentru Michon asemenea situaţii erau frecvente. Stabilise însă reguli severe în sensul păstrării celui mai strict secret asupra clienţilor care pretindeau acest lucru. Dacă vreunul din salariaţii hotelului – dependenţi de el – ar fi făcut vreo indiscreţie, sancţiunea era promptă şi radicală: concedierea.

Monsieur Michon, Roma la telefon, pentru dumneavoastră! îl anunţă acelaşi room clerk.

Chief concierge-vi ar fi fost gata să parieze că vreun ziarist italian se interesa de Montgomery. Dar se înşela. La celălalt capăt al firului răsună o americănească nazală tipică în Middle West.

Hello! Simon Miles la aparat, De la „International Pictures”. Daţi-mi legătura cu în, Ray Montgomery”.

Răspunsul negativ, de circumstanţă al lui Michon, n „Dăru să-l convingă pe interlocutor. Vocea lui se ridică brusc cu un ton, vădind o mânie care. nu mai putea. fi stăvilită…

Vă rog să transmiteţi lui Mr. Montgomery vorbele

mele. Dacă în 48 de ore râu soseşte la Roma spre aşi îndeplini obligaţiile contractuale, las filmul baltă, îmi fac bagajele şi plec la New York. Regizorul Zimraerman, care a luat locul defunctului George Howkins s-a & mezentat aici spre a relua imediat lucrul pe platou1, de filmare.

— Michon auzise şi citise multe despre Simon Miles, realizatorul unui mare număr de filme eu remarcabil succes de casă. În această epocă de declin pronunţat al producţiei cinematografice, concurată ucigător de televiziune, oamenii de talia lui Simon Miles erau căutaţi cu disperare de producători dornici să supravieţuiască crizei care lovise lumea marelui ecran.

Dacă Mr. Montgomery va descinde la hotelul nostru, îi voi comunica mesajul dumneavoastră, Mr. Miles, răspunse chief concierge-ul politicos.

Telefonul americanului se închise, eliminând protocolarele formule folosite în asemenea ocazii.

Michon se întrebă dacă nu era cazul" să treacă peste consemnul lui Montgomery şi să-i comunice ameninţările lui Miles. După ce chibzui mai adânc renunţă. Actorul Cunoştea desigur consecinţele la – care se expunea. Poate că secretul ce-i învăluise deplasările era rezul – tatul unor calcule personale. Nu avea el, Michon menirea să-i dezlege enigmele.

O nouă repriză de stăruinţă din partea unor ziarişti porniţi la vânătoare după Ray Montgomery, îl mai sâcâi un timp. Totul eralmină cu ran apel telefonic direct de la New York. De data aceasta îi ajunsese la ureche un glas cu un timbru bogat, un ton autoritar deprins să comande:

— Aici Michael Baldwin, preşedintele studiourilor „International Pictures". Mi s-a adus la cunoştinţă că Mr. Ray Montgomery se află la hotelul dumneavoastră... Vă rog nu mă întrerupeţi!... Chiar dacă pretindeţi că nu a coborât la „Intercontinental", vă, mai rog să-i transmiteţi – dacă eventual aveţi posibilitatea – vorbele care urmează. Escapada sa implică pentru producţia filmului în care deţine primul rol o pierdere zilnică de 60.000 de dolari.

Dacă absenţa sa nejustificată se va prelungi, îl voi obliga, potrivit contractului, să suporte pagubele corespunzătoare. Acest termen nu va depăşi cinci zile. Dacă la încheierea lor nu se va „prezenta pe platou, la filmări, va fi concediat!... Aţi auzit bine!...”. Concediat!... Totodată va fi chemat în faţa justiţiei spre a plăti despăgubirile calculate de contabilii şi avocaţii noştri în funcţie de pierderile suferite” de sistarea filmului. Bună ziua!

Michon închise cu grijă telefonul, ca şi când s-ar fi temut să nu stârnească alte furii împotriva pasagerului său protejat până acum eu atâta sârg. Devenise fără să vrea, depozitarul unor secrete plătite cu bani grei de ziare. Dar un concierge care se respectă păstrează tot atât de riguros ca şi o Bancă elveţiană tainele încredinţate lui. Lucrurile luaseră totuşi o întorsătură care-i impunea să iasă din rezervă.

Trecu în micul birou alăturat „Recepţiei*” şi formă la telefonul interior numărul apartamentului locuit de Ray Montgomery. Îi răspunse o voce răguşită, care rostea vorbele împleticiţi, vădind urmările unui exagerat consum de băuturi alcoolice.

Ce doreşti, Michon?

Chief concierge-ul îi transmise, cu menajamentele de limbaj necesare mesajele încredinţate de Miles şi de Baldwin. După încheierea lor, urmă o pauză lungă. Se întrebă dacă actorul nu adormise cu receptorul în mână. Tuşi, spre a-l trezi eventual:

Replica sosi brusc:

Dă-i dracului!

Mai doriţi ceva? întrebă deferent Michon.

I-Da! Aş dori să ies în oraş. Dar nu vreau să dau ochi cu lumea din hali. Trebuie să fie ziarişti pe acolo...

Mişună...

Mi-am închipuit. Vreau să ies pe o uşă dosnică. Să nu mă observe nimeni...

Prea bine, Monsieur Montgomery. Când doriţi să

ieşiţi?

Chiar acum!

Într-un minut sunt la dumneavoastră…

Când pătrunse în apartamentul actorului, îl găsi preparându-şi un whisky on the rocks. În ciuda băuturii cu care se îmbibase ca un burete, Roy Montgomery rămânea acelaşi seducător erou de film. S-ar fi zis că juca, foarte convingător, rolul unui beţiv. Costumul „Prince de Galles" impecabil croit, îşi păstra eleganţa, deşi părea să nu fi fost menajat. Cravata sobră avea un nod exemplar. Montgomery îi zâmbi cu falsă voioşie.

— Michon, ciocneşti cu mine un whisky?

— Vă rog să mă iertaţi, dar nu beau alcool în timpul serviciului.

Cum doreşti…

Actorul duse paharul la gură şi îl dădu peste cap.

Cât e ceasul, Michon?

— 9 şi 17, Monsieur.

Montgomery se uită la ferestrele acoperite de zăbranicul nopţii.

Trebuia să-mi închipui… Am dormit mult… Râse: Bizar, am. Început să nu mai deosebesc lumina zilei de lumina electrică… în fond nu e acelaşi lucru?…

Michon clătină din cap în semn de încuviinţare. Admiraţia lui necuprinsă pentru strălucirea interpretărilor actoriceşti ale lui Montgomery „se împletea acum cu o „părere de rău. Asista la una dintre cele mai triste scene, începutul decrepitudinii unui mare artist. Ray Montgomery, nu avea mai mult de treizeci de ani. Umbrele negre de sub ochi, paloarea obrajilor, uşorul tremur ai mâinilor îl făceau să pară mai vârstiic. Straniu era faptul că farmecul său nu suferise nicio ştirbire. În starea jalnică în care se afla, cerea parcă să fie protejat.

Să ieşim! zise Ray.

Îmi permiteţi să vă deschid drumul, spuse Michon cu sinceră solicitudine.

Părăsiră apartamentul. Michon îl încuie şi luă cheia,

în loc să se îndrepte spre ascensoarele rezervate pasagerilor, cotiră spre ascensoarele de serviciu. Se instalară într-unul din ele, mai vast decât celelalte, folosit pentru bagaje. Ajunşi la parter, pătrunseră în încăperea rezervată primirii bagajelor mari, care erau transportate în cărucioare până la camerele sau apartamentele respective. O uşă mare, culisantă, permise lui Michon şi actorului să iasă pe trotuarul acoperit care mărginea hotelul. Nu se afla prea departe de intrarea principală, încadrată de uriaşele candelabre de bronz cu toate globurile electrice aprinse. La lumina lor Ray desluşi siluetele câtorva tipi cu aparate de fotografiat în bandulieră.

Pe mine mă pândeau, zise. Dar le-am jucat festa… Mulţumesc, Michon. Bună seara!…

— Petrecere frumoasă, Monsieur Montgomery.

Actorul se îndreaptă cu pas nesigur spre unul dintre automobilele parcate de-a lungul trotuarului. Un Rolls iRoyce Phantom VI, bleu ciel, la două uşi, cu linii suple, de o aristocratică eleganţă. Sub privirile lui Michon, Roy se instală la volan, manipulă cu oarecare dificultate cheia de contact, apoi demară. Maşina porni într-o lunecare lină tăcută, de stafie…

Chief concierge-ul suspină, apoi îşi trecu mâna peste faţă. Deşi se bărbierise cu perdaf, în zori, barba îi crescuse iarăşi înăsprindu-i obrazul. Sosise momentul să treacă în camera de serviciu şi să se radă din nou. Una dintre obligaţiile de căpetenie ale lui chief concierge de casă mare este să arate întotdeauna proaspăt ca un nou născut.

Se spune, că Dumnezeu ocroteşte pe copii şi pe beţivi. Rolls-Royce-ul condus de Ray descria zigzaguri printre automobilele care goneau ca o turmă de bizoni pe Rue de Rivoli, îndreptându-se spre Place de la Concorde. Arabescurile capricioase ale Rolls-Royce-ului nu mirau pe nimeni din cale afară, deoarece mai toţi şoferii dornici să facă depăşiri, erau obligaţi să se lanseze în exhibiţii automobilistice demne de un spectacol de circ. Ceea ce la majoritatea dintre ei reprezenta un efort de atenţie, o

probă de măiestrie, un surplus de grijă, se reducea în cazul lui Ray, la nişte răsuciri de volan, operate cu o supremă nepăsare. Adevărul este că actorul nu era atât. de beat încă să nu realizeze pericolele la care se expunea el însuşi cât şi pe cei din jur. Ajunsese însă într-o fază în care nu mai punea preţ nici pe viaţa lui şi nici pe a altora. Îl scârbeau nu numai străinii, ci şi prietenii, ori amantele în care Vedea doar nişte fiinţe egoiste, interesate să se afişeze în compania lui. Îl dezgustau şi oamenii cu care lucra, producători, directori, artişti, tehnicieni, fiindcă toţi îi speculau talentul, transformând munca, arta lui într-o marfă calculată în bani „până la ultimui cent. Se interesau de sănătatea lui, numai în măsura în care o eventuală îmbolnăvire le-ar fi creat goluri în producţie şi în consecinţă pagube uriaşe. Se preocupau de condiţiile vieţii lui particulare doar în scop publicitar. Creau în jurul lui o aură de lux, bogăţie, exotism şi mister abil regizat, toate destinate a stârni vie curiozitatea publicului fanatizat şi a presei, dornice de ştiri. Câteodată Ray avea senzaţia de a fi fost transformat într-un urs panda, expus într-o cuşcă Vastă, cu gratii imaginare, din care nu-i era posibil să scape.

Nu de mult Solomon Frankfurter, obosit de recriminările lui Ray care se plângea că nu se poate bucura de nicio clipă de libertate, îl apostrofase furios: „Voi vedetele faceţi mult zgomot împotriva a ceea ce numiţi violarea Vieţii voastre private, abuzul de publicitate încălcarea dreptului de a vă bucura de linişte, de libertate de fructele succesului. Uitaţi că înainte de a deveni celebrităţi, graţie talentului vostru, dar şi eforturilor noastre, cerşeaţi notorietatea, câştigurile mari, succesul. Eraţi supăraţi când socoteaţi că nu vi se face destulă reclamă, că nu vi se recunoaşte geniul artistic. Acum, după ce aţi obţinut toate satisfacţiile: vile palaţiale, automobile scumpe, yachturi, avioane particulare, bani în cantităţi industriale, succese fără număr, aţi uitat de trecut şi aţi început să faceţi nazuri. Vă închipuiţi că totul vi se cuvine,

că sunteţi victime ale tiraniei studiourilor, a publicului… Trebuie să vă intre odată în cap că nimic nu se obţine în lumea asta fără să dai ceva în schimb… Nu îţi doresc, Ray, să te uite lumea, să nu te mai plictisească nimeni cu contracte, eu interviuri, cu aplauze, cu adulări… Dacă le-ai pierde pe toate, ţi-ai plânge soarta, ţi-ai blestema neghiobia de a fi fugit de privilegiile dar şi de dezagrementele succesului… Dacă acest adevăr nu-ţi mai este pe înţeles, sau dacă l-ai uitat cumva, priveşte în jur la figuranţii, la candidaţii la glorie, Care se înghesuie la porţile Studiourilor, în anticamerele impresarilor… Poate că aşa să te trezeşti la realitate, ai să realizezi crudul adevăr al principiului: oricine poate fi necesar, nimeni nu este indispensabil. A murit Rudolfi Valentino, alte vedete i-aţi luat locul. Generaţia lui Clark Gable, a lui Tyrone Power, a lui Charles Daughton, a fost urmată de generaţia voastră… Şi tu ai să predai ştafeta într-o zi… Fatalmente… Dar dacă nu-ţi vine să crezi, gândeşte la Vernon Woodward. Vernon n-a fost cu nimic mai preţios decât tine. Dar astăzi este un zero tăiat, cunoscut doar în calitate de soţ al mult discutatei sale soţii. Nu vreau să spun prin asta că aş considera pe Cordelia Tuthill o valoare autentică, se vorbeşte mult despre ea, atâta tot… Cordelia, spre deosebire de tine face tot ce-i stă în putinţă spre a-şi spori notorietatea… Tu, Roy nu ridici un deget spre a ţi-o păstra… Te străduieşti chiar cu o inconştienţă condamnabilă, săţi-o demolezi, cărămidă eu cărămidă… Pot să te anunţ că numărul scrisorilor semnate de admiratorii tăi a început să scadă… Fenomenul trebuie să te pună pe gânduri, Ray… să-ţi deschidă capul, să-ţi risipească fumurile!… Trezeşte-te, până nu va fi prea târziu!… Trezeşte-te…

Roy îl ascultase zâmbind ironic:

— Mult mă mai urăşti de vreme ce mi-ai turnat această înveninată filipică, Sol!… Păstrează-ţi sfaturile!… Să mi le dai numai atunci când ţi le voi cere. Dacă ţi le voi cere vreodată… În cazul că nu-ţi mai place să lucrezi cu

mine, caută-ţi actori dispuşi să-ţi o intre în strună, să ţi se ploconească. Ai să găseşti destule mediocrităţi gata să vadă în tine un mijloc de parvenire… Am să-ţi spun şi eu un adevăr, Sol!… Te roade gloria mea şi a celor de-o seamă cu mine. Tu produci filmele noastre, dar publicul larg te ignorează. Manipulind mierea celebrităţii, vrei să te înfrupţi şi tu din ea… Te plâng, Sol! Şi tu eşti o victimă a propriei tale neputinţe. Trăieşti prin mine şi prin alţii ca mine. Fără noi ai fi un simplu funcţionar prin vreun birou oarecare. Sau vătaf de slugi, fiindcă te pricepi bine la organizări…

Discuţia luase caracterul unei ciocniri dure, încheiate cu un meci nul. Niciunul nu reuşise să-l convingă pe celălalt de valabilitatea argumentelor invocate cu atâta patos. Se despărţiseră duşmani, confirmând atitudinea pe care o adoptaseră unul faţă de celălalt, de îndată ce făcuseră cunoştinţă… Numai exigenţele profesionale îi obligau să colaboreze…

Când îşi amintea discuţia aceasta începea să înjure cu voce tare ca şi când l-ar fi avat pe Frankfurter în faţa ochilor.

După ce străbătu La Rond Point des Champs Élysées, stopă maşina ceva mai sus, pe dreapta, sub o imensă reclamă luminoasă, care clama cu litere de foc ultimul film* al lui Marc Simenon. Iniţial avusese de gând să dea o raită până la Arcul de Triumf, iar de acolo să o ia la dreapta pe Avenue de Wagram, apoi prin Bulevardele de Courcelles, des Batignolles şi de Clichy, – cele mai pitoreşti şi mai colorate căi de comunicaţie din nordul Parisului – să ajungă în Place Pigalle, cu localurile lui mai mult sau mai puţin deoohiate, dar atât de încântătoare şi acolo să intre în vreunul din acele cinematografe porno, care-i mai descărcau nervii surescitaţi, graţie copulărilor idioate, înfăţişate în proporţii atât de scârbos gigantice, încât îi tăiau „uneori pofta de a mai săvârşi actul dragostei.

Renunţase însă la acest proiect, fiindcă înainte de a intra în Pond Point, evitase în ultimul moment o ciocnire cu

un autotaxi, care ar fi provocat – faţă de viteza circulaţiei în acea zonă – alte ciocniri în lanţ, şi un embouteillage monstru în stare să blocheze ore întregi circulaţia pe Champs Élysées. Şi ar fi fost păcat. Roy – un excesiv în toate manifestările lui – idolatriza acest magnific bulevard, mândrie a Parisului şi a întregii lumi civilizate.

Coborî din Rolls-ul său, pe care uită să-l încuie, şi porni pe jos, spre Arcul de Triumf-Scurta cursă cu automobilul îi mai trezise din fumurile beţiei. Umbla aproape normal. O sete mistuitoare îi transformase însă măruntaiele într-un deşert pârjolit de arşiţă.

Dădu să intre într-una din cafenelele care-şi etalau mesele pe trotuar, dar nu găsi loc liber. Intrat în panică – fiindcă setea neastâmpărată îi crea o stare de agitaţie, chinuitoare – izbuti să se strecoare printre clienţii înghesuiţi într-un bar şi să comande un whisky dublu, pe care-l bău pe nerăsuflate. Remontat, părăsi localul şi ieşi pe trotuar. Uitase de proiectul de a intra la un film porno. Vedea acum în roz lumea, îmbulzeala din jur Căuta şi el să se îmbete cu zgomot, cu lumină, cu spectacolul străzii. Mişcarea aceasta febrilă îi înăbuşă temerile stârnite de aşteptarea zilei de mâine, îl smulgea din monotonia cotidiană, îi spăla creierul obosit de activitatea epuizantă de pe platoul de filmare.

O femeie tânără, strident fardată, cu bucle blonde, franjuri de gene false şi buze oranj, îi surâse îmbietor, şi îl prinse de braţ:

— Hello, darling! Eşti singur, sunt singură. De ce nu ne-am uni singurătăţile?

Sexualitatea afişată de femeia cu buze oranj nu-l excită, mai degrabă îi provocă scârbă. Ar fi vrut să întâlnească un om cu care să schimbe câteva cuvinte anodine. Un om obişnuit, simplu, care să nu ştie că are de-a face cu Roy Montgomery. În compania lui îi va fi mai uşor să scape de vedeniile înfricoşătoare ce-l asaltau când era singur şi alcoolul îşi făcea efectul.

În clipa aceea îl văzu pe Alain. Şi Alain era singur.

Stătea cu mâinile înfundate în buzunarele sacoului de şantung alb, şi privea nu numai cu superioritate, dar şi cu lin fel de sfidare aristocratică lumea care defila parcă prin faţa lui. Să tot fi avut 16 – 17 ani. Părea în acelaşi timp foarte tânăr dar şi aberant de matur. O maturitate oglindită în expresia ochilor, care văzuseră nimicnicia umană sub multe aspecte, o maturitate rezultată nu printr-o evoluţie firească a unui tânăr care urcă firesc treptele anilor, ci printr-o ciocnire violentă, sideralâ, ca păcătoşeniile vieţii, identificate cu un Moloh deprins să consume, să zdrobească tot ceea ce însemna frumuseţe, puritate, gingăşie, prospeţime, aspiraţii spre culmile binelui, nobleţe sufletească, entuziasm…

Alain au. ea frumuseţea delicată a lui Ganymede, împletită cu o prematură şi tristă experienţă a vieţii. Roy se simţi atras de tânărul cu mâinile înfundate în buzunare, care îl privea cu o provocatoare indiferentă. Îşi desprinse braţul din strânsoarea femeii, care observă ţinta ochilor actorului.

Toţi sunteţi des pedes!… Dezgustător!…

Ridică din umeri, într-un gest de necuprinsă scârbă, şi se pierdu în mulţime.

Privirile lui Roy şi ale lui Alain se încrucişară un timp, apoi tânărul cu mâinile în buzunare, întoarse capul. În preajma lui umblau ca nişte fluturi de noapte indivizi de diverse vârste, mai mult sau mai puţini eleganţi, stârniţi de tinereţea lui gracilă. Roy se apropie de Alain. Oamenii. – cu înclinări echivoce se recunosc şi se înţeleg din priviri. Nu au nevoie să-şi vorbească, să-şi facă semne, spre a-şi da seama că fac parte din aceeaşi lume.

Royar fi vrut să se îndepărteze de Alain. Întâlnirile acestea ocazionale, sordide, se încheiau adeseori 1 cu scandaluri anevoie muşamalizate. Dar chemarea simţurilor lui pervertite fu mai puternice decât voinţa, decât raţiunea. Scoase din buzunarul sacoului său albastru, cu nasturi aurii, o tabachere de aur, din care exhibă o ţigaretă arămie, Sobranje. Îi întinse tabachera deschisă:

Î – Fumezi?

Băiatul îl privi ironic cu ochii săi albaştri ca marea. Abia acum observă Roy că avea ochi albaştri şi păr castaniu. O împerechere rar întâlnită, care îl prindea de minune.

— Mulţumesc, nu fumez, răspunse tânărul.

Roy, în ciuda fumurilor beţiei, se simţi brusc ridicol. Era ţinta privirilor tulburi ale indivizilor care le dădeau târcoale, zâmbind sarcastic. Se bucurau de înfrângerea lui. Actorul căuta disperat o soluţie care să-l scoată din impas:

Vrei să ne plimbăm puţin?

Un zâmbet persiflant se desenă pe buzele băiatului.

Are să vă coste 5.000 de franci. V-am prevenit, ca să nu ne pierdem vremea tocmindu-ne $…

Cinismul replicii îl înseninã. Găsiseră un limbaj comun. Înţelese de ce tipii se învârteau în jur, neputincioşi. Preţul le părea prea mare. Surâse şi Roy:

5.000 de franci. Şi o bonificaţie pe deasupra, dacă am să mă simt bine…

Nu ştiu cât sunteţi de pretenţios.

Un fior străbătu fiinţa actorului, ca şi când l-ar fi pătruns frigul.

Haidem! vorbi gutural.

Băiatul îl urmă, păstrând pe buze acelaşi zâmbet ironic: Avea un mers lin, asemenea unei alunecări domoale. Mergea fără să se grăbească silindu-l şi pe Roy să-şi stăpânească nerăbdarea, să-şi încetinească pasul.

Vrei să bem, mai înainte un whisky? îl întrebă actorul., îmi pare rău, dar mă grăbesc! Peste o oră trebuie să fiu undeva…

— Credeam că ai să rămâi cu mine toată noaptea, spuse Roy cu părere de rău…

Când ajunseră la maşina care-i aştepta în parcaj, deschise portiera şi-l invită să ia loc pe bancheta din faţă. Se instală apoi la volan şi demară, încadrându-se în şuvoiul de automobile care se îndrepta spre Arcul de Triumf.

Cum te cheamă? îl întrebă.

Alain... Alain Ăubry Dandolo... Mama îmi spunea că ne tragem dintr-o familie de dogi...

Numele meu e Roy...

Băiatul surâse iarăşi. De data aceasta cu un fel de mândrie copilărească.

Roy Montgomery, nu-i aşa? Te-am recunoscut imediat, deşi porţi ochelari de soare în toiul nopţii...

Actorul râse:

Nu pari deloc impresionat...

Sunt deprins cu celebrităţile... şi cu Rolls Royceurile...

Ajunsă în Place de l'Étoile, maşina ocoli Arcul de Triumf şi coti la stânga pe Avenue Foch.

Mergem la dumneata acasă? întrebă Alain.

Nu! O să ne oprim în Bois de Boulogne. Eu stau la „Intercontinental". E complicat să te duc acolo...

Am înţeles. Nu sunt o companie tocmai onorabilă... *

N-am vrut să spun asta...

Nu e cazul să te scuzi. Ştiu ce se poate şi ce nu se poate. Viaţa m-a învăţat multe...

Pătrunseră în Bois de Boulogne. Roy conducea cu viteză mare. Era nerăbdător. O luă pe Route de Suresne şi când ajunse pe malul Lacului Inferior, coti pe o alee izolată. Căută din ochi un loc ferit, întunecat. Opri sub tunelul alcătuit de coroanele unor copaci seculari. Tăie contactul.

Înfiorat de o undă de voluptate lăsă volanul şi se plecă asupra lui Alain. Îl sărută pe gură.

După ce îşi repară neorânduiala vestimentară, Roy scoase din buzunar un pumn de hârtii de câte o mie de franci şi le oferi băiatului. Acesta îşi încheie nasturii cămăşii, îşi trecu mâna prin părul în dezordine, apoi primi bancnotele. Luă cinci dintre ele, le vârî în buzunarul să –, couluţ, iar restul vru să-l restituie.

Păstrează-le! spuse Roy, aprinzându-şi o ţigară, îi inhală aroma. Unde te duci?

Aproape de aici. În Neuilly – f Rne de Longchamps.

Oh, selectă adresă! Acolo locuieşti?

Nu încă… Poate mai târziu… – Merg la nişte prii eteni…

Aha, cu mai mulţi deodată…

Ah, nu! Nu e ce crezi… Apar într-un spectacol. Insfârşit, într-un fel de spectacol.

Roy răsuci cheia în contact.

I-Deci suntem oarecum colegi.

Nu chiar… Joc rolul unei statui vivante…”

Cum asta?

Dacă vrei, hai cu mine. Pot să-mi aduc orice prieten vreau.

Actorul puse Rolls-ul în mişcare.

— Sunt îmbrăcat în costum de oraş.). Presupun că la ora asta se impune altă ţinută…

Dacă îţi lepezi toate hainele eşti şi mai în ton…

Mulţumesc, nu-mi place să fac nudism în casa unor necunoscuţi…

Nimeni nu te împiedică să stai îmbrăcat… Sunt acolo şi nişte bătrâni, care privesc spectacolul stând pe margine… Au renunţat de mult să facă pe actorii…

Rolls-ul se angajase pe Route de Lacs a Madrid. Roy era curios să asiste la exhibiţia pseudoartistică a lui Alain. Îşi închipuia ce va urma. Nu ar fi pentru prima oară că ar participa la o astfel de petrecere.

Rue de Longchamps era o arteră străjuită de vile somptuoase, înconjurate de grădini vaste, din mijlocul cărora se ridicau miresme de flori.

Aici! spuse Alain.

Roy stopă în faţa unor porţi înalte, cu grile de fier forjat, împodobite cu ghirlande de frunze făurite din bronz.

Semnalizează de trei ori cu farurile! îi recomandă iarăşi băiatul.

Răbufnirile fulgerătoare de lumină avură efectul aşteptat. Un tip în uniformă de paznic deschise cu grabă porţile de fier forjat. Automobilul pătrunse într-o grădină cu alei pietruite şi cu multe, foarte multe flori. Faţada

clădirii, o reproducere aproape fidelă a lui Petit Trianon, datorită unui sever camuflaj era cufundată în întuneric.

În schimb înăuntrul vilei domnea o lumină odihnitoare, de culoarea caisei coapte.

Cunosc drumul, spuse Alain lacheului care le deschisese şi se oferise să-i conducă.

Străbătură un vestibul pardosit cu marmură şi un salon de proporţii reduse, dar mobilat cu gust ales. Dincolo de o nea cu panouri pictate, în stilul câmpenesc îndrăgit de Watteau; se auzeau râsete, zvon de muzică modernă inspirată după teme clasice.

Te duc într-un dormitor, să te dezbraci, sau stărui să intri cu hainele pe tine?

Roy observă că Alain începuse să-l tutuiască, dar această intimitate nouă îi făcu plăcere.

Prefer să rămân îmbrăcat…

Bine, atunci ai să te aşezi pe una din sofalele de pe margine, şi ai să mă aştepţi. Îi deschise uşa: Poftim…

Actorul pătrunse într-o încăpere vastă, circulară, cu pereţi trandafirii şi coloane de marmură, care susţineau o cupolă cu stucaturi aurite. Trepte de marmură coborau spre un spaţiu central, foarte amplu, asemenea unei scene dintr-un teatru de factură modernă, în care privirile spectatorilor plasaţi de jur-împrejur, pe bănci orânduite în amfiteatru, converg spre actorii din mijlocul sălii. Atât treptele, cât şi pardoseala erau îmbrăcate în covoare de mătase, peste care zăceau în neorânduială perne multicolore şi blănuri de urs alb. Femei şi bărbaţi, în majoritate tineri sau de vârstă mijlocie, în kimonouri care le acopereau imperfect goliciunea, dansau ori stăteau tolăniţi pe perne şi beau diferite mixturi alcoolice servite de fete despuiate, cu câte o bonetă albă, scrobită pe cap şi cu câte un şorţuieţ minuscul de dantelă.

De-a lungul pereţilor, aşa cum îi spusese Alain, erau orânduite sofale lungi, foarte moi, pe care stăteau pe jumătate întinşi, bărbaţi vârstnici îmbrăcaţi în frac sau smoking, precum şi femei – mai puţine la număr – trecute

de prima tinereţe, dar acoperite cu bijuterii, şi de asemenea corect îmbrăcate. „Spectatorii!” reflectă Roy, aşezându-se pe o sofa liberă.

Una. dintre fetele de serviciu – o bachantă, demnă să figureze într-un poster din Playman sau Mayfair – i se înfăţişă cu o colecţie de băuturi tari, aşezate pe o tavă de argint. Altă fată, apăru cu o cutie de ţigări într-o mână şi cu o luminare într-alta.

Marijuana! în explică că candid. Sau doriţi altceva?

Roy întinse mâna şi. luă o ţigaretă, pe care fata i-o aprinse la flacăra lumânării... Alese apoi un Manhattan Cocktail şi se pregăti sufleteşte să asiste la spectacol.

Deodată se auzi chemat pe nume:

Ray, numai aici nu mă gândeam să te întâlnesc! Te ştiam la Roma!...

Dintre tinerii în kimono, tolăniţi pe perne, se ridicase Edward Chandler. Se apropie de actor întinzându-i voios mâna.

Hello, Teddy Bear, aşa te antrenezi pentru Le Mans? râse Roy Montgomery.

Pe chipul lui Chandler se aşternu fugitiv o umbră.

Îmi trăiesc viaţa, Roy. O trăiesc intens, fiindcă nu ştiu. ce îmi pregăteşte ziua de mi ine...

Vorbele astea sibiline nu-mi plac, Teddy Bear. Râse cu uşoară amărăciune: îţi fac morală, dar şi eu cuget la fel...

Deşi alcoolul prinsese să-toropească, era încă destul de lucid spre a observa schimbarea intervenită în înfăţişarea prietenului său. Ochiţ acestuia febrili, strălucitori, mişcările-i nervoase, nestăpânite, fireşti la un drogat, nu-şi aveau justificarea la Teddy: Bear, cunoscut pentru oroarea sa faţă de stupefiante. Nu părea să fi băut excesiv. Îl frământa oare perspectiva foarte apropiată a cursei de la Le Mans? Explicaţia nu era plauzibilă. În preajma competiţiilor sportive îşi păstra îndeobşte calmui.

Ce e cu tine, Teddy Bear? Nu-ţi găseşti astâmpărul. Te-a refuzat vreo femeie?

Tânărul Chandler făcu un gest de nepăsare:

Femeile?… Pfff! De la o vreme au început” să mă plictisească. Toate sunt la fel. Numai culoarea părului le mai deosebeşte. Dar tu eu ce ocazie aici, la, Paris? Ziarele scriu că filmezi la Roma!

Regizorul meu a binevoit să moară într-un accident de automobil. Mi-am zis că până la sosirea înlocuitorului, pot să-mi acord o scurtă vacanţă în Oraşul Lumină. Trebuie să mă înapoiez în Italia spre a-mi relua activitatea, dar de câteva zile m-a lovit o lene invincibilă. Aşa că îi las să mă aştepte.

Cum se face că eşti singur? Vrei să te prezint prietenilor mei? Ar fi fericiţi să te cunoască;

Mulţumesc! Prefer incognito-ul. E mai comod.

Pe un fel de altar de marmură, ribieat în mijlocul sălii „ţâşni parcă din neant o fată tânără, înaltă, suplă, blondă, acoperită cu văluri. Spoturi aruncau asupra ei fâşii de lumină multicolore. Fata se lansă într-un streap te a se destinat să corseze atmosfera încă glacială. O muzică sexy, de o dezlănţuită senzualitate, alcătuia fundalul sonor.

Kimonourile începură să cadă de pe umerii oaspeţilor, lăsând corpurile goale să apară în toată libertatea. Unele erau frumoase, altele nu corespundeau în totul canoanelor estetice, dar în ansamblu creau un tablou tulburător.

Du-te la prietenii tăi, Teddy Bear! îl îndemnă Roy. Iată, îţi fac semne disperate!… Văd printre ei şi o femeie, foarte aprinsă. Parcă o cunosc. Nu este Patricia Byron?

Ai ghicit. Amantă şi prietenă ideală. Adoră partuzele…»

Înseamnă că este începătoare dacă o mai amuză asemenea fleacuri, sprase actorul schiţând o strâmbătură.

Teddy Bear îl salută ducând degetul la frunte, apoi se îndreptă spre nudiştii din grupul său.

Roy îşi lăsă capul să cadă pe o pernă de mătase. Ştia ce va urma. Copulări animalice în serie. Se culcase cu atâtea femei în viaţa lui, încât îmbrăţişările lor nu-i m-i biciuiau simţurile. Căutase o variaţie în deviaţiile sexuale,

condamnate de conformişti. Dar nici acestea nu reuşiseră să-i risipească spleen-w 1. Tocmai când ajunsese la concluzia că îşi pierduse capacitatea de a mai savura plăcerile carnale, apăruse Alain. Băiatul acesta gracil ca o fată, îl trezise din amorţeală. Se întrebă dacă decăzuse în aşa hal, încât numai asemenea legături îl mai puteau stârni? Aspiră fumul dulceag al ţigării. Constatase că nici marijuana nu-i mai procura stimulentul necesar activităţii lui artistice.

Câteodată era ispitit să-şi strige disperarea în cele patru vânturi. Poate că prietenia lui Alain îi va reda dragostea de viaţă, încrederea în puterea sa creatoare, setea de glorie, de lumină „de frumuseţe…

O vagă ameţeală îl făcu să închidă ochi. N-ar fi putut să spună dacă aţipise, ori dacă adormise adânc… Cert este că la un moment dat îl făcură să tresară strigătele guturale, excitate, ale unor femei. Buimac, ridică de pe pernă capul şi se uită spre viermuiala de nudişti, străjuiţi de severele coloane de marmură. Pe piedestalul din mijloc stătea gol şi drept ca o lumânare, Alain. O statuie vie, de o frumuseţe ireală. Femei îl înconjurau ca pe o divinitate. Îi îmbrăţişau pătimaşe picioarele, genunchii, şoldurile.

Un zgomot de sticle sparte, de bubuituri în uşile încuiate, de strigăte ameninţătoare, rupse vraja. Nudiştii încremeniră o clipă, apoi cuprinşi de panică, începură să alerge în neorânduială care încotro.

Uşile se deschiseră brusc, împinse cu putere din afară şi în sală irupse un şuvoi de tineri – socotind după siluetele lşr subţiri – purtând pe cap ciorapi de dâmă, spre a nu fi recunoscuţi. Se observa după veşmintele «lor în dezordine că înfrânseră cu greu rezistenţa servitorilor, înarmaţi cu răngi, cu pistoale, cu lanţuri de bicicletă, spărgeau, sfâşiau, loveau tot ce le cădea sub mână. Câţiva bărbaţi goi, lipsiţi de mijloace de apărare, dar nu şi de îndrăzneală, fură scoşi din luptă, după o foarte scurtă împotrivire.

Roy găsi în clipa aceea nebănuite resurse în

învălmăşeală şi interveni în ajutorul prietenului său. Se aruncă în învălmăşeală şi cărând în stânga şi în dreapta pumni – impus de exigenţele carierei sale de actor – îşi dădea acum roadele. Smulgând un lanţ de bicicletă din mâna unui tânăr pe care îl nărui cu un pumn bine plasat, începu să-l rotească în jur, spre a-şi face loc până la Alain. Ajuns

18 – Oameni to Rolls-Royce la ei, îl înşfăcă de braţ, M trăise jos de pe postament, şi după ce îi aruncă pe umeri un kimono, găsit pe jos, puse iarăşi în funcţiune lanţul de bicicletă.

În curând izbutiră să iasă pe un coridor cu multe cotituri. Când se văzură scăpaţi din îmbulzeală o luară ia fugă, nimerind într-o curte laterală. Zgomotele din casă se auzeau acum înfundat, ca şi când le-ar fi izolat un imens strat de vată.

De undeva, de departe, prinseră să se înşurubeze în aer şuierăturile unor sirene. „Poliţia nu trebuie să ne găsească aici! 1 gândi. Reuşi să se orienteze pe aleile pietruite, până ce ajunse la maşinile parcate în faţa casei. Şi aici huliganii spărseseră parbrizele, rupseră portiere, scofâlciseră aripile…

Rolls-ul lui, aşezat ceva mai la o parte, scăpase nevătămat. Se instală la volan, trăgându-l după sine pe Alain, care tremura de frică, apoi demară în trombă, ţâşnind în stradă, cu câteva clipe înaintea sosirii maşinilor poliţiei.

Zece minute mai târziuintră în Bois de Boulogne şi opri pe o alee laterală. Se aflau în sfârşit în afară de orice pericol. Roy întrerupse contactul. Motorul tăcu. În liniştea nefiresc de adâncă după vârtejul de până atunci îşi permiseră luxul să răsufle.

< Ara scăpat! rosti cu uşurare în glas, Roy.

Tălpile îmi sunt numai sânge! scânci Alain. Am călcat pe nişte sticle sparte!…

Cinismul lui se topise. Redevenise copilul neajutorat, îngrozit, care caută protecţie sub aripa celor mari.

Roy feâmbi. Îi revenise treptat buna dispoziţie. Emoţiile – risipiseră efectele; Miiskyului şi ale marijuanei. Scoase dintr-un compartiment al bordului o sticlă cu apă de colonie Yardley. Turnă alcoolul parfumat pe batista-i albă, smulsă din buzunarul de la piept, şi se întoarse spre Alain.

Ridică tălpile, să ţi le dezinfectez!

Băiatul se execută fără să crâcnească.

— Mă tem că are să te usture! zise Roy.

Când atinse cu batista rănile, Alain scăpă un geamăt.

— Gura! îl repezi actorul. Dacă te aude vreun poliţist, are să creadă că vreau să te asasinez... Asta îmi mai. lipsea...

După ce îl obloji cum se pricepu mai bine, îl întrebă cu simţ practic:

— Unde tocmieşti? Trebuie să te duc acasă!

În ţinuta asta? Stau la un unchi căre-mi tolerează escapadele. Îi închid gura cadoricindu-l cu bani grei. În schimb nevastă-sa e o scorpie. Abia ar aştepta să mă arunce pe stradă, cu lucruri cu tot, în miez de noapte...

Atunci ce facem?

Ar fi o soluţie... Lasă-mă undeva în Place Pigalle. Găsesc eu vreun client dornic să-mi dea adăpost...

Cavalerismul lui Roy se răscula.

Asta nu!

Demară şi făcu drumul întors, ieşind din Bois prin Porte Dauphine. Pe Avenue Foch şi pe Champs Élysées circulaţia era încă intensă, deşi trecuse de ora trei. Roy opri în faţa barului polinezian „Tahonga”, coborî şi cumpără două sticle cu „Chivas Regal”. După ce se înapoie la maşină, puse pe una din ele în frigiderul de la bord, iar pe cealaltă o destupă. Fiindcă portarul se uita strâmb, o luară din loc. Roy puse în funcţie casetofonul Roils-ului dezlănţuind un foarte sonor rock new style executat de formaţia „Boney M”. Muzica şi whisky-ul – un modest supliment faţă de excesele bahice din primele ore ale nopţii – îşi făcură repede efectul.

Spre norocul său, Roy nu întâlni niciun echipaj al poliţiei care să-i testeze alcoolul din organism. Scoţând strigăte modulate ca Pieile Roşii pornite la abac, se îndreptă spre „Intercontinental”, luând-o pe Rue de Rivoli în sens interzis. Ajuns la hotel, – lăsă pe Alain în maşină şi intră în clădire. Peste câteva minute se înapoie purtând în braţe îmbrăcăminte pentru prietenul său. Veşmintele de sport alese de el, deşi aveau măstfră mare, se potriveau băieţandrului căci bluzoanele şi puloverele largi erau la modă.

După ce Alain se îmbrăcă în maşină, actorul îl măsură, critic cu privirile.

Să ştii că hainele nu-ţi stau deloc rău! Amplitudinea lor îţi maturizează silueta… Nostim! Un bărbat cu mutră de copil. Acum să te duc la tine acasă. Arăţi, destul de prezentabil. Scorpia nu va mai, avea ce spune.

Alain îi dădu adresa:

Rue d’Aumale… Dacă nu ştii cum să ajungi acolo te călăuzesc eu… O iei drept înainte, spre Operă…

Cum fac să mai dau de tine, Alain?

Băiatul îi scrise pe o foaie de hârtie un număr de telefon.

— Întrebi de mine numai dacă îţi răspunde un glas bărbătesc. Să reţii bine asta… De scorpie să te fereşti ca de foc.

Rolls-ul străbătu maiestuoasa Place Vendôme, pustie la acea oră, şi se angajă pe Rue de la Paix. La capătul ei, silueta Operei – bondoacă şi ornată copios, ca o burgheză în toaletă de vizită – se profila pe cerul stropit de stele…

*

* * *

Deşi nu făcuse publicitate în jurul licitaţiei, lumea artelor din marile capitale occidentale, reprezentanţi ai muzeelor cu înaltă reputaţie de dincoace şi de dincolo de ocean, critici faimoşi, precum şi arhimilionari amatori de tablouri, intraseră de mult în fierbere. Zvonul zburase din gură în gură, răspândindu-se cu rapiditate. Hotărârea lui

Gérard de Saint Fargeau de a-şi dispersa colecţia de pânze din secolele XVI, XVII XVIII, XI ŞI XX, mobilizase mijloace financiare fabuloase, căci faima comorilor sale de artă atinsese zenitul. Se ştia că achiziţionase în decursul ultimelor patru decenii opere de o indiscutabilă valoarg, atât pe tărâm estetic cât şi economic, ajungând să rivalizeze cu marile colecţii Getty, Guggenheim, Rothschild, Sunderland Beauclair, Mellon.

Saint Fargeau nu voise să încredinţeze vânzarea tablourilor sale marilor galerii de artă. Dând dovadă de o tărie sufletească rar întâlnită – apreciată drept masochism de către – răuvoitori – ţinuse să asiste personal la licitaţia operelor adunate de el, în însăşi sălile care le adăpostiseră atâţia ani de-a rândul. Se despuia de bunurile sale cele mai iubite, cu un stoicism recunoscut în taină până şi de duşmanii săi.

Posesorii invitaţiilor solicitate cu multă stăruinţă, sosiseră cu exactitate, spre a fi de faţă când avea să se deschidă licitaţia. Şi amatorii şi specialiştii erau dornici să admire splendorile ferecate până atunci cu şapte lacăte. Toţi îşi consult. au ceasul, aşteptând să sune ora 11, când canaturile înalte aveau să se deschidă.

Saint Fargeau descuie în sfârşit uşa blindată, permiţând invitaţilor să intre în Sfitita Sfintelor: Trei săli de câte 150 de metri pătraţi, înţesate de tablouri mari şi mici, înfăţişând o feerică gamă de culori. În preajma gazdei se afla însuşi Georges Lecourtois, faimosul negustor de antichităţi, care-i procurase cea mai mare parte dintre tablouri. Invitaţii aveau la dispoziţie o jumătate de oră spre a-şi face o idee asupra operelor expuse, după care urma să se deschidă licitaţia.

Maurice Pellissier, critic celebru, specialist în domeniul secolului XIX, studia atent un Gauguin magnific „Cai albi pe o plaje din Tahiti”, când – spre consternarea celor din jur – rosti în tăcerea adâncă:

Acest Gauguin este un fals! Şi celelalte pânze semnate de el, tot false sunt!

Georges Lecourtois se apropie în grabă de critic.

Monsieur Pellissier, faceţi o afirmaţie de o gravitate excepţională. Eu am vândut aceste tablouri marchizului de Saint Fargeau, iar autenticitatea lor este certificată de specialişti a căror competenţă şi corectitudine stă deasupra oricăror suspiciuni.

IRegret, dar stăruiesc să afirm că acest Gauguin este un fals, ea şi toate celelalte. Dacă preferaţi, să-i spunem „o copie extrem de reuşită”, dar nimic mai mult.

Puneţi la îndoială certificatele? Cinstea mea profesională?. * m-mi

Pellissier îşi mută privirile de la neguţătorul de tablouri la Saint Fargeau, care îl asculta înmărmuriţi

Monsieur – le Marquis, nu există decât alternativă: fie certificajtele au fost semnate de complezenţă, fie certificatele sunt perfect valabile, dar în acest caz tablourile originale au fost înlocuite cu nişte copii.

Amfitrionul se făcuse vânăt. O venă îi pulsa puternic în tâmpla dreaptă. Mâinile începuseră să-i tremure.

Monsieur Pellissier, am cumpărat aceste tablouri fiind de bună credinţă…

Specialistul replică glacial:

Nu pun la îndoială cuvântul dumneavoastră. Realitatea tristă confirmă însă judecata mea. Nu poate fi nici urmă de îndoială. Rog pe specialiştii prezenţi aici, să-şi spună cuvântul.

Din rândurile asistenţei se ridicară câteva glasuri, la început şovăitoare, apoi tot mai hotărâte.

Într-adevăr, avem de-a face cu nişte copii.

Şi acest Corot este un fals.

Cele două Rembrandt-uri din prima sală nu sunt în niciun caz piese autentice.

Impresioniştii expuşi aici necesită o cercetare mai atentă. Este greu să-ţi iaci o idee precisă de la prima vedere. Înclin însă şi eu să fac unele rezerve…

Veneţienii din secolul XVIII în special Tiepolo, Guardi şi Canaletto, sunt falsuri. În privinţa lor nu există dubiu.

Pentru Saint Fargeala, fiecare contestaţie asupra autenticităţii tablourilor sale cădea ca o sentinţă de condamnare la moarte. Onoarea sa era pusă la îndoială. În cel mai fericit caz, i se va aplica pecetea de „fraier”.

Messieurs, declară răspicat, în ciuda emoţiei care încerca să-l sugrume, regret profund spectacolul penibil pe care vi l-am oferit. Am fost convins că tablourile mele sunt autentice. Vă închipuiţi, dacă aş fi avut cea mai mică îndoială în privinţa lor „nu v-aş fi convocat la o licitaţie, la care ştiam că vor asista experţi în acest domeniu. Vă cer scuze pentru timpul preţios pe care vi l-am răpit. Ţin să vă asigur în încheiere că justiţia va fi chemată să-şi spună cuvântul. Până atunci aceste săli se închid! i

Invitaţii, amatori şi specialişti „părăsiră în tăcere încăperile în care domnea o atmosferă de înmormântare. Saint Fargeau încasase o lovitură grea, dar care nu avea să-l scoate din luptă. Îşi pusese multe speranţe în această vânzare, destinată să-i acorde un respir o, în aşteptarea ameliorării crizei în care intrase imperiul său industrial.

— Monsieur le Marquis, sunt tot atât de consternat ca şi dumneavoastră, auzi el glasul încordat al lui Lecourtois. V-am vândut tablouri autentice cu certificatele de rigoare. Experţii respectivi pot depune oricând mărturie…

Este inutil să-mi demonstraţi mie acest lucru. La ora actuală – credeţi-mă – nu am nici timpul şi nici priceperea să întreprind o anchetă personală. Las acelor în drept sarcina să rezolve această enigmă. Vinovaţii, indiferent cine sunt, îşi vor primi pedeapsa. Bună ziua Monsieur Lecourtois.

Neguţătorul vru să mai adauge câteva cuvinte, dar îşi spuse că în stadiul actual nu putea oferi nicio explicaţie plauzibilă Era clar că se va dezlănţui un mare scandal, care îl va împroşca şi pe el. Salută scurt şi ieşi pe urmele invitaţilor…

* * *

Ce veşti îmi dai, Staz Husein?

„Vocea lui Saed Husein, deşi sosea pe fir tocmai din Elveţia, se auzea distinct ca şi când ar fi provenit din camera alăturată.

Vorbesc din Fribourg, Siadet. Ancheta poliţiei elveţiene a dus la concluzia că fiica dumneavoastră a fugit în compania tânărailui sulnba nesilită de nimeni. Înainte de a dispărea, a destăinuit unei colege – prietenă şi confidentă – intenţia de a se căsători cu alesul inimii ei, în ciuda oricărei interdicţii.

Sabahattin Humaidah strânse cu atâta putere receptorul încât mâna începu să-i tremure.

— Să ceri poliţiei elveţiene să-şi înceteze ancheta! Să declari că aceasta este hotărârea mea! Nefiind vorba de o răpire, escapada fiicei mele rămâne o simplă chestiune de familie, Ai angajat serviciile unor detectivi particulari?

M-am adresat unui foarte serios birou de cercetări private, aşa cum mi-aţi ordonat, Siadet.

1 – Elveţian?

Desigur, Siadet.

Renunţi şi la serviciile acestei firme, plătindu-le, bine înţeles, despăgubirile de rigoare. De acum înainte te vei folosi numai de investigatori arabi. Doresc ca Soraya şi tânărul suluba să se înapoieze cât mai grabnic în Arabia, cu sau fără voie. Sper că m-ai înţeles?

— Pe deplin, Siadet.

Foarte bine! Să mă informezi când vor. intra pe pământ arab. Din clipa aceea mă voi ocupa personal de întreaga chestiune. Şi încă ceva: ai cumpărat tăcerea personalului şcolii şi a poliţiei?

Sabahattin auzi o tuse prelungă. Semn că interlocutorul său căuta un răspuns care să-l scoată din încurcătură.

Se pare, Siadet, că cineva din corpul profesoral a săvârşit o indiscreţie. N-am reuşit încă să identific persoana…

Nici nu prezintă importanţă. Neplăcut este că s-a ajuns aici. A apărut vreun articol în presă?

O notiţă anemică într-un ziar de seară.

Notiţele anemice cu iz de senzaţie, sunt întotdeauna reluate şi amplificate de fiţuicile de scandal. Aşa o să se întâmple şi cu noi, mai ales după vâlva care s-a făcut recent în jurul pedepsei capitale aplicate la Rhiyad unei prinţese arabe adultere. N-aş fi avut nevoie tocmai acum de asemenea reclamă.

V? U Dacă. În cursul urmăririi se va întâmpla vreun accident tânărului suluba…

Ar fi regretabil, Staz Husein, dar fatalităţii nu i te poţi împotrivi…

Uşă salonului se deschise încet, traducând şovăiala lui Selim care apăru în prag, buhăit, eu umbre vinete sub ochii bântuiţi de nelinişte şi teamă. Sabahattin se încruntă şi îi făcu semn să intre, în vreme ce îşi continua convorbirea telefonică.

Îmi raportezi zilnic, progresele realizate, Staz Husein. Bună ziua!

Închise aparatul şi se uită cu nemulţumire la fiul său.

— 1 Bravo! Ai ajuns să fi ridicat cu duba poliţiei, laolaltă cu delincvenţii de rând.

A fost o neînţelegere, tată. La poliţia, după ce m-au identificat, mi-au dat imediat drumul…

Pentru că a intervenit avocatul meu. Presa ostilă* nouă abia va aştepta să ţi se publice numele…

Selim prinse curaj).

Am fost într-o companie foarte onorabilă, tată. Prinţi, marchizi, personaje din la haute volée…

Haute volée amestecată în foarte dubioase afaceri de moravuri.

De unde era să-mi închipui că huliganii şi pe urmele lor poliţia au să dea năvală într-o casă din Neuiliy, unde va avea loc o petrecere, este adevărat, ceva mai decoltată… Erau acolo şi vlăstari ai unor înalte personalităţi… Nu lipseau nici câteva celebrităţi: actorul Roy Mûntgomery, automobilistul Edward Ghandler, tenismanul Roberto Montesano, actriţa Marina…

Sabahattin, îl întrerupse cu brutalitate:

Destul!... Nu ţi-am cerut să-mi faci cronica mondenă a unei partuze oare va face mâine obiecţial discuţiilor întregului Paris.

Chiar dumneata mi-ai recomandat să-mi creez legături în Uimee înaltă... «v.

Lumea înaltă nu înseamnă beţivani titraţi, târfe de lux, escroci eu aere de milionari, tineri perverşi pricepuţi doar să tapeze pe naivi cu împrumuturi niciodată restituite... Noi facem parte din lumea musulmană, Selim. O lume dirijată de principii morale stricte, expresie a unei religii poate prea rigide, dar care nu permite a fi ignorată. Ce se va; spune în Kuweit, în Bahrein, în Arabia Saudită, când se va auzi că fiul lui Sabahattin Humaidah este un uşuratic „un afemeiat un ins certat cu propria sa credinţă. Cred că eşti destul de lucid spre a-ţi da seama de lumina nefavorabilă pe care nesocotinţa ta o va arunca indirect şi asupra mea ca individ, şi asupra activităţii mele profesionale. Mulţi dintre musulmanii care mi-au încredinţai mandatul de a le administra şi fructifica averile, îşi vor, pierde încrederea în mine. Nu vor ajunge până acolo încât să mă acuze că îţi încurajez rătăcirile. Simpla mea toleranţă, o vor socoti însă tot atât de condamnabilă. Nu mă sili să iau împotriva ta măsurile pe care acei care mă supraveghează de departe, aşteaptă să ţi le aplic. Nu e destul că Soraya a pus asupra familiei noastre pecetea dezonoarei? Deşi mă doare sufletul. va trebui să suporte consecinţele. Iar dacă mă obligi prin comportarea t. a imorală, le vei suporta şi

Sosirea lui Shannon anunţată prin interfdn, pusp: „capăt penibilei discuţii dintre-tată şi fiu. Selim nu-l simpatiza pe american. De data aceasta îl primi cu un sentiment de uşurare. Discuţia cu părintele: său ameninţa să ia proporţii nedorite. Îi cunoştea temperamentul excesiv. Într-un moment de violentă, acesta era în stare să ia hotărâri de o extremă gravitate, pe care mai târziu să le regrete. Dar n-ar fi conceput să revină asupra faptului

consumat…

Masiv ca un tanc, Shannon intră călcând. apăsa ţ… şi tuşind zgomotos. Îşi duse la frunte mâna într-un gjur-l salut militar:

Comunicat special, Mr. Humaidah! Inamicul a declanşat. Ofensiva împotriva noastră. Securities and Exchanqe Comissioh m-a chemat în faţa ei spre a mă disculpa de învinuirea ce mi se aduce, în sensul că am achiziţionat în taină 20 o/o din acţiunile „B.A.S.A”, prin eludarea legii care mă obligă să aduc la cunoştinţă publică, această operare: Aşa cum v-am explicat şi dumneavoastră, le voi demonstracă achiziţionarea a fost făcută de 4 inşi, în limita cotei individuale de 5%. Ori sub această cotă obligativitatea informării publicului cade. Securityes and Exchange Comission nu va putea dovedi că în realitate cumpărăturile au fost făcute pentru dumneavoastră, aşa că va fi nevoită să mă absolve de orice vină. Limpede… Odată absolvit de această acuzaţie, vom trece la faza două a bătăliei, şi anume la înghiţirea „B.A.S.A”.

O fază destul de grea, Mr. Shannon.

Dacă vom. reuşi să punem mâna pe listele marilor acţionari şi pe tabelele deponenţilor importanţi ai „B.A.S.A.”, războiul va fi pentru noi ca şi câştigat.

Ai rostit cuvântul dacă, Mr. Shannon.

Acest une facon de parler, Mr. Humaidah. Harold Preston, vicepreşedintele lui „B.A.S.A/ mi le va pune la dispoziţie negreşit. În eventualitatea că va refuza să coopereze cu noi, pot să-mi procur listele pe alte căi.

Căi primejdioase, Mr. Shannon. O simplă indiscreţie ne poate costa capul.

Nu va fi cazul. Dispun de elemente care mă îndreptăţesc să aştept capitularea lui Preston într-un termen relativ scurt. Va juca după aceea rolul calului troian în propria sa citadelă, îţi doresc succes. Mă tem însă că nu se va lăsa cumpărat.

Toţi oamenii au preţul lor, Mr Humaidah… La sfârşitul săptămânii plec la New York. Până atunci mai am

de reglat câteva chestiuni de interes comun, aici la Paris.

Te vei prezenta personal în faţa comisiei?

Desigur. Eu sunt considerat capul răutăţilor. Dar nu-mi purtaţi de grijă! Voi şti să mă descarc.

Ai binecuvântarea mea, Mr. Shannon, îi zâmbi financiarul arab.

— După plecarea americanului, Sabahattin se întoarse sore fiul său. Înfăţişarea-i şleampătă îi provocă un simţământ de greaţă:

Du-te şi te culcă! Arăţi ca o stafie. Du-te! Să nu. te mai văd în halul as la căci îmi faci rău!

Lui Selim pleoapele i se lăsau grele peste globurile ochilor. Îi venea să adoarmă stând în picioare, asemenea oailor. Bolborosi ceva neînţeles, apoi se îndreptă spre uşă. Când puse mâna pe clanţă, se auzi chemat din urma;

Selim! Astăzi, când mă aflu în pragul celei mai înverşunate bătălii din întreaga-mi existenţă, mi-aş fi dorit un sprijin moral din partea copiilor mei. Se pare însă că belşugul în care v-am crescut şi pe tine şi pe Soraya, n-a făcut decât să vă strice.

Cu capul plecat, întors pe jumătate spre tatăl său, Selim stătea sprijinit de clanţă. Numai aşa îşi putea menţine echilibrul. Avea limba uscată şi aspră ca un şmirghel. Ar fi băut cu mare sete un pahar de alcool, care să-i astâmpere văpaia din măruntaie. Aproape că nici nu auzea vorbele bătrânului. Rosti împleticit:

Iartă-mă, tată!

Sabahattin îl privi cu tristeţe şi dezgust:

Am încercat să cred, fiule, că voi putea face un om din tine, dar nu mi-ai împlinit speranţele. În ultima vreme mi-ai dovedit că nu eşti bun de nimic. Constatarea aceasta ar trebui să te pună pe gândurî. Ştiu însă că ţi-ar fi greu să cugeţi. Îţi repet invitaţia! Du-te şi te culcă! Atât ţi-a mai rămas de făcut.:

S

S *

Nu înţeleg de ce eşti atât de agitat, Teddy Bear? îl

mustră cu simpatie Gordon Thorpe, directorul tehnic al firmei „Sunderland Beauclair Motors”. Şi tocmai acum, înaintea crizei. Niciodată nu te-am văzut în halul ăsta. Ce-i cu tine? Te-a încolţit frica? Eşti socotit unul dintre favoriţii întrecerii, dar te comporţi ca un începător.

Tânărul Chandler ridică mâinile.

— În privinţa cursei nu-ţi face griji. Am s-o câştig.

E şi cazul. Ţi-am creat cea mai bună maşină care a alergat vreodată pe pista de la Le Mans... Aşază-te odată pe canâpea şi nu te mai învârti de colo până colo. Relaxează-te puţin! Peste o jumătate de oră intri în cursă.

Teddy Bear se întinse pe canapea şi îşi puse mâinile sub cap. Fixă eu privirile plafonul cabinei, tot atât de alb ca, şi tavanul sălii în care i se făcuse examinarea clinică. Electroencefalografia, gammaencefalografia, şi o întreagă serie de examene radiologice. Fugise din clinică înainte de a i se fi precizat diagnosticul. Doctorul Alfred Thalberg nu-i dăduse prin nimic a înţelege că ar suferi de o – afecţiune gravă a creierului. Îl înspăimântaseră însă mulţimea mijloacelor de investigaţie folosite, căci îi strecaraseră în suflet bănuieli. Se temea de adevăr. Îi era frică să-l afle. Dăduse dovadă de laşitate. Recunoştea cinstit acest lucru. De atunci o evitase sistematic şi pe Patricia, de parcă ar fi socotit-o vinovată fiindcă îl dusese la doctorul Thalberg. Dar ea nu-i dorise decât hinele. Câteva zile bântuise de unul singur barurile, băuse whisky, gin şi absint, în cantităţi industriale. Închinase o cameră într-un hotel de mâna a doua păstrându-şi de formă apartamentul la Intercontinental – iar în patul acela incomod se odihnea câteva ore pe noapte, până ce organismul său absorbea alcoolul. Dormea agitat, iar când se trezea din somn, se întreba dacă nu cumva vizita sa la clinica doctorului Thalberg fusese doar o plăsmuire de coşmar. Băuturile tari nu-i înceţoşeau într-atâta luciditatea, încât să piardă cu totul noţiunea realităţii. Groaza de boală, groaza de moarte, nu-i îngăduiau să se îmbete aşa cum şi-ar fi dorit.

Îşi i-ntrerupsese tratamentul de dezalcoolizare

forţată, doar când îşi amintise că trebuia să participe la cursa de la Le Mans. Trecuse pe la Intercontinental, şi fără să o anunţe pe Patricia îşi luase echipamentul sportiv, se instalase la volanul Ferrari-ului său şi părăsise discret Parisul.

Intra acum în cursă fără să fi făcut „vreun antrenament. Se bizuia însă pe măiestria dar mai ales pe disperarea lui. În unele momente regreta că nu avusese curajul să aştepte verdictul medicilor. Totul era preferabil incertitudine! în care se zbătea acum. Frica lui era alimentată şi de apariţia unor simptome, până mai ieri neobservate. Simţea o slăbiciune ciudată în mâini, şi uneori abia reuşea să-şi încheie nasturii de la cămaşă. Avea dureri de cap, ameţeli, iar de la o vreme imaginile de la periferia câmpului vizual îi apăreau strâmbe, de parcă le-ar fi deformat nişte reverberaţii solare.

Teddy Bear deschise ochii. Se întrebă dacă aţipise?

Gordon stătea la fereastră şi se uita la lumea care se agita în jurul trailley-urilor alăturate.

Uşa cabinei se deschise şi un tip spălăcit, cu o pălărioară albă lăsată pe ceafă, cu o baterie de aparate fotografice şi casetofoane agăţate de grumaz, îşi vârî curios capul şi aşteptă câteva clipe reacţia celor doi ocupanţi. Încurajat de pasivitatea lui Gordon – care era absorbit de spectacolul de afară – şi încurajat de faptul că niciun bocanc, cască, sau alt obiect cu densitate specifică mare nu se repezise spre ţeasta sa, intră fără zgomot în cabină».

Câteva cuvinte înainte de cursă, Mr. Chandler, îl atacă individul, punând în funcţie casetofonul.

Lui Teddy Bear, i se urcă brusc sângele în cap:

Du-te dracului!

Când viaţa îi atârna de un fir de aţă, nu-i ardea de interviuri. Dacă diagnosticul era pozitiv, nu va mai apuca nici cursa de la Dayton.

Hei, Mister! îl strigă Gordon cu voce caldă, binevoitoare, pe ziaristul descumpănit. Dacă te interesează

ceva, întreabă-mă pe mine!

Directorul tehnic avea un mare respect pentru presă. „Bine îţi poate face din când în când, răul însă ţi-l căşună mai întotdeauna, obişnuia el să spună. Este preferabil să păstrezi relaţii cordiale cu gazetarii”:

Figura reporterului se înveseli.

Ce-mi puteţi spune înainte de competiţie?

Gérard de Saint Fargeala în asociaţie cm „Sunderland Beauclair Motors” participă la cursă cu maşina Phantom V. Datele tehnice ale bolidului nostru au fost recent dezvăluite publicităţii: 12 cilindri, 4994 cm^3, 580 c.p., 900 kg. Secretul pe care-l dezvăluim acum pentru prima oară, îl reprezintă aripioarele şi cele patru derive care reduc sensibilitatea la vântul lateral şi combat tendinţa de decolaj în momentul realizării vitezei maxime. Toate acestea au fost testate eu excelente rezultate în tunelul nostru aerodinamic şi pe pistele noastre de încercare de la New Shenectady, N. ¥. – U.S.A. Acest miracol pe patru roate…

Să nu devină o fantomă, îl întrerupse Teddy Bear.

— ŢGura! îl repezi în glumă Gordon. Cum îţi spuneam

Mister, acest miracol este fructul cooperării nenumăratelor noastre uzine cu faimă internaţională, de pe cele cinci continente. Motorul „este proiectat – şi realizat în Statele Unite, şasiul în Franţa, caroseria în Italia, cauciucurile în Australia, injectoarele în Germania Federală, instalaţia electrică în Japonia, frânele în Anglia, iar vopseaua, în Brazilia…

Gordon! strigă Teddy Bear. Dacă ai poftă de interviuri ia-l de ttiană pe individ şi ieşi afară;

— v. Nu mi-aţi spus nimic despre performanţe, despre piloţi, Mr. Thorpe, xl asalta, iarăşi cu întrebări ziaristul, prefăcându-se că nu a remarcaţiintervenţia brutală a pilotului.

Numai o clipă, Teddy Bear, i se adresă Gordon, întorcându-se către tipul cu pălărioară albă. Cuplul nostru, Edward Chandler – Bob Seward, va bate cu cel puţin cinci

secunde actualul timp de 3 minute şi 12 secunde, realizând o medie orară de peste 250 km. pe oră. Pe tronsonul de şase kilometri în linie dreaptă al pistei, va atinge o viteză de 390 km. pe oră.

Iar virajul Arnage îl vom lua cu 200 pe oră! urlă Teddy Bear.

Reporterul făcu nişte ochi rotunzi de peşte mirat.

Nemaipomenit! Virajul Arnage n-a fost luat niciodată cu mai mult de 60 km. pe oră.

— Teddy Bear glumeşte, râse strâmb Gordon, aruncându-i o privire încărcată de imputări.

Faptul că participaţi în competiţie alături de firme cu renume mondial, ca Ford, Ferrari, Jaguar, Mercedes-Benz, Porsche, Lamborghini, Toyota, nu vă timorează? Ce părere aveţi de Lotus?

Directorul tehnic ridică din umeri cu nepăsare.

Participarea maşinilor Lotus ne bucură mult, căci avem în sfârşit un concurent care, teoretic, ar putea să ne producă unele temeri. Reţine teoretic! în ceea ce priveşte celelalte firme participante, cred că la anul vor reuşi să atingă performanţele realizate de noi la cursa de azi. Şi cu asta am terminat!

Reporterul mulţumi şi dădu să iasă. Dar fu împiedicat de năvala altor colegi de breaslă, încărcaţi cu întreg arsenalul de aparate.

Afară! zbieră Teddy Bear, ridicându-se brusc în capul oaselor. Afară!

Înşfăcă o sticlă plină cu Pepsi Cola de pe măsuţa de lângă canapea şi o zvârli cu toată puterea în intruşi. Un gazetar cu reflexe bune, care tocmai încerca să-l fotografieze, dădu drumul la aparat şi prinse sticla din zbor.

Plin de energie, Gordon îi împinse afară apoi închise uşa. I.

Eşti nebun? îl mustră. Puteai să-spargi capul vreunuia dintre ei. Te-ai mai liniştit?

Grozav! Am şi avut ocazia! De zece minute îmi orăcăi

în urechi mai rău ca un crainic sportiv!

Vrei un calmant? îl întrebă.

Cel mai bun calmant este să fiu lăsat în pace!

În clipa aceea, uşa se întredeschise din nou, lăsând să apară capul insului cu sticla.

Afară! răcni iarăşi Teddy Bear în culmea mâiniei.

Un moment! răspunse reporterul politicos.

Vârî mâna prin deschizătura uşii şi aşeză sticla goală de Pepsi lângă prag.

— A fost delicios!

Îşi trase capul ca un melc în cochilie şi închise uşa. Teddy Bear îşi aduse aminte că îi era sete: Destupă altă sticlă de Pepsi şi o goli din câteva înghiţituri. Băutura rece, acidulată, îl mai linişti. Uşa se deschise iarăşi. Randy primul mecanic al lui „Phantom V" îşi făcu timid intrarea. Se uita pe furiş la Teddy Bear, apoi şopti lui Gordon:

Vreau să vă spun ceva. Frâna…

Ce e ou frâna?

Una din conducte e fisurată. Pierde lichid.

Gordon se făcu vânăt.

Fugi şi schimb-o imediat! Hai, ce te holbezi la mine? aruncă o privire piezişe pilotului: Sper că nu te-a impresionat neplăcut incidentul ăsta! Relaxează-te! Aranjez eu totul!

Bine, bine, îi răspunse.

Mecanicul şi directorul tehnic ieşiră împreună. Îndată ce se văzu singur, Teddy Bear se întinse pe canapea şi respiră adâncă. Ce-i păsa lui de ambiţiile firmei „Sunderland Beauclair Motors", de teama lui Gordon de a nu-şi pierde slujba, sau de capetele sparte ale ziariştilor. Nu-i păsa nici dacă frâna era defectă. În definitiv era preferabil să intre cu 360 km. pe oră în cocoaşa de la Hunaiudieres, fiindcă frânele nu-l mai serveau, deşi ştia că rezultatul unei astfel de performanţe ar fi un decolaj fulgerător, urmat de un zbor de câteva secunde până în braţele primitoare ale morţii, decât să se chinuiască pe un pat de spital, zvârcolindu-se în dureri, făcut ciur de injecţii

cu morfină şi implorând pe bătrâna doamnă cu coasa să-l scape de suferinţe. Se simţea îngrozitor de singur. Ar fi fost preferabil să aibă pe cineva alături, căruia să i se destăinuie, care să-l ameţească din milă cu false speranţe, atât de necesare bolnavilor incurabili. Dar pe umărul cui să plângă? Dacă Gordon sau conducătorii firmei „Sunderland Beauelair Motors f ar bănui în ce criză morală se zbate, l-ar suspenda imediat. Un pilot trebuie să fie odihnit, relaxat, lipsit de griji, de probleme. Mintea, corpul lui să se identifice cu maşina pe care o conduce şi să nu aibă altă preocupare decât câştigarea cursei. El, Teddy Bea r, avea şi o grijă suplimentară. Aştepta rezultatul unor examinări clinice. O.sentinţă capabilă să-l condamne la moarte. Când un tribunal te osândeşte să pieri fript pe scaunul electric, nutreşti totuşi speranţa că şeful Statului te-ar putea graţia. În cazul său, îşi spuse Teddy Bear, sentinţa de condamnare, era fără drept de apel. Bănuia motivul pentru care dbetorul Thalberg îi investigase cazul cu atâta atenţie. Simptomele lui trădau o tumoare cerebrală. Ori sfârşitul unei asemenea bqli era previzibil. Se întrebă dacă n-ar fi cazul să telefoneze doctorului pentru a-i cere precizarea diagnosticului. Dar nu cuteză.

„Concurenţii sunt invitaţi să se pregătească pentru start!” anunţă difuzorul de deasupra uşii.

Teddy Bear se ridică de pe canapea şi trecu în faţa oglinzii. Îşi încheie fermoarul combinezonului alb cu stema „Sunderland Beayclair-Motors” pe umăr şi cu numele lui scris pe o placă de material plastic, prinsă deasupra buzunarului de la piept, din stânga. Îşi examină obrazul. Avea: cearcăne negre, iar trăsăturile i se adânciseră de parcă ar fi depăşit 30 sau 40 de ani. Cine ar fi crezut că stafia din faţa oglinzii era prezentată în ziarele şi în revistele sportive drept cel mai tânăr şi mai frumos pilot văzut vreodată pe pistele de la Dayton, Monza, Le Mans şi Indianapolis.

Îşi luă casca şi mănuşile de pe masă şi se îndreptă spre uşă. Noroc că startul cursei se dădea cu piloţii la

volan. Dacă cei cincizeci şi cinci de piloţi ar fi trebuit să traverseze în fugă întreaga lăţime a pistei până la maşinile care-i aşteptau cu motorul oprit – aşa cum se proceda în anii trecuţi – el, Teddy Bear, abia ar fi reuşit să-şi târască picioarele. Lumea ar fi zis că voia să-l imite pe Ickx, care în cursa din 969 se îndreptase cu paşi mărunţi spre maşină, plecând ultimul de la start, ceea ce* nu l-a împiedicat să cucerească în final locul întâi la volanul Fordului său.

Acum străbătea năuc mulţimea, Poate că ar fi fost mai bine să-l fi lăsat pe Bob să înceapă cursa. Trecea pe lângă, oamenii care îi urau succes. şi îl băteau prieteneşte pe umăr; O fată tânără, exuberantă, îi sări. de gât şi îl sărută pe gură.

Îţi urez să cucereşti cupa, Teddy Bear!

Dar el nu recunoştea nici figurile, nici glasurile oamenilor. Îşi jrecu mina peste frunte. Transpiraţia îi umezise părul la tâmple. O voce feminină, suavă, răsună în difuzoare:

Mr. Chendler este Chemat la telefon! De la Paris, Mr.: Chandler este chemat, la telefon!

Patricia îi dăduse probabil de urmă. Era prea târziu să se mai prezinte la centrala telefonică. Peste câteva minute avea să se dea semnalul de plecare, Poate că Patricia voia să-i comunice diagnosticul stabilit de doctorul Thalberg”. Îi va deghiza desigur adevărul într-un domino de fraze goale, menite să-l liniştească. Incertitudinea lui avea să dăinuiască…

Ieşi pe pistă. Îl întâmpinară zeci de fotografi care-i „aşternură chipul de peliculă. În tribune, zeci de mii de spectatori se agitau, fluturau, batiste, strigau, ovaţionau; Teddy Bear avu senzaţia că se află într-un circ din Roma Imperială. Publicul aştepta cu sufletul la gură să înceapă lupta gladiatorilor. Nu era mare deosebire între circul de odinioară şi cel de azi. Sângele a înroşit pistele atunci, sângele le înroşeau şi acum. În zilele noastre, gladiatorii se luptă eu bolizii care înghit, spaţiile mai straşnic decât bucefalii legendari.»

În jurul maşinilor se aferaţi piloţii, copiloţii, oficialii, mecanicii, şi tot felul de gură cască. Maşinile erau orânduite de-a lungul marcajelor, la start.

Gorddn ieşi înaintea lui Teddy Bear, – Să n-ai nicio grijă;! Totul este în ordine!

Teddy Bear ştia că directorul tehnic se referea la frâne. Îşi zise: „Ce senzaţie ar. stârni ştirea că în ultimele. zece minute s-au executat reparaţii la frânele lui „Phantom V”.

Marchizul de Saint Fargeau n-a putut să vină, în schimb, în tribună se află însuşi ducele de Northland, îl informă Gordon. Este cu ochii pe noi.

Ei şi? exclamă Teddy Bear nepăsător.

Pentru tine nu e mare lucru, dar pentru mine câştigarea acestei curse înseamnă sporirea salariului şi o gratificaţi e grasă. Dacă pe tine nii te interesează banii, eu sunt foarte sensibil la un câştig suplimentar.

19 – Oameni în Rolls-Royce

Un mare difuzor acoperi zgomotul din jur.

Concurenţii sunt rugaţi să treacă la maşini.

Terry Bear se uită spre cer. Un nor imens se ridica dinspre nord, întinzându-şi o ghiară pufoasă şi vânătă spre soare. Strânse mâna lui Gordon şi a mecanicului. Mecanicul era roşu de emoţie. Un picur de sudoare îi stătea aninat în vârful nasului. Combinezonul său alb cu emblema „Sunderland Beauclair Motors” pe spate şi pe umărul stâng era mânjită de ulei.

Bob, partenerul lui Teddy Bear, îi întinse cel din urmă mâna. Râse, arătându-şi dinţii albi, frumoşi.

Dacă nu câştigăm cursa asta, sunt un om terminat!

Te poţi duce să-ţi încasezi premiul încă de pe acum!

Teddy Bear se instală la volan şi îşi puse casca. Şi ceilalţi concurenţi îşi puseră căştile. Arătau asemenea unor cavaleri medievali în preajma unui turnir. Teddy Bear îşi puse mănuşile, îşi strânse centura de siguranţă şi o potrivi astfel încât să nu-i stingherească mişcările. În acest timp mecanicul îi făcea ultimele recomandări:

Nu uitaţi, la început acceleraţia... primii trei milimetri uşoor, frâneie le încercaţi în primul tur... le-am reglat dar nu sunt testate... ambreiajul e reglat aşa cum vă place dumneavoastră: ... a treia intră fără dificultăţi... Succes!

Difuzorul lansă ultima comandă...

Concurenţii să fie gata de start!

Toţi mecanicii şi oficialii care se învârtisoră până atunci în jurul maşinilor, se retraseră. Piloţii, instalaţi la volan, stăteau încordaţi, gata să se lanseze înainte; Cu oăştile prinse pe cap, îşi pierduseră parcă personalitatea. Nu-i mai deosebeai pe Andretti de Hunt, pe Fittippaldi de Lauda, pe Ragazzoni de Chandler, pe Villeneuve de Reutemann.

— Teddy Bear se uita la ceasul de pe spiţa volanului.

Trei, cincizeci şi nouă de minute, patruzeci de secunde.

Ochii lui se aţintiră asupra slarterultd de pistă, care se pregătea să ridice fanionul. Palmele îi transpiraseră în mănuşă „inima! i bă, ea mai tare, emoţiile plecării începuseră să-l cuprindă. Cuplă viteza întâia, ţinând. debraiat, şi aşteptă semnalul de plecare, stând cu degetul deasupra butonului starter, gata să apese.

Fanionul cu pătrăţele albe şi roşii se ridică.

Mai erau trei, ° «cunde.

Doamne ajută!

Fanionul se lăsă brusc, fandând aerul. În aceeaşi clipă Teddy Bear apăsă butonul starter. În vreme ce ambreia, motorul mugi crescendo. Phantom V ţâşni ca o rachetă dintre. maşinile care vuiau asurzitor, angajându-se pe panglica „cenuşie de beton.

Acceleră. 3.000 de turaţii pe minut, 3500, 4500, 5.000, 5500, 6200... Trecu într-a doua! Realizase 6.000 de turaţii în mai puţin de 3 secunde... TUrometrul indică din nou 5.000, 5500, 6200... Trecu într-a treia.

Tribunele zburau pe lângă Teddy Bear. Nu le mai vedea decât sub forma unor dâre neîntrerupte.

Dintre 53 de maşini, reuşise să nu-i mai rămână în faţă decât opt sau nouă; era greu să le aprecieze cu precizie numărul. Izbutise un adevărat tur de forţă. Straşnic!

Viră mult pe dreapta şi atacă vijelios curba Dunlop, fără să micşoreze viteza. Intră apoi în linia dreaptă. Turometrul indică 5800, 6200… Schimbă într-a patra!

Prima pasarelă Dunlop, care marca cel dintâi kilometru parcurs, trecu furtunos pe deasupra lui. În următorii 400 de metri trebuia să micşoreze viteza, pentru a intra în S-ul, de la Tertre Rouge. Aici nu trebuia să depăşească 160 km. pe oră, căci risca să intre în tribunele publicului, aşa cum păţise bietul Lariviere în 915, când capotase peste spectatorii masaţi în dreapta pistei.

Un Ferrari încercă" să profite de aurba dublă a Sului, spre a-l depăşi. Teddy Bear Acceleră, deşi se aprdpia de a doua pasarelă. Dunlop, care marchează nu numai încheierea celui de-al doilea kilometru, dar şi virajul de la Tertre Rouge. Ferrari-ul renunţă şi reintră în rând.

Înainte de a se strecura pe sub pasarelă, Teddy Bear acţiona uşor frânele, şi intră în curba de la Tertre Roiige urmat îndeaproape de Ferrari-ul> care-l presa din, spate. Lupta între el şi Ferrari se va da pe viitorii 6 kilometri în linie dreaptă. Ştia de pe acum că următorul va câştigă, deoarece el, Teddy Bear, trebuia să-şi încerce frâneie. Nu putea fi încă vorba de o evadare în capul plutonului.

Actul turometrului cocheta cu 5.000 şi continua să urce pe măsură ce el accelera. Schimbă a patra, apoi a cincea. Atinse 300 km. pe oră. Nu era o viteză extraordinară. Îl preocupau însă frâneie. Le acţionă de câteva ori. dar fără să apese pedala până la fund. Spre satisfacţia lui, funcţionau bine.

Un arbitru de margine îi făcu semn, agitând un fanion albastru – îl prevenea astfel că o maşină încerca să-l depăşească. Teddy Bear se uită în retrovizor. Ferrari-ul se angajase pe banda din stânga a pistei. Îi făcu loc, ţinând cât mai pe dreapta. Avea tot timpul să-şi recupereze timpul

pierdut. Înainte de a începe lupta voia să-şi dea seama de toate posibilităţile maşinii. Îl întrecuseră cinci cioncurenţi, printre care un Lotus ultimul tip. Teddy Bear reflectă înfierbântat: „Ce încântaţi trebuie să fie toţi ăştia când văd că unul dintre favoriţii cursei are dificultăţi din primul tur. Dar cine râde la urmă”…

Uitase de ameninţar ea care atârna deasupra capului său. Cursa reuşise să-l captiveze. Atenţia îi era permanent solicitată. Acum tronsonul în linie dreaptă se apropie de sfârşit. Îndată după kilometrul şapte se deschidea spre dreapta o uşoară curbă, după care urma cocoaşa de la Hunaudieres, una dintre cele mai periculoase capcane. Dacă ar ieşi dezechilibrat din curbă şi ar ajunge în plină viteză pe creasta cocoaşei, ar risca un tonnecm mortal. Teddy Bear ştia că aici îşi pierduseră viaţa mulţi concurenţi. Şi Marius Mestivier, şi Binp Heinz, şi Lucky Cassner, şi Luciano Bianchi. La ieşirea din curbă frână puternic, astfel încât să nu se pomenească decolând de pe pistă, în momentul când va trece de faimoasa cocoaşă Frână iarăşi, coborând sub 70 km. pe oră la primejdiosul viraj de la Mulşsane. Parcurse următorii trei kilometri cu o viteză satisfăcătoare, depăşind fără incidente virajele Indianapolis şi Arnage. Mai avea de parcurs trei kilometri şi jumătate până la finalul primului tur. Străbătu cu 100 la oră şicana Ford şi ajunse în sfârşit în dreptul pavilionului de aprovizionare, unde se dăduse startul. Parcursese în patru minute şi douăzeci de secun. de cei 13 km. şi jumătate care reprezentau lungimea totală a circuitului.

Trecu în plină viteză pe lângă pavilionul de aprovizionare. Nici nu văzu tribunele cu spectatori care zbul rău pe lângă flancurile maşinii. Comunică echipei sale 1 prin ivalkie-tălkie-ul de la bord că deocamdată totul este în regulă şi că îşi continuă cursa.

Se acomodase cu alergarea. Îl depăşiseră până acum douăsprezece sau treisprezece maşini. Dacă punea la socoteală şi pe cele nouă maşini care plecaseră ele la start înaintea lui, însemna că se afla aproape de mijlocul

plutonului. Pentru el abia acum începe cursa; Din momentul acesta nu va mai îngădui nimănui să-i ia înainte. Atacă în forţă curba Dunlop, atingând 265 km. pe oră. Zburâ literalmente pe lângă – tribune, se angajă pe sub cele două pasarele Dunlop, în formă de jumătăţi de pneuri, şi se apropie de virajul de la Tertre Rouge. Intră în cei şase kilometri în linie dreaptă, ştiind că în zona aceasta trebuia să depăşească cel puţin şase concurenţi. Spori viteza. Întrecu pe primul concurent, îl întrecu şi pe al doilea. Schimbă într-a patra. Depăşi pe al treilea şi pe al patrulea. Maşina înghiţea vijelios spaţiile. Schimbă într-a cincea. Tură motorul peste 7900. Luă înainte la încă două maşini! în faţă. lui alerga un Porsche. Teddy Bear mar avea de „Străbătut, circa 1.000 de metri până la cocoaşa Hunaudieres. Continuă să accelereze. 8.500 de ture pe minut. Avea peste 360 km. p, e oră. Porsche-ul rămase în urmă. Pe ultimii cinci, sute de metri intră în depăşirea urnii Lamborghini. Italianul, ştiind că Teddy Bear nu-şi. putea permite să accelereze mai mult, mergea cu el flanc lângă flanc şi nu-i îngăduia să i-o ia înainte, în apropierea curbei, Lamborghini-ul frână puţin. În acea clipă” Teddy Bear accelerâ ţâşnând pe lângă italian şi trecându-i în faţă, Riscul nu fusese gratuiţ, căci trecu rapid peste cocoaşa de la Hunaudieres. La ieşire maşina decolă uşor. Când atinse din – râou = pământul, frână puternic. Virajul de la Mulsanne îl luă în scurt, urmat. Îndeaproape de Lamborghini, De data aceasta avea în faţă Ferrari-ul care-l întrecuse în primatuiră. Îl lăsă şi pe el în urmă. Încetini puţin în virajul de la Indianapolis, iar după virajul de la Arnage izbuti să depăşească încă trei concurenţi. Intră lansat în S-ul de la Maison Blanche şi deschise lupta cu un alt Ferrari. Deşi un arbitru semnaliză Ferrari-ului că un concurent voia să-l depăşească, maşina italienească tăie totuşi calea lui Teddy, Bear, intrând pe raza mică; în şicana Ford, apoi angajându-se în diagonală –, atacă tot pe raza scurtă ieşirea din şicană, şi se lansă pe tronsonul în linie dreaptă în faţa pavilia Onelor de aprovizionare. Teddy

Bear, îşi zise că aici adversarul său nu mai putea să-i scape. Acceleră continuu.

— Câţi mai am în faţă? întrebă prin icalkie-talkie-ul de bord echipa sa de pe sol.

— Afară de cel care-l depăşeşti, încă patru. Atenţie la Jaguar, ştii că Jackie e nebun! Ai grijă şi de Lotus! Are să-ţi dea ceva de furcă.

Ferrari-ul rămase în urma lui Terry Bear, care privi o clipă prin retrovizor. Lamborghini-ul mergea în plasa lui, urmărindu-l ca o unibră. „Asta nu e rău, îşi zise, într-un fel mă apără de cei care ar încerca să mă depăşească”. Ştia că la viteza şi dificultăţile circuitului era aproape imposibil să iei., înaintea unui tren format din două maşini oare trag tare.

Intră din nou pe cei şase kilometri în linie dreaptă. Vânătoar-ea reîncepu. Primii trei concurenţi pe care-i întrecu nu îi creară dificultăţi. Urmat d’a Lamborghini care-i ţinea în continuare trena, se apropie de Jaguarul lui. Tackie. Atacară împreună cocoaşa zburând flanc lângă flanc. Se apropiau de curba de la Mulssane. Amândoi frânară brusc. Teddy Bear îl lăsă să intre primul în curbă, pe rază mică, şi ou greu ocupă locul din spatele lui, pe care Lamborghini-ul încercase să i-l fure. O mică neatenţie şi ş-ar fi trezit pe raza mare a curbei. Aceasta ar fi permis multora să-l depăşească. Merse în trena Jaguarului până ce ieşi din următoarele două curbe, şi îndată ce ajunse la drum întins, apasă acceleratorul până la planşeu avântându-se în dublarea lui Jackie. Câteva clipe maşinile lor merseră tot lângă bot. Pista se repezea vertiginos sub roţi. Phantom-ul lui Teddy Bear era neîntrecut la viteze mari. Câştigă un metru, doi, cinci, zece… Jaguarul rămase în urmă…

Ca un fulger ţâşnit din cer senin, lui Teddy Bear îi reveni în minte chipul doctorului Thalberg în care îl privise lung şi îi spusese că trebuie să se supună unor foarte atente examinări clinice. Imaginea aceea îl arse ca un fier înroşit în foc. Îmboldit de spaimă şi de mânie

neputincioasă luă şicana Ford cu aproape 150 km. pe oră, ceea. ce pentru un om normal ar fi echivalat cu un act de nebunie. Dar Teddy Bear îşi dădea seama că nu mai era un om normal. În momentul acela înfrunta primejdiile. cţi: o dârzenie care atingea demenţa. Luă curbele şi S-urile următoare într-o viteză care depăşea ou cel puţin zele sau douăzeci de kilometri pe oră maximum-ul îngăduit. Pe linia dreaptă de la Hunaudieres atinse 400 km. pe oră.

Conducea acum cât o frenezie, caracteristică momentelor culminante ale beţiei reci. În clipele, acelea avea senzaţia bizară că se lupta nu num; şi cu spaţiile şi cu adversarii, dar şi" cu boala pe c-rs o sfida. Era ca şi când s-ar fi luat – la trântă cu moartea. Arbitrii de tuşe agitau insistent fanioanele", semna Kridu-i pericolul la care îl expunea viteza lui fantastică. Dar Teddy Bear nu ţinea seama de nimic. Nu numai că depăşise toate maşinile, dar reuşise să câştige şi un tur avans.

Acum se angaja în întrecerea maşinilor din coada plutonului, pentru a câştiga încă un tur avans. Le depăşea una câte una, Teddy/Bear exulta. Orice pilot lucid care ar încerca să imprime cursei un astfel de ritm, s-ar da sigur peste cap. Dar pentru Teddy Bear nu mai exista logică.

Era convins că rezultatul examinărilor clinice va fi pozitiv. Cel puţin să moară în glorie. N-are să se avânte conştient în primul gard, dar nici n-are să evite primejdiile. Parcursese de şapte ori circuitul, reuşind să câştige două ture avans.

În locilkic-talkie-ul lui răsună glasul lui Gor don:

Eşti formidabil! Las-o totuşi mai încet, trebuie să câştigăm cursa, nu să o compromitem printr-un accident stupid!

Deodată îl auzi pe Bob-strigând excitat:

Nu te lua după Gordon! Trage tare. Edward!

— Nicio grijă, Bob! Cursa asta o termin sau primul sau pe targă!

Ajunsese iarăşi pe linia dreaptă de la Hunaudieres. Aruncă o privire spre cer. Norii pufoşi şi vineţi invadaseră

văzduhul. Asupra firii plutea o lumină verzuie, lividă, cadaverică-Primele băncuţe de ploaie se striviră pe parbriz. Ştergătorul începu să penduleze în dreapta şi în stânga, înlăturând bulele, de apă. Deodată aversele de ploaie se năpustiră cu violenţă cumplită, ca în filmele în care ploaia artificială. este spulberată, de elicele unor ventilatoare puternice. În câteva clipe pista fu invadată de apă. Cauciucurile late ale Phantom-ului aruncau jerbe lichide. Maşina era un fel de rachetă care în loc să lase o trenă de foc, împrăştia cu forţă irezistibilă o trombă lichidă.

Adversarii lui îşi micşoraseră sensibil viteza. Spre stupoarea arbitrilor, care-i făceau semnalefrenetice cu fanionul galben, continua să zboare cu aceeaşi viteză. Lua curbele pe două roţ. La cocoaşa de la Hunaudières ţâşni în aer ca din catapultă, i rintr-o adevărată minune ateriză pe pistă.

În curba „de la Indianapolis, luată prea în scurt, trebui totuşi să acţioneze frânele. Lansată, cu 150 km. pe oră, raaişifia se răsuci pe loc, ajungând cu spatele în faţă. Avusese norocul că nu se aflase niciun concurent în preajma sa, altfel şi-ar fi încheiat amândoi cariera, sărind în aer. După câteva manevre, izbuti să repună maşina pe direcţia normală. Până la şicana Ford mai depăşi o maşină.

Ploua acum torenţial. Descărcările electrice incendiau cerul, aşternând asupra firii o lumină. alburie, fantomatică-Înaintea lui apăru, abia desluşindu-se printre perdelele de apă spulberată o maşină aurie. Teddy Bear spori viteza, hotărât să-i ia înainte. Dar maşina, aurie îşi păstra nealterat avansul, în ciuda eforturilor lui de a o ajunge din urmă. Zadarnic. Distanţa dintre céle două automobile nu scădea deloc „Teddy Bear înjură. printre dinţi. Ajunseseră în S-ul de la Maison Blanche, acolo unde îşi dăduseră sfârşitul şi John Wolfe, şi Torn Cole, şi Maréchal şi Hery. Maşina surie îi tăia sistematic drumul încercând să-l scoată din şosea. Silueta ei prelungă, îi apărea când deoparte, când de alta a câmpului vizual...

Zări şi o mogâldeaţă la volan, cu o caiscă de asemenea aurie. Terry Bear înjură furios. Avusese adeseori de-a face cu adversari neloiali. Dar individul ăsta îi întrecea pe toţi.

În curba scurtă a şicanei Ford, pierdu brusc urma maşinii aurii. Reuşise probabil să se distanţeze, semănându-l pe drum ca pe un începător.

Făcu încă o tură a pistei, dur după, Virajul de la Arnage simţi că volanul trage uşor spre dreapta, îşi anunţă echipa prin walkie-talkie:

Pregătiţi schimbarea roţii din faţă dreapta! S-ar putea să fie o. pană de cauciuc. Maşinal trage spre dreapta.

Opri în sfârşit în faţa pavilionului de aprovizionare. Echipa de mecanici în cap cu Randy Staşek se repezi la roată.

Bob îşi agită cu însufleţire muriile.

Bravo, Teddy Bear! urlă în culmea entuziasmului. Ai bătut toate recordurile!

Gordon era vânăt de emoţie. Ploaia îi uda părul, care-i atârna în laţe pe frunte.

Repede, repede! zbieră Teddy Bear fără să coboare din maşină. Şi mai e ceva! Să reclami comisiei de arbitri comportamentul unui ticălos oare a vrut să mă arunce de pe pistă!

Ce număr avea?

— Număr? N-am observat. Era o maşină aurie.

Gordon. Îl privi perplex.

În cursa asta nu participă nicio maşină aurie. Dar poate că ţi-a părut aşa Jjf lumina fulgerelor.

Simultan, mecanicii lucrau cu iuţeală uluitoare. Cheia mecanică, acţionată electric, deşurubă piuliţele în mai puţin de opt secunde… Roata fu schimbată în patru secunde. Remontarea piuliţelor consumă, alte opt secunde.

Mecanicul care verificase presiunea cauciucurilor, strigă!

— Presiunea. scăzută! Asta era!

Gata? întrebă Teddy Bear surescitat.

Gata! răspunse Randy.

Prudenţă, Teddy Bear! îi strigă Gordon.

— Ş Dă-i drumul! zbieră Bob. Ai pierdut douăzeci şi nouă de secunde.

Între timp trecuseră prin faţa lor zece maşini. Dar Teddy Bear nu-şi făcea sânge rău. Avea trei ture avansa Porni din nou, atent să nu fie lovit de vreuna din maşinile care veneau din urmă. Intră iarăşi în coloană...

În walkie-talkie auzi vocea unuia dintre oficiăli:

Teddy Bear, eşti fantastic, dar depăşeşti limitele de securitate-Nu ţin deloc să avem o nouă hecatombă ca în 56. Că vrei să mergi a tombeau ouvert te priveşte, dar nu înţeleg să pui în pericol viaţa celorlalţi concurenţi.

Teddy Bear: nici nu catadicsi să-i răspundă-Ploaia, continua cu furie. Phantom-ul gonea ca o nălucă. Era satisfăcut fiindcă îi înnebunise pe toţi concurenţii. Îşi dăduse seama după felul în care îl evitau când el se angaja în depăşire. „Toţi şi. ni convinşi că mi-am pierdut minţile”, îşi zise zâmbind sardonic.

În faţa lui un Ford încercă să depăşească o Matra. Amândouă îi împroşcară parbrizul cu jerbe de apă murdară. Ştergătorul funcţiona perfect. La viteza cu care circula, o secundă fără vizibilitate iar de peste cap.

Un arbitru de margine agită lin fanion cu dungi roşii, semnalând o pată de ulei. În aceeaşi clipă Matra lansată cu peste 300 km. pe oră, derapă în pata. de ulei, făcu o piruetă şi mătură Fordul de pe pistă. Cele două maşini se rostogoliră de câteva ori şi făcură explozie, luând foc. Cu preţul unei eschive care era să-l arunce în plin câmp, Teddy Beai; izbuti să evite pată de Ulei.

Accidentul nu-i făcuse nicio impresie. Boala care plana asupra lui, îl lăsa insensibil la nenorocirile altora. Aproape că-i invidia] ce cei doi piloţi. Terminaseră cu viaţa într-un chip atât de rapid, încât nici nu avuseseră timp să sufere.

Mai parcurse încă două ture.

Îşi consultă cronometrul. Şapte fără zece. Îl ispiti

gândul să telefoneze Patriciei. N-ar fi exclus ca ea să-i comunice rezultatul negativ al examinărilor clinice. Dar. – dacă. diagnosticul va fi pozitiv? O ghiară îi încleştă iarăşi inimă. Nu şi-ar fi închipuit vreodată că va aştepta cu atâta groază o convorbire telefonică.

Îşi făcu rapid un plan. În curând va trebui să alimenteze maşina. Va invoca o durere de stomac şi-l va ruga pe Bob să-l suplinească în câteva ture. Între timp va telefona Patriciei. Nu îndrăznea, să ia legătura direct cu doctorul Thalberg. Dacă i se va confirma să are o tumoare canceroasă la creier îşi va relua locul la volan şi va provoca în prima curbă un accident spectaculos, în caz că va primi un rezultat favorabil, va sărbători evenimentul câştigând Cursa.

Îşi anunţă echipa prin walkie-talkie:

Opreso pentru alimentare. Pregătiţi-l pe Bob pentru cursă! Trebuie să facă trei ture în locul meu. Verificaţi şi injecţia! Un injector funcţionează defectuos.

Peste aproximativ un minut opri în faţă. pavilionului de aprovizionare. În timp ce mecanicii făceau plinul, sări din maşină.

Bob îl întâmpină râzând.

Ce este eu ţine, Teddy Bear? Te-ai plictisit? N-ai cu cine să te întreci, nu-i. aşa?

Bob, faci trei ture şi-mi aduci maşina.

Okay! strigă coechipierul său, strecurându-se la volan. Ţi-o aduc cu încă o tură avaiis.

Teddy Bear lăsă echipa de mecanici să-şi continue treaba şi alergă la telefon. Era uşor ameţit şi îşi simţea picioarele grele. Poate că stătuse prea încordat în maşină şi făcuse cra mpa şoferului. Un grup de ziarişti îi ieşiră în cale. Teddy Bear se eschivă, strecurându-se în rulota lui şi încuindu-se pe dinăuntru.

Se uită hipnotizat la telefonul care aştepta pe masă. Inima îi bătea cu-putere… Un nod i se ridicase în gât, ampiedicâr. du-i pespiraţia. Îl cotropise o frică paralizantă. Găsi totuşi puterea să-ridice receptorul şi să formeze

numărul hotelului Intercontinental de la Paris. Cineva de la recepţie îl informă că Ms! Byrop. plecase la Geneva însoţită de sora: şi de cumnatul ei.

V-a lăsat o notă cu numărul de telefon al doctorului Alfred Thalberg. Vă roagă să-i contactaţi.

— Mulţumesc, am numărul doctorului. Bună seara!

Închise apăratul. Nu va telefona lui Thalberg. Vru să părăsească rulota, dar nu avu puterea să se depărteze de telefonul care îl ytrăgea ca un magnet. Îşi încleştă mâinile ca pentru rugă. apoi cu o bruscă hotărâre, formă numărul lui Thalberg.

De la celălalt capăt, al firului îi răspunse glasul domol al medicului.

Hello, Mr. Chandler. Aşteptam apelul dumitale.

Tonul lui era prietenos, jovial.

Care e rezultatul examenului clinic, doctore? îl întrebă afişând un calm de paradă.

— Cum se desfăşoară cursa, Mr. Chandler?

— Dacă şi diagnosticul dumneavoastră ar fi asemănător cu modul în care se desfăşoară cursa m-aş declara satisfăcut.

Doctoru’ râse:

Nici rezultatul examinării clinice nu este rău. Va fi necesară poate o mică intervenţie chirurgicală la creier iar în circa o lună te vei simţi ca un nou născut.

Teddy Bear lăsă receptorul în furcă. Nu avea nevoie de explicaţii suplimentare. Înţelesese. Era condamnat. Nu-i rămânea decât să pună în aplicare planul iniţial: accidentul. Ziarele de mâine de dimineaţă vor anunţa: „Încă o vedetă a volanului îşi pierde viaţa la Le Mans. Pilotul Edward Chandler supranumit Teddy Bear şi-a găsit sfârşitul în curba de la Mulsanne”.

Descuie uşa şi părăsi rulota. Reporterii îl, înconjurară, zumzăind ca albinele. Flash-urile lor străluceau în salve. Dar Teckly. Bear nici nu le auzea întrebările. Făcându-şi loc printre ei, se îndreptă spre pavilionul de aprovizionare. Acolo îl aştepta Gordon. Ochii

lui erau rotunzi şi umflaţi de parcă ar fi vrut să-i iasă din orbite. Avea faţa congestionată. Mecanicii erau livizi;

Bob a capotat în curba de la Mulsanne, bâigui Cordon „Plec imediat acolo cu: maşina de serviciu.

În faţa ochilor lui Teddy Bear se lăsă b perdea neagră. Moartea îi. refuză satisfacţia unei ieşiri spectaculoase din scenă-Bătrâna doamnă cu coasa, uita însă că în parking: îl aştepta un Ferrari supersport…

* * *

Toropit de somn, Harold Preston duse receptorul la ureche:

— Ilello! mormăi buimăcit.

Zbirpiitul telefonului îl trezise în toiul nopţii, după o conferinţă istovitoare cu Ronald Chandler şi cu Philip Aylon, în jurul obsedantei probleme Shannon – Humaidah. Încercaseră să stabilească un plan de luptă eficient, în previziunea unei eventuale bătălii. Preston se uita la ceasul său brăţară, aşezat pe noptieră alături de cutia cu havane pe jumătate consumate şi de bricheta Dupont placată cu aur. Nu-şi permisese o piesă de aur masiv. Se făcuse ora trei. Desigur că lui Chandler i se năzărise; să-i vorbească la telefon în miez de noapte.

HellO, Mr. Preston, sunteţi chemat de New York; îl anunţă; cu glas melodios telefonista de serviciu.

I Auzi apoi cu claritate voc ea soţiei sale, vibrând de emoţie. Îi…”

Harold sunt disperată!

Lui Preston i se risipiră brusc. Valurile somnului. Redeveni lucid, ca şi când abia atunci s-ar fi ridicat de la masa de lucru…

— Ce s-a întâmplat?

v-Chiar acum Vin de la spital. Jeff a fost internat de urgenţă. Are două coaste rupte, câţiva dinţi scoşi şi vânătăi pe tot corpul. Doctorii s-au temut să nu fi suferit leziuni interne. Se pare însă că pericolul ar fi trecut. Dumnezeu a avut grijă de el, scumpul mamei

— A suferit un accident?

La celălalt capăt al firului urmară, câteva momente de tăcere.

Hello! strigă Harold. Heilo, Geralciine! Nu mă auzi?

Vocea ei prinse iarăşi viaţă, dar parcă mai timid:

Nişte indivizi necunoscuţi, gangsteri după toate aparenţele, l-au stâlcit în bătaie… L-a-u mai şi ameninţat că-l, omoară…

Dar cum a ajuns să se bată cu gangsterii? exclamă Preston uluit.

Îi pretind 25.000 de dolari.

Preston avu senzaţia că-l scutură un şoc electric.

25.000 de dolari? explodă. De ce să le plătească 25.000 de dolari? – Bietul băiat a căzut în mâna unor Ioane charks, care i-au împrumutat bani cu dobândă de 100%. În mână n-a primit. decât 2000 dedolari. Dobânzile au-crescut însă vertiginos, fiindcă Jeff nu a putut plăti datoria la scadenţă.

Preston avu senzaţia că se sufocă. Cu telefonul ţinut laureche, coborî din p, at. Făcea doi paşi înainte, doi înapoi, atât cât îi permitea firul aparatului.

Reclamă cazul la poliţie!

Şi poliţia ce să facă? Cum să le dea de urmă gangsterilor? Crezi că ăştia au o Bancă, un sediu legal? Lucrează pe picior/ Deodată izbucni într-un plâr. s hohotit: Nu vreau să-mi omoare băiatul! Fă un împrumut la „B.A.S.A”. Şi achită-i datoria!

Preston izbucni furios:

De unde să „fac rost de 25.000 de dolari. La mine „la Bancă… datorez deja, 320.000. Dumnezeu: „ştie cum am să-i plătesc…

Géraldine schimbai brusc tonul, ataoandu-şi soţul ca o leoaică.

— Numai tu eşti de vină că fiul tău a ajuns aici! Dacă i-ai fi dat câţiva bani pe mână, n-ar fi fost nevoit să ceară: un împrumut de la Ioane scharks. Dar puţin te-ai sinchisit de copiii tăi! Trebuia să ciupesc eu de la coşniţă ca să le dau câţiva dolari din când în când.

Bănuiesc despre ce e vorba, rosti Preston, străduindu-se să îşi recâştige calmul. A jucat la curse şi a pierdut. Am surprins mai de mult.

Şi ce-ai rezolvat cu asta? zbieră Géraldine cuprinsă de o oriză de isterie. Cu reproşurile nu faci nimic. Important este, să-l scăpăm pe băiat. Dar pentru asta trebuie să-i faci „rost de bani. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Am să caut o soluţie, Géraldine, rosti învins. Şi-l gur, trebuie să-l ferim pe Jeff de răzbunarea rechinilor. Alum închide telefonul. Convorbirea asta are să ne coste o groază de bani.

Harold! stărui Gerjaldănei, înainte de a curmadiscuţia. Jefi se află în primejdie de moarte… Şi tu vino cât mai repede la New York. Dacă Ron are neplă. ceri, lasă-l să se descurce singur! A vrut să fie preşedinte; ri-sşte. decât să tragă consecinţele. N-ai să-i scoţicu mâna ta castanele din foc. Mii ne de dimineaţă să te urci în primul avion şi să vii aici! Ai înţeles?

Convorbirea se încheie fără obişnuitele formule de rămas bun. Prestor. se aşează într-un fotoliu şi îşi aprinse o ţigară de foi. Avea datoria să îşi salveze fiul, şi o va face, deşi trebuia să plătească pentru aceasta un preţ fantastic. La „B.A.S.A”. nu mai putea cere bani. Destul că fusese păsuit în câteva rânduri, nu fără să fi stârnit mârâieli printre unii directori din comitet, care-l” nu-l înghiţeau. Ron Chandler i se arătase binevoitor, dar cu acea condescendenţă enervantă a personajului convins că totul i se „datorează. Poate că îl va ajuta şi acum, dar nu-l va scuti de o lecţie de morală. Îi va imputa că nu a ştiut să-şi crească vlăstarii, uitând că el însuşi avea o fată care trăia1 într-o promiscuitate degradantă.

Termină ţigara şi îşi aprinse alta. Încercă să-şi facă ordine în gânduri. Nu-i va fi posibil să plece la New York în cursuldimineţii, fiindcă trebuie să apeleze la – Ron, care îşi luase zborul spre Geneva, pentru a inspecta filiala de acolo şi a se documenta personal asupra fraudelor comise de

foştii conducători ai filialei, actualmente aflaţi în cercetări sub stare de arest: Preston era încredinţat că Ron plecase în Elveţia nu atât pentru a sluji interesele „B.A.S.A". cât spre a-şi – savura idila cu Jillfl Winters. Cu acea inconsecvenţă şi iresponsabilitate care-l caracteriza, considerase că poate face abstracţie pentru câteva zile de criza potenţial deschisă. Avea destui colaboratori capabili să se ocupe de treburile curente ale Băncii, până la înapoierea sa de la Geneva. Cât priveşte cazul Humaidah; considera probabil că are spatele acoperit „graţie „alianţei încheiate cu tfMffcK N".

Lui Preston" nu-i trecuse niciun moment prin minte să apeleze la serviciilelui Shannon. Ştia că i se puseseră la dispoziţie două cecuri, unul de 500.000 şi altul de 100.000 de dolari şi că era de ajuns să ridice mina ca să le şi primească. Această oportunitate nefoiosită. Încă. n procura un punct de-sprijin în spaţiu, un sentiment de falsă, securitate.

Înainte de a se lumina, de ziuă, se întinse. pe pat şi căzu într-un somn adânc, fără vise. Evenimentele din ultimele zile, dar mai ales drama, lui Jeff, J1 istoviseră. Fiindcă ujtáse să ceară a fi trezit la ora fixa, dormi până la ora prânzului. Se deşteptă buimac, când telefonul de pe noptieră zbârnâi din nou.

Ron îl anunţa de la Geneva că va zăbovi două; sau trei zile în Elveţia spre jx face ordine la filiala geneveză. Îl mai spuse că se vor întâlni la New York, la sfârşitul săptămânii. Era atât de grăbit încât închise telefonul mai înainte ca Preston să-i fi putut vorbi despre trista păţanie a fiului său.

Intrat în panică, vicepreşedintele ceru, la telefon filiala geneveză, dar fu informat că Mr. Chandler tocmai plecase de acolo, fără să lase vorbă unde putea fi găsit. În împrejurări normale, comportamentul preşedintelui i-ar fi părut în acord cu firea şi năravurile sale. Acum însă absenţă lui Chandler căpăta pentru el proporţii de catastrofă, căci îl lăsă descoperit tocmai când ar fi avut

mai. mult ca oricând nevoie de prezenţa lui.

În disperare de cauză, sé gândi să apeleze la Philip Aylón. Era sigur că evreul va rămâne neplăcut impresionat de demersul său, dar că ţinând seama de gravitatea situaţiei lui Jeff, îi va acorda împrumutul solicitat. Îl chemă la telefon, spre a-i cere o întrevedere, dar i se răspunse că Monseniur Aylon părăsise în cursul dimineţii hotelul. Preston avu în clipa aceea convingerea că bancherul refuza să-l primească, invocând un pretext stupid. Se ştia de toată lumea că acestea nu ieşea din casă decât în împrejurări excepţionale.

Împovorat de gânduri mohorâte – ca şi cerul care se întuneca a ploaie – hotărî" să facă o vizită la filiala pariziană a „B.A.S.A". spre a schimba atmosfera. Camera de hotel îi crea un simţământ de claustrofobie. Avea senzaţia că se află în celula unei închisori. Conducerea filialei îl primi cu toată consideraţia cuvenită unui senior vicepresident al centralei. Dar lui Preston nu-i erau gândurile nici la dările de seamă prezentate, nici la conversaţia înfiripată în sponci de către executivii „B.A.S.A". parizieni. Procurarea de bani, fără a-şi pierde faţa, rămânêa singura lui preocupare. Dacă Jeff ar fi fost răpit şi i s-ar fi cerut o sumă importantă drept preţ de răscumpărare, – s-ar fi schimbat lucrurile. Ar fi fost ajutat, fiindcă în asemenea momente toată lumea i s-ar fi arătat favorabilă. Dar cum şi-ar fi justificat cererea de a i se acordă" 20.000 de dolari, pentru acoperirea datoriilor făcute. de fiul. său curse? N-itr fi putut nici să prezinte documente justificative, pentru că rechinii împrumuturilor lucrau; „pe cuvânt".

I. a 4. când se în a de io la hotel fu, informat de la recepţie că fusese chemat la teloiom de Mrs. Preston şi că era rugat să ia de îndată legătura cu aceasta Harold ceru o convorbire cu locuinţa sa din New York. Tot Géraldine îi răspunse. De data aceasta plângea cu hohote.

S-a mai întâmplat o nenorocire, Harold! O mare nenorocire! Astăzi de dimineaţă, la şcoală, Phill şi-a în

puşcat cu o armă de vânătoare profesorul.

Ce spui? rosti Preston gutural. Încercă brusc senzaţia că îl bântuia halucinaţii auditive sau că mintea soţiei sale deraiase. Abia rry-ai vorbit de Jeff, Géraldine…

Sunt distrusă, Harold, sunt năvcită de succesiunea aceasta de lovituri cumplite, Jeff ieri, Phil astăzi…

— Vrei să spui că Phil şi-a împuşcat profesorul? repetă, te rog, dar mai coerent:

Cu arma ta de vânătoare l-a împuşcat. Când a plecat de acasă a ascuns puşca, demontată, într-un sac sportiv. A montat-o la şcoală „iar când profesorul intrat. În clasă: a. tras două, focuri asupra lui, omorându-i pe loc. Cel puţin aşa a stabilit, ancheta. O nenorocire nu vine niciodată: singură, Harold. Şi tu care lipseşti tocmai aeiim. din New York.

Preston trase aer în piept în corcind să scape de senzaţia de înăbuşire carerl apăsa.

Ai luat legătura cu avocatul. nostru, Géraldine?

Sigur! L-am trimis pe Warren la poliţie, unde Phil este încă reţinut. Sunt înnebunită, Harold!

I Păstrează-ţi cumpătul, până sosesc şi eu. Vin cu primul avion.

— Phil e minor, aşa că; n-are să i >” Se „facă mare lucru. Linişteşte-te, Ger aldine, nu mai plânge! Acum avem nevoie de calm, de cât mai mult calm. Cu crizele de isterie nifrezolvi nimic.

Sunt năucită, Ilarold. Nu înţeleg cum a putut Phil să facă una ca asta. Se spune că este unul dintre cei mai superdotaţi elevi din clasă, d

— Bine, bine! O să facem tot ce e cu putinţă, ca să îndreptăm lucrurile.

O să avem nevoie de bani mulţi pentru avocaţi, Harold. Warren e prietenul nostru, dar singur n-o să: poată duce greul.

O să-mi procur bani, Géraldine. Nicio, grijă, dra – ga «mea! Caută să-ţi revii până sosesc la – New York. Pe

curând!

Cu grijă-infinită, ca şi când ar fi avut de-a face cu o maşină infernală gata în orice clipă să explodeze, puse receptorul în furcă. Încercase să-şi încurajeze nevasta, când el însuşi, abia: se stăpânea să nu se lase pradă unei crize de disperare. Crima nejustificată a lui Phil pusese vârf la toate. Dacă în privinţa lui Jefi se aşteptase. la complicaţii, Phil" era ultimul în care ar fi văzut o posibilă cursă de supărări. Toate belelele se coalizaseră spre a-l împinge în braţele lui Barry Shannon. De data asta era la cheremul lui, Chemă „recepţia":

Mr. Shannon este în hotel?

Chiar acum zece minute s-a urcat în camera sa.

Peste câteva clipe, Preston" obţinu legătura:

— Shannon speaking! Cine întreabă?

Barry, sunt eu, Harold! Vreau să te văd! Imediat dacă. Se poate…

Douăzeci de minute mai târziu, Barry Shannon intră triumfător în salonul apartamentului imperial. Sabahaştin Humaidah, în halat de casă şi papuci, îl aştepta fumând impacientat o ţigară de foi.

Mi-ai stricat siesta, Mr. Shannon. rosti pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios. Mi-ai făgăduit o comunicare deosebit de importantă. S-o auzim!

Shannon îi puse pe masă un dosar cu coperţi verzi de material plastic.

Aveţi aici lista marilor deponenţi ai „B.A.S.A".

30 r-Oameni în Rolls-Röycg

Sabahattin surâse placid. Deşi era nerăbdător să parcurgă filele dosarului „se abţinu să o facă. Nu voia să arate americanului cât de impresionat era de reuşita lui.

Mde… ai făcut o treabă bună, Mr. Shannon.

În curând voi avea şi listele marilor deponenţi

Şi mai bine.

Luă de pe o măsuţă o cutie cu ţigări de foi „Corona Coronas" şi o întinse oaspetelui: „Serveşte-te, Mr.

Shannon!

Pentru întâja oară săvârşea acest gest, dându-i subtil semnificaţia unui înalt privilegiu. Shannon îl aprecie, deşi ceremonialul îl enerva. Fără să se grăbească luă o ţigară.

Mulţumesc, Mr. Humaidah.

Şi-o aprinse la luminarea care ardea într-un sfeşnic. Sabahattin luase aminte la lecţia servită de fiul său: „Un fumător rafinat îşi aprinde ţigara numai la flacăra lumânării". Sabahattin Humaidah, fostul păstor de capre, voia să se comporte ca un desăvârşit gentleman.

Barry se aşează într-un fotoliu şi trase câteva fumuri, apreciind aroma tutunului de o foarte înaltă căliitate.

Şi el şi amfitrionul său simţiră o deosebită plăcerel să se-delecteze în tăcere – ca doi bonzi venerabili – „fumând din havanele asemănătoare. unor zepeline în miniatură.

Barry îşi savura victoria. Ştia că se ridicase mult înji ochii arabului. În cazul lui Preston îl servise însă şi norocul. Dacă intrase în calculele lui criza: provocată de a imposibilitatea jprtevizibilă a lui Jeff de a-şi achita; la termen împrumuturile nesăbuite, crima gratuită comisă\ de Phil fusese o lovitură de teatru nu numai neaşteptată. dar şi providenţială…

*

* * *

În fiinţa lui Philip Aylon se îmbinau paradoxal două: personaje pe care teoretic le despărţea o lume. Pe deoparte Aylon, financiarul, economistul şi tehnicianul cal- J culat, sobru, de o luciditate rece, capabil" să privească 1 dincolo de linia orizontului, pe de altă parte Aylon tra – diţionalistul, evlaviosul, păstrătorul cucernic ai în/ăţămintelor milenare, îndrăgostitul de tot ceea ce reprezenta J trecutul un Uipopior de a cărui apartenenţă. se mârfdrea.

Chiar dacă surifirmităţile-i fizice îl împiedicau să participe a-U.iv la viaţa religioasă a. comunităţii, să asiste la oficierea slujbelor din sinagogă, – şi la celelalte manifestări publice patronate de conducătorii cultului"

mozaic „era uh avid lector şi comentator al Talmudului, sub aspect dialectic şi cazuistic şi mai ales a guemcirei accesibilă prin subtilităţile ei numai minţilordeosebit de luminate… Biblioteca sa cuprindea mu de tomuri: comentarii, eseuri, texte, dedicate istoriei poporului evreu şi a hassidismului, al cărui adept fervent devenise.

Dacă datinile şi sărbătorile religioase erau riguros respectate de Aylon şi de anturajul său, ceremoniile dedicate cultului celor dispăruţi căpătau o importanţă» specială datorită poate şi faptului că starea precară a sănătăţii lui îl reţinea la graniţa dintre viaţă şi moarte. Şi Yom Kipur, şi Semini. Azteret, şi Pesah, şi Şavuot se ridicau în concepţia sa pe culmi neatinse de celelalte slujbe religioase. Ori de câte ori se rostea în sinagogă Izborul –, după lectura pericopei din Tora şi înaintea rugăciunii de Musaf, Philip Aylon era prezent în lăcaşul lui Jehovah, indiferent de oraşul în care s-ar fi aflat atunci.

Şi fiindcă Şavuotul oficiat la începutul lui Iunie îl găsise la Paris, înţelesese să vină la sinagogă şi acolo să participe la pomenirea celor din neamul său, cărora le datora existenţa sa terestră. Vizitele lui la sinagogă, tocmai fiindcă erau atât de rare, îmbrăcau aspectul unor expediţii. Se constituia o caravană alcătuită din limuzina lui Aylon, o ambulanţă dotată cu toată aparatura necesară unei urgente transfuzii de sânge, în cazul, că o asemenea măsură ar fi devenit brusc necesară, precum şi două automobile afectate personalului său de pază, dirijat de Simon Homberg, un fost agent al CIA, intrat în serviciul său.

— Homberg părăsise Agenţia curând după scandalul Watergate, deşi nu fusese amestecat în această afacere! Profesionist pasionat pentru meseria sa, considera că amestecul tot mai direct al presei în treburile CIA compromiteau secretul operaţiilor, periclitând totodată şi interesele superioare ale Statului. Socotind că în aceste condiţii nu-şi mai putea îndeplini eficient atribuţiile, preferase să lucreze pentru particulari, în speţă pentru

Aylon care-i oferise un salariu triplu faţă de ceea ce primea la Agenţie. Cu aprobarea noului său patron – hotărât să evite a împărtăşi soarta bancherului vest german Schleyer, sau a democrat creştinului Aldo Moro – Homberg îşi alcătuise o echipă de specialişti, mai toţi recrutaţi din rândurile mercenarilor tu experienţă dobândită în Africa şi America de Sud, continentele pronunciamentelor, ale luptelor necurmate pentru putere.

Corpul de pază dirijat de Homberg cuprindea douăzeci de oameni, ce-şiândeplineau serviciul în ture de câte 12 ore, primind în schimbul efortului suplimentar depus zilnic, salarii deosebit de înalte. Cum niciunul dintre mercenari nu era familist – condiţie de altfel impusă de Homberg subalternilor săi – problema asigurării timpului liber nu se punea cu acuitate. Membrii corpului de pază cazaţi mai mult decât confortabil în imediata apropiere a lui Aylon – pe care îl însoţeau în toate deplasările – aveau posibilitatea să se distreze mai copios în cele douăsprezece ore libere decât alţii într-o săptămână. Întreagă... Cu excepţia călătoriilor destul de rare ale patronului – care necesitau măsuri severe de pază – activitatea mercenarilor părea să se reducă la un fel de sinecură aurită. În realitate. Homberg îi supunea în primul rând unui antrenament intensiv de trageri la ţintă, precum şi unui sever program teoretic şi practic atât în ceea ce priveşte tehnologia, cât şi modul de utilizare al celor mai noi şi perfecţionate arme de foc. De asemenea erau iniţiaţi în fabricarea diverselor, tipuri de maşini infernale, precum şi în dezamorsarea lor. Folosirea şi, depanarea aparatelor electronice „de la cele mai simple până la cele mai sofisticate, pilotajul avioanelor şi elicopterelor, conduceree; autovehiculelor de diverse modele şi tonaje, paraşutismul, înotul subaquatic, constituiau doar câteva din cunoştinţele pe care orice mercenar era obligat să le stăpânească. La acestea să adăugau gimnastica, pugilistfca, Judo-ul, Karate-ul, şi mânuirea armelor albe.: Mercenarii – erau deprinşi să reziste la foame şi la sete. Ia lipsa de odihnă, dar şi la

eforturile cele mai mari, folosind la nevoie dopingul. Mai erau învăţaţi să se hrănească – în eventualitatea unor. condiţii vitrege – cu rădăcini, ciuperci, şerpi, şobolani, viermi, câini, pisici, precum şi să suporte ore în şir ploi torenţiale, frigul sau arşiţa. Instrucţia militară rămânea 1 însă elementul de căpetenie.

Simon Homberg la 35 de ani arăta ca un condottier din Evul Mediu. NU-ivlipsea decât armura ca să pară o replică. – întinerită a faimosului Bartolomeo Colleoni, imortalizat în bronz la Veneţia. Tot atât de sever faţă de subalterni/cât şi faţă de sine, impunea oamenilor de sub comanda sa un spirit de disciplină oarbă împletit. cu o camaraderie dusă până la „extremă! limită. Avea trăsături aspre, corpul suplu, însă dur ca oţelul.

Plecarea lui Philip Avion în sinagogă, dădu – ca de obicei – semnalul unui bmrile-bas pentru echipa de serviciu. Cele patru automobile, inclusiv limuzina blindată a lui Philip Aylon, aşteptau în faţa hotelului apariţia patronului. Patru oameni de pază – la care se adăugau şoferii respectivi – vegheau asupra maşinilor. Restul de şase oameni, conduşi de Homberg însuşi, îl escortară pe Aylon, de la apartamentul său şi până la automobile „Mercenarii îmbrăcaţi în costume civile, sobré, de oameni de aáÉJT – încă lor menire.

Păreau nişte inşi oarecari, aflaţi ca din întâmplare în preajma bancherului, tocmai transportat pe un cărucior împins de un infirmier cu statui”! de Goliath.

Ajuns la limuzina blindată, Aylon se ridică din cărucior, ajutat de infirmier, şi sprijinindu-se în bastoanele lui, se îndreptă spre portiera deschisă de şoferul său personal. Dar când să se urce în maşină, Şirnon Homberg îl opri cu lin gest ferm:

Un moment, Sir!

Ochiul lui experimenijâiţisurprinsese un amănunt, oare ar fi scăpat neobservat altora. Un fir electric subţire, aproape invizibil, negru, ca şi caroseria maşinii era mon –, tat în pragul uşii. 1

Ce s-a întâmplat? îl întreabă financiarul.

Vă sugerez să amânaţi vizita la sinagogă, sau să folosiţi altă maşină, Sir „Limuzina dumneavoastră" tre' „buie supusă unei; verificări suplimentare.

N-a fost controlată de dimineaţă?

Chiar el am efectuat controlul, Sir. Dar de atunci şi până acum au intervenit elemente noi.

Prin contract, Homberg obţinuse dréptul de a lua orice măsuri socotite de el indispensabile.

Pentru că – Yylon dorea totuşi să meargă, ia sinagogă, rămase să utilizeze maşina personală a. Şefului serviciu. lui securităţii sale…

Până ce i se aduse noul autovehicul, Homberg ordonă unuia dintre subalternii săi, să caute rostul – firului electric care-i trezise bănuielile.

Philip sosi cu întârziere la sinagogă, fiind întâmpinat de rudele sale şi de câteva notabilităţi. De obicei urmărea recules desfăşurarea serviciului religios. De data aceasta nu reuşi să se concentreze asupra lui. Recapitula tulburat incidentul din faţa hotelului. Homberg căuta să-şi sporească importanţa, semnalându-i un pericol inexistent? Temperamentu-i suspici as, ascuţit de: frică lui de moarte, îl făcea să clădească supoziţiile cele mai rocamboleşti.

După încheierea solemnităţii, care îi păru ca „niciodată excesiv de lungă, se înapoie la hotel într-o stare de nervi uşor de înţeles. Medicul abia reuşi să-l calmeze cu câteva sedative. Prânzul, potrivit tradiţiei urma să-l ia în compania surorilor, cumnaţilor, şi nepoţilor săi. Dar în ultimul moment îl contramandă. Se culcă fără să fi mâncat şi dormi agitat câteva ceasuri. Când se trezi" din somn, secretarul îl anunţă că şeful securităţii dorea să-i vorbească. Philip îl primi numaidecât:

Care este explicaţia, Homberg, a schimbării maşinilor de azi. de dimineaţă? Spune drept, n-a fost o alarmă falsă?

Homberg răspunse eu gravitate: t Persoane încă neidentificate, dar care au avut acces în garaj, au instalat

în limuzina blindată o maşină infernală prevăzută cu un dispozitiv de amorsare extrem de simplu. Când portiera din spate se închidea, atingea Un fir electric pus în legătură cu detonatorul. Explozibilul foarte puternic, ar fi spulbera atât pe pasagerii limuzinei, cât şi persoanele, din jurul ei, pe o rază de circa 5 – 6 metri.

Aylon îşi privi în tăcere mâinile albe şi subţiri aşezate: pe braţele fotoliului. Şi le văzu, în închipuire, încrucişate pe piept, tot altât de albe şi de frumoase. Sau poate sfârtecate de explozie. Se înfiora.

Fedainii? întrebă laconic.

Se prea poate. Dispariţia dumneavoastră le-ar avantaja socotelile. Dar nu mă pot pronunţa cu certitudine înainte de a termina ancheta.

Ai şi álte bănuieli?

Cert este că făptaşii erau cunoscuţi de către personalul garajului: şi de către paza noastră, de vreme ce n-au atras atenţia. Maşina infernală, deşi ingenioasă, era rudimentar construită. Fedainii sunt experţi în acest domeniu, dar şi alţi terorişti sunt destul de pricepuţi.

Ciudat! rosti Aylon. În afară de fedaini, cine ar avea interese să mă suprime?

Sunt convins că aveţi mai mulţi duşmani decât vă închipuiţi, Sir.

Să fie oamenii lui Shannon? Ar fi plauzibil, dacă Shannon şi Humaidah ar şti că sunt hotărât să intervin în sprijinul lui Chandler şi a actualei conduceri a „B.A.S.A”.

Nu cred că Sabahattin Humaidah ar opta pentru soluţii atât de radicale, înainte de a epuiza toate mijloacele paşnice care-i stau la dispoziţie. Instigarea la crimă se pedepseşte grav în Franţa. Riscul ar fi prea mare…

Ai alertat poliţia, Homberg?

— Nu încă, dar va trebui s-o fac. Poliţia, informată că vă aflaţi în pericol de moarte, îmi va îngădui să sporesc puterea de foc a echipei de pază.

Aş prefera să nu informezi poliţia, Homberg.

De ce?”

— Nu vreau să se nască zgomot în jurul meu, mai cu seamă acum.

Prea bine, Sir. Pentru că nu-i pot lăsa pe terorişti să-şi facă de cap, voi acţiona pe cont, proprinu

„— Moderat, Homberg! Justiţia franceză nu îngăduie să-ţi faci dreptate singur.

Mercenarul clătină din cap, puţin convins de argumentele patrohului.

Dacă nu te apără Statul, trebuie să te aperi singur. Legitima apărare nu e un mit, iar execuţiile deghizate în accidente de stradă sunt curente.

Nu te împiedic să deschizi o anchetă discretă. Atât.

Homberg înclină din cap”.

— Am să fac aşa. cum porunciţi.

După ce Homberg se retrase, Philip bău un pahar de whisky, deşi medicii îi interziseseră alcoolurile. Pentru întiia cară se vedea ţinta unei tentative de asasinat. Homberg şi echipa lui îi costau imens, dar îşi justificau salariul. În adâncul sufletului său dăinuia totuşi bănuiala că Homberg regizase încercarea de asasinat, spre. a se face indispensabil.

În după, amiaza aceea purtă câteva convorbiri telefonice cu New York, Roma, Frankfurt şi Geneva. Convocă apoi pe primul său consilier juridic, avocatul Brian Richardsori. Era recomandabil să-şi ia măsuri de prevedere în cazul unei dispoziţii premature. Zâmbi trist. Ţer –, menu!” prematur” era pentru el o culme a ironiei. Potrivit teoriilor medicale, ar fi trebuit să zacă de mult în cavoul familiei. Acum îi maşinau sfârşitul nu numai boala ei, şi duşmanii.

două zi, spre seară, secretarul îi. – anunţă o, vizifş: insolită. Mr. Roger Nathanson se alia jos la recepţie şi cerea stăruitor să fie primit. Philip fu işpitit să-i răspundă prin secretar că era indisponibil. Îşi detesta cumnatul, felul lui insinuant de a vorbi, poliţeţea-i servilă, mâinile-i veşnic transpirate. – în ultima clipă se răzgândi.

— Bert Sossoun îl introduse pe Nathanson în salon.

Soţul lui Phillis îşi făcu o intrare dramatică de conspirator în plină activitate. Arunca în dreapta şi în stânga priviri suspicioase; şi mergea, uşor aplecat, – cu umerii strânşi ca şi când s-ar fi apărat de un pericol iminent.

Îndată ce se văzu: ău prezenţa cumnatului său: adoptă un ton misterios:

Trebuie să-ţi vorbesc, Philip, între patru ochi.

De ce? întrebă cu răceală Aylon.

O chestiune de viaţă şi de moarte.

Vorbea încet, aproape şoptit, spre spori curiozitatea. Aylon făcu semn secretarului să; se retragă, îndată ce rămase singur cu cumnatul său, Roger reluă ca tremolo melodramatic:

Am vrut să te previn că sunt oameni care-ţi doresc moartea.

Aylon îşi îngustă ochii.

Serios? întrebă cu afectată gravitate.

Mă. costă mult-sufleteşte destăinuirile pe care am să ţi le fac, dar nu mă dau înapoi deşi mă expun unei mari primejdii. Persoana ia îmi este însă tot atât de scumpă ca şi viaţa lui Phillis, ca şi viaţa copiilor mei.

Sentimentele tale mă mişcă profund, Roger.

Vizitatorul. Se uita iarăşi spreuşă, spre a se asigura că este închisă, apoi se apropie de urechea lui Aylpn.

— >Dar să-mi făgăduieşti că tot ce vorbim» acum are să rămână între noi. Altfel periclitezi şi viaţa alor mei. Avem de-a face cu un duşman lipsit de scrupule, vicleao, diabolic, care nu se dă înapoi de la nimic, pentru a-şi atinge scopurile scelerate.

Teribil, Roger!

Albert, propriul tău cumnat, omul pe care l-ai salvat de la ruină şi-i asiguri o existenţă onorabilă, a hotărât să te lichideze fizic…

Amfitrionul clătină din cap:

Chiar aşa, Roger?

Chiar aşa, Philip. Te rog, te implor, să-ţi iei în taină măsuri de prevedere. Nu ştiu când Albert va lovi. Ştiu însă

că o va face, şi asta cât mai curând.

Şi cum ai aflat de planurile lui?

M-a poftit să particip şi-feu la pregătirea unui atentaf, care ar urma să /je săvârşit de nişte interpuşi. Graţie unei crime, vrea: să intre în stăpânirea averii tale. Dar nu m-am pretat acestui joc. Eu, dragul meu Philip, sunt om cinstit. Nu concep să mă îmbogăţesc călcând pe cadavrul tău…

Aylon clătină iarăşi din cap.

Gestul te onorează, Roger. Te asigur că voi reflecta asupra acestei chestiuni.

Roger îi zâmbi slugarnic.

Mi-ai promis că n-ai să sufli un cuvânt despre mine…

Gura mea va fi pecetluită, Roger.

— Îţi mulţumesc, Philip.

Atunci pot să plec? întrebă timid.

Oricând doreşti, cumnate.

— Ai să te gândeşti, sper, şi la situaţia precară a familiei mele. Un ajutor „financiar mai substanţial…

Desigur, Roger.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Philip. Te las cu bine. Am să-i spun lui Phillis că te-am găsit mai sănătos şi mai înfloritor ca niciodată. Are să se bucure, draga de ea. Nici nu ştii cât te iubeşte. Noemi te critică însă pe toate cărările. Spune că eşti zgârcit, egoist, ingrat, orgolios, rapace, că nu ai nicio o consideraţie pentru, ea, pentru Albert, pentru copiii lor.

Aşa a spus?

Exact aşa. Dar am contrazis-o cu indignare. I-am declarat ritos că…

Aylon ridică mâna, întrerupându-l: „— îmi închipui cu ce argumente ai-înfruntat-o.

Roger zâmbi radios fiindcă se afla în preajma iubitului său cumnat.

Deci n-ai să ne uiţi, Philip.

N-am să vă: uit, Roger.

Plecarea lui Nathanson îi lăsă o amărăciune de fiere.

Murdăria oamenilor era neegalată.

Două ore mai târziu primi. O nouă vizită, la care, de data aceasta se aşteptase. Albert Stern i se înfăţişă, însoţit însă de Noemi, şi după ce mânui arcuşul pe coarda sentimentală, dădu în vileag încercarea lui Roger de a-l suprima. Cu aceeaşi stăruinţă, ceru lui Aylon să păstreze discreţia asupra convorbirii lor, dar să-şi ia măsuri adecvate de apărare.

În dimineaţa următoare, Simon Homberg ceru să fie primit de patron. De îndată ce rămaseră singuri, îi vorbi oarecum jenat despre rezultatul anchetei sale.

Se pare că n-ar fi străini de tentâtiva nereuşită de alaltăieri proprii dumneavoastră cumnaţi…

Aylon înclină din cap:

Am aflat.

Homberg nu-şi-ascunse surpriza.

Am ezitat să vă spun totul din primul moment, ca să nu vă amărăsc… Am descoperit maşinaţia1 lor graţie mărturisirilor complete ale lui Denis Massime „individul care a lucrat pentru ei. A fost o încercare simplistă de a vă suprima. Tipul în chestiune are un bogat cazier. Specializat în spargerea Băncilor, se ocupa cu deschiderea forţată a caselor de fier, folosindu-se de explozibile fabricate rudimentar de el însuşi. Fiind internat la spital în urma unei crize acute de apendicită, n-a putut să participe – spre norocul lui – la spargerea unei Bănci din Lyon săvârşită de camarazii lui de bandă, cate însă au fosforinşi. În acest chip omul nostru s-a trezit şomeur, când a sosit momentul să părăsească spitalul. Mr. Roger Nathanson l-a angajat şofer, fără să ştie la început cu cine are de-a face. Ulterior, obţinând informaţii asupra lui, s-a gândit că ar putea să se folosească de serviciile sale, pentru a vă suprima. Fiindcă era prea laş spre a hotărî de unul singur o operaţie atât de riscantă, s-a destăinuit cumnatului său, Mr. Albert Stern. Acesta i s-a asociat fără ezitare. Amândoi au discutat cu Massime modalitatea folosirii explozibilului, pentru aruncarea în aer a automobilului dumneavoastră. Massime

nu s-a învoit din primul moment să pregătească atentatul, dar fiind ameninţat cu concedierea, şi-a dat acordul. Şi-a procurat chimicalele necesare fabricării explozibilului şi a pus la punct o maşină infernală rudimentară. Firul lăsat la vedere, care mi-a permis să-i dejoc încercarea, a dovedit lipsa lui de măiestrie, în acest domeniu. În calitatea lui de şofer al cumnatului dumneavoastră, nu i-a fost greu să se apropie de maşinile noastre fără să trezească bănuieli, cu atât mai mult cu cât garajul este public, şi adăposteşte şi turismele lui Mr. Nathanson. După reuşita atentatului trebuia să se facă nevăzut. Pentru a-şi duce la bun sfârşit operaţia a primit un acont de 25.000 de franci, restul până la 50.000 urmând a i se achita după uciderea dumneavoastră.

Cum de ţi-a făcut” mărturisiri atât de complete?

Homberg zâmbi:

— Mi-am permis să-l lucrez aşa cum m-am priceput, evident, fără să fac vâlvă. Totul în familie. Nu v-am informat asupra mersului anchetei mele personale, fiindcă n-am socotit necesar să vă tulbur înainte de a obţine date precise. Nu mi-a trebuit de altfel mai mult de o jumătatea de oră ea să-l fac să vorbească.

Nu te-ai gândit că putea fi nevinovat? Ai fi intrat într-o încurcătură, din oare toţi avocaţii mei n-ar fi fost capabili să te scoată fără cucuie.

— 7 în general, bănuielile mele nu mă înşală. Iar pe Massime l-am prins în vizor încă din primele momente. Eşecul tentativei şi dispariţia lui Massime, care încăpuse între timp pe mâna oamenilor mei, i-a împanicat pe cumnaţii dumneavoastră. Cu aceeaşi inconştienţă cu care au pus la cale atentatul, au schimbat macazul, înfăţişându-vă spre a se disculpa. Restul îl cunoaşteţi.

— Massime ţi-a dat vreo declaraţie în acest sens?

Desigur. În baza ei pot să-l înfund şi pe el şi pe complicii lui.

Aylon zâmbi trist:

Felicitările mele, Homberg! Ai fost la înălţime. Cât

priveşte declaraţia, păstreaz-o!

Homberg îl privi surprins: –

Nu-mi permiteţi să înştiinţez autorităţile?

Nu, Ar însemna să-mi dezonorez familia.

I înţeleg, Mr. Aylon. Îmi permiteţi o întrebare?

Te rog!

Cumnaţii dumneavoastră v-au mărturisit totul?

Da. Însă asta are să le servească drept lecţie.

Credeţi?

Dacă; i-ai fi văzut cât de jalnic se străduiau să-mi dovedească nevinovăţia şi dragostea lor…

Nu socotiţi că impunitatea pe care le-o asiguraţi, are să-i încurajeze & a-şi repete… încercările?

Nu vor mai avea curajul. Mai ales dacă voi şti că există, o declaraţie scrisă a lui Massime, depuşă la loc sigur.

Homberg ridică din umeri.

Dumneavoastră hotărâţi, Sir.

În aceeaşi clipă, «Săssoun anunţă prin interfon:

Mr. Richardson, Sir!

Să intre.

Avocatul îşi făcu o intrare ceremonioasă, ca şi când ar fi pătruns în sala unui tribunal.

Mr. Aylon, o veste bună pentru dumneavoastră. Mrs. Chavrillon a acceptat să voteze în favoarea actualei conduceri a „B.A.S.A”. Mă pregăteam să plec la Rojma, spre a lua legătură cu principesa Sophia de Montenuovo aşa cum v-aţi exprimat dorinţa, deşi la Londra mă aşteptau câteva procese deosebit de importante.

Apreciez sacrificiul dumneavoastră. Mr. Richardson. Sper că veţi obţine aceeaşi izbândă, ca şi aici la Paris. Dar nu pentru asta v-am rugat să veniţi.

Discret, Homberg dădu să se retragă.

Poţi să rămâi, Homberg., Luaţi loc, Mr. Richardson. Pot să vă ofer o ţigară de foi?

Avocatul se aşează tacticos într-un fotoliu şi alese o havană din cutia întinsă de Aylon. Homberg i-o aprinse cu

bricheta:

— TŞI Mr. Richardson, aveam nevoie de luminile dumneavoastră pentru întocmirea unor acte de adopţiune”.

Pardon? exclamă surprins avocatul, rămânând cu ţigara în aer.

— Vreau să adopt un copil, Mr. Richardson; după moartea mea să moştenească totul. M-aţi înţeles? Doresc să redactez totodată un testament prin care să exclud în mod solemn de la succesiune pe surorile, cumnaţii şi” nepoţii mei. Ştiu că întocmirea unor acte de adopţiune şi a unui testament sunt chestiuni minore pentru dumneavoastră, dar având în vedere că angajează miliarde de dolari merită să le acordaţi toată atenţia.

Omul de legi îşi regăsi culmul.

— În cariera ldi întâlnise situaţii şi. mai baroca.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, Mr. Aylon. V-aţi fixat asupra vreunul copil?

Nu am făcut încă nicio alegere. V-aş rămâne recunoscător dacă aţi accepta să mă însoţiţi, chiar acum la orfelinat. Vom căuta împreună un copil destinat să-mi continue numele şi neamul.

Mt: Aylon „îmi permit să vă atrag atenţia, adopţiunea este, un act care vă angajează pentru restul vieţii. Aţi reflectat profund asupra acestei chestiuni?

Am reflectat profund asupra ei, Mr. Richardson. Hotărârea mea este fermă.

— Ar mai fi o problemă oarecum delicată. Aici, Ia Paris, veţi găsi copii orfani de naţionalitate franceză. Dumneavoastră sunteţi american. Nu vă deranjează acest aspect?

Deloc. Caut un copil care să se tragă, ca şi mine din evrei drept-credincioşi. Nu naţionalitatea contează, ci sângele, Mr. Richardson. Homberg, şi dumneata ai un rol în această chestiune. Trebuie să veghezi asupra mea, astfel încât să îndeplinesc toate formalităţile legale mai înainte

ca duşmanii. mei să mă suprime! í

Şeful corpului de pază râse ca de o glumă bună.

Adopţiunea se va face fără incidente, Sir. Vă garantez!…

Avocatul aspiră cu satisfacţie aroma havanei.

— Mr. Aylon, mare şansă va avea copilul ales de dumneavoastră, şi de Providenţă să devină, aşa din senin, viitorul stăpân al uneia dintre cele mai uriaşe averi ale vremurilor noastre…

*

* * *

Escortat de cei patru „îngeraşi" ai săi, săltăreţi şi zgomotoşi ca nişte vrăbioi, Bernard Linzer păşea grav şi recules, aşa cum se cuvine unui personaj plin de importanţă alături de bătrânica îmbrăcată în negru, adusă de umeri, delicată şi atât de fragilă încât o pală de vânt ar fi putut-o doborî. Străbăteau o galerie altă dată ornată cu portrete de familie. Tablourile vândute treptat lăsaseră urme pe pereţii îmbrăcaţi în mătase purpurie, azi fanată, roase de molii şi pe alocuri putrezită de umezeală. Draperiile de catifea de la ferestre erau prăfuite, decolorate de soare. Geamurile acoperite cu straturi de murdărie aşternute an după an, deveniseră translucide. Parchetul pământiu, cu lame alocuri sărite din lăcaşurile lor, scârţâia la fiecare pas; văitându-se de parcă. ar fi avut viaţă. Kvăţl

Alai toate portretele de familie fuseseră transformate în bani prin intermediul lui Bernard Linzer, care le achiziţionase cu preţuri med ocre, dar le vându-se pe sume fabuloase, obţinând beneficii de peste IOOO/… Bătrâniea, o celebră frumuseţe, a Parisului în anii premergători primului război mondial, se căsătorise din dragoste cu un cartofor notoriu, contele Dieudonne de la Roche Valoiş care-şi sfeterisise nu numai domeniile proprii, dar şi zestrea destul deftmportantă a soţiei. După dispariţia contelui – care-şi răspumpărase greşelile tinereţii murind eroic în temniţele Gestapoului parizian, în ultimii ani ai

celui de-aldoilea război mondial – contesa Gabrielle de la Roche Valois se întreţinuse vânzând tapiseriile, tablourile, covoarele, vazele şi statuile acumulate de generaţiile de înaintaşi îndrăgostiţi de artă şi de frumos. Contesa, ultima purtătoare a numelui, avusese o singură ambiţie: să păstreze palatul, care în ochii ei căpătase semnificaţia unui monument închinat gloriei eterne a familiei de La Roche Valois.

Anticari dubioşi o speculaseră cumpărându-i mai pe nimic parte din comori, dar niciunul nu atinsese perfecţiunea lui Bernard Linzer. Insinuant, făţarnic, convingător, patetic, se pricepuse să câştige încredere ea bătrânei, care îl asculta ca pe un oracol. Credulitatea ei, sporită şi de o sclerozare înaintată depăşise 90 de ani – o dăduseră legată pe mâna lui Linzer. Acesta se arătase deosebit de abil oferindu-i preţuri bune pe câteva tablouri, – dar înşelând-o cu altele pe care. le declarase drept copii…

Contesa 11 poftise emoţionată să vadă unul dintre ultimele ci tablouri, descoperite! într-un ungher uitat din pod. Linzer răspunsese La apelul ei, aducându-i în dar flori, fructe şi dulciuri de o calitate superioară. Bătrânica îi fusese atât de recunoscătoare, încât îi plânsese pe umăr. El o mângâiase pe păr cu teatrală duioşie.

Apoi contesa îl invitase să-i arate marea surpriză. Plasase tabloul într-un capăt al galeriei, – pe o consolă de o autenticitate îndoielnică, ce nu găsise amatori. Lumina soarelui cădea pieziş pe portretul unui cavaler din epoca Renaşterii, executat cu măiestrie incontestabilă. Ajuns în apropierea lui, Linzer îl examină cu o indiferenţă perfect trucată, deşi în sinea lui era uluit. Gazda scosese la iveală o capodoperă. a picturii flamande din secolul XV. Dramatismul expresiei oglindită pe chipul personajului de un înalt rang – purta la piept colanul Lânii de Aur – eleganţa severă a desenului, detaliile redate cu admirabilă precizie, vădeau o artă desăvârşită „egalată doar de marii pictori florentini. Deşi tabloul, realizat sub forma unui

panou de dimensiuni mijlocii, nu era semnat; Linzer recunoscu indubitabilele calităţi ale lui Rogier: Van der Weyden. Ar putea obţine pe el cel puţin 200.000 de dolari.

Mai aveţi şi altceva? rosti cu un aer absent, ca şi când ar fi regretat că se deranjase să răspundă la apelql! gazdei.

Aceasta îi citi dgzamăgirea întipărită? vizibil pe chip.

Întristată, fiindcă irosise timpul preţios al neguţătorului de trfblouri, scoase de după o perdea cu margini destrămate o pânză în ulei. cu subiect religios – Răstignirea lui Christos – realizată în culori sumbre, livide.

Un Bramantino original, din nefericire din prima lui fază, declară Linzer. Cromatica imperfectă îi scade din valoare, Chère Madame. Abia după călătoria lui la Roma, Bramantino, şi-a ameliorat desenul şi coloristica.

— RCât credeţi că îmi puteţi oferi pe această piesă? întrebă ea timid.

80.000 de franci. Ca să vă servesc. Am s-o vând cu acelaşi preţ". Impozitele au să mă privească pe mine.

— Vă rămân recunoscătoare, Monsieur Linzer, Dar portretul cavalerului nu vă interesează?

Este o copie mediocră. Madame. Fiindcă mi-aţi fost o bună clientă, vă ofer totuşi pentru panoul acela 15.000 de franci. Evident, nu sunteţi obligată să-l vindeţi cu preţul ăsta. Vă puteţi eventual adresa altui negustor de tablouri. Mă tem însă că are să vă propună o sumă. şi mai mică.

Bătrâmca suspină:

Am sperat să fie o pictură flamandă originală.

Şi experţii cei mai buni se înşală uneori, Madame, îi zâmbi Linzer cu indulgenţă.

Bătrânica îşi frământă mâinile atât de subţiri încât păreau străverzii.

— Nu s-ar putea să-mi daţi pentru amândouă 120.000 de franci? Impozitele pe casa aceasta mă costă enorm. Fiindcă sunt în întârziere cu plata lor, am primit deunăzi o înştiinţare de la Percepţie. Mă ameninţă cu un sechestru.

Linzer porni să-şi facă mintal nişte socoteli

laborioase:

Fie, – Madame la Comtesse. Nu vă pot refuza.

Ochii ei se luminară.

— Dumnezeu v-a scos îţi calea mea, Monsieur Linzer. M-aţi salvat…

Anticarul îi achită tablourile cu hârtii noi, foşnitoare, de câte 1.000 de frainci. După ce oferi spre semnare bătrânei o chitanţă prin care aceasta confirma vânzarea, luă tablourile şi le încredinţă „îngeraşilor”.

Aveţi grijă de Bramantino! le recomandă.

Îşi luă rămas bun de la contesă, care-l bineeuvântă din nou; apoi, urmat de tinerii şi zglobii săi însoţitori, părăsi palatul. Când se văzu în Rolls Royce-ul său, îşi aruncă din nou privirile asupra panoului lui Van der Weyden. Făcuse o afacere extraordinară, dar mulţumirea lui era umbrită de griji care de la o vreme începuseră să-l asalteze/

Se înapoie la galeriile sale de Artă, iar de acolo telefonă la doi specialişti cu înaltă reputaţie, rugându-i să-l viziteze pentru a efectua expertiza unei picturi flamande şi a-i elibera certificatele de autenticitate respective. Bineînţeles, tabloul nu era destinat să intre în circuitul public decât după moartea contesei de la „Roche Valois, pentru ca aceasta să nu ridice pretenţii pecuniare aflând că a fost trasă pe sfoară.

Albert Sorbier şi Jules Guignard, experţii poftiţi de Bernard, sosiră cu grăbire. Cunoşteau şi apreciau generozitatea lui Linzer, care majora onorariile, spărgând plafoanele impuse de tariful oficial.

Potrivit tradiţiei instaurate: în galeriile Linzer, patronul le servi, înainte de a le arăta tablourile, şampanie şi caviar, argument gastronomic capabil să îndulcească cele mai rebele caractere. Urmă după aceea prezentarea tablourilor. Văn der Weyden provocă exclamaţiile de admiraţie, ale experţilor, dar Bramantino le plăou mai puţin. Nu făcură nicio dificultate să elibereze certificatele

de autenticitate. Pentru Sorbier şi Guignard, specialişti în arta Renascentistă, expertiza aceasta nu constituise o problemă, t

— Ce părere aveţi despre afacerea Lecourtois? întrebă Sorbier înainte de a pleca.

— M-ar mira să-l fi înşelat pe Saint Fargeau, opină. Guignard. Îl cunosc drept un anticar competent şi cinstit… Câteva dintre tablourile vândute de el lui Saint Fargeau, au fost expertizate de mine. Sunt gata să răspund cu capul de autenticitatea lor.

Vă mărturisesc că şi pe mine m-a indispus acest scandal, care aruncă o lumină urâtă asupra breslei noastre, rosti Bernard sentenţios”.

Am şi primit o citaţie pentru a mă prezenta în calitate de martor în faţa judecătorului de instrucţie, spuse Jules Guignard. Şi dumneata vei fi chemat Sorbier.

Sorbier se aprinse la faţă.

În cazul că mă cheamă, ştiu ce să-i spun, declară cu iritare cresc încă. N-am dat certificate de complezenţă. Dacă în colecţia lui Saint Fargeau\se află numai falsuri, concluzia care se impuse este, simplă: el a înlocuit originalele cu falsuri.

Fii atent, Sorbier! Să nu faci afirmaţii atât de categorice, fiindcă rişti să te vezi dat în judecată de către Saint Fargeau, îl preveni colegul său.

Pff! exclamă Sorbier. Un ins aflat în pragul falimentului… Bine de dumneata, Linzer, că nu eşti amestecat.

Pe Linzer, compromiterea, lui Lecourtois nu are de ce să-l supere grăi Guignard cu cinism. Scapă de un concurent.

Bernard ridică braţul drept, asemenea unui preot în amvon.

Dumnezeu mi-e martor. Îl deplâng pe Lecourtois. Nu mi-a plăcut niciodată să profit de nenorocirea

21 Oameni în Rolls-Eoyca concurenţilor mei. Sunt partizanul luptei deschise, cavalereşti…

— Cert este. că mulţi dintre noi au să-şi lase penele în dandanaua asta, spuse Guignard în chip de concluzie.

Tocmai când experţii se pregăteau să părăsească Galeriile Linzer, îşi făcu intrarea Quentin II de Saint Fargeau. Sorbier şi Guignard îl priviră surprins de prezenţa sa la Linzer, îi răspunseră cu-răceală la salut şi ieşiră, în stradă.

Bernard, care asistase impasibil la această întâlnire, se adresă furios lui Quentin, de îndată ce rămaseră singuri:

De ce ai venit aici? Nu ţi-am spus că este imprudent să fim văzuţi împreună?

Tânărul Saint Fargeau făcu o mutră plouată. Era tras la faţă, avea pungi negre sub ochi, iar mâinile îi tremurău de parcă ar fi suferit de boala lui Parkinson. hi Trebuie să-ţi vorbesc, Bernard!

— Să mergem în biroul meu.

O luă brusc din loc, lăsându-l pe Quentin să-l urmeze îndeaproape, ca un câine. După ce intrară în încăperea decorată cu o supremă eleganţă, care servea lui Linzer drept cabinet de lucru „r acesta închisecu grijă uşa.

Eşti un imbecil, Quentin, Vrei să intrăm amândoi ia apă? Nu ţi-am spus; că trebuie să evităm brice întâlnire atâta vreme cât ancheta se află în curs?

Quentin II se lăsă să cadă istovit pe un fotoliu chinezesc din lemn de abanos, magnific sculptat.

M-a încolţit frica, Bernard. Ieri, judecătorul de instrucţie mi-a pus nişte întrebări ciudate. Dacă am avut acces la încăperile în care bunicul meu îşi ţine colecţia de tablouri? Caré sunt sursele mele de câştig? Ce sume am pierdut, la tripoul 92 în ultimele luni? Dacă bunicul îmi furnizează subsidii proporţionale cu cheltuielile mele atât de mari? M-a supus unui adevărat interogator, de parcă eu aş fi fost vinovatul. Am impresia că mă bănuieşte…

Imbecilule! Este. normal. să te bănuiască, aşa duj pă cum îl bănuieşte şi pe Lecourtois, şi pe bunicul tău. Judecătorii de instrucţie sunt vicleni, Quentin. Îţi întind

curse, îţi vorbesc, cu duhul blândeţii, ca să treacă deodată la un ton ameninţător, spre a te face să-ţi pierzi cumpătul. Folosesc cele mai perfide mijloace pentru a te sili să vorbeşti. Dacă nu obţin probe împotriva ta, nu te pot atinge cu nimic. Este destul să-ţi păstrezi calmul, ca să le dai peste cap întreg eşafodajul suspiciunilor. Dacă te simţi încolţit, neagă! Neagă totul!

Quentin îşi îngropă faţa în palme.

Mi-e frică, Bernard! Mi-e îngrozitor de frică! Nu numai judecătorul de instrucţie, dar şi bunicul mă bănuieşte. A ajuns să-mi fie mai frică de bunicul decât de magistratul anchetator.

Bernard Linzer îşi dădu brusc seama că se afla în mare primejdie. Intrase în combinaţie cu un individ prost şi laş, care-l putea compromite. Regreta infinit că se lăsase antrenat în această afacere. Numai lăcomia lui fusese de vină. Quentin II vădea instabilitatea drogatului, în care nu poţi avea nicio încredere.

Se apropie de tânărul ghemuit din faţa lui, şi îl scuturâ cu violenţă de umeri.

Şi „acum ce vrei? Să te ajut eu să-ţi ţii gura? Să răspund în locul tău la întrebările judecătorului de instrucţie? Să te duc de mână ca pe un copil?

Începu să se plimbe mânios prin odaie. Un miorlăit strident îl făcu să se oprească. Nu-şi observase motanul care voia să se frece calin de pulpa lui şi îl călcase pe – coadă.

Să te ia dracu’ şi pe tine! şuieră scos din fire.

Ce mă fac, Bernard? se-văicări Quentin.

Te jeluieşti ca o babă!

Mi-e frică! Mi-e frică!

Linzer îi. trase o palmă, repezindu-l cu capul de spătarul înalt al fotoliului.

Dar când ai cheltuit banii primiţi de la mine, nu ţi-a fost frică? Când mi-ai propus să înlocuim tablourile origipale cu altele false, nu te-ai gândit la riscuri?

Nici nju-mi trecea atunci prin minte, că bunicul. va fi

silit într-o zi să le vândă. Era atât de îndrăgostit „atât de gelos pe ele, încât nu lăsa pe nimeni să le vadă.

El însuşi le ştergea de praf. Nu pot uita cât mi-a fost de greu să-i subtilizez cheile ca să scot duplicate. Copiile furnizate de dumneata, Bernard, semănau atât de bine cu originalele, încât bunicul n-ar fi fost niciodată în stare să le deosebească.

Experţii nu pot fi înşelaţi, Quentin. Tu mă asiguraseşi că niciun expert nu va avea acces la colecţia marchizului. Hai, că ai început să mă. Înfurii! Dacă simţi că t & ia să nervii, ia calmante, fă-ţi o injecţie dubla de heroină, bea alcooluri tari! în orice caz nu rosti numele meu! Dacă scapi vreo vorbă, eşti pierdut şi mă pierzi şi pe mine! îl zgudui iarăşi. Înţelegi ce-ţi spun, sau vorbesc cu pereţii?

Deodată II cuprinse disperarea. Pentru jlântâia oară în viaţă întrezări dezastrul. Toată opera lui avea să ne năruie. Trebuia să-şi ia măsuri de precauţie, căci pe Quentin nu se mai putea bizui. Schimbă brusc tonul:

Linişteşte-te, băiatule! De calmul tăudepindem, amândoi. Gândeşte-te că nu există probă împotriva noastră. Originalele sunt ţinute sub cheie de actualii lor posesori. Nimeni n-are să ajungă la ele. Făuritorii copiilor au gura cusută.

Scoase o sticlă. cu whisky dintr-un dulap chinezesc din lac, negru*” încrustat cu sidef – o. piesă autentică din secolul XVIII – transformat în bar, şi după ce turnă lichidul chihlimbăriu într-un pahar de cristal cu pereţi subţiri ca petalele de trandafir „aruncă o privire în jur. Va fi oare obligat să părăsească toate minunăţiile astea, să fugă, să se ascundă, să hoinărească dintr-un colţ într-altul al lumii, ca un eline de pripas, fiindcă imbecilul de Quentin nu-şi mai putea ţine gura?

Îi duse paharul-cu alcool.

Bea, Quentin, bea puţin whisky! Are să te liniştească. Uite, în seara asta vom petrece împreună. Ne vom îmbăia în şampaniei şi cu picioarele goale vom călca în caviar, aşa cum calcă ţăranii strugurii, după cules. Am să te învăţ,

cuvânt cu cuvânt, ce răspunsuri să dai judecătorului. E bine aşa?

Quentin II ridică încet capul. Şiroaie de lacrimi 0 prelingeau pe obraz. Un Pagliacci grotesc, ridicol. „Cum am putut să mă înhăitez cu un asemeneq om? îşi zise Bernard exasperat…

Tânărul îşi muie buzele în paharul cu whisky.

Făgăduieşte-mi că ai să fii cuminte, că ai să mă asculţi, Quentin. Eu sunt uns cu toate alifiile. Nu există judecător de instrucţie în stare să mă înfunde. Vom lupta împreună, dragul meu, şi vom Ieşi la lumină mai curaţi decât îngerii din ceruri.

Chipul răvăşit al interlocutorului, ochii lui rătăciţi, buzele agitate de un tremur nervos, îl făcură să realizez ze adevărul: Quentin îşi va descărca sacul la prima întâlnire cu magistratul anchetator. Era o certitudine!

În clipa aceea Bernard îşi zise că numai o soluţie eroică îl mai putea salva. Quentin, singura persoană în stare să-l implice în scandalul Lecourtois, trebuia să dispară. El, Bernard Linzer, nu, ucisese niciodată. Chiar şi acum, în ceasul al doisprezecelea, îi repugna să se folosească de asemenea mijloace radicale. Dar timpul şi nevoia îl împingeau de laspate. În caidrul comerţului cu mobile vechi achiziţionase Veu câţiva ani în urmă – un dulap cu otrăvuri din epoca Renaşterii. O piesă – în stil florentin, magnific sculptată, care ar fi aparţinut lui Cezar Borgia. Găsise prin sertarele secrete, dibuite: după laborioase cercetări, otrăvuri pe care le experimentase din curiozitate, pe animale. Unele aveau efecte lente, altele acţionau fulgerător. Va administra lui Quentin un venin care-şi făcea efectul abia după 24 de ore.

— Uite, până îţi bei whiskyul, am să-ţi aduc un tonic al nervilor. L-am încercat şi eu, iar efectele lui benefice le-am resimţit din plin.

Printr-o uşă secretă trecu în apartamentul său, învecinat cu superbul cabinet de lucru. Traversă câteva camere decorate majgnific şi se opri într-o încăpere mică,

încărcată cu mobile de rezervă. Acolo se afla dulapul cu otrăvuri. Înfrigurat, scoase dintr-un sertar tainic o cutie cu prafuri distribuite în sticluţe şi borcănele variat colorate. Luă o sticluţă şi o strecură în buzunar. Puse cutia, la loc, încuie cu grijă sertarul, apoi făcu drumul întors. Dar când deschise uşa cabinetului său de lucru, încremeni în prag.

Quentin dispăruse.).

*” *

În plină vară. la Paris, din văzduhul cenuşiu, posomorât, pornise să se cearnă o burniţă fină şi rece, ca în miez de toamnă. Oamenii umblau zgribuliţi, ridicându-şi gulerele pardesiurilor, adăpostindu-se sub umbrele, ce aşterneau asupra trotuarelor, un fel de acoperiş în plină mişcare, alcătuit din sute decupole minuscule.

Deasupra aeroportului Charles de Gaule se lăsase o ceaţă compactă, grea ca un burete ud. După ce îşi lăsă bagajul la ghişeul companiei PANAM, Harold Preston îşi consultă ceasul. Mai era o jumătate de oră până la ple. carea avionului său spre New York. Printre pasagerii grăbiţi circula zvonul că decolările vor fi întârziate datorită negurei. Cu capul vârât între umeri, cu gulerul trenchcoai-Ului alb ridicat, Harold tremura scuturat de friguri. Se întrebă dacă nu îl picnise o gripă. Îşi spuse că avea tot timpul să bea o cafea fierbinte şi să cumpere câteva ziare. Era curios să afle dacă apăruseră în presă ştiri în legătură cu crima nebunească a fiului său. Cumpără de la un chioşc un vraf de jurnale franţuzeşti, englezeşti şi americane. În jurul său lumea forfotea ca într-un bâlci.

Deodată, în preajma lui se stârni busculadă. Auzi exclamaţii, strigăte de indignare, zgomot ropotitor de paşi în plină fugă. Văzu apoi doi poliţişti, târând un ins pe care-l înşfăcaseră de braţe.

— Au prins un hoţ de buzunare! îi spuse în franţuzeşte un bărbat cu barbă căruntă. Îndrăzneala bandiţi») r ăstora nu mai cunoaşte limite.

Harold îşi duse speriat mâna la piept. Respiră uşurat. Portofelul era la locul lui. Dacă i l-ar fi furat vreun hoţ, l-ar

fi nenorocit, căci l-ar fi văduvit de cecul la purtător dăruit de Shannon. Cecul destinat să achite datoria lui Jeff, să acopere cheltuielile de avocat şi eventual cauţiunea pentru eliberarea provizorie a lui Phil. Nu ştia dacă pentru delincvenţii minori se depunea cauţiune, dar trebuia să fie pregătit pentru orice eventualitate.

Spaima de pick-pockett-i îl făcu să se închidă într-o cabină telefonică, şi acolo, nevăzut de nimeni să-şi transfere cecul din portofel în buzunarul pardesiului, unde – socoti el – era1 în siguranţă. Cui i-ar trece prin cap că în buzunarul unui trench-coat se afla un cec de 500.000 de dolari? Ceva mai liniştit se îndreptă spre avion.

O pală de vânt, stârnită fără veste, pornise să sfâşie plapuma de ceaţă aşternută deasupra aeroportului. Când se văzu pe locul său, rezervat la clasa întâia, respiră uşurat. În câteva ore va fi la New York, iar acolo se va putea îngriji personal pe Phil. Înţelegea panica Geraldinei!

— Nervozitatea ei bolnăvicioasă nu-i permitea să facă faţă unei crize de asemenea proporţii. Dar el se va descurca mai bine?... Trebuia în primul rând să-şi păstreze calmul, căci numai aşa va putea mişca iucid piesele pe tabla de şah ai lumii tribunalelor. Va apela la toţi, prietenii şi cunoscuţiiJ.ui cu influenţă.

Îşi aminti de jurnalele cumpărate". Desfăcu un Daily Telégraph. Încercă un şoc când îi căzu sub ochi fotografia fiului său mai înio plasată pe pagina treia, în capul unui articol pe două coloane, cu titlul: CRIMA UNUI ELEV DE 14 ANI. FIUL BANCHERULUI HAROLD PRESTON ÎŞI UCIDE PROFESORUL. – începu să-l citească plin de emoţie. Pe măsură ce se adâncea în lectură, va urli de căldură prindeau să-l cotropească, până ce îl podidi transpiraţia. Împrejurările crimei cunoscute lui Harold din relatările soţiei sale, erau redate cu lux de amănunte. Phil apărea în postura unui nevropat, a unui dezechilibrat, căzut sub influenţa atmosferei, de violenţă comună lumii occidentale. Harold îşi lărgi instinctiv nodul cravatei şi. ist. desfăcu nasturele de la guler, căci se sufoca. Avu brusc

senzaţia că în avion se făcuse o căldură înăbuşitoare. Îşi scoase pardesiul şi îl puse împăturit în portbagajul de deasupra capului său. Luă apoi alt jurnal, ediţia europeană a lui Herald Tribune. Şi în paginile lui – era etalat portretul lui Phil, urmat de o lungă relatare asupra împuşcării dascălului său.

Atât de scufundat era Harold în analiza articolului, încât nu mai vedea şi nici nu mai auzea ce se petrece în jurul său. Nu observă de pildă când locurile libere din stânga lui fură ocupate de o tânără pereche de americani

Lester şi Edith Jones îşi puseră valizele de mână în plasa de bagaje, îşi dezbrăcară pardesiile, apoi se instalară în fotoliile lor. Erau agitaţi fiindcă se înapoiau în America şi trişti pentru că minunata lor vacanţă se încheiase. Trăiseră o aventură de neuitat, un vis încântător, din care se trezeau acum cu un gust amar. Ia Se vor Creek îi aştepta o viaţă rutinieră, cenuşie, mediocră, viaţa lor de totdeauna. Pentru Lester şederea la Paris se încheiase într-o apoteoză. Închiriase – cu îngăduinţa lui Edith – un mic Renault 5, cu care cutreieraseră Parisul şi împrejurimile lui: împlininduşi astfel idealul de a mânui un, volan pe străzile celui mai fsumos oraş din lume.

Edith părăsea capitala Franţei, agitată de simţăminte, mai complexe. Descătuşarea căutată de ea cu atâta înfrigurare nu se realizase. Avea să revină în orăşelul ei nesatisfăcută. Dacă printre milioanele de oameni care alcătuiau populaţia fixă şi cea flotantă a Parisului, nu găsise un bărbat care să o posede năprâzhic aşa cum îşi dorise, ce şanse avea să-i astâmpero setea cumplită a trupului jp târgul ei de provincie potolit, patriarhal? Cine va îndrăzni să-i facă avansuri în acea lume bigotă, ipocrită, clevetitoare, unde nu-şi putea spăla chiloţii fără ca toţi vecinii să o ştie. Faptul că îşi cumpărase câteva rochii – dintre cele mai ieftine, singurele accesibile pungii lor anemice – şi două sau trei sticle cu apă de colonie, nu însemna nimic pentru ea. În timp ce Lester frunzărea un Playboy, mustăcind la vederea nudurilor apetisante şi la

lectura glumelor despuiate, Edith îşi plimba privirile de la un pasager la altul, căutând ce? Poate o aventură de ultim moment, consumată într-unul din closetele avionului? Citise romane şi asistase la filme cu situaţii asemănătoare. Femei desfrânate făceau dragoste cu amanţi de ocazie, aproape sub ochii soţilor naivi, inocenţi, îmbrobodiţi. Dar condiţiile din lumea imaginară creată de scriitori şi de cineaşti, nu se potriveau cu cele din lumea reală, de toate zilele. Edith era Obsedată de spaima că nu va cunoaşte marea dragoste, sau cel puţin. explozia copleşitoare a unui viol, pe care-l dorea, îl aştepta cu toată fiinţa ei. Blestemele elevilor ei o loviseră. În jur stăteau adânciţi în fotolii numai bărbaţi vârstnici, graşi, ăpoplectici, sau slabr ca nişte undrele. Ceva mai arătos era doar tipul din dreapta ei. Purta un costum elegant, avea o figură agreabilă, virilă, şi un corp destul de bine făcut; Acoperit de vraful de jurnale pe care le cerceta încordat, ignora prezenţa ei. Îşi tampona din când în când cu batista fruntea şi obrajii congestionaţi, îmbrobonaţi de sudoare. Apoi îl încolţi somnul. Pleoapele i se lăsau grele, iar capul i se înclina, proptindu-se în piept. Se trezea din picoteală şi relua lectura, dar oboseala părea să fie mai puternică decât lupta lui de a se ţine treaz… La un moment ziarul îi scăpă din mână, căzându-i pe genunchi. Cu capul rezemat de spătarul fotoliului, adormi adânc, sforăind, mişcându-şi inconştient buzele? mâinile. Nu-l smulse din somn nici filmul cu gangsteri şi zgomot de arme automate, proiectat pe un ecran de dimensiuni relativ reduse, nici anunţul stewardesei care invita pe călători să-şi pună centurile de siguranţă, fiindcă avionul se apropia de aeroportul Kennedy. Se trezi anevoie doar după aterizare, când stewardesa îl atinse pe umăr:

Am sosit la New York, Mister! Trebuie să coborâţi!

Lester şi Edith îşi îmbrăcară pardesiurile, îşi luară valizele de mână şi părăsiră avionul odată cu pasagerii de clasa întâia. În coada coloanei se alipi şi bărbatul care dormise până atunci atât de profund…

La un hotel mai ieftin, Mister! ceru Lester şoferului de taxi, care le încărcase valizele în port bagaj.

Unde preferaţi? în Brooklin, Queens, Manhattan?

Manhaittan! interveni Edith. Să fim mai aproape de centru.

Şoferul râse în mustaţă de provincialismul patent al pasagerilor săi. Era oare cazul să le explice că la New York noţiunea de centru îşi pierdea înţelesul? Există un centru al spectacolelor, un centru al comerţului elegant, un centru al vieţii de noapte, un centru al underworedului, un centru al albilor, un centru al negrilor, un centru al. portoricanilor, un centru al Băncilor, un centra al plimbăreţilor, un centru al homosexualilor… După îmbrăcămintea, accentul şi stângăcia clienţilor săi îşi putea face o idee asupra hotelului de care aveau nevoie…

Edith, mai cumpătată decât soţul ei, ar fi preferat să folosească transportul în comun cu tarif mai ieftin decât al taxiurilor, dar argumentele lui Lester reuşiseră să o înduplece:

— Prea a fost frumos visul de la Pa râs ea să ne întoarcem fără tranziţie în sărăcia noastră de la Silver Creek. Barem, aici la New York să ne mai amăgim puţin. Îţi promit însă că din clipa în care o să urcăm în avion, în drum spre casă”, am „să redevin contabilul şters şi potolit din urbea! noastră natală. Poate că ai să uiţi şi tu că ai maimuţărit zece zile pe nevestele miliardarilor instalaţi la Intercontinental.

Când taxiul opri în faţa unui. hotel cu aspect minabil din Hell’s Kitchen, dar cu preţuri accesibile pungii lor, Edith zăgăzui impetuozitatea lui Lester, care propuse să caute un hotel mai bun.

Un pat pentru dormit şi o chiuvetă pentru spălat, este tot ce ne trebuie. De ce să plătim de trei sau patru ori mai scump un lux pe care n-o să-l luăm cu noi în buzunar?

Un page boy în uniformă murdară şi prea strâmtă, îi conduse pe nişte culoare; întunecoase. şi urât mirositoare

până la o cameră de la etajul III „cu ferestre spre un teren viran, acoperit cu gunoaie şi grămezi de moloz. Camerai. minusculă cu pat dublu, acoperit cu lenjerie de o curăţenie îndoielnică: avea pereţii afumaţi, un dulap cu oglindă, ce deforma imaginile, o masă acoperită cu o cuvertură de catifea albastră, murdară şi destrămată „două. scaune şi o chiuvetă. cu urme de jeg.

Trezirea era brutală. după luxul de la Intercontinentalul parizian. Lester băgă mina în buzunarul pardesiului, spre a oferi un bacşiş puge-boy-ului, dar în locul monedelor pe care ştia că le va găsi, dădu peste nişte mănuşi din piele galbenă, ce nu erau ale lui. Când le scoasă, perplex din buzunar, căzu pe podea o hârtie împăturită. Lester se plecă, o; ridică şi o despături. Expresia uluită apoi împanicată de pe chipul lui, dădu de înţeles soţiei că ceva nu era în regulă. Cu prezenţa de spirit, îşi scormoni geanta şi exhibă câteva monede mărunte, pe care le întinse page-boy-ului. Acesta le privi cu dispreţ, le refuză, apoi ieşi trântind uşa.

— Am schimbat pardesiul cu cineva, Edith, spuse Lester, după ce rămaseră singuri. Uite ce-am găsit în buzunar!

Edith luă biletul şi îşi aruncă, privirile asupra tui. Avu brusc senzaţia că o cuprinde ameţeala. Ţinea în mână un cec la purtător în valoare de 500.000 de dolari…

*

* * *

În vreme ce Enzo ţinea sub ameninţarea pistolului pe portarul lipitcu”. faţa de perete, Sandro şi prietenii lui îşi traseră pe faţă nişte ciorapi. negri de damă. care le deformară nasul şi trăsăturile, făcându-i de nerecunoscut. apoi la semnalul – lui Gianni, şeful grupului dădură năvală în bar, îndreptându-şi armele spre lumea dinăuntru:

— Sus mâinile! răcni Gianni cu glasul lui cavernos, aspru, cu inflexiuni şuierătoare.

Clienţii de la mese, perechile de dansatori, chelnerii, muzicanţii, barmanii, încremeniră, fiecare acolo unde se

aflau…”

— „Dacă. face vreunul 0 mişcare, îi găuresc ţeasta!

zbieră iarăşi Gâânhi: îşi roti ameninţător privirile prin sală, apoi adăugă: Doi dintre voi vor trece de la o masă la alta şi vor ridica banii şi bijuteriile ce se vor găsi asupra voastră. Cine va îndrăzni să se opună îşi va pierde şi valorile şi viaţa!

Din rândurile dansatorilor se auzi o bufnitură uşoară. Gianni trase unfoc lovind în plin un glob rotitor, încrustat cu pătrăţele de oglindă, aninat de plafon. Sfărâmăturile căzură ploaie asupra perechilor imobilizate pe ringul de dans, dar nimeni nu cuteză să facă vreun gest; Bufnitura prevenise de la femeie care se năruise leşinată.

— Lăsaţi-o acolo! porunci Gianni.

În liniştea adâncă, nu se mai auzea decât zgomotele*” obiectelor de preţ şi fâşiitul bancnotelor care treceau de la posesorii lor în genţile pregătite de Rocco şi de Zeno, colectorii desemnaţi de Gianni.

Un bărbat tânăr de la o masă, schiţă o mişcare, ducându-şi mâna la piept. Simultan, pistolul lui Gianni scuipă trei focuri, lovindu-l în plin. Corpul insului căzu cu zgomot pe masă. Sandro se întrebă dacă victima făcuse Un gest necontrolat, sau dacă avusese de gând să scoată o armă de sub haină, cum presupusese desigur şeful lor. Plimbându-şi privirile asupra oamenilor terorizaţi, care abia îndrăzneau să respire, Sandro găsi timpul să se uite, o clipă, cu coada ochiului la Gianni. Tânărul acesta cu înfăţişare neutră, intrat de curând în formaţia lor, se impusese repede camarazilor prin stilul său ciudat. Era taciturn, dârz, orgolios, violent.

După o scurtă verificare, i se încredinţase de către mai marii organizaţiei misiuni pe care le îndeplinea cu exactitate. Devenise în scurtă vreme şef de grupă. De o nervozitate excesivă, apăsa pe trăgaci fără să reflecteze, creând adeseori complicaţii nedorite. Dacă sub firma terorismului unii tineri jefuiau, ori ucideau din lăcomie şi sadism, Gianni era un dezinteresat, un fanatic, convins că

numai printr-o masivă vărsare de sânge societatea coruptă şi putredă putea fi regenerată. Sarcina de căpetenie a grupului său era procurarea de fonduri în principal prin spargerea de Bănci, în secundar prin razii executate în localuri de lux, în scopul de a teroriza pe bogătaşi, pe profitorii regimului, pe eseror i şi pe toţi acei care susţineau ordinea politică existentă, în ochii lor egal de vinovaţi.

Spre deosebire de Gianni, şi de alţi câţiva tineri tot atât de intransigenţi, Sandro participa la acţiunile grupului fiindcă îi plăceau senzaţiile tari, jocul. pe muchie de cuţit, dispreţul faţă de pericole, toate încadrându-se într-o sportivitate sui generis. Îndreptarea societăţii, deşi făcea parte din repertoriul său ideologic – foarte superficiar motivat – rămânea o faţetă derizorie a justificărilor sale lăuntrice. Obişnuia să-şi scuze lipsa de profunzime; declarând că nu este un teoretician, ci un om de acţiune.

Deopotrivă cu tinerii din grupa sa – exceptându-l pe Gianni care depăşise vârstă de 20 de ani – Sandro era un adolescent teribilist, capabil de generozităţi impulsive, dar şi de violenţe gratuite, generate de un spirit de frondă, de contradicţie, firesc generaţiei sale dezechilibrate.

Operaţia despuierii de valori a clienţilor localului se desfăşură cu o rapiditate uluitoare; rod al unor repetate şi bine regizate expediţii de acelaşi gen – paralel cu golirea casei de fier a patronului, efectuată expeditiv de Biagio şi de care o.

Când Biagio şi Carlo se prezentară cu sacoşele lor; doldora de bani, Gianni dădu semnalul retregerii. Înain – te însă de a se face nevăzuţi, tinerii scoaseră de sub haine câteva sticle Molotov şi le aruncară, asupra a tot ceea ce era susceptibil să ardă repede, luând proporţii. Incendiară draperii, estrada de lemn acoperită cu mochetă a orchestrei, banchetele pluşate orânduite de-a lungul pereţilor, îmbrăcămintea încredinţată la garderobă şi recuzitele din culise.

Părăsiră apoi în fugă sala, având grijă să tragă câteva

focuri în urma lor, spre a răcori zelul celor tentaţi să-i urmărească. Ajunşi în stradă alergară spre motocicletele aliniate la bordura trotuarului. În acelaşi timp auzul lor exersat prinse vuietul modulat ale sirenelor poliţiei. Cineva din local găsise modalitatea de a da alarma. Ca de obicei, agenţii ordinii publice soseau cu întârziere. Bă –, ieşii încălecară pe motociclete şi într-un, huruit asurzitor ţâşn iră din loc.

Deşi era trecut de miezul nopţii, automobilele forfoteau. Circulaţia densă nu permitea poliţiei să întreprindă o urmărire riguroasă a agresorilor. Motocicletele dirijate cu îndrăzneală şi măiestrie, se strecurau vijelios printre turismele cu noctambuli. Sandro avea senzaţia că face corp comun cu Honda sa de doi cilindri, reeditând în secolul XX isprăvile legendarilor Centauri. Încerca o ameţitoare voluptate când se vâra milimetric în spaţiul strâmt dintre două autovehicule în plin mers, fie ele limuzine (grele ori gângănii V.W. senzaţii căutate morbid de mai toţi mânuitorii ghidonului motorizat. Loviturile reuşite le sporeau satisfacţia. Sandro – în rarele-i momente de luciditate 1SI se întreba dacă obiectivele politice mărturisite ale atacurilor armate dezlănţuite într-un ritm tot mai accelerat de către detaşamentele „Ianuarie Roşu” din care făcea şi el parte, nu ascundeau şi satisfacerea intereselor personale ale unora dintre căpetenii. Sumele adeseori enorme, procurate prin mijloace violente, nu erau folosite în totalitate pentru procurarea de arme şi pentru cheltuielile întreţinerii şi dezvoltării subterane a organizaţiei. Sandro admitea în sinea lui că nefăcând parte dintre conducători, nu avea de unde să cunoască în întregime mecanismele secrete ale lui „Ianuarie roşu”. Avea însă convingeree că se va ridica pe treptele ierarhiei superioare. În acest scop nu se dădea înapoi de la nicio sarcină şi participa voluntar la! operaţiile cele mai primejdioase. Între el şi Gianni se zămislise o rivalitate surdă, pe care o ţineau sub obroc, fiindcă şefii – atât cei cunoscuţi cât şi cei aflaţi în umbră – n-ar fi tolerat

fricţiuni între membrii organizaţiei.

Sandro abia aştepta să citească în ziarele de dimineaţă articole asupra raidului săvârşit de grupul său la „Barul 77”. Milanezii înspăimântaţi de cercul vicios care se strângea inexorabil în jurul lor, se vor înfiora iarăşi la gândul că mai devreme sau mal târziu vor cădea şi ei victimă atentatelor, ciocnirilor de stradă, actelor huliganice, răpirilor, rixurilor, represaliilor tot mai dese, tot mai sângeroase.

Motocicliştii, ajunşi pe Foro Bonaparte, se dispersară în perechi, apoi se căi ocolite, se îndreptară spre nordul oraşului, traversară autostrada Veneţia – Milano – Torino, şi se întâlniră în sfârşit cu toţii într-o fermă izolată şi abandonată de proprietari, din apropiere de Varedai. După ce Gianni remise prada unui mai mare al său, Sandro şi camarazii lui îşi schimbară numerele mineralogice, apoi primiră autorizaţia de a se înapoia în oraş, fiecare ia intervale diferite şi în limita posibilului, pe alte drumuri decât pe cele folosite la sosire.

Înainte de a se întoarce la locuinţa sa, Sandro făcu un ocol până în Via Brera. Acolo, într-o casă veche cu multe apartamente, locuia Antonietta Gaiani, elevă în ultima clasă de liceu. De la un telefon public îşi anunţă vizita. Fiindcă era trecut de miezul nopţii, Antonietta coborî şi îi descuie uşa de la intrarea în bloc. Se urcară apoi împreună pe o scară de piatră, cu trepte tocite – căci ascensorul era defect – până ia etajul 3 unde prietena lui ocupa împreună cu tatăl ei, văduv, un apartament modest cu trei camere. Bătrânul Giacomi Gaiani, maistru electrician la Televiziune, lucra în tura de noapte. Când se văzură singuri în dormitorul ei, se sărutară, apoi se dezbrăcară plini de nerăbdare. Făcură dragoste, apoi la două din noapte, Sandro se îmbrăcă, îşi luă rămas bun de la Antonietta – făgăduindu-i în acelaşi timp să revină în seara următoare – şi se înapoie satisfăcut la motocicleta sa.

Obosit, dar voios, porni spre casă. Locuia aproape de

Antonietta, pe Via Borgonuovo. Opri în faţa unei case palaţiale, cu ferestre înalte, şi ornamente bogate în stil baroc. La etajul nobil geamurile erau luminate. „Tata iar o să-mi tragă o săpuneală, fiindcă am întârziat”, îşi zise Sandro nu prea îngrijorat. Ştia ce va urma. După câteva reproşuri, la care va răspunde cu insolenţă, va fi ameninţat cu tăierea subsidiilor pe o lună şi expediat la culcare, fără a i se servi masa. În practică, pedeapsa nu era însă niciodată dusă până la capăt, căci maică-sa, indulgentă îi trimitea în taină, prin una din cameriste, mâncare din belşug şi băuturi nealcoolice, servite impecabil pe o măsuţă cu rotile. Sandro înfuleca bunătăţile, golea o jumătate de sticlă de vin, adusă de cameristă fără ştirea doamnei, apoi dacă se întâmpla să nu fi făcut în prealabil vizită Antoniettei sau altor prietene ale lui, poruncea cameristei să se dezbrace şi o lua cu asalt.

După ce sună la poarta cea mare, Amleto, paznicul de noapte – invalid de război cu un picior de lemn – îi deschise, lăsându-l să intre cu motocicleta, apoi îi şopti complice:

— Commendator-ul a poruncit să vă înfăţişaţi dumnealui la orice oră veţi sosi.

— Iarăşi e cu fundul /iisusf/întreb ăţlIS – andr o cu un ton care-i vădea lipsa de respect faţă de părintele lui.

Iarăşi, signor, Sandro. Când a sosit după ora 10, direct de la Bancă, arăta negru de supărare. Şoferul mi-a spus că „pe drum, commendator-ul a fumat ţigară de la ţigară, ceea ce i. Se întâmplă numai când e tare necăjit.

Paznicul încuie poarta, tău în primire motocicleta şi o duse în garaj. Sandro, în ciuda bravadei afişate până atunci, intră în casă şi începu să urce scara cea mare, călcând numai pe covorul roşu, moale şi lat, spre a nu face zgomot. După câţiva paşi îşi zise că reţinerea lui ascundea un simţământ de laşitate, nepermisă unui militant al lui „Ianuarie roşu”. Începu să calce apăsat, direct pe treptele de marmură, spre a-şi vesti în acest chip nu numai sosirea, dar şi indiferenţa faţă de „arţagul bătrânului”. Ajuns la

etajul nobil, străbătu un coridor lung, străjuit de statui „ce făceau parcă de sentinelă, la: uşile înalte, sculptate, şi aurite.

Pregătit sufleteşte să facă faţă furtunii, intră în salonul care făcea legătură între dormitorul mamei şi cel al tatălui său. Acolo se aflau nu numai părinţii, dar şi sora sa Lucia. „Consiliul de familie în păr”, îşi zise Sandro cu tupeu.

Tocmai în seara asta te-ai găsit, să întârzii! îl repezi bătrânul Tomasso, dar nu mânios, ci cu un fel de uşurare, care nu scapă perspicacităţii băieţandrului. Aveam nevoie de tine… * 7… „””. – î. jiie:

Sandro căpătă curaj.

Am fost la un coleg şi am învăţat împreună pentru teza de mâine.

Mâine ai să lipseşti de la şcoală! zise Tomasso.

Îşi şterse-cu batista fruntea asudată, apoi îşi trecu mâna prin păr, cu gesturi „sacadate, ce-i trădau nervozitatea.

— Să lipsesc de la teză? se miră Sandro, bucuros într-un fel căci avea să amâne severa probă de a doua zi. * – Trebuie să-lânsoţeşti pe tatăl tău la Roma, îi explică Anna, maică-sa.

Sandro observă ca Lucia, sora sa, stătea mohorâţă deoparte şi fuma nervos, pufăind ca o batoză în plină activitate. Deodată îşi aduse aminte că în seara următoare avea întâlnire cu Gianni şi cu un tânăr care făcea legătură între grup şi căptenile de la centru.

Mă tertt că n-am să potlipsi din Milano, tăiţă Profesorul de matematică e alergic faţă de absenţele elevilor. Dacă mă ia în ochi răi, s-a zis cu mine. Se va pune cu persecuţia…

Tomasso Scarponi făcu un gest de nerăbdare:

Am să-ţi dau o scrisoare pentru motivarea absenţei

Contrariat, Sandro clătină din cap:

Nu ştiu ce să-ţi spun, tată:

Destul cu tocmeala! izbucni Anna, îndeobşte

incapabilă să ridice tonul.

Suntem ruinaţi, Sandro, interveni Lucia, funebru. Tata a pierdut totul. Banca noastră va fi declarată în stare de faliment. E o chestiune de zile.

În primul moment, Sandro nu realiză amplitudinea loviturii:

Faliment? Vorbeşti prostii, Lucia! Tata a mai trecut prin dificultăţi financiare, dar de fiecare dată s-a descurcat...

Acum dezastrul este inevitabil. Tomasso va fi nevoit să părăsească Italia... până se vor mai. limpezi apele...

Abia acum Sandro îşi dădu seama de gravitatea situaţiei...

E chiar atât de compromisă Banca, tată?

Financiarul J ridică privirile spre tavan, exteriorizându-şi fără voie exasperarea. 1 m

N-aş spune că orice speranţă este pierdută. Mai am câţiva prieteni la Roma, la Paris, la New York. Sunt sigur că au să mă ajute. Ştiu ei prea bine că prăbuşirea mea i-ar antrena şi pe ei...

— Mulţi sunt amestecaţi până în gât în speculaţiile făcute, de mine... Dacă aş fi reuşit m-ar fi ridicat cu toţii în slavă. Adăugă sumbru: Câţiva dintre partenerii mei, printre care şi directorul filialei „B.A.S.A". din Geneva, au şi fost arestaţi.

Lucia aruncă ţigara în scrumieră, apoi îşi îngropă capul în palme:

Ce ruşine! exclamă. N-am să mai îndrăznesc să scot capul în lume! Mă apucă groaza când mă gândesc cum are să reacţioneze Mâurizio, când are să audă de nenorocirea tatii... El, un membru al nobilimii negre, un tennisman cu renume mondial...

— Un parazit! zbieră deodată Tomasso. S-a lăsat cumpărat ca să se culce lëgàknente cu tine...

Cum te lasă inima* papa „să-i aduci acuzaţii atât de grave? îi luă Lucia apărarea. S-a căsătorit cu mine din

dragoste.

— Dragoste?... S-a tocmit cu mine pentru zestre ca la tarabă!

— Era normal să pretindă nişte bani, papa. O familie nu se întreţine numai cu premiile obţinute pe terenurile de sport.

Câte: premii a câştigat?... Bărbatul tău – îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun, Lucia, – este un ratat! Un iremediabil ratat!

— Nu asta trebuie să ne preocupe acum!: „interveni Anna.

Ochii ei de obicei fardaţi savant, erau roşii, ţar rimeiul începuse să se lase în franjuri peste cearcănele albăstrui. Anna îşi plângea nenorocirea, în Vreme ce Lucia lăcrima fiindcă o sugruma furia... O furfe neputincioasă, exasperantă;

Vom pierde şi casă, şi maşinile, şi bijuteriile, şi yachtul... Şi prestigiul în societate îl vom pierde...

Bunica voastră n-are să vă lase muritori de foame, zise Tomasso.

Bunica? exclamă Sandro, Bunica e o zgripţuroaică. N-a fost în stare să-mi cumpere o motocicletă; B.M.W. de curse, deşi am rugat-o în genunchi. Tezaurizează banii!... Are să ne lase să murim de foame!

Să sperăm că n-o să ajungem acolo, zâmbi Tomasso, încercând să-şi încurajeze familia, deşi în sinea lui nu îşi făcea iluzii asupra generozităţii rudelor şi prietenilor săi din lumea bancară romană.

De ce ai nevoie de mine? îl întrebă Sandro cu resentiment.

Să mă duci cu maşina la Roma. Nu vreau să apelez la şofer şi nici să plec cu avionul. Toată lumea trebuie să ştie că sunt acasă, bolnav. Furtuna nu va izbucni înainte de zece – douăsprezece zile. Autorităţile judiciare nu sunt încă în posesia unor documente care să mă incrimineze. Dar şi le vor procura pe măsură ce ancheta deschisă în

jurul conducătorilor filialei „B.A.S.A”. din Geneva se va adânci… Atunci vor ieşi la iveală mari complicaţii…

22 – Oameni în Rolls-Royce

Complicităţi, vrei să spui! rosti cu ciudă şi reproş, Lucia.

Vai, Lucia! o întrerupse Anna. Aşa vorbeşti tu părintelui tău?

Care ne-a nenorocit? scrâşni fiică-sa. Care s-a jucat cu soarta noastră!…

Tomasso lăsă mâinile să-i cadă de-a lungul corpului, în semn de adâncă mâhnire şi capitulare.

Lapidează-mă, Lucia! aruncă tu prima piatră! Mâine te vor urma şi alţii!

Nu încerca să mă înduioşezi cu ieftinul tău patetism, papa!

Bancherul o privi cu tristeţe:

N-aş fi crezut ca propria mea fiică mi-ar putea fi vreodată atât de ostilă! în sfârşit, trebuie să mă resemnez. Mergi cu mine la Roma, Sandro? Ştii bine că nu sunt în stare să conduc o maşină.

Băieţandrul îşi examină distrat unghiile.

Bine! Am să merg cu dumneata. Când plecăm?

— În noaptea asta. Să-ţi iei şi paşaportul. Are să fie poate nevoie…

Ochii lui Sandro sclipiră.

Dacă e vorba şi de o raită în străinătate, sunt omul dumitale:

Îşi aduse brusc aminte că avea obligaţia să-şi prevină camarazii în cazul că ar părăsi oraşul. Gianni, cunoscut pentru firea lui bănuitor de suspicioasă, ar fi în stare să dea o interpretare cu totul trăsnită plecării lui intempestive. N-ar fi exclus să-l acuze de înţelegere cu duşmanii proletariatului, de vânzare a secretelor organizaţiei, sau de cine ştie ce alte sceleraţii. Va căuta să-i telefoneze de la Roma, pentru a-i explica voalat că fusese nevoit să-şi însoţească tatăl într-o neprevăzută călătorie de

afaceri…

Nu te temi, tată, că are să ne vadă. paznicul?

De paznic nu-ţi face griji! Războiul l-a betegit nu numai la picioare, ci şi la cap. Puţin îl va interesa plecarea noastră. De celelalte slugi mă tem.

Majordomul, cameristele, şoferul, au căpătat de la mine o noapte liberă, explică Anna suspinând. Au plecat cu toţii să petreacă. La Roma să te duci şi la mama, dragă Tomasso! Ştiu că e zgârcită, dar sunt convinsă că te va ajuta, când va auzi că este în joc onoarea familiei. Eventuala ta arestare ar dezonora-o şi pe ea.

Tomasso zâmbi trist:

— Am să trec şi pe la ea, dar numai să-ţi fac pe plac. Nu este deloc agreabil să te duci la Cannossa

Trecuse de 3 ceasuri când Tomasso şi fiul său părăsiră oraşul Milano, la bordul unui Fiat 130 şi se angajară pe autostrada Soarelui. Circulaţia puţin intensă în preajma zorilor, permise lui Sandro să realizeze o viteză constantă de 130 de km. pe oră, limită pe care părintele său nu-i îngăduise să o depăşească.

— Trebuie să ajung cu capul limpede la Roma, Sandro! Dacă ai să conduci ca Un bolid, ai să mă îmbolnăveşti, de n-am să mai fiu bun de nimic.

jbăieţandrul mormăise ceva pentru sine, fără să ridice obiecţii. Murmurul motorului, farurile care luminau hipnotic fâşia cenuşie a autostradei, tunelul de întuneric care înconjura lateral ca un manşon limuzina, predispuneau în mod normal la toropeală. Dar nici lui Tomasso şi nici fiului său nu le dădeau ocol somnul.

— Sandro, a sosit momentul să vorbim serios, ca doi bărbaţi. În curând ai să rămâi singur cu mama şi cu sora ta. Va trebui să dai dovadă da maturitate, de înţelepciune, căci un timp ai să mă reprezinţi în calitate de cap al familiei.

Da, tată!

Îţi dai, cred, seama că te prefer pe tine lui Muurizio „care I deşi mai vârstnic, nu-mi inspiră încredere.

Îţi mulţumesc, tată!

Tomasso băgă abia acum de seamă că Sandro nu i se adresa cu termenul familiar şi oarecum cosmopolit de „papa” folosit cu predilecţie de Lucia.

Un punct de favoare fiului său.

Ştiu că voi céi din generaţia tânără, nu vreţi să ţineţi seamă de părerile bătrânilor. Socotiţi preferabil să luaţi pieptiş viaţa, călăuzindu-vă după instincte; ori după ceea ce socotiţi voi înţelepciunea voastră nativă. Nu am timp spre a-Jţi vorbi acum despre experienţele mele, despre succesele şi înfrângerile mele, despre visurile şi deziluziile mele…

Sandro nu-l mai auzea. Ce ştia părintele său despre frământările profunde ale lumii în care tinerii aveau să trăiască încă mulţi ani, după ce generaţiile bătrâne se vor stinge? Tomasso nu era în niciun caz calificat să-i servească predici moralizatoare, Să-l înveţe cum să se conducă în viaţă. Ajuns în pragul falimentului, îşi pierduse orice. autoritate, atât în cadrul societăţii cât şi în sânul familiei. Sandro admitea că tatăl său avusese o epocă de ascensiune, de înflorire dar aceasta era acum de domeniul istoriei vechi. Prezentul contează şi viitorul, în niciun caz trecutul, considera el.

La un moment-dat Tomasso avu senzaţia penibilă că vorbeşte de unul singur, că Sandro rătăcea cu gândurile pe meleaguri inaccesibile. lui. Sentimentul propriei inutilităţi îi apăru brusc în toată goliciunea. Tăcu, măcinat de amărăciune. Restul drumului nu mai rosti un cuvânt.

Sosiră la Roma la 8 şi 14 a.m. Sandro parcursese în 5 ore, 615 kilometri pe o arteră publică foarte circulată în primele ceasuri ale dimineţii, ceea ce reprezenta o adevărată performanţă. Tomasso, deşi trecuse în câteva rânduri prin mari emoţii – Sandro făcuse unele exhl biţii automobilistice demne de un cascador exaltat – nu îndrăznise să7 i frâneze elanul.

Abia după ce pătrunseră în oraş şi se angajară pe Via Salaria, renunţă la muţenia pe care şi-o impusese.

— Să ieşi pe Via Veneto, Sandro! Şi acum ai putea să mergi ceva mai încet. Aici, poliţia stradală e mai aspră decât la Milano.

Sandro se execută fără comentarii. Îmbulzeala autovehiculelor de toate modelele şi categoriile pe străzile relativ strâmte, îl împiedica să se desfăşoare aşa cum i-ar fi plăcut. Ajunşi pe Via Veneto, Tomasso îl rugă să oprească în faţa clădirii impozante a unei Bănci. Sandro nici nu catadicsi să-i citească numele înscris pe tăbliţa de bronz de la intrare, căci îl picnise brusc o oboseală de abia îşi mai ţinea ochii deschişi.

— Eu urc până sus, să stau de vorbă cu unul dintre directori, spuse Tomasso. N-am să lipsesc mult. În timpul ăsta, du-te la cafeneaua de alături şi ia micul dejun.

— Bună idee! M-a pălit o foame turbată!

Bancherul coborî din automobil şi dădu să intre în clădire, dar se răzgândi şi reveni la Sandro: lijijşl Ar fi bine să te aşezi la una din mesele de pe trotuar, ca să ţii sub observaţie maşina. În portbagaj am o servietă cu bani. N-aş vrea să mi-o subtilizeze vreun derbedeu.

Surâse prieteneşte fiului său, apoi intră în edificiul Băncii.

Sandro coborî, încuie portiera, şi cu paşistegănaţilde cow-boy se îndreptă spre cafenea. Se aşeză la b masă, pe trotuar, cu fa a spre Fiat, Comandă un mic dejun copios şi o cafea dublă, tare şi fără zahăr, care să-L zgorrească somnul. „Câţi bani o fi având tata în servietă? se întrebă. Dacă are de gând să-şi ia valea, înseamnă că s-a căptuşit bine cu dolari, mărci sau franci elveţieni; Lirele noastre italiene au ajuns atât de uscăţive, încât asupra străinilor nu mai, fac nicio impresie.

Cafeaua îi risipi în parte somnul. Micul dejun şi spectacolul interesant al străzii, îl treziră de-a binelea. Picioarele lungi, până sub sâni, ale fetelor care treceau în sus şi în jos pe stradă, zâmbindu-i provocator lfiindcă era. băiat frumos şi le ispitea – îi aprinse sângele, făcându-l să-şi aducă aminte de îmbrăţişările intoniettei. O blondă

subţire, mlădioasă şi delicată ca o algă legănată de curenţi submarini, se opri – lingăel şi îi surâse îmbietor. N-aveau nevoie de cuvinte ca să se înţeleagă. Dacă ar fi fost noapte, ar fi poftit-o în maşină, iar acolo ar fi înghesuit-o la repezeală, ca pe Antonietta. Se gândi să-i fixeze o întâlnire pe înserat, Dacă îi va fi cu putinţă, se va repezi pentru un sfert de oră…

În aceeaşi clipă se ivi şi Tomasso, livid ca un cadavru dar străduindu-se să zâmbească lui Sandro. Apariţia bătrânului avu asupra fetei efectul unui duş rece. Surâsul îi îngheţă pe buze.

Nu mai poţi avea nicio încredere în tinerii de azi! se strâmbă dispreţuitoare.

Ridică ofensiv din umeri, apoi dispăru în mulţime. Tomasso era atât de preocupat de propriile-i probleme, încât nici: nu-i auzi vorbele rostite destul de clar. Ochii lui nu-l vedeau şi nu-l auzeau decât pe fiul său.

Mă tem că va trebui să facem câteva vizite, băiatule, în clipa aceea Sandro încercă pentru întâia oară un sentiment de milă, de dragoste filială; pentru bătrânul învins şi atât de trist, din faţa lui.

Mergem, tată! Mergem unde vrei dumneata.

Porniră; iarăşi la drum. Tomasso făcu popo Siri pe la încă patru Bănci, lăsându-şi de fiecare dată feciorul să-l aştepte în maşină. Plictisit să tot stea pe la porţi, Sandro cumpără de la un chioşc de ziare umvraf de reviste „porno”, spre deziluzialui mai puţin tari decât cele publicate la Milano. Lectura lor îl puse totuşi pe foc. Le ascunse repede când îl văzu pe tatăl său venind spre maşină, încovoiat, posomorât, târându-şi picioarele.

După ce se aşeză greoi pe banchetă, financiarul oftă adânc, apoi rosti cu descurajare:

— Aici, la Roma, am epuizat toate căile fără să obţin vreun rezultat. Toţi s-au lepădat de nune ca Sfântul Petru de Christos. Ultimul la care am fost acum, abia m-a primit. Am pledat pe lângă secretară ca un pârlit de solicitant. Când te gândeşti că omul ăsta a câştigat de pe urma mea

miliarde de lire… După ce ai plutit deasupra norilor de argint, ca o pasăre îmbătată de înălţimi, e tare greu, să te trezeşti doborât de noroi… să încercăm şi ultima resursă… Dacă întâmpin un nou eşec, nu no – rămâne decât să ne scuturăm papucii de ţărână romană…

Atunci unde mergem?

La bunica ta, Sandro… Destinul vrea să sorb până la fund din cupa umilinţelor. De data asta ai să fii maitor la ceea ce are să mi se întâmple.

După o scurtă cursă prin centrul Romei, Fiatul opri în faţa unui palat renascentist de pe Via del Tritone. O faţadă impunătoare, cu o sută de ferestre, orânduite pe trei nivele magnific echilibrate. Etajul nobil decorat cu o somptuozitate imperială, era dominat de stema în piatră a principilor de Montenuovo. Până să ajungă la mult temuta principesă, străbătură patru vămi, una mai dezagreabilă decât alta.

În primul rând un portar cu favorite sure, replica demodată şi oarecum caricaturală a Kaiserului Frantz Josef, apoi un mafjordom ţeapăn şi plin de morgă, urmat de o rebarbativă house-keeper îmbrăcată în negru, ca un cioclu şi la sfârşit un secretar între două vârste – un ancien beau – nins la tâmple, ceremonios şi de o politeţe excesivă, asemenea unui diplomat ajuns la zenitul carierei. Purta o garoafă albă la butoniera jachetei impecabile.

Fură rugaţi să aştepte într-o anticameră de proporţii gigantice, cu tapiserii străvechi, admirabil întreţinute. Tomasso statuie a dezolării. – stătea copleşit pe un scaun. Ajunsese la un fel de saturaţie” a Umilinţei. Se ploconise în faţa atâtor oameni – numai în dimineaţa asta fuseseră vreo şase – încât abia dacă mai putea suporta pe încă unul în plus. Luase decizia de a nu părăsi Roma înainte de a face şi, această ultimă, tentativă. Nu voia ca mai. târziu Arma să-i reproşeze că nu se adresase şi mamei ei, care desigur i-ar fi acordat sprijinul. Numai orgoliul lui prostesc compromisese totul, ar fi; susţinut ea cu reţinută mânie…

Sandro – deşi făcea parte dintr-o organizaţie cu

caracter anarhist, hotărâtă să nimicească toate năpârcile capitaliste – era teribil de impresionat de ambianţa acestui palazzo în care mirosea a crini şi a umezeală… Mirosul de Grini şi umezeală dintr-un cavou monumental. Nu-şi întâlnise niciodată bunicap* fiindcă” bătrâna principesă rupsese – orice legături cu Anna după ce aceasta se măritase împotriva voinţei ei cu Tomasso Scarponi.

Sandro se uită la ceas. Se făcuse ora 2, iar stomacul lui pornise să dea semne de rebeliune. Câteva ghiorăieli vulgare poluară tăcerea solemnă din anticameră. Nici secretarul aşezat la o superbă masă florentină cu masive labe de leu în loc de picioare şi nici lacheul chel postat în stânga unei uşi sculptate, nu părură să fi auzit insolitele semnale organice.

După trei sferturi de oră de aşteptare, canaturile se deschiseră din afară şi majordomul se ivi în prag, rostind cu gravitate:

— Commendatore, Signora, principesa de Montenuovo vă aşteaptă!

Tomasso şi Sandro schimbară priviri rapide ca şi când s-ar fi îndemnat reciproc să se comporte bărbăteşte, apoi intrară pe urmele măreţului servitor într-o încăpere vastă, mai bogată în decoraţii murale decât interiorul unei catedrale de un baroc luxuriant.

Aşezată pe un jeţ cu spătar înalt, rigidă, hieratică, fragilă, Elizabeth Howard, principesă de Montenuovo, evoca una din acelé zeiţe egiptene cu profil clasic, instalată pe un tron de piatră într-o imobilitate eternă. La 72 de ani păstra o siluetă de femeie tânără. Doar obrajii de nuanţa fildeşului vechi, cu strieturi fine, îi trădau vârsta, în concepţia lui Sandro, matusalemică. Era încărcată de bijuterii scânteietoare, ca şi madonele împodobité cu nestemate, purtate în procesiune pe străzile oraşelor de provincie. Păstra însă urmele unei frumuseţi extraordinare, metamorfozată într-o distincţie supremă.

Avea ochi mari umbriţi de gene lungi şi un păr alb, bogat, cu tonuri albăstrui, impecabil coafat. Şandro se

întrebă dacă bunica purta perucă şi dacă genele-i erau false.

Tomasso se înclină în faţă principesei, cu respectul datorat unui cardinal. Sandro plecă stângaci capul:

Săru' mâna!

Glasul lui uşor răguşit de emoţie, răsună izbitor de vulgar în încăperea cu înfăţişare de catedrală. Şocată, dar fără să-şi piardă din majestate, amfitrioana plecă asupra lui o privire fixă, pătrunzătoare, ca fascicolul unui laser.

Cum te cheamă?

— Vocea, ei gravă era agitată de un uşor tremur ce putea fi atribuit în egală măsură emoţiei sau bătrâneţii.

Sandro! bâigui băieţandrul.

Ştii că sunt bunica ta?

— Da… ştiu…

atunci de ce nu-mi spui, sărut mâna, bunică?… în sfârşit, să lăsăm asta!

Se întoarse spre Tomasso pe care îl ignorase până atunci.

Am fost încunoştinţată de sosirea dumitale, Tomasso. Fiica mea a binevoit să-mi telefoneze după o tăcere de douăzeci de ani. Mi-a cerut să te ajut.

Bancherul se uită stingherit la majordomul care stătea nemişcat înapoia sa, la uşile deschise ce permiteau secretarului şi valetului de acolo să audă totul. Soacră-sa îl umilea deliberat în ochii servitorilor. Se răzbuna oare pentru cei „douăzeci de ani de tăcere"? Era diabolică, ori sadică? Fu ispitit să-i întoarcă spatele, să-l ia pe Sandro. de mină şi să părăsească înjurând palatul. Dar se abţinu. Ştia că Elizabeth era fabulos de bogată. Fiică de miliardar – tatăl ei, lordul Alexandrer Howard, fusese vice rege al Indiei iar minele lui de aur şi de diamante depăşeau renumelo Golcondei – Elizabeth se măritase cu un miliardar, Cyril Hammond, fondatorul lui „Bank of America and South Asia". Şi părintele şi soţul ei o copleşiseră cu aur şi eu diamante. Căsnicia ei cu Hammond nu durase mult. După un divorţ zgomotos, se căsătorise cu principele

Carlo de Montenouvo, un bărbat frumos ca un zeu, dar sărac ca un vierme de pământ. Din această căsătorie se născuse Anna, rămasă acum, la chereinul maică-sii. Elizabeth avea oroare de bancheri, din acea zi nenorocită în care Hammond o rănise cumplit sufleteşte, părăsind-o spre a se căsători cu o rivală mai tânără, Olympie Chavrillon. Asupra lui Tomasso se răsfrânsese toată ura concentrată altă dată asupra lui Hammond. O ură bolnăvicioasă, neclintită, destinată să-i supravieţuiască dincolo de moarte.

Când te-ai însurat cu Anna, Tomasso Searponi, ai venit câre la mine să-mi ceri consimţământul? De ce vii acum să-mi soliciţi sprijinul? Ştiam că vei termina aşa. Voi cămătarii, sunteţi fiinţe blestemate. Christos v-a izgonit cu biciul din templu. Îşi rotunji buzele, dezgolindu-şi dantura – desigur falsă, căci prea era perfectă – într-un rictus plin de venin: Sunt totuşi dispusă să-ţi ofer osumă substanţială – un milion de dolari – dacă. renun i în scris la soţie şi la copiii tăi. Avocaţii vor găsi o formă legală spre a le schimba statutul, numele de familie, trecutul… Pentru un milion de dolari accepţi condiţiile mele?

Bancherul se întoarse spre fiul său. Îi vorbi ca şi când principesa n-ar fi fost prezentă:

Trebuie să plec, Sandro. Mergi cu mine?

Elizabeth întoarse capul spre nepotul ei:

Ascultă-mă, Sandro! Tu, cu Lucia şi cu Anna, veţi fi oricând bineveniţi în casa mea! Dar respectându-mi condiţiile!

Ultima frază căzu grea ca plumbul, grea ca şi megalomania principesei.

Sandro Se uită la bătrâna aşezată pe tronul ei cu spătar înalt împodobit cu dublul blazon al principilor de Montenouvo, şi al lorzilor din stirpea Howard, apoi se întoarse spre Tomasso: v – Te însoţesc, tată!

Părăsiră încăperea fără să salute. Paşii lor se auziră un timp călcând apăsat pe pardoselile de marmură, apoi treptat se stinseră. Când ultimele ecouri dispărură

„Elizabeth Howard, principesă de Montenouvo zâmbi cu trufie:

Băiatul îmi seamănă! Da, îmi seamănă foarte bine!

La Geneva, Banca de Credit Langer Frères se bucura de o reputaţie solidă, fermă, ca şi vârful semeţ al Muntelui Jungfrau. Numele acestei instituţii bancare cu clientelă cosmopolită, era simbolic; francezii îl pronunţau (aşa cum se citeşte) I.anjé, anglo-saxonii – Lenger, germanii – Langăr, fiecare în parte dându-i o coloratură proprie limbii lui. De clienţii de alte neamuri, fraţii Eanger se sinchisiseră în trecut mai puţin. Concepţia lor se schimbase însă fundamental, de îndată ce petrolul arab şi african, la care se adăuga şi cel venezuelan, ridicase un nou val de miliardari. La ghişeele şi în cabinetele de lucru confortabile şi sobre ale Băncii erau văzute tot mai multe chipuri arămii mâislinii sau tuciurii, care tindeau să răstoarne în scurtă vreme hegemonia albilor. Nu se putea spune că albii aruncaseră buretele, abandonând lupta, dar eforturile lor pentru a-şi menţine măcar o umbră a supremaţiei de altă dată, deveneau din ce în ce mai grele, mai istovitoare.

Într-o dimineaţă se Înfăţişă în biroul lui Iulius, unul dintre cei doi fraţi gemeni Langer, un american zdravăn, atletic, bronzat de soare, replică fidelă a aventuroşilor cow boys atât de angajant redaţi în filmele americane dintre cele două războaie mondiale. Vizitatorul – pe nume Barry Shannon – avea un bogat palmares în lumea finanţelor internaţionale, Cunoscut prea bine de Iulius.

Oferta lui Shannon era simplă: – Banca dumneavoastră este dispusă să asigure finanţarea unor vaste operaţiuni de Bursă – pentru susţinerea cărora va primi desigur fonduri masive – în schimbul unor comisioane substanţiale?

Înainte de a ne da acordul Mr. Shannon, ne-ar trebui unele preciziuni. Clientul respectiv. aţi fi dumneavoastră?

N.u, Mr. Langer. Banca dumneavoastră ar servi interesele unui înalt personaj arab care dispune ele

capitaluri uriaşe. Când folosesc termenul de „capitaluri uriaşenu mă rezum la o simplă figură de stil. Este vorba de multe miliarde.

Miliarde de petrodolari, Mr. Shannon, nu-i aşa? întrebă Suav Iulius Langer. De la o vreme ne-au invadat petrodolarii. Nu mai ştim unde să-i depozităm. Îmi permiteţi o întrebare: de ce v-aţi adresat nouă? Sunt destule

Bănci a* be sau libaneze capabile să preia asemenea operaţii.

Băncile citate de dumneavoastră servesc în general interesele clienţilor arabi. Personajul înalt de care v-am vorbit nu doreşte să trezească suspiciuni în ceea ce priveşte apartenenţa sa la lumea arabă.

Înţeleg, Mr. Shannon. Identitatea sa ar rămâne în umbră. Încă o întrebare: unde ar urma să-i aibă loc acele masive operaţiuni de care mi-aţi vorbit?

La New York, Mr. Langer.

Ififtg Banca noastră ar trebui să colaboreze cu o companie de brokers care să efectueze parte din operaţiuni. Evident o firmă de mare prestigiu.

Vă vom pune în legătură cu această companie, de îndată ce veţi accepta oferta mea.

Îmi permiteţi: să vă dau răspunsul mii ne dimineaţă? Trebuie să mă consult şi cu fratele meu.

V-aş ruga însă a-mi preciza opţiunea dumneavoastră înainte de ora 11 a.m. La 12 trebuie să plec cu avionul la New York.

V-ar conveni să ne întâlnim mâine dimineaţă, la ora 10, aici în cabinetul meu?

Vă stau la dispoziţie, Mr. Langer.

După plecarea vizitatorului, Iulius Langer se scărpina perplex în creştet. Creştea accelerat procentul clienţilor dornici să-şi păstreze anonimatul. Fie că erau suverani detronaţi ori şefi de State în funcţiune, care îşi puneau deoparte în taină „bani albi pentru zile negre”, fie că erau gangsteri ori financiari veroşi, care voiau să-şi ascundă nu

numai propria identitate „dar şi provenienţa sumelor: adeseori fantastice depuse sub diferite, forme în Bancă.

Era lesne de înţeles că personajul înalt la care se referise vizitatorul american, voia să dea o mare lovitură de Bursă la New York. Asalturile arabilor asupra fortăreţelor financiare din West luaseră asemenea proporţii, încât începuseră să genereze ostilităţi şi scandaluri cu răsunet internaţional. Iulius se întrebă dacă n-ar fi imprudent să implice Banca Langer Frères în complicaţii de natură a-i întuneca dacă nu respectabilitatea, cel puţin tradiţionalul spirit de solidaritate cu lumea financiară occidentală? Dar banul are proprietatea miraculoasă de a transforma cele mai pestilenţiale duhori în parf-umuri suave.

Iulius, în ciuda aviditătţii sale de profituri, ţinea să aibă şi acordul fratelui său, înainte de a se angaja în aşa. cerea propusă de Shannon. Se instală deci în Mercedesul său şi plecă spre reşedinţa lui Leon, durată pe malul Lacului, într-o poziţie superbă. Iulius era îngrijorat de câteva zile, fiindcă geamănul său era reţinut în pat de o gripă rebelă eu temperâturi ridicate şi cu riscurile unor localizări pernicioase la plămâni, la ficat său. Înalte zone strategice, ale organismului uman.

Între fraţii. Iulius şi Leon Langor domnea o dragoste şi o înţelegere dusă atât de departe, încât niciunul nu făcea un pas fără să-l consulte pe celălalt. Această deplină identitate de sentimente, de idei, de interese, îşi găsea ilustrarea şi în perfecta lor asemănare. Dacă se priveau amândoi în aceeaşi oglindă, n-ar fi fost în stare să diferenţieze imaginea lui Iulius de aceea a lui Leon. Identitatea aceasta uluitoare se manifestase până şi în preferinţele lor amoroase. Dacă Leon se lăsa captivat de vreo fiică a Evei, tot de aceasta se îndrăgostea şi Iulius.

Pentru că le repugna totuşi să se culce cu aceeaşi femeie – puritanismul helvetic constituise temeiul educaţiei lor, începând din copilărie şi terminând pe băncile universităţii – unul dintre gemeni trebuia să se

sacrifice pentru celălalt. Înainte de a se însura cu Edwiga, o blondă, proaspătă şi apetisantă tiroleză, Leon obţinuse acordul resemnat al lui Iulius, care se hotărâse să rămână holtei până la sfârşitul vieţii. Devotat geamănului şi soţiei sale, veghease asupra căsniciei lor ca o mătuşe bătrână şi iubitoare, dedicată nepoţilor. Edwiga dăruise lui Leon o fată, Hyacinthe, durdulie şi Voinică, de care şi Iulius era tare mândru în calitatea lui de unchi. Hyacinthe deveniise pe parcurşi o sportivă dolofană şi ou muşchi zdraveni, măiastră în aruncarea discului. Chiar în ziua în care fiica ei aniversa împlinirea a 21 de ani. Edwiga decedase răpusă de un infarct cardiac. Nimeni nu bănuise până atunci că ea suferea de o gravă boală de inimă. Nu se văitase niciodată şi nici nu consultase vreun medic.

Leon rămăsese neconsolat. Şi Iulius o plânsese pe Edwiga, socotindu-se „ spiritualiceşte văduv. Dar după un timp îşi spusese că perioada lui de holteială se încheiase şi că avea şi el dreptul să se însoare. Nu mai era însă în prima tinereţe. Depăşise 50 de ani, iar proximitatea bătrâneţii îşi pusese pecetea asupra fizicului său. În tinereţe fusese zvelt, subţire ca o trestie. Acum era cocârjat şi uscat ca iasca.

Avea însă mulţi bani, aşa că nu-i fusese greu să-şi găsească o femeie pe placul lui, dispusă să-l accepte ca soţ. Isolda Meeller era fiica unui bancher care se sinucisese în preziua declarării lui în stare de faliment”. O cunoscuse la înmormântarea tatălui ei. Isolda era delicată, fină, de o frumuseţe hieratică, asemenea prinţeselor din frescele şi mozaicurile bizantine. O însoţea o venerabilă şi demnă mătuşă văduvă de general, cu venituri foarte modeste. Isolda fusese crescută de tatăl ei într-o ambianţă de lux, aşa cum se cade fiicei unui om cu înalt rang în lumea financiară helvetică. Moartea tragică a părintelui ei o lăsase singură şi lipsită de orice mijloace materiale într-o lume egoistă, indiferentă la durerile şi nevoile vitregiţilor sorţii.

Iulius Langer i se înfăţişase ca un „deus ex machina”,

punându-i la dispoziţie mâna, sufletul şi averea sa. Isolda era de vârsta Hyacinthei, aşa că înclinaţiile fireşti ar fi mânat-o mai degrabă spre un tânăr din generaţia ei. Mătuşa „spirit practic, o îndemnase să nu dea cu piciorul şansei. Decât să ajungă servitoare, dactilografă sau vânzătoare într-o prăvălie – căci alte perspective de a-şi asigura existenţa nu avea – era preferabil. să devină soţia unui om capabil să o întreţină în belşugul cu care ea se obişnuise.

Isolda; acceptase oferta, spre fericirea lui Iulius – împărtăşită de altfel şi de magnanimul Leon – care socotea că şi geamănului său îi venise rândul să guste plăcerile matrimoniale. Căsătoria se oficiase în strictă intimitate, pentru că Isolda se afla încă în mare doliu.

Spre deosebire de tatăl şi de unchiul ei, câştigaţi cu desăvârşire de farmecul virginal al Isoldei, Hyacinthe nu-şi putea suferi proaspăta mătuşă, pe care o socotea interesată, prezumţioasă, ipocrită, uşuratică.

Iulius. ar fi trebuit să se considere copleşit de darurile zeilor. Era sănătos, bogat, ager la minte, căsătorit cu o fată superbă, Când intra la braţul ei într-un restaurant sau în sala vreunui teatru, privirile se îndreptau autómat asupra lor. Se mai ridicaseră glasuri deopotrivă cu al Hyacinthei, care îi aduseseră critici destul de aspre. Cică, la bătrâneţe, se lăsa dus de nas de o ştrengăriţă. căreia i-ar fi, ştat mult mai bine să danseze prin baruri cu tineri” de-o seamă cu ea, decât să facă pe soţia unui om ceva mai vârstnic decât propriul ei părinte.

Odată cu trecerea anilor, Iulius realizase, cu oarecare aprehensiune, că o nevastă tânără necesită nu numai bijuterii, automobile, blănuri scumpe şi o ambianţă de mare lux, ci prin natura ei pretinde şi împliniri pe tărâm intim. Ori Iulius nu mai era la vârstaposibilităţilor maxime. După fiecare asalt amoros –, mai mult sau mai puţin reuşit – r organismul său necesita pauza de circa trei sau patru zile până ce îşi refăcea prea plinul energiei genetice. Din delicateţe sau poate din respect pentru soţtil ei, Isolda nu-i

reproşase niciodată oarenţele-i erotice. Dar el realizase, cu jenă şi tristeţe, că deşi libidoul nu-i scăzuse, executarea actului sexual îi crea dificultăţi crescânde. Îngrozit la gândul că Isolda ar putea fi tentată să-şi caute alt bărbat, capabil să o satisfacă pe deplin, o acoperea cu daruri costisitoare „extravagante, căutând să-şi precumpănească cel puţin în acest chip deficienţele fizice.

Preocupările lui sentimentale – nu-i împiedicau însă a-şi îndeplini riguros atribuţiile la Bancă. Se întrecea pe sine însuşi, depunând o activitate neobosită şi extrem de fructuoasă, spre a străluciâân ochii soţiei sale cel puţin sub acest aspect utili ţarist.

Isolda nu părea impresionată nici de darurile, nici de meritele lui profesionale. Cea mai mare parte din timp şi-o petrecea citind romane de dragoste, ascultând pe discuri muzică pop, ori delectându-se cu filme romantice înregistrate pe casete video. Trăia într-o lume a visurilor, populată de personaje fictive culese de prin cărţi dar mai cu seamă din lumea ecranului. Îşi făurise o existenţă imaginară – paralelă cu cea reală – fiindcă soţul ei, foarte ocupat cu operaţiile bancare, rareori găsea vreme să o scoată în lume, şi atunci numai în compania unor bancheri de vârsta lui, familişti, cu turme de copii şi de nepoţi. Placiditatea, indolenţa ei, nu puteau. decât. să-l incinte pe Iulius, căci îi asigurau liniştea sufletească, atât de necesară limpezimii minţii. puăă în slujba sporirii prosperităţii propriei familii, a Băncii şi a întregii comunităţihelvetice…

De întâlnirea lui cu Leon avea să depindă, viitoarea lor orientare financiară, ÎI găsi pe fratele său în pat, dârdâind datorită febrei, deşi era înfăşurat ca o sarma într-un halat matlasat de mătase moarată. Pe noptieră erau aliniate tot felul de medicamente antigripale. Când îl văzu pe Leon, congestionat la faţă, cu o scufie moţată adâncită pe frunte, zgribulit, deşi îl mai acoperea şi o plapumă respectabilă peste care – trona o pilotă pufoasă, Iulius avu impresia că se vede pe sine însuşi într-o fantastică oglindă.

Îl trecură şi pe el fiorii, iar o bruscă durere de cap apucă să-i stoarcă creierii.

Cu un efort reuşi să se elibereze de aceste false simptome, şi să se reculeagă spre a relata cu exactitate fratelui său discuţia purtată cu Shalnnon. Temperatura ridicată şi migrena nu reduseseră luciditatea profesională a lui Leon. După ce cântări argumentele prezentate de fratele: său cu imparţialitate de tehnician, optă pentru o soluţie pozitivă.

În definitiv de ce nu am accepta oferta lui Shannon? Vântul bate în pupa arabilor. Ne sunt sau nu simpatica, asta e altă problemă. Poate că prodigioasă lor prosperitate se va stinge pe neaşteptate ca un foc de paie. Va fi destul să se descopere o nouă sursă de energie, ca lumea OPEC-ului să se miruiască peste noapte. Până atunci arabii şi aliaţii lor constituie o forţă deloc neglijabilă. Nu vezi? încetul cu încetul pun mina pe levierele de comandă în mai toate domeniile; economiei Occidentale. Fiat şi Krupp au trecut sub controlul lor. Mai toate marilehoteluri pariziene, culminând cu Ritz şi cu Georges V au intrat în patrimoniul arabilor. Aceiaşi ofensivă islamică se dezvoltă la Londra, iar de curând a ajuns să capete proporţii şi la New York. Toate aceste frământări în domeniul economiei dau naştere la imense mişcări de capitaluri. Noi de ce ne-am ţine în rezervă? Respectul nostru pentru tradiţie, pentru păstrarea supremaţiei lumii albe, pentru fair play, nu-şi mai are azi rostul. Arabii sunt la putere? De ce să nu profităm de pe urma lor? Angajându-ne cu ei, în combinaţii mai mult sau mai puţin ascunse, intrarăm dans le vent, dacă mi-e permis să folosesc un termen la modă-Te-ai gândit la ce se va întâmpla dacă într-o zi guvernele occidentale înspăimântate de invazia economică arabă vor începe să le naţionalizeze bunurile?

Nu vor aplica această manevră, Iulius, atila vreme cât arabii vor fi capabili să treacă la represalii, închizând robinetul petrolului.

Crezi că occidentalii exasperaţi de monopolul

internaţional ăl OPEC-ului nu vor fi tentaţi să folosească mijloace mai tari? Militare de pildă?

Atâta timp cât ruşii vor fi gata să intervină în sprijinul arabilor, pentru a pune beţe în roatele occidentului, acesta: se va feri de aventuri militare.

Deci eşti de părere, Leon, că un război generalizat în viitorul apropiat nu este posibil?

N-am spus asta. Este posibil?: dar nu probabil. Oamenii de Stat vor cugeta de zece ori înainte de a se lăsa târâţi în acţiuni ireversibile. Există un factor imponderabil. Opinia publică, emotivitatea maselor, forţa lor explozivă. În Iran, ai văzut cum l-au măturat pe şahinşah? Opinia publică, susceptibilă să se entuziasmeze pentru o modă trăsnită, pentru un curent literar nou, pentru o idee, este tot atât de capabilă să se aprindă pentru cine ştie ce problemă politică. Iar agitatorii de profesie atâta aşteaptă. Oamenii politici târâţi de marele val nu vor mai putea da înapoi. În încheiere, pe mulţi dintre ei – care azi fac să se cutremure omenirea cu declaraţiile lor belicoase – îi vei vedea atârnând în ştreang, dacă. bineînţeles vei apuca teafăr sfârşitul conflagraţiei.

Am mers prea departe cu speculaţiile, Leon.

Bun. Să revenim la oile noastre! Sunt de părere să acceptăm formula lui Shannon. În definitiv Banca noastră serveşte interesele atâtor p gangsteri şi mafioţi de dincolo şi de dincoace de Ocean, încât un mic supliment nu ne poate da peste cap. Atâta vreme cât în ţara noastră secretul bancar va fi respectat riguros, vom putea acţiona fără teamă.

Secretul bancar a început să se fisureze, Leon. Stăruinţele americanilor combinate cu duşmănia Socialiştilor noştri împotriva marelui capital helv etic, vor da până la urma lovitura de graţie mult apreciatului nostru secret bancar.

Atunci ne vom adopta noilor condiţii, dragul meu.

Lui Iulius îi luciră ochii în semn de mare satisfacţie.

Ai răspuns la toate, Leon! Se cunoaşte că eşti fratele

meu!

Prezenţa ta mi-a ascuţit inteligenţa, Iulius. Dovadă că ne completăm… În concluzie acceptă propunerea lui Shannon!

Ştii că deseară suntem invitaţi la Grand Casino de către Weidenfeld.

După cum vezi, eu n-am să pot veni. Mă reprezinţi şi pe mine.

Sunt curios să ştiu cam ce are de gând să ne pro –, pună…

Sau să ne ceară, dragă Iulius. Nu uita că acţiunile grupului său au înregistrat în ultimele zile scăderi semnificative…

Fluctuaţiile acestea sunt în mare parte datorite unor factori economici pe plan mondial. Griza lumii moderne a determinat frământări imprevizibile…

În cazul lui Weidenfeld, trebuie să cobori de la general la special, Iulius.

Poate că ai dreptate, Leon. Am să fiu cu ochii în patru.

Weidenfeld e cu ochii în şaisprezece, Iulius.

Nu mi-e frică, frate, Sunt vulpe bătrână.

Uneori vulpile tinere sunt mai viclene decât cele bătrâne… Eşti invitat cu Isolda?

Da. Când i-am spus Isoldei că vom cina la Grand Casino, s-a bucurat ca un copil.

Extraordinară femeie, Iulius! Tânără, cuminte, frumoasă…

Acumte. las, Leon! mai am treabă la Bancă. Ştii, lipsa ta se resimte.

…

— Mă. flatezi, Iulius. Dacă eşti tu acolo, n-am grijă.

Iulius se ridică de pe scaun:

Mă întreb, Leon, dacă ar reuşi cineva vreodată să ne învrăjbească…

Este oare cu putinţă să se certe plămânul drept cu

plămânul stâng al aceluiaşi organism? Ventricolul drept cu ventricolul stâng al aceleiaşi inimi?

Iulius părăsi reconfortat locuinţa fratelui său. Era pregătit să-şi încerce puterile minţii nu numai cu Weidenfeld, dar şi cu cei mai şireţi arabi din lume…

Luna rotundă că un schweitzer luminos, stropea cu argint undele molcome ale lacului Leman. Jet d'eau-ul gigantic din preajma cheiului Gustave Ador repezea spre

23 – Oameni în Rolls-Royce cer jerbe de apă, într-o feerie de culori scânteietoare, asemenea croselor de egretă ce împodobesc turbanul unui maharajah acoperit cu diamante, topaze, rubine şi smaragde. Văzut de pe terasa ornată cu flori a Cazinoului, podul Mont Blanc părea un magnific curcubeu aruncat peste apele lacului. Cheiurile Genevei, subliniate de puzderia de lumini aşternute peste clădirile decorate cu reclame jucăuşe, purpurii, albastre, verzi, chilimbării, zvârleau asupra Lemanuluidâre incandescente îngemănate cu argintul rece al lunii.

Pe marea terasă a: Cazinoului: orchestra de dans revărsa torente de armonii asupra meselor ocupate până. la ultima, de noctambuli în veşminte de seară.

Pentru Isolda, aşezată între soţul ei şi David Weidenfeld, întreaga ambianţă avea un parfum de sărbătoare.

— Venea aţit de rar ila Cazinou: încât ocaziile puteau fi numărate pe degetele unei singure mâini.

Weidenfeld în calitate de amfitrion, alcătuise, laolaltă cu Maître d'Hôtel-ul, un menu cu specialităţi franceze de Un rafinament dus la exces.

4Străinii în trecere prin Geneva, preferă în general bucătăria localnică, spuse Iulius, impresionat de cele trei liste, întocmite ad-hoc, tipărite eu litere de aur şi puse la vedere în faţa fiecărui couvert. 11 uluise mai cu seamă iniţialele amfitrionului, DB", înlănţuite într-un foarte baroc blazon cu iniţialele lui Iulius „IL". Extravaganţele acestea le-aţi făcut numai pentru noi, constată laudativ, dar şi cu o umbră de critică, elveţianul, adept al cheltuielilor

măsurate.

— Am avut în vedere numai delectarea gustului dumneavoastră şi al stimatei doamne, Herr Langer, replică plin de galanterie amfitrionul.

Isolda înclină din cap, flatată. Nu era deprinsă cu asemenea atenţii. Dăvid Weidenfeld, la 40 şi mai bine de ani, arăta cu mult mai tânăr. Avea siluetă şi statură înaltă, spre deosebire de Iulius, pirpiriu, scund şi cu burtică gdgoneaţă, Ochii să-i migdalăţi, de semit, umezi, catifelaţi, cu priviri languroase, o fascinau. Gesturile-i pline de eleganţă, smokingul alb de o cupă italienească, brăţara-i de aur masiv, chevalier-a încrustată eu un diamant rotund şi strălucitor ca un soare în miniatură, îl asemu-… iau cu personajele din romanele şi filmele îndrăgite de Isolda.

Deşi vinurile servite, toate de colecţie, aveau o savoare şi un buchet irezistibil, Iuliusse mulţumea să soarbă câte puţin, spre anu-şi pierde controlul asupra minţii. Conversaţia întreţinută cu vervă cu Weidenfeld, se învârtea în jurul subiectelor agreabile femeilor cu preocupări puţine: modă, filme „cărţi, flori, la care se adăugau cancanuri în legătură cu viaţa intimă a vedetelor rampei, ecranului, politicii, spre delectarea Isoldei care asculta cu gura deschisă.

La un moment dat Iulius fu pătruns de un fior de gelozie. Soţia lui nu-l privise niciodată cu o plăcere atât de vizibil oglindită pe chipul ei. Sorbea fiecare cuvânt al amfitrionului. Iulius socoti că sosise. momentul să intre în scenă. Fiindcă zona preocupărilor şi cunoştinţelor lui nu depăşea lumea finanţelor, îndrumă conversaţia pe făgaşuri accesibile lui.

Am citit în presă; Herr Weidenfeld, că eşti pe punctul de a te lansa în arenă, pentru acapararea unui grup de hoteluri londoneze, precurm şi a unor insuliţe în Indiile de Vest.

Vreau să pun temeliile unor staţiuni balneare de mare lux, care să concureze cu succes tot ce s-a realizat până acum în domeniul turismului de clasă înaltă, Herr

Länger. Hoteluri accesibile numai oamenilor cu punga plină, cazinouri, jocuri de noroc automate, curse de ogari, competiţii sportive de mare succes în special tennis, echitaţie, golf, yachting, apoi dancinguri, spectacole de mare montare „concerte, expoziţii de modă, galerii de Artă, librării de lux şi tot felul de atracţii menite să aducă venituri fabuloase.

Ce frumos! exclamă simplist Isolda, făcând să defileze prin închipuirea ei imagini paradiziace stârnite de expunerea amfitrionului.

Interesant, foarte interesant! rosti, din ce în ce mai indispus Iulius. Îmi permit să-ţi atrag însă atenţia că te angajezi într-o afacere împănată cu riscuri; Ai văzut ce-a păţit Hofmayer, directorul filialei „B.A.S.A”, de aici, din Geneva? S-a lăsat antrenat în edificarea unor staţiuni de vară în Italia, şi în Spania. Rezultatele sunt vizibile. Dezastru financiar, anchete, faliment, puşcărie…

Weidenfeld schiţă un gest de nepăsare:

Hofmayer a săvârşit o serie de imprudenţe, menite fatalmente să-l coste scump. S-a lansat într-o afacere de o anvergură disproporţionată cu posibilităţile lui financiare. Eu mi-am asigurat un spate solid. Am băgat în această afacere peste un miliard de dolari. Pot să-ţi fac o indiscreţie, dar să rămână între noi!” Bank of America înd South Asia” mi-a furnizat recent 200 de milioane de dolari pentru aceste investiţii de mare viitor. Aş fi dispus să ofer şi Băncii dumneavoastră posibilitatea de a realiza beneficii substanţiale…

Regret, Herr Weidenfeld, dar pentru moment disponibilităţile noastre au fost angajate într-o serie de împrumuturi pe termen lung, acordate unor concerne siderurgice…

Foarte bine. Dacă nu vreţi să participaţi direct la afacere, daţi-mi un împrumut pe termen scurt. V-aş asigura o dobândă frumoasă, de pe urma căreia „Banca Langer Frères” ar avea numai de profitat.

Iulius îşi ascuţi auzul şi mintea. Weidenfeld săvârşise

o greşeală, arătându-se atât de mărinimos faţă de fraţii Langer. Graba cu care le oferea beneficii, ori dobânzi grase, îi dezvăluia slăbiciunea. Iulius ştia că „Bank of America and South Asia" furnizase un împrumut masiv lui Weidenfeld, dar mai ştia că în culise circulau zvonuri ciudate în legătură cu unele dificultăţi pe care acesta lo-ar fi întâmpinat recent. Se spunea de pildă, că bancherul milanez Tomasso Scarponi s-ar afla într-o serioasă jenă financiară, datorită eşuării unor combinaţii imobiliare cu Weidenfeld.

Cu un fel de răutate sadică, abil ascunsă înapoia unui interes manifestat făţiş, i se adresă binevoitor:

— TCam ce sumă v-ar fi necesară, Herr Weidenfeld?

Financiarul american înregistră în seismograful său lăuntric vibraţia bizară din glasul invitatului.

Ce rost are să mai discutăm această chestiune? Dacă aş fi presat, aş solicita un împrumut suplimentar lui Roland Chendler. Ar fi fericit să mi-l acorde. După urma mea „B.A.S.A". a înregistrat mari profituri în ultimii ani.

Şi noi v-am furnizat împrumuturi pe termen lung, Herr Weidenfeld.

Exact, dar de ordinul milioanelor, Herr Langer. Aţi primit până acum dobânzile la timp, nu-i aşa?

— Nu am avut cu nimic a ne plânge, Ilerr Weidenfeld.

Atunci să îngropăm triviala chestiune a împrumuturilor – trivială pentru urechile senzitive ale soţiei dumneavoastră – sub greutatea unei salate de fructe cu Maraschino. De acord, Frau Langer?

De acord! ciripi Isolda excitată.

Iulius se întunecă şi mai mult. Mica lui răutate eşuase.

Îmi permiteţi să invit pe soţia dumneavoastră la dans?

Mda… de ce nu! replică brusc îmbufnat Iulius.

Weidenfeld se înclină în faţa Isoldei, et & lându-şi într-un zâmbet dantura strălucitor de albă:

Îmi acordaţi acest tango, Frau Langer?

Cu plăcere, Herr Weidenfeld, clipi ea des, teribji de emoţionată.

Sub privirile mânioase ale lui Iulius, începură să danseze. Amfitrionul se mişca elegant, vioi ca un tânăr, ţinând-o în braţe cuvizibilă voluptate pe Isolda, spre gelozia şi exasperarea crescândă a soţului abandonat la masă. Era furios fiindcă şi Isolda dansa foarte frumos. Până acum nu o văzuse niciodată dansând. Legănările şoldurilor ei în ritmul imprimat de paşii lui – Weidenfeld îi păreau indecente.

Când tangoul se încheie şi perechea se înapoie la masă, Iulius rosti morocănos:

Isolda, deşi mi-ar fi plăcut să mai rămânem în compania prietenului nostru, va trebui să ne retragem. Mâine dimineaţă am o conferinţă foarte grea…

Isolda îi surâse cu drăgălăşenie: – râum vrei tu, dragul meu!…

În ochii ei citi o iubire care-i risipi temerile.

Înseninat, îşi luă rămas bun de la Weidenfeld.

Sper să ne revedem în curând, prietene!

Regret, Herr Langer, dar mâine în zori plec la Viareggio. Am – să revin la Geneva abia către sfârşitul lunii viitoare.

Atunci vei fi invitatul nostru, Herr Weidenfeld.

Vă mulţumesc anticipat pentru amabilitate.

Se despărţiră, strângându-şi bărbăteşte mâinile. Castă, Isolda se mărgini să-l salute pe american cu o uşoară înclinare a capului, în noaptea aceea Iulius simţi nevoia să se arate cât mai tandru faţă de soţia sa. În prezenţa lui Weidenfeld avusese pentru întâia oară revelaţia frumuseţii ei. Până acum văzuse în că o simplă fetişcană dezirabilă, dar încă necoaptă. S-ar fi zis că Weidenfeld dăduse Isoldei imboldul să se dezvolte peste noapte, ca acele flori exotice superbe, dar cu existenţă efemeră.

Stârnit, o dezbrăcă, lăsând-o goală, ceea ce nu i se

mai întâmplase din noaptea nunţii. În concepţia lui actul dragostei, vulgar dar necesar organismului, trebuia expediat cât mai repede. Demnitatea-i de soţ care se respectă nu-i permitea să apară nud în faţa Isoldei. De data aceasta făcu excepţie. Ciudat! Pentru prima dată în existenţa-i conjugală încercă un simţământ de voluptate. Îşi făgădui ca să repete în viitor această magnifică experienţă.

Obosit – încântătoare oboseală – se culcă, în Vreme ce duşul din camera de baie fâşia, şiruind pe corpul sculptural al Isoldei. Iulius adormi, iar somnul îi fu legănat de vise frumoase.

Dimineaţa se trezi în zori, aşa cum era deprins din anii copilăriei. Se ridică în capul oaselor, se întinse de îi pârâiră oasele, se scărpină în cap, apoi îşi întoarse privirile spre patul îsoldei. Voia să admire încă o dată comoara recent descoperită. Dar patul era gol.

„E la baie" îşi zise, trăgând cu urechea la foşnetul familiar al duşului. Auzul lui nu înregistră însă decât tăcerea.

Coborî din aşternut, îşi îmbrăcă halatul peste pijamaua de bumbac cu dungi violete, şi dădu să se îndrepte spre camera de baie. Privirea îi căzu asupra Unei foi scrise, aşezată la vedere pe masa de toaletă, între o perie de păr şi o pilă de unghii. Luă intrigat foaia, apoi îşi căută, ochelarii. Îi găsi pe noptieră. Săgetat de o bănuială îşi aruncă privirile asupra rândurilor scrise cu litere scâlciate, copilăreşti.

„Scumpul meu Iulius.

„Te las. cu bine. Regret că a trebuit să te părăsesc. Ai fost un soţ iubitor şi bun. M-ai răsfăţat întotdeauna, ca pe o fetiţă, dăruindu-mi bomboane şi jucării. Am întâlnit însă un bărbat care a ştiut să trezească femeia din mine, simţurile adormite atâta vreme, dragostea latentă pe care tu n-ai fost în stare să o descoperi, să o cultivi, să o înfloreşti. Îţi voi păstra întotdeauna o amintire afectuoasă, filială, – Dacă plecare mea te-a mâhnit, iartă-mă. Ţi-am

lăsat discurile şi casetele. Să le asculţi din când în când, gândindu-te la mine. Nu încerca să mă cauţi. Chiar dacă ai să mă găseşti, n-am să mă mai întorc la tine. Cel mai potrivit lucru ar fi să intentezi acţiune de divorţ. Ar fi mai uşor pentru amândoi dacă am încheia acest capitol din viaţă, ca nişte oameni civilizaţi, capabili să rămână prieteni.

Adio, dragul meu Iulius!

A ta prietenă pe veci, Isolda".

Lentilele ochelarilor lui Iulius se aburiră la căldura umedă a lacrimilor sale. Lacrimi de durere, de ciudă, de mânie neputincioasă. Weidenfeld îi plătise cu dobândă înmiită respingerea împrumutului solicitat. Iulius regretă cumplit neghioaba lui hotărâre de a accepta invitaţia americanului la Gr and Casino. Dacă n-ar fi intervenit omul acesta nefast în viaţa lui, Isolda i-ar fi fost şi acum o soţie respeltoasă, iubitoare. Dar ticăloşia evreului nu va rămâne nepedepsită. Iulius Langer şi fratele său Leon, vor şti să spele n onoarea familiei întinată de David Weidenfeld.

Formă la telefon numărul geamănului său. Îi răspunse vocea unui servitor.

Casa Leon Langer! Cu cine doriţi să vorbiţi?

Aici Iulius Langer. Vreau să vorbesc cu fratele meu!

Bună dimineaţa, Herr Langer. Un moment.

Peste câteva momente, Iulius auzi în receptor glasul răguşit al lui Leon.

Ce-i cu tine, Iulius? Nu te-a lăsat să dormi perspectiva discuţiei de azi cu Shannon?

Despre altceva am vrut să-ţi vorbesc. Îl înecă plânsul: Despre Isolda…

*

* * *

Nu concep să mă rup de California! declară cu emfază Tim Stephney, trecându-şi mâna prin plete. Big Sur rămâne marea mea sursă de inspiraţie, Olympul zeităţilor care mă călăuzesc pe făgaşul misterios al culorilor divine, microcosmosul capabil să stârnească vie creativitatea

geniului meu!…

— Făcu o pauză, pentru a-şi da un reSpiro necesar zăgăzuirii tumultului său lăuntric. Cele două starlete, blonde, înalte, subţiri, cu picioare lungi şi sâni mici, identice ca nişte surori gemene, îl ascultau uluite de verva lui. Aproape un sfert de oră perorase. Acum, istovit ca un marathonist după o cursă lungă, îşi adună puterile pentru un ultim efort verbal:

Atelierul meu din Monterey. adăposteşte altarul închinat culorii, pe care depun neobosit ofrandele talentului meu. Acolo sunt gata oricând să vă primesc, spre a imortaliza pe pânză trupurile voastre eliberate de povara veşmintelor.

Tăcu epuizat, plecându-şi modest ochii în faţa – frumuseţii lor orbitoare. Starletele îi aplaudară, atrăgând atenţia celorlalţi invitaţi grupaţi în preajma piscinei de marmură; verde, în care se bălăceau goale, câteva fete.

Leonard Goldstein, amfitrionul: îmbrăcat în blazer şi pantaloni albi, asortaţi cu un fular albastru veneţian, se ivi la braţul Ritei Hastings, actriţă mai puţin cunoscută pentru apariţiile ei pe ecran, dar cu o confirmată reputaţie de bachantă modernă. Urâţenia lui respingătoare – aducea cu un rechin gata să-şi înhaţe prada – câştigase graţie milioanelor lui, patina unei „fizionomii interesante”.

Am hotărât să fac o mare favoare prietenilor mei, aici de faţă, deschizându-le porţile sanctuarului închinat: colecţiei „Leonard Goldstein”.

Aplauze politicoase se ridicară din rândurile oaspeţilor, (usre. se încolonară docili în urmă ahifitrionului deschizător de drum. Starletele blonde uitară brusc de prezenţa lui Tim Stephney, „genialul boem” din Monterey, şi întorcându-i spatele, se avântară după colecţionar.

Raphael Lyons, un tânăr coafor de dame, lansat într-o ascensiune. fulgurantă datorită patronajului W’andei Goldstein, comoda şi extrem de moderna. soţie a lui Leonard Goldstein se plecă la urechea prietenului său Tim, de care-l apropia o comună şi nestăpânită sete de

parvenire.

Arunci perle scroafelor! exclamă dispreţuitor, folosind o variantă a dictonului „Margaritas ante porcos”, spre a-şi consola prietenul rănit. În amorul propriu de dezerţiunea. starletelor.

Tim îi mulţumi cu un zâmbet:

Vulgul şi arta adevărată sunt două noţiuni care se exclud!

Greşeşti, replică amicul său. Femeile şi arta sunt noţiuni care se exclud. Există oare pe lume o compozitoare de talia lui Mozart sau a lui Beethoven, o pictoriţă de nivelul lui Van Gogh ori a lui Modigliani, o poetă de rangul lui Baudelaire sau a lui Rimbaud?

Tim surâse iarăşi. Cunoştea repulsia prietenului său faţă de femeile savante. Uneori se şi întreba cum de o cucerise Raphaël pe Mrs. Goldstein? Cert era că notorietatea acestuia în lumea filmului ajunsese la un stadiu atât de înalt, încât nu i se mai spunea decât Raphaël, asemenea strălucitului său tiz din epoca Renaşterii, al cărui nume de familie – intrat în umbră – a rămas cunoscut numai amatorilor de artă şi oamenilor cu un anumit nivel intelectual. Raphaël îl introdusese pe Tim în societatea amestecată frecventatoare a reuniunilor lui Goldştein.

Când ai să te deprinzi cu ritualul acestor petreceri, n-aJre să te mai mire faptul că de fiecare dată ai să fii invitat să admiri colecţia de tablouri a amfitrionului. La pictură nu sunt extraordinar de priceput, dar după câte mi s-a spus, poţi găsi aici piese foarte valoroase.

Spre deosebire de Tim, care-şi clama talentul şi cultura, Raphaél citea enorm de mult, spre a se înfăţişa onorabil clientelei şale extrem de pretenţioase, cât şi lumii mondene şi „artistice în mijlocul căreia fusese introdus. Actriţele şi doamnele din middle şi upper society coafate de el, erau amatoare de cancanuri, de anecdote deocheate, de vésti senzaţionale, pe care le savurau cu voluptate. Dar când Raphaël le vorbea despre ultimele romane, piese de

teatru, concerte de muzică clasică sau pop, spectacolele de balet ori expoziţii de arte plastice, îl ascultau cu admiraţie, spunându-şi că este un privilegiu să fie servite de un tânăr atât de cultivat. Dar toate acestea erau întrecute de talentul de hair stylist al lui Raphaël. Niciun coafor din Los Angeles nu reuşea să aranjeze părul clientelor în coafuri atât de armonizate cu personalitatea fiecăreia.

Cu sprijinul financiar al Wandei Goldstein îşi deschisese un atelier de coafură pe Wilshire Boulevard, în inima celui mai elegant cartier din Los Angeles. Idealul lui era să atingă celebritatea răposatului Jay Sebring, coaforul vedetelor, dar să fie scutit de sfârşitul lui tragic, survenit în masacrul de la Cielo Drive. Asemenea lui Sebring, deschisese şi o secţie rezervată irizării bărbaţilor, recrutaţi mai ales dintre stelele filmului…

Deopotrivă cu Tim, se trezise pe lume într-un orăşel durat în plin deşert, Lathrape Wells, Nevada. Condiţiile vitrege de acasă – tastă alcoolic, mamă nevrozată, doi fraţi mai mari înhăitaţi cu toţi derbedeii din localitate – îl siliseră să-şi caute norocul pe alte meleaguri mai ospitaliere. La 15 ani plecase la drum, fără să dea socoteală cuiva. Fiindcă avea oroare de pustiuri, îşi căutase refugiul în înfloritoarea Californie. Rătăcise câteva luni prin oraşele de pe coasta Pacificului, dornic să-şi găsească un rost. Norocul îi călăuzise paşii la Los Angeles, unde fizicul său plăcut îi uşurase angajarea într-un atelier de coafură. Acolo îşi însuşise rudimentele meseriei. Spre deosebire de colegii săi, amatori să trudească puţin, dar să petreacă mult, se dedicase, carierei alese, afirmându-se ca un autentic artist. Îşi făcuse relaţii preţioase şi îşi asigurase în final protecţia Wandei Goldstein, care îi deschisese porţile faimei, ale succesului. Surprinzător era faptul că nu-i ceruse nimic în schimb. Exista totuşi o explicaţie; neavând copii, simţise nevoia să-l protejeze pe Raphael, să-l îndrumeze, să facă din el un om. Intrigat de interesul arătat de Mrs. Goldstein, încă de la primele lor contacte, băieţandrul din Lathrape Wells se aşteptase” să i

se ceară contraservicii. Multe din clientelele mature şi foarte bogate ale atelierului vedeau în băieţandrii care le slujeau nişte agreabile surse de plăceri, folosite ocazional şi fără mari cheltuieli. Wanda se mulţumise să fie tratată ca o regină de către Raphael, Să râdă de glumele lui, să se bucure de suooesele-i tot mai răsunătoare, să-l ajute la nevoie. Soţul ei o acuza de frigiditate. „Wanda este frumoasă, rece şi inacceptabilă ca luna”, se plângea prietenilor, dar mai ales multiplelor femei tinere care-i trezeau luxura. Mrs. Goldstein îl lăsa să-şi facă mendrele, înclinaţiile ei având altă orientare. Îi plăcea de pildă să-şi păstreze frumuseţea – în ciuda vârstei – să fie elegantă, să poarte bijuterii, să joace cărţi pe sume mici, să citească romane sentimentale şi mai cu seamă să vadă filme în cantităţi industriale.

Leonard ştia că „soţia sa cheltuieşte mulţi bani pentru înzestrarea lui Raphael, dar nu se formalizase. Lăsând-o să-şi satisfacă nestingherită acest inofensiv capriciu, îşi asigura propria lui linişte şi libertate.

Prevăzător şi diplomat totodată, Raphael începuse să restituie trimestrial Wandei în rate miei, împrumuturile primite, de îndată ce atelierul său din Wilshâre Boulevard începuse să-i procure beneficii. Când primise cel dintâi cec, Wanda se înduioşase până la lacrimi, îl sărutase matern pe Raphael şi îl rugase să nu-şi facă o problemă din această chestiune. Fără să-i spună, depusese suma prevăzută în cec la „Bank of American and South Asia”, în contul lui Raphael, rezervându-şi pentru mai târziu bucuria altruistă de a-i împărtăşi, plăcuta veste.

La 23 de ani, Raphael era pe punctul de a deveni o personalitate în lumea! ultra sofisticată a Los Angelesului. Într-un timp relativ scurt, devenise dintr-un nimeni un cineva. Asemenea transformări, posibile mai cu seamă în poveşti, trebuiau împărtăşite şi concetăţenilor săi din Lathrape Wells. Pentru că nu se îndurase să scrie alor săi – maică-sa, singura fiinţă din familie la care ţinuse sincer, murise curând după evadarea lui în lumea largă – se

gândise că cel mai potrivit lucru ar fi să-l cheme la Lea Angeles pe Tim, şi prin aceasta să-şi facă reclama dorită.

Pe Tim îl redescoperise cu un an în urmă, în cursul unei plimbări cu maşina lui personală prin Monterey. Dădea tocmai o raită prin Custom House Piaza, acea încântătoare esplanadă de pe malul oceanului, unde Asociaţia Artiştilor din Monterey. Îşi expunea periodic producţiile plastice, când îl zărise pe Tim, care supraveghea. Un stand cu tablouri pictate de colegi din colonia sa. Se îmbrăţişaseră chiuind, îşi depanaseră disparate amintiri din copilărie şi îşi făgăduiseră să se revadă. Atunci avu-lsese Raphael ideea de a-l pofti la Los Angeles spre a-l epata cu realizările lui. Ispitit de perspectiva unor relaţii făgăduite cu largheţe de prietenul său, Tim acceptase invitaţia.

În acest mod ajunsese tânărul pictor să frecventeze reuniunile lui Leonard Goldstein.

Aveai un prieten la Monterey, Tim. Era pictor ca şi tine. Îl chema… Red. Da, Red îl chema.

Exact. Bun băiat, rosti cu îngăduinţă. Avea însă o imaginaţie bolnăvicioasă. Aşternea pe pânză numai coşmaruri.

Dar ce coşmaruri, exclamă Raphael extatic. Mă cutremuram ori de câte ori mă uitam la ele! Te înfăşurau în fantasmele lor, te copleşeau, te rupeau de lume, te aruncau în abisuri ameţitoare!… Mă înfior şi acum când mă gândesc la tablourile lui…

— M-da, avea oarecare talent, dar prpa îl imita pe Bosch, pe Munch… Nu ştiu pe unde o mai fi hoinărind. Şi-a luat lumea în cap, după ce i se acceptaseră nişte tablouri la Galeriile Steuben, U11 nebun. Şi-a părăsit şi iubita. Fată unui bancher. Frances o chema. Se topea după Red. Mă întreb ce găsise la el. Nici despre ea nu mai ştiu nimic.

Hello, Raphael! se auzi un glas cu inflexiuni calde, mângâitoare.

Raphael întoarse surprins capul.

Hello, Jill! Ce a cu dumneata? Te ştiam în Europa! îmi

dai voie. să-ţi prezint pe prietenul meu, pictorul Tim Stephney!!

Tim îi sărută mâna după moda europeană, apoi îi şopti cu patimă teatrală, privind-o drept în ochi:

— Prinţesă eşti cea mai frumoasă femeie din lume! Joci în filme, nu-i aşa?

Da! Urmează să fiu distribuită într-o producţie nouă „International Pictures”. De aceea am şi renunţat la o încântătoare vacanţă în Elveţia.

Tim, ia aminte! interveni Raphael. Silfida aceasta va deveni, mai devreme decât îţi închipui, o celebritate a lumii filmului...

Mulţumesc. Raphael! M-aş bucura dacă te-ar auzi Frankfurter...”. – t

Cine e Frankfurter? întrebă Tim.

Cel mai antipatic producător general pe care l-a îndurat vreodată Hollywood-ul, explică actriţa.

Am o idee, prinţesă, rosti cu emfază boemul din Monterey. Lasă-mă1 să te pictez goală! făcu un gest larg: Veneră americană ieşind din valurile Pacificului!... Fantastic, Mirobolant! Pânza expusă la Galeriile Steuben ne va face pe amândoi celebri!... Şi ne va uni poate c. u lanţurile iubirii! Eu sunt gata să-ţi aştern inima mea la picioare, aşa cum Raleigh şi-a aşternut pelerina în calea reginei Elizabeth. Vrei să facem împreună o călătorie în paradis?

Jill îl asculta surâzând cochet. Pictorul acesta slăbănog ca un cocostârc nu era genul ei. Complimentele lui H făceau totuşi plăcere. Deodată zâmbetul îi pieri de pe buze:

— Iată-l şi pe Frankfurter! Când îl văd mi se încrâncenează pielea de parcă m-aş afla în faţa unui crotal care-şi agită clopoţeii din vârful cozii... Acum stă de vorbă cu Simon Miles. Alt crocodil... Cu superbă nepăsare, pun la care existenţa sau pieirea noastră...

Şi Miles a sosit recent din Europa, preciză Raphael.

Azi de dimineaţă a venit la mine să-l tund. Mi-a spus că ţine neapărat să mi se încredinţeze. A auzit că fac minuni. I-am privit mutra şi occiputul. Arăta ca un broscoi, cu câteva fire de păr în creştet. Întreaga mea artă nu poate transforma un broscoi în Adonis. Dacă aş avea o baghetă magică, poate că aş reuşi şi acest tur de forţă… Când eram copil, aveam mania să răscolesc prin podul casei părinţilor mei. Odată am dat peste un vraf de reviste vechi. Am găsit în paginile îngălbenite, nişte desene înfăţişând pe un profesor pedant, chel, cu un singur fir de păr pe scăfârlie, dar al dracului de simpatic. îl chema Nimbus. Odată s-a dus la frizer şi a cerut să fie tuns. cu cărare la mijloc. Imperturbabil, frizerul a luat briciul, a tăiat firul de păr în două – în lungul său – o jumătate a periat-o pe dreapta, iar cealaltă jumătate a periat-o pe stânga. Profesorul Nimbus s-a privit în oglindă satisfăcut şi a oferit frizerului un bacşiş gras. Cam aşa ar fi trebuit să lucrez şi, eu cu Miles. Numai că în ceea ce mă priveşte, nu primesc bacşiş. Un tuns costă 120 de dolari. Atâta încasa şi Sebring de la clienţii lui cu vază, Montgomery Clift, Cary Grant, Franck Sinatra, Dearî Martin… Destul de scump dar merită, căci înainte de a vrî briciul în părul clientului, îi fac o machetă a capului împodobită cu o perucă pe măsura pilozităţii sale. După cum vedeţi, o serie de operaţii complicate şi mai ales spectaculoase. Mr. Miles a plătit fără să clipească preţul prevăzut în tarif. I-am făcut plăcerea şi l-am tuns. Din nefericire pentru el, tot broscoi a rămas. Un broscoi eu puţin păr.

Ce rău ţi-a făcut de îl deteşti? îl întrebă pictorul.

Nu pot – suferi oamenii urâţi! îi accept în atelierul meu, fiindcă din asta trăiesc, dar nu-mi place să mă ocup de ei! …

Jill nici nu-l mai asculita pe Raphael. Se uita la cei doi producători eu asemenea intensitate, încât le atrase privirile. Jill şi cu însoţitorii ei, încadraţi în şirul de invitaţi care se pregăteau sufleteşte să admire pentru a nu, ştiu câta oară tablourile lui Goldstein, ajunseseră aproape de

intrarea vilei. Frankfurter şi Miles rămăseseră afară. Vechea prietenie a lui Frankfurter cu gazda îi îngăduia să se dispenseze de corvoada contemplării repetate până la saţietate a faimoaselor pânze. Miles îi un* ma exemplul, sub pretext că nu se îndura să-l lase singur. Celor doi producători li se alăturase şi Vernon Woodward, înarmat ca de obicei cu un pahar de whisky.

Când Jill trecu pe lângă cei trei cineaşti, Vernon o salută politicos, Miles înclină din cap, iar Frankfurter se prefăcu a nu o fi observat.

Jill salută scurt şi intră în vilă. Era furioasă. Fusese chemată telegrafic4 a Los Angeles spre a încheia un contract cu „International Pictures”. Se executase, însă de două zile bătea culoarele Studiourilor, fără ca vreunul din executivi să catadicsească a o primi.

Presupunerile lui Jill erau întemeiate. Cei doi producători discutau despre viitoarele filme ale lui – International Pictures”. Pe Woodward îl ignorau. Pentru ei, această glorie apusă a ecranului, nu mai era decât o fosilă, o recuzită vetustă, derizorie. În ochii lor Vernon nu exista, aşa după cum nu existau nici pietricelele de pe alee, decât în măsura în care le auzeau şerâşnitul ori de câte bri le striveau sub tălpile pantofilor.

La Roma domneşte haosul, comenta Simon Miles, în vreme ce fuma un Marlborough King Size”. Moartea neaşteptată; a lui Howkins ne-a lăsat în aer. Zimmerman i-a preluat regia la „Aventurile lui Casanova”, pe care îl va termina în curând, dacă bineînţeles Roy Montgomery va. binevoi să se înfăţişeze pe platoul de filmare.

Am să-l zdrobesc pe individul ăsta! mormăi Frankfurter.

Îl detesta fiindcă Roy îi exacerba conştiinţa propriei sale vinovăţii. Din ziua în care îi mâncase banii, ura lui crescuse în proporţii dementiale. Pierderile de la poker din ultima vreme îl siliseră să se înfrupte şi a doua oară din sumele datorate de Studio lui Roy.

— Dacă nu procurăm urgent două milioane de dolari,

compromitem turnarea „Peregrinărilor lui Ulisse”, zise Miles.

— Weidenfeld ne-a făgăduit fondurile necesare. Nu încredinţez lui Jill Winters rolul făgăduit de Baldwin. până ce Weidenfeld nu-mi avansează milioanele promise.

În privinţa lui Jill nu trebuie să te mai încăpăţânezi, Sol!”

Frankfurter îşi încleştă furios fălcile apoi izbucni:

Toţi îmi faceţi reproşuri pentru această târfă de lux. Dar numai cu Jill Winters nu pot începe filmul. Pe cine distribuim în celelalte roluri?

În primul rând pe Roy Montgomery. Din moment ce amânăm intrarea în producţie a „Peregrinărilor”, să-l ioiosim în „Panică pe Via Veneto”.

Dar rolul diplomatului cui să-l încredinţăm? Burt Robertson şi-a găsit să moară…

M-am gândit la Anthony Quinn, opină Miles. Ori la Richard Burton.

Amândoi sunt ocupaţi.

Ce-ai de spus de Paul Newman, de Burt Lancastrer?

Indisponibili la ora actuală.

Reflectează atunci la Horat Buholz.

Aceeaşi situaţie.

Chiar atunci Goitistein apăru în uşa vilei. Mătură cu privirile teresa şi grădina, spre a se asigura că toţi invitaţii intraseră să-i vadă tablourile. Când îl zări pe Simon Miles îi scăpărară ochii, de parcă ar fi prins un infractor căutat de multă vreme.

Simon, de ce te ascunzi în spatele lui Sol? Vino să-mi vezi tablourile! Să te mai cultivi şi tu! mai ştii şi altceva decât filme?

Miles. suspină, apoi se îndreaptă resemnat spre intrare.

Pe tine te iert, Sol, zise amfitrionul. Tot nu te pricepi la pictură…

Pe Vernon Woodward nu-l luă în seamă. Când Goitistein dădu să intre în casă, însoţit de Miles, auzi

glasul sarcastic al lui Frankfurter.

Eşti sigur, Leo, că printre tablourile tale nu s-au strecurat şi câteva falsuri? Ai auzit, cred, ce a păţit Saint

Fargeau? După cité ştiu, ai cumpărat şi tu câteva pânze de la Galeriile Lecourtois. Ar fi înţelept să le faci o supraexpertiză! –

Muşcă-ţi limba, cobe! se răsti amfitrionul furios şi înfricoşat totodată de perspectivele sumbre deschise de săgeata lansată de Frankfurter.

Producătorul general izbucni într-un râs homeric, în vreme ce gazda şi oaspetele pătrunseră în clădire.

Un servitor se înfăţişe cu o tavă pe care stăteau aliniate cupe cu şampanie; – Un Pepsi! porunci Frankfurter.

Woodward îşi goli paharul cu whisky, apoi luă o cupă cu şampanie. Servitorul se îndreptă şi după puţin timp. reapăru cu paharul de Pepsi.

Producătorul general sorbi câteva înghiţituri. Fără să ia în seamă prezenţa lui Woodward, îşi îndreptă privirile spre soare apune. Văzut de acolo, de pe înălţimile lui Beverly Hills, oceanul se pierdea în zare, incendiat de purpuriul aprins al soarelui în asfinţit.

Dacă; aş obţine rolul diplomatului aş ceda 50% din drepturile mele băneşti, vorbi ca pentru sine Woodward. Din nefericire, în societatea noastră timorată de stafiile virtuţii, nu se mai găsesc oameni capabili să se înţeleagă din ochi. Afacerea Lockheed i-a inhibat pe toţi. America s-a molipsit brusc de o cinste mai a dracului decât râia…

Frankfurter înregistrase la început fără voie apoi cu atenţie crescândă, cuvintele lui Woodward. Mintea lui porni să lucreze febril. Woodward nu aruncase vorbe în vânt şi nici nu-i întindea o cursă. Pentru el un rol ar fi avut semnificaţia unei renaşteri, a unei deseatuşeri. În definitiv ideea nu era tocmai rea. Vernon Woodward fusese un actor de mare clasă. Talentul nu se stinge peste noapte. Îl înăbuşesc cel mult ierburile sălbatice. Dar dacă le pliveşti…

Vernon, ţii realmente să joci iarăşi? îl întrebă Frankfurter cu amicală simpatie. Crezi că ai mai fi în stare?

Glasul lui Woodward răsună sigur de sine, clar, hotărât.

Încearcă-mă, Sol! Încearcă-mă şi n-ai să regreţi!

Va trebui să te lepezi de băutură, Vernon.

— Sunt gata să mă lepăd de băutură, de Dumnezeu şi de Satana, numai să reapar pe platoul de filmare.

Şi dacă dai greş? Mă distrugi şi pe mine!

Woodward se apropie de Frankfurter, şi-l privi în ochi.

60% pentru tine, Sol! Acest argument ar trebui să-ţi fie de ajuns!

Producătorul general zâmbi cu bunăvoinţă.

Ştii bine, Vernon, că te-am apreciat întotdeauna. Dar cu toată autoritatea mea, nu ştiu dacă voi reuşi să zdruncin neîncrederea comitetului directorilor…

70 o/", Sol!

Am să mă mai gândesc, Vernon…

75%! Aş renunţa şi la restul de 25%, dar trebuie; să-mi completez garderoba, să mă întreţin acolo, să fac în sfârşit faţă…

Frankfurter respiră adî-ne.

Mâine la ora prânzului să îmi telefonezi la Studio! Am să fac pentru tine tot. ce-mi va sta în putinţă… Acum du-te! Lasă-mă singur, să-mi adun gândurile!

Vernon Woodward simţi că i se umflă pieptul de o undă fierbinte, chinuitor de plăcută. Emoţia puternică îl înecă, îi umezi ochii, apoi răbufni năvalnic, dându-i aripi, ridicându-l pe culmi extatice… Va avea, un rol! Va avea în sfârşit. un rol! Va dovedi Cordeliei, copiilor, cunoscuţilor, admiratorilor săi de odinioară, că Vernon Woodward, după o lungă noapte, a răsărit din nou, ca soarele în zori…

Se îndepărtă de Frankfurter, apoi plin de neastâmpăr, se urcă în maşina lui – un Buick arhaic, zăngănitor ca şi

cutiile de conserve goale atârnate de automobilul unor tineri proaspăt căsătoriţi – şi apăsând pe accelerator până la fund, străbătu zănatec aleile grădinii şi ieşi în stradă. Coborî panglica asfaltată cu şerpuiri line până la Santa Monica Boulevard, pe care se angajă cotind la stânga. Cu aceeaşi viteză exaltantă se înscrise apoi pe Sari Bernardino Freeway. Nu se va opri decât undeva, în deşert, şi acolo, de faţă cu cerul nocturn, cu stâncile golaşe şi cu singurătatea stelelor, îşi va striga fericirea…

Mahmură, Jill intră în camera de baie, ca să se spele pe dinţi. Era goală sub deshabille-ul de voal „dar astea

24 – Oameni în Rolls-Royce nu avea nicio importanţă. O contraria faptul că de dimineaţă se trezise cu un negru, gol şi el, culcat în pat alături de ea. Nu avea complexe rasiste – pielea întunecată a negrilor făcea chiar un excitant contrast cu pielea ei albă – o indispunea însă prezenţa unui necunoscut. De bună seamă, făcuseră şi dragoste. Tovarăşul ei de o noapte se sculase la rândul său, îi zâmbise arătându-i-şi dinţii albi, puternici şi frumoşi, apoi se îmbrăcase în faţa ei, fără jenă. Era desigur Neonştient de vigoarea, de supleţea corpului său şi îi plăcea să şi-l etaleze. Plecase, stalutând-o cu o fluturare a mâinii. Nu schimbaseră niciun cuvânt. Tăcerea lui, licărirea ironică din ochi, plecarea-i bruscă, erau de-a dreptul insultătoare. După hainele lui – blue jeans, cămaşă roşie, jachetă de piele neagră – nu-şi putea face o idee precisă asupra personajului. Nu-şi amintea nici să fi văzut vreun negru printre invitaţii lui Leonard Goldstein. Ştia doar că băuse mult, aţâţată de comportarea lui Frankfurter.

După ce. Îşi curăţă dinţii îşi umplu baia cu apă fierbinte, apoi turnă deasupra două punguţe cu săruri de baie. Simţea nevoia să-şi spele corpul impregnat parcă de mirosul de transpiraţie al negrului.

Înainte de a-şi lepăda deshabille-ul, îşi consultă ceasul. Se făcuse ora 12. Pierduse toată dimineaţa, fără să treacă pe la studio. Mâniată împotriva ei însăşi, intră în

baie, dar chiar în clipa aceea sună telefonul de pe noptieră. Fu ispitită să nu răspundă apoi se răzgândi. Scuturându-se ca un căţel ud, străbătu dormitorul şi puse mâna pe receptor:

Jill Winters, la aparat. Cine întreabă?

Bună ziua, Miss Winters, vă deranjează avocatul John Simpson de la oficiul Juridic al Studiourilor „International Pictures”. Sunteţi rugată să ne faceţi urgent o vizită, spre a semna contractul pentru principalul rol feminin în filmul „Panică pe Via Veneto”. Mâine urmează să plecaţi pe calea aerului la Roma. Vi sau şi reţinut bilete. Cu acelaşi avion va călători şi colegul dumneavoastră, Mr. Vernon Woodward, care va deţine de asemenea un rol în acest film. V-ar deranja dacă v-am rezerva locuri alăturate, evident, la clasa întâia?...

Pablo Morelos îşi îngropa”-capul în palme şi începu să plângă de fericire. Sfânta şi Neprihănita Madonăde Guadelupe se îndurase în sfârşit, de el, păcătosul, deschizându-i porţile raiului, după anii trişti, petrecuţi în México City. În acest nou Babilon se simţise întotdeauna un înstrăinat. Îşi şterse lacrimile cu mâinile-i mari, viguroase, făcute pumn apoi sorbi până la ultima picătură pulque-ul din pahar. În zilele lui de lehămetiseală băutura aceasta uşor alcoolizată, cu g, uşt: indefinisabil, dar atât de familiar, îi risipea amarul gândurilor şi-i dezvăluia o lume de vise încântătoare, o anticameră a paradisului de dincolo de moarte, zugrăvit atât de frumos de preoţii din amvon. Pablo se întreba uneori dacă n-ar fi fost. mai bine să fi zăcut mort în groapă, dar în veci fericit, decât să se chinuiască viu, măcinat de necazuri. Singura plăcere care-i mai rămăsese pe lumea asta era să se gândească la Paquita, nevaştă-sa, şi în lipsa ei să facă dragoste cu câte-o târfă agăţată pe stradă. Când eră beat, o supunea animalic prin vreun gang întunecos duhnind a gunoaie şi a urină, ori prin vreo cameră sordidă de hotel plătită cu ora.

Scoase din buzunar o hârtie de o sută de dolari şi o

puse la vedere pe masa acoperită cu muşuma roşie.

Hei, cârciumarule, socoteala!

Cârciumarul obez, greoi, cu guşa în etaje şi ceafă grasă, întemniţată în gulerul cămăşii umezite de transpiraţie, veni legănându-şi pântecele voluminos, înfăşurat într-un şorţ pătat cu vin negru. Îşi şterse cu dosul palmei mustaţa căruntă, cu adaosuri lăsate în jos deoparte şi de alta a bărbiei, şi se uită cu respect la bancnota" verzuie de 100 de dolari.

— R Veniţi din America! zâmbi larg şi prietenos, aşa cum se cuvine faţă de un client cu mulţi bani asupra lui. Spectacol destul de rar în acest cartier frecventat de oameni umili, de ţărani dezrădăcinaţi, de muncitori trişti, angajaţi cu ziua.

Mda, mormăi Pablo. Am trudit o vreme pe nişte plantaţii de portocali, în California.

Cârciumarul luă bancnota.

Vă dau restul în bani mexicani, señor. Pe la noi nu se prea învârtesc dolarii.

Cum doreşti…

În tinereţe am lucrat şi eu în California. La San Diego şi la Grover City. Eh, ce vremuri!…

Pentru ei, Statele Unite. Însemnau America. America, Ţara Făgăduinţei, spre care tânjeau mai toţi mexicanii, în vreme ce dădea restul, cârciumarul aruncă o privire fugară asupra clientului. Obrajii lui pământii nu erau ai unui om trăit în plin soare, pe plantaţiile de portocali. Desigur, minţea, dar asta nu-l privea decât pe el.

Pablo. luă banii care i se cuveneau, apoi ieşi din cârciumă, salutat cu respect de cârciumar.

Mai poftiţi pe la noi, señor! Aici sunteţi întotdeauna bine servit.

Ajuns pe trotuar, Pablo se uită în susul şi în josul străzii puţin arătoase. Se afla în cartierul Tlatelolco, altă dată un slums nenorocit, pe care edilii capitalei mexicane îl modernizaseră, durând un centru de blocuri măreţe, orânduite în jurul unei pieţe vaste, dominate de o biserică

din epoca Mexico-ului colonial şi de uluitoarele terase cu scări în cascade, rămăşiţe ale unei piramide aztece. Străzile din jurul acestui ultra modern nucleu, rămâneau însă tot atât de sordide ca în vremurile nu prea îndepărtate, când fluxul de provinciali dornici să se instaleze în capitală, dădea naştere la o ciupercărie de mahalale nenorocite, ridicate peste noapte, fără nicio sistematizare. Şi Pablo locuise ani mulţi într-unul din aceste cartiere posomărâte, denumite plastic ciudades perdidas, ocupând împreună cu alţi nouă ţărani – atraşi de mirajul măreţei şi ispititoarei metropole –.ro cămăruţă din chirpici, lipită cu pământ de 3 pe 4 metri. Dormeau acolo cu toţii întinşi pe nişte rogojini, unul lângă altul, asemenea ţigărilor de foi înghesuite într-o cutie.

Pe Paquita şi pe cei şase copii ai lor – veniţi pe lume fiecare din nouă în nouă luni – îi lăsase acasă, la Mexcaltitan, acea mică şi bizară îngrămădire de locuinţe şi grădini minuscule durate pe un petic de pământ înconjurat de ape, de pe coasta de vest a ţării. Prin analogie i se spusese Mica Veneţie. Localnicii nu se prea dumireau asupra înţelesului acestei denumiri. Pablo, pe atunci un copilandru, îşi luase inima în dinţi şi îl întrebase pe preotul din sat de unde venea porecla asta de Mica Veneţie. Eclesiastul – un bătrân cu părul nins şi obraji scofâlciţi, de mumie – îi explicase că în Europa există un oraş cu acest nume, înunefaf írt tűi tíffipuf anului.

Atunci de ce şi-au făcut oamenii case acolo? întrebase cu naivitate, dar şi cu bun simţ, Pablo.

Venerabilul slujitor al Domnului îl privise uimit de isteţimea lui.

Şi-au zis, că e mai uşor să pescuiască, stând la fereastră, decât să umble cu barca după peşti.

Replica dăduse de gândit băiatului, care-şi făgăduise să-şi construiască – de îndată ceva, face rost de bani – o casă la marginea satului, chiar pe malul apei, spre. pescui şi el fără osteneală, stând la fereastră.

Atâta vreme cât trăise în Mexcailtitan, Pablo îşi

făurise despre univers o idee oarecum stranie. Insula lor, cu canale în loc de străzi – mai ales în timpul creşterii noroiosului fluviu San Pedro, care nu lăsa niciun petic de ţărână neacoperită de ape – era în concepţia lui o lume aparte, tot atât de îndepărtată de alte lumi – México City, Aguascalientes, Guadalajara sau Veneţia – precum este pământul de stele.

Odată cu trecerea anilor, mintea lui devenise receptivă la tot felul de revelaţii, unele mai interesante, mai trăsnite decât altele. Întrucât insula era neîncăpătoare pentru populaţia care se înmulţea potrivit legilor firii, mulţi bărbaţi tineri plecau pe alte meleaguri spre a-şi căuta norocul. În concepţia lui Pablo, dispariţia lor nu se deosebea de dispariţia altor oameni din sat seceraţi de boli sau de bătrâneţe. Şi unii şi alţii plecau fără întoarcere. Deşi părinţii lui erau săraci, Pablo nu resimţea efectele lupteineostoite pentru existenţă, atât de permanent prezentă în alte colţurr ale lumii., Peşte se găsea din belşug, aşa că problema hranei nu se punea niciodată cu acuitate. De o îmbrăcăminte elaborată nu avea. nevoie, căci în acea zonă tropicală o cămaşă şi un pantalon acopereau toate necesităţile „vestimentare ale copiilor de vârsta lui. Ocupaţiile distractive abundau: pescuit, înot, plimbări cu barca pe apele gălbui ale fluviului, şotii jucate vecinilor, o spoială de învăţătură care nu punea decât rareori mintea la contribuţie. Mai târziu, când fiorii adolescenţei treziseră spre noi căutări simţurile copiilor de ieri, fustele şi sânii fetelor începuseră să le stârnească vie curiozitatea.

La 15 ani, Pablo o înghesuise pe Paquita în podul unei magazii, şi îi turnase de grabă un copil venit pe lume într-o atmosferă de beligeranţă deschisă între părinţii fetei şi părinţii băiatului. Parohul Vincente Rosario pusese capăt disputei, care ameninţa să ia proporţii sângeroase, căsătorind tânăra pereche, evident, fără consfinţirea primăriei, de care nu ţinea de altfel nimeni seama. Nu se ştia să fi existat vreodată în Mexcaltitan încă uniţi în faţa

lui Dumnezeu şi a oamenilor, prin intermediul autorităţilor civile de resort. Aceasta nu însemna că i-ar fi trecut cuiva prin cap să pună la îndoială validitatea căsniciilor întemeiate după obiceiul locului.

Pablo se văzuse la 21 de ani tată a şase copii, băieţi şi fete, şi ar mai fi adus pe lume şi alte exemplare, căci distracţia foarte plăcută premergătoare procreării putea fi practicată la orice oră din noapte sau din zi fără pregătiri laborioase, şi aparent fără cheltuieli băneşti. Grijile uneau mai târziu, după ce pântecele Paquitei slobozea încă un vlăstar ce sporea numărul membrilor familiei Morelos.

Împuierei acesteia atât de rapide i se pusese capăt doar când Pablo fusese chemat la armată. Din acel moment se deschisese un nou capitol al existenţei sale. I se oferise prilejul să cunoască – pe contul Statului – lumea de la Soare Răsare de Mexcaltitan. Înhămat într-o uniformă strâmtă şi în nişte curele care-i stânjeneau mişcările, făcuse luni de-a rândul instrucţie militară într-o cazarmă din Guadalajara. Apoi fusese afectat la corpul de gardă al unui arsenal militar. Ziua sau noaptea – după cum îi cădea schimbul stătea cu arma la picior în preajma unei gherete neîncăpătoare ca o carceră, şi în lipsă de altă ocupaţie se gândea mai puţin la cei de acasă şi mai. mult la minunăţiile pe care le văzuse de când îl făcuseră soldat. Când primea câte o învoire, pleca în oraş însoţit de câţiva camarazi tot atât de fericiţi ca şi el căci li se oferea prilejul să guste câteva ore din deliciile libertăţii.

Fiindcă el nu avea niciodată bani, Sánchez, un prieten mai înstărit pe care şi-l făcuse la cazarmă, îi plătea consumaţia prin localuri precum şi vizitele la micul bordel din oraş, deghizat sub firma Cafe Chantant, foarte căutat de tineri, dar şi de vârstnici. Pablo descoperise astfel că în afară de Paquita mai existau pe lume şi alte femei, gata să se culce cu el. În vasul închis al Mexcaltitanului aventurile extraconjugale erau excluse. În primul rând le-ar fi aflat toată lumea, iar în al doilea rând, ar fi stârnit monstre încăierări.

Pabio scria din când în când acasă, şi cu aceeaşi frecvenţă primea răspunsuri aşternute pe hârtie de părintele Rosario sub dictarea Paquitei. Când sosise în sfârşit momentul eliberării din armată, Pablo îşi spusese că înainte de a se înapoia acasă trebuie să aprofundeze cunoaşterea lumii înconjurătoare. Îşi luase un sac în spinare şi pentru că nu avea bani să-şi plătească biletele de tren sau de autobuz pornise pedestru la drum. Dacă vreun camionagiu cumsecade îl poftea pe banchetă, alături de el, oferindu-i o călătorie gratuită – se mai găseau şi asemenea noroace – Pablo profita bucuros de ocazie. I se întâmpla să se îmbarce şi în vreun tren de marfă, cu Vagoane goale, folosite de vagabonzii impenitenţi. În acest mod străbătuse ţara de la Oceanul Pacific la Golful México, de la graniţele cu Guatemala şi Honduras, la fruntariile cu Statele Unite. Îl apucase o adevărată frenezie a umblatului. Era însetat de peisaje noi, de figuri noi, de senzaţii noi.

Începuse să nu mai scrie acasă, căci nu avea bani de timbre: Nu-şi făcuse, niciodată griji în legătură cu Paquita, cu copiii lui. Ştia că se vor găsi la nevoie rude dispuse să le dea de mâncare, în cazul că cei mici n' U s-ar pricepe să se descurce încă singuri. Dacă procurarea propriei lui hrană, în copilărie, nu căzuse în sarcina nimănui, de ce şi-ar fi bătut el acum capul cu asemenea fleacuri?

Pablo devenise un perfect vagabond. Natura. Îi furniza gratuit subzistenţa. Fiindcă era băiat frumos, ţărănoi de prin sate, înduioşate ori stârnite de tinereţea lui, îi ofereau mâncare, haine şi – mai rar – bani. Pablo îşi descoperise şi resurse demne de un Robinson Crusoe redivivus, deşi habar n-avea de existenţa acestui personaj de romanân mijlocul lumii civilizate reuşise să-şi făurească un microcosm propriu, autarhic, regizat de bunul său plac. În ruinele unui ranch de lângă Mitla, Oaxaca, descoperise o hrubă pe care şi-o amenajase într-un adăpost, destinat să-l ferească de intemperii şi de rigorile iernii. Mulţumită acestei reşedinţe sui generis îşi câştigase o mare faimă

printre vagabonzi. Pablo stârnit de curiozitatea lor, fabula cele mai fantastice versiuni în legătură cu „ranch-ul său”, fără a-i preciza numele şi locul, pentru a nu arunca o pată asupra „nobilei şale 1 familii” ostile actualei lui ocupaţii. Unii îi dădeau crezare, alţii clătinau din cap sceptici. Povestea aceasta îi 1 atribuise o poreclă plină de romantism. I se spunea „castelanul”.

Viaţa se desfăşura astfel senină şi calmă pentru – Pablo, care se simţea liber şi uşor ca păsările cerului.

Până într-o zi 4…

O zi însorită de primăvară, cu pomi înmuguriţi şi; văzduh de peruzea. Pablo hoinărea pe o stradă din Guanajuato, oraş durat în preajma unor-mine de argint, odinioară fabulos de bogate, acum secătuite. Se îndrepta plin de voie bună spre târgul de vite, unde se vindea tauri de toate frumuseţea. Cobora tocmai pe Caile del Padre Belaunzaran, străjuită de ziduri înalte ca de cetate şi umbrită alocuri de bolţi masive. Fluiera un marş militar, păşind în cadenţă pe caldarâm când în dreptul. unei porţi de fier straşnic ferecată, se ciocnise piept în – piept cu un Om. Se priviseră la început cu ostilitate, apoi feţele li se luminaseră, fiindcă se recunoscuseră.

Individul întâlnit de Pablo era un concetăţean din Mexcaltitan, pe nume Pedro, plecat şi el în pribegie. Pedro se angajase grădinar la un negustor de grâne pe cât de bogat pe atât de zgârcit. După ce-şi istorisiseră păţaniile din ultimii ani, Pedro îi vorbise despre lumea de acasă. Concediile şi le petrecea invariabil la Mexcaltitan, unde îşi căra toate economiile, pentru a îmbunătăţii traiul familiei rămase acolo. Pablo află astfel şi despre ai lui că o duceau cam greu, dar că se descurcau şi singuri, cu atât mai vârtos cu cât toţi cei din sat îl socoteau mort. Paquita se îngrăşase, se făcuse tare frumoasă şi era curtată de un văduv, dispus să o primească la el în casă cu copiii ei cu tot.

În clipa aceea, în sufletul lui Pablo. Se declanşase un resort. Trecutul său, ochii de viţică ai nevestei, chipurile

zâmbitoare ale vlăstarilor, în contrast cu existenţa sa actuală lipsită de sens, îl zdruncinaseră sufleteşte mai straşnic decât un cutremur de pământ de magnitudine maximă.

După ce se despărţise de concetăţeanul său, îşi pusese mintea în fierbere, iar după un înverşunat dialog cu sine, se aşternuse la drum chiar în seara aceia. Un; nou capitol – al treilease deschidea în viaţa lui Pubio.

Întâlnirea cu ai săi nu fusese din cale afară de cordială. Copii cei mari îl uitaseră cum arăta la faţă, iar cei mici fuseseră prea necopţi în epoca plecării lui la armată, spre a-şi fi întipărit în minte chipul tatălui. Paquita, după oarecari nazuri, renunţase să se mai mute la văduvul care-i bătuse-atâta vreme clopotele. Părinţii lui Pablo şi ai ei, trataseră întreaga chestiune ca pe un fapt divers. Pablo înţelesese că epoca de trândăvie, de hoinăreală lipsită de griji se Încheiase. Trebuia să se înhame la întreţinerea propriei sale familii, ajunsă de pripas.

Pentru că mijloacele de câştig erau reduse la Mexcaltitan, plelase iarăşi la drum, de data aceasta hotărât să găsească de lucru şi să trimită bani acasă.

Înarmat cu certificatul de îndeplinire a serviciului militar, începuse să bată la uşile birourilor de plasare, la por de fabricilor ori pe la gardurile fermierilor mai răsăriţi, care aveau nevoie de ajutoare. În primii cinci ani schimbase vreo opt stăpâni, şi tot de atâtea ori profilul ocupaţiilor. Fusese muncitor agricol, salahor, paznic, spălător de autoturisme într-un garaj, vânzător de ziare, portar la un bar, om de serviciu într-un hotel şi în sfârşit canalagi u –, în tot acest timp îşi respectase făgăduiala dată Paquitei, expediindu-i cu regularitate bani. Se deprinsese să tragă la jug, deşi uneori îi mai ridica temperatura dorul de ducă, de libertate.

Abia împlinise 32 de ani, când se întâlnise întâmplător pe peronul gării din Veracruz cu Sánchez, fostul său camarad şi prieten de la armată. Tinerelul zvelt şi expansiv de odinioară ajunsese un respectabil funcţionar

în Ministerul de Interne. Avea început de chelie, burtică şi o mustaţă care-l îmbătrânea. Prin intermediul lui Sánchez, Pablo căpătă un post pe care până atunci nici n-ar fi îndrăznit să-l viseze şi anume paznic la penitenciarul din México City. Câştigase mai mult pe vremea când schimba patronii ca pe nişte lame de ras. Acum avea însă un statut oficial, devenise un funcţionar de Stat, poziţieadmirată şi respectată de compatrioţii săi din Mexcaltitan. Paquita se făcuse atât de mândră, încât umbla cu nasul pe sus, de parcă toţi oamenii din jur i-ar fi puţit a peşte stricat.

Pablo îşi pusese în gând să-şi aducă nevasta şi copiii la México City, dar salariul abia dacă îi ajungea pentru întreţinerea lui şi a familiei în condiţiuni modeste. México City se afla într-o endemică criză de locuinţe. Chiar şi în slums-urile de la periferie, chiriile erau foarte ridicate; Ambianţa de la închisoare nu-i plăcea lui Pablo. Pentru el însetatul de mişcare, de spaţii libere, de orizonturi; mereu noi, lumea imobilizată; îndărătul gratiilor, sub bolţi grele de piatră părea îngropată de vie într-un gigantic cavou. Faptul că el putea ieşi din incinta temniţei, după încheierea orelor de serviciu, nu-i uşura senzaţia de claustrofobie, pe care o încerca ori de câte ori intra în tură. Uneori avea impresia că el însuşi era încarcerat, că uniforma de paznic nu-l deosebea decât. formal de deţinuţi. Îşi pierduse treptat culorile din obraji, buna dispoziţie: altă dată inalterabilă, plăcerea de a trăi, de a respira, de a se bucura de viaţă.

Nu; întrezărise o rază de soare decât în cursul unei scurte vizite făcute de Paquita la México City, spre a-şirevedea soţul şi a-şi scălda ochii în frumuseţile metropolei, descrisă entuziast de Pablo în scrisorile sale. Escapada, costisitoare pentru punga lui anemică, fusese pregătită cu migală. Reducându-şi la minimum cheltuielile personale, Pablo pusese deoparte bani pentru biletele de tren, pentru găzduirea familiei sale în capitală, pentru subzistenţa ei. Excursia durase o săptămână încheiată. Cu câtă mândrie îşi plimbase Pablo serţia şi copii pe străzile

oraşului, prin pieţele, prin parcurile lui. Se simţea asemenea unei gazde care-şi conduce oaspeţii pe proprietăţile sale. Şi Paquita strălucea de bucurie fiindcă era văzută la braţul soţului, un important funcţionar de Stat, prins într-o uniformă arătoasă, care-i dădea un aer de general.

Cutreieraseră atunci şi un cartier de locuinţe ieftine, Cerro de la Estrella, de curând construit, în care Pablo avea de gând să-şi instaleze familia, îndată ce condiţiile financiare i-o vor permite. Dar săptămâna aceea de neuitat se încheiase şi el rămăsese iarăşi singur.

Cu deţinuţii se înţelegea bine Pablo, fiindcă morala, lui nu făcea diferenţă între bine şi rău. În concepţia sa existau oameni frumoşi şi oameni urâţi, oameni tineri şi oameni bătrâni, oameni întregi şi oameni extrapiaţi, fiindcă deosebirile erau vizibile, palpabile. Oameni, buni sau oameni răi nu existau luaţi ca atare, fiindcă oamenii cei mai cumsecade puşi în anumite condiţiuni ucideau, fie pentru a se apăra, fie pentru a spăla onoarea familiei, fie pentru a repara o injustiţie. Oameni răi, sau cei consideraţi răi, cu încărcate caziere, erau capabili uneori de gesturi generoase, de sacrificii. Aveau un cod al onoarei în cadrul confreriei respective. Unii dintre ei ajungeau să ocupe situaţii înalte, să fie stimaţi şi temuţi în acelaşi timp. Mulţi oameni buni deveneau răi şi viceversa.

Cu un an în urmă intrase în viaţa lui Pablo un personaj ciudat, categorisit printre răi, dar care în ochii lui apărea într-o lumină foarte frumoasă. Îl chema Gebrge Fletcher şi era american; adică cetăţean al Statelor Unite. Fusese condamnat la o lungă detenţie pentru că escrocase pe nişte tipi cu parale multe, el însuşi fiind un om bogat. Afacerea înşine era murdară şi împroşca în mod egal cu noroi persoanele implicate, mai toate cu un înalt standing în lumea interlopă. Pablo socotea că şi cei păgubiţi de Fletcher ar fi putut foarte bine să-i împărtăşească soarta, cu atât mai vârtos cu cât rolurile se inversau adeseori cu o uimitoare inconsecvenţă.

George Flectcher avea peste 60 de ani, purtaţi însă cu o elegantă şi suplă sportivitate. Dacă nu i-ai fi cunoscut vârsta, i-ai fi dat în jur de 40 de ani. Pentru că împărţea bani în dreapta şi în stânga, se bucura în închisoare de anumite privilegii, Sub uniforma de deţinut purta cămăşi de mătase. În celulă îşi lepăda uniforma şi îmbrăca un halat matlasat confecţionat din mo;<r auriu. Fuma ţigări străine – cele mai scumpe – şi nu-i lipseau nici sticlele cu băuturi exotice, inaccesibile oamenilor de rând. Graţie cadourilor primite pe sub mână din partea lui Fletcher, paznicii concesivi cu el îşi rotunjeau confortabil veniturile. Şi Pablo îşi primise porţia. De ce n-ar fi făcut-o se întreba cu simplitate.

În celula lui Fletcher se mai afla un tânăr agreabil la înfăţişare – „psihopat sexual" scria în cazier – care avea la activul său câteva violuri. Îl chema Bob Snyder, era american şi deşi se spunea că este foarte periculos, se înţelegea de minune cu Fletcher. Primul lor contact nu fusese lipsit de scântei. Când paznicii îi introduseseră pe Snyder în celulă, Fletcher – primul ocupant – fo-H losea patul de jos. După plecarea pazniculuí, tânărul!

meşterind alene chewing gum, se adresase cu insolenţă colegului de încăperer

Bătrâne, mută-ţi hoitul în patul de sus! Jos am să-mi odihnesc eu oasele!

Fletcher îi zâmbise cu amabilitate:

La vârsta dumitale e mai normal să te caţeri sus. Nu crezi?

Chipul lui Snyder, cu trăsături atât de frumoase, se înăspriră:

Dacă nu te ţin puterile să te urci singur, te ajut eu cu un picior în cur, care o să te catapultezi; – direct în tavan!

Se apropie de Fletcher şi îl înşfăcă de umăr. În clipa aceea bătrânul ţâşnise ca împins de un resort, şi de undeva, parcă din aer, în gâtlejul lui Snyder se proţăpise. vârful unui cuţit cu o lamă de dimensiuni moderate, dar ascuţită ca un bricişi cu un vârî tăios care pătrunsese

suficient în piele spre a face să ţâşnească o picătură de sânge rubiniu-Te previn pentru prima şi ultima oară, tinere! Mârâise Fletcher. Dacă nu te potoleşti, îţi tai coaiele şi te las clapon!

Snyder încremenise, cu ochii rotunjiţi ca cepele. Încetase să mai rumege chewing-gum. Broboane de sudoare îi apăruseră pe frunte.

Am glumit, governor, bâigui.

Vârful cuţitului se înfipse încă un milimetru în piele.

Nu-mi plac. glumele astea, ţineule! Ca să-mi treacă supărarea, lasă-te încet în genunchi1 şi cere-mi iertare!

Nu… nu pot!… mă înţeapă! gemu tânărul.

Poţi! îţi spun eu că poţi! Hai! Nu aştepta să-ţi repet invitaţia!

— Cuţitul se înfipse şi mai tare, atingând unul dintre inelele oartilaginoase ale traheei.

Ochii lui Snyder se umplură de lacrimi. Încet, cu precauţiuni infinite, Spre a nu face să sporească presiunea ascuţişului metalic, se lăsă în genunchi.

— Iartă-mă, governor! bâigui iarăşi, Iartă-mă! Nu mai fac!

Cuţitul cu resort reintră în teacă. Fletcher puse mâna în pieptul băiatului, împingându-l cu dispreţ.

Destul! Acum urcă-te sus!

Snyder se căţărase ca o maimuţă în patul sortit să devină al său.

De atunci deveniseră prieteni. Atât cât pot fi prieteni doi oameni, dintre care unul comandă şi celălalt execută ordinele. Subordonarea sa totală avusese pentru Bob Snyder urmări benefice. Fletcher, care nu era un egoist, îi îngăduia să se îndestuleze din ţigările, băuturile şi specalităţile comestibile strecurate cu regularitate în celulă de paznicii binevoitori, în cap cu Miguel Alvarez, care făcea parte din tura lui Pablo Morelos.

Într-o zi, în vreme ce deţinuţii prânzeau în sala de mese, Alvarez se apropiase de „Pablo.

La încheierea turei noastre, n-ai vrea să ieşim împreună în oraş? Am să-ţi vorbesc!

Pablo acceptase. Discuţia aceea care avea să fie* purtată la masa unei cârci Ttmi din secţiunea populară a cartierului Tlatelolco, era destinată să ducă la o întorsătură" hotărâtoare în existenţa lui.

La început cu ocolişuri, apoi cu îndrăzneală Alvarez îi propusese ca ei. Împreună cu încă un paznic şi un şofer, care acceptaseră deja combinaţia, să uşureze evadarea lui George Fletcher. În schimb aveau să primească fiecare câte 50.000 de dolari.

j –, Dacă reuşeşte lovitura – şi trebuie să reuşească, fiindcă amănuntele sunt puse la punct astfel încât totul să funcţioneze cu precizie – ne îmbogăţim peste noapte, Pablo.

Mai mult nedumerit decât surprins, acesta îl întrebase candid:

s-fff Dacă totul e pus la punct, de ce aţi venit la mine?

Alvarez îi zâmbi cu frăţească dragoste:

s Pentru că vreau să te bucuri şi tu de belşugul care o să cadă pe capul nostru. Afară de asta – am să fiu sincer cu tine – ne trebuie un al patrulea om ca totul să meargă pe roate. Ţin să te informez de un amănunt în măsură să-ţi risipească orice temeri. Noi nu avem de făcut nimic, sau aproape nimic. Trebuier numai să închidem ochii, la momentul potrivit. Eu voi descuia o uşă

Iar mie ce-mi rămâne să execut?

— Când deţinuţii vor căra lăzile cu alimente din magazie la bucătărie, să te prefaci că nu-l observi pe Fletcher care va rămâne în depozit. Atât şi nimic mai mult.

Şi Fletcher ce va face în depozit?

— Se va urca în autoduba care aduce alimente din oraş. Autoduba va ieşi pe porţile închisorii, fără să fie controlată prea amănunţit de al treilea paznic, omul nostru.

Pablo se scărpinase în cap:

Nu ţi-e teamă că aş putea să vă denunţ?

Alvarez râsese cu cinism:

Ai, îl un tâmpit dacă ai face-o! Cu ce te-ai alege? Te-ar felicita directorul şi cu asta basta! Ai rămâne mai departe un pârlit legat de un biet salariu... îmi vorbeai deunăzi de Paquita, de copiii tăi. Cu 50.000 de dolari poţi să-ţi cumperi o casă în México City, să-i aduci şi pe ai tăi, să-ţi schimbi poate şi meseria. Îmi spuneai că-ţi place să călătoreşti. Cu banii ăştia ai putea să cutreieri în lung şi în lat nu numai America, ci şi Europa.

Ochii lui Pablo sticliseră. Ideea lui Miguel era într-adevăr ispititoare. Prudenţa lui ţărănească îl reţinuse încă.

Dar dacă ne prind?

Cum să ne prindă? Mai mult decât neglijenţă în serviciu nu i se: poate. imputa nimănui dintre noi. O să primim o mustrare scrisă, ori mai rău, o să fim concediaţi. Ei şi? Pentru 50.000 de dolari sunt gata să-mi vând şi sufletul! Batem palma, Pablo?

— Pablo bătuse palma. Câteva zile mai târziu, George Fletcher evadase din, închisoare. În ultimul, moment intervenise o schimbare, care nu afectase cu nimic desfăşurarea operaţiei. Fletcher acceptase să fie însoţit de Bob Snyder, care mirosise că se pregătea o lovitură spectaculoasă. Lăsat în închisoare, tânărul acesta vicios ar fi putut da naştere la complicaţii. Afară de asta, în tot timpul convieţuirii sale în celulă cu Fletcher, se comportase admirabil, din toate punctele de vedere. Merita o recompensă.

Pablo Morelos şi complicii săi, precum şi ceilalţi paznici din tură – aceştia cu totul nevinovaţi – fuseseră straşnic săpuniţi de directorul închisorii. Autorităţile superioare ordonaseră o anchetă, care nu ajunsese la niciun rezultat. Mustrările scrise plouaseră, apoi totul reintrase în normal.

Potrivit instrucţiunilor lui Alvarez, organizatorul operaţiei, oamenii săi, printre care şi Pablo, îşi luaseră angajamentul să nu intre în cheltuieli nesăbuite, spre a nu trezi suspiciunile poliţiei. Trebuiau să ducă o viaţă cu

nimic deosebită de cea de dinaintea evadării, deci zecile de mii de dolari câştigaţi atât de uşor le ardeau parcă buzunarele.

Pablo nu rezistase ispitei. Fusese atâta vreme sărac, încât era dornic să guste plăcerea de a cheltui. Paharele de pulque băute în cârciuma aceea nenofocită din zona încă nemodernizată din Tlatelolco nu-l satisfăcuse. Voia să încerce măcar odată senzaţiile oamenilor bogaţi care intră ca la ei acasă în restaurantele şi barurile de lux, fiind întâmpinaţi cu ploconeli de către chelnerii în frac.

O luă în jos pe Passo de la Reforma, cea mai elegantă şi frumoasă arteră de circulaţie din México City. Pentru această ocazie, Pablo avusese grijă să îmbrace un costuni civil bleu marine de gata, hainele lui de gală, care îi veneau destul de bine. Uniforma de gardian nu şi-ar fi avus rostul acolo unde voia el să intre.

Mergând agale, cu ochii pe la vitrine, trecu de întretăierea cu Puente de Alvarado. Începuse să se însereze. Reclamele luminoase multicolore prinseseră să incendieze faţadele clădirilor cu multe etaje. Deşi se stabilise de şapte ani în México City, era abia a treia sau a patra oară că se plimba pe Passo de la Reforma. Înainte îşi spusese că nu are ce căuta pe o stradă rezervată celor bogaţi. Săracii incapabili să facă vreo cumpărătură prin magazinele de lux, mai toate enorm de scumpe, îşi amărau sufletul uitându-se cu neputincios jind la vitrinele împănate cu tot felul de articole, unele mai frumoase decât altele.

Între un hotel cu intrare fastuoasă şi magazinul unui bijutier cu nume exotic, îşi etala ispititor ferestrele acoperit cu draperii de mătase brodate cu aur, un restaurant bar, din care intrau şi ieşeau clienţi care respirau bună stare. Prin uşa deschisă în calea sa de un portar galonat care-l salută cu respect, Pablo văzu o sală luminată orbitor, cu multe rânduri de aparate mecanice cu jocuri de poker, la care bărbaţi şi femei de toate vârstele îşi încercau norocul. Pablo se lăsă înghiţit aproape fără să-şi dea seama de intrarea străjuită de portarul galonat. Se

uita lacom la oamenii care manipulau nişte pârghii metalice, făcând să apară la un fel de ferestruici luminate dinăuntru cărţi de joc minuscule în cele mai variate combinaţii.

Pablo cunoştea pokerul şi ştia de existenţa jocurilor mecanice, dar nu avusese niciodată de-a face cu ele, căci nu-dispusese niciodată de bani atât de mulţi încât să-şi îngăduie fără teamă riscul de a-i pierde. Acum avea în buzunar două sute de dolari în hârtii de câte o sută şi restul primit la cârciuma din Tlatelalco.

După ce se familiarizează cu ambianţa sălii îşi luă inima în dinţi şi trecu la casă, unde îşi procură nişte fise. Se instală la un aparat mecanic şi emoţionat la culme, puse în mişcare pârghia metalică. Jocul cu suişurile şi scoborâşurile lui în captivă. Câştigă câteva poturi mărunte, dar în cele din urmă se trezi fără fise. Apelă atunci la una din hârtiile de o sută de dolari, care trecu din mâna lui într-a casierului. Primi în schimb o farfurie de fise argintii şi plin de nerăbdare se înapoie la aparatul său. Reluă jocul. Niciodată nu se simţise mai în vervă ca acum. Se bucura ca un copil pus în faţa unei jucării minunate. Câştigă câteva poturi, care compensară pierderile înregistrate până atunci. Apoi norocul începu să-i surâdă. Realiză pe rând trei valeţi, trei de zece şi trei dame. Aparatul vărsa piesele în reprize apropiate, îşi umplu cu ele buzunarele. Mânuia acum maneta cu înfrigurare crescândă. Câştigase după socotelile lui peste trei sute de dolari. Deodată scăpă un strigăt de bucurie. Aparatul înregistră trei aşi, Din pântecele lui prinse să se reverse parcă hemoragie de piese. Lumea de la aparatele învecinate îl privea cu invidie. Pablo era fericit. Buzunarele îl atârnau grele. Aproape că nu mai avea unde să-şi înghesuie fisele câştigafe.

Deodată un tip în haine civile, cu mutră aspră, îl bătu pe umăr.

— Poliţia! Vă rog să mă urmaţi în biroul direcţiei!

Îi vorbise cu voce joasă, spre ai un fi auzit de ceilalţi jucători. Săgetat de o spaimă necuprinsă, Pablo adună

ultimele fise în jgheabul aparatului mecanic, şi supus pleacă pe urmele poliţistului.

Kli

Ieşiră din sală, străbătură un coridor şi pătrunseră într-o încăpere în mijlocul căreia trona un birou uriaş, în stânga lui stăteau casierul care-i schimbase banii, şi un individ necunoscut, probabil patronul localului.

Aţi pus în circulaţie dolari falşi, vorbi cu severitate poliţistul, fixându-l pe Pablo cu priviri care voiau parcă să-i citească în suflet. De unde aveţi aceşti „bani?

*

*”.

Cu receptorul la ureche, Bernard Linzer asculta zbârnâitul telefonului de la celălalt capăt al firului.

Zbârniitul se repeta la intervale regulate, fără ca nimeni să răăpuhdă. Cu un gest automat, neguţătorul de tablouri, şi obiecte de artă îşi petrecu degetele între gât şi gulerul devenit deodată prea scurt. Lăsă receptorul în furcă şi aruncă în jur o privire de animal hăituit. Mobilele chinezeşti tapiseriile flamande, Covoarele orientale, stămpele japoneze care-i împodobeaţi cabinetul – atât de iubite până mai ieri îi păreau acum atât de multe, de încărcate, încât îi creau un simţământ de sufocare, de claustrofobie…

De trei zile îl căuta pe Quentin II, care părea să se fi dezintegrat asemenea sateliţilor coborâţi din spaţiile astrale în atmosferă. Telefonase şi la reşedinţa bătrânului marchiz de Şairit Fargeau, deşi ştia că tânărul Quentin II prefera să locuiască în apartamentul său personal de pe Avenue Foch, unde nu îl mai apăsa în fiece clipă personalitatea copleşitoare a intransigentului său bunic.

De obicei, în lipsa lui Quentin II de acasă, răspundea la telefon valetul, ori un secretar automat, pregătit să înregistreze pe bandă mesajele telefonice. Acum telefonul suna în gol. Ce se întâmplase? Quentin II nu se prezentase nici la cabinetul de instrucţie spre a da o mărturie

suplimentară în faţa magistratului anchetator, Linzer aflase acest lucru de la un prieten, avocat cu relaţii tari la Palatul de Justiţie. Cum putea fi explicată topirea lui Quentin II? Fugise fiindcă se temea, că va fi demascat şi va suferi rigorile, legilor penale? Ar mai fi fost o variantă, indiscutabil cea mai fericită. Să se fi sinucis. În acest mod, ar fi dispărut singurul om în stare să dezvăluie amestecul lui Bernard Linzer în înlocuirea operelor autentice din colecţia Saint Fargeau cu nişte simple copii.

J85

„Ar fi prea. frumos să fie adevărat!” reflectă Linzer oftând…

25 – Oameni în Rolls-Royce

Exista însă un argument care infirma în parte, această ipoteză. Dacă Quentin II s-ar fi sinucis, s-ar fi pus peceţi la intrarea apartamentului său. Or Pierrot, unul dintre îngeraşii lui Linzer, dăduse târcoale prin Avenue Foch, dar nu văzuse niciun fel de peceţi.

Incertitudinea îl chinuia sufleteşte pe Linzer. Îi pierise somnul, pofta de mâncare, până şi dragostea lui pentru cei patru îngeraşi. Într-o săptămână slăbise cu câteva kilograme. Asta nu însemna că se consuma în lamentări sterile. Se pregătise febril pentru o eventuală fugă în străinătate în cazul că s-ar vedea implicat în afacerea falsurilor. Căci nu concepea să ajungă după gratii. Un om inteligent, aprecia el, poate eluda eficient şi cu eleganţă legea, dacă este ingenios, are imaginaţie şi mai cu seamă bani.

Linzer SQeoti că sosise momentul să-l facă nevăzut şi pe Fred Marcelii, omul care aşternuse pe pânză copiile din muzeul particular al marchizului de Saint Fargeau. Îşi luă pisoiul, se instală în Rolls-ul său, împreună cu cei patru îngeraşi şi porni spre sudul Franţei. În mod normal această călătorie l-ar fi umplut de încântare. Adora Coasta de Aziur. În planurile lui de viitor, figura şi înfiinţarea unei sucursale a Galeriilor Linzer la Monte Carlo, locul de

întâlnire al milionarilor snobi din lumea întreagă. Pentru moment îl munceau însă alte preocupări care făceau ca tot ceea ce îl înconjura să-i pară tern, cenuşiu, fad.

După opt ore de drum, sosi la Nice. Se înserase. Pe Promenade des Anglais, şirurile neîntrerupte de lampadare aprinse păreau nişte fantastice riviere de diamante incandescente. Clădirile somptuoase, scăldate în lumina multicoloră a proiectoarelor, păreau un magnific decor pe o scenă de dimensiuni gigantice durată în aer liber.

Pisoiul şi îngeraşii, lipsiţi de hrană în cursul celor opt ore de goană pe autostradă, pretinseră cu energie să-şi astâmpere foamea.

— Vom găsi ceva de mâncare la Fred, declară ferm Linzer, spre dezolarea însoţitorilor. Acum sunt grăbit! Foarte grăbit!

Găsi totuşi timp să cheme de la un telefon public Parisul. Prietenyl său, avocatul Louis Hugues, se afla tocmai la cină…

§ Ceva veşti, Louis?

— „Nimic nou, Bernard, faţă de ceea ce ştii. Quentin fi nu şi-a făcut încă apariţia! Judecătorul de instrucţie a lansat un mandat de aducere. O simplă formalitate, obişnuită în asemenea, cazuri.

Dacă intervine ceva nou „Louis, mă găseşti la Fred Marcelii. Cunoşti numărul lui de telefon de la Theoule?

— Îl cunosc.;”:… 1. U „A

Rămân acolo, până mâine la prânz, când am să mă înapoiez la NICE. Se loftei, Loui. s!

Linzer se instală la volan, după ce se asigură că toate portierele erau încuiate pe dinăuntru. Nicio precauţiune nu era inutilă în acest oraş superb, poluat însă de cea mai mare rată „de criminalitate din Franţa.

Înainte de a pleca spre Theoule, făcu un mare popas aproape de luxosul complex de apartamente de la Marina Baie des Anges. Acolo, locuia într-o vilă în stil maur, durată pe mâlul mării, prietenul său An toi pe Bertir. i, mafiot cu bogate relaţii în lumea interlopă. Bertini îi putea organiza

o ieşire discretă din Franţa, pe sub nasul autorităţilor, dacă lucrurile s-ar complica. Dar nu-l găsi acasă.

Se făcuse ora nouă când Rolls-ul lui Linzer intră pe poarta vilei de pe Esterel, adăpostul atelierului clandestin de pictură al lui Fred Marcelii. Clădirea cu terase în amfiteatru, ascunsă după o perdea de pini, se ridica pe un pinten de munte ce domina un mic golf cu ape veşnic frământate. Linzer nu se scumpise spre a achiziţiona acest colţ de rai pentru Marcelii. Ştia că în această ambianţă stimulatoare, pictorul muncea cu plăcere, furnizându-i adeseori înainte de termen, pânze semnate soi distant de mari maeştri. Multe tablouri de Rubens, Tizian Velásquez, Goya, Vân Gogh, Gauguin şi Cezanne, cu autenticitate stabilită de certificate de expertiză dar în realitate zugrăvite de Marcelii figurau la loc de cinste în multe, colecţii particulare. Numai în cazul Saint Fargeau, falsificatorul se arătase mai puţin scrupulos în executarea copiilor menite a înlocui originalele, fiindcă fusese zorit de Linzer, la rândul său împins de la spate de Quentin II, nerăbdător să-şi procure mai repede banii necesari cheltuielilor sale nebuneşti. Linzer acceptase acest risc, fiindcă fusese asigurat că Saint Fargeau nu permitea nimănui să-i vadă comorile. Lăcomia şi graba manifestate atunci se spărgeau acum în capul autorilor. Marcelii ryi putea fi acuzat de neglijenţă „de delăsare Executase dispoziţiile lui Linzer, care-i recomandase să nu se arate prea zelos în executarea excesiv de fidelă a copiilor, căci aceasta ar fi cerut prea mult timp. Acum îşi regreta infinit greşeala, dar faptul fusese consumat.

Îl găsi pe Freci Marcelii în atelier, pictând în maniera lui Van Gagh o pânză comandată recent de către patronul său. Italianul nici nu-şi ridică ochii de deasupra şevaletului când noii veniţi irupseră în jurul lui Motanul miorlăia, – îngeraşii se extaziau volubil în faţa tabloului aproape terminat, ştiind că astfel făceau o plăcere protectorului lor. Linzer de data aceasta, insensibil faţă de eforturile artistice ale lui Marcelii, îl bătu impacientat pe umăr:

— Fred, trebuie să-ţi vorbesc!

Smuls*” din transă, pictorul se întoarse spre Linzer. Avea ochi albaştri, limipezi şi în deenţi pa de copil. Barba şi pletele aproape „albe, nu reuşeau să-i atenueze expresia-i neobişnuit de juvenilă. Poate că impresia aceasta de tinereţe târzie era întăntă şi de pbfazul său neted, de fruntea lipsită de strieturi, de buzele-i roşii, pline. Cine ar fi crezut că Fred Marcelii avea 60 de ani săriţi?

Bine ai venit, Bernard!

Se ridică de pe taburet, şi îşi vârî penelul într-un vas cu alte multe peneluri, evazate într-un fel de buchet sui gineris.

Există aici ceva de mâncare? întrebară în cor îngeraşii.

Pictorul făcu o schimă, de parcă glasurile lor stri – dente i-ar. fi obosit timpanele.

Duceţi-vă la bucătărie! îi îndemnă. Veţi găsi ceva în frigider. t îngeraşii plecară, urmaţi de motanul care sări din braţele lui Linzer.

M-am gândit, Fred, să-ţi acord o vacanţă binemeritată, îi zâmbi patronul. Şi ştii unde? în México! adăugă triumfător.

Marcelii îşi scutură pletele:

Foarte drăguţ din partea ta, dar acum nu pot să plec. Am de terminat două pânze de Gauguin şi una de Mir o. Deja am depăşit termenul fixat de tine…

Linzer ştia că italianul avea încăpăţânări de copil râzgăiat.

— Nu-l scotea din ambianţă, din lumea lui imaginară, fiindcă ar fi stricat totul.

— R Ai muncit destul, Fred! Meriţi o recompensă. Ce-ai zice de un sejur la Acapulco?

Marcelii îşi ridică brăcinarul de la blue jeans, apoi suspină, uşor:

Ce să fac eu la Acapulco? Aici mă simt mai bine ca oriunde. Pictez toată; ziua, iar când vreau să mă relaxez

puţin, ceea ce mi se întâmplă foarte rar, mă întind pe un chaise longue la soare, sau fac o baie în mare… Seara e cel mai plăcut. Luminile de pe Esterel se contopesc cu stelele, cu sclipirile-fosforescente ale valurilor, cu scânteierile vapoarelor care se încrucişează în zare… Nu! Nu plec din acest colţ de rai, Bernard! Aici, pe Esterel, am gustat şi eu fericirea…

E în interesul tău să faci o călătorie lungă, să vezi locuri noi, chipuri noi… Va trebui să renunţi un timp şi la pictură. < Este recomandabil ca perioadele de odihnă să se echilibreze cu perioadele de muncă susţinută

Marcelii se întunecă la faţă. Ce punea oare la cale patronul său.

Eşti nemulţumit de mine, Bernard?

Cum poţi să spui-asta, Fred?

Adevărul este că Linzer câştigase sume fabuloase de pe urma acestui pictor dedicat gloriei altora, lăsându-i drept recompensă un foarte redus procent din beneficii. Marcelii nu pretinsese niciodată mai mult.

Atunci nu îmi mai bate capul cu vacanţele tale, Bernard! Dacă” aş întrerupe munca la şevalet, mi-aş scurta din viaţă. Când aştern pe pânză un Van Gogh, de pildă. Van Gogh însuşi vine la mine. Îi simt prezenţa, îi ascult respiraţia, îi întrezăresc silueta… La fel şi când zugrăvesc un Gauguin. Vin la mine şi Rembrandt, şi Raphael, şi Renoir, şi Turner, şi Constable, şi Picasso… Stau cu ei de vorbă, mă las pătruns de spiritul lor… Iar ei, poate că n-ai să crezi, îmi dirijează penelul… Da, da! Nu râde! îmi dirijează literalmente penelul! Eu nu sunt decât executorul voinţei lor, al geniului lor!

Când îl angajase pe Marcelii în slujba sa, Linzer îi înţelesese tragedia. Pictor de mare talent, Marcelii fusese ignorat de critici, de snobi, de amatorii de artă. Îi lipsise norocul, îndrăzneala de a se bate pentru propria-i afirmare, pentru succes, pentru glorie.

— Îţi aminteşti, cred, Bernard, că am pictat un Goya pe-o pânză veche, găsită la un anticar! Ca s-o fac şi mai

veridică am tratat-o cu plumb alb, astfel încât să pară originală chiar dacă ar fi fost supusă razelor – X. Dacă nu m-ar fi dirijat Goya însuşi, crezi că aş fi reuşit asemenea ispravă?

Monologa exaltat, îmbătându-se cu propriile lui vorbe. În clipa aceea Bernard Linzer era ca şi inexistent. În ochii lui Marcelii, personalitat ea lui dispăruse, acoperită de fantasme care căpătau consistenţă.

Brusc pictorul reveni pe pământ. Patronul nu rematerializă, supărându-l cu propunerile lui năstruşnice.

Lasă-mă; aici, la Theoule, Bernard! Lasă-mă aici unde mă simt eu bine!

Uneori neguţătorul de tablouri se întreba dacă pictorul era nebun, sau dacă îşi juca la perfecţie rolul de lunatic. Dispreţul lui faţă de avantajele materiale pleda în favoarea celei de-a doua variante. Linzer înţelese că nu ar putea-o. scoate la capăt cu Marcelii. Va încerca şi mâine să-l convingă de necesitea plecării. Dacă se va izbi de acelaşi refuz încăpăţânat, nu-i va rămâne decât să apeleze la serviciile lui Bertini. Acesta va găsi mijloacele spre a-l îmbarca la nevoie cu sila pe o navă cu destinaţia America Centrală. Într-una din micile republici aciuate pe coastele munţilor care despart Pacificul de Atlantic, îi va găsi un refugiu sigur. Numai in extremis va cere Suprimarea lui Marcelii. Dacă va fi obligat s-o facă, nu va ezita!... Sigur că ar prefera să-l păstreze în viaţă. Chiar, dacă afacerea Saint Fargeau. Îi va ruina prestigiul în Europa şi în Statele Unite, îşi va reface viaţa pe alte longitudini ale globului pământesc. Evident sub un nume de împrumut. În acest caz Marcelii va constitui un capital uman refolosibil.

Convorbirea cu Marcelii îi pusese la grea încercare nervii surescitaţi. Îl lăsă să se aşeze din nou în faţa şevaletului şi să-şi pună penelul în funcţiune. Îşi lărgi nodul de la cravată, îşi desfăcu nasturele de la guler, apoi ieşi pe terasă. Boarea sărată a mării îi gâdila plăcut nările şi îi răcori obrazul. Departe în larg, la capătul aleii de argint înscrisă pe întinsul apelor de luna plină, se

desluşeau luminile minuscule, tremurătoare ale. unui var. por…

*

Crime don’t pay, Crima nu rentează”, glăsuieşte un vechi dicon anglo-saxon, pe care Tonio Lascalzo îl considera perimat. Pentru el conflictul cu legea devenise o modalitate de câştigare a existenţei, desigur nu lipsită de emoţii şi primejdii, dar eminamentă profitabilă. Indivizii cu venituri mici sau mijlocii, trebuiau să se supună unor lungi privaţiuni spre a face economii graţie cărora să-şi cumpere un ceas de aur Vacherbn et Constantin, un radio-casetofon ultimul model, ori un automobil nou. nouţ. cu alămuri lucind, în soare…

Tonio Lascalzo considera regimul de economii atât, de dezagreabil, de umilitor, de crud, încât nici n-ar fi conceput să-l utilizeze. În primul r; nd fiindcă, ora lipsit de venituri fixe. Detesta munca în fabrici şi îi repugna să-şi tocească manşetele făcând pe conţopistul, activităţi – în concepţia lui – degradante, care i-ar. fi adus un salariu de mizerie, insuficient satisfacerii gusturilor sale somptiiarii. În al doilea rând respingea cu indignare disciplina unui serviciu care i-ar fi impus stăpâni, ore fixe de lucru şi vacanţe scurte la sfârşit de săptămână, incompatibile cu fantezia sa debordantă. Profesiunile libere l-ar fi ispitit, dar îi lipseau studiile corespunzătoare spre a deveni un doctor în medicină cu Mercedes la scară şi o clinică privată aducătoare de confortabile venituri, – ori un avocat penalist cu renume, căruia împricinaţii înspăimântaţi de perspectiva unor lungi şederi în cloşul gratiilor, îi virau pe gât onorarii fantastice. Nu i-ar fi plăcut nici să; meşterească ore; de-a rândul spre a degripa mecanismul unui ceas ori motorul unui automobil chiar dacă ar fi avut un atelier propriu.

Într-un fel deveniseşi el un liber profesionist, cu venituri neimpozabile. Evident… activitatea lui nu putea fi clamată în cele patru vânturi, dar acest inconvenient nu-I supăra fiindcă era din fire discret. Afară de aceasta nici nu-

i impunea eforturi istovitoare. Dacă avea nevoie de o cravată; „Countess Mura”, dau de un cronometru Seiko, le subtiliza de sub nasul negustorilor. Banii… lichizi şi-i procura căulând de predilecţie locurile aglomerate, holurile gărilor, staţiile de metrou, bâlciurile, bulevardele arhifrecventate. Cu talent de prestidigitator, scotea din buzunarul tipilor intraţi în obiectivul său portofele cu bani mulţi, destui ca să-i ajungă pe o săptămână sau chiar pe mai lungi perioade de timp. Căci Tonio Lascalzo nu-şi sfeterisea veniturile jucâr. d cărţi sau făcând pariuri la curse. Prefera să se plimbe, să mănânce bine, să doarmă într-o confortabilă cameră de hotel, să petreacă ore de-a rândul în faţa ecranelor cu filme sentimentale sau de aventuri. În sălile obscure agăţa câte o fetişcană – căci avea talent în acest domeniu – iar după câteva pertractări duse mai mult prin semne, o poftea pe ultimul rând de ia balcon şi acolo îi ridica pe tăcute fustele, satisfăcându-şi fără multe fasoane nevoile vitale. Nu-şi permitea legături mai trainice, căci cunoştea tristele experienţe ale unor gangsteri notorii, căzuţi pe – mina poliţiei datorită trădării unor amante care se socotiseră nedreptăţite.

Tonio Lascalzo trăia ca q pasăre liberă, bucurându-se de frumuseţile vieţii, foarte generoasă eu aleşia ei. Aceasta nu însemna că era lipsit de simţul prevederii. Pentru că în meseria lui incidentele neplăcute pot surveni oricând, punându-l în conflict direct cu agenţii ordinii publice şi cu Justiţia, îşi rezerva din timp bani pentru avocaţi cât şi pentru asigurarea unui regim mai acceptabil în cazul că ar fi devenit pensionarul unui penitenciar. Îşi crease şi un fond extraordinar, încredinţat spre păstrare mamei sale, destinat a fi utilizat în împrejurări extreme: boli, ascunzători, călătorii intempestive peste graniţă, cumpărări de complicităţi şi alte ejusdem farinae. Cert este că activitatea lui îi asigura confortabile condiţii de viaţă. Iar dacă i se întâmpla să aibă ghinionul de a cădea pe mâna justiţiei, se alegea cu încarcerări pe termen scurt – infracţiunile săvârşite de el fiind considerate simple

găinării – după care reintra senin în circuit, ştiind că afară din închisoare îl aşteptau bani puşi la loc sigur.

Cazierul său era relativ încărcat. Opt condamnări care totalizau 16 luni, o perioadă de timp nu tocmai lungă dacă se ţinea seama de multiplele lui furturi nedescoperite şi de vârsta-i de adult tânăr. Este drept că viaţa în închisoare e nu era roză. Faptul; că era frumuşel constituiau un serios handicap, care-i silea să accepte comproT09 mi suri de neeonceput în libertate. Da, r şi acestea se încadrau în riscurile meseriei.

Toate îi merseseră relativ din plin, până întrâo zi… când căzuse pe mâna comisarului Massino Gatti un ins între două vârste, voinic ca un elefant, de curând transferat la Milano. În lumea interlopă milanezăcircula zvonul că Massimo Gatti ar fi avut atribuţii importante la Roma, dar că jocurile politice îl coborâseră la nivelul actual de poliţist afectat cazurilor mărunte.

Însuşi comisarul Gatti declarase odată cu amărăciune unui fost coleg din Roma cu care se întâlnise întâmplător în Galeria Vittorio Emanuele.

— Acum în sarcinile mele de serviciu intră numai pungaşii de buzunare, bătăuşii, beţivii, scandalagii şi târfelp. Sunt deopotrivă cu acei reporteri afectaţi în preajma ieşirii la pensie, rubricii „pisicilor şi câinilor striviţi de maşini”.

Gatti pusese prima dată mâna în ceafa lui Lascalzo, tocmai când aceasta subtilizase un portofel plin cu dolari, lire sterline şi mărci germane din buzunarul unui turist vest german, care băusă atât de mult încât mergea împleticindu-se grotesc printre trecători. Beţivii sunt în general victimele ideale ale pickpokett-ilor. O lovitură care ar fi echivalat cu o ploaie de aur, avea să-i aducă lui Tonio Lascalzo numai nenprociri. Nu va uita în vecii vecilor mâna aceea grea care i se înfipsese în ceafă, scuturându-l ca pe un căţel. Urmaşe inevitabilul proces şi condamnarea la trei luni închisoare. Un termen nu prea lung, cu care Toni se obişnuise aşa cum se obişnuieşte un constipat cronic cu

dozele repetate de ulei de ricin. La ieşirea din\ temniţă, îşi reluase voios activitatea. Era o zi de toamnă senină, plină de farmec dar şi de melancolie. Un vânticel rece plimba pe asfalt frunze arămii.

Elegant ca un dandy cu o extraordinară sete de viaţă după detenţiunea abia terminată. Tonio Lascalzo se plimba prin Gelleria Via Monte Napoleone, în căutare de victime. Nu avea decât greutatea alegerii. Bărbaţi bine îmbrăcaţi şi femei în blănuri scumpe, care respirau prin toţi porii prosperitatea, umblau după cumpărături, oprindu-se în faţa vitrinelor cu bijuterii, obiecte de piele fină, porţelanuri, argintărie. Tonio îşi fixă în cele din urmă preferinţele asupra unei femei vârstnice, corpolente, înfăşurată într-un superb mantou de vizon şi care purta prinsă de umăr o poşetă rotofee din piele neagră, cu monogramă de aur.

Cu – pas nonşalant, se apropie de victimă, şi profilând de îmbulzeală, secţiona expert cu o lamă băierile poşetei, pe care o şi strecură sub pulpana pardesiului. Totul se petrecuse cu viteza fulgerului. Dar tocmai când se îndepărta triumfător de la locul infracţiunii, nişte degete puternice ca nişte cleşti de fier i se înfipseră în grumaz.

— Hoţule! Iar te-am prins! auzi Lascalzo glasul cavernos, ca de pe altă. lume, al comisarului Gatti, Acum însă; nu îmi mai scapi cu trei luni! Ţi-o făgăduiesc!

Tonio Lascalzo era deprins cu arestările. De data aceasta capturarea sa luă proporţii de coşmar. Comisarul îl târî până la o maşină a poliţiei, sub privirile şi huiduielile publicului, ostil prin definiţie delincvenţilor, fie ei. huligani, spărgători, criminali, atentatori, care ţineau sub teroare oraşul. Gatti îşi respectă cuvântul. Lascalzo se alese cu şase luni închisoare, condamnare prin severitatea ei fără precedent în cazierul său penal. Datorită unui nefavorabil complex de împrejurări, detenţiunea aceasta căpătă pentru Lascalzo dimensiuni apocaliptice. Fu repartizat în aceeaşi celulă cu un invertit sexual sadic, aparent normal, care-l supuse unui tratament infernal, alternând bătăile pe

înfundate cu şedinţe nocturne inavuabile, transformându-l treptat într-o zdreanţă omenească şi la propriu şi la figurat. Dar în lumea penitenciarelor toate au un sfârşit. Tonio ieşi din închisoare epuizat, stors ca o lămâie, bolnav fizic şi sufleteşte.

Încercă să îşi reia vechile îndeletniciri, dar frica, o frică paralizantă, obsesivă, îl împiedica să treacă la executarea loviturilor. Îl. urmăreau ca nişte clopote numai de el auzite, vorbele ameninţătoare ale comisarului Gatti. Îi simţea permanent prezenţa. Căpătase înfăţişarea şi reacţiile unui animal hăituit. Câteva săptămâni se abţinu să mai fure, dar resursele-i băneşti erau pe secătuite. Apelă la ultimele rezer. ve strategice, iar când şi acestea prinseră să se apropie de fund, se văzu silit să-şi reia activitatea. Îşi alese ca de obicei victima – ghidându-se după semne numai de el ştiute – dar nu trecu la atac înainte de a-şi roti privirile în căutarea lui Gatti.

Tipul luat. În obiectiv purta un palton căptuşit cu zibelină, ţinut întredeschis, datorită proximităţii primăverii, şi lăsând să se vadă dedesubt Un costum se et poivre cu o tăietură impecabilă. Pieptul vestonului era bombat de un portofel din piele neagră, pe care Lascalzo îl zărise când tipul plătise într-un magazin de tabac o cutie cu havane fine.

Urmă faza de apropiere. Tonio se lovi ca din întâmplare de insul cu zibelină, şi în vreme ce îşi cerea politicos scuze, îi subtiliză portofelul. În clipa aceea se întâmplă exact ceea ce pickpockettul voise să evite. Mânagrea a lui Gatti, ieşit parcă din neant, i se lăsă grea pe umăr.

— Numai în mormânt ai să mai scapi de mine, Tonio Lancalzo! Dar şi acolo, am să te înhaţ, dacă ţi-o trece prin tigvă să füri cheile de la brâul Sfântului Pietro!

Tonio se trezi cu o condamnare la un an închisoare. Când judecătorul pronunţă sentinţa, – comisarul Gatti se afla în sală şi zâmbea în colţul gurii. Exasperat, distrus sufleteşteâşi îndeplini chinuit trei sferturi din pedeapsă. O

graţiere providenţială „îl eliberă din temniţă înainte de termen. Când ieşi pe poarta închisorii, slab, gălbejit, îl văzu pe trotuar pe comisarul Gatti, care-l aştepta stând cu mâinile înfipte în buzunarele paltonului.

— Bun venit în lumea liberai Tonio Lascalzo! îl întâmpină poliţistul zâmbind mefistofelic. Dar te previn! Lasă-te de furtişaguri, dacă vrei să te mai bucuri de libertatea-ţi proaspăt redobândită! Eu am să veghez asupra ta din umbră! Dar nu ca un înger apărător, ci ca un arhanghel înarmat cu o sabie de foc, gata oricând să te trăsnească!

Comisarul Gatti, uriaş ca o gorilă, şi mai urât decât Quasimodo, n-u era de natură să evoce apariţia luminoasă, măreaţă a justiţiarului Sfânt Michele. Dar în ochii lui Tonio Lascalzo, poliţistul nu era cu nimic mai prejos de învingătorul balaurului din legenda biblică.

Acest episod puse definitiv capăt carierei lui de pickpockett. Ar fi plecat eventual din Milano, şi s-ar fi instalat la Genova, la Veneţia sau la Roma, dacă nu l-ar fi urmărit frica superstiţioasă, că mâna comisarului îl va ajunge din urmă.

Treptat îşi ronţăi ultimele rezerve băneşti. Cum însă viaţa cerea să fie întreţinut cu cheltuieli indispensabile, oricât ar fi fost ele de reduse, Toni se văzp pus în situaţia de a-şi căuta altă sursă de venituri. În lumea celor fără de lege, lupii solitari nu au şanse de supravieţuire dacă nu şirit înzestraţi cu însuşiri quasi miraculoase. Iar Tot nio nu era nici pe departe un superman. Pentru că o viaţă întreagă trăise în marginea societăţii; nu-şi putea schimba felul de a fi şi de a-şi asigura mijloacele de existenţă. Sosise însă momentul să-şi schimbe profilul activităţii profesionale, oricât de greu ar fi fost procesul de adaptare.

Căută să se integreze într-o bandă, dispusă să-i accepte serviciile. În lumea interlopă îşi făcuse reputaţia unui om potolit, discret şi respectuos faţă de domeniul altora. Nu-i fu greu să găsească stăpân. Îl tortura însă

gândul că avea să intre în ham şi să primească ordine. Dar necesitatea îşi impune legile chiar peste capul celor mai recalcitranţi.

Tonio fu acceptat în organizaţia lui Lou Tambone, prin intermediul unui unchi al său Amedeo Lecchi, ridicat la rangul de contabil secret al marelui boss. Lovi Tambone dirija o reţea de tripouri clandestine bordeluri de lux, baruri de noapte şi moteluri, răspândite în mai toate marile Oraşe din nordul Italiei. Lecchi îşi ţinea două rânduri de registre: unele pentru uz intern, altele pentru autorităţi. Primele oglindeau cheltuielile şi veniturile reale ale organizaţiei, la care numai Lou Tambone şi locotenenţii săi aveau acces, altele împănate cu cifre şi bilanţuri false, erau oferite fiscului spre control.

Motelurile de pildă aduceau câştiguri atât de pe urma închirierii camerelor, cât şi altele tainice, mult mai mari, rezultate din practicarea prostituţiei. Barurile de noapte constituiau faţada unor" tripouri a căror activitate clandestină procura lui Tambone uriaşe beneficii.

Pentru ca activitatea organizaţiei să nu fie stingherită în cazul ei; poliţia ar descoperi, de pildă, unul din tripouri, fiecare bar şi fiecare motel era de formă proprietatea a câte unui individ din bandă. Anchetareasau arestarea vreunuia dintre aceşti comparşi nu afecta şi pe ceilalţi membri ai organizaţiei. Evident, cei arestaţi aveau gura cusută. Erau trimişi în faţa instanţelor penale şi îşi executau pedepsele privative de libertate fără să scoată un cuvânt, ştiind că în absenţa lor li se vor acumula beneficii importante şi că de soarta familiilor respective avea să se îngrijească –, prin oamenii săi înşuşi marele, boss. Dacă vreunul dintre cei ajunşi pe mâna poliţiei ar fi scos vreun cuvânt succeptibil să compromită organizaţia sau pe unele căpetenii ale ei s-ar fi expus unei pedepse radicale: moartea. Şi cum codul lumii interlope cuprinde legi infinit mai grele decât cele republicane, indivizii" vizaţi preferau să tacă orice li s-ar fi întâmplat.

Înainte de a-l primi în bandă, Lou Tambone vorbise

lui Tonio Lascalzo, cu vocea lui aspră, stridentă ca şi scrijeliturile unor pietricele frecate de o pardoseală din ciment.

— În mijlocul nostru să nu-ţi fie teamă de perseuţiile lui Gatti. Avem relaţii înalte şi foarte puternice, care-l vor pune uşor cu botul pe labe. Iar dacă va stărui să-ţi facă mizerii, vom găsi şi alte mijloace spre a-l linişti.

Tonio nu era absolut sigur că laudele lui Tambone corespundeau realităţii. Ştia însă că în sânul organizaţiei, cu numeroasele ei răinificaţii, avea să se simtă, mai protejat decât până acum.

Îşi începu activitatea, repartizat – pentru început – pe treptele de jos ale bandei. Prima lui sarcină îi păru, la prima; vedere, impresionantă. Trebuia să escorteze pe un tip, Giorgio Cavagliotti, care colecta în fiecare noapte câştigurile obţinute în tripourile clandestine din Milano şi le aducea lui Tambone, într-o vilă cu aspect rezidenţial dintr-un elegant – cartierul oraşului. Din escortă mai făceau parté încă doi inşi.

Lui Tonio i se încredinţase un pistol şi încă din primele zile fusese supus unui intens antrenament de tragere la ţintă, ceea ce nu-l prea încânte, căci în specialitatea lui nu numai că nu folosise arme de foc, dar nici nu simţise vreodat; înclinaţii pentru aşa ceva.

Ori de câte ori pleca să colecteze banii, îl furnica şira spinării şi îi creştea tensiunea arterială. Văzuse prea multe filme cu transporturi de valori atacate de bandiţi din tabere adverse, ca să nu-l treacă, răcorile la gândul că echipa sa ar putea să cadă într-o capcană cu violente schimburi de focuri şi cu epice vărsări-tde sânge. Din fericire pentru el temerile nu i se materializară.

Cel mai primejdios rival al lui Tambone, americanul George Fletcher, organizatorul unei reţele de tripouri clandestine cu ramificaţii internaţionale se afla după gratii în México City. Până a nu fi capturat şi întemniţat, acesta provocase mari pierderi atât materiale cât şi în oameni, adversarului său. Fletcher întrunea îndrăzneala,

tenacitatea, energia şi spiritul de antrepriză al americanului cu viclenia, orgoliul, ermetismul şi ferocitatea sicilianului. Explicaţia era simplă: în linie paternă cobora dintr-o familie de americani nevoiaşi, stabiliţi de aproape două secole în Georgia, iar în linie maternă îşi avea obârşia într-un neam de sicilieni emigraţi clandestin în Statele Unite, spre a scăpa de puşcărie, după ce aplicase legea vendettei, exterminând o numeroasă familie de consăteni, începând cu bătrânii neputincioşi şi terminând cu sugarii din leagăn. În cercurile interlope bine informatese şoptea că Lou Tambone n-ar fi fost străin de întemniţarea lui Fletcher, că ar fi furnizat indicii care uşuraseră sarcina poliţiştilor şi a judecătorilor mexicani. În lumea interpolă gestul lui Tambone rechivala cu o crimă.

Tonio Lascalzo nu avusese habar de aceste dedesubturi când îşi luase în primire postul. Îşi îâideplinea conştiincios sarcinile gândindu-se cu melancolie la epoca lui de glorie când recolta de unul singur prada bogată, fără să depindă de nimeni.

Într-o noapte – cam la cel de-al doilea cântat al cocoşilor – când el şi echipa sa transportau reţeta de o seară a unui tripol spre sediul lui Tambone, fură atacaţi de nişte necunoscuţi. Giorgio Cavagliotti şi oamenii săi reuşiră – după un schimb activ de focuri – să lichideze pe doi dintre agresori, iar pe ceilalţi să-i pună pe fugă. Toni deşi” trăsese cu ochii închişi, nimerise în pântece pe şeful grupului duşman, atrăgându-şi laudele lui Cavagliotti. Informat de isprava sa, Lou Tambone, îl bătu cu palma pe spinare în semn de apreciere şi îi acordă un premiu în bani. Socotindu-l apt pentru misiuni mai importante, hotărât să-i încredinţeze rolul de secund într-o operaţie delicată.

Lou Tambone se îndeletnicea şi cu exportul clandestin de devize. Era mult mai simplu să strecoare peste graniţă, prin puncte puţin supravegheate, o echipă de oameni de-ai lui, încărcaţi cu saci doldora de valori, decât să apeleze la serviciile unor bancheri veroşi, dispuşi

să efectueze transferuri cu preţul unor foarte complicate artificii financiare, pentru care cereau comisioane exorbitante. În primele lui expediţii îşi trimisese în Elveţia propriile fonduri. Succesul acestor operaţii îi sugeraseră o idee, socotită de ai lui, genială. De ce nu ar canaliza pe aceeaşi cale, şi valorile unor clienţi sus puşi, preluând comisioanele pe care altfel le-ar fi încasat câţiva bancheri lipsiţi de scrupule? Nu-i fusese greu să găsească aml! ori dispuşi să-i încredinţeze devize destinate a fi trecute ilegal peste graniţă. Prin barurile, tripourile şi bordelurile lui de lux. se perindau tot felul de inşi din lumea înaltă, cărora le adusese în diverse rânduri apreciate şi discrete servicii. Exportul clandestin de valută devenise treptat una dintre operaţiile lui cele mai bănoase. Clienţii îi dădeau în primire cu deplină încredere valorile lor, fiindcă toate transporturile ajunseseră: fără incidente, în seifurile unor bănci din Elveţia.

Într-o seară Lou Tambone, îl chemă pe Tonio în cabinetul său de lucru. Se mai afla de faţă şi Mario Ardito, un tânăr calabrez care se bucura de preţuirea marelui boss. Tambone îi arată lui Lascalzo un rueksack de proporţii mijlocii, aşezat la vedere pe birou.

— Tdni o, în rucsack-ul ăsta se află valută străină în valoare de 500.000 de dolari. Ţi-o încredinţez! şi să treci: cu el graniţa în Elveţia, ai să-l predai unui om al meu, iar pe aceeaşi cale şi să te întorci în Italia.

Lascalzo, făcu nişte1, ochi mari, speriaţi şi rotunzi ca două prune.

Nu te căca pe tine, Tonio! Ce dracu', eşti bărbat! îi vorbi aspru Tambone. Ai să-l însoţeşti pe Mario, care o să tragă toate sforile. Şi el o să care un rueksack cu un porcoi de dolari. Operaţia în sine este floare la Ureche, în orice caz* mai puţin primejdioasă decât colectarea reţetelor zilnice de la tripouri. Nimeni nu ştie că mă ocup cu aşa ceva.

Dacă porunciţi dumneavoastră, spuse cu jumătate de gură l'ascalzo.

N-ai altceva de făcut decât să urmezi indicaţiile, lui Mario. Te-am ales „fiindcă atic unchiul. tău cât şi Cavagiiotti te-au recomandat călduros. La treaba asta nu am nevoie de zmei. ei de oameni cinstiţi. Deci succes! Mâine de dimineaţă să-mi raportezi. că ai trecut bişţarii peste graniţă! Şi acum ştergeţi-o! S-a făcut destul de târziu! Ţine f pistolul ăsta, Tonio! N-o să ai ocazia să-l foloseşti, dar pentru orice eventualitate e bine să-l ai asupra ta!

Când Tonio ieşi din cabinetul marelui boss, purtând rucksaekul plin cu valută străină, sudoavea îi curgea gârlă pe spinare.

— Cum am. să mă descurc în treaba asta! se plânse lui Mario.

Nicio grijă! O scoatem la capăt. E o joacă de co.

pil!

Se instalară într-un Fiat 128 hârbuit, ca să treacă! neobservat şi o porniră la drum. Mario Ardito mânuia: volanul cu pricepere. Ieşiră din oraş, angajându-se pe „autostrada A 2, care ducea spre lacul Como.

15Avem de parcurs până la graniţă, vreo 80 de kilometri, spuse Mario.

Conducea cu viteză moderată, pentru a nu atrage atenţia poliţiei stradale. Reluă după o pauză:

Punctul de frontieră pe care-l vom folosi, se află undeva;, la vest de lacul Como. În apropiere e un sat, San Fedele. Acolo am dibuit o fată care dă din şerteaţă ca zvârluga. O cheamă Tina. La ea mă vântur din când în când. Oamenii din San Fedele s-au învăţat să mă tot vadă învârtindu-mă pe acolo. Şi carabinierii mă ştiu din vedere şi mă lasă în pace. Dacă sunt întrebat, le zic că zbor la logodnică.

Şi eu ce-am să spun?

— Eşti vărul meu. Te duc să-mi vezi aleasa inimii, ea să ai ce spune familiei.

Şi dacă le trece prin scăfârlie carabinierilor să ne seotocească-maşina?

Nu le trece, Tonio! Şi dacă le trece, rucksak-urile sunt bine ascunse în fundul dublu al cufărului de la spate. De carabinieri mă doare în tuhăs. Altceva mă sfredeleşte la lingurică. Ai auzit de evadarea lui Fleţcher?

Am citit ceva în jurnalul de ieri.

De când a aflat că Fletcher a fugit din pension, Lou fierbe mai rău decât Etna în preajma unei erupţii.

N-am avut impresia că i se cutremură izmenele pe el!

Se ţine băţos, dar eu ştiu ce-i zace în burtă. Când îşi ciupeşte vârful nasului, e semn de furtună. Şi furtună o să fie! Lou şi Fletcher se mănâncă între ei ca doi crocodili înfierbântaţi după aceeaşi crocodiloaică. Şi crocodiloiaca, în cazul nostru este reţeaua de tripouri clandestine.

Traversară Como tocmai când soarele cobora dincolo de creasta Muntelui Caprino, învăluind într-o aură roşiatică crucea de pe culme. Tonio era însă orb la frumuseţile. oraşului cu lumini sclipitoare şi ale lacului ce-şi desfăşura apele albastre spre nord strecurându-se ca o fantastică vietate marină printre masivele muntoase. Îl rodea o frică insidioasă, ce sporea cu cât se apropiau de graniţă.

Automobilul se angajă pe şoseaua care şerpuia de-a lungul malului vestic al lacului, iar când ajunse la Argegno, coti la stânga, pe valea Intalvi/care se pierdea în creării munţilor. Străbătură Dizzasco, Cerano, Castiglione şi după ce* pătrunseră în San Fedele o cotiră la stânga pe un drum pietruit, relativ larg.

Aici trafouia să se construiască o autostradă, îi explică Marâo, dar până la urmă au lăsat-o în părăsire. Pe drumul ăsta ajungem la graniţă.

Întâlniră câteva casecu lumini la ferestre risipite pe coclauri dar nu întâlniră oameni şi nici-nu se încrucişară cu vreun vehicul. Se lăsase brusc răcoarea, Mario friguros din fire,» clică geamul. Adăugă:

Pe aici nu umblă decât localnici, terorişti, care trec în Mveţia. de unde aduc arme sau explozivi, contrabandişti ca şi noi, fugari pe capul cărora s-au lansat ordine de

arestare, dezertori…

Valurile nopţii se lăsau cu repeziciune, Mario continua să înainteze prin hârţoape „fără să aprindă farurile.

— E mai prudent, spuse.

Nu ţi-e teamă de prăpăstii?

De ce să-mi fie? Am umblat de atâtea ori pe drumul ăsta încât îl ştiu ca pe buzunarul meu (Se uită la ceasul său brăţară cu cifre fosforescente)… în zece minute suntem la graniţă. O trecem cu piciorul şi coborfm de cealaltă parte până la Scudellatte. unde ne aşteaptă un om de legătură. Lăsăm bişfarii şi pe acelaşi drum ne întoarcem acasă.

Tensiunea nervoasă a lui Tonio creştea vertiginos. Avea senzaţia că i se vânzoleau maţele, iar inima îi juca tontoroiul în coşul pieptului.

Mario opri maşina după un pâlc de brazi. Scoase din cufărul din spate cele două rucsack-uri. Dădu pe unul din ele lui Tonio.

Puneţi-l în spate! Colo e graniţa! zise arătând cu degetul o barieră zebrată în alb; şi roşu care se profila pe fundalul stâncilor.

26 – Oameni în F.olls-Royco

Luna fantastic felinar ceresc, arginta peisajul, scoţându-i în relief contururile. Mai avea de parcurs până la graniţă vreo cincizeci de paşi. De după stânci, de după siluetele conice ale brazilor ţâşniră nişte umbre.

Staţi pe loc şi mii nil e sus!

To: iio recunoscu siderat glasul aspru al comisarului Gatti.

Mario se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă încercând să se facă nevăzut printre stânci. Câteva focuri de armă sfâşiară seini intuinericul. Tonio zări ou coada ochiuslui într-o frântură de secundă pe camaradul său poticnindu-se şi roistogelindu-se pe un povârniş. «Scena aceasta avu pentru el efectul unei-masive doze de adrenalinălţi. şni din loc ca un iepure.

Stai! auzi iarăşi vocea dură, de neuitat a lui Gatti, de data aceasta foarte aproape.

Întoarse capul pe jumătate, în vreme ce cu mâna liberă scoase din hamul 4 e sub braţ pistolul. Trase din fugă, asupra umbrei care-l urmărea. Glasul comisarului se auzi scrâşnit.

Tiicşlosul!

Umbra se frânse în două şi încremeni ghemuită. Fără să se oprească, Tonio vârî arma în ham şi alergă să se ascundă după o stâncă înaltă, uriaşă cariatidă ce părea să sprijine cerul înstelat. Auzi şuierul unor gloanţe carericoşară pe colţurosul perete de piatră. Deodată călcă în gol. Rămase atât de surprins, încât nici nu apucă să strige. Avu senzaţia că zboară; prin vid. Maţele, i se înnodară parcă sub plexul solar. „Am să mor zdrobit!” cugetă într-o străfulgerare de luciditate. Tocmai în clipa aceea simţi sub picioare o suprafaţă povârnită cu piet-a riş mult, pe care alunecă vertiginos ca pe un aşternut de bile. Apoi cursa-i dementă se curmă pe un fel de saltea moale. Năuc, deschise ochii şi se uită în jur. Abia atunci îşi dădu seama că se oprise în ramurile unui conifer;, care-l legănau agale. Un miros proaspăt de cetină – ai gâdila nările. Undeva, sus de tot, fascicolele: de? raevăie unor lanterne electrice de mină, îşi plimbau petele de lumină: peste stâncile golaşe, peste brazii aninaţi pe muchii de prăpastie.

Tonio stătu acolo fără să se mişte. Era bucuros fiindcă în cădere, rucsack-ul cu bani nu se desprinsese din curelele lui. După un interval de timp, greu de apreciat, agitaţia de sus încetă. Liniştea pogorî iarăşi asupra muntelui. În urmă de tot, crezu că aude zvon nelămurit de voci şi scrâşnet de maşini îndepărtâredu-se pe drumul pietruit.

Când zorii prinseră să albească cerul îşi dădu seama că stătea ghemuit într-un fel de cuib alcătuit din crăci îneâlciţe. După ce se lumină bine de zi, îi – îngheţă sângele în vine. Coniferele care-i frânaseră rostogulul, stăteau

aninate pe buza unei prăpăstii. Nici nu-i vedea fundul., Sosire momentul să părăsească precarul său adăpost. Cu teamă şi cu infinită precauţie se desprinse din împletitura de ramuri şi porni să se caţere de-a buşelea pe povârniş în sus. Trebuia să ajungă la drumul de pe culme. Dar dacă acolo îl aşteptau poliţiştii? Se ascunse după un pâlc de brazi şi rămase la pândă. Nu-i era foame, însă i se făcuse, o sete cumplită. Dar spiritul său de conservare era mai puternic decât setea. Rămase neclintit, aşteptând. De sus, de pe şosea nu se mai auzea niciun zgomot. Se întrebă dacă poliţiştii încetaseră să-l mai caute. Hotărât să evite orice risc, stătu pitit până Ce înserarea se lăsă din nou asupra firii. Abia atunci îşi reluă tăcut ascensiunea spre drumul pietruit.

Se întunecase când ajunse sus. Se uită în jur, cercetând cu atenţie fiecare, colţ de stâncă după care l-ar fi putut pândi vreun poliţist. Nu zări nicio vietate. Caută maşina lui Mario, dar nu o găsi acolo unde o lăsase. O luaseră desigur poliţiştii. Se întrebă dacă Mario fusese ucis, apoi îşi spuse că propria lui salvare trebuie să lase în umbră, pentru moment, orice alte preocupări.

Începu să coboare spre San Fedele. Ar fi pus rămăşag că toate drumurile erau supravegheate. Îl trecură fiori la gândul că împ uscase un poliţist. Ştia la ce sancţiuni s-ar expune dacă ar fi prins. Trebuia totuşi să ajungă la Milano. Mai avea pe cap şi grija pistolului. Ar putea să-l arunce în vreo râpă, dar dacă arma va fi găsită, indivizii de la criminalistică vor identifica fără8 dificultate pe posesorul ei. Mai înţelept era să o păstreze asupra lui. Cu orice risc.

În faţa unei cabane cochete, proprietatea vreunui citadin dornic să-şi petreacă weekend-urile în creierii munţilor, văzu „o maşină. La adăpostul întunericului se apropie de ea. Era un Lancia de sport, decapotabil, eu burduful strâns. Ferestrele cabanei erau întunecate. Semn bun!... Fără zgomot, Tonio se instală la volan. În lipsa cheilor de contact, meşteri câteva clipe sub tablou, făcu o legătură provizorie şi puse în sfârşit motorul în mişcare.

Cu inima bătându-i sarabanda, Tonio trecu maneta în viteza întâia. Maşina porni lin la vale. Trecu în viteza două, apoi într-a treia. Acceleră. Îi venea să chiuie de bucurie. Îşi zise că toate drumurile spre Como erau desigur supravegheate. Când ajunse la San Fedele, în loc să o ia la dreapta, spre Como coti la stânga spre Lacul Lugano.

Opri într-un parcaj – amenajat pe margine de şosea şi scotoci la întâmplare compartimentele de la bord. Găsi actele maşinii şi un pachet de ţigări pe jumătate consumat. Tonio îşi făcu semnul crucii. Era> de presupus că Lancia, cu număr de Milano, fusese controlată la venire de poliţie, şi scoasă de pe listele cu suspecţi. Nu-şi forţă totuşi norocul.

Coborî până la Osteno, iar de acolo porni pe marginea lacului Lugano până la Portezza. Cârmi după aceea la dreapta şi se afundă iarăşi în munţi, ieşind la Menaggio, pe ţărmul lacului Como. Abia acum o luă în jos, spre Como... Dacă, norocul îl va sluji, ca şi până acum, miezul nopţii îl va găsi la Milano.

Mai avea. de trecut un hop. Aşa cum se aşteptase, la Argegno fu oprit de un baraj al poliţiei. Caicului lui se dovedise just. Toate autovehiculele care coborau* dinspre valea în tel vi erau trecute prin pieptene fin.

Carabinierii cercetară o listă, îşi aruncară ochii asupra actelor Lanciei, asupra carnetului de conducere al lui Tonio, apoi îl lăsară să treacă. Pasagerii veniţi dinspre nord le trezeau prea puţin suspiciunile.

La. Como întâlni un nou baraj. Carabinierii consultară de asemenea o listă, apoi îi făcură semn să-şi continue drumul. La 11 fără un sfert, Tonio intră în Milano pe Via Sempione şi opri la trotuar, aproape de colţul cu Via Massena.» înainte de a coborî din Lancia, şterse; cu batista volanul, capacele campartimentelor de la bord. clanţele portierelor, în sfârşit toate locurile unde ar fi putut lăsa amprente digitale.

Părăsi maşina, îşi continuă drumul pe jos până la \ Porta Sempione şi de acolo se urcă într-un taxi. Luase

aceste măsuri de precauţiune, gândindu-se că poate Mario murise împuşcat de poliţie. Numai el i-ar fi putut divulga numele.

La miezul nopţii se înfăţişa în cabinetul lui Lou Tambone. Când îl văzu intrând pe uşă, marele boss ava impresia că îi apare în faţă o stafie. Surprinderea se transformă în entuziasm – exteriorizat evident cu moderaţie – când Tonio îi înmână geanta eu jumătate de milion de dolari.

Te-ai descurcat bine! rosti admirativ Lou Tambone. Am auzit că l-ai bágat în spital pe comisarul Gatti. I-ai plătit poliţa.

Aveţi vreo veste de la Mario? întrebă Tonio pârjolit de curiozitate.

L-au rănit la picior. Acum e internat în spital, sub pază.

Chipul lui Lascalzo se lungi:

Dacă a vorbit, sunt un om terrhinat.

Tambone râse:

Mario nu vorbeşte. În privinţa asta fii liniştit! Odată pedeapsa ispăşită, va ieşi din închisoare fără să fi rostit un cuvânt. Mario se teme mai zdravăn de legile noastre decât de legile republicii. La noi delaţiunea se pedepseşte cu moartea. Acum du-te şi fă un duş! apoi culcă-te! Mâine eşti scutit de lucru!

Tonio oftă uşurat:

Înseamnă că am avut noroc, commendatore!

Cei care merg cu mine au întotdeauna noroc, Tonio! Noapte, bună!

Noapte bună, commendatore!

După ce rămase singur, Lou Tambone luă geanta şi fără să-i cerceteze conţinutul, o vârî în sertarul unei comode. Îşi ciupi apoi vârful nasului. „Să aibă ticălosul de Fletcher vreun amestec în treaba asta?” cugetă intrigat.

Îşi aprinse o havană şi îşi turnă whisky într-un pahar. Nu-l preocupa într-atâta pierderea milionului cap „turat de poliţie, cât vâlva care se va face în jurul lui Mario. Toată

lumea ştia că Mario lucra pentru el, Lou. Numele îi va apărea în ziare în legătură cu acest eşec. Dacă va fi implicat în proces, clienţii săi – timoraţi – îşi vor încredinţa valorile destinate a fi exportate clandestin altor agenţi mai norocoşi.

Lou pufăi din havană. Volutele de fum albastru se ridicară spre lustra împodobită cu sclipitori ciucuri de cristal...

Înainte de a intra în clădirea masivă, cu ziduri cenuşii de fortăreaţă, a lui „Chase Manhattan Bank", Lester James îşi pipăi instinctiv portofelul» ăseuns în buzunarul dinăuntru al hainei, spre a se asigura că nu l-a uitat la hotel şi nici nja – Bil-ia furat vreun pickpocket. Plin de nervozitate, se uită în susul şi în jo. su 1 străzii; temându-se să nu fi fost-urmărit. Edith îl înghionti discret în şale:

— Hai, intră! Intră odată!

Lester transpirase abundent, dar nu era de vină căldura. căci deşi New York-Ul se prăjea într-un magnific soare de vară, dinspre ocean sufla o briză răcoroasă, împrospătând atmosfera, ÎI încolţise însă spaima. O spaimă ce-i muia picioarele şi-i tăia respiraţia.

Ei, ce aştepţi? îl repezi Edith. Intră!

— Lester făcu o mişcare neterminată de parcă ar fi încercat să se smulgă din rădăcinile care-l fixau de sol.

Şi dacă ne iau la întrebări? exclamă cu frică.

De ce să te ia la întrebări? Nu e un cec la purtător? Oricine îl poate încasa!

Cecul nu ne (aparţine, Edith! Nimeni nu are dreptul să se îmbogăţească fără cauză!

O luăm iar de la început, Lester? Am discutat chestia asta pe toate feţele şi am hotărât să facem o încercare! Acum iar dai înapoi?; – Şi dacă...

Portarul galonat care străjuia intrarea îi privi cu suspiciune. Ruşinată căci se dădeau în spectacol tocmindu-se ca la tarabă, Edith îşi împinse cu putere soţul.

— Luat prin surprindere, Lester pătrunse în clădire.

Când se; văzu în holul monumental cu ghişeuri multiple, cu lume forfotitoare, cu gardieni în uniformă care făceau de pază, i se muiară iarăşi picioarele – Se şi, văzu în: dosul gratiilor închisorii…

Să ieşim, Edith! se gângăvi luându-şi soţia de mână şi trăgând-o după el cu energia disperării.

Când se pomeniră în stradă, cam la vreo sută de metri de intrarea Băncii, Lester se opri gâfâind.

Iartă-mă, Edith, dar…

Replica ei îl plesni ca o lovitură de bici.

Laşule!

El o privi îndurerat şi totodată nedumerit:

Dar banii nu ni se cuvin! Dacă ne luau la rost?

Edith îl fulgeră cu privirea:

Eşti un idiot! S-a plâns cineva de pierderea acestui cec? Ai citit vreun anunţ în jurnal? Eu am devorat mica publicitate din toate ziarele recente. Am frunzărit şi articolele cele mai diverse. N-am găsit un „rând despre pierderea unui cec în valoare de 500.000 de dolari. Cu siguranţă, cei care l-au emis. Se tem să-i facă publicitate. De ce? Numai ei şi Dumnezeu o ştiu…

Să mergem! o îndemnă Lester. Dacă stăm pe loc atragem atenţia.

Atenţia cui? ripostă înveninată. Pentru lumea din jur nu existăm. Am ajuns să blestem. dând am câştigat premiul săpunurilor „Ştirling”. Până a nu pleca în excursie, trăiam liniştiţi în lumea noastră din jăilver Creek. O lume obscură, limitată, mediocră! Zilele petrecute la Paris ne-au deschis ochii asupra paradisului cunoscut de alde noi numai din romane, filme, ori presă. Ni s-a permis să gustăm o fărâmă infinitestimală din tortul privilegiaţilor sorţii. Am pătruns pentru câteva clipe în raiul lor. Apoi îngerul a ridicat sabia şi ne-a strigat cu glas de tunet: Destul! Înapoiaţi-Vă în mediul vostru, cenuşiu, trist, lipsit de perspective! Acolo e locul vostru! Dar eu nu mai admit viaţa fadă de până acum, Lester! M-a contaminat paradisul din care ni s-a îngăduit să gustăm un vârf de linguriţă.

El o luă de briaţ:

— Să fim realişti, Edith! Să ne cunoaştem lungul” nasului! Da, da! Să ne resemnăm! Asta e cuvântul f

Edith îşi smulse braţul din strânsoarea lui.

Resemnează-te tu, dacă eşti incapabil să te smulgi din mediocritatea postului tău de biet contabil într-un orăşel infect de provincie!

Îţi făgăduiesc, Edith, de îndată ce ne vom înapoia la Silver Creek voi obţine o majorare a salariului. I-o voi spune verde patronului…

Ea îl privi zâmbind sarcastic:

10 sau 15 dolari săptămânal, peste salariul tău de mizerie, când am putea, încasa 500.000 de dolari. Mă apucă nebuniile când mă gândesc la lipsa ta de ambiţie!; Dacă ţi-era de ajuns postul de contabil într-un garaj, nu treburg să te însori cu mine. Eşti un egoist! Puţin îţi pasă de năzuinţele mele, de visurile mele…

Lester plecă învins capul:

Tocmai grija pentru tine mă împiedică să încasez ceeu! De unde ştiu eu că banii nu sunt ai unor mafioţi care vor să li se piardă urma? Ai unor afacerişti veroşi vârâţi până în gât în cine ştie ce combinaţii primejdioase? Ai unor spioni plătiţi de puteri străine?

Spionilor nu li se oferă 500.000 de dolari, Lester!; Iar dacă e vorba de mafioţi, încasăm banii şi ne topim în lumea largă. Cu suma asta putem trăi ca nababii, mutându-ne din oraş în oraş, dintr-o ţară într-alta, de pe un continent pe altul, până ni se va pierde urma…

Lester se uită la soţia lui, ca şi când atunci ar fi văzut-o pentru întâia oară.

— Eşti inconştientă! Te-a intoxicat lectura romane-i lor poliţiste…

— Săracul de tine! rosti ea cu dispreţ.

Lester îşi frecă tâmplele care-i zvâcneau dureros:

Trebuie să găsim o soluţie, Edith! Trebuie!… Chipul i se lumină: Predăm cecul poliţiei. Păgubaşul va trebui să ne recompenseze. În cazuri d-astea se plăteşte, aducătorilor

10% din valoarea sumei găsite.

Edith făcu o sihimă scârbită:

10%, adică 50.000 de dolari! Cu banii ăştia abia; dacă poţi cumpăra un apartament modest la New York", San Francisco, ori Los Angeles... Dar dacă nu se va prezenta nimeni spre a-şi valorifica drepturile asupra, ceculuí? Ceea ce este probabil, dacă aşa cum gândeşti tu, banii ăştia acoperă nişte combinaţii suspecte. Cecul; va zace în seiful unui post de poliţie, sau îl va încasă! peste câţiva ani Statul. Iar noi cu ce ne vom alege? Cu praful de pe tobă! O să ne dăm cu capul de pereţii fiindcă n-am ştiut să profităm de ocazie!

Nu ştiu Ce să mai spun Edith!

Mergeau încet printre oameni, neatenţi la tot ce se: petrecea în jur. Ajunşi, la o întretăiere de străzi, abia scăpară să nu fie striviţi de maşinile care treceau vertiginos, fiindcă fără să-şi dea seama, voiseră să; traverseze pe roşu.

Vă ispiteşte morga? se răsti un muncitor în combinezon alba: strulde lucru.

Bine că nu v-a văzut poliţistul de colo, spuse o bătrânică! Vă t rin tea o amendă, de vă usca!

Culoarea semaforului se schimbă în verde, dându-le drum liber. Traversară odată cu un şuvoi de oameni grăbiţi.

Dacă nimeream la morgă şi în portofelul tău s-ar fi găsit un cec de 500.000 de dolari, l-ar fi subtilizat vreunul din indivizii de acolo, bombăni Edith. Te pre

— Vin, Lester! Banii noştri sunt pe terminate. În curând n-o să mai avem cu ce plăti hotelul şi biletele de tren până la Silve r Creek.

Yu-ţi face griji! încercă el să o liniştească. La „nevoie telefonez la garaj să-mi trimită bani. Patronul este un om cumsecade.

Edith izbucni revoltată: 1" V'v:

Felicitări pentru genialele tale soluţii, Lester! Să te milogeşti pentru câţiva dolari, când ai asupra ta o jumătate

de milion! Eşti pur şi simplu stupid!

El zâmbi sărman:

Poate că m-am tâmpit cu adevărat! De când cu cecul ăsta, viaţa noastră a devenit un infern!

Infern, pentru că nu ştii să te descurci, Lester Jon-es. Pentru că eşti un nevolnic!

— Bine, bine! Spune-mi cum vrei! Insultă-mă, batjocoreşte-mă! Numai lasă-mă să mă – mai gândesc! Am senzaţia că îmi plesneşte ţeasta!

Mi s-a făcut foame, bufni Edith.

Să mâncăm nişte hot dogs! propuse el. Uite colo în chioşc!

Să ne mulţumim cu nişte hot dogs, când am putea să intrăm la un restaurant mare şi să comandăm tot ce-i mai bun pe listă. Ca la Paris, la Intercontinental…

— … – + ” – * *

Liberalismul şi biserica sunt noţiuni diametral opuse, principesă… Modernismul cu întreg cortegiul lui de erori, a sădit neîncrederea oamenilor în tradiţionalele învăţăminte despre paradis, purgatoriu şi infern, despre îngeri şi despre sfinţi, despre păcatul originar şi despre consecinţele lui!

Inficrbânkit de propria lui diatribă», (abatele Paul PiqueuX uitase să mai soarbă ceai din ceaşca de porţelan de Saxa, aşezată pe măsuţă în preajma sa.

Principesa Sophia de Montenuovo îi urmărea atent expunerea, stând dreaptă ca o statuie în jeţul ei preferat. Un quadruplu colier de perle roz se detaşa pe fon – dul negru al rochiei de mătase. Personajele, imobile, grupate în poziţii studiate, teatrale, de pe tapiseriile aninate de pereţi, păreau să asculte curioase convorbirea dintre ecleziast şi principesă. Pe pieptul sutanei frumos călcate a abatelui, câteva fire de tutun risipite îi trădau obişnuinţa de a priza tabac în plin secol XX. Abatele îşi sublinie argumentele cu gesturi largi: ca în amvon.

Reforma catehismului propovăduită de teologii moderni, a avut consecinţe abominabile. Drept credincioşii

au început să-şi piardă încrederea în autoritatea pastorilor spirituali. Tineretul se îndepărtează tot mai mult de biserică. Ereziile se înmulţesc…

Aşa este! întări Sophia de Montenuovo.

Liberalismul, la început tolerat, apoi încurajat de răposatul Papă Paul VI şi de către unii episcopi din Portugaliş, Spania, Chile, Argentina, va duce în mod fatal la – distrugerea Bisericii Catolice, dacă nu se vor găsi în ceasul, al unsprezecelea minţi" luminate, capabile să pună zăgaz fanteziilor liberalizante profesate cu o condamnabilă lipsă de luciditate.

Sunt în totul de acord ou teoriile dumitale, părinte, înclină Sophia, capul, făcând să sclipească cerceii cu briliante. Sunt sigură că vehementa dumitale campanie, va zgudui conştiinţele.

Din nefericire, principesă, rangul meu în ierarhia clerului catolic este prea. mic spre a putea face contrapondere politicii liberaliste preconizate de atâţia principi ai bisericii noastre, rosti abatele cu modestie.

Savonarola a fost un simplu călugăr, părinte.

În lumea occidentală atât de materialistă închinată lui Marnona, exploziile fanatismului religios nu mai sunt posibile. Fanatismul este astăzi o armă pusă în slujba terorismului, a morţii…

Îngrozitor, părinte! exclamă gazda cu adâncă părere de rău. Hăurile se vor deschide pentru noi, păcătoşii…

— Abatele ridică braţele ca în amvon.

— Să nu disperăm, prin cipesă! Cerul a avut grijă de noi. Arhanghelul Mihail însuşi a încredinţat sabia sa arhiepiscopului Pedro Muñoz, care a hotărât să ridice o cruciadă împotriva ecumenismului, a comunismului şi a modernismului, aceste plăgi ale credinţei; catolice.

— Dumnezeu – să-l binecuvânteze!; rosti cucernic Sophia de Montenuovo. În mine Graţia Sa are un prieten devotat, părinte. Sunt convinsăcă tradiţionaliştii s-au încolonat cu fervoare sub falidurile drapelului său.

Este adevărat, principesă. Mulţi drept credincioşi au răspuns la apelul lui. Din nefericire, Graţia Sa are şi mulţi duşmani. Chiar şi aici, la Vatican, s-au pornit glasuri vehemente împotriva lui. Cardinalii l-au atacat furibund.

Rătăcirea este omenească, părinte. Într-o zi Dumnezeu le va deschide ochii.

Pentru luminarea minţii rătăciţilor activează cu atâta energie Graţia Sa. În acest sens mi-a încredinţat sarcina de a vă mulţumi pentru creştineasca înţelegere şi bunăvoinţă pe care i-aţi arătat-o, deschizându-i porţile palatului dumneavoastră din Roma, sprea-i permite ca de „aici să deschidă un dialog cu principii bisericii, cu clerul roman şi cu drept-credincioşii din Cetatea Eternă, pentru a le explica mobilele acţiunii sale.

Transmite-ţi, vă rog, Graţiei Sale asigurarea sprijinului meu total. Vă mai rog să-l preveniţi, că aici va avea de luptat cu inamici puternici, atât din rândurile înaltului cler roman, cât şi a unei părţi deloc neglijabile a nobilimei negre. Principele de Aiseoli, informat de iniţiativa mea, a hotărât să deschidă o campanie de denigrare… împotriva Graţiei Sale, evident, încurajat de Vatican. Îl acuză pe arhiepiscopul Muñoz că este schismatic şi că sapă unitatea Bisericii Catolice.

Permiteţi-mi să afirm, principesă, că ereticii sunt liberaliştii şi moderniştii.

Tot ce vă pot spune, părinte, este că trăsnetele şi tunetele principelui Ascoli nu mi-au zdruncinat hotărârea de a merge pe drumul pe care mi l-am ales.

Dumnezeu are să vă răsplătească, principesă. Iar catolicismul regenerat are să vă înscrie în rândurile prea fericiţilor care au pus câte o piatră la temelia reedificării lui.

Majordomul intră anunţând vizita principelui de Santa Venera… →*

Să poftească! porunci Sophia de Montenuovo.

Clericul se ridică respectuos de pe scaun. Oaspetele un bătrân care-şi purta cu prestanţă cei 80 de ani, era

înalt, lat în umeri, cu o faţă-colţuroasă ca şPiântreaga lui siluetă. Pe eşafodajului scheletului său se înfăşuraseră altă dată muşchi viguroşi, acum reduşila proporţiile unor fâşii de carne flască. Sophia făcu prezentările.

— Noul venit întinse eclesiastului o mână osoasă, cu degete lungi, subţiri ca nişte ghiare:

— Încântat, părinte! rosti sec. – Dumnezeusă vă binecuvânteze, principe! grăi onctuos abatele Piqueux. Principesă, îmi permiteţi să măretrag!

Ea îi surâse ou amabilitate.

Dacă eşti liber, părinte, mâine la prânz mi-ar face plăcere să fii invitatul meu. Vom avea prilejul să mai stăm de vorbă.

Clericul se înclină ceremonios şi ieşi urmat de majordom. Îndată ce rămase singură cu noul venit, buzele gazdei „se strânseră, în creţindiu – se O expresie dură, înţepată, i se aşternu pe chip.

Cu ce ocazie pe la mine, Aspreno? Azi nu avem partidă de bridge.

Vizitatorul îşi vârî mâinile în buzunare şi aruncă o privire posomorâtă asupra interlocutoarei.

Nu pentru asta am venit; Sophia.

n-Atunci descarcă-ţi sacul! Peste o jumătate de oră trebuie să plec la Elvira…

Vreau să te împiedic să te dai în spectacol, Sophia!

Principesa ridică dârz bărbia:

Nu te înţeleg, Aspreno!

Am auzit povestea cu arhiepiscopul Muñoz. Sper că n-ai să te faci unealta unui schismatic… Ştii ce scandal a fost cu Lefebvre. Nu e cazul să mai deschidem unul. Ascoli a interzis nobilimii negre…

Un moment, Aspreno! Cu ce autoritate vorbeşte Ascoli în numele nobilimii negre? A primit Vreo delegaţie în acest sens? L-a înscciunat cineva decan al aristocraţiei romane? De la o vreme aerele lui Ascoli au început să mă plictisească. Şi pe alţii i-a scos din fire tonul lui de comandă.

Vizitatorul îşi scoase mâinile din buzunarele pantalonilor şi îşi virl vârfurile degetelor în buzunarele de jos ale vestei gris perle, asortată cu stofa neagră, foarte fină a jachetei mult prea largă pentru corpul lui slăbit.

Să nu uităm că Ascoli este purtătorul neoficial de cuvânt al Vaticanului în lumea noastră.

În ceea ce mă priveşte, nu i-am recunoscut şi nici nu am de gând să-i recunosc această calitate. Autoritatea spirituală a Vaticanului asupra nobilimii negre nu are nevoie de intermediari.

Santa Venera zâmbi. Încercă să o câştigepe gazdă cu duhul blândeţii.

Eşti neschimbată, Sophia! Independentă, dificilă, irascibilă, vicleană… Aşa cum te-am cunoscut în tinereţe. 11

— Îţi închipui, Aspreno, că n-am să mă schimb acum la bătrâneţe.

Principele râse iarăşi.

Ştii cum ţi se spune în oraş? Antipapesa Sophia!

Spirituală poreclă! se strâmbă dezgustată gazda. Pot să te informez, Aspreno, că am şi lansat invitaţii pentru conferinţa pe care o va ţine în casa mea a, rhi. episcopul Muñoz. Numeroşi membrii ai nobilimii negre, care ca şi mine, refuză să accepte directivele lui Ascoli, şi-au anunţat participar ea la conferinţă. Consider „că şi Muñoz: acest înalt demnitar al Bisericii, are dreptul să-şi exprime în public punctul de vedere. Sunteţi liberali, ce Dumnezeu! Libertatea de exprimare e garantată de constituţie.

Autoritatea constituţiei italiene îşi încetează efectele la porţile cetăţii Eterne, Sophia!

E nevoie să-ţi amintesc”. Aspreno, că sunt cetăţeană a Italiei şi a Marii Britanii? Accept autoritatea religioasă a Vaticanului atâta vremg cât nu-mi sugrumă conştiinţa.

Nu înţelegi, Sophia, că Muñoz încearcă să „sugrume conştiinţele drept-credincioşilor catolici, întorcând înapoi ceasul cu câteva secole? Bine că nu vrea să reintroducă şi Tribunalele Inchiziţiei.

Principesa îşi consultă ceasul de mână încrustat cu diamante. Vedea literele minuscule fără să se folosească de ochelari. Santa Venera îi admiră în sinea lui” performanţa.

Eşti incorigibilă, Sophia!

Mulţumesc pentru compliment, Aspreno. Acum te rog să mă laşi! Trebuie să mă schimb pentru concert.

Bine, am să plec. Te previn, va încerca să te aducă la sentimente mai bune şi Marele Maestru al Ordinului de Malta., îţi va face o vizită mâine sau poimâine.

Nu fac parte din Ordinul de Malta, Aspreno!

Se ridică din jeţ, dreaptă, Biajestuoasă, rece ca un sloi de gheaţă. Vizitatorul înţelese că era inutil să mai insiste. Făcu un gest de neputinţă, îşi luă rămas bun, apoi părăsi încăperea. Sophia trecu la fereastră şi rămase acolo până ce automobilul principelui de Santa Venera, un vetust Hispano Suiza din anii douăzeci, rămas ca prin minune în stare de funcţionare, se urni traversând piaţa cu încetineală de dric. Pe bancheta din spate, bătrânul aristocrat stătea rigid ca o mumie.

Sophia surâse. * Surâsul aşternu pe chipul ei aspru o fugară expresie de gingăşie. Cu patruzeci de ani în urmă Aspreno îi făcuse o curte înflăcărată. Pe atunci avea înfăţişare de atlet şi chipul unui „actor de cinema. Cum o fi arătând acum fără halat de baie2 se întrebă principesa, încercând să şi-l imagineze nud. Surâse iarăşi cu afecţiune şi compătimire. Nici ea nu arăta tocmai bine când ieşea din baie. Spre a nu-şi vedea sânii şi pieile care atârnau moi ca şi guşa unor curcani, ordona cameristei să-i pună repede pe umeri un halat pufos de baie, atât de pufos, de diafan, încât îi rotunjea contururile aseuă ţite ale siluetei, care descria pe peretele îmbrăcat în marmură aurie o umbră tinerească.

Sophia îşi spunea tocmai că regretele asupra trecutului sunt inutile, când majordomul îşi făcu din nou apariţia, anunţând-o că Signora Anna Searponi însoţită de contele şi de contesa Maurizio de Gammarata sosiseră în vizită.

„Fiica mea, biata mea fiică, pe care n-am mai văzut-o de 20 de ani reflectă principesa cu licărire de emoţie. Dar-simţământul acesta, de duioşie, maternă escamotat decenii de-a – rândul se anchilozase, aşa că se stinse asemenea unei scântei lipsită de un combustibil în stare să-i lungească viaţa. Dacă Anna ar fi venit din proprie iniţiativă pentru a-şi îmbrăţişa mama, i-ar fi acordat poate circumstanţe atejnuianite, făcându-i iarăşi loc în sufletul ei. Dar înapoierea ei nu fusese determinată de simţămintele filiale trezite din nou la viaţă după o lungă adormire, ci de nişte foarte «triviale. condiţii materiale: falimentul lui Tomasso Scarponi, omul urât de Sophia, fiindcă îi înstrăinase dragostea Annei.

„Am să pierd concertul”, îşi spuse cu resentiment, când majordomul introduse pe fiica, pe nepoata şi pe soţul acesteia. „Cât de mult a îmbătrânit Anna!” îşi spuse cu penibilă surprindere, când văzu în prâg o femeie matură care păstra vag trăsăturile fetei tinere şi proaspete de odinioară. Şoldurile, sâhii, braţele, dobândiseră acele începuturi de masivitate, care trădează, nu numai un nedorit surplus de ani, d! ar marchează şi trecerea la statutul de matroană. „Dacă Anna a ajuns în aşa hal. cât de decrepită trebuie să arăt eu!” îşi zise.

Paradoxal, silueta Sophiei de Montenuovo. părea mai tânără deferi a fiicei sale. Aceasta îi zâmbi timid, deşi îşi făgăduise să afişeze o siguranţă potrivită vârstei. şi rostului ei actual de femeie măritată, în prezenţa mamei sale, care p înfricoşase atât de tare în epoca îndepărtată a copilărieşi adolescenţei. Privirile Sophiei se mutară cu rece curiozitate asupra Luciei. Constată cu nedeghizată compătimire că nepoata – ei avea o înfăţişare comună, foarte terre-à-terre, în contrast cu eleganţa virilă, Aristocratică ia soţului ei. O pereche nepotrivită, aprecie s-o ph ia, încercând să-şi imagineze jugul aurit pe care Lucia şi-l pusese voluntar pe grumaz. „Aş paria că o face să sufere cumplit, şi că ea acceptă această stare de lucruri cu stoicism şi cu resemnare masochistă.

După ce-i examina pe îndelete, ca pe nişte extratereştri, aterizaţi accidental pe pământ, catadicsi să le întindă pe rând mâna.

— Nu v-aşteptam atât de repede! rosti cu o detaşare derutantă pentru noii veniţi.

Îşi închipuiseră că nu vor fi întâmpinaţi cu un entuziasm delirant dar nici nu se aşteptaseră să li se rezerve o recepţie atât de glacială.

— Sandro mi-a telefonat de la Viareggio că ai fi dispusă să ne dai găzduire, spuse – Anna, – „Şi cum: n-am vrut să ne-aflăm la Milano and se vor închide ghişeele Băncii lui Tomasso…

Îmi închipui! rosti din vârfuă buzelor bătrâna principesă. Nu e plăcut să te trezeşti peste noapte soţia unui om marrcat pe umăr cu dangaua ignominiei.

Anna şi Luiçia înghiţiră în sec. Roberto îşi păstra nealterat calmul. Nu se simţea vizat de vorbele acide ale principesei, fiindcă în vinele lui nu curgea sângele lui Tomasso. Datorită unui accident matrimonial intrase în familia bancherului. Dacă Biserica Catolică ar fi admis divorţul, s-ar fi eliberat desigur din chingile acestei căsătorii, adevăr pe care-l turnase fără menajamente Sofiei şi soacrei sale de îndată ce acestea îi aduseseră la cunoştinţă – vai, cu câtă aprehensiune – dizgraţia care avea să cadă asupra lor datoritl. – complâcaţfflor intervenite în activitatea bancară a lui Tomasso”. eufeism destinat să îndulcească „falimentul său fraudulos”.

Bunăvoinţa, toleranţa principesei, pe care Anna şi Lucia aşteptau cu teamă să le obţină, căpătau în ochii lui Roberto valoarea unor compensaţii cuvenitecu deosebire lui, în schimbul dezonoarei căzute – I prin ridoşei – şi aisupra reputaţiei sale până atunci neîntinată. În această afacere se socotea – într-un senssolidar ou principesa de Montenuovo. Şi în viaţa acesteia, Tomasso Scarponi jucase un rol funest, împroş când-o – prin Anna şi prin Lucia – cu noroiul descompunerii lui morale.

Sophia şi Roberto se înţeleseră parcă din ochi. În

ciudă barierelor viratei, fiindcă îi lega aceleaşi tradiţii, aceleaşi concepţii asupra nobleţii lor sacrosancte”, noţiuni uitate de Anna şi cu totul străine Luciei, datorită contactului lor de atâţia ani cu „burghezul”, cu „materialistul” Tomasso Scarponi.

Evident, am să vă acord găzduire, spuse principesa. Şi fiindcă, după câte am înţeles, sunteţi cu totul lipsiţi de resurse băneşti, am să fixez subvenţii corespunzătoare nevoilor şi rangului vostru.

Îţi mulţumesc, mamă! rosti Anna cu emoţie în glas.

Lucia pleică ochii, ruşinându-se parcă să-şi exprime verbal simţămintele. Roberto se mărgini să se încline.

— Ţin să vă atrag atenţia, mijloacele mele financiare sunt limitate. Să nu vă aşteptaţi la sume-fabuloase, adăugă principesa. De altfel dumneata, Roberto, îmi pare că îţi câştigi singur existenţa. După câte am auzit ai dobândit o oarecare notorietaie în tenisul profesionist.

Cammarata îşi umflă cu mândrie pieptul:

— Principesă, am reprezentat culorile Italiei la câteva competiţii internaţionale, şi pot să declar fără falsă modestie că am obţinut rezultaie notabile.

Luase o poză plină de emfază, asemenea paladinilor de odinioară, care se înfăţişau în armură, cu panaşe la coif, cu sabie la brâu şi cu buzduganul în mină, spre a se întâlni: în sângeroasele turniruri cu adversari tot am de trufaşi şi. de straşnic înarmaţi.

Principesa, spirit practic – nu degeaba îşi adiminstra singură averea de peste 40, de ani – reţinu că Roberto nu făcuse precizări în legătură cu loicul său – în clasamentul mondial sau naţional. Dar această omisiune nu pledă în „defavoarea lui; în definitiv, îşi zise ea, este preferabil să joace tenis pe terenurile cu iarbă verde de la Wimbledon, decât să joace poker şi chemin de fier pe mesele îmbrăcate în pânză verde ale cazinourilor de la San Remo sau Monte Carlo.

Trebuie să recunosc, principesă, câştigurile mele

materiale nu acoperă întotdeauna cheltuielile prilejuite de participarea mea la concursuri.

Bine. Vei lua contact cu procuristul meu şi-i vei supune doleanţele dumitale în acest domeniu. În final am să avizez asupra lor. În orice caz, îţi voi asigura posibilitatea de a te prezenta onorabil la competiţii. Se întoarse spre fiica ei: Anna, veţi fi cazaţi în aripa stângă a palatului. Provizoriu veţi ocupa camerele oaspeţilor, până ce vi se vor amenaja apartamente corespunzătoare, îşi consultă ceasul: Cred că îmi rămâne timp să mă duc şi la concert.

Agită un clopoţeii deargint. Majordomul apăru mai înainte ca ultimele vibraţii să se fi stins.

Baltassare, condu pe Signora Anna şi pe nepoţii mei la camerele lor! Bucătarul şef să le ia cemanda pentru cină!

După ce rămase singură, principesa suspină adânc. Luă un evantai de pe o comodă veneţiană din secolul XVIII cu panouri pictate în culori palide, şi începu să-şi facă vânt. Înserarea aşternea umbre tot mai adânci prin colţurile uriaşului salon. O vagă nelinişte o îndemnă să agite iarăşi clopoţelul.

Un lacheu, ţâşnit parcă din întuneric se materializa în preajma ei făcând-o să tresară.

Lumină, Giuseppe!

27 – Oameni în Rolls-Royce

Servitorul aprinse lămpile răspândite cu studiată, ne- J orânduială, prin încăperea vastă cu fotolii şi: canapele I adânci şi moţi. O lumină portocalie, odihnitoare aşternu 1 o ţentă caldă. peste tablourile cu rame aurii, peste con 1 solele poleite, peste covoarele cu motive chinezeşti şi japeneze. Principesa se uita la lach eu de parcă l-ar fi. văzut pentru întâi oară altfel decât în postură; de slugă J robot. Se întrebă dacă omul acesta cu perucă, pudrată era însurat, – avea Copii, ori trăia în concubinaj cu yreurtă; l din slujnicelel oare populau palatul. Giuseppe, ca şi alţi J

insî de o seamă cu el, gravitau în jurul. ei ca stateliţii în: jurul unui astru. Ar fi fost curioasă să afle dacă făcea politică, dacă era democrat-creştin, fascist sau comunist? Soiqoti că ar fi fost deplasat să-l chestioneze.

Lacheul, – după ce-şi îndeplinisarcina, se ploconi şi I ieşi. Sophia pufni, în râs. În cazul că e comunist. ce-ar zice tovarăşii lui dacă l-ar vedea ieşind la manifestaţii 4 în iivrea galonată şi cu perucă pudrată? în – asemenea condiţii, manifestaţiile ar căpăta aspectul unei defilăride carnaval, pierzând. a-şi caracterul combativ, ostil burgheii zllor, capitaliştilor, nobililor, clericilor…

Aruncă evantaiul pe o canapea, Se miră că îi treceau – prin minte gânduri atât de trăsnite. Poate că invadarea domeniului ei de către înna şi de către copii, lui Tomasso Scarponi, o tulburase smulgând-o din lumea ei oalmă, şi atât de ordonată, readucând-o la realitatea pe care până-atunci o ignorase voit. În interiorul palatului Montenuovo viaţă se desfăşura după tipicul secolului trecut; i în saloanele şi galeriile sale, contemporanii lui. Vitto-rlo. Emanuele I şi a lui Cavour ar fi avut impresia că timpul, moravurile, rămăseseră pe loc.

Prezenţa în palat a Annei şi a nepoţilor îi reamintise cu brutalitate că e bătrână, foarte bătrână, că moar1 tea hotărâse în sfârşit să-i dea un rendez-vous. Bizar şi I totodată absurd! Până la sosirea lor se deprinsese a se socoti nemuritoare. i îşi aminti brusc de concert. Întârziase. Dacă ar pleca „H acum la teatru ar fi obligată să aştepte antractul spre J a putea intra în sală. Renunţă cu un fel de uşurare la ţ această corvoajdă mondenă intrată într-o: imuâbilâi: îţi” monotonă uzanţă.

— Giuseppe reveni în salon, purtând pe tavă un aparat: % telefonic.

— Înălţimea Sa principele de Santa Vénéra cere îngăduinţa să vă vorbească, înălţimea Voastră.

Ce s-a mai întâmplat, Aspreno? Abia ai plecat de aici? Ţi-au încredinţat vreun mesaj adversarii mei? îl întrebă după ce duse receptorul la ureche, având grijă să nu-şi

strice buclele riguros orânduite.

Glasul lui răsună plin de îngrijorare:

În clipa de faţă divergenţele religioase mă lasă mai rece decât un sloi de gheaţă.

Principesa, făcu semn lacheului, să se retragă, apoi reluă convorbirea:

Atunci ce te-a făcut să-mi telefonezi?

Unul dintre indivizii care trecea... ouăle peste graniţă...

Ea înţelese imediat că Aspreno se referea la valuta străină pe care o expediau amfndoi în Elveţia prin intermediari. socotiţi invulnerabili. Principale folosea un limbaj cifrát, copilăresc de străveziu. Dacă această convorbire 1 telefonică ar fi interceptată, i-ar compromite iremediabili. Era evident că interveniseră complicaţii. Poate că însăşi poliţia îşi vârâse nasul.

Dragul meu, Aspreno, îl întrerupse, de multă vreme nu mă. mai interesează exportul de ouă. Ouăle recoltate în crescătoriile mele de găini sunt comercializate pe piaţa internă. Câştig mai puţin, dar n-am griji...

Nu de găinile tale am vruţ să-ţi vorbesc, bâigui Santa Venera.

Bine, bine! Atunci lasă pe altă dată ceea ce voiai să-mi spui! Mâine dimineaţă, poţi să treci pe la mine? Pe la zece mă găseşti acasă. Acum te rog să mă laşi, dar sunt foarte obosită! Arivederci!

Trânti receptorul în furcă. Dacă nu punea capăt convorbinii, invodând primul pretext care-i trecuse prin minte, cine ştie ce prostii mai debita. Aspreno. Bietul Aspreno! începuse să dea semne de înaintat ramolisment.

Principesa desluşise în fraza lui amputată, mai mult decât Aspreno ar fi putut să-i explice într-o oră. Era limpede că şi ea şi principele intraseră într-o mare încurcătură. Sophia cunoştea riscurile la care se expusese, trimiţându-şi fraudulos valorile în Elveţia. Legea italiană pedepsea grav trecerea ilicită peste graniţă a devizelor, sancţionând pe vinovaţi cu asprime indiferent de situaţia

lor socială. Sopliia Loreri, Carlo Ponti, „. Şi multe alte personalităţi din lumea înaltă romană se expatriaseră spre a evita; rigorile legii.

Principesa. reflectă asupra unor măsuri de precauţiune. Un sejur la Paris sau pe Coasta de Azur i-ar permite să aştepte acolo limpezirea apelor. Fără îndoială, o plecare intempestivă din Italia ar. derânja-o. În ultima vreme devenise mai comodă. Călătoriile nu o mai pasionau, începuseră chiar să o obosească. Aici la Roma avea prietenele, tabieturile, partidele de bridge săptămânale, ciocnirile atât de palpitante cu adversarii episcopului Muñoz, întrevederile cu Aspreno, marea ei iubire de odinioară. La Niee sau la Morile Carlo, tdăte ăi-isjea, îi vor lipsi.

Dacă va trebui totuşi să-şi facă bagajele şi să plece în pribegie Tomasso va face mare haz pe seama ei şi va încerca totodată – o diabolică satisfacţie gândindu-se că „virtuoasa” lui soacră a fost nevoită să fugă din Italia spre a scăpa de închisoare.

Există şansa ca oamenii de vârsta ei să fie scutiţi de trista experienţa a încarcerării. Auzise că ar exista precedente, dar în lipsa unor certitudini, nu se lăsă îmbătată cu apă de flori, la gândul că bătrâneştea ar putea să; o – ferească de puşcărie.

Formă numărul de telefon al avocatului Giorgio Baglioni, primul ei consilier juridic. Baglioni era un foarte competent fi. scalist. Folosiiidu-se de serviciile lui – foarte scump plătite – economisesc. sume considerabile, care altfel ar fi fost înghiţite de Ministerul Finanţelor. Îi răspunse la aparat o femeie împleticită: în limbă. Aproape că nici nu-i desluşi vorbele, acoperite parţial de un zvon de voci şi demuzică. Principesa fu sigură că nu greşise numărul. În casa lui Baglioni petrecerile nu aveau sfârşit. Burlac impenitent, nu izbutea să ţină socoteala aventurilor lui amoroase, continuate într-un tempo susţinut, deşi vârsta i se apropia de plafonul celui de-al cincilea deceniu.

Glasul tulbure al femeii fu înlocuit de timbrul sonor,

foarte plăcut al avocatului.

— Baglioni la aparat! Cine întreabă?

— Aici Sophia de Montenuovo! Maestre, trebuie să te văd chiar în seara aceasta!

Omagiile mele, principesă! Nu s-ar. putea să vă fac o vizită mâine după amiază? Acum sunt în compania unor prieteni…

Lasă-i să se distreze singuri şi vino la mine imediat! N-am să te reţin mult. Este vorba de o chestiune urgentă! Foarte urgentă!

Sophia auzi la celălalt capăt al firului un suspin urmat de o scurtă pauză:

Bine, principesă. Într-o jumătate de oră sunt la du în npa voastră.

Satisfăcută, – fiindcă i se făcea pe plac, închise telefonul. Administrarea averii ei o pusese de multe ori în conflict mai mult sau mai puţin deschis cu legile republicii, dar de fiecare dată le eludase cu eleganţă, graţie lui Baglioni. Dacă până acum evitase sancţiunile legale, nu însemnă că şi în viitor va fi scutită de neplăceri. Implicarea ei într-un procès penal nu numai că i-ar întuneca reputaţia, dând apă la moară duşmanilor ei, dar i-ar crea dificultăţi şi în desfăşurarea multiplelor ei afaceri.

Avocatul îşi respectă cuvântul. Sosi punctual, abordând în fastuos smoking alb. Deşi purta un nume ilustru cobora dintr-o familiei burgheză fără nicio legătură de rudenie cu puternicul clan al Baglionilor ridicat pe culmile gloriei în i frământata epocă a Renaşterii Italiene, înzestrat cu remarcabil talent de adaptare, reuşise să se pună în pas cu reprezentanţii înaltei nobilimi romane şi treptat să fie acceptat în sânul ei. Jurist strălucit se făcuse indispensabil noilor săi prieteni, care găsiseră „în el, un paratrăsnet capabil să-i ferească de trăsnetele fiscului.: …

După ce îl tratã cu un Camus Napoleon”, principesa îi dezvălui comunicarea lui Aspreno de Santa Venera precum şi intenţia ei de a se stabili pentru un timp pe Coasta de Azur.

Baglioni se deosebea de avocaţii care căutau să-şi sporească importanţa, prezentându-se în postura unor supermani capabili oricând şi în orice situaţie de a se război victorios, cu hidra justiţiei. Descriind în culori cât mai întunecate primejdiile la care clienţii lor se expuneau dacă refuzau să le folosească serviciile, îi jupuiau de şapte rânduri de piei. După ce Sophia de Montenuovo îi împărtăşi temerile ei, Baglioni începu să râdă:

Iertaţi-mă, principesă, dar cazul „dumneavoastră, nu este unic.

Ştiu, maestre. Totuşi…

— Credeţi-mă, principesă, şi eu mă aflu în situaţia dumneavoastră. Mă întreb chiar dacă există om bogat în ţara aceasta, care să nu fi eludat într-un chip sau altul legile fiscale care guvernează vama schimburile şi impunerile.

Trebuie să mă înţelegi, prietene! Nu mi-ar conveni să fiu târâtă în faţa tribunalelor…

Nici nu vom ajunge acolo. Iar dacă lucrurile se vor complica, vom avea tot timpul să ne luăm măsuri de prevedere.

O măsură preventivă este şi un sejur mai mult sau mai puţin prelungit pe Coasta de Azur.

Avocatul zâmbi cu îngăduinţă:

Nu încerc să vă înspăimânt, principesă, dar Coasta de Azur nu va mai fi multă vreme un liman pentru expatriaţii din ţara noastră.

Nu înţeleg ce vrei să spui.

Am să fiu mai explicit. Miniştrii de Justiţie ai Comunităţii-Economice. Europene s-au întâlnit în mai multe rânduri spre a elabora o convenţie care să stabilească o cooperare a Statelor din CEE în domeniul penal, în sensul ca dreptul de azil să nu mai poată fi invocat în cazul. infracţiunilor fiscale. Cu alte cuvinte, un italian care s-a făcut, vinovat de export fraudulos de devize, şi s-a refugiat – să zicem – în Franţa, nu mai poate invoca dreptul de azil. Presupunând că n-ar fi extrădat de

francezi şi retrimis. În patrie, riscă să fie judecat de/ tribunalele franceze pentru infracţiunea săvârşită în Italia. /

— Dar e îngrozitor!

De acord cu dumneavoastră, principesă. Dar asta nu îndreaptă ou nimic lucrurile. Spre a scăpa de braţul lung al Justiţiei, nu ne va mai rămâne decât să ne refugiem în America Centrală, în unele state din Africa ori în zona Oceanului Indian, acceptând implicit clima nesănătoasă, moravurile ciudate şi inconfortul de acolo.

Atunci ce mă sfătuieşti să fac?

— Să aşteptăm desfăşurarea evenimentelor şi să apelăm la soluţia „expatriere", numai în caz extrem.

«— Dar dacă voi fi luată prin surprindere?

Imposibil! Am eu antenele mele! Dacă vă ispiteşte totuşi o plimbare pe Coasta de Azur, nimic nu vă împiedică să vă satisfaeeţi gustul. Oricum: am să fac unpje investigaţii discrete spre a vedea în ce măsură numele dumneavoastră este angajat. Socotesc că pentru moment nu are rost să vă pierdeţi calmul. Îşi consultă ceasul brăţară, un Pi ag e r extraplat de platină: Acum îmi permiteţi, să mă retrag! Un amfitrion care se respectă nu-şi abandonează oaspeţii. …

Cere-le iertare din partea mea, fiindcă te-am răpit din mijlocul lor, Îi zâmbi ea, întinzându-i cu; graţie mâna…

Dar principesa nu ajunsese la capătul surprizelor. Curând după plecarea consilierului juridic, telefonul sună din nou. „Iar?" reflectă intrigată. Ezită să ridice receptorul, dar în cele din urmă se hotărî să răspundă. Avocatul Brian Richardson, folosind cele mai alambicate şi înflorite formule de politeţe „solicită privilegiul unei scurte întrevederi.

În legătură cu ce subiect? întrebă înţepat Sophia, puţin dispusă să întreţină o conversaţie telefonică.

Sunt purtătorul – unui mesaj personal din partea preşedintelui Ronald Chandler de la „Bank of America and South Asia", Dumneavoastră deţineţi un important pachet

de acţiuni „B.A.S.A”.

...Sophia tresări, Interlocutorul atinsese un punct nevralgic. Acţiunile „B.A.S.A”. luaseră de mult drumul Elveţiei pe căi ilegale. În mintea ei sună un clopoţel de alarmă. Nu cumva această chemare telefonică avea legătură cu vestea furnizată de Aspreno de Santa Venera?

Regret că nu vă pot primi, Mr. Richardson. Pentru chestiunile financiare adresaţi-vă avocatului şi consilierului meu, Giorgio Bagiioni! Bună seara, Mr. Richardison!

Închise telefonul fără să mai aştepte replica avocatului britanic. Frica i se strecură iarăşi insidios în suflet. Evenimentele, se precipitau, depăşind previziunile lui, Giorgio Bagiioni...

Principesa săvârşi un gest fără precedent în istoria” casei sale. Fără să apeleze, la serviciile servitorilor, îşi turnă whisky într-un pahar şi îl goli pe nerăsuflate. Ălcoolul pătruns în organism în chip atât de energic, îi îmbujoră ob1-” Când se privi în oglindă, Sophia avu impresia că dincolo de cristalul veneţian se afla. O femeie relativ tânără. În niciun caz replica unei femei de peste şaptezeci de ani...

*

În faptul sern, Mohamed Aikaf ateriză pe aeroportul Hearhrow la bordul unui PANAM deservit de stewardese frumoase şi dezirabile care-i răscoliseră excitant măruntaiele ori de câte ori îi serviseră cocktailuri, zâmbindu-i cu profesională amabilitate. De câteva ori le atinsese ca din întâmplare coapsele, şi atunci sângele pornise să-i pompeze furtunos în vintre. Deşi în Arabia avea comportarea unui musinţan tradiţionalist, se socotea eliberat de opreliştile Koranice asupra alcoolului, ori de câte ori pătrundea în paradisul lumii occidentale. Deşi nu făcea parte din casta prinţilor, cobora dintr-o familiei onorabilă, care cuprindea neguţători cu vază, demnitari şi venerabile figuri religioase. Puţin – înclinat spre ocupaţiile ilustrate secole de-a rândul de bunii şi străbunii lui, intrase

în orbita lui Sabahattin Humaidah, oricând dispus să se folosească de tineri cu relaţii înalte. Superficialitatea lui Mohamed Alkaf era precumpănită de o cinste exemplară, verificată temeinic de Sabahattin, care ajunsese la concluzia că îi putea inicredinţa, în general fără înscrisuri, sume imensei riscurile reducându-se la zero. Sarcinile tânărului arab nu erau grele. Om de paie al financiarului, apărea în plină lumină acolo unde acesta voia să se păstreze în umbră anonimatului.

În afacerea mijlocită de Barry Shannon, Alkaf: jucase" roloil –, unui pret-nom, devenind, pe hârtie, posesorul, a 4, 95% din acţiunile Băncii americane pe care patronul său voia să o înghită-Dacă cineva i-ar fi pus la îndoială independenţa financiară, ar fi găsit oricând la o Bancă din Elveţia sau din Luxemburg nu numai pachete de acţiuni dar şi valută: în cantităţi uriaşe, puse pe numele lui. Fiindcă exista însă în lume şi pericolul unor decese accidentale – viaţa ajunsese un articol foarte ieftin în ultimul sfert al secolului XX – Sabahattin întocmise o serie de documente secrete, care l-ar fi desemnat, în cazul morţii inopinate a lui Alkaf, drept realul şi unicul stăpân al valorilor respective.

Tânărul arab se împăca de minue cu misiunile sale.

În vreme cealţi compatrioţi de vârsta Sa trude aii câineşte. el ducea o existenţă de nabab, având doar obligaţia să se «fie de pildă la New York, Londra, Paris sau Frankfurt, la o anumită dată, spre a semna o procură, ori pentru a participa la şedinţa vreunui consiliu de administraţie, unde nu i se cerea să deschidă gura.

Sosirea lui în capitala Marii Britanii era legată de o sarcină ceva mai, delicată. Barry Shanon îi încredinţase câteva documente strict secrete, destinate lui Sabahattin Humaiidah. Alegerea aceasta avea tâlcui ei. Reputaţia de fiuşturatec play-boy câştigată de Alkaf, îl punea la adăpost de bănuielile taberei adverse că ar fi un om de legătură al financiarului arab.

Înainte de a coborî din avion Alkaf strecură cartea sa

de vizită unei stewardesse blonde cu ochi albaştri şi alură de prinţesă nordică, şoptindu-i că în cursul aceleiaşi seri putea fi găsit la hotelul „King George”. Stewardesa nu îi dădu un răspuns prin viu grai, dar surâsul ei seducător putea avea semnificaţia unei acceptări.

Plin de voie bună, el îşi cumpără de la free shop „un flacon cu apă de colonie Yardley, o sticlă de Chivas Regal, şi un vraf de reviste sexy, apoi, încântat de cumpărăturile făcute, se îmbarcă într-un taxi, iar la 8 şi un sfert pătrunse în magnificul hol al hotelului King George primit ca de obicei cu temeneli de către personalul. de la recepţie, în cap cu Adam Ross, chief concierge, care-l anunţă că bagajele sale, venite în ajun, îl aşteptau în apartamentul jaiponez.

Alkai se interesă dacă Mister. Sabahattin Humaidah descinsese la „King George”.

Trebuia să sosească în cursul dimineţii, Sir, Dar lordul Gran t ley a telefonat acum un sfert de oră spre a ne informa că Mister Humaidah a fost nevoit să rămână la Paris în noaptea aceasta. Mâine în zori, va ateriza însă pe aeroportul Ileathrow la bordul propriului său avion…

Mulţumesc, Adam!… V – /”. –;

Eu vă mulţumesc, Sir.

O. Adam!

Da, Sir!

— Sugerează-mi un program nocturn, Adam! Sunt în pană de inspiraţie.

Preferaţi un program conformist, sau unul ceva mai sprinţar?

Sprinţar, Adam. În Europa mă dezbrac de conformisme.

Cina la „Ţiparul heterosexual”. Un local dans le veni, în Solio.

Fete multe?

Galaxie de fete frumoase, Sir.

Dame de consumaţie sau…

Şi una şi alta, Sir. Ocazionalele ar putea candida la

un concurs de frumuseţe.

Sună ispititor! Pe urmă?

Cocktailurile la „Fecioara din Bali”.

Hm, şi mai ispititor…

— Şi acolo fetele sunt superbe. Dar în privinţa virginităţii nu trebuie să vă faceţi iluzii, Sir.

Bun. În continuare?

Vă cunosc gusturile. O seară la baccara. Vă recomand un nou caiznou, în Belgravia. Lux, stil… Până şi jtâpuirea clienţilor se face discret, cu mănuşi albe.

Admir sinceritatea dumitale, Adam!

Nu-mi îngădui să înşel încrederea pasagerilor preţuiţi ai hotelului nostru. Vă rezervlocuri?

— „Te rog, Adam!

În apartamentul său, situat la etajul 23, Alkai se schimbă într-un smoking alb –, valeţii hotelului îi şi orfriduifeeră costumele prin dulapuri – iar după ce îşi umplu portofelul cu lire sterline, nu uită să ia asupra lui şi un carnet de cecuri.

În ciuda (aerelor sale de mogul Mohamed Alkaf nu cheltuia fără măsură, fiindcă subsidiile furnizate de Humaidah nu erau sky limit. Adora, de exemplu, jocurile de noroc „dar pierderile lui la masa verde nu atingeau niciodată cifre – impresionante.

În vreme ce un taxi îl ducea la „Ţiparul heterosexual”, A = kai se întrebă cu toată seriozitatea dacă existau şi tipări perverşi. Când intră în restaurant, constată că aprecierile lui Adam Ross corespundeau realităţii. Se instala la masa care i se rezervase telefonic şi comandă un mejiu pescăresc, recomandat: de maître dhotel. Ambianţa studiat nomada, îl încintg, grşy. açolo ruulţi pleţoşi, şi mai irţulţi bărboşi, poeţi, pictori, cineaşti, socotind după discuţiile lor aprinse, purtate cu voce tare. Majoritatea fumau pipe. Îmbrăcămintea lor voit neglijentă, contrasta cu eleganţa lui Alkaf. Giteva fete de la mesele din jur – se aflau printre ele şi câteva exemplare remarcabile – îi zâmbiră seducător, dar el rezistă tentaţiei.

Curiozitatea îi era şi mai vârtois stârnită de atracţiilefăgăduite. În cel de-al doilea locial. Spera să găsească acolo una din acele firave şi al cât de excitante adolescente exotice „deprinsă de la 10 ani să facă dragoste.

Mâncă la repezeală, achită nota de plată şi spre dezamăgirea candidatelor de la „Ţiparul heterosexuail”, plecă neînsoţit.

Când sosi la „Fecioara din Bali”: – un dancing ultrasofisticat, cu atmosferă de un exotism frenetic, văzut parcă prin ochii unui drogat – se aşeză la tejgheaua barului, măiestrită din lemn de bambus, unde îl aştepta un taburet înalt, loc privilegiat, de unde putea cuprinde cu privirile colcăiala de tineri şi de mai puţin tineri, care se înghesuiau la mese, se bâţâiau pe platoul de dans, se zbenguiau pe podiumul din jurul barului. Fetele toate frumoase, cu picioare lungi, şolduri voluptuoase curbate şi sâni mici, păreau alese din, rândul rafinatelor prezentaitoare ale ultimelor, mode create de corifeir înaltei1 croitorii feminine.

Mohamed Alkai se euforiză rapid în ambianţa exacerbată şi de cascada de tente roşii, verzi, albastre, portocalii, revărsate din puzderia orgilor de lumini. Lângă el se instală pe un taburet înalt o fată şerpuitoare, cu păr negru1 abanos şi; – ochi aprinşi, – tipul indonezienei blagoslovite de Dumnezeu cu toate atributele frumuseţii…

Făcură repede cunoştinţă, iar cocktailurile ameţitoare îngurgitate de amândoi cu liberalitate, îi împrieteni şi mai repede. Intrat în rut, Alkaf trecu fără fasoane la palpări îndrăzneţe care nu şocară pe cei din jur, ocupaţi, şi ei cu propriile probleme, i

Excitat ca un licean, îşi luă de braţ proaspăta cucerire şi după ce făcu plata, părăsi în compania ei lopâlul. Atât de nerăbdător era să-i constate talentele, încât renunţă să-şi mai încerce norocul la cazinou, aşa cum, îşi propusese iniţial. Se înapoiară da hotel, înlănţuiţi, ca doi tineri amorezaţi. Deşi regulamentul interzicea

pasagerilor să-şi aducă în camere femei cunoscute ocazional, personalul de la recepţie se prefăcu a nu observa prezenţa hetairei.

Odată ajuns în apartamentul său, Alkai se dezbrăcă înfrigurat şi se aruncă asupra fetei, pe care începu să o despoaie cu înflăcărare juvenilă. Se rostogoleau prin pat, când în cameră se materializară, ieşiţi parcă din jobenul unui jongler, doi inşi pletoşi în jachete de piele „blue jeans şi cizme scurte de cow-boys. Surprins de insolita lor prezenţă şi furios fiindcă era întrerupt într-un moment de supreme bucurii, Alkai se ridică de deasupra partenerei şi îi apostrofă furios.

— Ce căutaţi aici? Cine v-a dat drumul să intraţi? Ieşiţi afară!

Propria lui goliciune îl făcu deodată să se simtă nu numai ridicol dar şi dezarmat în faţa indivizilor care-l priveau zâmbind ciudat. Bruneta se desprinse din braţele lui, coborî din pat şi începu să se îmbrace.

Pe Alkaf îl cuprinse brusc frica. Era limpede că fata şi cei doi vizitatori erau» înţeleşi. Repezi mâna spre telefon, spre a da alarma. Un pumn aplicat în bărbie îl răsturnă pe spate. O nouă lovitură, şi mai aprigă în plex, îl făcu să se îndoaie ca un vierme de pământ. Durerea îl fulgeră cu atâta violenţă, încât îi anihilă până şi puterea de a scoate un ţipăt. Gemând, închise ochii… Alt pumn îi zdrobi nasul. Simţi în gură gustul dulceag al sângelui. Apoi cei doi indivizi începură să-l pocnească sec, metodic, până ce Alkaf îşi pierdu cunoştinţa…

*

* * *

Gtayds Kolby, stewardesa invitată de arab la „King Georgie” ciocăni uşor în uşa apartamentului său. Îşi lepădase uniforma albastră care îi venea atât de bine şi îmbrăcase un deux plec. es de şantung alb care-i scotea în evidenţă formele ispititoare. Neprimind niciun răspuns, ciocăni din nou. N-ar fi insistat, dacă tânărul roomelerk de la recepţie care-i furnizase numărul apartamentului ocupat

de Alkaf, după ce vizitatoarea îi exhibase cartea de vizită cu numele acestuia, nu ar fi informat-o că arabul se înapoiase din oraş cu o oră în urmă. Amploiatul care cunoştea reputaţia de playboy a arabului, zâmbise înmustaţă, când tânăra brunetă care îl însoţise la sosire, părăsise ceva mai târziu hotelul.

Îşi zisese că Alkaf era prodigios de vreme re se încumeta să primească vizite feminine „la intervale atât de dese. / ...

Glayds Kolby apăsă clanţa. Uşa-se deschise fără dificultate. Pătrunse într-un vestibul şi de acolo trecu în salonul apartamentului. Uşa dinspre dormitor era dată de perete. Priveliştea care i. se înfăţişa îi tăie respiraţia. Gol, ghemuit în pat, amfitrionul gemea încet, tresărind spasmodic de parcă l-ar fi străbătut un curent electric... în încăpere domnea mare dezordine. Dulapurile care ocupau un întreg perete erau deschise, haine, cravate, cămăşi, rufărie bărbătească intimă, zăceau în dezordine pe covor. Valizele golite de conţinut, stăteau-căscate ca şi fălcile unor crocodili plictisiţi. Un portofel gol era aruncat sub masa de toaletă, printre câteva flacoane de apă. de colonie sparte, ce răspândeau un parfum puternic, pătrunzător.

În „primul moment, Gladys fu tentată să dispară, spre a nu fi implicată în ancheta care va urma. Apoi îşi spuse că cei de la recepţie îi puteau da semnalmentele organelor poliţieneşti. Se resomnă să ridice telefonul şi să anunţe cu emoţie:

Vă rog să veniţi în apartamentul Domnului Mohamed Alkaf! S-a întâmplat Ceva grav!

*

* * *

Du-te şi vezi ce face fiul meu! Iar o să întârziem din cauza lui! Trebuia să fim deja la aeroport!

Imediat, Siadet!

Secretarul se înclină şi părăsi în grabă salonul.

Să bahattin Humaidah îşi /trecu obosit mâinile prin păr. Selim nu pierdu ocazia să-i demonstreze prin

nesăbuinţa lui că este un om pe care nu se poate conta. Récapitulé mintal punctele pe care. le va discuta la Londra cu Emirul Yusuf Abdulah. O convorbire foarte importantă căci în cursul ei se va stabili momentul declanşării ofensivei pentru înghiţirea lui „Bank of America and South Asia”. Gândul Îi fugi iarăşi la Selim. M-aş fi mirat să fi fost şi el o dată punctual!”

Secretarul reveni tulburat:

Fiul dumneavoastră, Siadet, lipseşte din apartamentul său…

— Căutaţi-l la bar, acolo M veţi găsi sigur!

Ne«m gândit şi la astă, Siadet, dar nu este nici acolo. Nu l-am găsit nici ia saună, nici la bazinul cu valuri…

— S-o fi rătăcit prin cameră vreunei pasagere…

Secretarul ridică din umeri, neputincios:

L-am căutat peste tot, Siadet.

Să fi ieşit din hotel? rosti financiarul perplex. Nu l-a văzut nimeni de la recepţie?

— Nu l-au văzut, Siadet!

Secretarul făcu o mutră chinuită:

Îmi ascunzi ceva, Safer! exclamă Sabahattin suspicios. Vorbeşte! Nu te mai codi!

Un page boy l-ar fi zărit pe Staz Selim părăsind hotelul pe o uşă. de serviciu, în compania unei tinere blonde… Ducea şi o valiză.

— r-SeMm… cu o valiză? bâigui – Sabahattin. Poate l-au confundat!

Personajul în ches ţiune. purta un trench-coat alb cu gulerul ridicat. Faţa nu i se desluşea bine, dar după siluetă, după mors…

Părea să fi fost fiul meu…

Întocmai, Siadet.

Sabahattin se aşează pe un scaun. Îl părăsiră deodată puterile. Ce se va întâmpla cu uriaşul edificiu financiar pe care-l durase, după ce el Sabahattin va ajunge la capătul existenţei sale pământene? Goana-i vană după deşertăciuni

îi apăru mai goală de sens, ca niciodată.

A plecat cu maşina? întrebă după un răstimp.

Toate, automobilele personale ale lui Staz Selim sunt în garaj.

„Automobilele personalei" – repetă pentru sine cu amărăciune Sabahattin: Adăugă cu aceeaşi durere lăuntrică. Motocicletele personale, şalupele personale, avioanele peropale, femeile personale... Toate capriciile i le-am. satisfăcut... Şi iată cum mă răsplăteşte!

Safer vorbi cu jumătate de gură, temându-se parase că reacţia violentă a patronului se va răsfrânge asupra sa.

Page boy-ul l-a văzut urcându-se într-un taxi.

— N-a auzit şi destinaţia indicată şoferului?

A desluşit doar un nume: „de Gaulle"...

— Probabil aeroportul... Conduce pe cineva...

Încerca să se mintă. În adâncul sufletului său era sigur însă că Selim evadase din ceea ce numea el închisoarea paternă. Refuzase să-şi mai urmeze părintele» – Dacă o făcuse pentru a-şi câştiga libertatea, poate că el, Sabahattin „i-ar înţelege, i-ar găsi 0 scuză. Strivit de tirânia aurită a tatălui său, voise să-şi refacă viaţa în afară de orice constrângere... O foarte onorabilă ieşire din scenă. Dar Selim. nu o făcuse din mândrie, sau din dorinţa lăudabilă poate de a-şi făuri singur viitorul. Răzvrătirea lui avea cauze mult mai frivole. Femeia blondă cu care fusese văzut, îi furase minţile, târându-l după ea... Deodată îl străbătu un fior. „Speră ca prin intermediul lui Selim să pună mina pe miliardele mele!" Apoi gândurile lui se orientară pe alt făgaş: „Dar dacă femeia aceasta este unealta unor indivizi fără scrupule care năzuiesc să mă lovească pe mine prin mijlocirea lui Selim? Poate că l-au răpit!?... Iar eu îmi acuz fiul, în loc să iau măsuri urgente!

Se. – ridică brusc de pe scaun. Redevenisse omul de acţiune, omul hotărârilor rapide, eficiente.

— Safer, du-te imediat la aeroportul de Gaulle şi încearcă să dai de urma lui Selim! Să te însoţească Ali şi Mustafa! Mă ţii la curent telefonic cu mersul

investigaţiilor! Eu n-am să mă mişc din hotel. Hai, pleacă!

Rămas singur, telefonă lordului Grantley şi îi ceru să anunţe la hotelul „King George" din Londra amânarea cu 24 de ore a aterizării sale: pe Heathrow. Apoi se aşeză pe un fotoliu, pregătindu-se sufleteşte pentru o lungă aşteptare. Îşi consultă cropometrul. Secundele, minutele, se scurgeau la intervale fixe cu impersonală indiferenţă faţă de frământările lui lăuntrice.

Spre a-şi spăla, mintea de gândurile-i negre, luă vraful de jurnale de dimineaţă aduse de valet şi începu să le răsfoiască, încercând să se concentreze asupra rubricilor financiare. Atenţia îi fu atrasă în primul, rând de informaţiile care vesteau o masivă creştere a preţului petrolului, hotărâtă de OPEC precum şi zvârcolclile ţărilor cumpărătoare de „produse petrolifere, pentru a-şi; echilibra bugetele serios compromise. Sabahattin, zâmbi cu mândrie. Graţie petrolului, puterea arabă renăscuse: din cenuşe, tinzând spre culmile atinse în secolul VIII când Islamul, în plină expansiune. Îşi desfăşura stăpâni1 rea de la Indus la Atlantic. Acum la sfârşitul celui de-al II-lea mileniu subjuga pe târâm. economic: cele cinci continente.

Un val de euforie umflă pipetul lui Sabahattin. Şi el era Unul dintre luptătorii \aiiaibi dedicaţi gloriei nepieritoare a Islamului.

Telefonul zbârnâi trezindu-l din visări. Smulse receptorul din furcă:

— Ailo, aici Sabahattin Ilumai. dah! Cine întreabă

De ia al; înului îfeparveniră elaboratele formule de salut ale lui Saed Husein, delegatul său general pentru Elveţia.

Treci la subiect, Saed! îl repezi bătrânul finanî clar. Aştept o comunicare telefonică urgentă şi.

— Prea bine, Siadet. Am să fiu foarte scurt. Fiica dumneavoastră şi însoţitorul ei. au fost interceptaţi în Spania, pe Costa Bravo. Se pregăteau să se îmbarce pe un vapor cu destinaţia Tampico. Potrivit instrucţiunilor dumneavoastrăam afretat. un avion care urmează să-i

transporte în Arabia.

Sabahattin înfrevăzu, în câteva clipe, recepţia care se va face în Arabia Sorayei „şi blestematului din seminţia suluba care o sedusese. La capătul unui proces expediţie, va fi lapidată într-o piaţă publică, iar pe el îl aştepta descăpăţânarea pe butuc. Viziunea aceasta de coşmar îl zgudui până în străfundurile fiinţei sale…

Saed, aştepţi instrucţiunile mele…

Siadet, orice întârziere ne poate costa scump. Dacă autorităţile spaniole prind de veste, compromitem totul. Fiica dumneavoastră şi tânărul suluba sunt reţinuţi de mine împotriva voinţei lor. Sechestrul de persoane nu este. admis de legile iberice…

Sabahattin îşi încleştă fălcile până ce simţi că încep să-i scârţâie dinţii.

Aştepţi ordinele mele, Saed! repetă cu îndârjire dureroasă. Ai înţeles?

Prinţi receptorul în furcă, zăgăzuind obiecţiunile – evident întemeiate, – ale lui să ed. Nu avea curajul să încuviinţeze trimiterea Sorayei în Arabia. Într-un moment de mânie necontrolată, el însuşi ordonase prinderea fiicei sale şi a nemernicului suluba. Sperase fără a şi-o mărturisi „că băieţii vor da greş, că Sorava şi iubitul ei vor reuşi să se facă nevăzuţi. Acum, după”.

capturarea lor, nu îndrăznea să rostească acel „da” care le-ar fi pecetluit soarta.

Soneria telefonului tulbură iarăşi tăcerea din cameră. Un reporter de la „Stern” solicita un interviu. Sabahattin trânti receptorul în furcă fără să-i răspundă. Îl chemă apoi un neguţător de oovoare care îşi oferea serviciile, urmat de un bancher italian dornic să obţină o întrevedere. „Sună şi un pictor oferindu-se să-l facă portretul. Sabahattin era furios. În lipsa secretarului, trimis în urmărirea lui Selim, toate apelurile telefonice din afară îl deranjau direct. Fu ispitit să nu mai răspundă, / dar aştepta o veste de la Safer. Zbârnâiturile dese ale telefonului îl izbeau în cap ca nişte ciocane inc nse la roşu. Începuse să-l doară capul. Printre

alţi inoportuni, un croitor din Londra îl anunţă că expediase trei smokinguri albe comandate de Selim.

Pe Sabahattin îl cutremură deodată spaima. Uitase să ceară numărul postului de la care îi telefonase Saed. Ce se va. Întâmpla dacă Saed, indus în eroare de tăcerea sa, va permite zborul avionului, la bordul căruia se afla Soraya?

Exasperat de zbârnâiturile care nu mai încetau, auzi la un moment dat. cu potopitoare bucurie – vocea lui Saed, care ceru din nou îngăduinţa să dea avionului semnalul de plecare.

Aşteaptă! strigă Sabahattin surescitat. Este nevoie să-ţi repet? Să mă chemi peste două ore! Până atunci să nu iei nicio măsură!

Între timp vor interveni poate autorităţile spaniole! reflectă tulburat. Ar fi o soluţie! Deşi intrarea în joc a poliţiei ar duce la arestarea lui Saed, şi a oamenilor lui care îi executau cu fidelitate ordinele.

În receptor răsună în sfârşit şi glasul lui Safer:

Telefonez de pe aeroportul Charles de Gaulle, Siadet. Am reuşit să dau de urma lui Staz Selim. Acum o jumătate de oră s-a îmbarcat pe un avion Aeroflot care şi-a luat zborul cu destinaţia Moscova.

Sabahattin avu impresia că visează, sau că interlocutorul Său de la celălalt capăt al firului începuse să delireze.

Nu se poate, Safer! Este o enormitate! Ce să caute Selim în capitala Rusiei Sovietice?

28 – Oameni în Rolls-Royce

— Explicaţia n-am obţinut-o încă, replică secretarul. Tot ce ştiu cu, precizie este că numele lui Staz Selim figurează pe listele pasagerilor Aeroflot…

— Sabahattin închise, aparatul. Deşi avea un temperament coleric, în momentele de mare criză era capabil să pună surdină nervilor.

Telefonul sună din nou. Sabahattin îl ignoră voit. Era hotărât să nu mai răspundă până ce nu se va înapoia Safer

de la aeroport. Apoi gândul îi zbură iarăşi la Soraya, la îndatoririle lui de mahomedan. Aveaj datoria să-şi pedepsească fiica potrivit legilor Koranului. Prin asociaţie de idei – îi reveni în faţa ochilor minţii chipul altei femei clin stirpea sa. Maică-sa…

O revăzu măruntă, firavă, istovită de numeroasele-i sarcini, de muncă, de mizerie. În existenţa ei nu cunoscuse sentimentul bucuriei. Sabahattin se întrebă dacă nu cumva greşea. Existenţa părinţilor săi în deserturile sălbatice ale Arabici, fusese realmente lipsită de bucurii? Maică-sa – pe atunci o adolescentă fragilă – ştiuse desigur la ce viaţă aspră avea să se înhame când luase hotărârea de a fugi; de sub acoperişul părintesc, spre a urma în pustiu pe acel beduin tânăr care-i cucerise dragostea. O puşcă, o sabie cu lamă curbată, un cal şi un cort, alcătuiau singura lui avere. Familia ei era puţin înstărită, dar foarte onorabilă. Părinţii şi fraţii ei se cutremuraseră de indignare şi mânie, când, într-o dimineaţă, găsiseră patul fetei gol, iar o bătrână din vecini le destăinuise, după multe ezitări, că o văzuse în braţele unui călăreţ beduin, care se îndrepta în goana bidiviului spre marginea oraşului. Güzel – aşa o chema pe maică-sa – se lăsase de bunăvoie răpită, aşa cum neamurile ei aveau să afle mai târziu. Îndată după rapt, – tatăl şi fraţii se aruncaseră pe cai şi se avântaseră în pustiu pe urmele fugarilor. Dar mai uşor le-ar fi fost să alerge după umbra lăsată pe nisipurile fierbinţi de un şoim în plin zbor. După o sterilă goană prin deşert care durase câteva zile, se înapoiaseră mohorâţi în oraş, recuhoseindu-şi înfrângerea. După câţiva ani, când un călător din Kuweit o întâlnise, pe Güzel în pustiu – înconjurată de bărbatul şi de copiii „Ci – şi istorisise celor rămaşi ăcasă bucuria ei de a-şi fi făurit o nouă familie alături de omul iubit, tatăl o blestemase să-şi sfârşească zilele în mare durere, iar după moarte să ardă în flăcările iadului.

Sabahattin auzise despre toate acestea mult mai târziu, de la străbunicul său, un venerabil zaraf din Kuweit, care deşi ajunsese la o vârstă matusalemică, îşi păstrase în

chip miraculos vigoarea maturităţii.

În timp ce Guze & şi noua ei familie rătăceau prin pustietăţile. Arabiei, acasă, în Kuweit, fraţii, surorile, nepoţii, ei, pieriseră pe rând seceraţi de boii, de accidente ori de războaie, căci Viaţa era foarte grea pe acele tărâmuri aride, bântuite de toate flagelurile lumii.

Când străbunicul lui Sabahattin se văzuse singur pe lume „se gândise la copiii hulitei Guzel, căci oricum erau sânge din sângele lui. Trimisese pe urmele ei purtători ai unui mesaj de pace. Guzel şi soţul ei. nu stătuseră mult pe gânduri. Îl aleseseră pe Sabahattin cel mai plăpând dintre vlăstari, şi-l trinvseră bătrânului – zaraf. Ştiau că va fi bine primit şi chiar dacă va fi să resimtă lipsa spaţiilor/ vaste şi atât de încântătoare ale deşertului, belşugul va precumpăni lipsa de libertate.

Mustafa Humaidah, zaraful, îşi crescuse strănepotul, aşa cum socotise mai bine. În despuiase în primul rând de numele tatălui şi i-l dăruise pe al său propriu. II. deprinsese apoi să mânuiască banii, să se descurce cu tot felul de monede de aur şi de argint provenite din Asia, din Europa şi din Africa. Bătrânul Mustafa Humaidah nu era prea bogat, dar avusese darul minunat de a transmite înţelepciunea şi iscusinţa sa în afaceri strănepotului, care crescuse şi s-o adăpase la învăţăturile lui, până ce ajunsese îndeajuns de viguros şi de cuminte spre a-şi dirija singur paşii. Atunci venerabilul Mustafa Humaidah socotise că şi-a îndeplinit misiunea şi că i se cuvenea însfârşit să se odihnească. Într-o dimineaţă, se ridicase de la tejghea, întrerupând un schimb de valută cu nişte neguţători din Oman. Îl poftise pe Sabahattin să-iţină locul: „Sunt foarte obosit, băiete, mă duc să mă odihnesc puţin”. Se întinsese pe pat şi închisese ochii, suspinând mulţumit că îl aştepta un somn bun. După ce terminase treaba, ou clienţii, Sabahattin, neliniştit de plecarea din prăvălie a străbunicului, înainte de ora închiderii – fără precedent în anii lor de convieţuire – intrase în camera bătrânului. Îl găsise întins pe pat, cu pecetea morţii pe obrajii palizi ca

fildeşul.

După ce rămăsese stăpân al zarafiei, Sabahattin încercase să dea de urma părinţilor şi fraţilor săi, căci pierduse orice legătură cu ei în timpul traiului lângă bătrânul Miistafa. Dar aceştia se topiseră în neant...

Guzel... Sorâya... Soraya... Güzel... Se deschidea şi se închidea un ciclu...

t Ar fi cutezat, el, Sabahattin, să ordone uciderea maică-sei? Desigur că nu! Deodată îl cuprinse frenezia. Trebuia să împiedice asasinarea legală a Sorayei! Dacă Soraya va pieri, sângele ei îl va împroşca de dincolo de moarte...

Când Safer se înapoie de la aeroport, Sabahattin îi porunci să obţină legătura cu Saed Husein.

Ai să-l găseşti undeva pe Costa Brava! Ia toate staţiunile la rând! încearcă pe la marile hoteluri! Mobilizează-ţi toţi oamenii! Grăbeşte-te, Safer!...

După ce Safer plecă spre a-i executa ordinele, îşi recâştigă oarecum calmul. Ordonase lui Saed să-l cheme la telefon peste două ore. Nu se scursese încă acest interval de timp. Se plimba prin salonul apartamentului cu paşii de la un cap la celălalt.

Interfonul bâzâi:

Staz Saed Husein doreşte să vă vorbească, Siadet! îl anunţă secretarul.

Sabahattin duse receptorul la ureche, şi mai înainte ca Saed să fi rostăt vreun cuvânt, îi ordonă sec:

Eliberează pe Soraya şi pe nenorocitul care o însoţeşte! Lasă-i să plece în lume! Alah are să-i judece!

Glasul lui Saed bolborosi şovăitor:

Mă tem că n-am înţeles bine, Siadet!

Dă-le drumul! Imediat să le dai drumul! Te înapoiezi cu oamenii tăi în Elveţia! îmi raportezi de la Genova de executare! Terminat!

Închise telefonul. Se simţea eliberat de o mare povară sufletească, deşi ştia că intrase în luptă deschisă cu legile Koranului. Habotnicii nu-i vor ierta încălcarea

tradiţiilor ancestrale. Dar perspectiva unui război pe acest front nu-l înspăimânta. Ordonă prin interfon lui Safer să-i dea legătura cu lordul Grantley. Peste câteva momente auzi vocea caldă, cu afectat accent saxonian, a nobilului britanic.

Hello „James Grantley la aparat! Bună seara, Sir!

Lord Grantley, te rog să pleci chiar în seara asta la Londra şi să te ocupi de instalarea mea la „King George". Atenţie! Să nu mai găsesc trandafiri în apartament! Detest mirosul trandafirilor!

Îşi spuse apoi că folosise un ton prea. aspru faţă de maestrul său de ceremonii. Nu avea rost să-şi reverse nervii asiupra lordului, cu nimic vinovat de escapadele lui Selim. şi ale Sorayei.

— Lord Grantley, n-ai preferă să cinăm împreună? Poţi pleca mai târziu la Londra!

Englezul răspunse cu ton rece, distant:

Mulţumesc, Sir, dar dacă zăbovesc risc să nu-l mai găsesc la birou pe directorul general al lui King George.

Sabahattin nu se formaliză fiindcă primise un bobârnac. Când ai un nobil printre slugi trebuie să te arăţi mai conciliant.

Cum doreşti dumneata, lord Grantley. Îţi urez călătorie plăcută!

Noapte bună, Sirl

Când Sabahattin pătrunse, a doua zi în holul lui King George, fu întâmpinat" ca de obicei, de lordul Grantley, însoţit de directorul general al hotelului, Mr. Wilmslow Talbot, şi de adjuncţii acestuia.

Mr. Talbot era numai unt şi miere, căci de la o vreme circula tot mai insistent zvonul că „King George" intrase în obiectivul unui consorţiu de arabi dornici să-l achiziţioneze. Şi cum Sabahattin Humaidah se manifestase foarte activ în acest domeniu, primirea lui trebuia să îmbrace, un caracter deosebit, aşa cum i se cuvenea nu numai unui pasiager foarte influent dar şi unui avem tual patron.

Seninătatea lui Talbot era umbrită de o îngrijorare ce nu putea fi minimalizată.

Nu pari în apele dumitale, îi spuse Sabahattin, după ce îi acceptă condescendent salutul şi complimentele uzuale.

Faţă de dumneavoastră nu am secrete. Sunt extrem de afectat, Sir, de neplăcerea suferită noaptea trecută de un distins client arab al hotelului nostru, Mr.

Mohamod Alkaf. Mr. Alkaf a avut imprudenţa – scuzabilă desigur la vârsta lui – de a invita în apartamentul său o persoană de sex feminin.

James Grantlev cunoştea păţania: lui Alkaf, dar se amuza copiosascul tind versiunea directorului general care se spăla de orice responsabilitate, având grijă, cu diplomatic talent, să pledeze şi în favoarea „distinsului client rab”.

— Invitata, continuă Talbot, în complicitate cu nişte indivizi care au pătruns prin efracţie în apartament, l-au maltratat pe Mr. Alkaf şi l-au devalizat de toate valorile.

Lordul conveni că directorul general expusese succint şi foarte fidel faptele. Aceste reflecţii nu-l împiedicară să observe subita schimbare a expresiei patronului. Sabahattin dăduse dovadă de o magistrală stăpânire di sine, „încasând” vestea fără să pară cu deosebire, impresionat. Lordul se călăuzea după anumite ticuri ale financiarului arab: de – el ştiute. Trăise prea. mulţi ani în preajma lui, – ca să nu-i cunoască bine reacţiile. Chiar dacă Sabahattin se străduia să-şi ascundă relaţiile de afaceri cu Alkaf, el, James Grantley, intrase pe parcurs în posesia unor informaţii clasate cu grijă în memorie. Poate că într-o zi îi vor fi de folos.

Nelinişstea lui Humaidah, deşi abil ascunsă, era reală şi mai alesprofundă. După ce se instală în apartamentul său – de data aceasta impregnat cu miresme de cetini – dădu ordin lui Să fier să ia imediat legătura cu Alkaf, oricât de gravă ar fi fost starea sănătăţii acestuia.

— Trebuia să-mi aducă nişte documente de la Barry

Shannon. Dacă agresorii i le-au sustras, nu-i va rămâne lui Alkaf decât să-şi tragă un glonte în cap. Căci numai el poartă vina. Azi, goana lui bolnăvicioasă după femei îl costă foarte scump…

În aşteptarea secretarului, plecat la spitalul unde Alkai se afla internat pentru a fi supus unui serios examen medical, Sabahattin nu reuşea să-şi găsească astâmpărul. În ultimele 24 de ore trecuse printr-o gamă de emoţii tari care-l aduseseră în pragul unei crize de nervi. Dacă la aceasta se mai adăuga şi întrevederea pe care urma să o aibă în curând cu ernirUI Ali Yusuf Abdulah, banchetul era complet.

Interfonul îi anunţă un apel telefonic din Frankfurt. Saleh Albassam consilierul său financiar solicita permisiunea să-i vorbească într-o chestiune urgentă.

„Ce cărămidă are să mai îmi cadă în cap?" se întrebă Sabahattin pregătit sufleteşte pentru o nouă serie de catastrofe.

Varsă-ţi sacul, Saleh! Dar mai).: repede, căci sunt foarte ocupat!

Mă văd pus în faţa unui fenomen cu totul neaşteptat, Siadet. După câteva fluctuaţii uşoare; Sare păreau să indice o tendinţă de stabilizare temporară a dolarului, moneda americană marchează o spectaculoasă revenire la suprafaţă. Revirimentul se constată nu numai aici, ci şi la Londra, Paris, Roma şi Geneva. Aştept în clipa aceasta o comunicare de la Tokio. Faţă de noua situaţie, cred că se impune să-mi inversez poziţia şi să joc la hausse. Aştept ordinele dumneavoastră.

În ultimele luni am mai fost martori la câteva redresări de scurtă durată ale dolarului, urmate de noi şi accentuate scăderi.

De data aceasta, Siadet, evoluţia dolarului a luat o întorsătură care potrivit. informaţiilor mele. nu este determinată de intervenţia trezoreriei Statelor Unite.

Sabahattin suspină şuierat:

Există totuşi o explicaţie simplă. Spirala ascendentă a

preţului petrolului, decisă recent de OPEC, a dus, paradoxal, la redresarea dolarului. Înalta strategie nu e la îndemâna oricui, Saleh. Arabii noştri s-au grăbit, scumpind tocmai acum petrolul. Am să-ţi explic cu prima ocazie mecanismul… Acum te las. În zilele care urmează adoptă o poziţie de expectativă! Nu mai angaja operaţii la termen. Prezintă prea mari riscuri. Cel puţin în conjunctura actuală…

Sabahattin ar fi putut să adauge: „Şi mai ales acum în preajma bătăliei cu „Bank of America and South Asia". Dar fraza aceasta o păstră pentru sine. Nu avea încredere în discreţia telefoanelor.

În clipa aceea Safer intră purtând o casetă diplomat din piele neagră cu monograma M.A. decorativ împletită în argint.

V-am adus documentele, Siadet! vorbi triumfător. Staz Alkaf le închisese în seiful hotelului îndată după sosirea sa. Iar cheia o ţinea într-un plic, lăsat în cutia sa cu scrisori de la recepţie. Pentru orice eventualitate.

— În ciuda slăbiciunilor1 sale, Alkaf nu este un imbecil, rosti. Sabahattin. Înseninându-se. Primise; înşlârşit o veste bună după atâtea detestabile.

Barry Shannon, însuşi i-a recomandat „săvegheze asupra documentelor, căci au o valoare inestimabilă, zise Safer.

Financiarul arab înţelese că secretarul său urmărea sănţinimalizeze meritele lui Mohamed Alkaf. Gelozia omenească, veşnic prezentă, îşi găsea şi aici ilustrarea. Sabahattin era nerăbdător să cerceteze piesele procurate de Shannon pe căi inavuabile, dar în cazul acesta foarte eficace. Hotărî să scurteze convorbirea cu Albassam:

— Ascultă, Saleh! Să mă chemi din nou deseară! Până atunci colectează cât mai multe informaţii! încearcă să pătrunzi manevrele din culise!… Ziua bună, Saleh!

Închise telefonul şi luă caseta diplomat adusă de Saleh. O deschise cu titij-sp-gif-j-l ar fi fost vorba de dezamorsarea unei bombe. Concedic pe Safer şi după ce

rămase singur, scoase din casetă un dosar cu coperţi verzi. Îl desfăcu pârjolit de curiozitate şi îşi aruncă privirile pe primele pagini. Încercă o mare bucurie. Barry Shannon îi furnizase o armă formidabilă în bătălia pe care avea să o angajeze foarte curând cu „Bank of America and South Asia". În schimbul banilor primiţi prin intermediul lui Shannon, Harold Pres. ton în dăduse pe mină toate. secretele Băncii.

Sabahattin ceru la telefon legătura cu secretarul emirului Abdulah. După un protocolar schimb de saluturi, solicită să fie primit de emir.

— Poftiţi, Staz Humaidah! înălţimea Sa vă aşteaptă! Zece minute mai târziu, financiarul arab, înarmat cu documentele primite din Statele Unite, fu introdus în prezenţa emirului Abdulah.

Înaltul ipersonlaj avea o înfăţişare impozantă, vag teatrală. Înalt, corpolent, drapat în amplul său desdas alb, stătea în picioare, drept ca o statuie. Bărbiţa, mustăţile, sprâncenele negre cărbune „ochii migdalaţi, enigmatici, îi înăspreau ciudat chipul, guşa rotundă şi moale tindeau să-l îndulcească, să-i imprime o înfăţişare blajină, lipsită de caracter.

Sabahattin se ploconi potrivit rigidului protocol arab. Emirul nu-i întinse mâna. Se mărgini să-i zâmbească în semn de bun venit. Un zâmbet bizar, lipsit de căldură. Financiarul arab sesiză nuanţa. Nefericita fugă a Soraryei, modificase relaţiile dintre emir şi omul desemnat să-ri, fie socru. Abdulah nu acceptase cu inimă uşoară po. stura de viitor ginere înşelat în aşteptările lui. Preferinţa acordată de ea impurului suluba, îi rănise profund orgoliul. Resentimentul lui se răsfrânsese şi asupra părintelui ei, deşi aceasta nu era vinovat cu nimic. Sabahattin încerca să anticipeze mintal reacţiile emirului când i se va aduce la cunoştinţă că Soraya fusese absolvită de pedeapsă. Deşi Saed se va strădui să mascheze realitatea, prezentând-o sub forma unei evadări de sub pază a celor/ doi tineri, până da urmă adevărul tot va ieşi la lumină. Prea mulţi

oameni cunoşteau; realitatea. Era imposibil să fie ascuns la infinit rolul lui Ilumaidah în eliberarea Sorayei…

Zâmbind onctuos, financiarul puse sub ochii; emirului dosarul expediat de Sharinon.

Sunt în sfârşit în situaţia fericită, Jelalet el Emir de a vă servi cifre, date şi nume, care exploatate judicios ne vor permite să înfrângem cu uşurinţă rezistenţa conducerii „B.A.S. A”. Şi a sprijinitorilor ei. Sunt aici elemente care figurează în bilanţul Băncii, dar şi aspecte ascunse până acum cu gelozie.

Un servitor aduse băuturi răcoritoare, toate fără alcool. Emirul Abdulah respecta poruncile Koranului cu o singură excepţie. Accepta dobânda, pentru că în lumea occidentală trebuia să se comporte ca un om de afaceri, în domeniul financiar era silit să-şi adoarmă scrupulele de mahomedan. Emirul luă un pahar de Coca Cola şi sorbi o înghiţitură:

Te ascult, Staz Sabahattin!

În prezenţa augustului său interlocutor, financiarul arab se simţea tot timpul în stare de alarmă, asemenea unei santinele aflate în teritoriu inamic. Expresia placidă a emirului îi ascundea ermetic gândurile. Omul acesta era periculos fiindcă avea un caracter schimbător, cu reacţii imprevizibile. Când emirul declarase că „acceptă” intrarea Sorayei. În haremul său – acceptarea fiind doar îmbrăcămintea elegantă a unui ordin – Sabahattin încercase o mare satisfacţie, în primul rând pentru onoarea oare i se făcea, iar în al doilea rând pentru uriaşul suport financiar pe care i-l va asigura viitoarea alianţă matrimonială. Şi Abdulah socotise că încheie o bună afacere. În afară de faptul că îşi îmbogăţea haremul cu un exemplar rarisim, îşi asigura şi serviciile unui consilier de o incontestabilă competenţă. În anii din urmă, încredinţase lui Humaidah spre fructificare câteva miliarde de dolari: fără ca acesta să-i fi dat vreodată motive a se plânge. Relaţiile lor atinseseră apogeul când stabiliseră de comun acord intrarea Sorayei în augusta familie a emirului.

Deteriorarea prieteniei lor, consecinţă directă a fugii viitoarei mirese, nu se exteriorizase prin semne vizibile, ci prin subtile nuanţe, care nu scăpaseră perspieacelui bancher arab. Sabahattin spera totuşi că interesele financiare ale emirului să precumpănească rănirea orgoliului său de mascul. Sprijinindu-se pe documentele furnizate, de Shannon, începu să-şi „formuleze raportul care – socotea el – avea să-i readucă încrederea şi simpatia regalului său amfitrion.

„Bank of America and South Asia" a emis 340 milioane acţiuni, cotate la ora actuală la 46 dolari acţiunea, ceea. ce corespunde unui total de 15.700.000.000 dolari. Voi limpezi expunerea rotunjind cifrele; explică Sabahattin. Pentru a obţine controlul asupra Băncii, trebuie să intrăm în posesia a 50% din acţiuni, plus una, adică 173 milioane de acţiuni în valoare de aproximativ 8. miliarde de dolari. Dintre acestea am achiziţionat deja 20% din acţiuni în valoare de 3 miliarde. O operaţie de mare anvergură – şi plină de îndrăzneală, încheiată cu succes. Urmează deci să acaparăm încă 31% din acţiuni, mai precis 105 milioane, în valoare totală de circa 5 miliarde de dolari.

Mai trebuie deci să debursăm 5 miliarde spre a obţine controlul asupra „B.A.S.A".

Teoretic, Jelalet el Emir, fiindcă o asemenea operaţie nu poate fi încheiată cu succes în timp scurt, fără să oferim pentru fiecare acţiune o sumă superioară cotei s-ale în Bursă, spre a tenta pe actualii deţinători să le vândă. În speţă, vom anunţa că suntem gata să plătim 55 de dolari pentru fiecare acţiune cotată oficial la 46 dolari.

Şi acest supliment totalizat, la cât s-ar ridica, Staz Sabahattin?

La aproximativ un miliard de dolari.

O sumă importantă, nu crezi? Mai ales dacă ţinem seama că sunt nişte bani pierduţi. Căci după încheierea operaţiei, valoarea acţiunilor va scădea iarăşi la nivelul de 46 de dolari acţiunea.

Exact! Umflarea lor temporară, datorită supralicitării noastre, va fi urmată de o revenire la normal. Dar fără acest sacrificiu nu vom putea obţine controlul asupra unui foarte important sector economic din America de Nord, scopul nostru de totdeauna. În clipa de faţă zarurile sunt aruncate. Orice ezitare...

Chipul emirului se înăspri:

Ai impresia că ezit să mă angajez în bătălie! Am ştiut la ce mă înham când am acceptat planul dumitale

„Şi al lui Barry Shannon.

Lui Şabahattin nu-i plăcu să se vadă pus pe acelaşi plan cu Shannon. Încerca oare emirul să-i demonstreze că în ochii lui nu se mai bucura de acelaşi standinei ca odinioară?

Vă cunosc înţelepciunea, energia şi dârzenia, Jelalet el Emir. Când am folosit termenul ezitare, rti-am referit la întregul nostru grup.

Expresia dură a ochilor lui Abdulah se îndulci:

Precizarea dumitale este* utilă, Staz Şabahattin. Când declanşezi acţiunea?

Mâine de dimineaţă, presa americană de specialitate, în cap cu Wall Street Journal şi cu The Finaneial vor anunţa oferta noastră de înghiţire a lui „Bank of America and. South Asia".

*

* * *

Linooinul Continental al lui Ronald Chandler opri pe Park Avenue, în dreptul unui bloc cu şiruri verticale de ferestre, ce oglindeau soarele apune, într-o incandescentă coloană purpurie înălţată spre cer. Şoferul în uniformă de casă mare, sări din maşină şi deschise portiera din spate, spre a permite patronului să coboare nestingherit pe trotuar. Chandler îşi consultă automat ceasul brăţară, apoi intră în holul clădirii salutat cu respaot de portarul în livrea. Ascensorul personal îl urcă până la apartamentul său amenajat cu princiară somptuozitate în ultimele două etaje ale „zgârie norului".

Sus, îl întâmpină I.angstone, majordomul, un personaj cu aer aristocratic şi comportament solemn, de ambasador. Cu gesturi rotunde, luă pălăria şi mănuşile stăpânului.

Doamna este acasă, Langstone? întrebă Chandler.

Acum o jumătate de oră a plecat la un cocktail party, Sir.

— A lăsat vreun mesaj pentru mine?

— I Nu, Sir… Cu zece minute înaintea sosirii dumneavoastră, a telefonat din Viareggio Mr. David Weklenfeld. A spus că va reveni.

Inima lui Chandler se strânse. Prin asociaţie. de idei îi reveni în minte chipul seducător al actriţei Jill-Winters. Avu senzaţia netă că Îi aspiră parfumul, că îi simte palpabil prezenţa. Plecarea ei în Europa îl afectase surprinzător de tare. Nu; se mai putea lipsi de prezenţa ei.

Langstone, – pregăteşte-mi o valiză cu cele necesare pentru o noapte. Când doamna se va. Înapoia, să-i comunici că am fost convocat urgent la Whasington. Mercedesul cu două locuri să tragă la seară. Până atunci prepară-mi un Manhattan! în vreme ce doza farmaceutic ingredientele mixturi. Da-ngstone analiza cu sardonic spirit critic slăbiciunea pretextelor invocate de stăpânul său. De obicei, spre a câştiga timp. acesta îşi efectua cu avionul deplasările până în capitală. Mercedesul şi-l folosea doar în escapadele erotice, căci sentimentale nu mai puteau fi. Langstone îşi cunoştea prea bine stăpânul spre a nu-şi da seama că goana lui după tinere, masca spaimia-i crescândă faţă de îmbătrânirea oare se anunţa jseveră. Chandler căuta cu disperare în aventuri proaspete senzaţiile tari pe care legăturile vechi nu I le mai puteau oferi. Se însurase a doua oară cu o femeie frumoasă, senzuală, de vârsta fiicei lui. Simţurile sale tocite, ajunseseră totuşi în sourt timp la satietate. Gnace Chandler, glorificată de cronicarii mondeni şi de revistele de modă, pândită de reporterii fiţuicilor de scandal, vânată de amatorii de succese feminine răsunătoare, devenise

pentru soţul ei un obiect de artă demn a fi apreciat doar sub aspect estetic. Într-o vreme încercase să se; apropie de ea după ce folosea afrodiziace. Satisfacţiile rezultate erau însă imperfecte, iar fenomenele adiacenite-nepllăcute. Noaptea îl cuprindeau palpitaţii, ameţeli, călduri, care-l speriau. Jill, după primul insucces resimţit supărător, reuşise să-l smulgă din acel penibil început de letargie, făcându-l să se simtă prodigios de tânăr.

Langstone deţinea un jurnal ascuns în care-şi nota zi de zi observaţiile asupra vieţii intime a patronilor săi din ultimele trei decenii. Când va socoti că a sosit momentul să se retragă din activitate, îşi va încrediţa noteile unui editor. Destăinuirile pe care intenţiona să le facă erau atât de scandaloase, încât aveau să stârnească mare vâlvă, aducându-i bani cu lopata.

Laaiştqne ştia că simplele afirmaţii, lipsite de „piese justificative, riscau să-i aducă neplăceri, aşa că îşi procură pe parcurs fotocopii ale unor scrisori intime de-ajuns de compromiţătoare, benzi de magnetofon şi fotografii, susceptibile să creeze dureri de cap celor vizaţi. Adunase documentele cu dragostea unui colecţionar, a unui om de ştiinţă dornic să facă dovada propriilor teorii, dar şi a unui complexat avid să se răzbune fiindcă fusese menţinut atât a vreme într-o nemeritată stare de inferioritate. Nu fixase o oră H. Conştiinţa posibilităţii revanşei îi asigura însă o încredere în viitor, care-l ajuta să privească prezentul cu liniştită toleranţă.

Când Langstone prezentă stăpânului pe o tavă de argint cocktailul preparat după toate regulile artei, telefonul zbârnâi…

— Casa Chandler! rosti solemn majordomul. Cine întreabă? Mister Weidenfeld? repetă cu voce tare, aruncând o privire întrebătoare stăpânului.

Chandler, înclină din cap şi îi luă din \mână aparatul.

— Hello, David!

Hello, Ron! îţi telefonez de la Viareggio! Sunt pe

terasa lui Grande Albergo şi beau un pahar de Lacrima Cristi în sănătatea ta!

Mulţumesc, David! Sorb şi eu un Manhattan pentru tine!

Ţi-am pregătit o bucurie, Ron! Azi de dimineaţă, Jill Winters a sosit la Roma. Am angajat să fie primită cu toate onorurile cuvenite unei mari vedete. La un cock –, tail party monstru i-au prezentat omagiile „notabilităţi din lumea filmului italian şi i-au luat declaraţii numeroşi ziarişti!

Mi-am exprimat, cred, recunoştinţa în chipul cel mai cuprinzător posibil, replică Chandler uşor enervat.

Ron, nu mă plâng! Banii i-am şi investit într-o afacere formidabilă cu Saudiţii. Sunt pe punctul de a constitui un uriaş concern anglo-franco-americano-arab. Sper c-ai să accepţi un loc în consiliul directorilor…

Vom mai sta de vorbă în privinţa aceasta…

Apr opo de Jill! Ca să înduplec pe executivii „de la „International Pictures” să-i încredinţeze rolul principal din „Panică pe Via Veneţo”, a trebuit să ei făgăduiesc un împrumut suplimentar de 2 milioane de dojlari. Oum la ora actuală tot disponibilul meu este angajat în concernul de care ţi-am vorbit, mi-ai face un mare serviciu dacă mi-ai avansa 2 milioane… Evident sub formă de împrumut, şi cu o dobândă convenabilă pentru B.A.S.A”. Aceasta până ce îmi voi procura…

Regret, David! Nu conta pe mine pentru un nou împrumut!

— Riposta, rapidă, dură; tăioasă, exterioriza ura bruscă pe care Chandler o nutrea în clipa aceasta interlocutorului său. Ar fi preferat să i se spună că aranjamentul eu „International Pictures” căzuse, şi că Jill avea să se înapoieze în Statele Unite.

Ron, mă surprinde refuzul dumitale! Eram încrezător în spiritul nostru de colaborare!

Glasul lui Weidenfeld îşi pierduse brusc căldura.

Cecul de 200 de milioane pe care abia l-ai încasat, ar

fi trebuit să te încredinţeze de contrariu, David.

Weidenfeld socoti înţelept să nu rupă toate punţile. Tonul lui redeveni cordial:

Sunt convins, Ron, că mâine ai să priveşti altfel lucrurile. La nuit porte conseil. Ai vreuw mesaj pentru Jill?

Mulţumesc: dar n-am să abuzeze de „amabilitatea dumitale, David. Acum te rog să mă ierţi! Trebuie să plec la Washington...

f-pl Desigur; Ron, datoria înainte de toate. La sfârşitul. săptămânii sper să ne vedem la 'New York. Să bem câte o cupă de şampanie pentru succesul lui Jill.

Aştept cu plăcere întâlnirea, David!

Convorbirea încheiată cu un făţarnic schimb de amabilităţi, îi adâncise rana sufletească. Gustă cocktailul, şi se strâmbă de parcă ar fi pus venin pe limbă. În aceeaşi clipă telefonul sună din nou... Chandler duse automat receptorul la ureche. Recunoscu vocea lui Harold Preston.

Vicepreşedintele... B.A.S.A". nu-şi putea „stăpâni agitaţia.

Chiar acum am primit o veste proastă, Ron. Securitics and Exchange Comission şi-a retras acuzaţiile aduse lui Barry Shannon, întrucât n-a putut face dovada existenţei unei înţelegeri între aceştia şi cei patru arabi care au cumpărat 20; – «din acţiunile Băncii noastre:

Vestea e într-adevăr proastă, Harold. Înseamnă că de acum înainte ne putem aştepta la surprize şi mai urâte. Cum merg treburile cu băiatul tău? Cu prâslea vreau să spun.

Glasul lui Preston se frânse:

Rău, foarte răul Anchetatorii sâni montaţi împotriva lui „Nu vor să ţină seama că Phil este minor şi deci iresponsabil... Procurorul pretinde că la 12 ani copilul are un oarecare discernământ. Mă tem că până la urmă Ph.: l va fi internat într-un bor stal.

Să sperăm că judecătorii îl vor socoti totuşi iresponsabil.

Géraldine e distrusş, Eu nu mai. văd nici pe unde

calc…

Îi doresc băiatului – tău numai bine, Harold!

Mulţumesc, Ron…

— > Mâine de dimineaţă n-am să vin la Bancă. Chiar în seara asta plec. la Washington. Dacă survine ceva important, laşi un mesaj pentru mine la Hotelul Statler Hilton.

— Prea bine, Ron. Drum bun!

Chandler închise telefonul. Un gol dureros Sub plexul solar îi tăia răsuflarea. (Fenomenul acesta îl resimţea de la o vreme tot mai frecvent, îi însoţea până şi cele mai uşoare ei moţiii. Discuţia purtajtă în jurul lui Phiil, îl făcuse şi pe el să se gândească la Frances, la Teddy Bear. De la Frances nu mai primise, nicio veste. Făcuse investigaţii în cercurile artiştilor din t Montaney, dar acolo nu se mai ştia nimic despre ea. Despre Teddy Bear aflase din ziare că se retrăsese din cursa de la Le Mans. Atât şi nimic mai mult. Chandler era, deprins cu absenţele lungi: ale., copiilor săi. De la o vreme însă îl stăpânea o stare de nelinişte inexplicabilă. Realizase în sfârşit că viaţa lui de familie era falimentară, ÎI rodeau presimţiri negre.

Se înserase. Zgârie-norii, scăldaţi în văpaia reclamelor luminoase în plină mişcare, evocau nişte feerice erupţii vulcanice. Magnificul spectacol al New York-ului nocturn, intrat în obişnuinţa localnicilor, devenise”, pentru Chandler obositor, zgomotos, obsedant. Începuseră să-l lase „nervii? Sau vârsta, cu toate incomodităţile el îşi puneau tot mai stăruitor amprenta?

Chandler apăsă pe demaror. Mercedesul coupé se integră în quadruplul şirag de automobile care se încrul cşau pe Park Avenue. Cu ocolurile impuse de sensurile unice, ajun se pe 48th Street. Opri în faţa unei clădiri cu apartamente, opulentă la înfăţişare. Deşi claxonatul era interzis, lart să un scurt apel de sirenă repetat de trei ori, apoi. aşteptă, l. a al treilea etaj, luminile de la câteva ferestre alăturate se stinseră. Cinci minute mai târziu ieşi din clădire o fată blondă, zveltă, cu picioare lunci şi

mişcări graţioiase de balerină, purta o jachetă scurtă de piele şi blue jeans – uniforma tineretului conformist – care-i dădeau o înfăţişare seducătoare de tânără. Joyce Witney, model la o mare casă de mode devenise cunoscută marelui public graţie fotografiilor integral despuiate reproduse în revistele erotice cu mare circulaţie. Semăna vag cu Jill Winters. Şi numele lor semănau: Jill Winters Joyce Witney. Chandler fusese cucerit tocmai de această asemănare. Văzută din profil, cu nasul ei fin, frumos arcuit, Joyce părea să se identifice cu proaspăta vedetă din „Panică pe Via Veneto”. Chandler ajunsese să blesteme filmul, căci îl despărţea de Jill. Dacă: ar fi ştiut că ea va juca un rol atât de important în viaţa lui, ar fi făcut imposibilul spre a-i înlesni angajarea într-un teatru”, de pe Broadway. Joyce era tot atât de tânără ca şi Jill. Se culcase prima oară cu ea la un foarte decoltat cocktail party, oferit de un prietep al său, Rhett Plummer, burlac: convins şi preşedinte al unei societăţi petroiliferë; cu ramificaţii intercontinentale „British AmeHcan Oii Company”. Chandler şi Rhett, foşti colegi la Princeton, făceau parte din aceeaşi lume de privilegiaţi, grupată în acel systern mai. influent decât famemasoneria, deoarece constituia confreria unor oameni înzestraţi cu o mare forţă economică şi politică, cimentată de legătura de familie şi de clasă, invincibile până şi în ultra democratica societate americană.

Tot la acel cocktail party, Chandler şi Plummer puseseră la cale o escapadă în patru la Atlantic City. Rhett alesese pentru această ocazie o starletă a teatrului „Globo” de pe Broadway, care afirma el – poseda cel mai formidabil casse noisette din lume. Numele de scenă – i-Sarah Garrick – îi zugrăvea ambiţia.

Potrivit planului stabilit dinainte, Chandler şi amicul său se întâlniră într-un parcaj din apropiere de Madison Square Garden. Rhett se afla la volanul unui Rolls Royce argintiu de două locuri. După ce îşi făcură un cordial semn cu mâna, porniră la drum. Rhett lui; conducerea caravanei.

Ajunşi la Atlantic City, traseră în faţa unui discret restaurant chinezesc, frecvent ift de Rhett, unde se delectară cu specialităţi: „aârodisiace” după cum suna recomandarea patronului, un rubicond şi jovial mongol.

Propun să nu exagerăm cu băutura! zâfebi petrolistul. La noapte avem de făcut isprăvi mai bune decât să sforăim cu pumnii strânşi, până ce – ni se va pitroei alcoolul din sânge.

După cină alergară la cazinou, unde jucară la ruletă până la miezul, nopţii. Rhett pretindea a fi născocit un sistem de joc capabil să spargă banca. Se ridică de la masa verde păgubit de 50.000 de dolari, ceea ce nu-i tulbura cu nimic; seninătatea. Sătui de ruletă, se instalară în maşini şi plecară spre vila de pe malul mării, închiriată de Plummer pentru o noapte.

Vă previn, va trebui să ne descurcăm singuri, căci n-am angajat. servitori. Prezenţa lor nu e tocmai recomandabilă, din motive lesne de… înţeles.

Chandler îşi închipuise că îşi va petrece noaptea numai în compania lui Joyce, dar jocurile începute în doi, continuară în patru, partenerii făcând schimb între ei. Adormiră istoviţi abia spre dimineaţă. La şapte şi jumătate Rhett se trezi proaspăt şi bine dispus deşi se odihnise foarte puţin.

Peste două ore trebuie să fiu la birou. Am o întâlnire ou un grup de venezuelani. Chandler care încercase să-şi mai spele creierul de grijile lui cu arabii, se posomorî. Mai puţin vioi decât prietenul său, abia îşi ţinea ochii deschişi.

Eu şi cu Joyce, rămânem să mai dormim câteva. Ore.

29 – Oameni în Rolls-Royce

Ştrengarilor, râse cu poftă Plummer, vă urez în continuare petrecere frumoasă!

— Plecă însoţit de Sarah.

Aproape de ora prânzului, după un duş făcut în doi, înainte de a se îmbrăla, Chandler chemă la telefon recepţia hotelului Statler Hilton din Washington.

Aţi primit vreun mesaj pentru mine? întrebă, în vreme ce îşi sorbea cafeaua preparată de Joyce.

În cursul dimineţii v-a căutat de câteva. ori la telefon Mr. Harold Preston. A* lăsat vorbă săriichemaţi de urgenţă la Bancă.

„Harold?" reflectă perplex. Numai la un apel din partea vicepreşedintelui nu se aşteptase. Formă numărul cabinetului acestuia de la „B.A.S.A".

Ce s-a intâmjilat Harold? îl întrebă intrigat. A luat foc Banca?

Iartă-mă, dar nu-mi arde de glumă, Ron!! n Wall Street Journal de azi dimineaţă am dat peste un anunţ care. mi-a tăiat răsuflarea. „Arahian and Lebanose Bank" controlată de Sabahattin Iâumaidah, a publicat o ofertă deschisă pentru cumpărarea a 51% din acţiunile Băncii noastre.

Arabii au avut deci neobrăzarea să-şi ducă la capăt planul! r

Chandler" îşi inc eşte fălcile. Vestea îi provocă iarăs o bruscă senzaţie de durere în plex. Arabii declanşaseră deci bătălia. Ăylon avusese dreptate.

Vin imediat, Harold! Aşteaptă-mă la Bancă!

Joyce, care urmărise indiferentă convorbirea telefonică remarcă paloarea – stârnită pe chipul prietenului ei.

— Ce e ou tine, Ron? Ţi-e rău?

O trecură, fiorii la gândul că bancherul ar putea fi lovit în prezenţa. ei de un infarct sau de o congestie cerebrală. Ar fi implicată într-un scandal direct proporţional cu importanţa personajului. Joyce avea groază de o asemenea celebritate.

Îmbracă-te! Trebuie „să ne înapoiem imediat la New York! spuse el.

Joyce respiră uşurată. Tonul lui; aspru îi risipi primele temeri. Calmată în privinţa sănătăţii lui, îl mângâie calină pe piept.

N-ar fi bine să mergem mai întâi la un restaurant?

Mi-e teribil de foame! în noaptea asta m-ai stors ca pe un burete, ştrengarule! Trebuie’s; l – mi refac energia!

Îmi pare rău, dar nu am timp! Cumpărăm provizii de la un magazin! Ai să le consumi pe drum!

Coborî din pat şi începu să se îmbrace la – repezeală. Joyce se îmbufna. Nu-i plăcea să fie tratată deopotrivă cu una din acele căli girls cu care te culci, apoi le expediezi fără fasoane. Se îmbrăcă în tăcere. Chandler nu-i dădu timp nici să se fardeze.

La 12 şi 30 ieşiră din Atlantic City. Chandler era atât de nerăbdător să ajungă la New York; încât ar fi angajat un avion, sau un elicopter care să-l transpo-rte mai repede, lăsând maşina în grija lui Joyce. Reflectă însă că nu avea de parcurs decât o sută şi ceva de mile pe Garden State Parkway „o autostradă degajată + vlU circulaţie nu prea. densă, pe care putea, atinge viteze. superioare, cu condiţia să nu fie surprins de vreun radar. În maximum o oră; şi fun sfert va ajunge la New York. Ar pierde mai mult timp cu formalităţile închirierii unui avion.

De la o staţie de benzină cumpără provizii, să le ajungă pe o săptămână, apoi se aşternură la drum. Atât de preocupat era Chandler de vârtejul care avea în curând să-l cuprindă, încât uitase de prezenţa însoţitoarei sale. După Edison Bridge se angajă pe New Jersey Tuml>ike, iar la 1.45 intrară în tunelul submarin Hol land, râşind la suprafaţă în plin Manhattan.

— Nu te superi, Joyce, daică am să rămân la Bancă. Îţi las Mercedesul. Te duci cu el acasă, iar mâine trec pe la tine să-l iau. A fost o zi ca în basme, draga mea.

Rostise cu desuetă galanterie o platitudine, sperând să atenueze impresia urâtă pe care o făcuse, comportându-se până atunci ca un client, dornic să se debaraseze cât mai repede de o prostituată după ce o avusese contra cost. Ronald se miră în sinea lui, că în momente atât de grele gândul îi mai fugea la asemenea frivolităţi.

Coborî din maşină în Wall Street şi înainte de a intra la Bancă, se opri la un c-hioşc de ziare din apropiere, de

unde îşi procura zilnic presa.

Financiar News şi Wall Street Journal, Sam! ceru grăbit.

Era nerăbdător să citească anunţul tender o/fer-ului publicat de Sabahattin Humaidah.

Îmi pare" rău, Mr. Chandler, dar s-au terminat! Ştiţi, oferta lui „Arabian and Lebanese Bank"…

Slab şi usoat ca un derviş, patronul chioşcului îşi petrecea mai tot timpul frunzărind multitudinea de jurnale şi reviste care treceau prin mâna sa, convins că era de datoria lui să le cunoască cel puţin aproximativ conţinutul. „Un negustor care se respectă, trebuie să-şi prezinte competent marfa", obişnuia să spună clienţilor preferaţi, abia aşteptând să lege scurte conversaţii asupra ştirilor senzaţionale publicate în presă.

— V-aş recomanda, Mr. Chandler, să luaţi eventual alte ziare. Toate relatează pe larg catastrofa aeriană de la San Francisco! E scandalos că în zilele noastre se mai pot petrece asemenea lucruri!

Ronald era atât de preocupat de problemele lui, încât îl lăsau indiferent nenorocirile altora. Spre a pune capăt logoreei lui Sam, plăti automat un „Herald Tribune", îl împături, şi plecă spre Bancă.

Suntem alături de dumneavoastră, Mr. Chandler! îndrăzneala arabilor a început să ne supere, auzi din urmă glasul vânzătorului de ziare, un conservator declarat.

Mulţumesc, Sam! îi răspunse, aruncându-i o privire peste umăr. „Am aflat cu toţii, reflectă, oarecum reconfortat de mărturia – de solidaritate manifestată atât de spontan. „Semn bun!" îşi spuse.

Când pătrunse în Bancă, se făcuse ora 2 şi 5 minute. Şi portarul de serviciu şi funcţionarii cu care se încrucişă vân hol, aveau mutre lungi, de înmormântare. Salutările lor deferente păreau să exprimo sinceră compasiune.

Ronald intră grăbit în ascensor. Stomacul i se frământa dureros, ca o rufă stoarsă. Mai înainte ca lift boyul să închidă uşile culisante, se ivi în capătul holului şi

făcu semn să fie aşteptat, Joseph Beaton, executive vice president al Băncii „Northampton Ltd”. Şi membru în comitetul directorilor „B.A.S.A”. Beaton, de obicei calm, pedant, tacticos, umbla acum repezit, ca un titirez, manifestând o vizibilă nervozitate. Pătrunse în ascensor, ştergându-şi cu batista de olandă sudoarea de pe frunte. La vederea lui Chandler, se lumină puţin la faţă.

Tocmai la tine veneam, Ron! Am citit anunţul din Wall Street Journal. Impertinenţa arabilor a luat proporţii. Nu le mai ajung miliardele de petrodolari. Acum vor să devină stăpânii şi la noi în casă. Tender offer-ul lui Humaidah este concludent. Comitetul directorilor, în actuala lui componenţă, te va sprijini fără rezerve.

Ce se va* întâmpla însă mai târziu, Joe, când arabii vor pretinde locuri în comitet? Până acum au acaparat 20” /0 din acţiuni. Aceasta îi îndrituieşte să pretindă a-şi impune reprezentanţi în conducerea „B.A.S.A”.

Sper că vei face imposibilul spre a le dejuca planurile, Ron!

Desigur, Joe!

Dar nu numai despre asta vreau să-ţi vorbesc, Ron. Ai fost desigur informat şi tu că acţiunile lui Weidenfeld înregistrează la Bursă scăderi suspecte. Pe deasupra a mai apărut şi bomba din Financial World.

Ce bombă?

Un corespondent al ziarului a semnalat o flagrantă încălcare a legislaţiei financiare comisă de Weidenfeld.

Chandler îşi ascuţi auzul.

Încălcare flagrantă? Ce spui, Joe?

Amicul nostru ar fi depus în gaj la nişte cămătari un mare pachet de acţiuni ia! societăţii „J.L. Fenwich and Co”. controlată de ” Transworld Investment”. Cămătarii au vândut acţiunile pe piaţă, lăsându-l descoperit pe Weidenfeld.

Preşedintele „B.A.S.A”. se făcu livid.

A ajuns David Weidenfeld să apeleze la cămătari? Refuz să cred! I-am acordat recent 200 milioane de difJ. ari

împrumut.

Şi eu i-am aprobat un împrumut. În valoare de 10 milioane.

Pe Chandler îl podidi brusc transpiraţia.

Financial World fabulează desigur, Joe!

Stai că n-am terminat! tună surescitat Beaton.

Liftul se opri a etajul 80, rezervat conducerii „B.A.S.A”. Cei doi bancheri se angajară pe un culoar lung, foarte spaţios, îmbrăcat în marmură albastră, împodobit eu plante exotice luxuriante.

Corespondentul de care ţi-am vorbit, stărui Beaton, afirmă că acţiunille gajate de Weidenfeld ar constitui mai mult de 10% din – totalul acţiunilor emise de „Fe-Swiek and Co”.

Absurd, Joe! Nu-l cred capabil pe Weidenfeld să încalce atât de prosteşte legile federale. mu este omul care să-şi vâre cu bună ştiinţă capul în gura leului. Securities and Exchange Comission abia ar aştepta să-l înşfiaee de ceafă! Afară de asta, nu înţeleg de ce s-ar adresa cămătarilor? Pentru David, deprins să ruleze sute de milioane, sumele infime puse de ei la dispoziţie nu i-ar ajunge nici pentru bacşişuri.

De ce să nu presupunem că situaţia lui este atât de gravă încât nicio Bancă serioasă nu-i” mai acordă credite!

Lui Ronaldâi reveni brusc în minte apelu11, telefonic din ajun, al lui David, care îi ceruse un nou împrumut de 2 milioane.

Băncile au antenele lor, dragul meu, continuă Beaton. Acum o săptămână, Weidenfeld mi-a solicitat un crediţ suplimentar de 500.000 de dolari. Fireşte, l-am refuzat.

Preşedintele „B.A.S.A”. Îşi petrecu degetele între gât şi gulerul devenit brusc prea strâmt.

— Atât de graa să fie situaţia lui David?

— Mă tem să nu se repete figura pe care ne-a făcu i-o Velasco!

Crezi că ar fi în stare să „fugă cu banii Corporaţiei?

Cu bruma de bani rămaşi, Ron! Yachturile, jocul de

cărţi, femeile, palatele, avioanele personale, afacerile dubioase, i-au sfeterisit capitalurile.

La veniturile lui îşi putea permite…

Hai că mă enervezi, Ron! Ce câştigi, găsindu-i scuze? Mai bine gândeşte-te cum să-ţi recuperezi milioanele, mai înainte; ca Weidenfeld să fie declarat în stare de faliment!

Chandler îşi zise consternat că Sabahattin Humaidah îşi: alesese bine momentul, silindu-l să se bată. tocmai acum, când se afla la strâmtoare. Bacă adunarea generală va fi informată că el, preşedintele Băncii, a intervenit personali pentru aprobarea împrumutului solicitat de Weidenfeld – binevoitori dornici să-l compromită nu lipseau – înlăturarea sa de la conducerea „B.A.S.A”. va deveni curând o certitudine. Încercă şi-şi: imagineze furia cu care duşmanii se vor năpusti asupra lui în plină şedinţă spre a-l desfiinţa. Propria-i imprudenţă va constitui cea mai puternică armă care se va folosi împotriva sa.

Dacă grupul „Transworld Investments” intră în lichidare, opină Beaton, trebuie să acţionăm de comun acord cu toată fermitatea „pentru a recupera o cotă cât mai mare din pierderi. În calitatea noastră de creditori privilegiaţi…

Dragă Joe, în domeniul acesta ia legătura cu Pneston şi cu oficiul nostru juridic. Eu trebuie să mă lupt pentru zădărnicirea tentativei: „lui Humaidah.

Îl invită pe Beaton în uriaşul său cabinet de lucru, apoi îşi chemă prin interfon secretara.

Beatrice, pofteşte-i aici pe Stane, Preston, Seward şi Rodfield! Adu-mi şi ziarele! Să nu lipsească Wall Street Journal de azi!

Peste câteva clipe seoretara, o fată bătrână, demnă, cochetă şi foarte eficientă, apăru cu gazetele cerute şi cu o mapă de hârtii ce aşteptau semnătura preşedintelui.

Anunţul îl găsiţi în pagina treia, îl informă Beatrice laconic.

Ronald desfăcu nerăbdător ziarul. Anunţul, înconjurat cu roşu de secretară, era etalat în capul

paginei: Ofertă deschisă pentru cumpărarea a 173 milioane de acţiuni emise de

„BANK OF AMERICA AND SOUTH ASIA” la preţul de 55 dolari acţiunea plătibili cash de către „Arabian and Libanese Bank”.

Citi şi reciti anunţul, până ce rândurile scrise începură să-i joace în faţa ochilor. Tensiunea oculară de care suferea de câţiva ani, se manifesta iarăşi în ciuda tratamentului medical intensiv. Aruncă ziarul pe birou abia când cei trei vicepreşedinţi însoţiţi de consilierul juridic général, îşi făcură apariţia gravi, preocupaţi, taciturni.

Ilarold Preston avea o privire fixă de somnambul. Obrajii căpătaseră o paloare bolnăvicioasă, iar mâinije îi tremurau. John Redfield, contabilul şef, ţinea bărbia scoasă; înainte, pieptul, bombat;, şi, palmele sprijinite în şolduri, într-o tipică atitudine muşsoliniană. Părea să fie cel mai: bătăios dintre conducătorii B.A.S.A.”, John Seward pufăia dintr-o pipă curbată; răspândind miros plăcut de tutun scump, fiert în miere, şi de apă de toaletă englezească. Purta un sacou de sport, larg, comod. Era calm, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Patrick Stone, consilierul juridic general, avea o alură doctă de magister sever, gata să rostească formule sacrosancte din înaltul catedrei, Scoase tacticos din buzunar o mică piele de căprioară şi îşi şterse lentilele ochelarilor fumurii.

CI! and ler le arătă anunţul înconjurat cu roşu.: – Ce părere aveţi de porcăria asta?

Istovit, Preston se aşează pe o canapea îmbrăcată în piele de culoarea aurului vechi.

jâii Humaidah şi-a pregătit minuţios lovitura. A lansat oferta în preajma adunării noastre anuale, pentru a acapara în comitetul directorilor un număr de locuri proporţional cu numărul acţiunilor dobândite.

Dacă va reuşi să pună mâna pe 51% din acţiuni, nu ne va mai răm! îne decât să ne facem bagajele, rosti Seward. Eu am de gând să mă dedic grădinăritului.

N-am ajuns încă acolo, John, declară belicos Redfield.

Bătălia abia a început! Acţionarii noştri, sindicatele, guvernul, au la rândul lor un cuvânt de spus! Opinia publică nu va tolera înghiţirea uneia dintre cele mai puternice Bănci din Statele Unite de către o ceată de arabi!

Şi mă rog, cum are să-şi manifeste opinia publică ostilitatea faţă de arabi? întrebă Ronald enervat. Are să-i izgonească din Wall Street?

Descurajarea ţesuse în jurul lui o paralizantă pânză de păianjen. În tinereţe, tatăl său îi reproşase adeseori indolenţa, nepăsarea, incapacitatea de a se descurca în viaţă. Dar el refuzase să ţină seama de avertismentele paterne. Poate că odinioară toate îi erau servite de-a gata pe tavă de argint, îşi închipuise că nu va întâmpina niciodată dificultăţi, că va fi de ajuns să ridice un deget, spre a înlătura orice obstacol. Astăzi vorbele bătrânului – nesocotite ieri – căpătau o valoare profetică.

Se întoarse spre consilierul juridic general:

Aştept din partea dumitale, Pat, soluţii imediate! Formula prezentată de John este vagă. Păcătuieşte prin generalizări. Guvernul, sindicatele, acţionarii, opinia publică… Hm! Trezirea lor» cere prea mult timp. Nouă tocmai timpul ne lipseşte!

Avocatul Patrick Stone zâmbi cu superioritate.

Sunt de acord, Ron, cu punctul dumitale de ve*: dere! Vom apela desigur la sprijinul Senatului, al Camerei Reprezentanţilor, al Preşedintelui Statelor Unite. La ora actuală se vorbeşte tot mai insistent de o lege propusă Congresului de un grup de senatori; în sensul interzicerii fuzionării benevole sau forţate între societăţi cu un capital superior nivelului de un miliard de dolari. Dar această chestiune este încă de domeniul viitorului. Puterea executivă şi puterea legislativă intră anevoie în acţiune. Inerţia politică este un factor de care trebuie să ţinem seama

Atunci ce ne rămâne de făcut? întrebă Preston.

Avem la dispoziţie mijloace de apărare cu efecte

relativ imediate, deşi eficacitatea lor nu este 100% garantată, replică omul de legi. În primul rând ne vom strădui să depistăm în tender-ojfer-ul arabilor eventuale clauze centrare legislaţiei financiare a Statelor Unite.

Presupun că Humaidah ri-a declanşat ofensive înainte de a-şi consulta avocaţii, opină Seward. Altceva?

— Avem posibilitatea să iniţiem o campanie de lămurire a acţionarilor noştri. Să-i îndemnăm a nu-şi înstrăina acţiunile, reluă consilierul juridic general.

Ce argumente vom folosi împotriva lui Humaidah, care oferă centru fiecare acţiune un supliment de 9 dolari faţă de cota Bursei? întrebă Chandler mohorât. Lupta e inegală, Pat!

De ce n-am făgădui sporirea dividendelor într-un viitor apropiat? interveni Redfield. Premii, acţiuni pui, diverse facilităţi.

Chandler trecu la dulapul bar – o splendidă piesă din lemn de teck, plasată între două ferestre vaste care priveau spre zgârie-norii Manhattanului de mijloc – şi îşi turnă whisky într-un pahar.

— Cine doreşte, să se servească singur! spuse, arătând cu un gest dulapul încărcat în sticle de forme şi dimensiuni diferite, orânduite pe rafturi în rânduri complete, ca soldaţii.

Pahare de Murano, ce irizau razele soarelui, îndemnau fără vorbe să fie folosite. Redfield, Beatan şi Seward acceptară invitaţia şi se tratară din belşug cu whisky on the rocks.

Dumneata te abţii, Pat? îl întrebă Chandler după ce îşi sorbi băutura.

Peste o oră pledez în faţa Curţii Supreme. Vreau să am capul limpede.

Preşedintele „B.A.S.A”. se uită peste umăr la Preston, care stătea abătut în colţul canapelei şi fixa un punct în gol. Îi zâmbi:

Un cent pentru gândurile dumitale, Harold!

Preston tresări:

Ce-ai spus, Ron?

Ţi-am oferit un cent ca să-ţi citesc gândurile.

Harold râse forţat.

Nu cred că au să intereseze. Griji domestice…

Se ridică de pe canapea şi trecu la bar spre a-şi prepara un cocktail. Dacă l-ar fi întrebat cineva ce se discutase până atunci în prezenţa sa, n-ar fi ştiut ce să răspundă. „Spre norocul meu, Ron, gândurile nu pot fi citite. Dacă le-ai cunoaşte, te-ai îngrozi!” Preston se lansase într-un tragic monolog mut. „Am înstrăinat secretele Băncii pentru câteva sute de mii de dolari! Mi-am vândut conştiinţa ca să-mi salvez familia… Dar pronia m-a pedepsit. Un înscris cuprinzând mare parte din bani mi-au zburat printre degete. În ce mâini să fi ajuns? Dacă s-ar afla că îmi era destinat, aş fi un om pierdut! Mă tem Ron, că adevărul va exploda în cele din urmă, asemenea unei bombe cu întârziere: Mă va nimici, dar odată cu mine vor pieri şi Barry Shannon şi Sabahattin Hamaidah şi oamenii lui de paie. Da, da. Aş putea să dau totul în vileag! Dar m-aş nenoroci ş „i-aş nenoroci şi pe ai mei! Şi asta tocmai acum când bieţii de ei au mai multă nevoie de mine ca oricând. Shannon mă are la mână, dar şi eu îl pot distruge. Ah, şi cât. I-am dispreţuit pe omul ăsta! Nu mi-aş fi închipuit. kk. tocmai de la el are să mi se tragă pieirea…

Ce părere ai, Harold, de ideea lui Pat? îl întrebă Chandler, cu interes.

Preston îşi întoarse privirile spre preşedinte. Dădu un răspuns în doi peri, care să-i acopere absenţă intelectâvă de la discuţii:

— Este greu să mă pronunţ. Nu cutez să mă amestec în domeniull. specialiştilor…

Dar cum ţie îţi va reveni sarcina să întocmeşti circularele destinate marilor noştri acţionari, este firesc să-ţi dai părerea…

Preston ridică mâinile cu palmele în sus:

Mă râliez opiniei majorităţii, Ron!

Atunci nu ne rămâne decât să trecem la lucru, spuse

Chandler. Începem prin a convoca mâine de dimineaţă la 9 comitetul directorilor în şedinţă extraordinară. Să sperăm că vor veni cu idei noi... Ai să fii şi dumneata prezent, Joe, nu-i aşa? Contăm pe experienţa şi luminile dumitale.

Beaton ridică paharul cu whisky:

Ne" vom bate cu ghearele şi cu dinţii pentru a-l înfrânge pe Humaidah!

Pat, sesizezi imediat Securities and Exchange Comission! continuă Chandler să distribuie porunci. Redfielld, dumneata iei legătura cu sindicatele! Câteva declaraţii fraeasante în presă, ostile arabilor şi metodelor lor de lucru ne-ar prinde foarte, bine! John mobilizează-ţi prietenii din Congres! Eu am să fac o vizită la Casa Albă. Sper să obţin un sprijin substanţial din partea Secretariatului Trezoreriei!

Whiskyul îngurgitat cu generozitate îi limpezise gândurile, îi sporise, curajul, îi fortificase încrederea în propriile puteri. Chandler se văzu deodată în postura unui generalissim care dictează, mareşalilor opţiunile sale strategice menite să rezolve în chip optim destinele

unei mari şi hotărâtoare bătălii...

*

* * *

„Unde au dispărut îngeraşii?" se întrebă angoasat Bernard Linzer. Se uită în jur, pe Promenade des Anglais. Lume multă, străină, indiferentă la frământările lui, se perinda în sus şi în jos, înghiontindu-l, călcânau-l pe picioare, privindu-l cu ostilitate, fiindcă. Împiedica circulaţia. Îngeraşii se topiseră, dispăruseră probabil în mulţime. Şi Fred Marcelii se făcuse nevăzut... N-am să mai lucrez pentru tine, Bernard! Prietenul tău, Bertini, mi-a oferit condiţii mai bune, pentru a-mi desfăşuraactivitatea! O vilă cu vedere spre mare, tot la Theoule, unde n-are să mă deranjeze nimeni. By, by, Bernard amice! De acum înainte descurcă-te singur! Mă îndoiesc însă că ai să mai găseşti un rob dispus să aştearnă pe pânză copii mai valoroase decât originalele! Un nenorocit pe care să-l

speculezi, furându-i, munca! Eşti un om terminat, Bernard! Lichidat, isprăvit, zeroficat! Ţi s-a pus în sfârşit punct!

Fred îi râsese în nas, sarcastic, „apoi îi întorsese spatele şi se afundase în valurile de oameni.

„Fred, Fred!” îl strigase, dar nu primise niciun răspuns.

Acum îşi căuta Mercedesul. Îl lăsase în parcaj vizavi de hotel. Dar locul în care-şi lăsase maşina era gol. I-o furase cineva sau fugiseră la bordul ei îngeraşii, adorabili ticăloşi!…

Porni năuc, printre oameni. Va telefona la Paris să i se trimită unul dintre Rolls-urile aliniate în garaj. Dar nu avea timp să-l aştepte, căci îl urmărea poliţia! Pe zbjri nu-i putea identifica. În mulţime, căci purtau haine civile, dar le simţea instinctiv prezenţa.

„Quentin II! stijigă. Îl zărise coborând scările de piatră spre plaje. „Quentin II „aşteaptă-mă!”

Quentin II întoarse capul, dar chipul era al unui străin, cu ochii cenuşii, vagi, de alienat mintal.

Lui Bernard i se muraseră picioarele. Era speriat şi obosit. Foarte obosit. Se rezemă de balustrada albă de fier. Dincolo de balustradă se desfăşura în pantă uşoară plajă, iar mai departe defilau valurile mării. Un nor plumburiu, prevestitor de furtună, se ridica la orizont. Se lăţea ca o caracatiţă gigantică, tinzând să cuprindă întreg văzduhul!

Deodată Bernard simţi pe umăr o mână grea:

„Bernard Linz ei, în numele legii eşti arestat!”

„Nu! Nu! Nu!”

Se smuci, luând-o la fugă…

În clipa aceea se trezi din somn. Razele” soarelui pătrundeau zglobii prin ferestrele deschise, aurind, fâş şiile de pulbere fină suspendate în aer, tapetul de mătase, patul larg, moale şi foarte confortabil, în care se ghemuise cu genunchii la gură, ca un foetus. Atât de îngrozitor fusese coşmarul, încât ambianţa luminoasă de calm şi bună stare care domnea în încăpere, cu „greu reuşi să-i liniştească nervii surescitaţi. Se uită la ceas. Dormise

aproape şapte ceasuri, dar era obosit ca după o zi de muncă forţată. Poate că cina copioasă din ajun îi încărcase excesiv stomacul, tulburându-i. somnul, punându-i la grea încercare ficatul sensibilizat de supărările din ultima vreme. N-avea însă motive să-şi facă prea mari griji. Quentin II fiu reapăruse în apartamentul său de pe Avenue Foch. Cauzele absenţei lui prelungite importau. mai puţin deci! concluzia care se desprindea logic. Singurul om angrenat în afacerea falsificării tablourilor din colecţia lui S-aint Fargeau, capabil să-l compromită prin declaraţiile sale pe el, Bernard, era Quentin II. Dispariţia lui îi limpezea provizoriu situaţia. Provizoriu, fiinţă n-ar fi exclus ca acest fantase personaj să iasă iarăşi la lumină, fie din proprie iniţiativă, fie silit de poliţiştii şi detectivii mobilizaţi pentru a-i descoperi bârlogul.

„Quentin II nu este un imbecil!” reflectă Bernard. „Neaşteptata lui ieşire din scenă dovedeşte că în momentele de criză ştie să facă faţă situaţiei”.

În ajun, această apreciere optimistă a evenimentelor îl făcuse pe Linzer – să cineze în compania îngeraşilor la „Estacade”, restaurantul său preferat din vechiul port, unde ridicaseră câte o cupă cu şampanie în cinstea dispărutului.

Bernard se afla de câteva zile la Nice. Descinsese la hotelul Meridien, singurul în stare să răspundă sub toate aspectele la pretenţiile lui de sibarit. Îşi rezervase Un apartament, de mare lux, şi pentru că trebuia să păstreze o anumită decenţă în relaţiile sale cu îngeraşii, îi plasase în două camere separate învecinate însă cu apartamentul său, astfel încât să-i poată primi la orice oră: „din zi sau din noapte, fără să atragă atenţia, Spre a-şi reface moralul şi a-şi reconforta.< oiptimismul, luă micul dejun în compania tinerilor săi protejaţi, iar după ce se lăsă biciuit de un puternic duş în iiuurn – pentru a-şi ameliora silueta – ieşiră pe plajă. Se instală. sub o mare umbrelă di? soare, fără să se dezbrace, fiindcă simţul autocritic nu-i îngăduia să-şi expună în public corpul deformat de exce Sul

grăsimilor, în schimb se delecta admirând trupurile perfecte, adolescentine. despuiate hi maximum, ale îngeraşilor, – singularizaţi izbitor în comparaţie cu mediocritatea fizică a majorităţii vilegiaturiştilor ce-şi expuneau la soare pieile mai mult sau mai puţin bronzate.

Plăcutul lui clolce farniente fu tulburat de un par/e: boy care apăru pe plaje, bătind într-un gong:

Monsieur Bernard Linzer este chemat la telefon! Monsieur Bernard Linzer este chemat la telefon!…

Neguţătorului de tablouri îi pieri brusc buna dispiP – zi ţie. Numai avocatul Louis Hugues avea adresa din Nice şi numărul de telefon respectiv. Iar acesta primise instrucţiuni să-l contacteze numai pentru comunicări deosebit de importante» Linzer se înapoie la hotel şi se cufundă în Cabina, telefonicăindicată de page t>oy.

Ile llo! Cine „îl caută pe domnul Bernard Linzer? întrebă precaut.

Hello, Bernard, ţi-am recunoscutglasul! Eu sunt Louis!

Ei? exclamă, nerăbdător neguţătorul de tablouri…

Ce noutăţi?

— Nu prea bune, prietene! Georces Lecourtois răstoarnă cerul şi pământul spre a-şi dovedi nevinovăţia, deşi până acum aparenţele sunt împotriva lui. A început să se impună însă tot mai mult ipoteza potrivit căreia tablourile „toate autentice” din colecţia Saint Fargeau ar fi fost înlocuite ulterior cu falsuri. Absenţa lui Quentin – ÎI pare să confirme această presupunere. Toată lumea îl caută febril. Spre a-i. da de urmă, Lecourtois a angajat serviciile unor „detectivi particulari cu un bogat palmares. Îi costă mult, dar nu se scum, peşte. După cum vezi, afacerea se complică.

Te rog să mă ţii la curent dacă intervin evenimente noi, 1 Louis!

Contează pe mine, Bernard!

Cuprins iarăşi de panică, neguţătorul de tablouri îşi chemă îngeraşii, şi fără să le lase timp spre a-şi schimba

costumele de baie îi îmbarcă în Mercedes; dându-le în primire şi motanul, pe care nu se îndurase să-l să se la hotel. Se instala apoi la volan şi porni în trombă spre Theoule. Traverisă ca un vinej Antibes, Juan Ies Pins, Cannes, la Napoule, fără, să respecte limitele de viteză. Alerga de – parcă l-ar fi urmărit toate maşinile poliţiei, iar de această cursă ar fi depins întreaga-i existenţă, îngeraşii, înfierbântaţi de goana ca în filme, chiuiau de bucurie ori de câte, ori Bernard lu-ţcurbele pe două roţi, ori se strecura milimetric printre maşinile depăşite şi vehiculele care veneau din sens invers. Motanul mai conştient de pericole decât oamenii se zbârlise şi mieuna jalnic. Bernard nu-şi înceta cursa frenetică decât în curtea vilei sale din Theoule.

Îl găsi pe Fred Marcelii în atelier, executând cu adevărată voluptate creatoare o piesă de Goya. Admiraţia lui Bernard pentru Goya era atât de mare, încât uită pentru moment preocupările imediate, şi se cufundă în contemplarea picturii care înfăţişa cu uluitoare autenticitate portretul unui bărbat de Stat, acoperit cu decoraţii, crud caricaturizat, în maniera folosită de marele pictor iberic, ori de câte ori aşternea pe pânză imaginea membrilor familiei regale spaniole.

De unde ţi-ai procurat originalul? întrebă cu stârnită curiozitate.

Care original? întrebă Fred şcuturându-şi coama leonină într-un gest plin de emfază.

Originalul nu ţi l-am procurat eu, ripostă bănuitor Bernard. Te-ai angajat să nu lucrezi decât pentru mine!

Şi cu ce ţi-am greşit? se scorţoşi pictorul. Tabloul pe care-l vezi acum pe şevalet este un original. Da. un original!

— Straşnic original!; îl – luă în derâdore neguţătorul. Pictat de tine şi semnat de Gbră!

Exact! Goya l-a pictat prin intermediul geniului meu. Mai precis, s-a folosit de mâna mea.

Bernard bufni supărata:

Cine crezi că ar accepta să achiziţioneze un Goya inexistent în cataloagele de specialitate?

Fred Marcelii râse cu superioritate.

Vei declara că este un Goya original, descoperit în podul unui castel din Spania. Proprietarul – un nobil hidalgo doreşte să-şi păstreze anonimatul.

— Cum îţi închipui că are să înghită cineva povestea asta?

De ce să n-o înghită? Pânza provine din epoca lui Goya, culorile sunt preparate de mine după reţetele sale, până i rama a fost lucrată: la sfârşitul veacului XVIII. Ai aici în faţa ta, o capodoperă a lui Goya…

Bernard îl întrerupse furios:

— Încetează cu glumele! îţi baţi joc de mine! Am tras destul de pe urma neglijenţelor tale! Copiile din colecţia Saint Fargeau au fost atât de prost executate, încât au provocat tot scandalul.

Pictorul îl privi cu reproş:

Tu – m-ai îndemnai să grăbesc executarea lor!

— Regrete1! e tardive sunt inutile! replică amar Linzer. Cert este că pentru un timp trebuie să te faci nevăzut. Justiţia s-a şi pus în mişcare. Dacă ne prinde sub tăvălugul ei, suntem terminaţi! Să faci bine, să-ţi seringi bagajele!

Şi tablourile mele? scânci Fred.

Are să se ocupe cineva de ele, n-ai grijă!

Nu vreau să – plec de aici! Nu! Nu vreau!

— I Ai să mergi cu mine! tună neguţătorul de tablouri.

Şi lucrurile mele? Hainele, penelurile, culorile?

Ai să-ţi cumperi altele!

Pictorul, se aşează pe podea, turceşte.

Nu mă urnesc de aici! Fac grevă!

Bernard repezi un semn imperios îngeraşilor.

— Luaţii pe sus şi urcaţi-l în maşină!

3 îngeraşii, în ciuda manevrelor lor efeminate, erau eficienţi dacă îşi reuneau forţele, Fără să ţină seama de

opoziţia violentă a lui Marcelii, care dădea din mâini şi din picioare ca un păianjen smuls de pe pânza Tui, executară porunca protectorului şi stăpânului lor.

Speriat de agitaţia din jur, motanul se ghemuise într-un colţ şi. mieuna plângăreţ.

După ce-l văzu pe Marcelii imobilizat pe bancheta din spate a maşinii, între doi tineri care-l ţineau de braţe şi un al treilea care i se aşezase pe genunchi, neguţătorul de tablouri, încuie vila, şi după ce se asigură că toţi îngeraşii şi pisoiul erau prezenţi la apel, se instală la volan. Al patrulea îngeraş – cu motanul în braţe – se plasă pe bancheta din faţă alături de Linzer.

Mercedesul se51 puse în mişcare şi după ce execută un viraj de 180 de grade, o luă spre Cannes, de data aceasta cu viteză moderată, spre a trece neobservat. Bernard era îngrijorat de lupta surdă a lui Marceliieu îngeraşii. Culmea ar fi fost să atragă atenţia vreunei patrule mobile a poliţiei, care să se lanseze în urmărirea lor, îrachipuindu-şi că a surprins o răpire.

Din fericire pictorul, obosit, încetă să se mai zbată. Realizase desigur că era în stare de inferioritate faţă de cei trei tineri, îi blestema furios închizând în gama lui de imprecaţii şi, pe conducătorul automobilului.

După Cagnes sur Mer, Bernard opri în faţa unei înalte porţi de fier.

— Unde. dracu', mă duci? bodogăni Marc elli.

Într-o vilă mai frumoasă decât aceea de la Théoule, idiotule! Vreau să te feresc de neplăceri, iar tu nu ştii decât să-mi faci mizerii!

Neguţătorul de tablouri sună de două ori din claxon. Din lója portarului ieşi un bărbat îmbrăcat într-un costum» civil sobru, cu mustaţă subţire, la modă prin anii '30. Insul notă pe un carnet numărul Mercedesului, apoi deschise – prin comandă electrică – cele două canaturi cu grile aurite. Bernard demară angajându-se pe o alee care şerpuia printre copaci. După un pâlc de pini decorativi se ivi alt individ eu mutră inxepresivă, de zombi, de asemenea în

veşminte sobre, frumos croite şi care ţinea de lesă doi câini lupi. Se uită atent la maşină, apoi îşi continuă patrularea.

Unde m-ai adus? exclamă Marcelii. Într-un azil de nebuni? Ce e cu paza asta?

„Fred nu e chiar atât de absent la trivalităţile din jur pe cât vrea. să pară; „reflectă Linzer.

Mercedesul stopă în faţa unei vile albe, cu o splendidă colonadă în stil pompeian. Neguţătorul de tablouri şi însoţitorii lui, inclusiv motanul, intrară într-un hol imens de marmoră roz cu fotolii largi, confortabile, îmbrăcate în piele vişinie şi covoare orientale de mare preţ, împrăştiate cu studiată neorânduială.

Amfitrionul, Monsieur Antoine Bertini, purta cu nonşalanţă un blazer bleu marine cu nasturi aurii şi pantaloni albi de flanel. Stătea tolănit pe o canapea, înconjurat de patru dogi germani, care începură să mârâie la apariţia noilor veniţi.

30 – Oameni în Rolls-Royce

Liniştiţi: porunci gazda, ridicându-se în inrâmpinarea lui Linzer.

Clinii se potoliră ca, prin farmec, întinzându-se cu burta la pământ pe pardoseala de marmurăă/: «!

— Mi. s-a spus că m-ai căutat, Bernard, spuse amfitrionul strângându-i cordial mâna.

Gazda se mărgini să răspundă cu o înclinare a capului la salutul îngeraşilor. Se uită însă cu amuzantă curiozitate la Marcelii, care bolborosea vorbe neînţelese”: /

Voiam să-ţi vorbesc, Antonio! Dar mai întâi să-ţi prezint pe prietenul; şi colaboratorul meu, Fred Marcelii, pictor de mare talent alter ego al lui Goya şi al altor maeştri, ai p-i. elului, toţi răposaţi întru Domnul! i.

Îmi pare bine de cunoştinţă! rosti Bertini condescendent.

Avea aiura şi comportamentul unui gentleman, deşi multiplele: lui ocupaţii, în special cele inavuabile; nu eraţi ci tuşi ele puţin compatibile cu statutul-unul membru al

gmiry-ului.: Amfitrionul: bătu: din joall – rait-Hepere alăturată. se ivi un tânăr elegant cu înfăţişare de secretar stilat.

Enzo, condu pe Monsieur Marcelii şi pe îngeraşi în galeria de tablouri. Arat-le piesele noastre de rezistenţă şi tratează-i cu răcoritoare, până ce termin ce am de discutat cu Monsieur Linzer.

Înghiontit de îngeraşi, pictorul urmă silnje pe secretarul care preluă autoritar conducerea grupului/

După ce rămase singur cu neguţătorul de tablouri, Bertini îl pofti să ia loc pe o canapea.

Ce-ţi pot oferi, Bernard? Whisky, coniac, liqueur, – şampanie?

Absolut nimic, Antonio! Sunt într-o stare sufletească puţin propice aprecierii băuturilor, oricât1 de fine. Am dat de un mare bucluc!

gigil Mi-am închipuit; zâmbi Bertini sinceră simpatie. Cu ce pot să te ajut?

Bernard ştia că se putea bizui pe gazda Sa, căiirelaţiile lor de prieU nic şi de afaceri erau vechi şitrainice. Se în nsă într-o – scurtă expunere a „necazurilor lui, uvând gri je să-da se ţfem umbră elèmntele: prea compromiţătoare NU-i ffemâra A lui Bertini, căci prietenii de azi pot fi duşmanii de mâine., i< – Bernard şi Antoine. făcuseră în acelaşi timp stagiul militar în marina franceză. Deşi înclinările lor erau diairfetral opuse – în toate domeniile, inclusiv cel sexual – nutriseră o mare simpatie unul faţă de celălalt, datorită poate atracţiei extremelor. Este adevărat că aveau o trăsătură comună, unica de altfel: plăcerea sadică de a profita de pe urma slăbiciunilor omeneşti. Bertini ajunsese un rege al lumii interlope marsiliene. Născut din tată corsiean şi din mamă siciliană, acumulase în fiinţa sa o încărcătură explozivă capabilă să-l catapulteze pe cele mai înalte trepte ale gangs terismului internaţional. După ce terminase armata, abandonase insula natală şi se stabilise la Marsilia, limanul tuturor oportunităţilor. Marsilizându-se, îşi fmncizase şi numele de

botez, renunţând la italianizantul Antonio, spre a deveni Antoine. Micul corsiican care-şi începuse cariera păstorind capre pe stâncile aproape aride „cu o foarte sărmană vegetaţie, de la Agnates, dirija acum afaceri curate şi necurate aducătoare de beneficii cifrate la sute de milioane de franci. Bernard îi facilitase ascensiunea, furnizându-i în taină informaţii asupra clienţilor: săi care-i cumpărau tablouri de mare valoare; La adăpostul nopţii, Antoine şi oamenii lui săvârşeau spargeri spectaculoase, luând pradă şi pânzele achiziţionate de la Galeriile de artă Bernard Linzer. Capodoperile respective erau vândute pe căi ocolite unor amatori cu uriaşe posibilităţi financiare, oricând darnicii să ajohizliţioneze otoierote de iautenitică artă, fie ele şi de furat. Corect, Antoine împărţea beneficiile cu Bernard, astfel încât toată lumea era. mulţumită, inclusiv păguboşii iniţiali, care primeau substanţiale compensaţii din partea societăţilor de asigurare…

— Cu alte cuvinte, – vrei să procur o ascunzătoare lui Signor Marcelii, spuse amfitrionul după. ce «peguţătorul de tablouri îşi încheiase istorisirea avatarurilor sale.

La nevoie ai să-mi înlesneşti şi înie şi îngeraşilor, ieşirea din Franţa, dacă bineînţeles lucrurile se complică în defavoarea mea reluă Bernard.

Nimic mai uşor amice!; Cât despre Mariffui, să n-ai nicio grijă. Din clipa asta l-am luat în păstrare.

Mi-ai ridicat o piatră de pe inimă, Antonio! Mulţumesc!

Neguţătorul de tablouri-era unica persoană autorizată, să-i rostească numele italienizat.

Între prieteni mulţumirile nu-şi au rostul! Ah, să nu uit, Bernard! Ai primit şi tu circulara emisă de „Bank of America and South Asia”? Suntem conjuraţi să nu fie vindem acţiunile respective, deşi „Arabien and Lebanese Bank” oferă pentru ele un preţ ispititor.

Nu! ’N-am primit-o. A sosit probabil în lipsa mea de la Paris.

Ce ai de gând?

— Nu ştiu încă. Dacă voi avea nevoie de bani, desigur că voi vinde un pachet de acţiuni.

Şi eu stau la îndoială, deşi Chandler apelează la sentimentele noastre de solidaritate. Singurul lucru care mă reţine să accept încă oferta lui „Arabien and Lebanese Bank" este antipatia mea profundă faţă de-arabi. Rămâi să prânzim împreună?

— Cu altă ocazie, Antonio! Când am să scap de sub tensiune! Nu refuz însă un paharj de „Coca-Cola de la gheaţă. Este e căldură toridă. Parcă am fi în Sahnra…

Un sfert de oră mai târziu, Bernard. pisoiul şi îngeraşii părăsiră vila lui Antoine Berlini, satisfăcuţi că scăpaseră de prezenţa atât de incomodă a lui Fred Marcelii. Linzer ştia că îl lăsase pe mâini bune. Bertini promisese să pună la dispoziţia pictorului, culori, peneluri, precum şi tot ce i-ar fi necesar spre a-şi relua activitatea artistică. La un moment dat, Bernard încercase o vagă nelinişte la gândul că Antonio ar putea fi tentat să profite de ocazie spre a-l lua în slujba sa pe Marcelii, şi a-i folosi – ca şi Linzer – la falsificarea de tablouri. Perspectiva pierderii colaborării atât de profitabile a fantasticului pictor italian, care-i furnizase indirect beneficii cifrate la zeci de milioane, făcură să-i treacă fiorii. Îşi dădea seama însă că nu avea cum să se apere de acest risc.

În drun» spre Niee, îngeraşul din preajma lui puse în funcţie radioul de la bordul maşinii. Se transmiteau ştirile, aşa că exista posibilitatea să afle noutăţi în legătură cu afacerea. falsificării de tablouri, care-i provocă acâta grijă.

Crainicul vorbea tocmai despre monstrul accident aviatic de la San Francisco soldat cu peste 300 de victime. American Federal Aviation Administratâon deschisese o anchetă care – potrivit primelor constatări – implica responsabilitatea Societăţii Constructuoare de Avioane Northland – Sunderland – Beauclair. Unul din motoapisxe giganticei aeronave făcuse explozie în aer – datorită pare-se unui defect de construcţie – provocând ruperea aripii.

Crainicul anunţă apoi o nouă şi senzaţională întorsătură în afacerea Lecourtois.1 Quentin II de Saint Fargeau, nepotul marchizului de Saint Fargeau, îşi pusese capăt vieţii împuşcându-se în gură cu o armă de vânătoare. Moartea sa complica desfăşurarea cercetărilor, întrucât nu lăsase nicio scrisoare care să explice funestu-i gest. Crainicul atacă apoi o ştire în legătură cu un important liold-up săvârşit cu o seară înainte la un Club parizian…

Pentru Bernard Linzer dispariţia He pe firmament a lui Quentin II eclipsă toate celelalte veşti. Îndată ce ajunse la Nice telefona înfrigurat avocatului Louis Hugues, care-i confirmă că de pe urma tânărului Saint Fargeau nu rămăsese niciun document susceptibil să-l compromită. Profunda descurajare de până atunci a negustorului de tablouri, se transformă într-o bucurie năvalnică. Încerca un euforic simţământ de eliberare. Teroarea implicării sale în scandalul Lecourtois se volatiliză ca prin farmec. Lui Georges Lecourtois nu-i va rămâne decât; a se descurce cum se va pricepe mai bine din viesparul în care intrase, ce-i drept, fără voia şi vina sa. Dacă va ieşi rău şifonat din afacerea aceasta, cu atât mai bine, pentru el, Bernard, căci astfel scăpa de un rival deloc neglijabil.

Deşi îngeraşii, la care se adăuga şi motanul, pretindeau pe cinci voci să se oprească la un restaurant pentru a-şi astâmpăra foamea – se făcuse între timp ora 4 p.m. – Bernard porni spre Cagnes-sur-Mer, spre a-l recupera pe Fred Marcelii. Acum nu mai avea nevoie de umbrela protectoare a lui Antoine Bertini. Gangsterul îl primi pe neguţătorul de tablouri, râzând cu hohote. Fusese informat de sinuciderea lui Quentin II, şi cum nu era prost, dedusese motivul temerilor prietenului său…

Niai avut încredere să mi-l mai laşi în găzduire! îl tachină Bertini.

Vai, Antonio.

Lasă, nu te mai apăra! Te cunosc mai bine decât te cunoşti tu pe tine însuţi! Ia-ţi podoaba şi succes în continuare!

După ce reintră în pesesia pictorului, făuritor de miraculoase falsuri, – Bernard îşi permise în fine să se destindă:

— Prieteni, a sosit momentul să ne reconfortăm cu un prânz provon sal. Exista nu departe de aici, un restaurant fără multe stele, unde poţi găsi o daurade royale şi cu un carré d'agneau, fără seamăn pe Coasta de Azur.

Spune-mi şi mie, cum se numeşte minunea asta, îl întrebă Bertini neîncrezător.

Le Cognard! anunţă triumfător Linzer. Dacă nu te-ai regalat la Le Cognard, ai pierdut un sfert din viaţă. Dar nu e prea târziu ca să o recuperezi, mergând cu noi!

Mulţumesc, peste două ore trebuie să fiu la Marsilia.

Am înţeles! rosti Bernard cu ton declamator. Avionul personal, te aşteaptă la aeroport, gata de decolare; aşa cum i se cuvine unui om de afaceri de anvergura ta.

— Un om de afaceri dublat de un omde acţiune, spuse Antonio cu dublu sens…

După ce se despărţi de Bertini şi luă prânzuă la Le Cognard în compania îngeraşilor şi a motanului, Bernard anunţă emfatic:

— Plătim camerele. la hotel şi chiar în seara aceasta plecăm la Paris! În mai puţin de opt ore defilăm triumfători pe Champs Élysées!

Ai uitat, de limitările de viteză! îl preveni unul dintre îngeraşi. Poliţia s-a făcut foarte severă…

Eh, plătim amenda şi cu asta basta!:

Bernard îşi respectă programul. La orele 18 Mercedesul părăsi Nice, îrudreptându-se spre capitală pe ruta Avignon, Lyon, Mâcon, Chalon.: Spre a câştiga timp, străbătu Lyon-ul, prin tunelul subteran, iar dimineaţa la 2 intră în Paris prin Poste d'Italie.

Euforia îi excitase nervii la maximum, făcându-l să nu resimtă o oboseală, deşi se încheia o zi încărcată de Cmoţii, Abia când, pătrunse în apartamentul său avu senzaţia că îl părăsesc puterile. Se lăsă să cadă pe pat şi se scufundă într-un somn quasi letargic, îngeraşii îl

dezbrăoară conştiincios, îl înveliră cu o cuvertură de mătase roz, iar după. ce îşi refăcură forţele devalizând frigiderul, se duseră la rândul lor la culcare.

Motanul se «aşează încţiip de covrig pe pieptul lui Bernard şi adormi fără ca sforăielile cu tonuri înalte ale stăpân Olui să-i deranjeze visele.

4: 70

Foarte bine dispus, neguţătorul de tablouri se trezi din somn la ora 9, când valetul îi servi micul dejun. Îşi muie buzele într-o apetisantă cafea cu lapte, când telefonul de pe noptieră zb arnîi. Valetul schimbă Câteva vorbe cu personajul de la celălalt capăt al firului, apoi îşi anunţă stăpânul:

— Firmin, valetul domnului marchiz de Saint Fargeau doreşte să vă vorbească!

În clipa aceea Bernard avu senzaţia că inima încetează să-i mai bată. Îl răscoli presentimentul unei catastrofe. Cu gesturi măsurate puse ceaşca pe tavă, apoi luă receptorul din mâna valetului.

— Iertaţi-mă că mi-am permis să vă trezesc la o oră aţi: de matinală, Domnule Linzer. Cunosc cauzele morţii Domnului Quentin II de Saint Fargeaiu. Din respect pentru dumneavoastră, nu-l voi informa pe judecătorul de instrucţie: însărcihjat – cu anchetarea cazului Lecourtois, înainte de a vă aduce la cunoştinţă tot ceea ce ştiu. Dacă veţi socoti de cuviinţă că motivele ascunse ale sinuciderii Domnului Quentin II trebuie în continuare tăinuite, voi fi gata să accept sugestiile dumneavoastră. Sâr. t un om. Înţelegător. Domnule Linzer şi am convingerea că şi dumneavoastră veţi da dovadă de aceeaşi înţelegere. Mă puteţi primi. astăzi, la ora prî-nzului?

Bernard abia izbuti să-şi descleşteze limba:

Te aştept la – 12 în biroul meu de la Galeriile Linzer.

Perfect, Domnule! Vă mulţumesc! N-am să întârzii! Bună ziua! Domnule!

*”.

Daimler-ul înnegru cu emblema miniaturală în argint

a ducilor de Northland fixată pe portiere opri în faţa faimosului magazin cu bijuterii Gérard’s de pe Bond Street. Şoferul în livrea neagră, sări din maşină şi scoţându-şi respectuos «cascheta deschisese portiera din spate, îngăduindu-i lady-ea Sakuntala Eastleigh să coboare cu inimitabila-ei graţie.

— Gérard’s, asemenea marilor bijutieri de pe Bond Street, artera cu cele mai scumpe magazine din Regatul Britanic nil înfăţişa publicului vitrine mirifice, destinate să atragă cu orice chip privirile. Aspectul prăvăliei era tot atât de incolor, de neutru, ca şi faţada întregii clădirii. Această Căutată-discreţie exterioară ascundea un interior de o splendidă opulenţă, etalată „c. u un bun gust mult apreciat de clientela-i excesiv de pretenţioasă.

Lady Sakuntala purta o rochie albă, de o rafinată simplitate, fundal contrastant pentru magnificul – colier de1. perle negre, – singura ei podoabă… Mlădierile-i feline, tenul uşor. Întunecat, dar am; de încântător, o: hi negri strălucitori îi trădau originea indiană. Personalitatea, stilul, dar mai ales originalitatea ei stârneau vii aprecieri şi comentarii totdeauna gustate d4 î cititorii; cotidiaiielor împănate cu rubrici mondene., Lady Saktintala ocupa în jet-setul internaţional un loc aparte, extrem de invidiat.

Soţul ei, lordul George Orville Eastleigh, fiul cel mare al ducelui de Northland, era un vânător pasionat, care-şi petrecea zece luni din douăsprezece cutreierând celé; mai puţin umblate zone din Africa, v Asia şi America de Sud, în febrilă căutare de emoţii cinegetice, După câteva reuşite safarii în Kenya şi în bazinul Amazonului, îl stârnise fantezia: să vâr. cze tigri de Bengal, mai înainte – ca aceste superbe fiare tărcate, hăituite cu atâta sârg de amatorii de senzaţii tari, să se stingă cu desăvârşire.

În India, lordul Eas deigh avusese neşansa să nu întâlnească picior de tigru, deşi îşi asigurase colaborarea câtorva călăuze experimentate. O cunoscuse în schimb pe Sakuntala în împrejurări originale. În cursul peregrinărilor sale avusese prilejul să fie găzduit de Maharajahul de

Bhojaipur, care îşi transformase palatul în hotel, spre a-şi câştiga. – trudnic existenţa. Asemenea sutelor de rajahi şi maharajahi pe care India postbelică – democrată şi înverşunată adversară a privilegiilor şi a privilegiaţilor – îi deposedase de drepturile lor regaliene, de avantajele fiscale şi de onorurile legate de înaltul lor rang, coborindu-i la nivelul oamenilor de rând şi implicit silindu-i a-şi asigura traiul printr-o activitate creatoare de venituri, Maharajahul de Bhojaipur se văzuse nevoit să caute soluţii practice pentru a se întreţine, atât el şi familia în tradiţionala ambianţă a palatului ancestral de care nu concepuse să se despartă.

Fiindcă avea spirit practic, devenise hotelier. Palatul din Bhojaipur, amenajat în caravanserai, găzduia turişti cu punga copios garnisită, dornici să se lăfăiască în paturile în care dormiseră ori făcuseră dragoste strămoşii actualului suveran detronat, transformat dev soarta, vitreagă în concierge chef al propriului său palat. Înfioraţi de plăcere, Clienţii se aşezau pe tronul fostului maharajah, făceau baie în piscinele lui, se foloseau de tacâmurile şale de aur şi de argint, şi îşi vârau nasul ca la ei acasă, prin toa e tainiţele măreţului edificiu. Încercau o tainică satisfacţie la gândul că ei, urmaşii mediocrilor burghezi de ieri, erau slujiţi de un prinţ cu cel mai-autentic sânge albastru.

În calitatea lui de oaspete plătitor al potentatului indian, lordul Eastleigh cunoscuse şi pe membrii familiei acestuia, atenţia fiindu-i cu deosebire atrasă de frumuseţea şi graţia timidă a uneia dintre fiice „pe nume Sakuntala. Scârbit de devergondajul tinerelor fete din lui mea accidentală, care se întreceau să şocheze prin comportamentul lor dezordonat pe contemporanii resemnaţi să le accepte capriciile, ajunsese la concluzia că cel mai potrivit lucru ar fi să se însoare cu o fiinţă angelică, încântătoare şi atât de pură, încât ar fi cucerit cu uşurinţă sufragiile celor mai severe matroane victoriene.

Solicitase mahariajahului o întrevedere între patru

ochi şi fără lungi preambuluri îşi deschisese sufletul, formulând cererea în căsătorie a Sakuntalei. Nobilul indian reflectase adânc, Deşi alianţele matrimoniale cu europenii nu stăteau în obiceiurile castei sale, îşi spusese” că în condiţiile prozaice de., azi opreliştele riguroase valabile în trecut nu-şi mai aveau rostul. Acceptase deci să ofere mâna fiicei sale tânărului lord, calculând că prin intrarea ei într-o familie britanică fabulos de bogată, Sakuntala scapă de problemele insolubile ale zilei de mi ine atât de acute pentru prinţii din subcontinentul indian.

Călătoria fusese oficiată potrivit ritului anglican, dar şi tradiţiilor brahmane, spre a acoperi susceptibilităţile «î orgoliul ambelor părţi.

„Am plecat în India după tigri – şi m-am întors cu o gazelă”, îi explicase Eastleigh tatălui său, după ce se înapoiâise la Londra. Ducele nu se mirase prea tare de alegerea fiului său. Se deprinsese cu trăsnelile tineretului sătul de formulele „vetuste” ale părinţilor. „Tot e bine că George nu s-a făcut terorist ca fiul lui Vittorio Gassman, şi nici nu s-a înhăitat cu vreuna din acele târfe hippy, care se culcă la nemereală cu toţi prietenii din grup”, reflectase Northland cu filosofică resemnare.

Luna de miere durase două săptămâni încheiate, apoi Eastleigh, lovit iarăşi de una din crizele-i recurente zoocide, plecase să vâneze crocodili, anaconde, pume, jaguan şi ocelaţi în bazinul Amazonului. Evident, Sakuntala nu avea ce căuta în junglele umede, bântuite de jivine ucigaşe şi de indigeni duşmănoşi, înarmaţi cu săgeţi otrăvite. Rămăsese să se descurce singură în Anglia. Nu avea să se bucure nici de compania socrului ei, ducele de Northland, mai tot timpul călător pe meleagurile străine şi nici. de a ducesei, absorbită de o furibundă campanie dedicată repunerii în drepturi a matriarhatului arhaic.

Societatea de consum nu exercitase o influenţă benefică asupra tinerei indiene. Teoria Lui. Jean Jaques Rousseau. potrivit căreia lumea înconjurătoare îl strică pe om, îşi găsise în cazul Sakuntalei o categorică – ilustrare.

Liberă să petreacă aşa cum îi dicta fantezia şi plictisul, Sakuntala primise de la soţul ei un carnet de cecuri cu acoperire nelimitată, destinat” să-i permită împlinirea celor mai costisitoare gusturi. George Eastleigh era unul dintre acei inşi comozi, convinşi că afecţiunea se poate măsura în bani, că darurile costisitoare sunt cele mai viabile manifestări ale dragostei conjugale.

Sakuntala. frecventase teatrele, restaurantele, de lux, barurile mai mult sau mai puţin deocheate, cursele de cai, galeriile de artă, reuniunile mondene, dar această activitate o plictisise de moarte. Încercase să pătrundă în imperiul drogurilor, dar stupefiantele nu avuseseră tăria să o înrobească. Renunţase ia acest passe temps şi îşi căutase satisfacţii mai substanţiale, culcându-se cu diverşi bărbaţi. Îmbrăţişările lor o lăsaseră însă mai rece decât un sloi de gheaţă. Pariurile la alergările de cai îi treziseră oarecum interesul, dar o enervau pauzele dintre curse, aşa că renunţase şi la plăcerile turfului. Sporirea propriei colecţii de diamante, pe care se învăţase} să le iubească, influenţată de memorabilul cult al indienilor pentru pietrele preţioase, nu-i putea acoperi însă; în întregime timpul liber, pentru ea ueipător de lung. Ţ Devenise o clientă asiduă a marilor bijutieri, dar după ce îşi termina turneul dedicat achiziţionării unor piese. de o puritate şi valoare excepţională, cădea iarăşi pradă plictiselii. Într-o seară nimerise la Casino Imperial: um tripou cu pretenţii de club ultraelegânt. Ruleta cu răsucirile ei fascinante, chemin de /er-ul cu surprize atât de palpitante, – black-jack-ul cu emoţionantele-i răsturnări de şansă; o captivaseră din: primele clipe. Masa verde îi cierise în sfârşit senzaţiile tari căutate zadarnic p; nă; atunci. Îşi găsise aparent un rost cin viaţă.

Se lansase cu pasiunea neofitului în vârtejul focurilor de noroc. 1. a început câştigase sume mari, pentru că dubla mize e spre a recupera dintr-odată pierderile datorate unor lovituri succesive nenorocoase. Se ştie că hazardul înclină adeseori balanţa în favoarea pontat ori lor

ocazionali, care reuşesc întâmplător să spargă banca. Dar jocul practicat cu regularitate1 se încheia cu bilanţuri Catastrofale, îl ndcă şapsele: sunt asli el calculate încât patronii tripourilor să câştige până; la urmă partea leului…

Treptat Sakuntala restiiuise sumele câştigate la primele (ont-acre cu masa verde, apoi intrase în propriul ei capital. I se întâmplase să piardă într-o singură partidă zeci de mii de lire sterline. În scurt timp, sumele sfeterisite de ea. cu nesecată râvnă se ridicaseră la un nivel atâtj Me uluitolf încât conducătorii Băncii, care acopereau cecurile emise de Lady Eastleigh, socotiseră necesar să-l informeze pe ducele de Northland. Când aceasta află că nora sa pierduse la jocurile de noroc peste un milion de lire streline, îşi anunţase fiul.

Din Brazilia, George trimisese soţiei sale o, scrisoare afectuoasă, recomandându-i o oarecare moderaţie. Dar poveţele lui, căzute ca şi sământa pe teren arid, nu dăduseră roade. Sakuntala continua să joace cu frenezie, cu furia drogatului înrobit de stupefiante. Când ducele căpătase de ştire că nora sa făcuse praf încă un milion de lire streline, hotărâse să-i vorbească, evident cu infinite menajamente. Se străduise să-i demonstreze că patima ei era speculată de nişte aventurieri fără scrupule. Fără a-i pretinde să renunţe definitiv la joc, o rugase să pună o oarecare surdină la cheltuieli. Sakuntala se arătase foarte îndurerată fiindcă îl supărase, şi spăsită îi făgăduise solemn să se îndrepte. Dar promisiunile beţivului, ale drogatului şi ale cartoforului sunt fără excepţie vane. Pierderile ei la masa verde prinseseră să crească iarăşi în ritm accelerat.

t George Eustâeigh înapoiat între timp din Brazilia, îşi „dăduse silinţa să îndulcească impresia urâtă pe care Sakuntala o făcuse asupra ducelui; 4.:. \;

„Vina estè ” şi a mea. Îi explicase, fiindcă am lăsat-o singură în aceasiăâdumeieoruptilţtn mijlocul căreia suntem nevoiţi să trăim. În India ducea o viaţă patriarhală, lipsită de tentaţii. Ar fi fost normal să o educ, să-i deschid

ochii asupra primejdiilor pânditoare la tot pasul”.

Plecase cu Sakuntaia într-o lungă călătorie pe Coasta Ligură şi pe Coasta de Azur. Dar şi la San Remo, şi la Monte Carl o, şi; la Nice, soţia lui se îngropase în sălile cazinourilor. Nu se lăsa urnită de la mosele verzi dec. it la închiderea: jocurilor. Argumentele lui se izbeau de un zid de iinăpăiinare care îl deconcerta. Tânora fată tandră. inocentă, naivă, „din trecut, se>iti-ansformasei-Mţi-oi fiinţă intratabilă. În disperare de cauză, lordul Eastloi. În se gândi. se să-i schimbe mediul ambiant. O. dusese în America de Nord, dar şi r. colo soţia lui şp pierduse prin cazinouri, fie că acestea se aflau la M.: a-mi, Atlant. e City, Reno ori Las Vegas.

Spre a o feri de tentaţia meselor verzi, îi propusese o croazieră; cu yachtul prin mările Caraibilor. Sakuntaia lipsită de paşi. onantele-i jocuri de hazard, – FJCUşe crize de nervi, provocasc scandaluri, amărindu-i viaţa.

Sătul de aceste scene penibile» Georges; v înapoiase cu soţia sa: la Londra. Treptat începuse, să se înstrăineze; de ea. Sakuntaia relua. se cu şi mai mare asiduitate frecventarea tripourilor. Înţelegând că nu mai putea face nimic, lordui hotărâse să-şi reia libertatea. Pusese la dispoziţia Sakuntulei. O reşedinţă – luxoasă în Belgravia şi îi fixase o alocaţie anuala de 200 de mii: de târg Sterline, îngăduindu-isă-i orânduiăwă. viaţa: aşa cum vă socoti ea” de cuviinţă. Maharajahul, informat de fricţiunile; intervenite între ginerele său şi Sakuntaia, hotărâse să; furnizeze un supliment de 20 de mii de lire ţfiicei. sale, deşi acest sacrificiu pecuniar îi grevă considerabil bugetul. Printr-o scrisoare afectuoasă, o poftise să se înapoieze în India. Sakuntaia nici nu se ostenise să-i răspundă.

Pentru a-şi acoperi pierderile la masa verde, apelase la cămătari care se grăbiseră să-i ofere împrumuturi cu dobânzi de 100» /». Ştiau că maidevreme; sau mai târziu îşi vor recupera banii. Ducele de Northland – socoteau ei – va prefera să acopere datoriile norei sale, decât să se vadă expus unui mare scandal.

Sakuntala îşi continua vizitele şi prin magazinele marilor bijutieri, deşi valoarea cumpărăturilor ei scăzuse considerabil.

— Nici Cartier, nici Van Cleef and Arpels, nici Gerard’s şi nici Bulgari nu erau dispuşi să vândă diamante pe credit. Evident, continuaseră să o întâmpine cu toate onorurile, fiindcă oricum, Lady Sakuntala Eastleigbl era fiica unui maharajah vei nora unui duce milionar. Îi furnizau încă bijuterii frumoase. rezervate clientelei celei mai rafinate, dar cu plata pe loc, în numerar. Sakuntala accepta şi aceste condiţii…

Vizita ei la Gerard’s se încadra în rutina-i săptămânală. Samuel White, vânzător principal şi Edmund Rascoe, asistentul său o primiră zâmbindu-i cu, o amabilitate exprimată prin toţi porii, aşa cum i se cuvenea unei membre a înaltei nobilimi, de pe urma căreia magazinul câştigase nu numai bani mulţi, ci îşi sporise şi prestigiu] că M nu era puţin; lucru să ai printre: velienţi pe una din cele mai discutate reprezentante a jet-set-ului britanic.

Sakuntala era puţin obosită, fiindcă jucase chemin de fier până în zori, ridicându-se după ce lăsase pe masă – cu alternanţe de pierderi şi câştiguri, datorită hazardului – aproape 20.000 de lire sterline. Era contrariată: nu fiindcă îşi anemiase pernicios punga, ci pentru că viitorul i se profila în culori sumbre. Era limpede că ritmul pierderilor ei va determina dacă nu o secătuire a veniturilor – căci: soţus; ei îi va asigura în cazul „unei despărţiri o pensie alimentară substanţială – cel puţin o reducere drastică a sumelor afectate. jocului, şi implicit o frecventare mai puţin asiduă a cazinourilor.

Samuel White îi oferi un scaun Louis XVI – stilul generalizat în marile hoteluri şi în magazinele ui trai uxoase – apoi o întrebă, frecându-şi discret mâinile, cu ce o poate servi. Sakuntala îi surâse, cuceritor, căci Samuel White la treizeci şi ceva de ani devenise sm personaj decorativ, datorită fizicului Jău deosebit de avantajos—;

Smaralde, Mr. White, smaralde cu monturi orientale.

— Nostalgia indiană, lady Sakuntala! Nu-i aşa?

Exact! Brăţări, broşe, coliere! Tot ce ai mai frumos!

Samuelâşi zise că extravaganta sa clientă câştigase desigur masivlia ruletă şi acum se pregătea să-şi transforme banii în smaralde.

Făcu un semn asistentului care scoase dintr-o casă de fier deghizată în comodă de asemeneu. Louis XVI, o tavă de catifea ivoire pe care erau etalate smaralde de o frumuseţe ireală. Sakuntala1 le examina cu vizibil interes, le pipăi, iar după ce le trie, se opri asupra unui colier în care splendoarea pietrelor preţioase se imoina armonios cu cizeiura măiestrită a monturii.

— Cât costă? întrebă;

Colierul s-auffntreaga garnitură?

Sakuntala clătină din cap cu regret, fără să-şi ridice privirile de deasupra fascinantelor nestemate; tif numai colierul, Mr. White.

200 de mii de lire sterline, Lady Sakuntală; în semn de preţuire, casa noastră vă oferă o reducere de 5% Să-l împachetez?

Chipul ei se întuneèa. Până mai ieri şi-ar fi permis luxul să-l achite pe loc, cu un cec, apoi să-l strecoare în poşetă.

Am să mai reflectez, spuse.

Zâmbetul de pe chipul lui White îşi pierdu nuanţat excesiva-i cordialitate.

Gasa. noastră este. dispusă să vă acorde condiţii avantajoase de plată… Evident, cu unele garanţii…

Mr. White, n-am făcut niciodată cumpărături cu plata în rate, rosti ea cu ton îngheţat.

Se ridică şi după ce răspunse cu o scurtă înclinare a capului, la saluturile obsecvioase ale amploiaţilor, părăsi magazinul.

Un sfert de oră mai târziu, Samuel White telefonă la pol iţie, reolamând dispariţia unei broşe cu smaralde dintr-

un set de bijuterii extrem de costisitoare. Întrebat dacă bănuielile lui se îndreptau asupra cuiva anume. dellară că ultima persoană, care examinase setul fusese Lady Sakuntala Eastleigh, o veche clientă a magazinului. Asistentul său, Edmund. Rasooe, depuse mărturie în acelaşi sens. Cercetările întreprinse fără tam-tam de că – tre' poliţie, nu scăpaseră însă unor reporteri avizi de scandal, care dăduseră o amploare cazului. Francis Gérard, proprietarul firmei, reţinut în açea epocă la Amsterdam unde negocia, cumpărarea unui important lot de diamante, află cu oroare de vâlva stârnită în jurul furtului pretins sau xeal săvârşit de Lady Şakuntala Eastleigh. Marii; bijutieri îşi desfăşoară comerţul într-o atmosferă de discreţie desăvârşită căci amatorii de diamante – personaje cu uriaşe conturi în Bancă – nu ţin să atragă atenţia fiscului, a bandiţilor, şi a teroriştilor, oricând gata să-i dijmulască silnic. Dar maşina represivă pusă în mişcare de funcţionarii săi nu mai putea fi oprită. Chiar dacă Francis Gérard ar fi declarat că nu are pretenţii materiale, justiţia şi-ar fi continuat investigaţiile, cu atât mai vârtos cu cât Samuel White şi asistentul său stăruiau să stabilească vinovăţia Lady-ei Eastleigh, căci în caz contrar suspiciunile s-ar fi concentrat asupra lor, varianta sugerată vag de unele ziare, spre a da un şi mai mare suspense scandalului…

Duçele de Northland se afla la Bucureşti, când veştile – unele prevăzute altele cu totul neaşteptate – prinseră să-l bombardeze cu o; frecvenţă deconcertată, chiar şi pentru un om înzestrat cu calmul său.

Primul şoc îl primi dimineaţa, când valetul îi servi micul dejun în salonul apartamentului Imperial din Hotelul Intercontinental. Pe căruciorul cu rotile, alături de ouăle fierte aşternute pe un pat de şuncă, de caşcavalul la capac rumenit ca un sân de femeie bronzat de soare, de farfurioarele cu unt, dulceaţă şi miere de albine, de paharele înalte cu juice de portocale şi de ananas, se afla şi un teanc de ziare cotidiene, americane, franceze,

italiene şi engleze.

Ducele de Northland adora calmul dimineţilor senine cu soare matinal, ce aurea ferestrele şi îi mângâia pleoapele trezindu-l din somn într-o ambianţă elizeică. Copiosul mic dejun etalat pe tăvi de argint reprezenta a doua fază, nu mai puţin agreabilă a imuabilului ritual dedicat începutului de zi. Duşul cald, apoi, rasul bărbii, executat molcom de valet, puneau capăt toaletei de dimineaţă, căreia ducele îi acorda o deosebită importanţă, căci îl înviora infuzându-i o doză masivă de optimism. Urma ultima fază, şi cea mai delicată, alegerea costumelor destinate a fi purtate în cursul zilei, în funcţie de programul orânduit minuţios de secretarul personal, în colaborare cu şeful protocolului. Ducele îşi păstra neştirbită reputaţia de arbitru al eleganţei deşi depăşise pragul vârstei de 50 de ani.

Dar de îndată ce ieşea din apartamentul său, personajul aparent frivol de până atunci devenea un om de afaceri versat, receptiv la cele mai îndrăzneţe inovaţii în ştiinţă şi tehnică, însă foarte conservator în credinţele-i politice. Avea un caracter plin de contradicţii. Tolerant dar şi de o severitate excesivă, concesiv, dar şi intratabil, ştia să-şi ascundă intransigenţa sub o politeţe desăvârşită, de grand seigneur, deprins să nu fie contrazis. Nu era orgolios şi nici arogant, fiindcă se socotea – prin origina sa augustă şi averea-i fabuloasă – deasupra tuturor acelora cu care intra în contact, indiferent că aceştia erau oameni de afaceri, politicieni, artişti, funcţionari ori simpli muncitori. Încrederea în propria-i infailibilitate îşi avea obârşia în apartenenţa sa la ceea ce se numea Dinastia Sunderiland Beauclair – Northland, care de două secole încoace nu cunoscuse niciodată amărăciunea înfrângerii…

Una din preocupările lui matinale o constituia lectura presei zilnice, căci îi dădea posibilitatea să se orienteze în hăţişul intereselor economice ale unei lumi frământate de crize endemice, care puneau adeseori în primejdie echilibrul destul de precar al forţelor politice angajate într-

o luptă mai mult sau mai puţin deschisă, pentru câştigarea unei întâietăţi, practic imposibil de realizat.

Ducele suferi primul şoc, pentru care nu fusese deloc pregătit, când îi căzură ochii asupra articolelor de pe pagina întâia. a câtorva ziare britanice ce anunţau anchetarea Lady-ei Sakuntala Eastleigh, învinuită de furt. În primul moment, crezuse că este victima unei halucinaţii. Pofta de mâncare stârnită de micul dejun servit pe masa cu rotile i se volatiliză. Pentru întâia oară în existenţa sa, ducele scăpă o înjurătură rostită ce-i drept sotio voce, astfel încât nici valetul să nu o sesizeze. Îşi trecu; apoi mâna prin păr şi oftă pârjolit de o mare ruşine. În< istoria familiei ducale a Northlandzilor existaseră întem-i niţaţi şi descapitaţi iluştri, condamnaţi de tribunale extraordinare pentru crime politice ori pasionale, pentru înaltă trădare sau pentru uciderea unor adversari în dueluri prohibite de legi. În cronici figura până şi un Northland ars pe rug din porunca Tribunalului Inchiziţ ei pentru că ar fi făcut parte din hulitul ordin al Templierilor sodomiţi. Niciunul. dar absolut nici unu] nu fusese condamnat pentru furt. Trebuise că fiul lui să introducă în familie-pe Sakuntala, o venetică din altă lume, pentru ca prin ea această pacoste să cadă pe capul clanului Northlandzilor:

Spre a-şi mai răcori fierbinţeala din creier, ducele se vârî sub duş. Jeturile viguroase de apă caldă şi rece, ţâşnite din ajutaje postate sub unghiurile diferite, îi biciuiră corpul, îi accelerară circulaţia sângelui şi îi potoliră în parte nervii. În vreme ce se usca, înfăşurat într-un pufos halat de éponge, trecu iarăşi în revistă „năzdrăvăniile" nurorii sale, încercând să le analizeze cu detaşare" filosofică. Transplantată într-o lume străină faţă de mediul în care se născuse, crescuse şi se formase, resimţise probabil acut indiferenţa manifestată de soţul ei, şi în căutarea zadarnică a unui echilibru lăuntric, căzuse pradă tentaţiilor societăţii de consum. Explicaţia – plauzibilă la prima vedere – nu-i păru satisfăcătoare, după ce o disecă mai atent. Societatea de consum, îşi zise el,

devenise calul de bătaie al tuturor rataţilor, descreeraţilor şi trândavilor. Feciorii de bani gata, sătui de belşugul de acasă, deveneau çontestatari. Femeile nesatisfăcute de soţii lor alunecau pe panta desfrâului, ori se lăsau antre înnate în ocupaţii de cele mai multe ori incompatibile cu w propriile lor interese. El însuşi – Eduard duce de >NOrthland – fusese unul dintre întemeietorii acestei societăţi ultraciviliziate, aşa că azi – îi revenea obligatoriu misiunea de a-i lua apărarea. Dacă Sakuntala ar fi continuat să trăiască în palatul părinţilor ei, şi ar fi privit peste ziduri la lumea roasă de mizerie, foamete, boli şi moarte, din yriaşul subcontinent indian, desigur că n-ar fi simgi ţit nevoia să-şi încerce norocul noapte de noapte prin tripouri, spre a-şi înşela plictisul. Dacă la un moment dat fusese dispus să-i găsească o scuză, acum îi condamna cu asprime nesăbuinţele. Chiar dacă pasiunea ei pentru jocul de cărţi şi-ar fi găsit o scuză, nu se putea spune acelaşi lucru despre furtul săvârşit de ea, care nu-şi găsea justificare.

Acum putea judeca la rece. Stabili calm o ordine a operaţiilor. În primul rând va ordona telefonic consilierului său juridic general, avocatul Daniel Crowther, să se ocupe de cazul Sakuntalei. Infracţiunea săvârşită de ea era susceptibilă să furnizeze un puternic argument în favoarea lui George, în eventualitatea deschiderii unui

31 – Oameni în Rolla-Royca proces de divorţ. EI Edward îi va recomanda acum stăruitor fiului său despărţirea.

Abia ieşi din camera de baie când un apel telefonic din New York îi produse un nou şoc. Glen Harding, consilierul juridic general al gigantului „Sunderland Beauclair Northland Motors” îi anunţă o hotărâre foarte severă luată de „Federal Aeronautics Administration” din Washington, ca urmare a concluziilor anchetei deschise după catastrofa aeriană de la San Francisco. Accidentul fiind datorat unui defect de construcţie – unul dintre motoare explodase în plin zbor, provocând o dezechilibrare

a aeronavei, care se prăbuşise curând după ce se ridicase în aer – FAA considerase că responsabilitatea societăţii constructoare de avioane Northland Sunderland Beauclair era grav iangajată şi ca atare hotărâse imobilizarea la sol a tuturor avioanelor de călători construite de această societate.

Ducele se aşteptase să aibă neplăceri de pe urma nefericitului accident aviatic, dar nu îşi închipuise că FAA Va lua măsuri atât de drastice. Exista un precedent: interdicţia generală a zborului avioanelor construite de McDonnell Douglas după catastrofa aeriană de la Chicago. Dar aceasta era istorie veche. După scandalul stârnit atunci Edward socotise că FAA nu va mai lua decizii atât de radicale. Avea acum ocazia să constate că se înşelase.

Atacaţi în justiţie abuzul Federaţiei! porunci ducele. În baza concluziilor, unei anchete prealabile, nu este permisă o hotărâre cu urmări de o asemenea gravitate. Sunt convins că jocul unor interese superioare a declanşat campania aceasta îndreptată contra noastră…

Am şi redactat acţiunea pe care o vom introduce în faţa tribunalului, replică juristul. Aşteptăm aprobarea dumneavoastră…

O aveţi, Mr. Crowther! Voi trece şi-au personal la contraatac! Dar pentru moment nu mă pot înapoia la Washington. Sunt reţinut aici la Bucureşti, de probleme vitale pentru existenţa lui „Northland Oii Company”.

Închise telefonul. Se impunea să înfrunte calm-adversităţile. În definitiv, în cursul existenţeilui făcuse faţă unor crize şi mai acute. Furtuna stârnită de FAA va trece aşa cum trec toate furtunile. Va înregistra temporar pierderi materiale însemnate… dar se va redresa aşa cum se redresase şi în alte împrejurări similare. Evident va trebui să facă unele sacrificii băneşti, de ordinul zecilor sau poate sutelor de milioane de dolari. Perspectiva nu era îmbucurătoare, căci punea sub semnul întrebării, posibilitatea unor tranzacţii actualmente în stadiul negocierilor cate necesitau investiţii uriaşe. Îşi… va

procurapână la urmă fondurile necesare, debarasându-se eventual de un pachet de acţiuni ale lui, 15 ank of Americă and South Asia", – deşi Ronald Chandler sfătuise telefonic să nu se lase tentat de ofertalui llumaidah. Nu avea niciun fel de simpatie pentru bancherul arab, care-i făcuse avansuri, propunându-i. deschidorca de tratative în jurul unor afaceri în valoare de peste un miliard de dolari. Nu dăduse un răspuns definitiv, deşi ar fi fost tentat să-i respingă oferta; Ştia însă că Sabahattin Humaidah exercita o mare influenţă asupra pontifilor petrolului arab. JUN cuvânt al său putea contribui la închiderea robinetelor aurului negru arab, care actualmente furniza fantastice beneficii lui „Northland Oii Co". Ducele era hotărât să prelungească discuţiile la infinit. Evident, Humaidah îi va desluşi până la urmă jocul, dar între timp, el Edward, îşi va laşigura spatele, încheind contracte ou Mexicul şi cu Nigeria.

— Fei consultă ceasul. Se făcuse ora nouă. La zece şi jumătate avea renclez-vous la braserie cu Ramón Gonzales – upul dintre factorii executivi ai petrolului venezuelan – sosit ilia Bucureşti spre a participa la conferinţa delegaţiilor OPEC organizată la Intercontinental.

DUcele îmbrăcă un costum gris-petle, asortat cu o cravată aurie – o uşoară extravaganţă asupra căreia reflectase profund – căci excesele nu se încadrau în concepţiile sale vestimentare de o sobrietate plină de bun gust arborată, consecvent încă din anii tinereţii. După ce se examină critic în oglindă, constată, nu fără oarecare complezenţă, că înfăţişarea sa câştigase în distincţie e ea ce pierduse în tinerefe şi că i se argintase a ample părul, şi i se relaxaseră căni prea mult muşc hii feţei, putea aspira totuşi la succese; – pe tărâm sen. timertăţi. facilitate evident şi de reputaţia sa de modern Cressus.

Deşi mai avea la dispoziţie o oră şi jumătate până la întâlnire, timp pe care l-ar fi putut consuma în mod util larezolvarea corespondenţei zilnice, trimisă cu avionul de la Londra, hotărî să facă o plimbare pe jos, în jurul

hotelului, fără să aibă nevoie de prezenţa „gorilelor” care să-l apere de răpiri sau de atentate.

Îi era încă vie amintirea unei convorbiri purtate cu Georges Leon, directorul general al hotelului „Intercontinental”, cu prilejulprimei lui vizite în România – treizeci şi cinci de ani după încheierea celui de-al doilea război mondial „Georges Leon era un personaj decorativ, impozant, care îl domina cu statura lui de uriaş. Surâzător, plin de amabilitate, înzestrat cu un rafinat tact diplomatic, directorul general ştia să se comporte cu fiecare VIP descins la Intercontinental, în limitele unei politeţi desăvârşite, oare nu degenera niciodată în servilism.

Aş dori să revăd palatul Mogoşoaia îi spusese lordul. Este liber accesul? înainte de război o vizitam la Mogoşoaia pe pimcipesa Martha Bibescu. O persoană remarcabilă…

Palatul a fost transformat în muzeu, îi explicase directorul general. Parcul în schimb şi-a păstrat vechiul aspect. După fiecare colţ de alee te aştepţi să apară silueta principesei… Şi eu am avut onoarea să o cunosc personal. Pe atunci eram un tânăr inginer, abia ieşit de pe băncile politehnicii… Vă recomand să vă plimbaţi singur pe marginea lacului seara, când soarele în asfinţit învăluie apele purpurii…

Ducele făcuse o schimă alarmată:

Seara?… Singur?… într-un parc public?… Risc să cad victima vreunei agresiuni!… Prin Hyde Park n-aş cuteza să mă plimb solitar după lăsatul nopţii…

Georges Leon zâmbise amuzat de temerile ducelui.

În România, gangsterii şi teroriştii n-au proliferat ca pe alte. meridiane ale lumii, unde condiţiile locale le favorizează indirect isprăvile.

Sunteţi lipsiţi de această plagă, poate fiindcă nu aveţi oameni bogaţi care să intre în obiectivul bandiţilor, intervenise, cu maliţiozitate un petrolist prezent la discuţie.

Este adevărat, nu mai avem de mult bogătaşi

autohtoni, dar ne preocupă securitatea oaspeţilor noştri din străinătate, replicase placid directorul general.

Stimulat de îndemnul lui Georges Leon, ducele cutreierase de unul singur parcul castelului, lăsându-şi garda personală să-l aştepte la poartă. La început încercase un sentiment de teamă; înserarea aşternea umbre tot mai adânci pe aleile pietruite, străjuite de copaci uriaşi, care foşneau şoptindu-i poveşti de mult ştiute. Parcul era pustiu. De câteva ori ducele crezuse că desluşeşte, ivindu-se de după pâlcurile de arbori, siluete ciudate, imobile, care păreau să-l pândească. Se oprea atunci cuprins de alarmă, iar inima începea să-i bată, tare. Scruta înfiorat perdelele de întuneric şi realiza după câteva clipe, cu un sentiment de uşurare, că imaginaţia îi jucase feste, dând aparenţa vieţii unor statui de piatră încremenite în poziţii teatrale. Aceeaşi imaginaţie prinsese apoi să populeze pajiştile, esplanadele/ cu fantasme răsărite din noianul de amintiri, adormite în subconştient. Străbunica sa era o româncă din neamul învolburat, vulcanic al Vultureştilor. Frumuseţea ei. strălucitoare făcuse vâlvă în Anglia victoriană. Pe domeniile rudelor lui din România, ducele se bucurase – înainte de r-ăzboi – de vacanţe de neuitat. Pe atunci era – un adolescent însetat să se cufunde în vârtejul atât de încântător al vieţii care-i deschidea porţi aurite. Trecerea anilor, apoi evenimentele năprasnice ale celei de-a doua conflagraţii mondiale, urmate de răsturnările politice şi socialo postbelice îi năruiseră iluziile, dar îl şi oţeliseră, ajutându-l să se adapteze condiţiilor grele generate de mult frământata lume contemporană. În cele două ore petrecute de unul singur în parcul castelului Mogoşoaia recapitulase trecutul, purtase un dialog închipuit cu el însuşi şi cu fiinţe de mult dispărute. Puterea magică a trecutului renăscut îl cuprinsese treptat în mrejele lui. Până şi arhitectura vegetală a zidurilor de merişor cu miros vag de mormânt, orânduite într-un labirint verde, cu unghere de întuneric, întăriseră vraja. Cântecul delicat al greierilor şi orăcăitul

broaştelor adunate la sfat în jurul lacului, alcătuiau un fundal-sonor pentru el plin de farmec.

În noaptea aceea dulce se înapoiase la hotel, întinerit sufleteşte…

Acum îşi propunea să se cufunde iarăşi în anonimatul pe care nu şi-l permitea la Londra, la New York, la Paris, şi cu atât mai puţin la Roma. Puţină mişcare pe străzile din jurul hotelului îi va calma desigur şi migrena-i matinală. Se îndreptă spre uşile turnante de cristal dincolo de care se deschidea esplanada dominată de silueta bizară a Teatrului Naţional, aidoma unui cap gigantic cu o ihţensă păl Şrig mexicană, când se ciocni piept”.

4ŞŞ

În piept cu un bărbat cu barbă colier, pipă înfiptă în colţul gurii şi costum de sport cenuşiu cu carouri. Automat, îşi cerură reciproc scuze, dar de îndată ce schimbară o privire, se recunoscură şi plini de bucurie îşi strânseră viguros mâinile.

Cu ce ocazie pe aici, Sven?

Particip la un congres al sociologilor. Dar tu, Edward?

Sunt în călătorie de afaceri.

Pe Sven Ringstrom, profesor de sociologie la Universitatea din Upsala şi pe Edward duce la Northland îi apropia aceeaşi pasiune: cursele de yachturi cu pânze, la care participau cu regularitate. De aproape douăzeci de ani se concurau plasându-se uneori printre primele zece locuri. Nu reuşiseră încă să obţină cupa campionilor, dar nu încetaseră lupta. Poate că dezamăgirile lor repetate îi legaseră şi mai trainic sufleteşte.

Te invit la un pahar cu whiskyl „îl pofti suedezul.

Presupun că la ora aceasta ar fi trebuit să te afli în şala de conferinţe, îl mustră în glumă ducele.

Dragul meu, azi dimineaţă am tras chiulul. Ca şi în copilărie când lipseam nemotivat de la şcoală. Cu mine, sau fără mine, lucrurile congresului au să continue.

Frumos exemplu dai studenţilor!

De ce nu ne-am emancipa şi noi profesorii! Absenteism, greve, revendicări zgomotoase, în sfârşit tot tacâmul. Am ieşit din sală, fiindcă un pisălog din Olanda a atacat cu fastidioase repetiri problema violenţei în rândurile tineretului.

Nu ai prefera să hoinărim pe stradă? propuse ducele. Dacă e vorba să imităm pe elevii cu acnee pe obraji, nărăviţi să tragă la fit, hai să umblăm şi noi după codane!

Ieşiră din clădirea hotelului. Soarele îmbrăca în aur şi esplanada şi bulevardele care se încrucişau în piaţa Universităţii şi clădirile cu multe etaje, şi puzderia de automobile cu alămuri strălucitoare şi şuvoaiele de pietoni care se vânturau pe trotuare. Cei doi prieteni se lăsară duşi de curentul uman.

Baia mulţimilor. este întotdeauna reconfortantă! exclamă euforic ducele. Sunt sătul de izolarea din limuzinele şi avioanele personale.

Migrena îi trecuse în chip miraculos.

Profesorul îl privi amuzat.

Se vede cât de colo că ai pierdut obişnuinţa folosirii mijloacelor de locomoţie, comună.

În curând OPEC-ul. va avea grijă să ne văduvească chiar şi de aceste mijloace modeste, spuse Northland.

— Nu te contrazic! în ceea ce mă priveşte, am început să mă învăţ cu gândul renunţării la avantajele puse la dispoziţia umanităţii de tehnică prodigioasă a secolului XX. Să vezi ce bine are să ne prindă experienţa mânuirii velelor! Când vapoarele. vor deveni obiecte de muzeu, noi vom naviga, apelând la serviciile zeului Eol.

Şi pe uscat ce-ai să faci?

Am revenit la deprinderea mersului pe bicicletă: a în adolescenţă.

Cum ai s-o scoţi la capăt, când uzinele nu vor mai dispune de energia necesară fabricării bicicletelor?

Ne întoarcem la peripateticieni şi la carul cu boi. De ce nu? Trăim anomaliile ultimului sfert al secolului XX. Suntem cu toţii martori ai unei epoci aberante în care, cu o

singură trăsătură de condei, OPEC-ul poate anula tot ce a creat lumea civilizată în două sute de ani de progres.

— Dacă societatea industrială s-a edificat printr-o muncă grea, febrilă, susţinută, nu se poate spune acelaşi lucru despre profitorii petrolului, care pretind beneficii absurd de ridicate, de pe urma unui produs al pământului procurat cu eforturi minime. Există o singură soluţie viabilă. Internaţionalizarea zăcămintelor de petrol, bunuri ale întregii umanităţi.

Îndrăzneaţă teorie, Sven! Nu cred că are şanse să fie tradusă în fapt. Nici. adversarii înverşunaţi ai OPEC-ului nu ar fi de acord cu legiferarea pe plan internaţional a unei măsuri atât de revoluţionare.

Suedezul îşi aprinsese cu un chibrit tutunul îndesat în căuşul pipei.

Ar fi singura măsură capabilă să prevină un război, care în actuala conjunctură îmi pare inevitabil.

Ducele clătină din cap cu îndoială:

Războiul petrolului? Se vorbeşte mult despre un asemenea final. Eu refuz să cred că ar există oameni politici în stare să declanşeze o nouă conflagraţie mondială. Civilizaţia şi cultura ar sombra într-un întuneric mai profund decât bezna provocată de năvălirile barbare în pragul Evului Mediu.

Istoricii marxişti folosesc un termen mai voalat: seminţiile migratoare...). Este oare un eufemism? Oricum, suntem martorii neputincioşi ai crepusculului păcii... Să profităm de ultimele clipe Senine şi să ne adăpăm copios din bucuriile vieţii. Uită-te la picioarele blondei cu şolduri jucăuşe şi sâni semeţi. Nia-ţi trezeşte instinctele? Pe mine. mă ispiteşte: cumplit. Mă; tem să nu cad în păcat...

Păcătuieşte, – prietenei Bibemus, bibemus. cras moriemur! îşi consultă ceasul: Cu tot regretul mă „înapoiez la hotel. Plimbarea de azi s-a încheiat. Trebuie să intru iarăşi în ham, adăugă cu un fel de resemnare tristă.

Făcură drumul întors, încercând simţămintele unor şcolari siliţi să renunţe la joacă pentru a se duce să-şi

înveţe lecţiile. Se despărţiră în hol. Ringstrom se îndreptă spre. sala conferinţelor, iar ducele trecu în braserie spre a bea o cafea cu frişcă înainte de a se întâlni su Ramón Gonzales. Era un mare consumator de excitante, capabile – credea – el – să-i menţină mintea trează…

Instalat pe un taburet înalt şi rezemat de – tejgheaua barului îşi sorbea încet cafeaua, când secretarul său personal se ivi în preajma lui şi îi vorbi discret:

Mr. George Fletcher, patronul Cazinoului Imperioal solicită permisiunea să vă vorbească la telefon de la Londra, your Grace…

Atenţia ducelui intră rapid în alertă:

Casino Imperial? Tripoul frecventat de Lady, Sakuntala?

Exact, your Grace.

— Bine! Am să vorbesc. de la una dintre-cabinele telefonice din hol.

Prea bine, your Grace!

Câteva momente mai târziu, ducele obţinu legătura cu Londra.

Northland, speaking! rosti neutru.

De la; celălalt capăt al firului îi parveniră inflexiunile unei” voci care în ciuda tonului amabil, nu reuşească-şi ascundă duritatea.

Cer scuze, your Grace! Sunt George Fletcher de la Casino Imperial.

— Despre ce e vorba?

— O chestiune oarecum delicată.

— Intră, te rog, direct în subiect.

Şi glasul ducelui căpătă o asprime care nu scăpă interlocutorului.

Lady Sakuntaia Eastleigh este o veche şi apreciată clientă a cazinoului nostru.

Am fost informat că a pierdut în ultima. vreme sume importante.

Foarte importante your Grace. Evident i-am fi acordat în continuare un credit nelimitat, dar au intervenit,

complicaţii care îmi impun să iau măsuri în ve. derea protejării intereselor cazinoului. Lady Sakuntaia Eastleigh, a fost recent implicată într-o afacere dezagreabilă. Desigur, personâl n-am pus nicio clipă la îndoială corectitudinea lui lady Sakuntaia. Asociaţii mei mai scrupuloşi, doresc să obţină o reglementare a debitelor norei. dumneavoastră.

Ducele era conştient că un nou scandal ar fi ştirbit şi mai mult reputaţia nurorii sale.

— 1 Ce sumă pretindeţi, Mr. Fletcher? v-Pierderile neonorate de lady Eastleigh, se ridică la un milion trei sute de mii de lire sterline. Din. consideraţie pentru dumneavoastrăam renunţat la dobânzi

În Cursul dimineţii de mâine, vei primi un cec care va acoperi integral debitul lui lady Sakuntaia. Bună ziua, Mister!”

Închise mânios telefonul. Era scandalizat de enormitatea cuantumului pretins, de Fletcher. Avea convingerea că Sakuntaia acceptase, fără să le verifice înscrisurile care i se prezentaseră la Casino spre semnare. Convenise să lichideze datoriile Sakuntalei, dar aceasta nu însemna că socotea afacerea. Închisă. Ceru la telefon Londra, Scotland. Yard-ul, Cabinetul commissionairului. Obţinu imediat legătura cu Sir John Dawson. Fuseseră colegi la Oxford şi de atunci păstraseră relaţii de prietenie „cimentate şi de apartenenţa lor la acelaşi club, unde angajau, când le îngăduia timpul, mult disputate partide de biliard.

— Dragă John, sper că nu abuzez de bunăvoinţa ta, dacă te rog să-mi furnizezi câteva informaţii asupra unui oarecare George Fletcher, patronul unui tripou intitulat „Casino Imperial”.

În receptorul ducelui se auzi un chicotit:

Chiar acum câteva ore i-am răsfoit dosarul. Fie „teher este un gangster notoriu, evadat dintr-o închisoare din México City. Ca să-ţi faci o idee despre nivelul său moral îţi dau un amănunt savuros, A plătit cu dolari falşi

pe paznicul care i-a înlesnit evadarea. Nu săvârşesc o indiscreţie, dacă te informez că am cerut autorităţilor competente să aprobe expulzarea lui din Marea Britanie. Dar de ce te interesează acest trist personal?

Motivele nu le pot încă dezvălui commissionair ului.

Nici prietenului?

Pentru moment „sunt silit să păstrez discreţia… cauze personale

Urmă o pauză, apoi vocea lui Sir John răsună iarăşi în aparat:

Îmi închipui despre ce este vorba, Edward… Când ne revedem la Londra?

Foarte curând. Pregăteşte-te pentru un epic mare/? de biliard.

Good bye, Edward!

Good bye, John!

Niciunul nu rostiră mumele lui lady Eastleigh. Dul cele nu voise să lase impresia că solicită o favoare fostului său coleg, a cărui probitate căpătase proporţii de legendă. Sita însă că se putea bizui pe sprijinul, lui cu i atât mai mult cu Cât era convins de netemeinicia acuzaţiei de furt adusă Sakuntalei.

Închise telefonul şi se uită la ceas. Sosise în sfârşit timpul să-l întâlne ască pe delegatul venezuelan. – îşi scutură1 fruntea ca şi când ar fi încercat să-şi cureţe creierul de zgura păcătoaselor veşti cu care fusese bombardat în ultimele două ore…

— Eşti nebun, Samish? Eşti pur şi simplu nebun! zbieră la telefon bancherul David Woidenfeld. Cum ai putut să faci o asemenea enormitate? Nu ţi-am încredinţat în gaj acţiunile societăţii „Fenwick and Co”, ca să le vinzi. Nu ţi-a trecut prin cap că ai să stârneşti un mare scandal? M-ai compromis, Samisch! N-am Crezut că poţi fi atât de imbecil. Său mai degrabă ticălos! Fiindcă ai încercat conştient să mă înfunzi!

Replica interlocutorului calmă, de o insolenţă studiată, nu întârzie:

Dacă aş mai fi păstrat în seif acţiunile tale, aş fi riscat să rămân pe cap cu nişte hârtii fără valoare. Ticălosul eşti tu, Weidenfeld, fiindcă mi-ai oferit în gaj un pachet de acţiuni, deşi ştiai prea bine că într-un viitor apropiat vor fi nişte gunoaie. Noroc că am oamenii mei ia Bursă. Mi-au deschis ochii în ceasul al doisprezecelea.

Eram pregătit să-ţi restitui banii!

De ce să te mai osteneşti? Datoria ta faţă de mine s-a stins, de vreme ce am reuşit să valorific la timp acţiunile. N-au decât să te blesteme cumpărătorii lor, când vor constata că faimoasele valori emise de tine sunt doar nişte petice de hârtie.

În scandalul care s-a stârnit vei fi angrenat şi tu Samish! Securities and Exchange Commission te va lua şi pe tine la rost!

De ce? Fiindcă m-am debarasat de un gaj în care nu mai aveam încredere?

Nu mai face pe naivul, Samish! Ai participat, cu bună ştiinţă la o. afacere care lezează legile federale! Tu ai aruncat pe piaţă nişte acţiuni deşi ştiai că îşi vor pierde valoarea.

Nu-mi purta de grijă, Weidenfeld! E mai uşor să ieşi cu faţa curată dintr-o anchetă decât să te refaci după. ce ai fost ruinat. Dar ce să mai discutăm! Reproşurile tale sunt tardive. Faptul este consumat. Ai căzut singur în cursa pe care mi-ai întins-o mie! By, by, iubitule!

Auzul lui Weidenfeld înregistră declicul receptorului trântit în furcă. Exasperat, închige la rândul său telefonul.

Samish îi ghicise jocul. Debarasându-se în grabă de – acţiunile gajate, nu făcuse decât să deschidă ochii F.B.I.-ului asupra operaţiilor necurate săvârşite de şeful grupului Transworld Investiments. Securities and Exchange Commission îi va investiga întreaga activitate. Nu-i va fi greu să; obţină dovada că şi el, Weidenfeld, se eliberase şi de un mare număr de acţiuni „Transworld Investiments”. Ori „T.W.I”. suferea de aceeaşi boală ca şi „Fenwich and Co”. După o ascensiune spectaculoasă, graţie unor

speculaţii foarte. Îndrăzneţe, intrase într-o vrilă cu perspective catastrofice. Semnele premonitorii dislocării grupului său apăruseră mai de mult, aşa cum apar fisurile într-un edificiu cu temelii şubrezite. El. David, încercase să prevină dezastrul, dar strădaniile lui rămăseseră infructuoase. Ar mai fi rezistat totuşi pe poziţie, dacă Samish nu i-ar fi dat lovitura de graţie.

Cu excepţia acestui cămătar supărător de rapace, nimeni nu-i prevăzuse prăbuşirea. Nu o prevăzuse nici f Tomasso Scarponi, cu oare făcuse în trecut atâtea afaceri straşnice. Şi acesta se lansase în câteva aventuri financiare, încheiate dezastruos.

Nu putea să uite expresia de animal încolţit, oglindită pe chipul lui Tomasso în cursul vizitei pe care acesta i-o făcuse recent la Viareggio. Bancherul îi declarase patetic că închiderea ghişeelor Băncii lui era iminentă şi că numai un împrumut de 200 de milioane de dolari l-ar putea readuce pe linia de plutire.

David ridicase din umeri cu sinceră. compătimire.

— Capitalurile grupului meu sunt angajate în momentul de faţă în operaţiuni de mare anvergură, care nu-mi îngăduie să imobilizez 200 de milioane. Îţi cunosc situaţia, Tomasso. Împrumutul pe care mi l-ai solicitat, n-ar face decât să întârzie finalul nefast. Dacă ai mai rezista câteva luni, s-ar schimba lucrurile…

Ar fi putut oare să-i spună că refuzul de a-i veni în ajutor, ascundea în realitate o reală-impotenţă financiară? Că nu avea la dispoziţie actualmente decât 100 de milioane de dolari bani lichizi, ascunşi în diverse Bănci din America de Sud? Că toţi aceştia erau destinaţi să-i asigure o existenţă precară după ce va fugi din Europa? – …

Scarponi încercase să-l înduplece, apăsând pe coarda sentimentală, jamintindu-l combinaţiile lor fructuoase de odinioară, invocând relaţiile lor de prietenie şi spiritul de solidaritate care ar trebui să dăinuie între ei.

De ce nu apelezi la sprijinul soacrei tale? opinează amfitrionul. Principesa de Montenuovo. Dispune de

capitaluri uriaşe.

Scarponi se întunecase la faţă:

Afacerile şi relaţiile de familie sunt noţiuni care se exclud, cel puţin în cazul meu. Principesa n-ar ridica un deget, dacă m-ar vedea zăcând în şanţ. S-ar bucura din tot sufletul, dacă aş fi pus după gratii. Nici nu s-ar gândi că falimentul meu i-ar dezonora familia. Scarponi schimbase apoi tonul: Să jur îţi închipui, David, că sîn un om terminat. Am la New York prieteni cu mare influenţă, dispuşi să mă ajute. Graţie lor voi zădărnici şi extrădarea pe care negreşit o vor cere tribunalele italieneşti. Dar toate astea vor necesita timp. În clipa de faţă numai dumneata, David, ai putea să-mi dai un respiro…

Regret, Tomasso! Nu pot face nimic! Absolut nimic!

Nicinti se ostenise să-l conducă până la uşă. Avea oroare de oamenii învinşi.

Şirul gândurilor lui negre, fu întrerupte de zbârnâitul telefonului. Patrick Wendover, vice preşedintele societăţii „International Pictures” îl chema de la Los Angeles, spre ia-i reîmprospăta memoria în legătură cu împrumutul făgăduit studiourilor pentru finanţarea filmului „Panică pe Via Veneto”.

— Ţin să vă informez, Mister Weidenfelid că dorinţa dumneavoastră a fost riguros îndeplinită. Miss Jill Winters a primit rolul principal în acest film „care, credem noi, va fi un mare succes.

Mr. Wendover, veţi primi banii cât de curând. Am fost foarte ocupat în ultima vreme. Spre ruşinea mea, vă mărturisesc, am uitat cu desăvârşire de „Panică pe Via Veneto”!

Miss Jill Winters a şi sosit la Roma. Filmările aú început luni!

Mr. Wendover, contaţi pe sprijinul meu! Complimente lui Mr. Harding!

David închise gânditor telefonul.

Ştia că promisiunea aceasta nu va fi niciodată

împlinită. Temporiza, pentru a nu da de bănuit executivilor de la „International Pictures” asupra solvabilităţii sale. Remarcase în timpul convorbirii tonul vag îngrijorat al lui Wendover. Citise oare şi el articolul din Financial World?

David îşi umplu un pahar cu whisky. Alcoolul sorbit în câteva înghiţituri îi încălzi plăcut stomacul, dar nu-i limpezi gândurile. Prinsese să facă speculaţii asupra senzaţiei pe care o va stârni în lume surprinzătoarea veste a prăbuşirii grupului „Transworld Investments” … Ji –”.

Îşi aprindea cu mişcări nervoase o ţigară de foi, când Isolda Lenger pătrunse în încăpere, legănându-şi voluptuos «şoldurile. Altă dată prezenţa ei tonică i-ar fi creat o stare de bună dispoziţie. Acum îl enerva., şi chipulei placid; îhi dezacord cu agitaţia lui). lăuntrică;, şi carnaţia-i aibă; ca brânză de vaci, şi glasul, cântat, cu accente dulcege. Se întrebă dacă prezenţa ci nu-l va stingheri în autoexilul pe care în curând” şi-l va impune. Fuga lui în Caraibe nu va îmbrăca, veşmintele unei călătorii de agrement. Va trebui să-şi asigure un incognito greu de păstrat în compania ei. Pe de altă parte, în nopţile fierbinţi de la tropice, vecinătatea corpului ei planturos, va constitui un derivativ bine venit.

Ca şi Tomasso Scarponi, va trebui să se lupte pentru a evita o extrădare. Nu se îndoia, că după trecerea furtunii, uitarea se va. aşterne asupra acestui trist episod. Atunci se va putea reface, punând temeliile unor fructuoase afaceri. Va folosi eventual câţiva oameni de paie pe care-i va manipula ca pe nişte păpuşi.

— Nu te ispiteşte să ieşim deseară, David? Aşvrea să dansăm! Când mă legăn în braţele tale sunt fericită! Am să-ţi fac o mărturisire, iubitule! De când sunt alături de tine, simt că trăiesc! Să nu te superi, dar câteodată mă gândesc la Iulius, cu un fel de afecţiune filială. Nu reuşesc să înţeleg cum de am putut trăi cu el atâta vreme! Ar exista o explicaţie. Nu ştiam ce înseamniubirea adevărată… Uneori mă întreb dacă şi tu mă iubeşti tot atât de mult pe cât te iubesc eu… Aş fi tare nefericită dacă ţi-aş

pierde dragostea, David! Tare nefericită!...

*

* * *

Lester Jones trăia într-o teroare perpetuă. Prezenţa ceculuI de o jumătate de milion de dolari în portofelul său constituia o sursă de griji multiple reale sau imaginare, des problemele aparente irezolvabile, de spaime care-i încleştau stomacul în ghiare nevăzute, transformându-i viaţa într-un coşmar. Păstra" în permanenţă asupra sa peticul de hârtie care reprezenta o avere, din nefericire, intangibilă. Se temea să-l lase la hotel... înnebunea la gândul că femeia de serviciu ar putea să i-l fure, ori clădirea să ia foc. Primejdiile imaginate de el, broderii pe tema violenţelor oglindite în presă, continuau să-l obsedeze şi când avea cecul asupra lui. N-ar fi fost imposibil să se fi pomenit cu gura unui pistol înfipt în şale, şi cu o voce şoptindu-i ameninţător la ureche: „Portofelul sau viaţa! Holdup-urile în plină zi, şi în mijlocul circulaţiei cele mai intense abundau. Ar fi putut deveni ţinta unor agresiuni şi în ascensor ori în metropolitan, în autobuz sau într-un restaurant. Exista Şi riscul de a-l pierde, aşa cum i se întâmplase şi ghinionistului beneficiar al ceculuI. Uneori avea senzaţia că este urmărit din umbră de inşi ou mutre patibulare şi pălării lăsate pe ochi, asemenea personajelor din filmele cu gangsteri.

— După interminabile conciliabule cu Edith, încheiate mai întotdeauna cu certuri înveninate, îşi prelungiseră şederea la New York, în speranţa că vor găsi o soluţie spre a intra în posesia jumătăţii de milion. De comun acord, ieşeau întotdeauna în oraş împreună, pentru ca în doi să poată rezista cu eficacitate sporită unor eventuale agresiuni. Edith accepta riscul de a-l lăsa singur, numai când apela la serviciile coaforului, căci părul ei aspru, rebel, avea nevoie să fie disciplinat 4 a intervale dese, pentru a arăta convenabil.

În timpul unei şedinţe la coafor – a treia de la sosirea la New York – Lester frământat de incertitudini îşi aştepta

nevasta plimbându-se. prin faţa atelierului, Când se izbi nas în nas de Joe Ne-ai un concetăţean din Silver Creek, evadat din urbea sa natală, prea restrânsă pentru ambiţiile-i nemăsurate, şi ajuns după multe peripeţii reporter la rubrica „câinilor striviţi de maşini”, a unui obscur ziar de seară. Lipindu-se de perete, spre a nu împiedica circulaţia pietonilor, care se avântau încoace şi încolo ea nişte turme de bizoni, începură să-şi povestească reciproc păţaniile din ziua în care drumurile lor în viaţă se despărţiseră. Joe admise că nu făcuse mare ispravă, deşi optimismul său robust îi alimenta aşteptările cu speranţe trandafirii.

— Tu nu pari mulţumit, Lester, îi vorbi cu solicitudine jurnalistul neplăcut impresionat de paloarea prietenului său, de privirile-i care căutau suspicioase în jur, de ticurile careaghau colţurile gurii. Eşti bolnav? Te supără Ediţii?

Lester se uită la el năuc, iar după o clipă de ezitare, porni Scişi verse sacul amărăciunilor, care-l împresurau de când intrase în posesia. ceculuí de o jumătate de milion Joe. Îl ascultă la început cu neîncredere, dar când Lester îi arătă pe furiş cecul, ferindu-se de ochii străinilor, nările începură să-i freamăte, inima să-i bată bare, creierul să intre într-o febrilă – activitate. Norocul îl ajutase probabil să cadă peste o afacere tenebroasă şi atât de importantă, încât dezvăluirea ei în paginile ziarului l-ar putea propulsa într-un timp record printre mogulii reportajului american. Închipuirea lui prinse să galopeze, zămislind cele mai extravagante ipoteze, presupunerea cea mai plauzibilă era legată de probabilitatea existenţei unui caz de mită, în care erau angrenate figuri proeminente din Statele Unite. Faptul că pierderea cecului nu fusese semnalată în gazete, alimenta bănuiala că interesaţii se fereau să-i dea publicitate.

Am o idee, Lester! izbucni cu înflăcărare Joe Neal, reintrat în pielea reporterului vânător de subiecte tari. Să publicăm câteva articole şoc „să mobilizăm opinia publică, să alertăm autorităţile federale de resort. Numele tău va

apărea cu litere mari pe prima pagină a marilor cotidiene.

Lester îi sugrumă tirada cu o replică dezarmantă:

— Edith şi cu mine vrem bani, nu o publicitate cu avantaje platonice.

„Catâr păcătos”, reflectă ziaristul înfuriat de rezistenţa neaşteptată. Era deprins să aibă de-a face cu indivizi fiare. pentru o fărâmă de reclamă în presă şi-ar fi pus şi sufletul la mezat. Cel mai potrivit lucru ar fi să se folosească de o stratagemă. Cu afecţiune trucată, îşi bătu prietenul pe umăr:

Lester, aduc un americănesc omagiu spiritului tău. practic. Nu te ispitesc succesele ieftine, satisfacţiile lipsite de conţinut… Mă ofer totuşi să te ajut în limita, po –, şibilităţilor mele, fortificate însă de prietenia sinceră pe care ţi-o port. Am să fac investigaţii, spre a da de urma beneficiarilor reali ai ceculuı, pentru a putea aprecia gradul de periculozitate la care te-ai expune, în eventualitatea că te-ai prezenta la Bancă spre a ridica jumă

*

tatea de milion. Dacă voi ajunge la concluzia că goţi acţiona fără să întâmpini neplăceri, îţi voi da semnalul verde.

Crezi că ai putea face realmente aşa ceva pentru mine? îl întrebă Lester măcinat de îndoieli.

De ce nu? Oricum este o formulă preferabilă incertitudinilor care te consumă”. Prin imobilismul tău îţi blochezi orice cale de ieşire. Ziaristul îşi zise că nu trebuie „să se arate prea dezinteresat, spre a nu trezi suspiciuni. Evident, dacă intervenţia mea te va ajuta să ieşi la liman, îmi vei face eventual un mic dar bănesc, care la ora actuală, mi-ar prinde foarte bine.

Lester n-ar fi fost ostil proiectului schiţat de Joe, dar avea încă îndoieli asupra obţinerii în final a unui succes, în concepţia sa, foarte problematic.

Şi cum ai să procedezi?

Îmi încredinţezi o copie xerox a ceculuı, întrurit am

mulţi prieteni prin marile. Bănci, voi începe cercetările… Te asigur că cel mai târziu în 48 de ore, dezvălui misterul…

Să mă consult şi cu Edith!

Joe făcu o schimă dezgustată.

Iartă-mă, uitasem că nevasta te duce de zgardă! Să lăsăm lucrurile să cadă baltă! Afectă o demnă ieşire din scenă: Am plecat, amice. Sunt un om ocupat. Nu am timp de fleacuri. Am vrut să te ajut fiindcă ţin la tine. Dar nu-ţi pot face cu sila binele… By, by, bătrâne!

Stai! îl apucă Lester de mână. Stai! îţi dau o copie xerox! Dar să nu mă bagi în cine ştie ce încurcătură…

Încurcătură mai mare decât cea în care te-ai băgat singur, nu există. În sfârşit să nu zici că te-am lăsat la ananghie! Ştiu în apropiere un aparat de luat copii. Haidem!

Intrară într-un drug-store, care punea la dispoziţia clienţilor şi un mic xerox. Operaţia dură. câteva secundeif

Te tratez cu o bere în cinstea asociaţiei noastre! a pofti Joe în vreme ce strecura în portofel copia cecului.

Îmi pare rău, mă aşteaptă Edith la coafor.

Foarte bine! Atunci cu altă ocazie. Dă-mi adresa hotelului tău şi numărul de telefon, ca să te pot anunţa de îndată ce am veşti!

Lester i le furniză, deşi înlăuptrul fiinţei sale era încă neîncrezător în eficienţa procedeului propus de Joe.

32 – Oameni în Rolls-Roycs

Nu avea însă altă soluţie. Se despărţiră strângându-şi cu bărbătească afecţiune mâinile. Reporterul. Îşi luă fericit zborul, convins că foarte curând va ieşi din anonimat.

Rămas singur, Lester se scărpină în cap. Abia acum realiza că uitase să ceară adresa lui Joe ori numele ziarului la care lucra, Oftă amărât. Se întrebă dacă nu era cazul să istorisească soţiei sale isprava pe care o făcuse. După o scurtă chibzuială, renunţă la această formulă. Târându-şi picioarele ca un bătrân, se îndreptă spre atelierul de coafură…

*

* * *

În vreme ce îşi lua breakfastul, iar o foarte drăguţă chamber maid îi prepara baia, Roy Montgomery îşi despuia corespondenţa zilnică, operaţie pe care o îndeplinea singur, în fiecare dimineaţă. Frunzărea scrisorile semnate de admiratorii şi admiratoarele din lumea întreagă, care îi solicitau fotografii cu autografe ori întâlniri amoroase, apoi le arunca într-un sac pe care un salariat al studiourilor „International Pictures" le îndruma la Serviciul de Propagandă din Los Angeles, unde erau cumulate cu puhoiul de scrisori sosite direct în Statele Unite pe numele lui Roy Montgomery. De acolo fotografiile cu autografele şi cu semnătura lui Roy plastografiate de către secretarele studioului, erau expediate cu promptitudine celor în cauză.

La corespondenţa de afaceri, actorul, care detesta să sicrie, răspundea telefonic.

Roy – avea oroare de servitori şi de secretari personali. Nu putea să uite trista experienţă a tatălui său Roger Montgomery. arhitect cu faimă în arhiconservatorul şi pudibondul Boston, dar un caracter slab, impresionabil, dezarmat în momentele de Criză. Incapabil să reziste unui şantaj pus la cale de către valetul său în complicitate cu una dintre secretarele-i particulare, îşi pusese capăt zilelor. Pe atunci Roy avea patru ani. Maică-sa nu-l dusese la înmormântare, ca să nu-l complexeze. Mai târziu la high school, Roy prinsese din zbor nişte vorbe ciudate despre tatăl său. Circula zvonul că arhitectul Montgomery ar fi fost adeptul amorului grec şi că ar fi întreţinut relaţii cu un grup de tineri cu reputaţie, dubioasă. Nedumerit, Roy căutase prin dicţionare explicaţia termenului „amorul grec", dar nu găsise nimic în legătură cu această enigmă…

Abia mai târziu – se afla pe atunci în primul an al colegiului de la Princcton – descoperise câteva tratate de psihopatie sexuală semnate de Krafftr Ebing, Havelock Ellis, Albert Moll şi Sigmund Freud. Studiindu-le, se documentase Nânsfrâşit asupra ceea ce se numea

eufemistic „amorul grec”. Angoasat, se întrebase dacă bizara lui înclinare către prieteniile masculine constituia o tară ereditară.

Legătura lui tulbure, cu Edmond Charlemont, colegul său de cameră, avea să rămână o taină cunoscută numai de ei. Ciudat era că nimic din caracterul ori înfăţişarea lor nu le trăda perversiunea. La colegiu, se numărau printre sportivi de frunte, iar cuceririle feminine ale amândurora erau fără număr. Roy găsise în „Cei doisprezece Caesari”; de Suettonius o frază revelatoare, „, Iulius Caesar, soţul tuturor femeilor şi soţia tuturor bărbaţilor”. Înţelesese atunci propria lui tragedie fără a au ea însă şi puterea de a se smulge din lanţurile ei…

Lectura corespondenţei, oricât de fastidioasă – socotea Roy – era preferabilă prezenţei în preajma Sa a unor secretari sau secretare particulare, paraziţi în dependenţa cărora ar fi ajuns fatalmente. Citise superficial vreo douăzeci de scrisori, toate serbede. Pe lângă fanaticii solicitatori de autografe, nimfomane îi ofereau dragostea, iar câţiva inşi dubioşi îi cerşeau bani. Un plic de un mauve pal. care mirosea vag a lavandă, îi atrase atenţia prin insolitul adresei:

Monsieur Roy Montgomery Roma Italia

Roy zâmbi flatat. Ajunse un personaj nu numai important dar şi extrem de cunoscut pe plan mondial, de vreme ce îi parvenise o misivă cu indicaţii atât de sumare. Desigur, încă un fan dornic să-l contacteze pe calea scrisului şi să-i declara admiraţia sa. Curios totuşi desfăcu plicul şi exhibă, o foaie împăturită în patru de asemenea mauve, pe care scria laconic;

Bună dimineaţa!

Alain Aubry Dandolo

Roy izbucni în râs. Rândurile aşternute pe hârtie cu nonşalanţă – iregularitatea; /neglijentă a trăsăturilor, spaţiile inégale. dintre cuvinte – caracterizau personajul. Întâlnirea cu Alain pe Champs Élysées şi păţaniile subsecvente îi reveniră, în minte. O experienţă agreabilă,

care merita a fi repetată. Roy îşi notase, într-un carnet numărul de telefon al tânărului francez. Lăsă deoparte corespondenţa; şi ceru prin centralista hotelului legătura cu Parisul; Cunoştea relaţiile încordate dintre Alain şi mătuşa lui, şi se întreba dacă va izbuti să-l obţină la telefon. Câteva zbârnâituri precedară glasul tânărului, care se auzi în receptor rostind cuvintele trenant, leneş.

AIlo?

Alain! Eu sunt, Roy! exclamă actorul încercând o bucurie nebănuit de intensă.

Bună dimineaţa, Roy! Am făcut pariu cu mine însumi că ai să mă chemi la telefon.

După cum vezi, l-ai câştigat. Mă temeam că am să dau peste mătuşa ta…

Vipera a plecat la piaţă. Dacă ar fi fost acasă, ţi-ar fi trântit telefonul în nas. Am potrivit însă astfel timpul încât să fiu singur când ai să mă chemi.”…

Vreau să-ţi mulţumesc pentru originala ta urare matinală. O.întrebare: ai bani la tine ca să-ţi plăteşti un bilet de avion până la Roma?

Eu am întotdeauna bani, Roy.

Arunci aleargă la aeroport şi îmbarcă-te în primul Boeing cu destinaţia Roma. Ai să mă găseşti la hotelul Excelsior, pe Via Veneto, unde te v, a aştepta o cameră rezervată la etajul nobil, aşa cum i se cuvine unui „principe” Dandolo. Ai să te poţi descurca la Roma? La nevoie, îţi ies în întâmpinare la aeroport!

Préa complicat! Ar trebui să ne coordonăm timpul, să ne batem capul căutând locul de întâlnire, să alergăm cu limba scoasă spre a nu fi în întârziere… Ai auzit de vreun pelerin care să se fi rătăcit prin Roma? Poate C; am să; nimeresc direct în Pincio… Am auzit că acolo è paradisul sodomiţilor… Nu-ţi face griji, Roy! Dibuiesc eu hotelul! De ce există pe lume taxiuri?

.”… Eşti incorigibil, Alain!

Sâuţ prea hârşit spre s-tei mai schimba felul de a fi, t
i

Facă-se voia ta! risc actorul, abandonând lupta.

Cred că înserarea ne va prinde împreună. Au revoir, Roy!

După ce încheie convorbirea într-o euforică stare de spirit, Montgomery se uită la ceas. Se făcuse ora 7, 20. La 8 trebuia să fie la filmare. Renunţă să-şi consume micul; dejun, aruncă scrisorile pe noptieră „iar după ce sări din pat, alergă în sala de baie. Fără să ţină seama de prezenţa; cameristei care orânduia flacoanele cu apă de toaletă pe poliţele de marmură ide deasupra celor două lavabouri, se dezbrăcă şi intră sub duş. Roy nu era un exhibiţionist, ci un amoral, ca şi ultrarafinaţii aristocraţi de ambe sexe ai secolului XVIII, care se dezgoleau în faţa servitorilor, nu pentru a-i şoca, ci pentru că îi considerau nişte simple mobile.

Camerista nu se scandalizâ de comportarea vedetei de film, îşi continuă aparent n. etulburată îndeletnicirile „trăgând din când îrv când cu coada ochiului spre magnificul corp atlet al actorului.

Personalul de serviciu al hotelului îl adora pentru că era familiar şi împrăştia bacşişurile cu generozitate princiară. Liberalităţile lui deşi uneori excesive îl costau totuşi mai puţin decât salariul unui servitor de casă mare.

Zece minute îi trebuiră ca să-şi termine duşul şi alte cincisprezece pentru a se bărbieri şi a îmbrăca un costum alb de sport. Ieşi ca un ciclon diii apartament, iar peste alte trei minute, la bordul Masseratti-ului său porni pe Via Veneto în sus spre grădina ffelatului Borghese, unde urima să se toame scenele unui somptuos garden party oferit de un personaj al filmului, miliardar grec, acelei lumi aurite definită prin expresia „Roma bene”. Rolul miliardarului fusese atribuit după multe târguieli lui Vernon Woodword, care spre uimirea şi încântarea regizorului Rudolph Zimmermann, revenise la o formă cu adevărat prodigioasă.

La 8 fără 10, Roy se înfăţişase la locul filmării, o peluză vastă cu iarbă verde-jad, înconjurată de copaci seculari şi înfrumuseţată de statui şi vase de marmură,

aleasă de Zimmermann pentru faimosul garden party.

Roy venea foarte exact la lucru, când se întâmpla să nu fie sub imperiul băuturii sau al drogurilor. Îşi reproşa tocmai că nu sosise mai devreme, spre a da răgaz maquilipur-ului şi costumierilor să-l pregătească pe îndelete pentru intrarea pe platou. Se aşteptase să-l găsească pe Zimmermann şi întregul personal artistic şi tehnic în plinăactivitate. Spre surprinderea lui, locul ales pentru filmare era gol, iar regizorul înconjurat de actori şi de câţiva tehnicieni, stătea posomorât deoparte, părând cufundat în gânduri. Însoţitorii lui păstrau aceeaşi tăcere funebră.

Ce „s-a întâmplat? întrebă intrigat Roy, apropiindu-se de grupul regizorului.

Zimmermann îl privi mohorât pe sub sprâncenele-i dese, apoi replică lugubru.

Am primit dispoziţie de la New York să suspend filmările. 1 – Nu se poate! exclamă Roy.

Mutrele dezolate ale actorilor şi tehnicienilor, pleoştiţi, ca la o înmormântare îl făcură să înţeleagă că regizorul nu glumea.

Ţi-au furnizat vreo explicaţie? întrebă nedumerit.

Zimmermann îşi puse mâinile la spate şi începu să se legene înainte şi înapoi, când pe vârfurile picioarelor, când pe călcâie, exteriorizându-şi enervarea.

Era nevoie de explicaţii? Ziarele vuiesc! Toată Roma urlă!… David Weildenfeld, marele Weidenfeld, titanul Weidenfeld care ne finanţa filmele s-a topit în aer ca un spiriduş, de îndată ce a aflat că F.B.I.-ul a lansat împotriva lui un mandat de urmărire. Se pare că a săvârşit fraude cifrsfte la câteva miliarde, în dauna Unor acţionari din Statele Unite, Anglia, Franţa, Italia şi nu mai ştiu ce alte ţări. Circulă zvonul că crahul lui va atrage prăbuşirea unui mare număr de Bănci, industrii şi societăţi comerciale… Se spune că Weidenfeld s-ar fi ascuns prin Caraibe…

Şi cu ce ne afectează asta pe noi? exclamă Roy. Nu ne mai finanţează Weidenfeld? Ei şi? Se vor găsi destui

amatori gata să ne acorde sprijinul în schimbul beneficiilor…

Zimmermann explodă:

Mă scoţi din cizme, Roy, cu naivitatea ta! Nu ştii nimic despre criza filmului? Despre concurenţa dârză, neloială pe care ne-o face de la o vreme societăţile multinaţionale? Parcă ai fi căzut din lună, Roy!

5 (02

Nu ne mai rămâne decât să ne facem bagatele şi să ne înapoiem la Los Angeles, rosti mohorât Vernon Woodword.

Avea ochii roşii şi mâinile îi tremurau. În preajma lui cu buzele strânse şi cu nările palpitânde, Jill Winters abia îşi stăpânea plânsul.

Ticăloşii! exclamă ea. Joacă în „bile existenţa, oamenilor!…

Am şi dat drumul figuranţilor, plătindu-le evident ziua întreagă, explică Zimmermann, Personalul permanent şi actorii vor primi indemnizaţii…

Iată-he pe drumuri! bolborosi consternat Daniel Carmino, un actor cu mutra lui George Raft tânăr, interpretul unui rol de „asasin pe contract”.

Trebuie să găsim o soluţie! stărui Montgomery. Am să vorbesc la telefon cu Baldwin, cu Wendover, cu…

Zimmermann îl întrerupse cu un gest:

Baldwin personal mi-a dat dispoziţia să întrerup filmările. Încă de la Los Angeles îmi ajunseseră la ureche zvonuri cum că Baldwin ar fi băgat până în gât în combinaţiile lui Weidenfeld. Că ar fi angajat nu numai banii lui, dar şi pe ai studiourilor… În sfârşit, amănunte nu cunosc. Dar acestea nu sunt esenţiale…

Montgomery îşi izbi de câteva ori pumnul drept în palma stingă, oglindind pe chipul său o aprigă luptă lăuntrică.

Rudi, repetă-mi textual vorbele lui Baldwin!

Crezi că sunt în stare? replică exasperat Zimmermann. Când am auzit că îmi cere să stopez lucru,

am crezut că îmi cade cerul în cap…

Ce ţi-a spus de bani?

Că „International Pictures” nu mai dispune de fonduri pentru a acoperi cheltuielile turnării lui „Panică pe Via Venei o”. Limpede?

Roy Montgomery se uită lung la interlocutorul său, la actori, la tehnicieni, la aparatura dispusă pe teren, la trailers-urile rezervate recuzitei, marehiorilor, costumierilor şi odihnei actorilor. Celulele lui cenuşii intrară febril în acţiune. Idecă care prindea să germineze, fusese semănată pe teren prielnic.

Îl luă pe Zimmermann de braţ şi îl trase deoparte.

Vreau să stăm de vorbă între patru ochi, Rudi!

Prefer să nu fim auziţi de oamenii noştri, fiindcă fo-jrl muia la care m-am gândit, ar putea. să nu dea roade. Ari fi trist: pentru ei să le sădim în suflet speranţe deşartei şi acum ascultă-mă cu atenţie! Dacă ţi-aş găsi un peri sonăj dispus să ne finanţeze, ai fi amator să reiei filma-ţi râle? J

— Nu cred că „International Pictures” ar accepta să renunţe la drepturile pe care le deţine asupra „Panicii pe Via Veneto”!

— Presupunând că ar accepta un modus vivendi…1 – Reiau imediat filmările! Am însă un contract, cu studiourile noastre. N-ar fi exclus să se împotrivească… – Rudi, eu sunt personajul în chestiune. Mă ofer să finanţez „Panică pe Via Veneto”. Îl chem imediat la telefon pe Baldwin. Sunt convins că voi obţine acordul lui de principiu. Dacă e strâns cu uşa, va accepta propunerea mea, chiar dacă, de formă, va ridiica la început oíbie-i eţii… Rudi, astăzi dâle liber la oameni! Mâine de dimineaţă să se prezinte cu toţii pe platoul de filmare de l-ai „Cineicitta”, pentru a. li se face comunicări! Între timpi voi lua legătura cu Baldwin!

*

În aceeaşi zi la 5 şi 15 – ora New York-ului – Michael Baldwin, chairman şi prezident al societăţii „International Pictures”, chemă la telefon, de la sediul său din Fifth Avenue, pe producătorul general Salomon Frankfurter,

aflat în acel moment în cabinetul Său de lucru din Los Angeles.

Sol, am o veste pentru dumneata. Acum o. jumătate de oră, comitetul directorilor a acceptat în principiu oferta lui Roy Montgomery de a prelua integral drepturile noastre asupra filmelor „Panică pe Via Veneto” şi „Peregrinările lui Ulysse”. În clipa de faţă contabilii noştri stabilesc suma pe care urmează să i-o cerem. Totalul s-ar ridica, – după estimări aproximative – ţinânc seama şi de cheltuielile făcute până în prezent de studiourile noastre – la circa zece milioane de dolari

Salomon Frankfurter, îşi crispă mina pe tăblia biroului său vast cât un catafalc.

Mare greşeală Michael! Revocaţi acordul!” Panică pe Via Veneto” şi „Peregrinările lui Ulysee” vor aduce beneficii imense. Ştii bine că adulmec de la distanţă succesele.

Îmi pare rău, Sol, dar nu mai putem da înapoi. Suntem într-o situaţie financiară disperată. Canalia de Weidenfeld ne-a lăsat în pană. Cu milioanele lui Roy vom acoperi cheltuielile curente ale celorlalte filme intrate deja în producţie.

Apelaţi la Bănci, Michael!

Să fim realişti, S-M! Nicio Bancă nu ne va acorda împrumuturi înainte de a face investigaţii asupra rentabilităţii studiourilor noastre. Dacă îşi vor arunca privirile asupra încasărilor noastre pe ultimul trimestru, ne vor întoarce imediat spatele.

În lunile de vară lumea nu merge: a cinema, Mi. chaell [

Nu te îmbăia cu apă le flori, Sol! în stadiul actual, suntem legaţi de mâini: şi de picioare. Oferta lui Roy este providenţială. Sunt gaia să vând drepturile noastre asupra a două filme, ca să le salvez pe celelalte zece.

Stărui să prefer o colaborare cu o mare Bancă, Michael) Un suport finar. cior solid…

Care va atrage după sine o tutelă şi. mai solidă!

înlănţur preşedintele.

— Sol, îţi dau un sfat prietenesc! Lasă pe seama noalstră problemele firui. ntiaré, iar tu ocupă-te de cele artistice! în acest chip n-ai a-ţi creezi animozităţi printre acei directori care-ţi reproşează deja tendinţele dictatoriale... Ah, să nu uit! Roy Montgomery a cerut să-i trimitem un extras de cont ai drepturilor sale băneşti, nerídicate încă, şi care vor compensa parţial suma pe care urmează să ne-o achite în cadrul transferării de drepturi asupra celor două producţii solicitate de el... Hello! Hello! Mă auzi, Sol?

Salomon Franfurte r fu săgetat de o cumplită emoţie. O ghiarăi. Se înfipse în coşul pieptului, sufocându-l. Sosise în sfârşit temutul ceas al socotelilor. Sutele de mii de dolari pierduţi la poker, pe care şi-i procurase vârându-şi până la coate mâinile în banii lui Montgomery, trebuiau restituiţi, mai înainte de a se afla că el, Salomon, îi delapidase.

Glasul preşedintelui răsună insistent în receptor:

Hello! S-a întrerupt legătura?

Producătorul general, răspunse anevoie, smulgându-şi parcă vorbele:

— Te ascúlti Michael! Voi întocmi extrasul de cont!

*

* * *

Monsieur Linzer, sunt sigur că vom cădea la învoială. Aveţi în faţa dumneavoastră un om serios, capabil să-şi ţină gura când este vorba să-şi apere prietenii, dar şi să strige cât şapte dacă socoteşte că interesele lui sunt lezate.

Bern ard Linzer se uita ou oroare ca la un şarpe, la insul îmbrăcat sobru în costum negru, cu dungi subţiri, albastre, la cămaşa lui de mătase albă, la cravata scumpă, la ochii mici, şireţi, la nasul ascuţit ca o peniţă, la părul orânduit cu cărare la mijloc, la mustaţa subţire, scrisă cu creionul deasupra gurii eu buze de asemenea subţiri ca nişte aţe. Stăteau la o masă miică instalată pe trotuar în

faţa unui bistro de mâna a doua. La mesele din jur se aflau puţini clienţi. Din fericire, aceştia nu puteau auzi vorbele abia susurate ale individului în negru, căci circulaţia, densă a autovehiculelor îl acoperea cu zgomotul ei intermitent.

— Ca să vă convingeţi că spun adevărul, şi numai adevărul, am să furnizez Monsieur Linzer, câteva Informaţii, extrem de interesante, care se coroborează cu împrejurări perfect cunoscute de dumneavoastră…

Până şi glasul individului, domol, insinuant, avea un timbru ciudat ce amintea şuierul unui şarpe.

În seara când Monsieur Quentin II a intrat cu chei potrivite în galeria de tablouri, patronul meu, Monsieur le marquis de Saint Fargeau se afla internat într-un sanatoriu, datorită unor tulburări de circulaţie sanguină. Vă închipuiţi, acolo nu avea nevoie de serviciile valetului său personal, aşa că mă bucuram de o binevenită vacanţă. Trebuie să ştiţi că sunt în mansarda vilei patronului meu. Devotat intereselor. stăpânului meu am urmărit plin de curiozitate şi mâhnire totodată fapta necugetată a nepotului său cu atât mai mult cu cât ştiam că numai Monsieur le marquis iare cheile galeriei. Vă mărturisesc, Monsieur Linzer, că numai întâmplarea m-a pus pe urmele acestei afaceri. hai să-i spunem pe nume – necurate. Eram la mine acasă, fiindcă în ajun fusesem la o petrecere, şi în ciuda cumpătării mele, cu care mă mândresc, băusem un pahar mai mult alegându-mă cu o durere de cap sâcâitoare. Nu” mi-a fost greu să-l urmăresc în ascuns pe Monsieur Quentin II, care a scos din galerie un mare număr de tablouri şi le-a încărcat într-o autofurgonetă din garajele noastre. La volan se afla un, şofer care habar n-avea de dedesubturile acestor treburi. La nevoie îmi poate confirma declaraţiile, căci se află încă în serviciul stăpânului meu. Tot pe furiş, m-am instalat la volan «! modestului meu Renault 5 şi m-am luat după furgoneta care s-a oprit în faţa galeriilor dumneavoastră din Faubourg Saint Honoré, unde tablourile au fost

descărcate.

Linzer încercă să pareze lovitura cu o ripostă rostită cu nepăsare:

— Era vorba de repararea Unor pânze vechi: deteriorate parţial datorită unor condiţii de conservare neprielnice.

Valetul zâmbi placid:

Explicaţiile acestea n-aveţi decât să le daţi judecătorului de instrucţie. Mă îndoiesc însă, Monsieur Linzer, că are să accepte versiunea dumneavoastră.

Neguţătorul de tablouri avea senzaţia că interlocutorul său îi răsucea un cuţit în rană. Îşi dădea seama că propriile sale argumente erau ridicolecă niciun magistrat cu experienţă, mici un poliţist, niciun expert, nu le-ar fi dat crezare. Trebuia să cedeze şantajului, cu pagube cât mai mici, deşi nu-şi făcea iluzii în ceea ce priveşte saţietatea valetului.

Faptele. aşa cum: sunt prezentate de dumneata, Monsieur… Monsieur…

Lecoq, pentru a vă servi. Pierre Lecoq. Prietenii îmi spun pur şi simplu, Pierre.

Bernard ignoră invitaţia voalată.

Monsieur Lecoq circumstanţele menţionate, în interpretarea dumitale, ar putea pleda – la o examinare superficială – împotriva mea. Fiindcă nu vreau să planeze totuşi asupra persoanei mele umbra vreunei bănuieli am să încerc să pun surdină acestei controversate chestiuni. Cât socoteşti că valorează tăcerea dumitale Monsieur Lecoq?

Valetul surâse onctuos ca un prelat:

Cinci milioane de franci, Monsieur Linzer. Nicio centimă mai p. puţin!

Neguţătorul de tablouri tresări ca şi când l-ar fi ciupit o viespe.

— Absurd!

Valetul dădu să se ridice de pe scaun.

În cazul ăsta îmi permiteţi să mă retrag. Primul meu drum va fi la palatul de justiţie.

Bernard îl opri, apucându-l de braţ.

Stai! După o pauză adăugă: Nu am carnetul de cecuri asupra mea…

Prefer suma în bani lichizi, Monsieur Linzer. Bancnote de diferite valori, pe cât posibil, uzate.

Nu po, t să procur o sumă atât de mare, cât ai bate din palme. Îmi trebuie timp…

Glasul valetului răsună de data aceasta dur, tăios:

— Mâine la aceeaşi oră vă aştept cu banii aici! încap într-o valiză.

Ce dovadă am că mai târziu n-ai să încerci să-mi smulgi iarăşi bani? îl întrebă Bernard podidit de transpiraţie. – t

V-am cerut o sumă care să mă satisfacă deplin. Trebuie să aveţi încredere în cuvântul meu Monsieur Linzer. Trebuie!

Bernard se ridică de la masă, străduindu-se să-şi păstreze un aparent calm, o poză demnă, plină de superioritate.

— Mâine vei avea banii, Monsieur Lecoq. Voi fi exact la rendezrvous.

Două ore mai târziu, Bernard Linzer plecă la Nice pe calea aerului. Deşi îl înspăimântau avioanele, renunţase la o călătorie cu automobilul deoarece socotise necesară o neîntârziată convorbire cu Antoine Bertini.

Sosi. la vila acestuia pe înserat, cu un Renault 30- închiriat la aeroportul din Nice. Dar aici fu informat de către un personaj cu mutră scofâleită de boxer, care asigura paza la poartă, că Monsieur Bertini plecase încă din ajun la Marseille, chemat de treburi urgente.

Tremurând de enervare, Bernard se instală la volan şi porni iarăşi la drum. Îşi blestema neghiobia. Fusese” atât de derutat de convorbirea cu Pierre Lecoq, încât uitase că Antoine îl informase în cursul ultimei lor întrevederi că va pleca la Marseille. Lui Bernard nu-i plăcea să conducă automobilul noaptea, când îl orbeau farurile autovehiculelor. Îi lipsea compania „îngeraşilor” şi

a motanului. Îi lăsase la Paris, fiindcă nu-şi aveau rostul în această expediţie, de care depindea întreaga sa existenţă.

Ieşi în autostradă şi după o oră şi jumătate străbătu Cei 200 de kilometri care-l despărţeau de Marseille. Antoine îşi construise o vilă magnifică pe mediteraneana Corniche John Fitzgerald Kennedy. Bernard llttiţi o mare uşurare când îl găsi acasă. Antoine îşi încheiase cina şi degusta Un păhărel de Florio pe terasa piei. Apariţia prietenului său, congestionat, răsuflând urm, apoplectic, cu o expresie de animal hăituit în ochii IVbrili, îl surprinse. Îi întinse condescendent mâna. Glumi:

Arăţi ca o stafie, Bernard? Ai văzut lupul cel rău?

Neguţătorul de tablouri îi istorisi pe scurt discuţia cu Pierre Lecoq. Încheie lugubru:

Ce e de făcut, Tonio? Dacă nu-i închidem gura, Intrăm într-un mare bucluc!

Liniştеşte-te, Bernard! Asupra ta veghează Tsnio Bertini! Atâta vremg Cât are să trăiască prietenul tău, nimeni n-are să te deranjeze!

Vorbea calm, cu ton protector, uşor persiflant. Nu-i plăceau panicarzii. Bernard nu mai era stăpân pe nervii Mii, în clipele de criză asemenea aliaţi aduc mai mult neajunsuri deai-l avantaje. Dacă Bernard complicele său. Intra în vrilă, îl afecta şi pe el, Tonio. Trebuia» să-l «porc. O concluzie logică, şi cu forţă de axiomă.

Ceru amicului său câteva date necesare oamenilor lui, pentru a-l găsi şi identifica pe Lecoq., apoi îl pofti Mii şi petrealcă seara într-un bar cu muzică bună, femei frumoase şi un program de strip tease, remediu suveran pentru reechilibrarea-i nervoasă.

*

* * *

În seara următoare, potrivit unui plan perfect pus Ui punct un motociclist opri ca clin întâmplare în faţa III hlcoului în care Pierre Lecoq stătea la una din mesele ui incluite pe trotuar, şi în aşteptarea lui Bernard Linzer consuma un Pernod, Fără să se grăbească, motocicli. «tul

scoase din hamul dinăuntrul buzunarului său de piele un pistol parabelum. În prezenţa spectatorilor înspăimântaţi, descărca nouă gloanţe în valetul marchiziilui de Saint Fargeau, apoi profitând de panica generală, încălecă pe motocicletă şi ţâşni din loc într-un asurzitor zgomot de petarde. Tot ca din întâmplare, două limuzine, una albastră şi alta albă îi acoperiră fuga. Operată. cu măiestrie prin puzderia de autovehicule care se scurgeau pe stradă.

A doua zi la micul dejun, Bernard Linzer – reîntors la Paris încă din ajun – citi în presa de dimineaţă relatarea morţii violente a lui Pierre Lecoq. „Răfuială în lumea interlopă?", glăsuiau titlurile scrise cu litere mari.

Bernard se întinse cu voluptate, şi plin de voie bună îşi muie fragedul croissant în cafeaua cu lapte. Privirile-i întârziară câteva clipe cu deliciu asupra unui tablou de Van Gogh >un peisaj provensal în ulei, provenit din; Colecţia marchizului de Saint-Fargeauaninat deasuprë. comodei Louifo XV semnată de Oeben, pe care erau orânduite felurite obiecte de toaletă.

Aduse mintal un recunoscător omagiu lui Tonio Bertini, care se pricepuse să lichideze expeditiv afacerea Lecoq. Pentru a sărbători acest succes remarcabil va face o excursie în Caraibe, însoţit de îngeraşi şi de motan. Exoticele"-peisaje îi vor spăla creierul de gândurile-i urâte. După două, sau trei săptămâni de hoinăreală, se va înapoia la Paris şi îşi va relua activitatea nu numai pasionată dar şi profitabilă.

Telefonul de pe noptieră zbârnâi:

Bernard Linzer la aparat! Gine întreabă? rosti cu bunăvoinţă după ce ridică receptorul.

Auzi un glas feminin, suav:

Monsieur Linzer, scuzaţi-mă că vă deranjez la o oră atât de matinală. Am citit în jurnale vestea uciderii lui Pierre Lecoq. Şi-a meritat soarta. Şantajist ordinar, a smuls lui Quentin I în repetate rânduri importante sume de bani. Îl avea la mână fiindcă dispunea de probe zdrobitoare împotriva lui. Ştia că dumneavoastră în complicitate cu

Quentin II, aţi înlocuit cu copii tablourile originale din colecţia bunicului său... >

Bernard avu brusc senzaţia că tot sângele i se scurge din creier aducându-l în pragul leşinului1. Îşi duse la piept mâna încleştată spasmodic, încercând să se elibereze paică de povara care-l strivea.

Cunosc întreaga poveste, Monsieur Linzer, fiindcă am fost mulţi ani prietena lui Quentin II, care nu avea secrete pentru mine. Aş putea spune că a murit în braţele mele. Am hotărât să apelez la dumneavoastră fiindcă aţi fost singurul lui prieten. În timpul vieţii îmi asigura o întreţinere confortabilă. Acum după moartea lui, am rămas singură, lipsită de orice suport moral şi material. Mi-am spus că sunteţi unicul om care mă poate ajuta. O pensie viageră sau o sumă globală mi-ar acoperi cu prisosinţă nevoile. Sunt înţelegătoare aşa că îi vom stabili cuantumul de comun acord eu atât mai mult cu, cât vă cunosc generozitatea. Pentru că ştiu cât de mult ţineaţi la Quentin II, vă pot furniza şi copii ale casetelor înregistrate cu vocea lui, evident, fără să-l fi prevenit, ca să le păstrez spontaneitatea. V-ar reconforta sufleteşte să-l auziţi vorbind despre dumneavoastră. Casetele originale se află în posesia unui notar. Dacă mi s-ar întâmpla vreun accident – ca lui Lecoq de pildă – casetele ar fi imediat predate poliţiei. Nu ştiu de ce că spun toate (acestea, dragul meu Monsieur Linzer. M-a încurajat poate reputaţia dărnicia dumneavoastră. Ştiu că faţă de veniturile uriaşe de care dispuneţi, un mic sacrificiu bănesc nu ar fi de natură să jeneze. Numele meu este Yvette Langlais. Nu aţi avut ocazia să mă cunoaşteţi, fiindcă Quentin II era foarte gelos şi nu mă prezenta prietenilor săi...

Bernard nu acordă niciun credit pretinsei gelozii a tânărului Saint-Fargeau. Desigur că femeia aceasta eră o prostituată de lux, căruia Quentin II i se destăinuise în momentele de abandon, iar ea îi înregistrase pe ascuns vocea – aşa cum proceda desigur şi cu alţi clienţi – cu intenţia de a se folosi de casete când va socoti oportun.

Dar nu acesta era esenţialul. Yvette Langlais era mai periculoasă, mai rapace decât valetul marchizului. Va trebui să apeleze iarăşi la Bertini. Tonio va găsi un mijloc convenabil, pentru a înlătura şi acest obstacol…

Aş dori să ne întâlnim cât mai grabnic, spre a stabili împreună condiţiile înţelegerii noastre, continuă Yvette cu falsă cordialitate.

Bernard se scutură dezgustat, ca şi când i s-ar fi sugerat să stea cu un crocodil în aceeaşi cuşcă.

Mademoiselle, v-ar conveni să ne vedem mâine seară? propuse Bernard. La un bar sau la un restaurant. Vă las la dispoziţie alegerea.

Prefer la mine acasă, Monsieur Linzer: 56 Rue de Lille. Mâine seară la opt v-ar conveni?

Perfect! Am să fiu punctual, Mademoiselle!

Sfârşitul convorbirii îl lăsă într-o stare de agitaţie incontrolabilă. Formă imediat numărul de telefon din Marseille, al lui Antoine Bertini. Prudent, îi relată pe scurt şi în termeni voalaţi discuţia purtată cu Yvette Lang lais. În glasul interlocutorului său, care-l anunţă că în cursul aceleaşi zile va sosi cu avionul la Paris, Bernard desluşi o iritare rareori manifestată. Îi ieşi în întâmpinare la aeroport. Bertini avea priviri întunecate, gesturi bruşte şi vorbirea scurtă, tăioasă.

— Dacă aş fi ştiut că prietenul tău, Quentin-II, are gură spartă, aş fi lăsat afacerea să cadă… Va trebui s-o lichidez şi pe dama asta!

Bernard îşi împreună mâinile, ca pentru rugă:

Sunt îngrijorat, Tonio! Lichidarea lui Lecoq ar putea eventual să nu fie misă în legătură cu substituirea tablourilor lui Saint Fargeau. Asasinarea curvei lui Quentin II, survenită la un interval atât de scurt, va trezi în mod sigur bănuieli.

— Nu fi idiot, Bernard! Mă doare în fund că trezesc bănuieli! Simplele bănuieli nu au dus pe nimeni la puşcărie. De probe certe mă tem. Iar suprimarea individei va suprima şi probele.

Cum rămâne cu casetele încredinţate notarului?

Vom găsi şi pentru asta un remediu. Las, pe mine! În viaţă am avut de-a face cu destui şantajişti, Dacă m-aş fi purtat ou mănuşi, le-aş fi căzut de mult victimă. De vreme ce am luat eu în înă rezolvarea afacerii poţi să te culci liniştit! Cu mine nu s-a jucat nimeni până acum! Tu dă-mi adresa damei! Cu asta misiunea ta s-a încheiat!...

*

* * *

Ronald Chandler stătea prăvălit asupra biroului său sprijinindu-se în coate şi ţinându-şi capul în mâini. Veştile rele porniseră să cadă grindină. Bancruta fraudu

1 iasă a lui., Weidenfeld, declarată – tocmai acum, în preajma adunării generale anuale a acţionarilor lui „Bank of America and South Asia", avea să-i dea lovitura de graţie. Duşmanii lui vor profita de ocazie spre a-l discredita, fiindcă el aprobase personal ultimul împrumut de 200 milioane de dolari acordat lui „Transworld investiments". Dacă adăuga la această teribilă complicaţie şi criza deschisă de oferta de merger a lui Sabahattin Ilumaidah, aflat în plină, desfăşurare, perspectivele erau mai mult decât sumbre.

Uşa se deschise şi Beatrice îşi făcu discret intrarea. Lucra de mulţi ani cu Ronald Chandler, aşa că ajunsese să-l cunoască mai bine decât se cunoştea el însuşi. Când îl văzu stând abătut la birou, încercă o strângere de inimă. Ajunsese să-l simpatizeze pe omul acesta, Jovial, de o familiaritate, aristocratică. Nu numai Beatrice, dar maitoţi. colaboratorii lui apropiaţi, aveau impresia că fac parte dintr-o largă şi unită familie, condusă paternali st de Ron Chandler. Chiar dacă inteligenţa lui nu era din cele mai strălucite, suplinea această deficienţă printr-un bun simţ remarcabil, care-l ferea de greşeli grosolane, dar mai ales prin spiritul de camaraderie şi tactul folosit în relaţiile cu executivii Băncii. Mai toţi erau experţi în domeniile lor, iar el le dădea mână liberă, convins că se putea întemeia pe priceperea şi devotamentul lor. Încrederea lui în

sinceritatea, în corectitudinea oamenilor era atât de mare, încât nu era în stare să le analizeze lucid, şi trăsăturile de caracter negative. Refuza pur şi simplu să creadă că în lume existau oameni prin definiţie răi. Violenţele, fraudele, crimele relatate cu excesivă complezenţă prin ziare, se datorau, în concepţia lui, condiţiilor sociale inegale din lumea capitalistă, care nu îngăduiau tuturor membrilor ei să se dezvolte armonios, potrivit aptitudinilor şi calităţilor respective.

— Mr. President, directorii s-au adunat în sala de consiliu şi vă aşteaptă…

În visurile ei imposibile, dar atât de captivante, se imagina mergând la braţul lui, sărutându-se cu el, purtându-i eventual numele", îngrijindu-l – cu dragoste şi devotament.

Cuvintele ei aproape şoptite, nu-l treziră din starea lui de profundă demoralizare. Secretara le repetă cu

33 – Oameni în Rolls-Royce glas ceva măi tare, dar încă sub nivelul normal. Chandler tresări, şi o privi năuc, de parcă atunci s-ar fi smuls dintr-un-soxnn adânc.

Sunteţi aşteptat în sala de şedinţe, Mr. President.

Chandler îşi trecu mâna peste faţa-i palidă.

Mulţumesc, Beatrice…

Se ridică de la masa de lucru, şi păşi spre uşă, trist, descurajat, funebru, asemenea unui acuzat escortat de gardieni, spre tribunal, unde judecătorii în baza probelor zdrobitoare existente, îl vor condamna la o grea pedeapsă privativă de libertate.

— Înainte de a pătrunde în sala de şedinţe, se îndreptă de spinare, îşi umflă pieptul şi îşi aşternu pe chip o expresie calmă, hotărâtă, de şef suprem, încrezător în propriile lui forţe, dur, neînduplecat, capabil să înfrunte cu succes cele mai acute crize.

În încăperea vastă, cu pereţi de sticlă orientaţi spre zgârie-norii din down town, directorii – patruzeci la număr – împărţiţi în grupuri după simpatii, interese şi clanuri, discutau cu voce joasă şi fumau cu atâta patimă, încât

instalaţia de climatizare abia reuşea să împrospăteze aerul. Chandler schimbă saluturi şi strângeri de mâini cu reprezentanţii marilor corporaţii şi Bănci din Wall Street, cooptaţi în comitetul directorilor „B.A.S.A.”, apoi se aşeză în capul mesei lungi din acelaşi lemn de teck ca şi. lambriurile înalte. Câteva tablouri de Picasso, de Dalí şi de Miro, aninate simetric pe pereţi, erau încadrate de Torcheres din bronz aurit, cu globurile electrice aprinse, deşi soarele nu prinsese încă să asfinţească.

— În încăperea asta nu se face economie de energie! rosti în glumă Everard Hutton, vicepreşedinte al Băncii Sunderland Beuaclair; încercând să învioreze chipurile sumibre ale membrilor comitetului.

Vexat, fiindcă humorul remarcei lui trecuse neobservat, îşi vârî nasul în dosarul cu probleme curente, care urmau să fie rezolvate.

Ronald Chandler aruncă o privire personajelor din jur. Întâlni chipuri fie ostile, fie derutate, fie pline de consternare, – dar niciunul binevoitor. Observă lipsa lui Joseph Beaton, vicepreşedinte al Băncii „Northampton Ltd”, care-i sprijinea întotdeauna iniţiativele cu o tenacitate redutabilă pentru adversari. Acum ar fi avut mare nevoie de prezenţa lui, căci lupii nu vor întârzia să dea năvală spre a-l hărtăni aşa cum îşi doreau de multă vreme, fără: să fi găsit însă prilejul aşteptat cu aviditate.

Gentleman, declar şedinţa deschisă! rosti cu solemnitate Chandler. – „ -

Aştepta dezlănţuirea atacurilor. Acestea nu întârziară să se materializeze, >

Randolpli Scott, chairman al Grupului”. Crainborne”, care „în ultimii ani dobândise un leading role în domeniul informaticii, ceru cuvântul.

— Înainte de a trece la primul punct, al ordinii de zi, doresc, să pun o întrebare preşedintelui acestui comitet, în legătură cu o foarte tulburătoare chestiune. Analizând documentele – supuse nouă spre aprobare, am constatat o anomalie care sper să fie doar consecinţa, unor greşeli de

date în scripte. Am să fiu mai precis. În legătură cu recenta prăbuşire a Grupului „Transworld Investments”, rog pe Mr. Chandler să-mi răspundă dacă este adevărat că a aprobat personal un împrumut de 200 de milioane de dolari domnului David Weidenfeld, conducătorul acestui grup, mai înainte de a fi consultat organul îndrituit să-şi dea avizul, în speţă „The Bank’s money policy commitee”, singurul în drept să decidă asupra împrumuturilor superioare nivelului de 10 milioane dolari?

Ronald prevăzuse că Scott se va alinia celor hotărâţi să-l lapideze. Bizar era faptul că într-o vreme fuseseră buni prieteni. Apoi Scott se însurase cu Marjorie, o actriţă de mâna a doua, foarte frumoasă însă, cu care Ronald întreţinuse câţiva ani strânse relaţii sentimentale. Marjorie sperase să devină doamna Chandler. Dar când el îi înşelase aşteptările, însurându-se cu actuala Mrs, Chandler, dragostea ei pentru Ronald se transformase în ură. După ce legătura. or se rupsese, Marjorie îl cunoscuse pe Randolph Scott. 11 captivase cu uşurinţă, reuşind pâr. à la urmă să-i impună o. căsătorie care avea să-i acorde un statut privilegiat în high-life-ul american. Din clipa aceea relaţiile dintre cei doi prieteni se deterioraseră brusc. Marjorie izbutise să facă din actualul soţ un duşman ireductibil al fostului ei amant.

Mr. Scott, dacă aţi fi cercetat cu atenţie procesele

BIS

verbale ale comitetului, aţi fi găsit acordul său în chestiunea împrumutului dat lui David Weidenfeld.

Ochii mici ai lui Scott sticliră. Semăna în clipa aceea cu un şobolan prins în fascicolele de lumină ale unor faruri de automobil.

— (Ţin să vă atrag ateţia Mr. Chandiler, că încuviinţarea comitetului a fost ulterioară aprobării împrumutului acordat de dumneavoastră lui Weidenfeld. Trebuie să recunoaşteţi că aţi săvârşit o iregularitate. Nu – cred că Securities and Exchunge Commission va accepta acest procedeu.

I Ameninţarea lui Scott era abia voalată. Jubila vizibil, fiindcă îl prinsese la strâmtoare pe fostul său prieten., Chandler ar fi pus rămăşag să scott însuşi va cere deschiderea unei anchete de către F.B.l. Membrii comitetului prezenţi la această şedinţă urmăreau cu încordare pfgnsiva lui Scott, care tindea să ducă la compromiterea lui Chandler.

Harold Preston, în calitatea lui veeepreşedinte al „B.A.S.A”. Încerca un anticipat fior de triumf. Înlăturarea lui Chandler de la conducerea Băncii i-ar fi consolidat propria poziţie. Avea în comitet câţiva partizani favorabili instalării lui în locul actualului preşedinte, care-i irita cu diletantismul său de fils à papa instalat la levierele de comandă ale Băncii, numai fiindcă era descendentul puternicului clan Chandler.

— Rog să fie înscrise în procesul verbal al şedinţei atât intervenţia mea cât şi replica preşedintelui acestui I comitet! ceru în mod expres Randolph Scott, manifestându-şi deschis opţiunea sa pentru luarea unor măsuri aspre împotriva lui Chandler.

Atacul lui insuflă curaj şi altor membri ai comitetului, oare până la areastă şedinţă n-ar fi cutezat să se solidarizeze cu Scott. Nici „unul dintre executivii Băncii nu-şi ridică glasul în apărarea preşedintelui lor.

Ronald avea senzaţia că este, aruncat pradă fiarelor. Fu ispitit să-şi prezinte pe loc demisia, dar un rest de mândrie îl făcu. să prefere, drumul rezistenţei. Refuza să dea satisfacţie duşmanilor. Chiar dacă va fi să-l strivească tăvălugul, nu va ceda fără luptă.

Se trecu apoi la dezbaterea punctului 1 al ordinii de zi. Aprobarea de către comitet a împrumuturilor încuviinţate în principiu de celelalte Organe competente ale Băncii.

Harold Preston se mărgini să se ralieze docil opiniilor majoritare. De la o vreme acorda un interes tot mai scăzut rezolvării problemelor curente ale Băncii. Preocupările lui profesionale erau estompate de copleşitoarele griji

provocate de comportamentul absurd al feciorilor săi. Fiul său cel mare, pariurile lui hipice, îl frământau totuşi mai puţin decât procesul lui prâslea care avea să se deschidă în curând. Debarcarea lui Chandler îi reţinea atenţia şi în măsura în care luându-i locul, i s-ar fi ameliorat condiţiile de viaţă prin sporirea substanţială a salariului. Îl munceau însă gândurile generate de integrarea sa forţată în sfera intereselor lui Sabahattin Humaidah. Barry Shannon, pe care nu îndrăznise să-l informeze de pierderea ceculuі de 500.000 de dolari, nu ezitase să-i pună la dispoziţie noi sume, când el, Harold, i le ceruse presat de stringentele-i nevoi. De când se înhămase la carul bancherului arab, îi furniza cu regularitate informaţiile care-i erau necesare pentru acoperirea lui „Bank of America and South Asia”. Ştia că evolua pe muchie de cuţit. Vinderea secretelor „B.A.S.A.”, dacă ar fi prins, ar putea să-l coste foarte scump. Dar se angajase atât de adânc în această operaţie, încât nu-i mai era posibil să dea înapoi, chiar dacă scrupule tardive l-ar fi îndemnat să o facă. Avea o singură consolare. La capătul drumului pe care se angajase, îl aştepta – în cazul, unei victorii a lui Humaidah – promovarea sa la preşedinţia „B.A.S.A”. Harold nu era însă deplin încredinţat că arabul îşi va respecta angajamentul luat prin Shannon. Intervenise însă, un factor nou favorabil lui. Instalarea sa în locul lui Chandler, mai-înainte ca „B. Ajă. A”. să intre sub controlul lui Humaidah, îl va pune pe acesta în faţa faptului împlinit, silindu-l să-şi ţină cuvântul. În caz contrar, eventualele destăinuiri ale lui Ilarold asupra dedesubturilor necurate ale acestei afaceri, l-ar pune pe Humaidah într-o postură foarte delicată. Era clar că se aveau la în înă reciproc, şi că o viitoare colaborare fără zguduiri, eră în interesul, amândurora.

Harold se schimbase mult în ultima vreme. Renunţase la principiile lui morale şi adoptase întreg arsenalul maşinaţiilor folosite cu măiestrie de Shannon.

În cursul pauzei pe care comitetul directorilor şi-o îngădui după epuizarea punctului unu din ordinea de zi,

Ronald, primi o serie de veşti care-l consternară. Dintre marii acţionari solicitaţi să acorde prin delegaţii scrise voturile lor actualei conduceri a Băncii pentru a-i permite să iasă învingătoare la foarte apropiata adunare generală, oare promitea să fie foarte tumultuoasă, numai Madame Olympie Chavrillon răspunsese favorabil. Ceilalţi nu-şi precizaseră încă opţiunile. Ducele de Northland de pildă aruncase pe piaţă un mare pachet de acţiuni1: „B. A, SA.”, cumpărate imediatvde Sabahattin Humaidah. Şi Roy Montgomery vându-se acţiuni în valoare de peste 50 de milioane de dolari. Principesa de Montenuovo refuzase net să acorde sprijiftul actualului comitet. Bprnard Linzer, celebrul neguţător de tablouri, îşi lichidase întreg pachetul de acţiuni „BA. SA.” –; Aceeaşi operaţie: „o executase şi Tomasso Scarponi, bancherul italian refugiat la New York, după se dăduse un răsunător faliment în ţara sa de baştină. În privinţa lui existau explicaţii. Îşi transformase toate valorile în bani lichizi, fiindcă se temea să nu i se blocheze acţiunile în cazul că justiţia americană ar i acceptat să-l extrădeze italienilor spre a fi judecat pentru bancruta frauduloasă. Peste ceilalţi mari acţionari părea să baţă: un vânt de nebunie. În aceste condiţii, Chiar şi în cadrul adunării generale „B.A.S.A.”, Humaidah ar deţine un număr suficient de voturi spre a-şi instala partizanii în comitet, chiar dacă până atunci nu va fi dobândit 51% din acţiunile emise de „Bank of America and South. Asia”.

Ronald nu primise în schimb nicio veste de la fiica sa, care dispunea de asemenea de un important număr de acţiuni şi, implicit de voturile respective. Frances cutreiera India însoţind pe un guru care propovăduia fraternizarea universală prin intermediul „Beţiei divine” „mai precis al consumării drogurilor.

Foarte gravă era situaţia lui Teddy Bear. Emisarul tatălui său, care încercase să-l contacteze în Europa, se înapoiase la New York împovărat de ştiri alarmante. Teddy Bear. Se aflase internat în clinica doctorului Thalberg, unde fusese recent supus unei intervenţii chirurgicale

pentru extirparea tumorii canceroase dezvoltate pe creier. În condiţia lui fizică actuală – se afla în stare comatoasă într-unul din saloanele de reanimare ale clinicei – nici nu putea fi vorba să i se ceară a-şi aşterne. semnătura pe o delegaţie – prin care atribuia, drepturile sale de vot actualului comitet al Bănicii.

Ronald fuma nervos o ţigară de foi înainte de a redeschide şedinţa, când Joseph Beaton apăru în sală, greoi ca o focă. Agita un ziar, făcând mare haz de descoperires lui.

Închipuiţi-vă, prieteni, un imbecil a pierdut un cec la purtător de 500.000 de dolari. Fiţuica asta publică o xerocopie a înscrisului pierdut şi. anunţă, deschiderea unei anchete pentru descoperirea emitentului şi a beneficiarului. Semnatarul articolului crede în existenţa unui tenebros caz de mită. Numai aşa îşi explică anonimatul şi tăcerea păstrate de acei care în mod normal ar fi trebuit să facă toate diligentele spre a recupera cecul. Ard de curiozitate să aflu cine va cădea mesa!

Cazurile de mită au devenit greţos de banale! opină Everard Ilutton, aprinzându-şi tacticos pipa…

Nu, ridicaţi piatra! opină sentenţios Randolph Scott. Oricare dintre noi ar putea să cadă victimă unor înscenări. În asemenea chestiuni eu sunt foarte suspicios!

Şi Haroid Preston auzise comentariile lui Joseph Beaton. Ştia însă că nu era vorbă; despre o înscenare. O sudoare îngheţată îi îmbrobonase fruntea, iar inima prinsese să i se zbată zgomotos în coşul pieptului. Dacă ziaristul respectiv ar reuşi să facă lumină în această afacere, el, Haroid Preston, s-ar putea socoti încă de pe acum un om pierdut. Nu i-ar mar rămâne decât să-şi tragă un glonte în tâmplă. Căci pentru nimic în lume n-ar accepta să se vadă târât în faţa tribunalelor. Doi infractori în familie – tatăl şi fiul – ar fi prea mult.

*

Lascalzo, băiatule, al meu eşti! De data asta nu îmi mai scapi

Când auzi înapoia sa vocea comisarului Massimo Gatti, Tonio Lascalzo se răsuci pe călcâie, ca şi când l-ar fi ars în ceafă un fier înroşit în foc.

Deşi inima îi bătea sarabanda – prezenţa lui Gatti îl împanica întotdeauna – încercă să-şi recâştige calmul. Mâna mare şi păroasă a poliţistului i se lăsa greuf pe umăr.

— Ce aveţi cu mine, domnule comisar? protestă. Tonio Lascalzo cu glas subţiat de emoţie, dar şi cu demnitatea omului care se ştie nevinovat. M-aţi prins cu 1 mina în buzunarul cuiva? Vocea i se ascuţi şi mai mult: Acum sunt un om onorabil, domnule comisar!

De când intrase în slujba lui Lou Tam Tambone, se simţea regenerat. Tambone îl fortificase, redându-i încrederea în propria lui persoană, în propria lui capacitate.

Glasul poliţistului, care-l privea în ochi zâmbind, sună aproape efectuos:

Lasă fasoanele, Lascalzo, băiatule! mai încet, cu onorabilitatea!

În înşfăcă de braţ şi în ciuda slabei lui împotriviri, îl târî spre o maşină a poliţiei în care îl vârî silnic. Se aşează apoi pe bancheta din urmă, alături de prizonierul său, dominându-l ou un cap.

De data asta ţi s-a înfundat, frumuşelule! îi vorbi aproape de ureche. Ai intrat într-o încurcătură din care n-ai să scapi cu mai puţin de zece ani temniţă!

Refuz să mai scot vreun cuvânt, domnule comisar, înainte de a sta de vorbă cu avocatul meu!

Gatti râse cu poftă:

Cocoşelul invocă drepturile sale constituţionale! Lascalzo, băiatule, de îndată ce ajungem la poliţie, îţi pun telefonul în braţe. Poţi să chemi întreg baroul din Roma, şi pe patronul tău Lou Tambone pe deasupra!

Tonio îşi aminti de legea omertei.

— Nu am niciun patron cu numele ăsta!

Foarte bine, puişorule! Dar chestia asta o cunoşti?

Scoase din buzunarul de jos al vestei cafenii plumbul

unui cartuş.

Uite-te bine la el, bobocelule! Nu-ţi spune nimic?

Tonio clătină negativ din cap, fără să răspundă.

Chiar nimic? stărui poliţistul. Atunci să-ţi spun eu povestea lui. Plumbul a fost extras din coapsa mea. M-am vindecat însă repede căci sunt voinic ca un taur, iar rănile mi se închid în chip miraculos. Vrei să afli şi unde m-am ales cu mărţişorul ăsta? Am să-ţi spun, ca să nu mori prost, puişorule! M-ai-cadorisi. t tu cu „el! Vrei să ştii şi unde!... La San Fedele! în toiul" nopţii!

Lui Tonio i se împăiejeniră ochii şi i se muiară pig cioarele. Vorbise oare Mario? Tambone îl asigurase că Mario este mai tăcut decât un mormânt. Continuă totuşi să afecteze o nevinovăţie ofensată:

Habar n-am uRde este San Fedele! Cât despre pistol, în viaţa mea n-am tras un foc! Cu portofelele altora am avut de-a face. Recunosc Dar şi de asta m-am lăsat definitiv! Vreau să fiu om cinstit! Cetăţean paşnic şi muncitor al acestei ţări!

Vei avea tot timpul să te călugăreşti în temniţă, băietaşule!

Pe Tonio îl exasperau diminutivele rostite sarcastic. cu care-l biciuia poliţistul.

Am găsit amprentele tale, porumbelule, în maşina părăsită de tine. şi de Mario la San Fedele, aproape de graniţa elveţiană. Nu ştiam că îţi plac voiajurile în străinătate, vrăbioiule!) Să-ţi mai spun o noutate „motănelule! Am pus laba şi pe pistolul cu care ai tras în mine. Cum?

— Mă priveşte! Probele balistice sunt limpezi. Acum mă crezi, păsărelule, că te-ai căptuşit cu zece ani? Tentativă de omor, încercare de trecere frauduloasă peste frontieră a unui mare pachet de devize, purtare de armă fără autorizaţie şi alte mărunţişuri asupra cărora vei avea tot timpul să reflectezi la răcoare!

Tonjo asculta înfiorat vorbele comisarului. Îl cuprinde deodată o jale adâncă ia gând Ul că avea să-şi piardă

libertatea pe un termen atât de lung, Era deprins cu găinăriile şi, pedepsele derizorii. Perspectiva zugrăvită de comisarul Gătii, 11 înspăimânta. Nu era plămădit din aluatul lui Mario sau al altor mafioţi, capabili să păstreze până la moarte tăcerea. Nu avea o familie numeroasă, pe care să o protejeze Tambone, în timp ce el, Tonio, va fi întemniţat… Curajul afişat până atunci îl părăsi deodată. Îl podidiră lacrimile.

Comisarul Gatti îl pândea cu coada Ochiului, bucuros că războiul său psihologic dăduse roade. Tonio Lascaizo. nu era decât un pungaş de buzunare „fricos şi laş, o cârpă omenească.

Tonio se uită pe ferestrele maşinii la lumea care circula liberă pe trotuare „la automobilele conduse de oameni liberi, la case. la magazine, la femeile tinere, frumoase, şi atât de dezirabile.

Asicultă, Ţonio, eu vreau îndreptarea păcătosului, nu nimicirea lui. Dacă ţii să faci pe eroul, ai să putrezeşti în puşcărie, printre criminali, bătăuşi şi invertiţi. Una e să stai în mijlocul lor câteva luni, alta să petreci an după an, în dosul gratiilor. Dapinde numai de tine, J Lascalzo, ca să scapi cu o pedeapsă simbolică. Îţi-propus un târg. Ajută-mă să-l înhaţ pe Lou Tambone, şi eu te scot din încurcătura în care te-ai băgat prosteşte.

Tonio îl privi îngrozit:

Dacă îl dau în vileag pe Lou Tambone, mă ucid oamenii lui!

Prostii! Dacă Tambore intră după gratii, oamenii; lui care ne vor scăpa eventual printre degete, nu vor şti cum să se facă mai repede nevăzuţi.

Dar eu nu-i cunosc tainele…

Dasă glumele! Nu-ţi cer mare lucru. Câteva fotografii de pe registrele sale care să oglindească exportul fraudulos al devizelor, operaţie executată cu regularitate de Tambone. Pentru reuşita ei se foloseşte de nenorociţi ca tine, care îşi asumă toate riscurile în schimbul unor câştiguri minime. Nu-ţi va fi greu să ajungi la registre căci

după elte sunt informat ai reuşit să câştigi încrederea lui Tambone. Isprava ta de la San Fedele te-a ridicat în ochii lui. Ei, ce zici, batem palma?

Dacă mă învoieşc, îmi daţi drumul să plec? întrebă timid Tonio

Opresc maşina, îţi deschid portiera, şi te invit să-şi vezi sănătos de treburi. Tonul lui Gât ti deveni brusc ameninţător: Dar dacă încerci să joci în ham, poţi să te socoteşti de pe acum un om terminat... Ei, ce răspuns îmi dai? Dacă apuci să ajungi la poliţie, va fi greu să-ţi dau drumul, fără să trezeşti bănuielile pentru oamenii lui Tambone.

Tonio cugetă asupra propunerii poliţistului. Dacă au accepta compromisul, s-ar angaja într-un joc foarte periculos. Pe de altă parte, dacă l-ar servi pe Gatti şi-ar ăsigura protecţia poliţiei, avantaj deloc neglijabil!

Mai ai trei minute de gândire! reveni la atac comisarul. Ne apropiem de poliţie...

Dacă Tambone. află că îl trădez, mă ucide!

rMoartea e mai uşoară decât zece ani de închisoare. Pe de altă parte, dacă refuzi târgul, – e destul să lansez printre deţinuţi zvonul că ai devenit informatorul meu – chiar dacă acest lucru nu este adevărat – ca să nu mai ieşi viu din puşcărie.

— N-ar fi cinstit, domnule comisar să mă nenorociţi, fiindcă sunt slab şi nu mă pot apăra.

Slab? N-ai avocaţi care să te apere? Numai că argumentele juridice n-au să te ferească de cuţitele deţinuţilor.

Mă şantajaţi, domnule comisar! exclamă Tonio exasperat.

Ia-o cum vrei! Ei? Opresc?

Nu ştiu. ce să-spun...

Hotărăşte-te pană nu este prea târziu!

Tonio îşi petrecu buimac mina peste frunte. Dacă ar profita de şansa oferită de comisar ar putea încerca să treacă frontiera. În Franţa sau în Elveţia ar scăpa şi de

Gatti şi de Tambone.

Accept! rosti hotărât.

Comisarul îi. se apoi puse mâna pe umărul poliţistului în haine civile aflat la volan.

Opreşte, Luigi!

Maşină stopă la trotuar.

Tonio întinse mâna spre clanţa portierei.

Un moriient! îl reţinu Gatti. Mâine seară la nouă, ne întâlnim lângă Arca della Pace. Am să-ţi dau un aparat miniatural de fotografiat. Scoase din buzunar o parte de vizită: Iată şi numărul meu de telefon. Învaţă-l pe dinafară! Dacă ai ceva urgent să-mi comunici., mă chemi la orice oră din zi sau din noapte!

Tonio luă cartea de vizită, şovăi o clipă, apoi coborî din maşină.

*

Silueta adolescentină a lui Alain Auby Dandolo, înveşmântată conformist în blue jeans, cămaşă înflorată, bluzon de piele albastră şi cizme scurte, galbene, de cow boy, se oglindea în plină fugă în vitrinele magazinelor de pe bulevardul Saint Germain. Privirile lui căutau frenetic un taxi liber, dar toate cele întâlnite până acum erau ocupate. Abia în Place Maubert, izbuti să găsească un fel de hârb pe patru roate, în aşteptare „de clienţi. Se aruncă în maşină şi gâfâind, porunci şoferului:

Orly! Du-mă ca vântul! Sunt în întârziere!

Înainte de a-şi urni coteţul ambulant, taximetristul, un tip cu nas bulbucat şi obraji roşii, striaţi de vinişoare sanguine, – îl privi suspicios:

Ai bani destui, tinere?

Alain făcu o mutră exasperată:

Am! Grăboste-te!

Exhibă din buzunarul bluzonului un rulou de bancnote mari de câte cinci sute de franci. Taximetristul făcu ochii mari, şi stimulat de viziunea banilor, îşi puse rabla în mişcare. În vreme ce-şi strecura arhaicul

autovehicul prin circulaţia infernală de la miezul zilei, gândea cu obidă:

…

— Cu francii, ţâncului ăstuia, aş putea trăi, cu nevasta şi copii, cinci sau şase luni încheiate. Trebuie să fie vreun băiat de bani gata sau, Doamne fereşte, vreun delincvent minor, traficant de droguri, pungaş, ori – asasin… Mai mare ruşinea! Nu e de mirare că lumea «se duce de-a dura!

În vreme ce reflecta asupra anacronicelor nedreptăţi sociale şi asupra injustei distribuiri a averilor – era un vechi marxist. – maşina descentrată, cu roţile din faţă axate mai spre stânga decât cele: din spate, mergea şontâcăind, asemenea Fordurilor cu mustăţi din comediile americane imediat următoare primului război mondial.

Nerăbdător, Alain îşi consulta ceasul, întrebându-se dacă va ajunge în timp util la aeroport. Îşi reţinuse bilet la cursa Air France pentru Roma, dar întârziase la şcoală, unde dirigintele, exigent în ceea ce priveşte prezenţa la cursuri, ridicase obiecţiuni înainte de a-i aproba să absenteze o săptămână. Pe Alain îl pufnea râsul când recapitula seriozitatea cu care Jeröme Aubry Dandolo, unchiul său patern îi pledase cauza în faţa severului dascăl. Pentru această ocazie solemnă îmbrăcase cel mai bun costum al său – un – miile points se et poivre, care văzuse zile mai bune – şi suprem sacrificiu, se obţinuse să-şi bea rachiul matinal. Când îşi dădea silinţa, Jeröme Aubry Dandolo avea grand ar. Poate că realmente cobora dintr-o familie de dogi, aşa cu se lăuda. Unchiul lui Alain era un beţivan notoriu.

Pentru că păstra încă urmele unei frumuseţi virile, ne va; stă-sa îl întreţinea din anemicul ei câştig de croitoreasă, furnizându-i în afara hranei, ţigările şi băuturile alcoolice zilnice. Deşi în tinereţe îl adorase, trecerea anilor, lipsurile, viciile şi pretenţiile lui, o înăcriseră triansformând-o într-un fel de cumătră gureşă, pisăloagă şi mai ales veninoasă. Pe Alain îi detesta, mai

ales de când aflase că are înclinări contra naturii.

Unchiul Jérôme îşi iubea şi respecta nepotul, fiindcă acesta îi oferea generoase suplimente băneşti, repede sfeterisite la tejghelele cârciumilor şi pe mesele de biliard.

Alain s-ar fi lipsit de găzduirea amară a rudelor sale. Oştiga atât de mulţi bani, vânzându-se clienţilor vârstnici cu, gusturi speciale, încât i-ar fi fost uşor să închirieze un apartament luxos în Neuilly, să-şi cumpere o maşină de sport şi să trăiască în huzur. Dar cum şi-ar fi justificat veniturile?

Unchiul Jérôme îi acoperea escapadele, şi servea" drept secretar primind la telefon mesajele destinate băiatului când acesta lipsea de acasă, se înfăţişa la şcoală ori de câte ori prezenţa părinţilor era necesară, şi nu şovăia să facă tot felul de comisioane mărunte, pe care nu le socotea incompatibile cu propria-i demnitate. Alain încercase într-o vreme să-i dea bani în păstrare, dar renunţase la acest procedeu, după ce constatase că unchiul său îi secătuia pe nesimţite fondurile.

În ultima vreme îşi depozita rezervele băneşti în diferite Bănci – câte puţin la fiecare – spre a nu stârni suspiciunea prin depuneri masive într-un singur cont…

În ciuda temerilor sale, Alain sosi cu bine la Orly. Nu se încărcase cu bagaje. Dispunea de bani suficienţi spre a-şi cumpăra la Roma orice articole vestimentare de care ar fi avut eventual nevoie.

Îşi procură în schimb un vraf de reviste. Adora ilustraţiile viu colorate şi lectura rubricilor mondene.

Perspectiva reîntâlnirii cu Roy Montgomery îl excita la culme. Actorul american era cu totul diferit de ceilalţi clienţi, care nu vedeau în el decât un obiect în stare să le slujească luxura. Deşi relaţiile lui cu aceşti indivizi îl maturizaseră înainte de vreme, rămăsese în adâncul sufletului un copil însetat de afecţiune. Printre colegii lui de şcoală – fete şi băieţi – nu căutase totuşi să şi iacă prieteni. Dacă îi zărea pe stradă, îi ocolea. Nu-i convenea să fie văzut de aceştia în compania oamenilor care

alcătuiau fundalul inavuat al existenţei sale nocturne…

În avion îşi rezervase un loc la clasa întâia. Aştepta cu nerăbdare, decolarea, menită să-l despartă de o lume nu tocmai dezirabilă, care îl scârbea uneori la culme, deşi într-un fel îi devenise indenspensabilă. Uneori îşi punea o întrebare la care nu putea răspunde. Plăcerea de a câştiga uşor banii, sau propria-i perversiune motiva existenţa-i atât de frământată? Se îngrozea la gândul că ar putea fi prins de poliţia de moravuri şi trimis la o şcoală de corecţie. Ameninţare veşnic – prezentă, care ar pune un ruşinos sfârşit vieţii duble pe care o ducea de mai bine de doi «Cu inconştienţa tinerereţii brava însă primejdia, mergând nebuneşte înainte.

Lângă el se aflau două locuri libere. Titularii lor, după toate aparenţele oameni de afaceri, sosiră cu câteva momente înainte de decolare. Alain zâmbi în colţul gurii, Unul dintre noii veniţi era americanul Timothy Cuziak, magnat în domeniul confecţiilor de gata. Averea prea de curând dobândită nu reuşise să-i lustruiască parvenitismul încă supărător de vizibil. Costumul de sport era impecabil croit, dar cravata avea culori ţipătoare ca şi cămaşa. Purta un inel de aur masiv încrustat cu un diamant de dimensiuni impresionante şi mirosea tare a apă de toaletă. Chelia îi era parţial acoperită de şuviţe de păr aduse dinspre ceafă. Când îl văzu pe Alain, îşi strânsese buzele şi întoarse ostentativ capul. Adolescentul, cunoştea motivele acestei comportări. Cuzak fusese clientul său – foarte darnic de altfel – într-o seară, nu de mult. Acum vecinătatea tânărului îl jena.

Însoţitorul lui Cuzak – răspundea la numele de Leo Rubin – era un bărbat în jur de şaptezeci de ani, cu părul cănit, pieptănat cu cărarel, a mijloc, cu guşă trandafirie şi pântecele lăbărţat, prins într-o vestă de catifea crème în ton cu costumul marron închis. Avea ochi vioi, ascunşi. după lentilele groase ale unor ochelari cu rame de aùr. Mişcările largi ale braţelor care-i subliniau argumentele, aminteau gesturile unui dirijor în plin coneert.

— Schimbă profilul activităţii tale, Tim! îl îndemna volubil însoţitorul. De ce să-ţi complici existenţa îngrijindute să-ţi asortezi colecţiile cu modele veşnic, noi, de ce să faci eforturi ca să scapi de stocurile demodate, invăndabiic, când poţi să te rezumi la un articol unic, care necesită doar variaţii uşoare pe aceeaşi temă-Care articol vestimentar are azi cea mai mare vogă în lume? Un pantalon albastru din pânză grosolană, tare ca tovalul, denumit bine jeans. Se spune că tinerii fug de uniforme, că sunt nec Onformişti, că în îmbrăcăminte dau frâu liber fanteziei! Nimic mai fals, dragul meu! Toţi tinerii poartă azi bine jeans, o uniformă. universală. Noi occidentalii, în vizită la Peking, rămânem uimiţi de stereotipia lor vestimentară. Sunt convins că şi chinezii care vin în Occident, rămân surprinşi de repetarea la infinit a universalului blue jeans. Nu mai vorbesc de alt aspect ai problemei: reclama. Eticheta confecţiilor tale, Tim, se coase discret deasupra buzunarului de dinăuntru al hainei. Eticheta blue jeans-ilor mei se etalează, gravată, în piele, pe crupa posesorilor pantalonului. O reclamă vizibilă, ostentativă, zgomotoasă, care nu mă costă nimic. Nu numai atât, dar tinerii noştri clienţi se întrec să poarte aceleaşi invariabile T-shirts, pe care figurează de asemenea reclama pantalonilor albaştri. Pe vremuri plăteam bani grei, pentru ca nişte indivizi să umble pe stradă, cărând pe piept şi pe spinare pancarte cu reclame. Azi „tinerii, şi Chiar şi cei mai puţin tineri abordează cu mândrie pe piept şi pe spinare emblema mea, fără ca această reclamă să mă coste vreun cent. S-a ajuns până acolo cu absurditatea încât ei înşişi plătesc acele comice T-shits care ne fac indirect o propagandă – formidabilă. Cred că fabricanţii yde”: yblue-jéans, fie că se numesc – Levi, Leo, Rubin sau Riffles, sunt mai cunoscuţi pe cuprinsul celor cinci, continente: decât preşedinţii Carter şi Brejnev luaţi la un loc. Ascultă-mă pe mine, Tim te-aş îndemna să te specializezi în blue jeans şi să-mi faci indirect concurenţă, dacă n-ai fi ginerele meu. Mă gíndésc însă la

viitorul fiicei mele…

Abia acum înţelese Alain de ce Cuzak se ferea să arate că îl cunoaşte. Bătrânul Rubin, graţie îndelungatei sale experienţe de viaţă era desigur expert în descifrarea slăbiciunilor omeneşti. Poate că ştia ceva şi despre viciile nemărturisite ale ginerului. Nu. era în interesul lui Cuzak să confirme bănuielile socrului, să-şi etaleze turpitudinea prin recunoaşterea publică a unor relaţii cu un tânăr prea frumos ca să nu trezească suspiciuni.

Nu eşti de părere să mergem la bar? propuse neguţătorul de confecţii socrului său. În fotoliul ăsta incomod mi-au amorţit picioarele!

Rătrâhul se ridică: vioi în picioare.

Sunt la dispoziţia ta, băiete! Nu mi-ai spus ce mai face Sarah? Şi Noah, şi Lea ce mai fac? Tot cu tenisul?…

Cei doi bărbaţi se îndepărtară, bătrânul Rubin umblând agale, Cuzak călcând nervos, ’neastâmpărat, ca şi când ar fi avut sub tălpi cărbuni aprinşi.

Alain nu-i mai revăzu nici după sosirea la Roma. Probabil că prudentul Cuzak hotărâse să rămână în bar până ce adolescentul avea să coboare din avion.

Se făcuse ora prânzului, când Alain pătrunse în aerogară „Leonardo da Vinci. Schimbă zece mii de franci în lire italieneşti, apoi plin de ardoare părăsi clădirea. Pentru întâia oară punea piciorul pe pământul Italiei. Abia aştepta să cutreiere Roma. Se întreba oum de nu îi venise mai de mult în gând să călătorească căci banii nu-i lipsiseră. Trebuise să). intervină în viaţa sa Roy Montgomery, spre a se urni din Paris.

Un taxi îl duse direct la hotelul Excelsior. La recepţie fu informat că Mr. Montgomery plecase la New York într-o călătorie fulger, dar că; înainte de a părăsi Roma îi rezervase o cameră şi îi asigurase întreţinerea pe tot» timpul absenţei sale. Tipul de la recepţie, cunoscând din zvon public preferinţele bizare ale actorului, se uită cu o curiozitate inabil estompată la parizianul acesta suspect de ţââiăr. Fiindcă era deprins cu cele mai elucubrante

ciudăţenii ale clienţilor, ale căror trăsneli creşteau proporţional cu valoarea depozitelor încredinţate de ei seifurilor din marile Bănci „nu; acorda totuşi prea mare însemnătate acestor relaţii sui generis. Cu profesională amabilitate dădu noului venit cheia camerei, urându-i o frumoasă şedere.

Puţin dezamăgit de absenţa neprevăzută a lui Roy, adolescentul îşi inspectă încăperea foarte elegantă, cu privelişte spre forfota pestriţă dar atât de pitorească de pe Via Veneto, Coborî apoi la restaurantul hotelului şi comandă un prânz frugal, care nu. necesita preparaţii îndelungate, pentru că era nerăbdător să viziteze oraşul, în vreme ce aştepta să i se aducă primul fel – o crentă de ciuperci – remarcă la o masă nu prea îndepărtată de a lui, două femei de o vârstă nedefinită, îmbrăcate cu mult gust, care-şi vorbeau privindu-l din când în când cu interes.

„Culmea ar fi să-mi facă şi astea propuneri”, îşi zise în sinea lui, deşi era deprins, să fie solicitat de prezentanţii propriului: său sex. Poate că femeile îi transmiseseră pin telepatie intenţiile lui, căci foarte curând maître d’hôtel-ul se prezentă la masa lui, aducând pe o mică tavă de argint o carte de vizită cu litere mauve, uşor reliefate.

Permete-ţi, Signor Dandolo, să vă transmit un mesaj. Una dintre doamnele de la masa aceea, doreşte să vă vorbească „asupra t unui, subiect susceptibil;, să vă;, intereseze!

Demnul personaj, îmbrăcat în negru şi cu un ecuson fixat pe rever care-i indica numele şi calitatea, îi vorbise ou elaborat respect.

Nedumerit, Alain îşi aruncă privirile asupra cărţii de vizită. Citi se pentru sine: Henriette Chertsey, Preşedinte – Director General al Grupului „Freneh Style”. Adolescentul se descurca mulţumitor în principalele: limbi occidentale – engleza, italiana, spaniola şi suc –, deza, la care se adaugă desigur franceza lui natală – fiindcă în „îndeletnicireae lui avea de-a face cu o lume cosmopolită, dar şi pentru că îi plăcea să i se spună că este un

„poliglot.:] La Paris, la adăpostul anonimatului, – ar fi răspuns imediat la invitaţia Henriettei Chertsey, care îi stârnise curiozitatea. Aici însă era invitatul lui Roy Montgomery; şi în această postură avea obligaţia să păstreze – cel puţin de formă – un aer de respeij stabilitate.

Observându-i ezitarea, maître d'hôtel-ul se grăbi să adauge:

— Signora Chertsey este o veche clientă a hotelului nostru şi o persoană de o desăvârşită seriozitate.

Tonul şi atitudinea deferentă a sobrului personaj, dădură de înţeles lui Alain că aici, la Roma, – onorabilitatea lui nu era câtuşi de puţin pusă la îndoială. Iar faptul că i se adresa pe nume, dovedea că mai înainte

34 – Oameni în Rolls-Royce de a-i vorbi, ceruse relaţii ia recepţie asupra identităţii sale.

Iffiiţ „Bine, spuneţi Signoréi Chertsey că voi Veni pentru câteva clipe!

Prea bine, Signor Dandolo! Vă mulţumesc, Signor Dandolo!

Maître d'hôtel-ul îi pronunţa numele cu emfază, impresionat de sonorităţile lui aristocratice. Îl socotea desigur un adevărat Dandolo.

Câteva momente mai târziu, Alain se înfăţişă la masa celor două doamne, ţinând în mână cartea de vieiia. – \j]

Îmi permiteţi să mă prezint: – Alain Aubry Dandolo. Cu. pe vă pot fi de folos?

Vorbea protocolar, distant, aproape sever. Intrase în pielea personajului ultraonorabil şi voia sări păs – treze neîntinată firma.

Sp sunt Henriettie Chertsey, îi zâmbi întinzându-i minasubţire, extrem de îngrijită una dintre doamne, care purta cu eleganţă un taior cyclamen. Încântată să te cunosc, Signor Dandolo!

Şi ea îi rosti numele cu acel ciudat, şi paradoxal amestec de réspect şi familiaritate pe care şi-l acordă reciproc membrii jeí-seí-ului". Henriette se adresă

însoţitoarei sale:

— Olympie, îmi dai voie să-ţi prezint pe Signor Alain Dandolo! Signor Dandolo, Signora Olympie Chavrillon este prietena mea cea mai bună. Te rog să iei loc câteva clipe!”. K»”.

Alain acceptă invitaţia. Citi amuzat în ochii Olympiei Chavrillon un interes deosebit. Îşi dădea seama că în imaginaţie ea al şi-l dezbrăcase. Privirea Henriettel Chertsey, deşi tot atât de apreciativă, păstra o răceală profesională.

Am să-ţi explic de ce am cutezat să te importunez, Signor Dandolo, reluă aceasta. Dirijez o revistă de mode „French Style, care are şi un profil monden.

Alain cunoştea această publicaţie ultrarafinată, care concura pe „Vogue” şi pe „OfficieF.

— Doresc să introduc şi eu o inovaţie, a cărei premieră mi-a suflat-o din nefericire revista „Vogue” şi. anume glorificarea prin imagine a nudului masculin. Nu vreau să mă înţelegi greşit, Signor Dandolo! se grăbi să adauge Henriette. Nu este vorba de fotografii porjjografice, absolut fără rost în „French Stylé”, ei de artă adevărată „în cel mai elevat sens al cuvântului. Sunt. O feministă, Signor Dandölo, O feministă încarnată, care refuză să mai suporte inferioritatea impusă de bărbaţi sexului slab în toate domeniile. Am să mă refer de pildă la un aspect care mă interesează din punct de vedere profesional. Resping cu hotărâre monopolul nudului feminin în fotografii, care nu reprezintă un omagiu adus frumuseţii feminine, ci este doar un trist vestigiu al epocii în care sclavele goale erau expuse spre vânzarea cumpărătorilor amatori de carne tânără în afara relaţiilor conjugale. Vreau să pun un lucru la punct. Dacă am. de gând să public fotografiile unor bărbaţi tineri goi, nu o fac pentru a-i coborî la postura de sclavi. Ar fi un nonsens. Prin, campania mea urmăresc să restabilesc o egalitate deplină între bărbaţi şi femei. Dacă bărbaţii au dreptul să-şi bucure ochii admirând nudurâle fetelor, tinere, de ce să

nu avem şi noi, femeile, dreptul; de a ne desfăta cu imaginile unor tineri frumoşi şi goi?

— Nu ştiu cu ce: v-aş putea fi eu de folos, rosti Ala în stingherit, deşi pricepuse unde voia interlocutoarea lui să ajungă.

Dacă dumneata vrei să sprijini justele revendicări ale femeilor, acceptă să pozezi pentru „French Style”?

Nud? exclamă Alain perplex.

Nud! De ce nu? Reprezinţi doar chintesenţa virilităţii în veşmântul său fizic cel mai frumos: tinereţea! Eu sunt o femeie de afaceri. Nu vreau să iei în nume de rău oferta mea. Dar pentru osteneala dumitale vei primi 2000 de dollari. Gândeşte-te, Signor Dandolo, că zeci de mii, sute de mii de femei îţi vor admira corpul! Cultul nudului tânăr era la mare preţ în Grecia Antică! Dumneata ai reînvia acest cult în revista „French Style”! Sper că ai să accepţi propunerea mea, avantajoasă consider eu pentru toate părţile interesate.

Dacă Alain avusese unele ezitări, perspectiva încasării celor 2000 de dolari i le risipi cu uşurinţă. Transformând în franci suma oferită de Henriette Chertsey, realiza salariul unui muncitor pe trei luni. Nu se putea spune că fizicul lui nu-l slujea de minune.»

— Signora Chertsey… deşi ideea dumneavoastră. mă dezorientează, nu îndrăznesc să vă refuz.

Ador afacerile încheiate expeditiv! exclamă ea] cu entuziasm.; Min<3. de dimineaţă, Signor Dandolo, l-ai ora aleasă de dumneata, faci o vizită la sediu! grupului ” French Style” din Roma. Am să-ţi notez adresa pe]

această carte de vizită, spuse ea ăşternând-o cu scrisu-il finsub literele tipărite în mauve. Fotograful „nostru tel va aştepta, sunt sigur, cu nerăbdare. Este un tânăr de marş talent, care va atinge gloria” lui Ceeil Beaton. Iar noi vom păstra legătura. O colaborare viitoare mai; strânsă, n-ar fi exclusă…

După un nou schimb de amabilităţi, Alain îşi luă rămas bun şi se înapoie la masa lui.

— Pretindeai, Olympie, că are să-mi respingă ofer-l la! rosti triumfătoare Henriette. I-am cumpărat sul punerea aşa cum tu îţi cumperi amanţii tineri. Ne întoarcem treptat la matriarhat, draga mea.

— Parcă mai înainte nu tot femeile erau stăpâne! riposta: Madame Chavrillon. Prin intermediul micului lor triunghi blond, brun sau roşcovan, au îngenuncheat pe cei, mai. Îndărătnici bărbaţi.

Devii scabroasă, Olympie! o mustră Henriette în glumă. Am o idee! Să inversez legenda Judecăţii lui Paris. În locul lui am să pun o femeie, iar pe Aphrodita, Diana şi Minerva am să le transform în bărbaţi. Imaginează-ţi coperta unei reviste înfăţişând un ase-i menea subiect! Aphrodita – judecător – să aleagă îni tre' Hercules, Hermes1 şi Ganymedes. Ar făcea furori! Din terţet; ar făcea parte Alain Dandolo, protejatul tău Toni, iar al treilea...

Madame Chavrillon o întrerupse, ridicând mina asemenea unui agent de circulaţie care opreşte ou un singur gest imperios puhoiul de autovehicule.

— „Nici nu poate fi vorba de Toni! L-am destinat unei cariere strălucitoare de balerin, nu vreau să-L văd făcând pe saltimbancul la concursurile de frumuseţe masculină!

Păcat! exclamă Henriette. Îi ofeream prilejul unic de a-i face reclamă în paginile revistei: mele. În orice caz, oferta mea rămâne deschisă. Poate ai să te răzgânde. şfi!...

Toată după amiaza, Ala în şi-o petrecu vizitând Roma şi monumentele ei. Basilica San Pietro şi l'iazza di Spagna, Colosseum-ul şi Băile lui Caracalla, Campidoglia şi grădina Borghese, Castelul şanţ Angolo şi Pantheonul. Aruncă o băncuţă în Fontana di Trevi, spre a-şi cumpăra reve-ircă la Ro.na, şi se caţără pe treptele monumentului; lui Vittorio Emanüele II. Cu desăvârşire îl cuceri însă Via „del Babnino şi Via Marguta, – cu splendidele lór magazine de artă şi de antichităţi. Alain visa să-şi construiască o casă frumoasă, în 'Neuilly şi acolo sşişi primească prietenii, fără să se mai teamă de raziile poliţieia când se: lăsă înserarea: abia îl

mai ţineau picioarele. Pentru că simţea nevoia să se odihnească, îşi „spuse că n-ar fi rău să intre la un cinema, sau preferabil, să se aşeze, pe o bancă în grădina, Pincio despre care auzise lucruri atât de picante. Nu stătu mult. la gânduri şi optă pentru Pincio, convenabil şi prin proximitatea sa faţă de Via Veneto şi de hotelul Exceisior. Îşi făgădui să se culce devreme, spre a se înfăţişa proaspăt şi odihnit la sediul l-ai „French Style”. Călăuzindu-se după o hartă a crasului, cumpărată. Într-o prăvălioară din preajma coloanei lui Traian, o luă pe Via del Babnino în sus, şi de acolo prin Piazza del Popolo, ajunse în grădina Pincio.

Se înnoptase. Pe aleile grădinii, nu prea aglomerată la acea oră, se plimba tineri şi vârstnici solitari ori în grupuri mici. Inima lui Alain începu să bată cu putere. I se spusese la Paris că amatorii de aventuri galante găseau în Pincio senzaţii tari pentru toate gusturile.

Se aşeza pe o bancă la umbra unui platan ce filtra prin ramurile bogat înfrunzite razele lunii. Aproape simultan se plasă. lângă el. im bărbat relativ tânăr, cu barbă „colier” şi păr lung, în armonie cu nelipsiţii blue jeans asortaţi cu un blüzon de áceeasÍ culoare. Necunoscutul îl privi de câteva ori pe sub spríttce. né, apoi îşi scoase din buzunar un pachet de Marlborough. Îşi aprinse o ţigară, apoi cu un gest angajant, întinse pachetul spre Alai”.

— Fumezi? îi întrebă în italieneşte.

Alain vru să refuze, dar un imbold mai puternic decât raţiunea îl făcu să cedeze. Luă o tigaie pe care bărbatul cu barbă şi cu plete i-o aprinse.

Eşti din Roma? îl întrebă. Vorbeşti foarte bine italieneşte, dar cu accent străin.

Sunt francez. Am sosit azi de la Paris şi mi-am petrelcut ziua vizitând oraşul. Deşi cunoşteam multe locuri din fotografii, ori din filme, realitatea a întrecut cu mult aşteptările”.

Bărbatul zâmbi. Mai trase câteva fumuri de ţigară

apoi zise:

Nu te-ar tenta să-ţi petreci seara, în companie agreabilă? Ai dormi după aceea cu mai multă poftă.

Olchii lui scânteiau în noapte ca n, işte cărbuni. Sau poate că aşa îşi imagina Alain, care se înfioră de parcă l-ar fi străbătut un curent electric.

Mergem la un prieten, continuă străinul. E darnic! Foarte darnic! adăugă insinuant. Ai să te Simţi minunat. Crede-mă!

— N-are rost să eziţi! Se ridică. de pe bancă: Haidem! N-ai să regreţi!

Alain îl urmă aproape împotriva voinţei lui. Mergeau umăr la umăr printre noctambulii din parc, fără să-şi vorbească. Ieşiră din grădină. Pletosul îl pofti în „tr-un Lancia de sport, stopat lângă trotuar, între un lung şir de maşini. Străinul îi deschise portiera:

Poftim! îi îndemnă.

După o ultimă şovăire, repede stinsă, Alain se aşează pe banchetă. Necunoscutul se instală la volan şi puse în mişcare motorul.

Străbătură multe străzi, unele largi şi inundate de lumină, altele strâmbe, întunecoase. Alain pierduse orice simţ de orientare.

Unde ne aflăm? întrebă cu un fel de teamă.

Nicio grijă! Nu ne rătăcim! replică foarte calm conducătorul maşinii.

Lancia se angajă pe o stradă şerpuită ce urca în pantă, mărginită de grădini luxuriante cu vile luxoase, pe jumătate ascunse după perdele de vegetaţie. Maşina opri în faţa unor porţi cu grile de fier aurit care se deschiseră automat. Pătrunseră pe o alee pietruită, încadrată de pini şi de stratul de marmură. După o cotitură a aleii se ivi o vilă albă scăldată în razele lunii.

Alain era deprins cu escapadele încheiate în case somptuoase cu amfitrioni excesiv de amabili. Maşina opri în faţa intrării principale.

La cine mergem? întrebă vag intrigat.

— Ai să vezi! sosi laconic răspunsul.

Intrară în vilă, primiţi de un individ îmbrăcat în negru, cu mutră tipică de gorilă scump plătită. Fără să scoată o vorbă acesta îi conduse prin câteva coridoare până în faţa unei uşi cu canaturi albe, înalte, pictate cu motive alegorice în stilul secolului XVII.

— Intră! îl pofti pletosul pe tânărul oaspete.

Alain apăsă clanţa şi pătrunse într-o încăpere vastă, cufundată în penumbră. Pe o sofa imensă, acoperită cu covoare de mătase şi luminată de lămpi joase stătea tolănit un bătrân cu părul alb, îmbrăcat într-un halat de caşmir. În preajma lui, trei dogi germani, uriaşi, întinşi pe burtă, îşi legănau limbile ca nişte metronoame. Dincolo de sofa lucea discret apa dintr-o piscină de marmură.

Bine ai venit! îi zâmbi bătrânul agitându-şi în chip de salut în a slabă, vânătă, cu degete subţiri, uscate, ca de mort.

Vocea lui avea un timbru ciudat. Un fel de falset senil, dezagreabil care-l înfiora pe Alain. „De s-ar termina mai repede!” gândi el.

Ia loc! îl pofti amfitrionul în preajma lui.

Adolescentul se aşază pe marginea sofalei.

N-am să pot rămâne prea mult… Mâine de dimineaţă trebuie să mă scol devreme…

— Până mâine dimineaţă măi sunt ceasuri multe, râse ascuţit bătrânul.

În clipa aceea, Alain observă că bărbatul pletos dispăruse. Neliniştit, – vru să se ridice.

Stai jos! ordonă sâsâit amfitrionul”, de data aceasta fără să mai zâmbească.

Dogii mârâiră, intuind parcă împotrivirea vizitatorului. Băiatul execută în silă porunca.

La un semn al gazdei, apăru ca din neant individul în negru cu mutră impasibilă, purtând o tavă cu diverse băuturi turnate în pahare de cristal.

Ce preferi, amice? întrebă bătrânul, de data aceasta cu multă solicitudine. Whisky, vermuth, coniac, şampanie,

cocktailuri, curaçao? Ai numai greutatea alegerii.

Alain luă un pahar cu whisky. Sorbi o înghiţitură, apoi îl puse pe tavă…

Soarbe-l până la fund! spuse amfitrionul. Nu e politicos să laşi băutura în fundul paharului! îţi ofensezi K'izda! jf

Alain goli enervat paharul.

Amfitrionul se întoarse spre gorilă.

Tânărul preferă whisky! Adu o sticlă de Chivas! Am să beau şi eu un păhărel.

Adolescentul era din ce în ce mai neliniştit. Ambianţa bizară din încăpere îl încrâncena.

Peste câteva momente, gorila reapăru cu sticla coman-l dată.

Umple-i din nou paharul!

Tipul cu mutră impasibilă, împlini ordinul.

Bea-l, tinere! porunci, iarăşi bătrânul.

Îmi pare rău, Monsieur, dar nu sunt un consumator de alcooluri.

Interlocutorul se posomorî.

…

— Lasă fasoanele! Bea! Bea!

Nu mai pot să beau! se împotrivi Alain. Vreau să plec. Vă rog să mă iertaţi, nu mai pot rămâne!

Se ridică brusc de pe sofa. Se ridicară şi câinii, mârâi: idu-l şi arătându-şi colţii.

— De ce vrei să-mi strici seara? se lamentă bătrânul într-un fel de hohot grotesc.

Trebuie să mă înţelegeţi! stărui Alain. Nu mă puteţi reţine contra voinţei mele.

Începuse să se înfurie.

Atunci să intre băieţii! spune gazda cu regret. Îmi pare rău, tinere, că îmi scurtezi petrecerea! se smiorcăi, în vreme ce o dâră de salivă îi apăru în colţul buzelor subţiri, vinete, scurgându-se pe bărbie.

Cinci inşi, în halate de baie, impresionante pachete de muşchi „se iviră de după o draperie. Păreau să fi intrat

în ring pentru o întâlnire de box sau de câtch as câtch can. Bătrânul le arătă pe Alain.

— E drăguţ nu-i aşa? Să vă văd la lucru!

Zdrahonii îşi lepădară halatele rămânând goi. Cu ochii măriţi de groază, Alain sări de pe sofa şi o luă la fugă spre uşă. Vânătoarea – un simulacru de vânătoare – dură Câteva clipe. Încolţit de oameni şi de câini, fu prins şi târât spre sofa". Cu gesturi sigure, metodice, indivizii. Începură să-l dezbrace. După ce-L lăsară gol... îl răstigniră pe sofa cu faţa în jos.

Cine face începutul? rosti amfitrionul înviorându-se de parcă s-ar fi pregătit să asiste la o palpitantă competiţie sportivă. Îşi plimbă privirile asupra celor cinci luptători, care aşteptau porunca stăpânului. Pietro, tu deschizi meitch-ul chicoti bătrânul. Dă-i drumul!

*

— Vindeţi, vindeţi, vindeţi! lătră Sabahattin Humaidah în receptor. Vindeţi fără ezitare! Inundaţi piaţa cu dolari. Saleh! 200 de milioane la Bursa din Paris! 300 de milioane la Londra! Numai 150 la Frankfurt! în schimb la Zürich 400! Acolo provocăm spargerea! Ai înţeles?... Nu uita să potopeşti şi piaţa japoneză cu dolari! Ai grijă să coordonezi vânzările, astfel încât să stârneşti panica prinl tre' deţinătorii de dolari! Mâine îi îneci şi pe vest germani într-un ocean de dolari depreciaţi! în cursul acestei săptămâni arunci în bătălifi 2 miliarde! Săptămâna viitoare faci o pauză, spre a premite o redresare timidă a monede! americane, apoi revii năprasnic la atac!... Ce spui?... Sigur! Pentru viitoarea rundă îţi pun dispoziţie încă 3 miliarde!... Da, da!... Mergi înainte!... Nu te teme de intervenţia trezoreriei americane!... Şi încă ceva! Gazetarii occidentali stipendiaţi de noi să facă mare vâlvă în jurul sporirii unciei de aur! Vreau ca bă; ăl» ia pentru auisă atingă-proporţii delirantei... Foarte bine, Saleh! Şi acum la lucru! v

Sabahattin închise. telefonul. Aruncă apoi o privire"

triumfătoare emirului Ali Yusuf Abdulah, cufundat într-un fotoliu lângă uşa deschisă spre balcon.

De când lucrezi în mediul occidentalilor, Staz Sabahattin, ai adoptat manierele lor bruşte, stilul lor zgomotos, incisiv, spuse prinţul arab, sorbindu-şi tacticos ca – feaua…

Bancherului nu-i plăcu această remarcă, dar nu lăsă să i se citească pe chip contrarietatea.

— Între lei trebuie să ragi ca leii! declară sentenţios Humaidah. Tonul potolit, plin de cumpătare şi politeţe, al neguţătorilor noştri din bazar, îşi pierde orice eficienţă aici, în Europa şi cu atât mai mult dincolo de ocean; în Statele Unite. Aţi intrat vreodată în localul vreunei Burse din Occident? Alegeţi pe oricare dintre ele! Dacă veţi asculta vacarmul şi veţi vedea colcăiala infernală de acolo, îmi veţi da dreptate! Trebuie să zbieri, să te agiţi ca un nebun, ca să fii luat în seamă! Am să vă poftesc într-o zi să asistaţi la o şedinţă de Bursă! Firea noastră; contemplativă, Jelcilat el Emir, constituie pentru noi un balast aici în lumea occidentală. Din nefericire arabii noi: ştiri s-au adaptat în mare măsură condiţiilor noi. Numai aşa am puu. it deveni competitivi.

Dacă nu aveam petrolul ce făceam? rosti emirul cu uşoară ironie. Rămâneam în starea de amorţire pe care; dumneata o numeşti eufemistic contemplaţie?

Mă tem că aşa s-ar fi întâmplat, Jelalat el Emiri: Petrolul a fost pentru noi, arabii, un dar al lui Alah, servit în ceasul al doisprezecelea. Şi acum să profităm că îl avem şi să jucăm taro. Să răzbunăm starea de înapoiere în care puterile colonialiste ne-au ţinut secole de-a rândul.

Aş vrea să-ţi pun o întrebare, Staz Sabahattin! Dumneata nu joci cumva prea tare?

La poker, când obţii o quirttă regală, nu-ţi menajezi adversarul. Deşi nu practic acest joc de noroc, îi aplic regulile în

Emirul luă din pomiera de argint de pe masă un strugure eu boabe chihlimbarii, cărnoase, parfumate.

Sparse 0 boabă între dinţi, o savură câteva clipe, apoi o înghiţi cu deliciu.

Deprecierea dolarului, grăbită de dumneata din umbră, Staz Sabahattin, nu are să ne afecteze indirect şi pe noi? Dispunem de imense rezerve de petrodolari. Nu îşi vor pierde treptat şi ei orice valoare?

— În oricare ipoteză nu avem decât de câştigat, Jelalat el Emir. Indiferent că valoarea dolarului scade, ori creşte, beneficiile noastre vor spori matematic. Mecanis-:? mul e foarte simplu. Urmăriţi-mă cu atenţie şi-l veţi înţelege cu uşurinţă. Pe măsură ce dolarul se depreciază, noi sporim preţul petrolului. În acest chip acoperim pierderile suferite prin scăderea valorii monedei americane.

Cu alte cuvine acumulăm o cantitate tot mai mare de dolari depreciaţi. Ce se va întâmpla dacă dolarul se va prăbuşi ca şi marca germană după primul război, mondial? Inflaţia astronomică ne va lovi indirect şi pe noi!

Un paralelism dus până la ultimele limite nu este posibil. În primul rând, condiţiile din Germania anilor ’20 nu sunt comparabile cu ale Statelor Unite de azi. Imporiul Kaizerilor pierduse un război cu urmări catastrofale pentru învinşi. Statele Unite din zilele noastre chiar dacă se află în caznele unei temporare secesiuni, păstrează destule resurse spre a-şi restabilimai devreme sau mai [târziu echilibrul economie şiffjnanciait/Când valoarea dolarului va creşte din nou – căci redresarea lui va urma axiomatic – uriaşele noastre rezerve de petrodolari dobândiţi în epoca lor de depreciere, îşi vor ridica automat valoarea la nivelul dolarului regenerat. În termeni bursier jucăm la baisse, ca să câştigăm la haus. se.

— Emirul Abdulah înclină din cap în semn de îndoială. Păstra încă serioase rezerve.

Raţionamentul dumitale, Staz Sabahattin, pare valabil. Ce se va întâmpla însă, dacă dolarul se va prăbuşi fără posibilitatea de recuperare?

Un asemenea fenomen s-ar petrece numai în

eventualitatea prăbuşirii Statelor Unite, ceea ce ar duce nu numai la năruirea lumii capitaliste, dar şi la lichidarea statelor arabe moderate, în speţă a-noastră, Jelalat el Emir.

În concluzie., ai ajuns la paradoxul că trebuie să-i sprijinim pe americani, ca să nu pierim noi.

Pare absurd, dar aceasta este realitatea. Statele Unite constituie ultimul obstacol în calea ascensiunii dictaturilor de dreapta ori de stânga. Dar fiţi fără grijă, Jelalat el Emir\ Manipularea inteligentă a petrodolarilor efectuată de către noi, ne va sport colosal beneficiile, fără să ducă la dezastru America.

— Când se vor simţi iarăşi stăpâni pe situaţie, americanii nu vor fi ispitiţi să ne plătească poliţa? v).

Nu! vor Continua; să ne menajeze, căci pericolul cel mare vine pentru ei din alte zone ale lumii. Cred că ştiţi. la ce mă refer!

Emirul Abdulah ridică braţele în semn de capitulare:

Trebuie să recunosc, Staz Sabahattin că te pricepi să manevrezi nu numai milioanele de petrodolari, dar şi argumentele spre a-ţi susţine teoriile. Altfel nici nu ţi s-ar fi încredinţat puteri depline... Te previn însă, Staz Sabahattin, dacă vrei să-ţipăstrezi neştirbită autoritatea, să te fereşti de înfrângeril

Bancherul. Îl privi zâmbind. Emirul nu-i spunea nimic nou. Ştia că poziţia lui dominantă era precară, că un singur pas greşit l-ar precipita în prăpastie. Culmea era că un astfel de pas îl şi făcuse. Când ordonase omului său de încredere să elibereze pe Soraya şi pe tânărul suluba, săvârşise o greşeală tactică susceptibilă să-l compromită definitiv în ochii arabilor tradiţionalişti, care-i încredinţaseră spre fructificare. miliardele lor. Până acum nu suferise consecinţe! Niciunul dintre şeicii şi emirii pentru i care lucra nu-i făcuseră vreun reproş. Xu reacţionase negativ nici emirul Abdulah, care ar fi trebuit să soco1 tească gestul necugetat al Soravei – promisă până atunci:! lui – drept o gravă insultă, Nu odată, Sabahattin încerl case să analizeze cauzele reţinerii emirului.

— O explicaţiei măgulitoare ar fi fost că atât petenii arabe – care ar fi putut să-l doboare cu o singură trăsătură de condei – îi apreciau atât de mult activitatea financiară pusă în slujba lor, încât îl socoteau în – dispensabil…

Telefonul zbârnâii.

Îmi permiteţi! se adresă protocolar bancherul, interlocutorului. Sabahattin I-Iumaidah! rosti după ce duse receptorul la ureche. Expresia1 chipului său reflectă brusc viul interes pe care i-l stârnea comunicarea telefonică. Da, da! Te ascult, lord-Grantley! Extraordinar!… Regret pentru bietul Copil, deşi pentru noi treaba asta cade foarte bine în clipa de faţă. Bine, dacă deţii amănunte suplimentare, comunică-mi-le! Deseară nu mă mişc din hotel!… Cu bine, lord Grantley!

Aşeză cu grijă receptorul în furcă şi se întoarse spre Abdulah.

EI Emir, o veste bună pentru grupul nostru, durată pe moartea accidentală a unui copil.

Prinţul arab lăsă în pomieră strugurele început şi după ce îşi şterse cu o batistă de mătase buzele cărnoase, se pregăti să asculte ştirea.

Bancherul îşi împreună pe pântece mâinile grăsuţe, asemenea unui cleric care se îndreaptă spre amvon pentru a vorbi enoriaşilor. 7

Fiul adoptiv al lui Philip Avion, marele şi primejdiosul nostru adversar, /a fost ubis într-un accident de automobil. Rolls Royee-ul care-l ducea la şcoală a fost percutat de un autocamion refrigerator şi transformat! într-o grămadă informă, de fiare îndoite. Şoferul, guver-lj nan la şi un paznic al copilului au pierit de asemenea. Se spune că în Rolls ar fi trebuit să se afle şi Aylon, dar că în ultimul moment ar fi renunţat să-şi însoţească fiul, deoarece ar fi primit vizita inopinată a unui membru al guvernului francez. Aceste împrejurări au dus la construirea unei ipoteze plauzabile. Cică ar fi fost vorba de un atentat îndreptat în realitate împotriva lui Aylon…

Emirul făcu o strâmbătură:

Sper că oamenii din tabăra arabă nu sunt amestecaţi în această afacere. Detest uciderea copiilor, oricât de înalt ar fi scopul urmărit.

— Dedesubturile nu le cunosc, EI Emir. Ştiu numai că pentru un moment, atenţia lui Aylon se va concentra în altă parte. Ceea ce mă aranjează de minune. El este unul dintre cei mai aprigi apărători ai Israelului conservator şi adversarul nostru nedeclarat în afacerea „Bank of America and South Asia". Îl susţine pe Ronald Chandler numai pentru a ne pune beţe în roate.

După câte sunt informat, Staz Sabahattin, până la ora actuală, amestecul direct sau «indirect al lui Philip Aylon în bătălia noastră nu s-a făcut încă simţit.

Tocmai, asta mă nelinişteşte. Ştiu că va lovi, dar nu ştiu când şi cum. Recent a avut o lungă convorbire cu Chandler. Prea lungă ca să nu pară suspectă.

Omul dumitale din tabăra lui Chandler ce face? L-ai umplut de bani. Cum se achită de obligaţiile lui.

Vă referiţi la Harold Preston, nu-i aşa?

— Exact. Îi şi uitasem numele.

De la Preston am obţinut multe informaţii preţioase, dar nimic în legătură cu Aylon. Evreul acesta e mai tainic decât Howard Hugues.

Poate că se fereşte de Preston. Nu te-ai gândit la ipoteza asta?

În Wall Street, Harold Preston are reputaţia unui bancher integru; incoruptibil. Aylon păstrează secretul asupra discuţiilor cu Chandler, şi îl obligă şi pe Chandler să procedeze la fel, fiindcă se călăuzeşte în afaceri după un principiu foarte înţelept: Un secret cunoscut de doi oameni, are şanse să fie păstrat; dacă apucă să-l cunoască trei oameni, înseamnă că a intrat în domeniul public.

După un ciocănit timiid în uşă, Safer secretarul de serviciu intră precaut aducând un plic închis. Îl întinse lui Humaidah.

Am primit chiar acum de la New York, Siadet, scrisoarea aceasta adresată dumneavoastră cu menţiunea

„Strict personal” şi „Foarte urgent”. Numele şi adresa expeditorului sunt lăsate în alb. M-am gândit că ar putea fi ceva important.

Humaidah îşi strânse iritat buzele. Nu cumva i se trimitea pe această cale o veste supărătoare despre Selim? N-ar fi fost deloc plăcut să o primească în prezenţa Emirului Abdulah. Până acum se străduise să păstreze un riguros black out asupra escapadei fiului său. Sau poate că ştirea era în legătură cu Soraya! Pe chipul emirului se citea un viu interes. Cunoştea însă prea bine legile politeţii, spre a pune întrebări indiscrete.

Sabahattin se hotărî să deschidă scrisoarea, spre a nu da impresia că păstrează taine faţă de prinţ. Dacă rândurile scrise se vor referi laprogeniturile sale, va inventa ceva spre a-i astâmpăra curiozitatea. Desfăcu plicul cu o teamă explicabilă. Spre uimirea lui găsi un articol scris în engleză, decupat dintr-un jurnal. Nu erau indicate însă nici numele ziarului şi nici data. Îl citi la repezeală. O paloare bolnăvicioasă i se aşternu deodată pe obraji. Tăietura din presă relata pierderea-unul cec la purtător în valoare de o jumătate de milion de dolari şi anunţa deschiderea unor investigaţii pentru descoperirea emitentului. Semnatarul articolului era un ziarist, cu nume obscur. Pe Sabahattin îl cotropi o mânie clocotitoare. „Imbecilul”, reflectă. „Să nu tragi niciodată cu proşti în ham!” Dacă se va afla că el, Humaidah, îl mituise pe Harold Preston, se va stârni un scandal de proporţii uriaşe, care îl va compromite „zădărnicind totodată şi merger-vi. Potentaţii arabi care-i încredinţaseră miliardele lor, îl vor pune la index. Trebuia să ia imediat legătura cu Barry Shannon. Numai a lui fusese ideea captării lui Preston. El purta deci întreaga responsabilitate. Şi-ar uşura însă propria ştiuaţie dacă ar atribui americanului întreaga vină? Desigur că nu! Humaidah îşi blestema ceasul când acceptase sugestia lui Shannon de a-l mitui pe vicepreşedintele „B.A.S.A”.

Regretele erau însă inutile şi tardive. Trebuia să

găsească mai întâi soluţii. Cine îi trimisese tăietura din ziar? Şi de ce tocmai lui? însemna că expeditorul făcuse o legătură între emitentul anonim al cecului pierdut şi persoana lui Sabahattin Humaidah. Din fericire cecul nu fusese încasat. Nu existau nici probe care să stabilească o conexiune, între el, Sabahattin şi Harold Preston;

Oricum emirul Abdulah nu trebuia în niciun caz să afle conţinutul articolului...

Sabahattin hotărî să joace teatru. Zâmbi ironic, rupse tăietura în bucăţi mici şi o aruncă la coş.

O glumă proastă, EI Emiri rosti cu dispreţ. Nu merită să vă încarc mintea cu fleacuri.

După plecarea prinţului va. avea grijă să adune bucăţile de hârtie şi să le dea foc.

Emirul îşi ascunse contrarietatea sub masca imposibilităţii. Era însă intrigat. La prima lectură, Humaidah se schimbase la faţă îngălbenindu-se ca un mort. De ce se tulburase atât de tare? Să fi fost ceva în legătura cu Soraya?:

După plecarea prinţului, care avusese tactul să evite orice discuţie asupra tăieturii din ziar, Sabahattin îşi concedie secretarul. Scotoci în coşul de hârtii, adună resturile articolului, le puse într-o scrumieră şi le aprinse la flacăra brichetei, veghindu-le până ce se consumară. Deschise fereastra şi aruncă în stradă, cenuşa. Pulberea fină se topi în întunericul de afară.

Sabahattin îşi îngropă frunte în palme. Cine îi trimisese articolul? Cine şi de ce?...

Bancherul Sabahattin Humaidah primise plicul cuprinzând tăietura din ziar, seara la ora 9, în apartamentul său din hotelill „George V" de la Londra.

În aceeaşi zi, tot la ora 9 p.m. după ora locală, sosi la locuinţa lui Harold Preşton din New York un plic cu un conţinut asemănător, fără semnătura şi adresa expeditorului...

*

X * *

Ge-ai făcut, cretinule? – zbieră Edith Jones înecându-se de furie.

Agită în faţa ochilor soţului ei împietrit, ziarul care reproducea xerocopia ceculuí de o jumătate de milion.

Cum a ajuns cecul în mâna descreieraţilor de la gazetă? Cum? Răspunde, imbecilule?

Făcu jurnalul ghemotoc, i-l azvârli în obraz, apoi. izbucnise într-un plâns hohotit, isteric…

Nu eşti bun de nimic, Lester Jones! Toţi te învârtesc pe degete! Ai dat cu piciorul, idiotule, la unica şansă de a te smulge din viaţa e neînsemnată în care te complici, i tăvărindu-te ca un porc în mocirlă! Ai îngăduit unui şme4 cher să te ducă de nas. A fost de-ajuns să te las o jumătate de oră singur ca să faci o mare neghiobie! Şi eu a ml fost o tâmpită că ţi-am lăsat cecul pe mână! Dă-mi-l ime-l diat! Nu ţi-l mai las o clipă, nevolnicule! Dă-mi-l mai] repede dacă nu vrei să-ţi scot ochii.

Tremura, cuprinsă de o mânie necontrolată. Înspăimântat, Lester scoase din buzunarul dinăuntru al hainea înscrisul şi i-l înmână” fără să scoată un cuvânt. Îşi dădea şi el seama că pretinsul prieten îl ademenise jucându-l cai pe un prost. Nu merita iertare.

Acum ce facem? exclamă Edith, deznădăjduită. Re – nunţăm la visurile noastre atât de apropiate de o realizare care numai de noi depindea, ca să ne întoarcem învinşi la Silver Creek! Ca să apucăm iarăşi sărăcia de coadă? Ca să fim iarăşi nişte nimeni?

Voi încerca să-mi repar greşeala, Edith! se tângui el. Ca şi tine sunt negru de supărare! îmi vine să mă arunc pe fereastră!

Telefonul de pe noptieră sună scurt.

— Răspunde! Ce mai aştepţi! zbieră Edith. Te cheamă; probabil ziaristul ca să-ţi mulţumească, fiindcă i-ai făcut plocon găina cu ouă de aur!

După o clipă de ezitare, Lester duse receptorul la ureche:

— Hello! Da!…

Edith îl văzu schimbându-se la faţă.

Bine! Cobor îndată! zise Lester. Închise aparatul şi se întoarse spre soţia lui: Mă caută cineva de la poliţie!

Edith îl privi încrâncenată.

Poliţia? Coboară să vezi ce vrea!

Lester se uită la soţia lui trist ca un câine bătut, apoi părăsi încăperea. Edith îi auzi paşii îndepărtându-se pe coridor. „Au venit să ne ia cecul!” rosti pentru sine căutând din ochi un ungher unde să-l ascundă. „Nu! N-am să-l dau din mână! N-am să-l dau, orice s-ar întâmpla! Ce – cui ăsta e viaţa mea, sufletul meu!”

Ascensorul îl vărsă pe Lester în holul de la parter. Emoţionat, târându-şi picioarele „acesta, se îndreptă spre – recepţie. Un ins corpolent în haine civile, cenuşii, cu o pălărie neagră trasă pe ochi, îl aştepta, cercetând registrul călătorilor.

Sunt Lester Jones! Ce doriţi? îl întrebă Lester pierdut.

Poliţistul îl salută ducându-şi degetul la pălărie.

Documentele dumitale! rosti scurt.

Speriat: Lester îşi exhibă paşaportul şi permisul „de şofer.

Poliţistul le examină atent, apoi i le restitui.

Mai aveţi nevoie de mine? întrebă Lester cu teamă.

Nu, mulţumesc!

Îşi duse iarăşi degetul la pălărie, apoi părăsi hotelul.

Ce-o fi1 vrut cu mine? se adresă tânărului de la recepţie.

Acesta ridică din umeri:

Probabil vreo potrivire de nume cu cine ştie ce individ – căutat de poliţie. Din fericire pentru dumneata semnalmentele n-au – corespuns.1, Altfel te umfla cât ai zice peşte!

Lui Lester îi sună neplăcut la ureche acest limbaj brutal, atât de deosebit de al recepţionerilor atât de politicoşi de la Intercontinentalul parizian „dar nu se formaliză. Îl frământau acum alte griji. Clătină din cap în

semn de încuviinţare:

Se prea poate!... Da, se prea poate!...

Abătut porni înapoi spre, e ascensor. Când se înapoie în cameră, constată perplex că Edith lipsea. O aşteptă zadarnic o oră, două, trei. Neliniştit, plecă în căutarea ei. Funcţionarul de la recepţie îi declară că n-a văzut-o părăsind hotelul.

— Să nu fi ieşit pe uşa de serviciu!

Edith nu-şi făcu reapariţia nici după lăsatul nopţii şi nici în dimineaţa următoare. Alarmat, Lester se înfăţişă la cea mai apropiată secţie de poliţie şi anunţă dispariţia soţiei sale, furnizând semnalmentele ei. Agentul de serviciu le notă calm într-un formular. După ce termină de scris, îşi ridică ochii asupra lui Lester.

Sunteţi sigur că soţia dumneavoastră nu a plecat singură la Silver Creek? Că nu v-a părăsit, aşa cum fac atâtea femei? N-aţi avut nicio discuţie serioasă în ultima vreme?

35 – Oameni în Rolls-Rdyce

Lester rămase descumpănit. Ipoteza formulată de agent nu părea lipsită de sens. Îşi frământa neputincios mâinile. Să-l fi părăsit Edith? O jale adâncă îi inundă suflatul.

— v – Nu ştiu ce să spun! bâigui. Nu ştiu ce să spun!

*

Ploua...

O ploaie torenţială cu tunete, fulgere şi răpăiri. de grindină, ca într-o simfonie furioasă, plină de zgomote, scrisă de un compozitor romantic. Stropi mari şi grei, răscoliţi de vijelie, aşterneau pe învelişul străzii un strat negru de lac, în care se oglindeau şi reclamele luminoase, şi vitrinele feerice şi farurile aprinse ale automobilelor, într-o galaxie colorată, orbitoare.

În faţa intrării hotelului Excelsior de pe Via Veneto peste care cădeau mărgelele ropotitoare ale ploii, opri

Rolls Royce-ul arhaic, dar admirabil întreţinut, al principesei Montenuovo. Portarul în uniformă galonată, înarmat cu o umbrelă de dimensiuni pahidermice, se grăbi să deschidă portiera limuzinei şi să adăpostească sub cortelul improvizat silueta bătrânei doamne, înfăşurată într-un mantou de vizon alb, lung până la călcâie.

Escortată de secretarul ei personal, baronul Enrico di Santa Caterina Villasmossa, un foarte cochet şi distins personaj cu favorite, desprins parcă din lumea de la sfârşitul veacului trecut, principesa de Montenuovo pătrunse în holul hotelului primită cu temenele de Signor Carlo Bianchi, decorativul chief concierge.

— Maestrul Giorgio Baglioni vă aşteaptă, înălţimea Voastră!

O conduse până la intrarea somptuosului restaurant al hotelului unde o luă în primire, – eu aceleaşi ploconeli, directorul de sală Monsieur Antoine, un italian de origine franceză, cu înfăţişare şi maniere de maestru de ceremonii. Răsucit pe jumătate şi plecat uşor pe o parte, „1 astfel încât privirile sale să nu piardă o clipă din raza vizuală pe ilustra vizitatoare, îi deschise drumul precedând-o doar cu un pas, printre mesele ocupate până la ultima de clienţi „care respirau prin toţi porii opulenţa.

În picioare, avocatul Giorgio Baglioni, consilierul ju – ridic al principesei, o întâmpină zâmbind radios. Noua venită îi întinse mâna-i ridată, cu vinişoare albăstrii, aparente, pe care străluceau apele unor diamante.

Apoi, Monsieur Antoine oferi spre consultare celor trei convivi, listele de mâncăruri. şi de vinuri-…

Avocatul zâmbi. curtenitor bătrânei doamne:

— Aş propune, principesă, să lăsăm lui Antoine sarcina alcătuirii meniului, cu atât mai mult cu cât vă cunoaşte preferinţele.

Sophia de Montenuovo făcu o mutră acră:

Seara, m-am deprins să mănânc foarte puţin. Mi-e de ajuns o tartină cu icre negre şi un pahar de şampanie.

Pentru mine o cafea! ceru baronul.

Avocatul* se întoarse spre directorul de sală:

— „Mie pregăteşte-mi ceva mai substanţial, Antoine! Procesele mele de azi mi-au stârnit apetitul.

După ce directorul de sală plecă să execute comanda, bătrâna doamnă se adresă iritată avocatului:

Ce idee stranie ai avut, Baglioni, să mă scoţi din casă pe vremea asta mizerabilă! Nu puteai să-mi comunici la telefon ceea ce aveai să-mi spui?

Avocatul îşi drese glasul:

— Iertaţi-mă, principesă, dacă măsurile mele de precauţiune v-au tulburat liniştea. N-am cutezat să vorbesc mai pe larg la telefon, fiindcă m-am temut să nu fie pus sub observaţie. Pe de altă parte, o vizită nocturnă la Palazzo Montenuovo ar fi dat de bănuit celor care sunt cu ochii pe noi. Conciliabulele purtate în sala unui restaurant, 1 îmbracă aspectul unor simple întâlniri mondene.

Foarte posibil, Baglioni. Evit însă restaurantele, de când am citi în presă că au devenit ţinta raidurilor teroriste.

Prefer riscul, prin esenţă problematic, unei primejdii quasi certe, în clipa aceasta stăm pe un vulcan gata să erupă.

Nu mai bate câmpii, Baglioni! îl repezi bătrâna doamnă. Intră în temă. Ce primejdie certă ne ameninţă?

Monsieur Antoine reapăru escortat de un chelner şi de doi picoli, care aduceau\pe o măsuţă portativă şampania şi tăvi cu hors. d’oeuvres. Chelnerul scoase din frapiera de argint o sticlă de Dom Perignon, o destupă şi turnă şampania în cupe. Primul p. icolo, aşează pe masă farfurioare cu unt şi cu pâine prăjită, iar cel de-al doilea plasă între sfeşnicele cu luminări aprinse o scoică de argint cu icre negre şi două tăvi cu felurite hors d’oeuvfes, orânduite decorativ ca într-o reclamă de produse culinare.

După ce personalul de serviciu se retrase, Baglione reluă: [1]

Până mai ieri vă sfătuiam să nu părăsiţi Italia, fiindcă

1 necruţătoa'rea — n.r.

nu exista pericolul de a fi inculpată pentru export ilegal de valute. Azi mi-am schimbat optica, fiindcă a intervenit un fapt inimaginabil. Lou Tambone a fost arestat!

Principesa îşi pungi buzele, iar după o pauză exclamă siderată: „j.

Ce spui?

— S-a întors lumea pe dos, principesă. Inebranlabila* omerta, sfânta lege a tăcerii, n-a mai operat. Un individ a vorbit şi l-a dat în cap pe Tambone. Faptul în sine n-ar fi fost prea grav, fiindcă-Lou ştia să tacă. Din nefericire poliţia, folosindu-se de indicaţii sigure a găsit în seiful lui liste cu numele unor clienţi.

Principesa îşi duse la gură mâna ornată cu diamante.

Pe liste figurează şi numele meu?”

Nu ştiu încă. Printr-un om al meu de la cabinetul judecătorului de instrucţie am aflat doar că justiţia a intrat în posesia listelor.

— Va urma desigur un val de arestări! trase principesa concluzia.

Fără discuţie! întări avocatul. Arestări cu întregul lor cortegiu de scandaluri, de articole acuzatoare, furibunde în gazetele şi revistele de stânga şi de inutile încercări de a minimaliza efectele dezastrului, în presa de dreapta.

Principesa începu să lovească nervos cu degetele în tăblia mesei.

Argumentele dumitale juridice, dacă va fi cazul să le foloseşti în faţa tribunalului, Baglioni, mă vor scăpa, sper, cu faţa curată!

Vai, principesă, n-ar fi exclus să mă văd şi eu în boxă alături de ceilalţi inculpaţi. Ca şi dumneavoastră, am fost şi eu clientul lui Tambone. Am făcut greşeala să-l socotesc inatacabil, şi constat plin de întristare, că m-am înşelat. Pentru prima dată în viaţa mea de jurist, am săvârşit o eroare grosieră.

Atunci ce mă sfătuieşti să fac?

Vizita pe Coasta de Azur, pe care o plănuiaţi acum câteva zile, devine absolut necesară. Atunci v-am sfătuit să

nu vă lăsaţi furată de panică şi să rămâneţi la Roma-Azi vă recomand o urgentă călătorie peste graniţă.

Oh, Doamne! exclamă principesa. Şi dumneata ce ai să faci?

Avocatul ridică din umeri.

Am să rămân în capitală şfeam să înfrunt furtuna. Dacă aş trece intempestiv frontiera, aş hrăni bănuielile celor care-mi poartă sâmbetele şi abia aşteaptă să mă lovească. Sper să nu figurez pe listele găsite!

Ai mulţi duşmani, Baglioni? îl întrebă principesa cu compasiune.

Succesul îţi creează prin definiţie duşmani.

Principesa se întoarse spre baroni”.

Enrico, dumneata nu-spui nimic?

Reflectam asupra avantajelor certe pe care le reprezintă călătoriile cu automobilul, faţă de zborurile cu avionul.

Foarte înţeleaptă concluzie! interveni-avocatul. La aeroport vameşii sunt obligaţi să-ţi cerceteze identitatea, în schimb vameşii de la Ventimiglio, asaltaţi de puhoiul de maşini în dublu sens, lasă pe multe dintre ele să treacă fără a le controla. Dacă listele clienţilor lui Tambone au fost deja comunicate la punctele de ieşire din ţară pentru a preveni fuga peste frontieră a unora dintre ei „recomand Ventimiglio. Preferabilă ar fi o croazieră cu yachtul. Trecerea în apele franceze s-ar face pe nesimţite.

Organizarea unei croaziere ar cere prea mult timp, replică bătrâna doamnă, dând dovadă de spirit practic. Sunt ani de când yachtul meu nu s-a mai desprins de la ţărm. Aprovizionarea cu combustibil, convocarea echipajului, curăţenia din cabine, ar necesita cel puţin o săptămână.

Principesă, spuse avocatul cu sinceră afecţiune, aş fi tare bucuros dacă zorii zilei de mâine v-ar găsi la Cannes sau la Monte Carlo.

Am o vilă la Antibes, Baglioni, Sunt oricând gata să-ţi ofer găzduire.

Luă cupa cu şampanie şi o duse la buze. Îi aspiră aroma, apoi sorbi o înghiţitură.

Dom Perignon, cru 1970! exclamă apreciativ bătrâna doamnă. La închisoare i-aş duce lipsa. Râse: Ştii ceva, Baglioni? Deşi planează o mare primejdie asupra mea, sunt calmă. Foarte calmă.: Mulţi dintre nobilii condamnaţi la; moarte de către Tribunalele teroriste din epoca Revoluţiei Franceze, încercau aceleaşi sentimente de detaşare în preajma ghilotinării... Rămase câteva clipe gânditoare. Cileodată mă frământă o întrebare: de ce mai trăiesc? Niif mă deranjează că multe prietene de vârsta mea au murit. Mă acomodez uşor, cu femeile mai ţinere decât mine. Nu ştiu dacă în sinea lor mă acceptă şi ele cu aceeaşi seninătate. Nu mă mai leagă de viaţă, Baglioni, decât dragostea pentru comorile de artă pe care le-am acumulat în palatul meu din Roma. Mă cuprinde groaza la gândul că au să cadă pe mâini nevolnice după ce am să mor. Fiica mea şi neisprăvitul ei de soţ, au; şa le" împrăştie în cele patru vânturi. Nici nepoţii mei nu sunt cu stea în frunte, Baglioni. Aruncă. O privire tristă, aproape duioasă baronului di Santa Caterina. Lumea noastră se duce, Enrico! Dacă – te-ai naşte, mâine, nu ştiu, zău „ce mijloace de trai! ţi-ai găsi! Cert este că patronese de seama mea nu vor mai exista. Aş putea să pariez că lumea de mâine va fi mult mai cenuşie, mai monotonă, mai mediocră, decât cea de azi. Aruncă o. privire, în jur: Uitaţi-vă şi voi! Ne invadează mediocritatea, puterea banului, parvenitismul, violenţa! Mulţi dintre oamenii care astăzi stau la mese alături de noi, n-ar fi îndrăznit ieri nici i să-şi ridice ochii spre mine. Deodată principesa se zbârli:

Ia priviţi cine, intră! Olympie Chavrillon. Dacă aş fi ştiut că va veni aici, ţi-aş fi cerut, Baglioni, să alegi alt restaurant. Hm, poate că exagerez! Ar trebui totuşi să-mi fie simpatică: fiindcă mi l-a luat de pe cap pe Ilammond. Bietul Hammond! S-a culcat; cu o slujnică pentru a avea un copil! Julia să fi fost realmente zămislită de el? Mă îndoiesc! Şi pe Olympie a detronat-o Olivia! À-propos, ce

mai ştii de Olivia, Enrico?

— Vă mărturisesc principesă, că soarta ei nu m-a mi teresat câtuşi de puţin.

Bătrâna doamnă zâmbi:

Îţi apreciez discreţia, Enrico! Şi acum să trecem în un subiect mai palpitant. Fuga noastră în Franţa. De aici, Enrico* am putea pleca direcţia Antibes. Va trebui totuşi să trec pe acasă, să-mi iau bijuteriile. Cu bagaje n-am să mă încarc. Am o garderobă completă la Antibes. Ce se va întâmpla, Baglioni, dacă se va introduce în sânul

Pieţii comune principiul extrădării pentru evazionişti fiscali şi pentru exportatorii prin fraudă ai devizelor, aşa cum spuneai dumneata?

Va trebui să plecaţi la Acapulco, în Carâibe, sau undeva în America de Sud, principesă!

Bătrâna doamnă începu să râdă:

La vârsta mea, n-aş fi crezut că voi ajunge să repet peregrinările lui Ahasverus, jidanul rătăcitor.

Şi madame Chavrillon o zărise pe principesă de îndată ce intrase în restaurant, dar se prefăcuse că nu o observă. Nu avea nimic de împărţit cu bătrâna doamnă, îi repugna însă tot ce-i amintea de Cyril Hammond. O dădu însă repede uitării, fiindcă o frământau procese sufleteşti mult mai importante. Tony Aubry, care stătea alături de ea, şi îşi aşternu tocmai pe genunchi şervetul de olandă apretată devenise o sursă de necurmate şi misterioase insatisfacţii. Se scurseseră câteva săptămâni de când îl pescuise din rândurile rataţilor cu pretenţii de vedete, şi-i oferise o existenţă de nabab, fără ca el să-şi manifeste recunoştinţa dăruindu-i măcar o singură noapte de dragoste, care ar fi făcut-o fericită. Îi ceruse atât de puţin, dar Tony o rănise sufleteşte cu refuzurile sale îndărătnice. Tentativele ei, timide la început, îndrăzneţe mai târziu şi exasperate în final, se izbiseră de un zid de indiferenţă. Îi pusese la picioare cadouri scumpe, declarase că e gata să facă pentru el orice sacrificiu, dar după atâtea strădanii nu obţinuse nici umbra unui surâs.

Tony descoperise treptat cu nedeghizată oroare, jocul Olympiei. Realizase că promisiunea ei de-ai favoriza o ascensiune fulgurantă pe plan profesional, ascundea în realitate egoismul feroce al unei femei bătrâne care voia să-l acapareze, să-l păstreze numai pentru ea, să-l transforme într-o maşină de făcut dragoste. Îi pusese o zgardă aurită şi îl târa în lesă ca pe un câine de lux. Spre a nu-i da timp să cugete să se revolte, îl izolase, ridicând în jurul său un cordon sanitar, alcătuit din maeştri de balet, masseuri, costumieri, compozitori, muzicanţi, instrumentişti, impresari, care-l pregăteau intens pentru un recital de balet fantomă, a cărui premieră era amânată de la un termen la altul. Pretexte se găseau destule.

Maeştrii de balet îl umileau susţinând că performanţele sale actuale erau sub nivelul pretins de publicul select şi de criticii consacraţi, singuri în măsură să-i creeze o repu-ltaţie solidă. Pentru a li se înfăţişa cu sorţi de succes, trebuia să înveţe gramatica dansului clasic, să se supună zii-l nic unui antrenament intensiv, reglat minuţios şi bine ei chilibrat, astfel încât organismul să corespundă eforturilor care i se cer, în condiţiile unor tehnici de execuţie tot mai severe, mai pretenţioase. Extenuat după exerciţiile impuse, J grele şi foarte obositoare, Tony izbucnea uneori în plâns I şi refuza să mai continue lecţiile. I se aducea atunci! aminte că semnase un contract foarte avantajos sub aspect pecuniar, dar cu clauze aspre în ceea ce priveşte desăvâr1 şirea pregătirii sale artistice…

Madame Chavrillon şi protejatul ei se vedeau doar la 1 prânz şi seara, când se aşezau la aceeaşi masă de restau-Irant. Tony evita să-i vorbească, iar la întrebări răspundea monosilabic, descurajând orice tentativă de apropiere.

Henriette Chertsey urmărea cu amuzat interes peripeţiile ciudatelor relaţii dintre prietena ei şi balerin. Îşi propusese să scrie un roman care să zugrăvească pasiunea 1 tardivă a unei femei sur le retour pentru un tânăr dansator care o trata cu vexantă indiferenţă.

În seara aceasta cinau în trei. Olympia arunca pe furiş priviri patetioe lui Tony, distant şi rece ca un iceberg.

Henriette deschise conversaţia:

Îţi aminteşti, dragă Olympie, de adolescentul acela I adorabil, cu nume de prinţ, care mi-a făgăduit să pozeze 1 nud pentru „French Style”?

Era superb, suprasolicită Madame Chavrillon, sperând să-l facă gelos pe Tony.

Stratagema ei nu-şi găsi ecou. Balerinul îşi dezosa cu migală un şalău Meunier, rămânând surd la aluziile destinate lui.

Fotograful meu l-a aşteptat în zadar, toată dimineaţa. Îţi mărturisesc, am fost deziluzionată. Tinerii de azi nu sunt parolişti.

Banii oferiţi de tine păreau să-l fi tentat! f şi eu am crezut la fel! Dar ne-am înşelat amândouă. Poate că nu era materialist. Oricum, va trebui să-mi caut alt adolescent cu fizic avantajos.

Madame Chavrillon o privi cu suspiciune. Nu cumva Henriette va propune lui Tony să pozeze gol? Olympie era sigură, că el ar accepta imediat oferta, numai ca s-o indispună. Henriette simţi tensiunea din aer. Nu concepea să strice prietenia cu Madame Chavrillon pentru un dansator obscur, chiar dacă avea înfăţişarea unui Adonis.

— Slavă Domnului, la Roma se găsesc mulţi băieţi frumoşi! spune Henriette. Voi dibui eu prin Trestever un flăcău care să-l înlocuiască pe enigmaticul Dandolo. Acesta era numele lui, nu-i aşa?

Tot despre Alain se vorbea şi la masa lui Roy Montgomery, care se înapoiase triumfător de la New York. Dispariţia tânărului parizian, – care-i fusese anunţată de personalul de la recepţie – nu-l tulburase peste măsură. Cunoştea caracterul fantasc al lui Alain, firea-i schimbătoare, oapriciile-i feminine. Pentru aceste adorabile defecte îl îndrăgise poate atât de mult. N-ar fi fost exclus ca Alain – indispus fiindcă Roy, nu-l aşteptase la Roma – să se fi răzbunat, petrecându-şi noaptea în

compania altui bărbat. Actorul deşi cunoştea acest aspect din viaţa tânărului său prieten, nu se putea stăpâni să nu încerce un vag sentiment de gelozie. Era convins totuşi că Alain se va înapoia la hotel şi se va comporta ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat”.

Roy închisese această contrarietate într-un sector al minţii, apoi se dedicase problemelor serioase. Convocase pe Zimmermann, pe operatorul şef Irving Landon şi pe principalii actori, ai filmului „Panică pe Via Veneto” şi le comunicase că „International Pictures” îi cedase toate drepturile asupra acestei producţii, precum şi asupra „Peregrinările lui Ulisse”. Filmările vor fi preluate imediat, astfel încât premierele să aibă loc în primăvara următoare. Vestea stârnise entuziasm. În cinstea ei, Roy îşi invitase colaboratorii la o cină sărbătorească în restaurantul hotelului Excelsior.

Buna dispoziţie a convivilor întreţinută şi de vinurile de colecţie, la care se adăugau specialităţile gargantueşti expuse pe masa lungă, împodobită cu flori şi somptuoase sfeşnice de argint, nu reuşise să-l contamineze şi pe Roy. Absenţa prelungită a lui Alain h*? apreciată la început ca un simplu capriciu pasager – începuse să-l îngrijoreze serios.

Înainte de a se aşeza la masă, telefonase la Paris. Îi răspunse bătrânul Dandolo, informându-l că nepotul său se înapoiase de la Roma. Pentru că se scurseseră 48 de ore de la dispariţia lui Alain, Roy socotise că tergiversările nu-şi mai aveau rostul. Anunţase poliţia, deşi ştia că o anchetă în jurul tânărului parizian va duce la dezvăluiri susceptibile să-i facă o publicitate nedorită.

Mâine filmăm holdup-ul de la Bancă, explică Zimmermann comesenilor, intrând apoi în descrierea amănunţită a secvenţelor şoc, în viziunea sa…

Roy era atât de preocupat de problemele lui încât nu-l auzea, spre deosebire de ceilalţi – actori; foarte atenţi la expunerea regizorului.

Vernon, continuă Zimmermann, adresându-i-se cu

respectul cuvenit unei vedete autentice, reuşita scenelor de mâine va depinde numai de dumneata. Când bandiţii vor încerca să o ia ostatecă pe Jill, va trebui – potrivit scenariului – să găseşti în disperarea ta resursele fizice ale unui cascador, deşi în rol nu mai eşti la prima tinereţe. Jocul tău va necesita subtilităţi de interpretare pe care le pretind numai actorilor mari. Trebuie să ţii seama că „Panică pe Via Veneto" nu este un film de senzaţie din caitegpria B, ci o superproducţie.

Vernon îl asculta emoţionat. Renaşterea sa pe plan profesional, va depinde de modul în care se va comporta în zilele următoare. În primul rând va trebui să pună un definitiv stop whisky-ului. Era; conştienţi că abţinerea de la băutură îi va provoca suferinţe fizice. Alcoolicii, ca şi victimele stupefiantelor, au zilnic nevoie de doza lor de otravă. Era însă încredinţat că va reuşi să se stăpânească, că va crea un rol remarcabil, recâştigând. Încrederea publicului şi respectul soţiei sale, care în ultimii, ani îl trata ca pe o cantitate neglijabilă.

Jill, eşti la prima ta apariţie într-un film de mari proporţii, îi vorbi Zimmermann. În „Panică pe Via Veneto" vei avea posibilitatea să demonstrezi spectatorilor că eşti o actriţă mare. Dar te previn, Jill! Evoluţia ta va fi pe muchie de cuţit. Un pas greşit, şi vei cădea în platitudine, în vulgaritate. Rolul unei prostituate care-şi găseşte noi dimensiuni morale în dragostea unui bărbat implică dificultăţi pe care Marlene Dietrich în „îngerul Albastru", Ann Stenn în „învierea" şi Joan Crawford în „Ploaia" le-au rezolvat magistral. Publicul – în general foarte pretenţios, deşi unii critici pretind contrariul – va fi tentat să facă unele comparaţii între tine şi ilustrele tale predecesoare. Exemplul lor strălucit nu trebuie să te inhibeze. Toate trei au intrat în rândurile titanilor filmu'

„Lui; denumiţi colorat monstres sacres. Nu-ţi rămâne decât să demonstrezi că eşti capabilă să le calci pe urme. Şi încă o recomandare. Să nu porneşti la drum timorată n de dimensiunile gigantice ale lui Roy Montgomery. Este un

partener corect, care nu va căuta să te umbrească, ci să te completeze. În univers este loc. pentru miriade de sori, Jill!

f Roy auzea vorbele lui Zimmermann, fără să le desluşească \ sensul. Chipul lui Alain îi revenea obsedant în faţa ochilor. Silueta-i gracilă, gesturile, surâsul. său uşor zeflemist de Gavroche parizian, se împleteau într-o imagine seducătoare, de neşters.

Un bărbat în haine negre, precedat de Monsieur Antoine, se apropie de masa actorului american. Directorul de sală se plecă la urechea lui Roy:

Domnul este de la poliţie. Doreşte să vă vorbească.

Roy tresări. Se întoarse spre noul venit:

Ce doriţi?

Bărbatul în negru îi vorbi cu voce scăzută, spre a nu atrage atenţia celor din jur:

Sunt comisarul Donatti. Dumneavoastră aţi reclamat dispariţia tânărului Alain Aubry Dândolo. V-aş ruga să mă însoţiţi până la morgă, unde se află depus cadavrul unui adolescent ale cărui semnalmente ar corespunde cu cele descrise de dumneavoastră.

Roy se ridică în picioare ca electrizat:

Ce spuneţi? La morgă?

O expresie de oroare i. se întipări pe chip. Revelaţia ireversibilă a morţii care lovea o fiinţă apropiată, căpăta proporţii de cataclism.

Poliţistul înclină uşor din cap.

Sper să nu fie persoana care vă interesează. Însă pentru orice eventualitate…

Este incredibil! Ce s-a întâmplat? Vreunaccident de automobil?

— A suferit violenţe de o natură specială, Signor Montgomery, care i-au provocat o puternică hemoragie. Indivizii respectivi l-au abandonat apoi în hrubele unei ruine de pe Via Appia, unde l-au găsit abia acum câteva ore nişte turişti străini. Dacă ar fi fost dus din timp la spital, ar fi scăpat cu viaţă. Dar acolo, în hrube, i s-a scurs lent tot sângele din el. A avut o moarte îngrozitoare Signor

Montgomery!

Roy îşi încleştă mâinile ca pentru r-ugă:

Oribil! Oribil „domnule comisari Monstruos!

Roy se socotea moralmente vinovat de moartea adolescentului. El însuşi îl chemase la Roma, dar în loc să-l primească, să-l ghideze în această lume nebună, îl abandonase de capul lui. Indirect participase la asasinarea lui Alaim

Să mergem, domnule comisar!

Rosita Montez se simţea gata să explodeze, ca un cazan ajuns la presiune maximă. Dăduse uitării pe avocatul Brian Richardson şi înţelegerea scrisă prin care-şi luase obligaţia să renunţe la Tony. Cu inconştienţa femeii pătimaşe, voia să-şi recâştige cu orice risc iubitul, uitând de asemenea că primise – pentru; a-l abandona – un amplu pachet cu dolari, foarte repede spulberaţi.

Abia după ce îşi pierduse amantul, înţelesese că viaţa pentru ea, îşi pierduse orice noimă. Mânia îi crescuse oarbă, atingând dimensiuni vulcanice. Insuccesele-i umilitoare pe tărâm profesional intervenite în ultima vreme datorită şi vârstei care începuse să-i estompeze sex-appeal-ul – le atribuise ghinionului provocat de absenţa lui Tony. Înapoindu-se la sânul ei, i-ar reda şi norocul. Furia îi era alimentată şi de o gelozie bolnăvicioasă. Era sigură că Madame Chavrillon devenise amanta lui Tony, iar imaginile plăsmuite ale copulării lor o împingeau pe marginile nebuniei. Obsedată de fostul iubit, ajunsese să refuze îmbrăţişările tarifate ale clienţilor pe care odinioară, după spectacol, îi primea din când în când în intimitatea ei.

Săptămânile petrecute departe de el o marcaseră, aş, temându-i cearcăne vinete sub ochii febrili, adâncindu-i cutele obrajilor, lăsându-i în jos colţurile amare ale buzelor. Rosita ajunsese la limitele răbdării. Orice soluţie era preferabilă actualei stări de lucruri.

Într-o dimineaţă cumpărase un browning de dimensiuni modeste, care, folosit de aproape, putea ucide un om. Îl purtase câteva zile în poşetă, apoi luase

hotărârea cea mare. Va pune capăt ticăloşiei „femeii vampir”, iar dacă va constata că şi Tony i-a fost complice, şi nu victimă, cum lăsa el să se înţeleagă; îi va face şi lui de petrecanie, îşi procurase un bilet de avion pentru Roma, iar în timpul călătoriei pusese la punct planul de acţiune. Ştia că

Madame Chavrillon descinsese la hotelul Excelsior de pe Via Veneto, căci revistele cu coloratură mondenă furnizau regulat informaţii asupra membrilor jei-sei-ului.

Când se prezentă la recepţia hotelului Excelsior – superbă, autoritară ca un autentic VIP – şi se interesă de Madame Chavrillon, unul dintre recepţioneri o îndreptă spre restaurant. Rosita îi mulţumi şi se îndreptă glonţ într-acolo. Ajunsă în pragul sălii îşi roţi privirile asupra clienţilor risipiţi în jurul meselor ornate cu sfeşnice de argint. O lume puţin zgomotoasă, sobră, cu care nu era deprinsă. Se simţi brusc intimidată. Gestul brutal pe care-l pregătea nu se potrivea deloc cu ambianţa aceasta catifelată. Enormitatea lui îi apăru într-o lumină crudă. Dacă în clipa aceea privirile nu i-ar fi căzut asupra Olimpyei Chavrillon, elegantă, acoperită cu bijuterii, supărător de tânără cel puţin în aparenţă – s-ar fi răsucit pe călcâie şi ar fi părăsit restaurantul. Profilul femeii detestate, alături de care zări chipul drag al lui Tony, îi ridică iarăşi tensiunea arterială. Văzu roşu, urechile începură să-ivijâie, o putere irezistibilă o împinse înainte. Ajunsă în faţa Olympiei Chavrillon, se opri şi înfruntând-o cu priviri înveninate, – vârî rapid mina în poşetă spre a scoate browningul. Tony intui gândurile fostei lui amante. Îi cunoştea violenţa, reacţiile inconştiente. Cu prezenţă de spirit, combinată cu agilitatea dobândită graţie profesiunii sale, ţâşni de pe scaun, se aruncă. dintr-un salt asupra Rositei şi o izbi peste mână tocmai când ea apucase să scoată pe jumătate pistolul din poşetă. Poşeta, cu armă cu tot, făcu o voltă prin aer şi ateriză într-o frapieră de argint…

Rosita rămase câteva clipe uluită de intervenţia

neaşteptată a balerinului:

— Trădătorule! şuieră, izbindu-l cu dosul palmei peste faţă”!

Inelele-i ieftine cu monturi puternic reliefate sfâşiarăobrazul şi buzele lui Tony, care prinseră să sângereze din abundenţă. Ameţit de lovitura primită rămase o clipă nemişcat. Profitând de ocazie, Rosita. apucă un vas de cristal plin cu o salată de fructe ce înota în maraschino şi ridicându-l deasupra Olympiei, i-l turnă în cap, nâclăindu-i părul, acoperindu-l cu minuscule cuburi de ananas şi banane, cu boabe de vişină şi de struguri. Alcoolul lipicios şi salata se scurseră pe obrajii victimei, muindu-i „rimelul, fardurile, inundându-i decolteul, braţele, rochia, Olympie – 1” încremenise îngrozită.

Henriette Chertsey, chelnerii, persoanele de la mesele 1 înconjurătoare nici nu apucaseră să reacţioneze, atât de 1 surprinzătoare fusese: agresiunea, în clipa aceea nervii Roşii ei cedară, izbucni în plâns a şi cuprinsă de o pamca – bil. i – în – fugii din s-Ia. Ni-l meni nu încercă să o oprească. Explicaţia era simplă. Iri1 tr-un restaurant de mare dux, CuoAJC – lientelă calmă, dis-e cretă, ostilă prin definiţii? violenţelor, cu un personal de serviciu stilat, deprins să se mişte în tăcere, ca într-o că-l tedrală. asemenea scene erau absurd? groteşti, de necon –, 1 ceput. Nimeni nu era pregătit să riposteze cu promptitur dine, aşa cum se pricep doar obişnuiţii tavernelor şi aïb dancingurilor rău famate.

Oamenii de la celelalte meşe (îâgi vârâră nasul în far-l furii; Conversaţiile întrerupte. câteva clipe îşi reluară fil rele invizibile. Aceasta nu înseamnă”; că „martorii penibi-i «lului incident, care o cunoşteau pe Olympie Chavrillon, 1 nu o vor forfeca a doua zi prin saloane, încântaţi că aveau I prilejul să-şi îmbogăţească eleganta lor bârfă cu un nou 1 şi savuros subiect.

Escortată de Henriette şi de Tony, Madame Chavrillon părăsi în grabă restaurantul. Umilită, furioasă, năucită încă, se réfugie în apartamentul ei. O rănise mai

puţin sufleteşte agresiunea Rositei, decât postura ridicolă, durej ros de comică, în care se plasase, oarecum cu voia ei. Când se încurcase cu Tony, trebuia să fi ştiut la ce, car se înhămase. Ar fi suportat mai uşor insulta gratuită dacă în urma acestui zgomotos pinaclu al crizei, idolul ei ar fi acceptat să o consoleze, acordându-i recompensa aşteptată cu ardoare. Dar balerinul insensibil la apelul ei, exprimat printr-o mimică elocventă se încuie în camerasa, în compania unei sticle de whisky.

Mai târziu, Olympie auzi fâşâitul duşului din camera lui de baie, învecinată cu a ei. Şi-l închipui atunci gol, magnific, sub jetul de apă. Copleşită de deznădejde, începu să-şi plângă cu, amar speranţele năruite. Adormi l într-un târziu, gândindu-se cât de senină, de liniştitoare îi fusese viaţa înainte de a-l cunoaşte pe Tony. Actuala ei prăbuşire morală îşi găsea totuşi o compensaţie în apropierea bale rinului, chiar dacă îi despărţea un zid. În visul care-i înăţe dulcea somnul, obstacolul de cărămizi se dezintegră şi în 1

spaţiul deschis se încadră aureolată silueta lui Tony, păşind spre ea cu braţele întinse, acceptând în sfârşit să i se dăruiască…

* * *

O veste bună, Sir! Hotelurile „Imperial”, „Babei Palace”, Royal Trianon” şi „Saint Georges” sunt ale dumneavoastră. Acum o oră am perfectat actele de cumpărare.

Philip Aylon zâmbi. Reprezentantul său din New York făcuse treabă bună. Vocea lui James Michael Burgess, deşi traversa oceanul, se făcu auzită ca şi când vorbitorul s-ar fi aflat lângă patronul său în apartamentul acestuia la Paris.

Trebuie să recunosc, Sir, că şi şansa ne-a ajutat să le obţinem la un preţ atât de avantajos. Concurenţii noştri au fost împiedicaţi să-şi arunce toate forţele în luptă. Ducele de Northland – s-a retras de la licitaţie. Încurcăturile lui cu „Federal Aeronautics Administration” i-au blocat importante fonduri. Sabahattin Humaidah şi-a concentrat eforturile în bătălia cu „Bank of America and South Asia”.

Grupurile „Hilton”, „Sheraton” şi „Intercontinental” s-au arătat mai moderate în intervenţiile lor decât m-aş fi aşteptat. Trebuie să vă mai informez, Sir, că în curând vor fi scoase în vânzare trei mari hoteluri la San Francisco şi două la Chicago. Ar fi cazul să profităm de conjunctura favorabilă, spre a le achiziţiona.

Pentru moment este preferabil să adopţi o poziţie expectativă. Foarte curând voi avea nevoie de câteva miliarde pentru a mă angaja într-o operaţie de mare anvergură la Bursa din Wall Street.

Este ceva în legătură cu „Bank of America and South Asia”?

Te voi informa la momentul oportun, James.

Am înţeles, Sir. Doriţi să păstraţi intact secretul operaţiilor.

Philip realiză din tonul interlocutorului său că acesta se simţea oarecum vexat de reticenţele sale. Nu încercă să-şi justifice strategia. Îşi plătea regeşte colaboratorii, dar îi ţinea la distanţă şi la propriu şi la figurat. Era un adevărat eveniment când îi primea în audienţă. Ştia de pildă că încheierea convorbirii telefonice avea să lase un gust amar lui Burges, care se aşteptase desigur, la un cuvânt de mulţumire după succesul reputat la New York. Aylon eră însă consecvent principiului de a nu-şi lăuda subalternii, pentru a nu le strecura în suflet credinţa că au început să devină indispensabili.

În vreme ce aşeza receptorul în furcă, privirile îi căzură întâmplător asupra portretului în culori al fiului său adoptiv, Maurice, plasat pe masa de lucru. Colţul din stânga al ramei de aur masiv era acoperit cu o panglică cernită. Deşi între Aylon şi băiat se stabilise pe cale legală o legătură de rudenie de rangul întâi, nu avuseseră timp să devină intimi, fiindcă Maurice fusese ucis la cât era zile după încheiereaactelor de adopţiune. În mod practic, fiul său rămăsese pentru el un străin. În ciuda acestei situaţii, Philip primise cu profundă emoţie vestea morţii violente a copilului. Fusese îndeosebi impresionat de ipoteza lansată

de anchetatori care ajunseseră la concluzia că „accidentul de automobil ascundea în realitate tentativa unui atentat îndreptat împotriva lui. Maurice căzuse, deci victimă nevinovată a unor asasini plătiţi, care-şi greşiseră ţinta.

Printr-o tragică ironie a sorţii, copilul pe care o lume întreagă îl fericise şi în mare măsură îl invidiase fiindcă devenise peste noapte moştenitorul unuia dintre mogulii marii finanţe internaţionale, avea să fie ucis în locul părintelui său adoptiv.

După atentat Philip reflectase cu toată seriozitatea asupra unei noi adopţiuni. Se întrebase dacă avea. dreptul să expună unor riscuri inerente pe un alt copil. Argumente pro şi contra erau destule. Dacă ar fi însurat, n-ar mai zămisli alt prunc, spre a-l feri să împărtăşească soarta primului născut? Copiii coborâţi din părinţii lor fireşti sunt meniţi să calce pe urmele acestora, spre deosebire de adopţiune, care implică o filiaţiune artificială. Pe de altă parte se cădea oare să accepte ca după propria-i moarte, averea lui să treacă în mâinile surorilor şi ale cumnaţilor care îi puseseră la cale pieirea? Deşi îşi frământase mintea, nu reuşise să găsească o ieşire din dilemă.

Nemulţumit de propria sa nehotărâre, pe care o considera în concepţia lui drept un semn de slăbiciune, ordonă prin interfon secretarului să-l Introducă pe Iacob Lilienthal.

Când agentul poliţiei secrete israeliene apăru în prag, Philip îl pofti cu un gest să ia loc.

Iartă-mă, Mr. Lilienthal, că te-am lăsat să aştepţi, dar am terminat o convorbire telefonică importantă cu New York-ul. Sunt la dispoziţia dumitale. Îmi aduci, sper veşti îmbucurătoare!

Depinde de prisma prin care le priviţi, Mr. Avion.

Lui Philip îi plăcea spiritul ascuţit al interlocutorului său. Încheiaseră un pact nesemnat, care dădea de la o vreme roade surprinzătoare.

Pot să fac o afirmaţie la ora actuală, Mr. Aylon, în

baza unor deducţii greu de răsturnat. Cecul de o jumătate de milion de dolari, era destinat lui Harold Preston. Investigaţiile mele mi-au furnizat câteva elemente senzaţionale. Lester Jones, obscurul personaj care a găsit cecul rătăcit, a călătorit de la Paris la New York în avionul folosit şi de Preston. Cercetând listele pasagerilor, am constatat că locurile lor erau alăturate. În aceste condiţii, un schimb de pardesiuri identice – explică transferul involuntar al cecului de la adevăratul beneficiar la găsitor. Pardesiul lui Lester Jones nu se mai află în posesia lui Preston, care l-a ars, spre „a şterge orice urmă susceptibilă să ducă la o apropiere între el şi Lester. Cecul era destinat lui Preston. Nu mi-a mai rămas, Mr. Aylon, decât să fac dovada. Pentru ca să ajung la acest rezultat, am atacat frontal, asemenea pisicii cu clopoţei din poveste. Pe scurt, am trimis şi lui Preston şi lui Humaidah, xerocopţi ale articolului dedicat aventurilor cecului pierdut şi regăsit, spre a-i avertiza că au fost descoperiţi. În fiecare zi de atunci, le expediez câte o yerocopie a articolului. Procedeul picăturii chinezeşti, Mr, Aylon. Dacă nervii lor nu vor ceda – cum mă aştept – voi folosi alte mijloace spre a forţa deznodământul.

Grăbeşte-ite, Mr. Lilienthal! Demascarea lor trebuie să intervină mai înainte ca Humaidah să intre în posesia a 51°/0 din acţiunile „BASA”.

Fac tot ce este omenesc posibil, Mr. Aylon. Foarte curând sper să intru în posesia unor dovezi zdrobitoare.

Cred că ai să mă ţii la curent cu evoluţia cercetărilor dumitale, Mr. Lilienthal.

Fiţi fără grijă, Mr. Aylon. Luptăm pentru aceeaşi cauză: salvarea intereselor Israelului. „Bank of America and South Asia” nu va cădea în mâna arabilor!

Lui Philip îi plăcea optimismul agentului secret. Dacă

36 – Oameni în Rolls-Royce

Lilienthal în pofida aşteptărilor, nu va reuşi în ceasul al unsprezecelea să dea în vileag coliziunea Preston-

Humaidah, el Philip va intra în joc cu alte mijloace, enorm de costisitoare. Nu erau infailibile, dar aveau sorţi de izbândă. Îşi făcuse deja un plan de acţiune, pe care nu-l împărtăşise nici colaboratorilor apropiaţi. N-ar fi exclus ca Sabahatin să fii. cumpărat pe vreunul din ei, aşa cum îl cumpărase şi pe Preston.

Serviciul dumneavoastră secret, Mr. Lilienthal, n-a reuşit să-şi implanteze agenţi în tabăra lui Humaidah?

Ne-am gândit şi la formula aceasta. Dar arabii dispun de fonduri atât de uriaşe încât aurul nostru nu-i mai poate ispiti. Sperăm totuşi să obţinem cooperarea unui om al lui Humaidah pe alte căi. Îl cheamă Mohamed Alkaf şi a fost de curând implicat într-un scandal cu femei uşoare la un hotel din Londra. Vom încerca să-i speculăm slăbiciunea.

Am auzit că fiul cel mare al lui Humaidah este un incorigibil afemeiat. Nu i-aţi putut strecura vreo agentă cu fizicul lui Raquel Welch?

Selim a fugit la Moscova în compania unei stewardese. Mai grav pentru el este faptul că are în Arabia o soţie legitimă. După cum vedeţi, un imbroglio[2] demn de o foarte reuşită comedia dell'arte. Tot ce pot să vă spun este că Humaidah, tună şi fulgeră – în intimitate – împotriva urmaşului său. În public păstrează o tăcere diplomatică…

După plecarea agentului secret – operată printr-o ieşire dosnică a-hotelului – secretarul anunţă lui Philip vizita bancherului Tomasso Scarponi.

— Îmi închipui ce vrea, replică sec patronul. Cu oameni ajunşi în situaţia lui nu este recomandabil să păstrezi relaţii. Îndrumă-l la Graham Turner! Graham se pricepe să-i refuze pe solicitanţi zâmbindu-le fratern. Adăugă cu brutalitate: Scarponi n-are decât să-şi lingă singur rănile. Falimentarii mă indispun. Nereuşita în viaţa profesională se datorează fie hoţiei, fie ghinionului. Şi într-un caz şi într-altul îmi repugnă „Astăzi nu mai primesc decât pe avocatul Brian Richardson! Vreau să fac o nouă adopţiune. Am nevoie de un moştenitor!

2 încurcătură ® n.r.

Prea bine, Sir!

După plecarea secretarului, Aylon se uită lung la portretul lui Maurice. Îl luă de pe masă şi îl vârî într-un sertar.

„La locul de cinste va trebui să stea fotografia fiului meu în viaţă”.

Renunţase la scrupule, la ezitări, în timpul convorbirii cu Lilienthal. Dacă împotriva acestui vlăstar va avea loc de asemenea un atentat reuşit, va adopta. pe un al treilea copil. La nevoie pe un al patrulea, al cincilea... Nimeni şi nimic nu-l va abate de la hotărârea sa.

Cu preţul unor eforturi penibile se ridică din fotoliu, şi se târî sprijinit în bastoane, la fereastră. Spectacolul grădinei Tuileries îl liniştea întotdeauna. Râse cu amară ironie. La ce-i foloseau miliardele, dacă nu se putea mişca decât între, pereţii unei singure camere? Cu ce se deosebea de bolnavii dintr-o rezervă de spital, de întemniţaţii limitaţi la singura lor celulă, de animalele sălbatice izolate într-o cuşcă? Nu era pentru prima oară că îl bântuiau astfel de gânduri. Poate că moartea ar fi fost preferabilă existenţei lui de infirm. Se crampona totuşi de viaţă cu exasperarea unui naufragiat care a reuşit să se agaţe de o scândură plutind în derivă.

Luă de pe o consolă de lemn aurit catalogul filmelor aflate în arhiva sa. Era un tom cu aproape o mie de file, cuprinzând copii ale tuturor producţiilor cinematografice pe care agenţii săi le descoperiseră cutreierând pământul în lung şi în lat. Distribuite pe epoci, începeau cu cinemaul mut, continua cu sclipitoarele superproducţii ale Holiywood-ului interbelic şi terminau cu suprafinatele compoziţii ale avangardiştilor contemporani... Unsupliment săptămânal cuprindea ultimele noutăţi prezentate pe ecranele mondiale. La acest catalog se adăugau toate revistele de cinema publicate în Anglia, Franţa, Italia, Statele Unite, Germania, şi în lumea de limbă spaniolă. Philip îşi alegea câte două sau trei filme şi le viziona seara, după încheierea activităţii.

Filmul era drogul lui. Când se afla în faţa ecranului, uita de nenorocita lui condiţie fizică, de izolarea sa forţată, de grijile şi de problemele care deferlau[3] asupra lix asemenea valurilor mării. După pe studie catalogul, ordonă privi în terfon:

— Bert, în seara aceasta vreau să văd ultimele patru filme ale lui Dustin Hoffman! Iar mâine plecăm la New York!

Prea bine, Sir! Philip închise interfonul. Detesta călătoriile, căci deplasările lui implicau ambulanţe, avioane special amenajate, cortegii de autovehicule pentru personalul medical, pentru secretari şi consilieri, pentru oamenii de serviciu, la care se adăuga indispensabila gardă personală. Deşi pregătiriile acestor expediţii erau efectuate în taină, reporteri întotdeauna la pândă, se năpusteau în jurul lui ca norii de ţânţari avizi de sânge, sperând să-i smulgă declaraţii orî să-i fixeze pe peliculă imaginea. Interesul lor era justificat de un raţionament fără greş. Philip Aylon se deplasa dintr-o ţară într-alta numai în preajma unor evenimente economice şi politice de mare importanţă, provocate adeseori de el însuşi.

Aylon deschise din nou interfonul: – Bert, amânăm plecarea la sfârşitul săptămânii! Până atunci vreau să se încheie formalităţile noii adopţiuni. Mâine de dimineaţă mergem la orfelinat!

— Am înţeles, Sir! Wmm: Peste zece minute” să înceapă proiecţia! Cina în prima pauză! Foarte bine, Sir!: Philip întrerupse interfonul.

Bătălia angajată împotriva lui Sabahattin Humaidah şi a arabilor lui, avea să atingă punctul culminant peste zece, zile, la New York. Faţă de imensitatea mizei, trebuia să accepte neplăcerile unei călătorii. Îşi va asigura o compensaţie prin compania „fiului său”... Va avea oare timp să se ataşeze de el? Trăind alături de fiul său adoptiv, va învăţa să-l iubească. Esenţial era că prin intermediul lui

3 se năpusteau — n.r

îşi va controla şi după moarte averea. Va avea eviclent grijă să-l strângă în chingile unor dispoziţii". testamentare severe… Nu. va lăsa nimic la voia întâmplării.

Folosindu-şi şi inteligenţa, îşi va asigura nemurirea…

REGELE CASELOR DE JOC EXPULZAT DIN ANGLIA GEORGE FLETCHER REVINE ÎN USA

Rezemat cu coatele de tăblia de lemn a mesei murdare pe care-şi lăsaseră amprentele circulare, capricios suprapuse, funduri de pahare şi de sticle, Pablo Morelos recitea pentru a mia oară titlul articolului decupat dintr-un ziar mexican. Îl întinsese între farfuria cu resturi de mâncare, solniţa. ciobită şi sticla cu un rest de vin roşu. Literele tipărite păreau să exercite asupra lui o influenţă magică. Le fixa avid, fără să vadă pe clienţii ameţiţi de băutură de la mesele din jur, fără să audă zdrăngănelile coardelor de chitară ciupite de un cântăreţ cu obraji arămii şi cu un sombrero lăsat ştrengăreşte pe o parte.

O chelneriţă trecută de prima tinereţe, cu sânii fanaţi atârnând sub bluza roşie, bufantă, se opri lângă Pablo.

Ei, „frumosule, nu vrei şi nişte tortillas să-ţi lingi degetele?

El îşi desprinse ochii de pe textul tipărit şi. Îi ridică asupra femeii. Era încă nurlie, iar şoldurile pline, săltate ofensiv, puteau lesne ispiti pe un ins abia ieşit din închisoare.

Mi-am astâmpărat foamea! replică scurt, Pablo.

Chelneriţă îl cântări dintr-o privire. Cămaşa lui boţită, murdară, vestonul ponosit, pantalonii făcuţi burlane, pantofii scâlciaţi, barba nerasă de câteva zile, îi dădeau înfăţişarea unui vagabond. Dar sub această dezordine, femeia desluşi virilitatea unui bărbat încă tânăr, cu trăsături energice, greu încercat în trânta cu viaţa, dar nu învins. Strălucirea ochilor lui îi oglindea focul lăuntric.

Mă cheamă Paquita, îi spuse. Locuiesc într-o cămăruţă, în dosul cârciumii. Ai să vezi un fel de verandă cu mai multe uşi. A doua este a mea. Ia cheile astea şi după ce-ţi bei vinul, du-te şi mă aşteaptă în odaia mea. Am

să-ţi aduc nişte tamales, supă de broască ţestoasă, şi o sticlă cu vin.

Lui Pablo nu i-ar fi displăcut să se înfrupte din bunătăţile făgăduite de Paquita. Era deprins să primească daruri de „la femei între două vârste, dornice să se aleagă în schimb cu câteva clipe de dragoste furată.

Acum avea ceva mai bun de făcut. După asfinţit se va îmbarca pe unul din acele autobuze prăpădite care leagă Tijuana de San Luis, burducăind pe şoseaua şerpuitoare construită de-a lungul frontierei Mexicului cu Statele Unite. Va coborî într-unul din cătunele uitate de Dumnezeu şi de oameni, şi profitând de bezna nopţii, va trece graniţa fraudulos, prin zona sălbatică şi aridă de la poalele munţilor Laguna.

Mulţumesc, Paquita, dar în seara asta trebuie, să fiu la Teeata… Am acolo un frate bolnav. Mă aşteaptă, sărmanul.

Femeia îi intui minciuna, dar nu se supără. Bănuia că omul se afla în tranzit, şi că ţinta lui t? ra America yankeylor. Ridică din umeri cu regret:

— Îmi pare rău, străinule! Când ai să te întorci de la Tecata, ai să vii poate să mă vezi!

Am să viu neapărat, Paquita! Să petrecem o noapte împreună!

Femeia îi zâmbi peste umăr, apoi plecă să servească pe alţi clienţi.

Pablo rămase pe gânduri. Nu pleca în Statele Unite pentru a căuta o viaţă mai bună, asemenea sutelor de mii de mexicani nevoiaşi, care dau năvală atraşi de bunul trai din Statele Unite. Voia să ajungă la New York, căci acolo se afla George Fletcher.

Goli sticla, plăti, apoi ieşi în stradă. Apusul soarelui arunca o uriaşă cuvertură purpurie asupra oraşului, asupra coastelor Californiei, asupra oceanului Pacific. Luminile străzii se aprindeau în salve. Mexicanii din Tijuana se străduiau să imite pe vecinii lor americani din San Diego, care transformau noaptea în zi. Vitrinele

magazinelor expuneau tot felul de nimicuri îmbietoare, menite să stoarcă pungile turiştilor din nord. Pablo se ducea acolo unde îmbulzeala era mai mare, fiindcă în mulţime se simţea în siguranţă. Nu se temea că ar putea fi identificat de către poliţiştii care-l căutau cu limba scoasă. Îşi lăsase mustaţă cu colţuri pleoştite, şi îşi zbârlise părul pe frunte într-un fel de breton, care amintea franjurile unei perdele. Dacă la aceste modificări ale fizionomiei care-l făceau de nerecunoscut adăuga şi actele de identitate false, procurate la Tampico, prin intermediul unui prieten, marinar de cursă lunga, se putea socoti ferit de surprize neplăcute.

Pe Avenida de la Revolucion, se opri la o vitrină cu batalioane de îngeri modelaţi în ipsos, cu statuete de diverse mărimi ale Sfintei Fecioare şi cu imaginea capului încununat cu spini. al lui Christ pictat pe catifea, multiplicat în zeci de exemplare. Admiră obiectele înfăţişate, regretând că nu-l ţinea punga să cumpere un îngeraş pentru copiii săi din – Mexcaltitan. Se desprinse din faţa vitrinei şi trecu mai departe. Deodată sângele îi îngheţă în vine. Ajunsese în faţa unui har cu uşile deschise, în care ciorchini de oameni se înghesuiau în jurul unor juke boxes, mânuind cu zel levierele metalice în aşteptarea unor combinaţii norocoase. Scena banală în sine, evoca lui Pablo momentul cumplit al arestării lui, şi acuzaţia de a fi pus în circulaţie bani falşi.

Gemu de parcă i s-ar fi aplicat o danga[4] înroşită în foc. Dangaua infamiei pusă de judecători când îl condamnaseră la 10 ani închisoare, schimbându-i uniforma de paznic al închisorii cu aceea de puşcăriaş.

Se smulse din faţa barului cu juke-boxes, îşi înfipse bărbia în piept, şi făcându-şi loc cu coatele printre oameni, nu se mai opri decât la staţia de autobuze. Păstrase bani pentru bilet, ultimii din buzunar. Când evadase, foştii lui colegi şi complici îi procuraseră o sumă anemică, fiindcă şi ei erau pe geantă. Îndată ce aflaseră motivul încarcerării

4 însemnare cu fierul înroşit — n.r.

lui Pablo, puseseră pe foc dolarii primiţi din partea lui Fletcher.

Autobuzul pestriţ arăta ca un curcubeu obosit. Tot felul de beculeţe aprinse pe lângă cele reglementare, îi dădeau un aer festiv de car alegoric. Când se puse în mişcare, bătrânul autovehicul se cutremură din toate încheieturile, pufni, sughiţă, dădu rateuri, clănţănindu-şi ferestrele, ca şi când ar fi fost pe punctul de a se dezmembra, în ciuda fenomenelor de avansată decrepitudine, porni la drum vitejeşte. Clămpănindu-şi tinichelele, lăsă în urmă ultimele case din oraş.

În singurătatea psihică a celulei, Pablo hotărâse să-l ucidă pe Flatcher. Până la lectura faimosului articol, învăţat de atunci pe dinafară, fermitatea lui fusese oarecum simbolică. Nici n-ar fi conceput să ajungă la Londra, unde regele tripaurilor părea să se fi stabilit definitiv. Răzbunarea lui, devenise realizabilă numai după ce aflase că Fletcher sosise la New York. Pentru orice mexican decis să pătrundă cu orice riscuri în Statele Unite, trecerea frauduloasă a frontierei nu constituia o problemă insolubilă. Americanii se străduiesc să împiedice prin toate mijloacele infiltrarea pe teritoriul lor a imigranţilor din sudul continentului, dar mai uşor le-ar fi să pună stavilă unei invaziuni de lăcuste.

Autobuzul era încărcat cu pasageri vorbăreţi, care se întorceau prin satele lor, cărându-şi cumpărăturile făcute la Tijuana, mai toate viu colorate, dar de o calitate îndoielnică. Se mai/înghesuiau pe banchete şi tineri veni. i de departe „care ca şi Pablo, aveau de gând să se strecoare în mult râvnita ţară a americanilor. Preocupaţi de aventura în care aveau să se angajeze, erau mai tăcuţi decât localnicii, zgomotoşi ca un cârd de gâşte. Pablo era cel mai taciturn, fiindcă îl apăsau mari griji. Dacă va fi prins de vânkey şi trimis cu alai înapoi, în México, poliţa mexicană îl va lua pe sus şi-l va expedia pronto în temniţa din care abia evadase.

Autobuzul se opri la o staţie de benzină, cu un han

anexă, unde câţiva călători coborâră spre a se răcori cu Pepsi Cola ori cu pulque. Coborî şi Pablo, dar nu mai reveni la maşină când şoferul dădu semnalul de plecare. Se uită câteva clipe după arhaicul autovehicul, care se îndepărta purtându-şi grotesca galaxie de becuri electrice colorate. Apoi cu pas domol porni spre nord. Nu se grăbea căci avea de străbătut un drum greu, obositor, printr-un deşert de stânci, nisip şi tufe de vegetaţie săracă. După ce se înnoptă, se lăsă o răcoare plăcută. Dar odată cu răsăritul soarelui, se abătu asupra firii o fierbinţeală uscată, toridă care îţi dădea senzaţia că te prăjeşti în propria-ţi sudoare. Pentru Pablo, deprins cu vagabondajul şi cu singurătatea, cu spaţiile libere „dar şi cu privaţiunile de tot felul, drumul acesta, deşi împănat de primejdii, era un colţ de rai, în comparaţie cu celula strâmtă, împuţită, de la închisoare.

N-ar fi putut să umble acum liber, dacă paznicii – complicii săi pe care refuzase să-i divulge în cursul cercetărilor şi al dezbaterilor procesului – nu i-ar fi înlesnit evadarea. Pablo nu ştia dacă gestul lor camaraderesc se datora recunoştinţei, urii comune împotriva lui Fletcher, sau pur şi simplu fricii de a nu fi denunţaţi de fostul lor coleg, cuprins de o adevărată, frenezie de când aflase că regele cazinourilor debarcase la New York. Adevăratul lor motiv nu mai avea acum nicio importanţă.

Important era doar faptul că se găsea acum în drum spre frontiera americană, dincolo de care îl aştepta întâlnirea cu George Fletcher…

*

* * *

Rudi Zimmerman îşi stabilise postul de comandă lângă un chioşc de ziare pavoazat cu reviste şi-cărţi paperbacks cu coperţi multicolore. De acolo putea supraveghea intrarea Băncii Generale, cât şi pe cameraman-ii cu „aparate spion” plasaţi în poziţii strategice – pe la ferestrele şi prin vestibulele unor clădiri din apropiere, ori la bordul unor autovehicule staţionate

de-a lungul trotuarelor – astfel încât filmările să nu atragă atenţia trecătorilor, căci veridicitatea unei scene luată în plină stradă este total compromisă dacă în obiective apar mutrele unor trecători care cască gura la aparatele de filmat. Rudi se uită la ceas. Se făcuse 10 şi un sfert. Ştia că intervalul de timp cuprins între orele 10 şi 14 era ideal pentru luarea exterioarelor în plină zi. Soarele deplasându-se relativ încet, dispare riscul unor rapide şi pronunţate modificări de umbre. Regizorul studie cerul şi constată cu satisfacţie că niciun nor nu ameninţa să-i tulbure seninul. Ziua era atât de strălucitoare, încât nu se făcea simţită nevoia unor proiectoare albe ori a unor panouri de aluminiu, care să suplinească deficienţa luminii naturale.

În autocamionetele lor, machiorii şi costumierii aşteptau să intervină la nevoie. Unul dintre asistenţii de regie şi indispensabila script-girl, stăteau în preajma lui Zimmermann, gata să-i execute ordinele. Actorii intraseră în dispozitiv, aşteptând semnalul de începere a filmărilor.

Vernon Woodword, îmbrăcat într-un opulent costum de şantung alb, stătea la volanul unui Rolls-Royce Camarque auriu, ceva mai departe de intrarea Băncii. Sarcina lui era să-şi facă apariţia în momentul în care un grup de terorişti părăseau Banca pe care o devalizaseră, târând ostatecă pe Jill Winters. Mânat de un impuls cavaleresc, avea să le taie drumul, provocând o monstră ciocnire de autovehicule, realizată printr-o savantă suită de montaje, astfel încât Rolls-ul, o maşină foarte scumpă, să nu sufere stricăciuni reale.

Rudi Zimmermann era foarte nervos. Nu-i plăceau filmările sur le vif, căci puteau fi stricate de factori externi, cu totul neprevăzuţi.

Înainte de a semnaliza prin walkie-talkie începerea filmării – în cazul de faţă nu putea fi vorba de folosirea unui clackman – Zimmermann aruncă o ultimă privire asupra intrării Băncii Generale. Portarul deschidea uşa în calea clienţilor care intrau şi ieşeau. Pe trotuar pietonii circulau în linişte. Trei copii zburdau pe huruitoarele lor

patine cu rotile-un bulldog dus în lesă de un bătrânel în haine negre, se uşura chiar în faţa intrării Băncii. Pe învelişul neted al străzii treceau în sus şi în jos autovehicule de toate formele şi mărimile. Vizavi de Banca Generală se ridicau zidurile impozantei „Case de Credit Italo-Americane”. Zimmermann obţinuse cu greu autorizaţia de a filma în zona Băncilor de pe Via Veneto. Din fericire, faza pregătirilor – cea mai fastidioasă >se încheiase fără încurcături.

Regizorul puse în funcţie micul său walkie-talkie:

Ben, oamenii tăi sunt gata să intre în scenă? Le-ai verificat echipamentul? Să nu arate ca nişte terorişti de operetă!… Okay! Peste 60 de secunde să înceapă acţiunea! Terminat! ş

Făcu un semn. primului său asistent, care dădu dispoziţie cameramanilor – tot prin walkie-talkie – să fie gata pentru filmare în 30 de secunde.

În clipa aceea, în faţa „Creditului Italo-American” apăru un Mercedes roşu din care descinseră patru inşi în costume de sport. Un la cincilea rămase la volan. Primii patru intrară în clădirea „Creditului”.

Zimmermann se uită la ceas:

Gata! spuse.

În acelaşi moment se dezlănţuiră o serie de evenimente care-l năuciră nu numai pe el, dar şi întreaga echipă. Din edificiul; „Creditului Italo-American”, cei patru indivizi ieşiră în fugă trăgând în urma lor cu pistoalele. Şuieratul modulat al unei sirene de alarmă porni să spargă timpanele…

— Ce-i asta, Ben? zbieră regizorul prin walkie-talkie. Cascadorii tăi jefuiesc Banca de vizavi!… Imbecilii, au stricat toată scena!… Va trebui s-o luăm de la capăt, abia peste o oră, când se va potoli strada!… Şi Mercedesul lor, de ce e roşu?… Cine dracu’ a mai văzut spărgători de Bancă într-un automobil roşu? Atrag de la distanţă toate privirile Bine că, n-ai trimis o maşină a pompierilor!… Cum? Cascadorii tăi nu sunt nu Mercedesul roşu? Atunci

ăştilalţi cine dracu' sunt?

Mercedesul alb al cascadorilor, apăru în clipa în care tipii în costume de sport se aruncau în Mercedesul roşu. Ultimul dintre ei se prăbuşi lovit în spate de un glonte tras de un paznic al „Creditului". Însoţitorii rănitului îl traseră în maşină care porni vijelios din loc, şuieră nd din cauciucuri".

Se auziră noi focuri de armă.

Simultan, Zimmermann asista la o. scenă care-l lăsă iară glas. Vernon îşi puse în mişcare limuzina lungă, şi grea ca un «tanc, apoi răsucind din volan, o aşeză de-a purmezişul în calea Mercedesului roşu. Coliziunea dintre cele două maşini fu năprasnică. Botul maşinii roşii se înfipse ca un pinten în caroseria Holls-ului şi într-un zgomot scrijelitor de fiare şi sticle, sparte, îl împinse lateral câţiva metri, datorită* inerţiei şi violenţei. impactului. Apoi ambele maşini se imobilizară. Din-Mercedes săriră doi oameni, care o luară la fugă prin mulţime. Restul de trei, inclusiv. şoferul rămaseră blocaţi în maşina care explodă luând foc. – în învălmăşeală, cei câc. i inşi scăpaţi cu viaţă pătrunseră într-un Lancia cabriolet, apărut parcă din neant, şi care se îndepărtă apoi fără ca paznicii Băncii să mai tragă după ei, spre a nu nimeri din greşeală pe trecători.

Odată cu dispariţia Landei, panica din jur se potoli treptat. Nişte oameni cu prezenţă de spirit, îl scoaseră pe Vernon din Rolls-ul grav avariat... Îl cărară pe braţe până la trotuar, căutând din ochi o maşină care să-l ducă la spital.

Atunci şi regizorul îşi regăsi parţial echilibrul nervos. Urmat, de asistent şi de script girl, alergă spre Vernon. Se iviră câţiva poliţişti şi se auziră simultan sirenei autoambulanţelor şi ale autopompelor, care se apropiau duduind...

Abia peste o jumătate de oră strada îşi reluă aspectul normal. Rudi Zimmermann făcu bilanţul. Pagubele materiale erau; serioase: irosise o zi de lucru şi pierduse

Rolls-Royce-ul. Şi mai neplăcută era imobilizarea la pat a lui. Vernon pe un termen greu de precizat. Rănile lui nu aveau gravitate. Suferise în schimb un puternic şoc hervos, care necesita un tratament medical susţinut.

Zimmermann era superstiţios. În sufletul lui se în – cuibase o teamă bizară. Un blestem părea să lovească direct sau indirect pe mai toţi acei care avuseseră sau aveau de-a face cu „Panică pe Via Veneto”. Începutul îl făcuseră regizorul George Howkins, producătorul Reginald Carter şi actorii Diane Rogers şi Burt Robertson, desemnaţi iniţial a lucra la acest film. Toţi se curăţaseră într-un stupid accident de automobil. Urmaşe apoi falimentul lui Weidenfeld, şi criza din viaţa profesională a lui Ronald Chandler. Amândoi erau amestecaţi în distribuţia acestei producţii cinematografice. Roy Montgomery fusese.com –, plet debusolat de moartea cumplită a prietenului său. De când îl văzuse la morgă întins pe masa dei marmură, nu mai era acelaşi om. Fatalitatea îl lovise apoi pe Vernon Woodword. Era o minune că scăpase cu viaţă. Cine va urma la rând? se întrebă Zimmermann terorizat de propriile lui închipuiri. Era terttat să renunţe la film, deşi Roy îi oferise un contract mai mult decât avantajos. Retragerea sa intempestivă în aceste momente grele ar echivala cu o – dezertare. Se – resemna să-şi îndeplinească în continuare sarcinile. În primul rând alcătui un nou plin de lucru. În timpul absenţei lui Vernon va-filma secvenţele în care prezenţa sa nu era necesară. Acolo unde situaţia va permite ca silueta lui să fie văzută numai din spate, va folosi pe un stand în Expuse ideile sale lui Roy, tare le acceptă fără obiecţii.

— Ţi-am dat mână liberă, Rudi! Dirijezi filmările cumi vei crede de cuviinţă! Uită că sâni comanditarul „Panicefejpe Via Venetcă!

Se înnoptase. Încheiaseră o turbulentă zi de lucru şi îi făceau bilanţul, stând cu câte un cocktail în faţă la barul hotelului. Ocupau o masă mică, rotundă, jiuminată de o

lampă joasă cu abajur portocaliu. Privirile regizorului căzură întâmplător asupra unui ziar deschis ţinut în mâini de un bărbat în negru, plasat la o măsuţă alăturată. În partea de jos a primei pagini un titlu atrăgea atenţia:

SCANDAL LA HOLLYWOOD

PRODUCĂTORUL GENERAL.

SALOMON FRANKFURTER ÎNVINUIT I DE DELAPIDARE

Titlul, era destul de explicit spre a face superfluă lectura articolului scris cu litere mici imposibil de desluşit de la distanţă. Siderat, Zimmermann nu-şi putea desprinde ochii de pe fila ziarului. Îşi revăzu în închipuire prietenul, pierzând constant la masa de poker sume mari. Acum aflase de unde proveneau.

— Ce e cu dumneata, Rudi, ai văzut o fantomă? îl întrebă Roy urmărind direcţia privirilor lui. Remarcă şi el articolul şi exclamă dispreţuitor: „Ah, Frankfurter! Un om de nimic! Nu pierdea prilejul să nu facă morală oamenilor! Şi el era un hoţ! Un hoţ în haine negre!

Pentru Zimmermann, căderea producătorului general avea o semnificaţie tulburătoare prin implicaţiile ei.

Frankfurter era o nouă victimă a blestemului.

*” *

Paşii apăsaţi, marţiali, ai lui Juan Hernandez sunau ritmic: pe lespezile de marin ură neagră înspicată cu fluturi argintii ce pardoseau marele hol al Băncii. Făcea ultimul rond înainte de deschiderea porţilor pentru funcţionari şi public, Juan era foarte mândru de sarcina sa de gardian, de uniforma albastră cu nasturi lucitori, de cascheta militărească împodobită cu emblema „B.A.S.A.”, de centura cu diagonală de care atârna în teaca-i de piele pistolul de serviciu. Era încă tânăr – 22 de ani – dar spera ca prin zelul şi corectitudinea lui să se facă remarcat, astfel încât să: urce repede treptele ierarhice, devenind, şef de echipă, ceea ce implică nu numai omărire substanţială a salariului, dar şi o creştere a propriului său prestigiu în ochii colegilor.

Cercetă cu privirile şiragul de ghişeuri scăldate în lumina soarelui care pătrundea prin pereţii de sticlă ai holului. Acum domnea o linişte profundă. Când uşile de la intrare se vor deschide şi clienţii matinali vor da năvală, gardienii de serviciu vor trebui să-şi sporească la maximum atenţia, spre a nu se lăsa surprinşi de atacurile oricând posibile ale bandiţilor, ale teroriştilor.

Juan broda uneori pe canavaua imaginaţiei – fazele unor agresiunii armate, pe care o zădărnicea graţie intervenţiilor sale quasi miraculoase. Primea felicitări din partea executivilor Băncii, reporterii îi luau interviuri, iar portretul îi apărea în ziare şi reviste însoţit de aprecieri elogioase, Hetty, prietena lui „cu care avea de gând să se însoare, se va lăuda printre prieteni cu isprăvile lui. Nici prin gând nu-i trecea că gloanţele vreunui bandit l-ar putea nimeri. Asemenea ghinioane le păţeau numai alţii.

Ned Moran, gardianul de serviciu de la intrarea principală – un flăcăiandru abia ieşit după băncile şcolii – îl chemă agitat prin walkie-talkie:

Nişte indivizi bat în geamuri şi cer voie să intre!

Vinimediat, spuse Juan.

Se uită automat la ceas – era 8 şi 13 minute – apoi alergă la Moran, care-l întâmpină foarte emoţionat.

Calmează-te, Ned! îl povăţui, luându-şi aere de protector. Mă ocup eu de treaba asta!

Faptul că era cu un an mai vârstnic decât colegul său, îi insufla un sentiment de superioritate. Se apropie de porţile de sticlă incasabilă rezistentă la impactul gloanţelor şi chiar al unor explozii de o forţă moderată şi se uită bănuitor la grupul de zece oameni, care făceau semne să fie lăsaţi să intre.

Cel mai vârstnic dintre ei – părul său alb şi gesturile-i imperioase erau ale unui şef – exhibă un carnet de identitate, cu propria lui fotografie, care-i preciza funcţia de „Senior Book Examiner”, „Bandiţii sunt capabili de orice subterfugii!” reflectă bănuitor Juan. Anunţă prin walkie-talkie pe şeful de echipă. Acesta se înfăţişă,

răspunzând grabnic la chemare. După ce examină prin porţile de sticlă ciudatul grup, se întoarse spre Moran

În regulă, Ned! Lasă-i să intre!

Nu-i displăceau excesul de zel al subalternilor. Îl contraria însă faptul că Hernandez şi Moran nu avuseseră curajul să permită intrarea noilor veniţi, fiindcă la şcoala de specializare învăţaseră pe dinafară lista personajelor oficiale, care pot fi primite într-o bancă, după orele de închidere.

Ned puse în funcţiune dispozitivul electronic de deschidere a porţilor de sticlă, iar după ce grupul pătrunse în hol, le reînchise.

Şeful de echipă salută cu respect pe Peter Dombey – bărbatul cu păr nins – împuternicitul mult temutului controlor al circulaţiei monetare. Dombey îşi plasă oamenii – toţi tineri, eficienţi, rapizi în mişcări şi cu mutresevere – în dreptul intrărilor oficiilor cheie ale Băncii. Controlul circulaţiei monetare implica o operaţie fulger, declanşată prin surprindere, şi executată la toate nivelele, începând cu salariaţii mărunţi şi terminând cu magnaţii de la conducere. Inspectorii cercetau cu lupa întreaga activitate a Băncii, ac centul punându-se pe verificarea împrumuturilor J; un special a celor mari. La Băncile mici şi mijlocii, casierii intrau cei dintâi în focul cercetărilor. I i se sigilau ea ssele, apoi se făcea numărătoarea banilor până la ultimul – cent: La mastodonţii de seama lui, Bank of America and South Asia”, unde operaţiile monetare atin-vgeau proporţii astronomice, inspectonă acceptau cifrele furnizate de computere.

Peter Dombey ştia că la „B.A.S.A”. controlul va dura între zece şi douăsprezece luni, spre deosebirp de Băncile mici şi mijlocii unde verificările se încheiău în maximum două săptămâni.

La 0 şi 30 porţile se deschiseră în calea salariaţilor, care fură int-împinaţi de echipa de inspectori. Sub ochii şefilor de servicii, operaţiile de control – îndeobşte extrem de aspre – începură imediat. Întâlnirea dintre Peter

Dombey şi Clive Redfield vicepreşedintele şi contabil şef al, B.A.S.A.”, fu marcată de o foarte rece şi protocolară strângere de mână. Redfield era deprins cu inspecţiile inopinate. În domeniul lui nu existau probleme susceptibile să-i creeze neajunsuri… Bank of America and South Asia” funcţiona», asemenea – unui mecanism perfect pus la punct şi foarte bine uns. Singura chestiune sub – Semnul întrebării, era împrumutul de 200 de milioane de dolari, acordat lui Weiclenfeld în baza aprobării preşedintelui Ronald Chandler, mai înainte la organele competente să-şi fi dat avizul. Este adevărat că ulterior fuseseră îndeplinite toate formalităţile legale. În scripte rămăsese totuşi proba existenţei unui abuz săvârşit de conducătorul Băncii.

Redfield ştia. că Dombey ar fi fost în măsură să-i reproşeze, nu numai lui, dar şivicepreşedintelui Sâward, de care depindea sectorul împrumuturilor, complezenţa. cu care acceptaseră aprobarea ilegală dată de Chandler. S-ar putea apăra personal, invocând faptul că cele 200 de milioane fuseseră transferate în contul lui, „ Transworld Investments” numai după ce» împrumutul obţinuse toate avizele şi semnăturile celor în drept. Oricum, afacerea păstra un iz neplăcut, care putea fi oricând speculat de adversarii lui Chandler şi ai Băncii, mai ales acum, în preajma adunări i generale.

Dumneavoastră cu ce doriţi să începeţi, Mr. Dombey? i se adresă Redfield cu detaşarea omului stăpân pe sine şi care nu are nimic a-şi reproşa.

Vreau să revăd concluziile scrise ale ultimului control, şi în continuare să verific dosarele împrumuturilor mari.

Aha! mormăi Redfield.

Recitirea concluziilor scrise se încadra în rutina oricărei noi inspecţii. Propunându-şi să analizeze în prima urgenţă, legalitatea formelor care stăteau la baza marilor împrumuturi, Dombey demonstra indirect că intervenţia lui Randolph Scott în cadrul ultimei şedinţe a Comitetului directorilor „B.A.S.A.”, nu rămăsese fără ecou. Abia acum

vor începe complicaţiile. Weidenfeld fiind în imposibilitate de a restitui la scadenţă cele 200 de milioane, împrumutul va fi trecut la rubrica pierderi, suma urmând a fi recuperată fie din rezervă afectată „împrumuturilor pierdute”, fie din alte fonduri disponibile.

Contabilul şef îşi examină atent unghiile manichiurate, apoi adăugă cu făţişă indiferenţă:

Mr, Hill are să vă pună la dispoziţie toate dosarele. Puteţi dispune de personalul întregului departament spre a obţine orice date veţi considera necesare. Acum permiteţi-mi să mă retrag! Am foarte mult de lucru. Ştiţi ce înseamnă pentru un contabil şef preziua unei „adunări generale! Bună ziua, Mr. Dombey!

*

Enervată, prinţesa Sophia de Montenuovo zvârli pe masă cărţile de joc.

Continuaţi bridge-ul fără mine! N-am pomenit o partidă mai fadă, mai monotonă! N-are sare! N-are viaţă!

Aruncă o privire exasperată asupra partenerilor de joc. Elizabeth, ducesă de Westshire, o septiiagenară cu bărbie tremurătoare şi cu un aparat auditiv instalat în urechea stângă, lady Margaret Hamilton „un edec printre doamnele de onoare ale defunctei regine mamă a Marii Britanii şi Adolphe Krammer, quincogenarul, prieten supus şi ţuţăr al tuturor stelelor din galaxia jet-set-ului internaţional, tresăriră surprinşi şi vag consternaţi de insolita izbucnire nervoasă a amfitrioanei. Sophia de Montenuovo citi în ochii lor o expresie indef inisabilă pentru neavizaţi – dar suficient de elocventă pentru, iniţiaţii lumii de snobi din care făceau parte. În concepţia lor, un jucător de bridge care întrerupe brusc şi fără motiv o partidă captivantă, permite cele mai pesimiste caracterizări. Dacă atinge şi o vârstă înaintată –, suspiciunea de ramolisment avansat devine cât se poate de justificată.

Principesa se ridică de la masă şi se întoarse spre secretarul ei, baronul di Santa Caterina, care, stătea în

picioare „cu mâinile la spate şi chibiţa foarte interesat la desfăşurarea palpitantă a partidei.

— Enrico, ţine-mi locul!

— Imediat, principesă! Imediat!

Se instală pe scaunul rămas liber, vizavi de ducesa de Westshire.

— Rjă Joacă atent! îl povăţui Sophie de Montenuovo. Elizabethei nu-i place să piardă!

Făcându-şi vânt cu batista de dantelă, traversă salonul vast, decorat cu o somptuoasă opulenţă, şi ieşi pe terasa care domina de la cel de-al doisprezecelea etaj magnificul chei La Condamnine şi portul de yachturi încadrat între Monte Carlo la est şi Monaco-viile la vest.

După fuga ei precipitată din Italia, se instalase pe Coasta de Azur, dar nu în vila de la Antibes, aşa cum proiectase iniţial, ci la Monte Carlo. Motivul acestei schimbări era într-un fel vizibil. O bandă de copii, între 10 şi 12 ani, prădaseră pur şi simplu micul palat de toate obiectele de artă – tablouri, covoare, bibelouri – iar ceea ce nu putuseră lua cu ei, le distruseseră sistematic. Paznicul vilei, instalat într-un pavilion aflat la circa o sută de metri de corpul principal, nu auzise nimic. Minibanda fusese ulterior capturată, dar principesa de Montenuovo nu mai avusese curajul să se instaleze în casa izolată în mijlocul unui parc, unde ar fi riscat să aibă sfârşitul tragic al vedetei Sharon Tate şi al prietenilor ei, fără ca cineva din jur să prindă de veste.

57?

După un scurt conciliabul cu baronul di Santa Caterina, se mutase la Monte Carlo, căci acolo, potrivit statisticilor oficiale, nu se săvârşise în ultimii ani nicio crimă, niciun holdup, nicio agresiune, datorită pazei poliţieneşti extrem de eficace. Se spunea că pe străzi, la fiecare sută de metri era postat câta un agent în civil care supraveghea mişcarea din jur. În acel paradis al calmului şi al belşugului, principesa hotărâse să-şi stabilească

37 – Osaesi la Kous-Royc»

provizoriu reşedinţa. Câteva nopţi. – dormise la Hotel de Paris, – într-una din acele suites de luxe, în care lipsa de spaţiu – pretinsese ea – îi crea o senzaţie de claustrofobie. Spre a repara acest neajuns, achiziţionase un apartament de zece camere – cel mai spaţios, disponibil, în acel moment. – într-un zgârie-nori cu pereţi de sticlă, ce priveau spre Mediterana. Deprinsă cu imensitatea palatului ei de la Roma, în care încăperile şi galeriile vaste se Înşiruiau aparent la infinit, se simţea la strâmtoare şi în noua-i locuinţă, deşi living-room-ul – de pildă – avea o suprafaţă de 100 de metri pătraţi.

Dar acest inconvenient era totuşi neglijabil faţă de înstrăinarea acut resimţită de ea în noua ambianţă, deconcertant de modernă. Fusese nevoită să renunţe la unele tabieturi, socotite până atunci imuabile. Regimul de viaţă i se schimbase cu totul. În locul somnolenţei quasi patriarhale de la Roma, se vedea prinsă aici, la Monte Carlo, într-un vârtej de lumină, zgomot şi mişcare, fără să se poată adapta.

Enrico, am îmbătrânit rău, de vreme ce mă simt atât de dezorientată în acest mediu atât de plăcut pentru toţi tinerii din jurul nostru! declarase baronului.

Dezolat că nu o putea ajuta, acesta încercase să-i insufle curajul de-a se lupta împotriva propriei sale inadaptabilităţi.

În apartamentul de sub noi locuieşte un armator de şaizeci şi cinci de ani. Aproape cântl trece seară fără să petreacă nebuneşte.

Eu am trecut de 70, Enrico!

O femeie nu îmbătrâneşte niciodată, Sophie! susţinu el cu nestinsă galanterie.

Numai când. Se aflau între patru ochi i se adresa pe nume. Era un acord tacit, încetăţerfit de câteva decenii. Deşi nu-şi dezvăluise niciodată simţămintele, baronul di Santa Caterina era îndrăgostit de principesă. Nu putea fi vorba de un simţământ tumultuos, de o pasiune mistuitoare. Afecţiunea lui profundă, devotamentul

nedezminţit, supunerea-i oarbă, făcuseră din el un fel. de umbră al Sophiei de Montenuovo, un fel de serv care-şi pierduse orice personalitate, orice veleitate de independenţă.

Principesa luase aminte vorbele lui. Încercase să-şi învingă propria inerţie, dar rezultatele fuseseră mediocre. Starea ei de tristeţe, de descurajare, atât de puţin potrivită cu temperamentu-i combativ, despotic, cu dinam ismu-i până mai ieri nealterat, în ciuda vârstei înaintate, se datora poate şi tensiunii nervoase provocate de aşteptarea dezvăluirii numelor înşiruite pe listele lui Lou Tambone. La Roma, cercetările în jurul acestuia continuau cu asiduitate. Baglione telefonase de câteva ori Sophiei, povăţuind-o a-şi păstreze calmul. În două rânduri o vizitase ia Monta Carlo, Signor Roberto Rossi, primul ei consilier financiar. Acesta o informase că cea mai mare parte a valorilor ei rămase în Italia, erau păstrate la loc sigur, astfel încât să nu ppată fi găsite şi confiscate de autorităţi, în eventualitatea implicării ei în proces şi a unei condamnări pentru export ilegal de devize.

Frământările ei sufleteşti alternate cu neobişnuitele stări de apatie – considerate îngrijorătoare de către baron – aveau să-şi găsească un antidot într-un fapt aparent fără mare însemnătate. Într-o dimineaţă, în timp ce Sophia de Montenuovo se afla la micul dejun, îşi făcuse apariţia Baldassaremajordomul şi omul. ei de încredere, pe care îl lăsase la Roma, spre a avea grijă – de palat. Bătrânul servitor întruchipa dezolarea.

Ce s-a întâmplat, Baldassare? Ce-i, cu dumneata aici? De ce eşti abătut?

Glasul lui avea un tremolo de mare jale.

Înălţimea Voastră, nu mai am ce căuta la Roma! Demnitatea mea este călcată în picioare! Nu mai am nicio autoritate! Signora Lucia, dar mai ales Signor Sandro şi înălţimea Sa, Contele de Commarato au făcut mari schimbări… Deşi le-am spus că au să vă supere, m-au repezit, ordonându-mi să-mi văd de treabă…

Sophia îl privi nedumerită:

— Schimbări? Ce schimbări?

Înălţimea Sa, Contele a dărâmat fântâna Dianei şi a început să amenajeze în locul ei două terenuri de tenis.

Principesa crezuse că o înşelase auzul:

Fântâna Dianei e un monument istoric!... Aveam obligaţia s-o păstrăm!... Dar Sandro, ce năzbâtii a făcut?

Ah, înălţimea Voastră, nu îndrăznesc să vă raportez...

Vorbeşte; Baldassare! porunci Sophia.

AJI în gâleria de tablouri, Signor Sandro, a instalat o discotecă.

Şi tablourile?

Le-a urcat în pod, claie peste grămadă! Dar acesta nu e încă nimic...

Principesei i se umeziră palmele.

— Spune tot, Baldassare! Spune tot!

La subsol, în camerele din aripa dreaptă, care privesc spre grădină, a instalat un arsenal...

Ce? exclamase Sophia înverzindu-se. Şi cu sculpturile depozitate acolo, ce-a făcut?

Le-a aruncat în curte, peste rondurile de trandafiri. Câteva bassoreliefuri s-au spart. Două statui au fost sfărâmate în timpul transportului efectuat de tineri nepricepuţi.

Vai! gemu principesa. Şi ce este cu arsenalul? A luat colecţiile de arme vechi de la parter şi le-a mutat la subsol?

Nu, înălţimea Voastră! Sunt arme moderne! Pistoale, puşti mitraliere, grenade, rachete... Aruncă o privire circulară spre a se asigura că nu este auzit de urechi indiscrete, apoi adăugă aproape în şoaptă: A făcut şi o ascunzătoare pentru nişte inşi care vin în taină, să se consfătuiască după lăsatul nopţii... Aş putea să jur că sunt terorişti, înălţimea Voastră...

Sophia îşi duse mâna la inimă care pornise să zvâcnească nebuneşte.

— Nu se teme de servitori?

Care servitori? Signora Lucia i-a dat afară pe toţi. Signora Anna nu s-a împotrivit. Spunea că n-are rost să întreţină o armată de slugi inutile.

Am prevăzut bani. pentru plata salariilor.

Banii sunt folosiţi la amenajarea terenurilor de tenis, a discotecii, a arsenalului…

Contele de Commarato ştie de combinaţiile lui Sandro?

Nu ştie, şi nici nu-l interesează. Are alte preocupări.

Care?

Vinde: unul câte unul, tablourile din pod.

Dumnezeule! gemu principesa. Vandali la Antibes, vandali la Roma!… Ce vremuri trăim!…

După ce ascultase raportul majordomului, Sophia chemase la telefon pe avocatul Baglioni:

Baglioni, trebuie să vin neîntârziat la Roma!

Nu se poate, principesă!

5, 80

De ce nu se poate?

Listele lui Lou Tambone au fost divulgate în presă. Figurează şi numele dumneavoastră…

— Asta îmi mai lipsea! sé văitase Sophia.

Şi numele meu a apărut în liste…

Şi ce ai de gând să faci?

Iată o chestiune pe care nu o pot discuta la telefon! Acum vă rog să mă iertaţi…

Bine, bine! Ai grijă de dumneata „Baglionită

Principesa închisese năucă telefonul…

De atunci nu-şi mai găsea astâmpărul. Apatia din ajunul revelaţiilor majordomului, lăsase loc unei agitaţii maladive… în cazul unei condamnări, era de presupus că Statul Italian va căuta să se dezdăuneze, confiscându-i palatul de la Roma şi eventual celelalte proprietăţi ale ei din Toscana, Lombardia, Veneţia, Campania, Basilicate şi Sicilia. Bine cel puţin că scăpau de pârjol valorile dosite de Rosai… Roberto Maurizio de Montessano, conte de Commârato, va rămâne fără terenurile de tenis amenajate

în locul fântânei istorice, tablourile din pod rămase nevândute vor trece în pinacotecile Statului, discoteca, dar mai ales arsenalul lui Sandro vor genera noi şi nedorite conflicte cu legea. Fiecare generaţie a familiei va număra câte un reprezentant puşcăriaş...

Iată de ce principesa de Montenuovo, nu mai avea răbdare să joace bridge. Îl lăsă pe Enrico să se ocupe de invitaţii ei şi ieşi din salon. Se îndreptă grăbită spre dormitor. Acolo, scoase dintr-un seif ascuns sub un tablou de Renoir, carnetul de cecuri şi un teanc de bancnote de câte o mie de franci, pe care le înghesui în poşeta de piele de crocodil, căci era mai încăpătoare. Îşi aruncă pe umeri o capă de zibelină şi după ce se examină automat în oglindă părăsi apartamentul fără să dea nimănui de ştire.

Străbătu pe jos drumul până la Casino, căci distanţa era mică iar seara neînchipuit de frumoasă. Principesa nu avea însă timp să admire luna nouă, sau să se desfete cu parfumül florilor din rondurile măiestrit orânduite.

Era preocupată să ajungă cât mai repede în sălile de joc, să se aşeze la ruletă şi să plaseze pe un număr, la întâmplare, o. primă miză de 10 mii de franci. Emoţiile jocului vor „fi poate mai intense decât supărările care o asaltau. La urma urmei, putea să renunţe la palatul din

Roma. Avea destui bani să-şi cumpere câte un palat în fiecare ţară occidentală, Dar la ce i-ar folosi?

Când îi va suna ceasul, îi va fi de ajuns un spaţiu de 2 metri lungime, 80 de centimetri lăţime şi 50 de centimetri înălţime. Poate că dimensiunile nu erau exacte, dar o diferenţă de câţiva centimetri în plus sau în minus nu conta...

* +

Felicitările mele, Joyce! Ziarele şi toate posturile de televiziune se întrec să laude isprava tatăltii tău!

Joyce, ai cu ce să te mândreşti! Graţie celebrităţii părinţilor tăi ai devenit şi tu o personalitate!

— Extraordinar, Joyce! Tatăl tău a ajuns peste noapte vedeta numărul unu a Hollywood-ului!

— Joyce, sunt pur şi simplu uluită! Isprava lui de la Roma a făcut atâta vâlvă, încât a umbrit până şi faima lui Kojak!

O singură apariţie în public, şi Vernon Woodward face să vorbească despre el toată lumea! Draga mea, ai un tată formidabil!

— > Poliţia italiană se screme luni de-a ringul ca să captureze câte un terorist, în vreme ce părintele tău, printr-o singură intervenţie, a pus capăt activităţii unei întregi bande!

Joyce Woodward asculta, zâmbind avalanşa de aprecieri aparent laudative ale colegilor şi prietenilor şi – băieţi şi; fete – care ascundeau imperfect nu numai o nemărturisită invidie, dar şi o răutate Insidioasă.

Nu se mira peste măsură de reacţiile cunoscuţilor, când însăşi mama ei exclamase ironic, îndată ce i se adusese la cunoştinţă gestul eroic al soţului ei:

Vernon trebuia să se facă poliţist, nu actor! Are stofă de copoi!

De când îşi făcuse apariţia la garden party-ul oferit de Léonard Goldstein în cinstea tatălui ei – reţinut încă la o clinică din Roma – abia reuşea să facă faţă interesului manifestat de mai toţi invitaţii, la care se adăugau întrebările mitraliate de către reporteri:

— Miss Woodward, ce impresie v-a făcut, curajul civic al tatălui dumneavoastră?

— Nu vă temeţi că teroriştii vor încerca să răzbune pierderea camarazilor lor?

— Condamnaţi terorismul, chiar dacă este motivat de obiective politice juste?

— Ce părere aveţi. despre spectaculara revenire în atenţia publică a părintelui dumneavoastră?

La cei 15 ani ai ei, Jovce era destul de matură la minte spre a da răspunsuri dacă nu sclipitoare de spirit, cel puţin cuminţi şi pline de bun simţ. Era singura reprezentată a familiei la garden party-id lui Leo Goldstein. Cordelia Tuthill se scuzase prin telefon, arătând

că nu poate veni decât mai târziu, deoarece urma să prezideze o adunare publică organizată de „Comitetul pentru umanizarea regimului penitenciar din Statele Unite”. Refuzul ei deghizat de a participa la festivitatea dedicată lui vernon avea motive mai adânci. O revenire a soţului ei în orbita succesului, o supăra în măsură în care ea avea să-şi piardă ascendentul asupra lui. Era de presupus că Vernon nu-i va mai accepta tutela după ce-şi va recâştiga încrederea în sine. Pe de altă parte, Cordelia încercase recent o mare dezamăgire. Michael Baldwin, preşedintele lui „International Pictureş”, impresionat de faima dobândită de ea pe tărâm politico-umanitarist, îi făgăduise un rol de prim plan în „Peregrinările lui Ulisse”. De îndată ce preluase destinele acestui film, Roy Montgomery o ştersese de pe lista interpreţilor şi o înlocuise cu o vedetă cu mare audienţă la public, originară din Europa.

Pentru că Raphael Lyons, patronul marelui atelier de coafură de pe Wilshire, se număra-printre prietenii ei – Cordelia adora să-şi lărgească necontenit cercul de amici celebri – îl rugase să o însoţească pe Joyce la petrecere, iar la sfârşit să o aducă acasă. Raphael acceptase cu plăcere sarcina, fiindcă Joyce era o fiinţă cu totul deosebită de fetele din generaţia ei. Calmă, ponderată, inteligentă, de o simplitate plină de farmec, în contrast cu artificialitatea sofisticată şi excentricitatea vulgară a tinerei generaţii corespundea în totul idealului feminin al lui Raphael, pe care îl obosiseră fanteziile şi excesele clientelor sale, gata să se lanseze în orice extravaganţe pentru a cuceri o fărâmă de notorietate…

Subiectul „Vernon Woodward” deşi arzător prin noutatea lui fu în cele din urmă epuizat. Invitaţii lui Leo GOldsţein atacară apoi cancanurile mai vechi sau mai recente», care continuau să le reţină încă atenţia. Scandalul I sfârnit de delapidările lui Salomon Frankfurter nu numai că nu scăzuse în intensitate, dar luase amploare prin scoaterea la lumina zilei a altor afaceri veroase – de

mai mică sau mai mare importanţă – şi a unor combinaţii toate păgubitoare pentru „International: „Picturcă”, puse? la cale şi executate în taină de fostul producător general.

Se făceau comentarii şi pe seama lui Michael Baldwin care părea să fi folosit fondurile studiourilor în hazardate speculaţii de Bursă.

Curiozitate trezea şi ultima aventură să-i genesşi a lui Roy Montgomery, încheiată în chip atât de tragic la Roma.

În tot acest timp se serveau băuturi. alcoolice tari, şestârneau îmbulzeli, homerice în jurul bufetului şi se dansa dezlănţuit. Nu lipsea nici indispensabila vizitare a galeriei de tablouri, prile pentru amfitrion de a-şi prezenta cu mândrie noile achiziţii în câteva saloane de la parter se juca chemin de fier, ruletă şi poker pe sume exorbitante. Se ştia că ceva mai târziu, când spiritele se vor înfierbânta suficient, câţiva oaspeţi se vor arunca îmbrăcaţi în piscină, iar prin încăperile de la etaj perechi excitate vor face dragoste. O repetare fastidioasă a unui ritual lipsit de Originalitate. Lumea venea la petreceri nu din plăcere, ci pentru că trebuia să vadă şi să fie văzută.

Noaptea se lăsase pe nesimţite. Joyce se plictisea prin clar. Ar fi preferat să danseze cu tineri de vârsta ei. Într-o discotecă suprasaturată de decibeli şi de lumini psihedelice.

Trebuia s-o aştepte însă pe Cordelia, care făgăduise că va veni la garden party după încheierea mitingului. Abia în jurul orei zece maică-sa telefonă lui Leo pentru a se scuza că nu-şi putea respecta promisiunea. O migrenă teribilă o silise să se înapoieze de la adunare direct acasă, îl rugă pe Raphael Lyons să-i aducă fata nu prea târziu.

Încântată că scăpase de prelungirea corvezii, Joyce îşi luă rămas bun de la amfitrion, apoi însoţită de coafor părăsi neobservată petrecerea. Raphael îşi cumpărase un Lamborghini grand sport de dimensiuni reduse faţă de mastodonţii americani, dar cu un motor de mare putere, i

Drumul, alcătuit din serpentine largi, străbătea o

zonări nelocuită, cu râpi acoperite de vegetaţie deasă. Maşina înghiţea, Vorace spaţiile, risipind întunericul eu fascicule*!

le-i de lumină; vie, orbitoare. Radiolasetofonul de la bord transmitea o muzică, antrenantă, s

Merge foarte frumos maşina! exclamă Joyce încântată. Când voi avea ban, îi moi, îmi voi cumpăra şi cu una. –")... – Vrei să o conduci? întrebă coaforul, flatat de admiraţia ei.

Mi-ar făcea mare plăcere!

Raphael stopă pe marginea şoselei, aproape de o curbă cu un versant ce cobora în pantă relativ uşoară, pier – zându-se într-un desiş stufos ca o perie. Luminile oraşului se vedeau licărind în depărtare.

Raphael şi Joyce făcură schimb de locuri. Încântată de perspectiva mânuirii volanului unui bolid supersport, apăsă pe starter. Se auzi un cârâit. dar motgrul: nu se puse în mişcare. Repetă manevra, dar nici de data aceasta nu obţinu rezultate. Raphael se uită perplex la multiplele cadrane de la bord. Deodată în mintea lui se făcu lumină.

Nu mai avem benzină! exclamă consternat. Ştiu şi de ce! După amiază, înainte de a veni să te iau de acasă, am vrut să mă opresc la o staţie de aprovizionare ca să fac plinul. Era însă o coadă lungă de automobile careaşteptau să le vină rândul. M-am temut să nu întârzii, aşa că mi-am continuat drumul, sperând să-mi ajungă carburantul până la vila lui Leo şi înapoi. Iată însă că m-am înşelat. Maşina asta are un motor, nesăţios.

Joyce râse amuzată de neaşteptata lor aventură.

Atunci, ce facem?

Aşteptăm să treacă vreo maşină. Îi facem semn, şi dacă va binevoi să oprească, cerem puţină benzină.

Automobiliştii nu mai opresc noaptea, pentru necunoscuţi.

În cazul alesta, Joyce, nu ne rămâne decât să stăm aici până ce va apărea vreunul dintre invitaţii lui Leo, în drum spre casă".

— Înainte de a se lumina de ziuă, nu va pleca nimeni de la petrecere. Nu cunoştinţăravul?

De obicei ţin în portbagaj o canistră de benzină, pentru ocazii disperate. Ştiu că am folosit-o, dar poate a mai rămas ceva la fund. Să ne ajungă barem până la oraş.

Coborî din maşină şi desfăcu portbagajul. Scoase canistra din învelişul ei de material plastic şi îi deschise dopul. Îi întoarse apoi cu menajamente gura în jos, dar spre dezolarea lui, nu se scursese nicio picătură.

Neglijenţa se plăteşte, Joyce! Din vina mea ai să-ţi petreci noaptea sub cerul liber. Nu era mai bine dacă rămâneam la Leo?

NU vă pot fi cu ceva de folos, Mister? răsună înapoia lui; Raphael un glas bărbătesc cu inflexiuni joase, ciudate.

— Coaforul tresări. Întoarse capul spre străin. Văzu silueta unui bărbat înalt, robust, după toate aparenţele tânăr, ce morfolea între buze un chiştoc aprins.

Nu cred că ai asupra dumitale benzină! zâmbi nervos coaforul.

Nu-i plăceau întâlnirile nocturne cu necunoscuţi.

— Aţi rămas fără benzină? râse fără veselie bărbatul, mutându-şi cu limba chiştocul dintr-un colţ al gurii în celălalt. Văd că ai o canistră goală. Du-te pe jos până la prima staţie de aprovizionare! Nu e departe! Doi. kilometri şi jumătate. Eu am să ţin de urât domnişoarei.

Zâmbetul se şterse de pe buzele coaforului.

Eşti prea amabil, Mister, dar aş prefera o soluţie inversă. Du-te dumneata după benzină! Am să te plăteso bine!:

Nu zău? rosti persiflant necunoscutul. De ce m-aş osteni pentru dumneata? Fă-ţi singur treaba!

Raphael adulmecă instinctiv primejdia.

…

— Atunci vezi-ţi de drum, omule şi lasă-ne în pace! O să ne descurcăm şi fără dumneata!

Sperând să nu fie observat de străin, întinse încet” mâna spre coarba cricului. Individul în surprinse gestul.

Eu m-am oferit să te ajut şi dumneata vrei să te porţi urât cu mine! rânji în &ul.

Joyce se uită terorizată la scena care se desfăşura la spatele maşinii. Se ruga lui Dumnezeu să apară vreun autovehicul. Va sări în faţa lui şi-i va face disperată semn să-*! oprească. f în aceeaşi clipă între Raphael şi individ se succedară cu rapiditate câteva mişcări violente. Pumnul străinului descrise o curbă bruscă oprindu-se în pântecele „lui Raphael, care icni încovoindu-se. În acelaşi timp „izbuti să întindă mâna şi să tragă spre el coarba. De sub bluzonul necunoscutului ţâşni un pumnal cu arc. Lama sclipi sângeriu în brăţara luminilor de poziţie de la spatele maşinii, apoi se înfipse în vintrele coaforului. Raphael scăpă din mână coarba şi căzu în genunchi, privindu-şi uluit pata de sânge care se lăţea pe pantalonul alb de şantung, sub centură. Sughiţă şi se prăbuşi pe asfalt cu faţa înainte.

Terorizată, Joyce se uita la necunoscut fără să scoată un scâncet.

Acesta se apropie de ea, şi privind-o fix în ochi, o apucă de braţ. i.

— Hai, coboară, fetiţo!

Joyce vru să se elibereze din strânsoarea de fier, dar degetele individului aproape; că îi sfărâmară încheietura mâini. Cu o r forţă sălbatică o trase din maşină, apoi o târî pe pantă în jos, spre desişul des ca peria…

Radiocaşetofonul de la bordul maşinii revărsă armoniile. ritmate ale unui cântec celebru şi extrem de antrenant: „One way ticket.

„One way ticket!: One way ticket!”

Bob Snyder ieşi din desiş încheindu-se la pantaloni. Pieptul stâng al cămăşii era sfâşiat. Unghiile fetei îi lăsaseră zgârieturi adânci pe obraz, dar nu le simţea usturimea. O violase. Simultan o strangulase metodic, dozându-i cu rafinament ultimele zvâcniri.

Când ajunsese sus, pe buza pantei, se uită la cadavrul întins pe asfalt. Îl împinse cu piciorul, întorcându-

l cu faţa în sus. Îi scoase portofelul din haină şi îl transferă în buzunarul de la spate al blue jeans-ilor săi, apoi, fără să se grăbească, de parcă ar fi avut zece vieţi înainte, porni pe şosea, la vale spre Los Angeles…

*

* * *

Plasat pe scenă, între directorii săi, Ronald Chandler vedea, ca prin ceaţă mulţimea. agitată, furtunoasă, îmbulzită în sala teatrului „Empire”, închiriată pentru adunarea generală anuală a acţionarilor lui „Bank of America and South Asia”. Îi zvâcnea sângele în tâmple şi în urechi se rostogolea un fel de huruit care acoperea glasul vorbitorilor şi strigătele contestatarilor. Cu palmele întinse pe tăblia mesei lungi, încărcată cu dosare, care-l despărţea de public asemenea unui zid de cetate, cu spatele de spetezele scaunului, stătea ţeapăn, încordat, luptându-se cu / ameţeala, care-i distorsiona imaginile şi-i dădea; senzaţia stranie că sala se legăna pe nişte valuri uriaşe. Îl chinuia o greaţă cumplită…

„Numai de n-aş voma, aici, de faţă cu lumea!” îşi spunea, luptându-se cu criza care ameninţa să-l doboare. Îşi cunoştea simptomele. Hipertensiune arterială acută. Nu era pentru întâia oară că le resimţea violenţa. Din când în când, bariera sonică a huruiturilor din urechi scădea în intensitate şi atunci desluşea vorbe, şi chiar frânturi de fraze, uneori, fără sens, alteori legate inteligibil. Numele său revenea des în intervenţiile1 tot mai vehemente ale vorbitorilor: „Ronald Chandler… abuzuri… batjocorirea autorităţii directorilor… nesocotire a intereselor. acţionarilor… Ronald Chandler… incapacitate… empirism… Împrumuturi ilegale… abuz… abuz… abuz… i Weidenfeld… Chandler… Weidenfeld… Chandler… Weidenfeld… Chandler… inconştienţă neglijenţe crij minale… anchetă… anchetă… Securities and… intervenţia autorităţilor… F.B.1 legături sentimentale extraconjugale… imoralitate… tribunale…

Mi-e rău! Mi-e foarte rău! bâigui Ronald, plecându-se

spre contabilul şef.

Redfield făcu semn unui secretar care se înfiinţă în preajma sa. Îi şopti ceva la ureche. Secretarul se uită alarmat la preşedinte, apoi îl ajută să se ridice de pe scaun, îl sprijini ţinându-l strâns de braţ, până ce ieşiră din scenă…

Peste un timpeâteva momente sau o eternitate – Ronald Chandler se trezi întins pe o canapea de piele, într-o cameră cu un birou negru, de modă veche. În preajma sa stătea un bărbat în halat alb, cu o seringă în mână. Bărbatul, vârstnic, emaciat, îl studia atent.

— Aţi depăşit criza, Mr.; Chandler. Vă, trebuie însă multă odihnă şi un sever tratament medical.

Pacientul îşi mobiliză. toată puterile spre a rosti câteva vorbe:

— Vreau să merg la Bancă!

Fiţi rezonabil, Mr. Chandler! Condiţia dumneavoastră fizică, nu vă permite eforturi… V-aş sugera o internare într-o clinică…

Lasă-mă pe mine, doctore, să-mi hotărăsc drumul!

— Riscaţi o recidivă, Mr. Chandler!

— Îmi asum riscul! Ce dumnezeu, sunt om în toată firea! Nu accept să fiu dădăcit! Vreau să merg la Bancă! repetă cu încăpăţânare. Vreau să merg la Bancă! Vreau…

În cabinetul său de lucru, Harold Preston, senior vice president al lui „Bank of America and South Asia” îşi rezolva corespondenţa zilnică. Se grăbea, fiindcă peste o jumătate de oră avea să prezideze şedinţa comitetului directorilor, convocaţi pentru alegerea unui nou preşedinte şi chairman al Băncii, în urma demisiei lui Ronald Chandler, care cumulase ambele funcţii.

Se scurseseră 24 de ore de la încheierea vijelioaselor dezbateri ale adunării generale. Chandler ţinuse cu tot. dinadinsul să-şi semneze hârtia de demisie în propriul său cabinet, din care dirijase aproape două decenii destinele Băncii. Capricii de copil bătrân răzgâiat, conchisese cu dispreţ Harold Preston, care se vedea acum mai aproape

ca oricând de atingerea ţelului vieţii sale: obţinerea preşedinţiei Băncii.

În ultimele. zile, printre norii cenuşii apăruseră şi pentru el raze de soare. Phil, fiul său mai mic avea toate şansele să fie achitat. Armata de avocaţi penalişti angajaţi pentru apărarea sa, demonstraseră cu lux de argumente juridice şi de precedente expuse in extenso, că un minor nu poate fi condamnat pentru crimă, deoarece îl lipseşte discernământul, responsabilitatea propriilor sale acte. Jeff, pe de altă parte, îşi plătise toate datoriile inclusiv dobânzile de 100% pretinse de rechinii împrumuturilor. Harold preferase o rezolvare amiabilă, unui scandal care – în împrejurările actuale – i-ar fi adus numai neplăceri. Géraldine se făcuse în ultima vreme blândă şi supusă. Soţul ei îşi cumpărase liniştea, punându-i la dispoziţie sume mari de bani.

Toate aceste ameliorări fuseseră posibile numai graţie lui Barry Shannon, care-i furnizase un supliment de 200.000 de dolari. Este adevărat că el, Harold, îi pusese la dispoziţie, în taină, toate piesele de care Sabahattin Humaidah avea nevoie spre a deveni stăpânul lui „Bank of America and South Asia”.

Dacă va reuşi să obţină şi preşedinţia Băncii, se va putea considera un om cu adevărat norocos. În calitate de senior vice president, era îndrituit să gireze conducerea „B.A.S.A.”, până la alegerea unui succesor al lui Chandler. Deşi semna „pentru preşedinte”, îşi păstrase vechiul cabinet de lucru, pentru a da impresia că îl caracterizează modestia şi cumpătarea.

În seara trecută după încheierea adunării generale, avusese scurte conciliabule cu câţiva directori, care-l asiguraseră de voturile lor. Dacă la acestea se adăugau şi voturile membrilor din comitet ademeniţi de avantajele câerite diplomatic de Humaidah, alegerea sa putea fi considerată mai mult decât sigură. Îl mai neliniştea încă scandalul cecului pierdut, dar pentru moment anchetatorii băteau pasul pe loc. În Ciuda investigaţiilor furibunde, nu

izbutiseră să-l dibuiască pe beneficiar…

Secretara îi anunţă vizita lui Barry Shannon. Fruntea lui Harold se plisa întrebătoare. Era pentru întâia oară că Barry îl vizita la Bancă. Se simţea desigur stăpân pe situaţie de vreme ce îşi permitea. să pătrundă în vizuina lupilor.

Harold se ridică de la birou şi merse în întâmpinarea vizitatorului, care-şi făcu o intrare spectaculoasă, întinzându-i jovial mâinile şi zâmbindu-i cu gura până la urechi.

Bine ai venit, Barry! Ia loc, te rog! Cu ce să te tratez? Cafea? Whisky? Coniac?

Nimic, dragul meu! replică Shannon* lăsându-se să cadă într-un fotoliu îmbrăcat în piele grenat. Am venit doar pentru câteva minute!”

Harold deschise o cutie. cu ţigări de foi:

— O havană, Barry!

Vizitatorul acceptă o ţigară. Şi-o aprinse cu bricheta.

Voiam să-ţi vorbesc în legătură cu alegerea succesorului lui Chandler!

Te ascult! rosti Preston.

Se afla într-o stare sufletească de plăcută expectativă.

Trebuia să te previn, dragul meu, că oamenii noştri nu-ţi vor putea susţine candidatura la preşedinţie!

Sentinţa, rostită cu răceală, căzu grea ca şi cuţitul unei ghilotine.

Preston se schimbă la faţă. Barry Shannon îi năruia toate visurile.

Nu te înţeleg, Barry! Nu mi-am îndeplinit oare corect obligaţiile? N-am fost. un aliat credincios al lui Sabahattin Humaidah? Nu v-am pus la dispoziţie toate secretele Băncii?

— Ar fi ridiciil să mă plâng de tine, Harold! În privinţa aceasta nu-ţi pot aduce decât laude. Lăturalnic ai săvârşit însă o greşeală! O greşeală ireparabilă! Şi greşelile se plătesc, Harold!

La ce te referi?

La cecul pierdut prosteşte. Dacă ziariştii vor face legătura între tine şi Humaidah prin intermediul cecului, suntem cu toţii compromişi. Îţi închipui că în asemenea condiţii înscăunarea ta la preşedinţia „B.A.S.A”. ar stârni un scandal fără precedent!

Acum îmi spui, Barry Shannon? vorbi cu nedeghizată amărăciune Presfon.

Puteam oare să-ţi vorbesc despre asta, când mai aveai pe cap şi grijile familiei?

Vicepreşedintele înţelese că interlocutorul său îi recapitula într-o singură frază serviciile pe care i le adusese până atunci.

Harold, trebuie să privim adevărul în faţă! în conjunctura actuală şi pentru a preveni un Scandal susceptibil să ne scufunde pe noi toţi, trebuie să accepţi un sacrificiu! Evident, vei primi compensaţii!

Sacrificii? murmură înfricoşat Preston. N-am făcut destule sacrificii?

Acesta va fi ultimul, prietene!

Ce-mi mai cereţi?

Înainte de deschiderea şedinţei, care trebuie să înceapă pe Ste douăzeci de minute, vei declara în faţa comitetului director că îţi prezinţi demisia din funcţia pe care o deţii actualmente! Vei furniza un pretext onorabil! Vei arăta că înţelegi să te solidarizezi cu gestul plin de nobleţe şi de demnitate al lui Ronald Chandler! Se poate o mai frumoasă ieşire din scenă?

Preston se ridică în picioare. O expresie de intensă suferinţă i se aşternuse pe chip.

— Barry, nu poţi să înţelegi că Banca este viaţa mea?

Nu te împiedică nimeni să te angajezi la altă instituţie de credit, care bineînţeles, să nu facă parte din imperiul financiar al lui Sabahattin Humaidah.

Barry, îl imploră vicepreşedintele, nu e posib. Îl să găsiţi altă formulă?…

Regret, Harold! Hotărârea noastră este irevocabilă!

Pentru că nu ne dezinteresăm de situaţia ta, suntem gata să-ţi ajutăm strămutarea în America de Sud sau în Europa! … Barry Shahnon. se uită la ceas: Extraordinar de repede trece timpul! Peste cinci minute trebuie să intri în şedinţă! Curaj, Harold! Curaj!

Faceţi jocurile! Vă rugăm faceţi jo” curile! anunţă emfatic crupierul.

Roy Montgomery pontă în plin pe pumărul 15 două fise de câte o mie de franci.

În seara asta am să fiu prudent, se adresă peste umăr lui Rudolf Zimmermann, care îngroşa numărul de chibiţi. Tu nu joci, Rudi?

Regizorul, mare amator al duelurilor cu hazardul, se uita la pontatorii care-şi plasau fisele multicolore pe cadrilajul mesei verzi însemnat cu numere albe şi roşii, calculându-şi mintal şansele de câştig.

Nu pot să joc, Roy! Mă obsedează moartea bietei Joyce!

— Jocurile sunt făcutei vesti, iarăşi crupierul. Nimic nu mai cade!

Cu o rapidă mişcare semicirculară a mâinii, puse în mişcare. ruleta, care se lansă într-o fascinantă piruetă.

Mă roade o mare curiozitate, zise Roy. Cordelia, va fi oare consecventă, cu principiile ei de până acuma? Se uită la vijelioasele salturi. ale bilei albe de fildeş peste şanţul cu alveole numerotate în alb şi roşu: Va organiza oare un miting la poarta închisorii asasinului fiicei ei, spre a pretinde îmbunătăţirea condiţiilor lui de detenţie? Sau eventual va cere în numele grupurilor umanitare pe care le conduce o comutare a pedepsei cu moartea în întemniţare pe timp limitat?

Atâta vreme cât ucigaşul se află în libertate, speculaţiile tale nu au şanse să capete un răspuns, zise regizorul.

Rulefa îşi curmă cursa. Bila se opri într-o alveolă cu numărul 13.

Treize, noir, împăir, passe! anunţă crupierul.

Mânuindu-şi cu dexteritate lopăţica pe postavul verde, întregi câştigurile pontatorilor norocoşi şi trase spre el fisele pierzătorilor. Faceţi jocurile! Faceţi jocurile, vă rog!

Şansa refuză consecvent să mă slujească, rosti actorul eu glas alb. De la o vreme mă ocoleşte sistematic…

Te ocoleşte de când ai hotărât să finanţezi „Panică pe Via Veneto”, rosti lugubru Zimmermann. Ghinionul te urmăreşte nu numai pe tine. Uită-te la bietul Vernon. Abia a părăsit spitalul şi a reluat filmările, că a intervenit asasinarea fiicei lui. A trebuit să lase totul baltă şi să plece eu avionul la Los Angeles, spre a asista la înmormântare. Se lăsase şi de băutură. Mă. Întreb dacă sfârşitul tragic al lui Joyce nu-l: va ispiti iarăşi să-şi caute alinarea în alcool?

Roy ponta pe acelaşi 15 încă 2000 de franci.

Un orb în vârstă de 19 ani, a căzut pe o Scară. Izbit la cap, şi-a recăpătat vederea. Am citit asta de curând, într-un ziar. Şocul îi va reda şi lui Vernon luciditatea „echilibrul de care avea atâta nevoie. Peste o zi sau două „se va înapoia şi va relua filmările.

Ipoteza ta e prea frumoasă ca să fie realizabilă, replică Zimmermann. Suntem în urmă cu programul. Speram ca aici, la Monte Carlo, treburile să meargă mai bine decât la Roma. Pentru secvenţele din port şi pentru exterioarele din faţa vilei miliardarului, mi-ar fi trebuit maximum o săptămână. Iată că a trecut săptămâna şi n-am înscris la răboj decât două zile de filmare… Şi mai e o chestiune care mă consumă.

Focul sacru te consumă, Rudi! glumi actorul. Întotdeauna ai căutat perfecţiunea!

Mulţumesc, Roy, dar nu de asta este vorba. Nu sunt deloc mulţumit de Jill Winters. Frankfurter avea dreptate, când spunea despre ea că joacă prost: ca o cizmă.

Roy zâmbi cinic:

E frumoasă, Rudi?

Foarte frumoasă! Recunosc!

Atunci dezbrac-o şi mai mult şi triplează secvenţele

erotice. Spectatorii vor intra în ebuliţiune şi vor veni de două ori să vadă spectacolul. Eh, iată că am pierdut iarăşi! Numărul 15 îmi poartă ghinion!

Rudi făcu o mutră ofensată:

— Roy, eu nu regizez filme pornografice!

Cine ţi-a sugerat să faci pornografice, dragul meu?” Emanuelle” a fost un film de artă, deşi accentul se punea pe cel mai dezlănţuit erotism. Şi dintr-o vulgară copulare transfigurată artistic, poţi crea o operă de o înaltă ţinută.

În acest domeniu, opiniile noastre nu coincid, Roy.

3§ – Oameni în Rpjis-Royce

Actorul stărui să ponteze pe 15, în ciuda pierderilor repetate.

Prefer o superproducţie comercială, Care să-mi aducă sute de milioane de spectatori, unui aşa-zis film de artă, care să ruleze în săli mici, pentru un public restrâns şi pseudo-rafinat. În privinţa asta sunt de acord cu Frankfurter, amicul dumitale.

Uite-l unde a ajuns Frankfurter!

Nu filmele. lui comerciale sunt de vină.

15, noir, împăir, manque! anunţă monocord crupierul. *.

Roy se lumină la faţă. Îşi umplu buzunarele cu fise, apoi se ridică de la masă.

— În sfârşit s-a spart ghinionul! Hai să bem câte un whisky, Rudi!

În cinstea norocului tău regăsit? zâmbi Zimmmermann.

În ultima vreme nu se poate spune că m-a favorizat excesiv, surâse cu tristeţe actorul.

Intrară în bar şi se instalară la tejghea, pa câte un taburet.

Whisky cu multă gheaţă! porunci Roy barmanului.

Îşi muia tocmai buzele în licoarea chihlimbarie, când o energică bătaie pe umăr îl făcu să se înece cu băutura.

Roy, scumpul meu prieten! S-a scurs un mileniu de

când nu te-am mai văzut!

Adolph Krammer, eternul prieten al celebrităţilor zilei, se proţăpi jovialul faţa actorului. Purta un smoking flamboaiant de lustrin argintiu. Roy îi strânse mâna, apoi făcu. prezentările:

Rudi Zimmermann, laureat al premiului „Oscar”, Dolphi Krammer, un ambulant almanah „Gotha”. În agenda lui figurează toţi suveranii detronaţi, întreaga aristocraţie europeană – de la conţi în sus – miliardari de toate neamurile, inclusiv arabi, la care se adaugă vedetele lumii artelor au grand complet. Acolo unde se află Adolph Krammer, trebuie să existe şi câteva celebrităţi în imediata apropiere. Cum se face, Dolphi, că acum eşti singur?

Krammer făcu o schimă amuzantă:

Singur? Pot eu să fiu vreodată singur? Sunt cu un grup. Principesa de Montenuovo, Patricia Byron, soţia secretarului de Stat american, explică el lui Zimmermann.

Rhett Plummer, petrolistul şi Lou Castiglione, campionul de tenis. I-am lăsat la phemin de fier, unde cred că au să rămână fără cămaşă. Dar nu-i plâng, căci au încă 20 de duzini în garderobă. Eu am venit să mă dezalterez cu un Martini. Mă trage aţa la bar, Roy! Simţeam instinctiv că am să întâlnesc pe cineva drag!

Îşi comandă un Martini on the rocks, pe care-l sorbi dintr-o înghiţitură, apoi se înclină în faţa lui Roy şi a regizorului, invitându-i cu un gest spre sălila de joc:

Haideţi să-mi vedeţi prietenii! Roy, Patricia are să se bucure grozav, când am să i te aduc plocon! Şi principesa de Montenuovo are să fie încântată, mai ales de când i-a intrat în familie un ténnisman arhicunoscut, Manrizio de Montessanto – Commarata.

Pe mine vă rog să mă scuzaţi! spuse Zimmermann. Mâine am filmare. Trebuie să mă scol în zori.

Roy preferă să rămână în compania lui Krammer. Îi era oroare de singurătate, de când îl văzuse pe Alain întins gol pe o masă de morgă.

Ştii că a murit Teddy Bear? vorbi Dolphi actorului.

După ce a fost operat la creier nu şi-a mai revenit. L-au ţinui artificial în viaţă, pompându-i în corp oxigen, glucoză şi sânge proaspăt. Eh, la milioanele lui, eforturile medicilor au o explicaţie firească, nu-i aşa, Roy?

Actorul plăti consumaţia – inclusiv Martini-ul comandat de Krammer, apoi împreună se îndreptată spre sălile de joc.

— Sunt convins că Lou Câştigli» ne are să te m-a între. Este un tânăr fermecător! spuse Dolphi cu entuziasm.

La chemin de fier se juca într-un ritm infernal. Principesa de Montenuovo, contrar previziunilor pesimiste ale lui Dolphi, intrase într-o serie norocoasă. Câştigase patru lovituri consecutive împotriva băncii, iar pe masă se adunase o impresionantă grămăjoară de fise. În jurul ei se îmbulzeau numeroşi chibiţi atraşi întotdeauna de spectacolul duelurilor epice dintre pontatori şi bancă. Înapoia principesei stătea. În picioare Patricia. Byron – căci locurile pe scaune fuseseră de mult ocupate. având în preajmă pe Rhett Plummer. Era divin de frumoasă. Purta o roche de lamé auriu, inspirată de veşmintele feminine greceşti antice, cu paftale de aur încrustate cu smaralde pe umeri şi! a centură. Rhett arbora un smoking alb de o croială clasică.

La apariţia actorului, Patricia îl întâmpină surâzându-i v afectuos, dar şi cu tristeţe.

Vai, Roy, ai auzit nenorocirea care s-a abătut asu – prea lui Teddy Bear?

M-a informat, Dolphi! adăugă zâmbind cinic: Văd că te-ai consolat totuşi repede! Circulă zvonul că Rhett te însoţeşte pretutindeni! Nu la simplu sigisbeu!

Eşti gelos, Roy?

— Nu cunosc acest sentiment, Patricia! Nu am timp să-l practic şi nici nu mai este la modă. Teddy Bear însă era capabil să iubească o femeie. Sub masca frivolităţii rămânea un sentimental. Observ că i-ai şi găsit un succesor. L-ai uitat pe Teddy Bear atât de repede?

Mă judeci greşit, Roy! Morţilor le dedic gândul şi sufletul meu. Trupul perisabil prin definiţie, îl dăruiesc celor vii... într-un sens, dispăruţii sunt privilegiaţi căci sufletul este nemuritor... Afară de asta, cu Rhett m-am întâlnit întâmplător, aici, la Monte Carlo, după ce am venit de la Paris cu întreaga bandă. Dacă vrei să-i vezi, îi găseşti la „Sea Club”. N-au vrut să se închidă între pereţii Cazinoului. Vom mai juca maximum o oră, apoi mergem cu toţii să-i întâlnim.

Faceţi jocurile, domnilor şi doamnelor! Vă rugăm faceţi jocurile! anunţă iarăşi crupierul, vădit interesat de partida plină de nerv.

Principesa de Montenuovo era în plină serie câştigătoare. Potul dublat la fiecare donă, se ridicase la 2 milioane de franci, Pontatorii de pe margine, convinşi că norocul bătrânei doamne nu putea dura la infinit, se pregăteau să se lanseze în joc, când un tânăr îmbrăcat în alb rosti cu glas lenevos:

Banca seul!

Cutezanţa lui stârni senzaţie.

Lou Castiglione a aruncat mănuşa! – exclamă entuziasmat Krammer.

Actorul se uită la personajul care devenise ţinta atenţiei generale. Avea în jur de 20 de ani. Era armonios construit, şi se remarca prin frumuseţea-i virilă. Părul ondulat, ochii negri, migdaţi, trăsăturile de o clasică puritate completau un portret extrem de agreabil. Auzindu-şi numele rostit de Krammer, tennisman-ul, se uită la el întrebător. Privirile lui se întâlniră atunci cu ale lui Roy. Deşi nu-l cunoştea personal, chipul acestuia îi era familiar, căci îl văzuse în multe filme. Şi Roy zărise instantanee ale lui Castiglione, luate în timpul unor partide de tenis. Imaginile erau mai puţin reuşite decât realitatea. Tennismanul şi actorul îşi zâmbiră ca şi când s-ar fi cunoscut de multă vreme.

Krammer surâse complice lui Roy.

— Aşa e că am avut dreptate? E superb!

Dolphi nu era un proxenet.

— Oferind actorului prilejul de a-l cunoaşte pe Lou, era consecvent principiului de a-şi servi prietenii în orice domeniu. Dacă vreunul şi ar fi donit un elefant, s-ar fi dat peste cap să i-l procure, plata trecându-i-o evident în cont.

— Dophi, recunosc! Ai avut dreptate! întotdeauna ai dreptate, îi surâse Roy.

În clipa aceea îl şi uitase pe Alain…

*

* * *

La 11 şi 30 a.m. bancherul Philip Aylon ateriză pe aeroportul John Kennedy din New York la bordul avionului său particular, un Boeing 727, transformat în clinică zburătoare. De la aeroport, o ambulanţă blindată, escortată de două maşini cu oamenii din garda personală îl transportă la reşedinţa sa de pe Fifth Avenue…

La 2.14 p.m., Pablo Morelos – având asupra sa un pistol cu şase focuri şi un act de identitate pe numele unui oarecare José Figueras, născut în Porto Rico coborî dintr-un autobuz „Greyhound" în plin Manhattan…

Două ore mai târziu, adică la 4.14 Julius Langer, reprezentând „Banca de Credit Langer Frères" din Geneva, debarcă dintr-un DC 11 Swiss Air, clasa turistică. Nu-şi luase bilet la clasa I-a căci nu-i plăceau cheltuielile inutile. Diferenţa rămasă în buzunar avea să-i completeze sumele afectate întreţinerii sale la New York…

La 5.10 p.m. avocatul Brian Richardson sosi cu trenul în gara Grand Central Terminal, după un periplu în regiunea Marilor Lacuri şi după o vizită de două zile la Charleston South Carolina…

În sfârşit la 10.00 p.m. pe aeroportul Kennedy, Sabahatiin Humaidah descinse în stilul său măreţ de pe Boeingul 737 propriu denumit „Floarea de Lotus". Interiorul amenajat cu somptuozitate într-un apartament cu mobile şi covoare orientale, era menit să epateze pe lectorii rubricii curiozităţilor din ziarele cotidiene. Lordul Grantley, doi consilieri şi patru secretari îi alcătuiau suita.

Îndată după aterizare declară într-un scurt interviu acordat presei, că venea în America spre a se supune unui examen medical. Reporterii râseră ca de o glumă bună. Cine nu cunoştea fantasticul duel angajat între Sabahattin Humaidah şi „Bank of America South Asia”? După ce le distribui ţigări de foi scumpe, le făcu amical semn cu mâna, şi se îndreptă spre un Rolls-Royce Camargue, care-l aştepta la ieşirea din aerogară.

Secretarul de serviciu îi deschidea tocmai portiera, când un individ în haine cenuşii, cu mutră insignifiantă, se desprinse din mulţime şi îi aţinu calea:

— Permiteţi-mi să vă vorbesc despre o chestiune vitală, Mr. Humaidah! O chestiune de cea mai mare importanţă, care jf

„Secretarul împinse fără menajamente pe necunoscut, spre a permite patronului să se urce în maşină şi să se instaleze netulburat pe bancheta largă, metalică. Portiera fu închisă cu zgomot sec, apoi limuzina se îndepărtă silenţioasă.

Lordul Grantley se uită la individul în haine cenuşii, ca la o gânganie repulsivă, apoi se îndreptă laolaltă cu secretarii spre a doua maşină, un Rolls Royce Silver Shadow, care-i aştepta la trotuar.

*

*[5]

Reclamele luminoase multicolore de pe 42nd Street: descriau zigzaguri, vârtejuri, spirale, irupeau în feerice jocuri de artificii, deferlau* în talazuri strălucitoare, aşternând pe obrajii trecătorilor, pe veşmintele lor, pe obiectele din vitrine, pe automobile, tonuri purpurii, albăstrii, portocalii, arămii, vinete, verzui, modificând de la o clipă la alta nuanţele, dându-le valori cromatice de o debordantă fantezie.

Pablo Morelos se uita la oameni, la galantare, la maşini, cu nestrunită minunare. După instalarea sa în México City, îşi închipuise că oraşul acesta nu avea seamăn

5 se spărgeau — n.r.

în lume. De când sosise la New York, optica i se schimbase. Avea senzaţia că pătrunsese într-o baie de zgo mote, de lumini, de mirosuri, toate angrenate într-o mişcare vertiginoasă, haotică, browniană, cu totul necunoscută lui până atunci.

I se făcuse foame, aşa că intră într-un bar automat, unde mâncă hot dogs şi bău bere. Plăti apoi cu dolari buni, nu falşi ca acei primiţi de la George Fletcher. Ştia că sunt adevăraţi, findea jefuise un drug store din San Diego, după ce trecuse clandestin din Mexice în Statele Unite.

Fusese un miracol că nu-l dibuiseră patrulele care umblau în sus şi în jos de-a lungul frontierei, vânând imigranţi „ilegali. Pe el îl ajutase Sfântă Fecioară, orbind pe grănicerii care se vânturaseră 1 cu o furgonetă chiar prin preajma lui. Stătuse atunci ascuns după o tufă pe jumătate uscată; ce-i slujise drept paravan. În aceeaşi noapte un camionagiu binevoitor îl dusese până la San Diego. Bănuise oare camionagiul că avea de-a face cu un imigrant clandestin? Până ce ajunsese la porţile oraşului american, tremurase de frică. Un om al dracului l-ar fi putut da pe mina grănicerilor. Dar pe lume se mai găsesc şi suflete milostive. Ajunsese la San Diego, la ora închiderii magazinelor. Fiindcă nu mai avea sfanţ în buzunar, iar drumul până la New York trebuia plătit, intrase într-un drug store, deservit de un patron chior şi de fiica sa, nişte hispano americani, după toate aparenţele destul de prosperi. Profitând de absenţa clienţilor, firească la acea oră t’arzie, îşi trăsese un fular peste faţă şi scoţând pistolul din haină îl îndreptase ameninţător asupra patronului.

— Banii, sau te curăţ!

Patronul ezitase o clipă, dar fiica sa mai prudentă, îl îndemnase să nu facă eroisme, căci viaţa era mai scumpă decât un pumn de bani.

Pablo părăsise prăvălia, înghesindu-şi în buzunar un ghemotoc de dolari luaţi din sertarul maşinii de înregistrat încasările. După plecarea sa patronul ieşise în uşa prăvăliei şi începuse să strige „ajutor”, dar strada era

pustie, iar Pablo reuşise să se şi facă nevăzut, aruncându-se într-un autobuz în trecere. Devenise hoţ, dar conştiinţa nu-l apăsa, fiindcă – judeca el – jefuise din necesitate, pentru a săvârşi un act de justiţie.

Raţionamentul n-ar fi rezistat la un examen mai sever dar în concepţia-i simplistă dreptatea era de partea sa. Recolta furtului se cifra la 875 de dolari. Nu era mare lucru, dar graţie lor se putea mişca mai în voie. În aceeaşi noapte plecase cu trenul la San Francisco.

Acolo rămăsese trei zile. Calculat, le folosise cutreierând străzile în căutarea unei armurării nu prea cen-i tale, şi cu vecinătăţi convenabile pentru o spargere fără; mari riscuri. Găsise în cele din urmă un magazin. cui arme de foc, plasat între o spălătorie şi un atelier de coafură. În prealabil cumpărase o daltă şi un ciocan. După lăsatul nopţii se aşezase la pândă în preajma armurăriei. Aşteptase plin de răbdare, până ce toate prăvăliile, trăseseră obloanele.

Pe la unsprezece din noapte, când circulaţia se rărise, intrase prin efracţie în spălătorie. Aceasta nu avea un sistem de închidere complicat, fiindcă maşinile de spălat uzate toate, nu tentau pe hoţi. Începuse apoi să spargă metodic zidul care răspundea în armurărie. Acest procedeu îi dădea posibilitatea să evite intrarea în funcţie a vreunei eventuale instalaţii da alarmă de la uşa dinspre stradă. Fusese o simplă joacă să deschidă o gaură suficient de mare spre a se strecura în depozitul magazinului eu arme. Ridicase le acolo două pistoale cu repetiţie, un pumnal cu resort şi patru cutii cu cartuşe. Ieşise pe acelaşi drum, fără să fi atras atenţia cuiva. Plecase apoi cu trenul spre Est. În drum spre New York se oprise la Denver. Popasul acesta, rod al unei inspiraţii de moment, îi adusese un mic beneficiu. Folosind experienţa acumulată la San Francisco, se introduse – tot prin spargerea unui zid – în atelierul unui ceasornicar de lux. Ceasurile de aur şi bijuteriile erau închise într-un seif pe care nu fusese în stare să-l forţeze. Umpluse în schimb o sacoşe cu ceasuri

de o calitate mijlocie, bune de vândut mai târziu.

Bilanţul acestei spargeri nu era strălucit aşa că hotărâse să facă un nou popas la Saint Louis. Pe înserat intrase într-un magazin cu instrumente muzicale şi după ce-şi agitase pistolul sub nasul patronului, reuşise să fugă cu o pradă de aproape 11.000 de dolari, întreaga reţetă1 din acea zi.

Când ajunsese în sfârşit la New York, buzunarele îi. erau căptuşite cu bani, iar într-o servietă diplomat – inofensivă la înfăţişare – îşi înghesuise arsenalul. Se instalasc apoi într-un foarte modest hotel din Bronx, undei clienţii – mai toţi suspecţi la mutră – nu erau plictisiţi cu întrebări indiscrete.

Succesul loviturilor sale de până atunci nu-l îmbătase, făcându-l să uite scopul adevărat al călătoriei sale în Statele Unite.

— Hotărârea lui de a ajunge la George Fletcher nu se clintise. Pentru a-i da de urmă, începuse să colinde tripourile deocheate, şi barurile în care se practicau clandestin jocuri de 3” noroc. Cunoştea binişor limbă engleză, dar s-ar fi putut descurca tot atât de bine şi cu spaniola, mai ales în aglomerările portoricane cuprinse între străzile 97 şi 125. Banii şi firea sa prietenoasă îi deschideau pretutindeni porţile. Dar ori de câte ori aducea vorba despre George Fletcher; patronii şi obişnuiţii, localurilor făceau c’ mutră tâmpă: şi declarau că n-au dat în viaţa lor peste – acest nume. Negaţiile lor erau prea categorice spre a-l convinge. În câteva rânduri observase că întrebările lui supărau.

Renunţase la spargeri. Nu voia să compromită, prin vreo: lovitură ratată misiunea pe care; şi-o asumase. Ziua se plimba prin oraş, căsca ochii la clădirile gigantice şi la furnicarul de oameni, admira pofticios picioarele şi crupele femeilor tinere şi frumoase, iar când se plictisea de umblat se oprea prin cinematografe. Seara, relua turneul tripourilor.

…Lindy’s”, un dancing bar din Hell’s Kitchen, unde

se juca până noaptea târziu pokerj bacara, ruletă, bulă, adulmecase o urmă interesantă. Când menţionase numele lui George Fletcher, citise în ochii patronului – în ciuda declaraţiilor sale că nu-l cunoaşte – o expresie care lăsa să se înţeleagă contrariul. Hotărî să persevereze, sperând că până ia urmă va izbuti să-i smulgă informaţiile dorite.

A doua zi se înfiinţase iarăşi la „Lindy's" şi se aşezase la ruletă. Din primele clipe simţea instinctiv primejdia din aer. Deşi se comportau cu aceeaşi familiaritate profesională, patronul şi oamenii lui păreau să ascundă ceva. Tentativele sale reînnoite de a angaja discuţia în jurul lui Fletcher, nu avuseseră nici de data aceea ecou. Iritat de repetatul său insucces părăsise mai devreme localul, permiţându-şi să revină şi seara următoare. Strada era slab luminată. Din întunericul unui loc viran invadat de bălării ţâşniseră trei vlăjgani. Îl încolţiseră şi îl luaseră în pumni, cărându-i. lovituri năprasnice în cap, în îi cât, în pântec. Îl lăsaseră în nesimţire. Când se trezise din leşin – în zori – se afla. Întins într-un luminiş de buruieni strivite. Capul îi zvâcnea dureros, iar în burtă simţea înjunghieturile unor pumnale de foc. Portofelul cu numai 200 de dolari, dispăruse.

Năucit, se târâse până la hotel. Deşi chipul i se transformase într-o masă sângerândă, patronul îi dăduse fără comentarii cheia camerei. Pablo se spălase cu apă rece, spre a domoli arsura rănilor şi se culcase gemând. În zilele următoare se doftoricise cum se pricepuse mâi bine. Înzestrat cu o constituţie fizică excepţională, se refăcuse" repede. În timpul cât zăcuse, derulase în faţa ecranului minţii, fazele bătăii încasate, încercând să dea personalitate agresorilor. În întuneric văzuse doar nişte siluete ne-l gre. Se străduise atunci să reînvie alte amănunte semnificative. În timpul luptei auzise ca prin vis o voce guturală: „Dacă scapă întreg după chelfăneala asta, se lecuieşte de pus întrebări". Poate că vorbele nu erau exacte, dar sensul rămânea acelaşi. Glasul avea inflexiuni cunoscute. Deodată în capul lui se făcu lumină. Unul dintre

oamenii: de casă de la „Lindy’s” avea acelaşi timbru de voce. Îl chema Jerry şi era mulatru.

Acum Pablo ştia ce avea de făcut. Se îmbrăcă, ieşi în oraş şi se opri la primul birt. Mâncă o friptură în sânge şi goli o jumătate de sticlă cu vin negru, din California, spre a-şi reface puterile. După ce se întunecă porni agale spre „Lindy’s”. Nu se grăbea, căci. execuţia planului avea să se desfăşoare abia în ultimele ore ale nopţii. Ajuns în dreptul locului Viran, se aşeză. pe treptele unei case de vis-à-vis, de unde putea vedea desluşit intrarea dancingului şi oamenii care intrau şi ieşeau. Pablo avea răbdare. Timpul se scurgea plăcut căci îi îngăduia să savureze-anticipat bucuria răzbunării.

Să mai fi fost un ceas până în zori. Ultimii clienţi ai dancinguluii plecaseră. Jerry apăru ultimul în pragul uşii. Îşi ridică gulerul pardesiului şi după ce se uită la cerul negru, fără stele, porni la drum fluierând. Ajuns în dreptul locului viran, zări silueta mexicanului aţinându-i calea. Încercă să-şi repeadă mâna sub haină, unde îşi avea pistolul, dar Pablo nu-i dădu timp să-şi termine gestul. Cu un pumn greu ca un baros, îl nimeri în bărbie, culcându-l la pământ. Împotriva a trei bătăuşi experimentaţi nu fusese în stare să ţină piept. Dar cu unul singur nu avea ce alege. Îl târî pe locul viran, apoi rămase de veghe lângă omul prăvălit la pământ… Când Jerry îşi reveni, mexicanul scoase din buzunarul de la spate al pantalonilor pumnalul cu resort. Pablo făcu să zbucnească lama din plăsele, apoi îi apropie vârful de gâtlejul mulatrului.

Când realiză primejdia de moarte în care se afla, Jerry se holbă înspăimântat. Degetele-i» crispate scurmară inutil ţărâna.

Spune-mi unde îl găsesc pe George Fleicilor! porunci aspru mexicanul.

— Nu ştiu! Zău nu…

— Vârful t pumnalului îi crestă pielea, descriind o dungă sângerie. „Usturimea îi spori groaza. Se bâlbâi:

Dacă ai mei află că am vorbit, mă ucid…

Dacă nu vorbeşti, te ucid eu acum, pe loc! Ascultă, Jerry! De la mine nu vă afla nimeni că ai ciripit. Nu am interesul. După ce-mi torni informaţia: eşti liber. Dar bagă de seamă! Dacă încerci să mă înşeli, de mâna mea. ai să mori! N-ai să umbli toată viaţa păzit de prieteni care să te apere. Am să te urmăresc pretutindeni, ca o umbră. De îndată ce ai să fii singur, te lichidez. N-am să te împuşq, căci nu vreau să ai un sfârşit uşor. Am să te jugănesc, aşa cum se jugănesc porcii.

Vârful cuţitului scurmă superficial mărul lui Adam.

— Poate să intre şi mai, adânc în gâtlej, prăpăditule!

Opreşte! gâfâi Jerry. Opreşte! îţi spun tot! Jur! îţi spun tot ce ştiu!

Pablo zâmbi drăceşte:

Te ascult! Descarcă-ţi sacul!

*

* *.

În taxiul care-l ducea de la hotelul Biltmore la reşedinţa lui Philip Aylon de pe Fifth Avenue, avocatul Brian Richardson îşi rumega amărăciunea înfrângerii. Nu era deprins cu insuccesele. Numai la rugămintea lui Aylon, acceptase să intervină în favoarea lui Ronald Chandler pe lângă fiica şi fostele soţii ale răposatului Cyril Hammond. Dacă ar fi bănuit că va fi Confruntat cu dificultăţi atât de mari l-ar fi refuzat, cu riscul de a-l pierde de client.

Olympie Chavrillon încuviinţase să-l sprijine pe Chandler în lupta lui cu Humaidah, numai după ce el.

Brian, om serios, cu părul alb, şi avocat cu faimă internaţională, acceptase să joace rolul dubios de intermediar între bătrâna doamnă şi acel dansator insignifiant, care o cucerise cu tinereţea lui.

Richardson întâmpinase apoi refuzul principesei de Montenuovo, care-b-tratase ca pe un valet. Primirea ei rece, distantă, era totuşi preferabilă discuţiei pe care o purtase cu Julia, fiica lui Cyril Hammond. Reuşise să o dibuiască într-o vilă dărăpănată, în stil colonial din

Charleston, South Carolina. Îi deschisese uşa o servitoare arămie, îmbrăcată în negru, şi înfăşurată într-un şorţ cu pete de mâncare, apoi îl introduse într-un hol vast cu parchetul murdar, cu mobile „Succession” autentice, dar prost întreţinute, cu draperii trase deşi era în plină zi. Aerul stătut era îmbâcsit de un miros pătrunzător, usturicios, de urină de pisică. Zeci de feline colcăiau prin încăperi, se jucau, se băteau, miorlăiau, alăptau pui, făceau amor; într-o promiscuitate dezgustătoare. Un iad populat de mâţe şi de mârtanj. Apoi Brian fusese condus într-un salonaş, în prezenţa stăpânei casei. La 40 de ani, Julie Hammond avea o înfăţişare tipică de fată bătrână. Uscată, cu trăsături aspre, cu veşminte severe, întunecate, îşi agita necontenit degetele subţiri ca nişte picioare de păianjen.

Când avocatul îi expuse scopul vizitei, îl ascultase cu atenţie politicoasă, apoi îi pusese o-întrebare aparent inofensivă:

Aţi obţinut şi acordul fostelor soţii ale tatălui meu? Şi ele deţin importante pachete de acţiuni „B.A.S.A”.

Când Brian o. informase că Olympie Chavrillon acceptase să sprijine actuala conducere. a Băncii, o cuprinsese o criză de isterie vecină cu nebunia furioasă. Sărise în picioare, ca împinsă de un resort, ochii i se dilataseră, buzele subţiri descriseseră un rictus urât, dezvăluindu-i dinţii neîngrijiţi, îngălbeniţi de nicotină, pieptul prinsese să-i salte în ritmul gâfâielilor. Şi părul i se înţepoşase, ca şerpii Gorgonei.

Eu, Julie Hammond, să ajut un om care se bucură de simpatia Olympiei Chavrillon? Târfa asta care se tăvăleşte cu toţi grăjdarii, ronţăie azi în tihnă miliardele tatălui meu, deşi l-a batjocorit revoltător. Să nu îmi mai vorbeşti de Olympie Chavrillon! O urăsc de moarte. Dacă mi-ar sta în puteri, aş strangula-o cu mâinile mele!

Află, Mr. Richardson, că sunt oricând gata să vând şi în pierdere acţiunile mele arabilor; numai să: văd Banca la pământ, şi pe Olympie Chavrillon ruinată!

Avocatul părăsise înspăimântat casa cu pisici, păstrând încă în urechi ecourile glasului strident, furios, dezlănţuit, al Juliei Hammond. Se îndreptase apoi spre nord, către Marile Lacuri, unde i se spusese că o va găsi pe Olivia, văduva bătrânului Cyril llammond. În tinereţe femeia aceasta se bucurase de celebritate. Chipul ei apărea în cele mai prestigioase reviste de modă. Toaletele prezentate de ea la marile expoziţii, îşi găseau întotdeauna cumpărători. Soţii clientelor ar fi fost oricând dispuşi să o cumpere şi pe ea, dar Olivia era foarte pretenţioasă. Nu concepea să se vândă pentru o blană de vizon, pentru un inel eu briliante ori pentru un automobil de lux. Idealul ei era să devină soţia unui personaj foarte bogat şi cu vază, care să-i asigure un loc privilegiat în lumea înaltă. Consecventă acestui principiu, acceptase mâna întinsă de Cyril Hammond, care-i pusese la dispoziţie, numele, averea şi prestigiul său. Că era bătrân şi urât, nu avea importanţă. L-ar fi acceptat în patul ei şi pe cocoşatul de la Notre Dame, dacă ar fi acoperit-o cu aur, diamante şi dolari.

În ciuda opoziţiei îndârjite a fiicei sale, Cyril se căsătorise cu Olivia. Îndrăgostit ca la douăzeci de ani, o indusese în testamentul său, asigurându-i cea mai mare parte din moştenire. Din nefericire pentru el, nu apucase să se bucure din plin de posesiunea corpului voluptuos al Oliviei. Spre a-i corespunse, se îmbuibase cu afrodiziace, care-i permiteau să-şi recapete artificial virilitatea pierdută. Într-o noapte, după o cină somptuoasă şi foarte consistentă, încheiată cu un asalt amoros, fusw* lovit de un atac de apoplexie. Încremenise pe trupul OU> viei, care – odată tragedia consumată.

— Se despriii-NM anevoie de sub cadavrul lui. Sfârşitul drama tir r, i i ni. Îl ilu brusc al experienţei maritale, îi redase Ufecrluleti nurliii în sfârşit de o avere, inimaginabilă.

Julia îi intentase proces cerând anulanui li Miiint iilu lui, dar îl pierduse, după dezbateri îndi lui>, nin 91 1 mm 11 sitoare.

Câţiva ani Olivia strălucise în lumo/şi nu iţ/uiln cni n 11 adoptase cu uşurinţă. Apoi voga ei SQ niii hw, TIiiăih văduvă se desprinsese ca o stea fâhmtă din îi. – iiiklh îi l sei-ului, şi dispăruse în haos. Cei care se întrebau ce devenise, obţineau informaţii bizare, greu de verificat. Se spunea că ar fi trecut ia. catolicism şi că s-ar fi retras într-o mănăstire din Italia. Alţii pretindeau că ar fi întâlnit-o în Nepal, la Katmandu, umblând după droguri. Circula şi zvonul că s-ar fi înhăitat cu un arab gelos, care o ţinea întemniţată în harem.

După un timp, versiunile fanteziste lăsaseră loc unei explicaţii mai puţin exotice dar plauzibile. Se părea că Olivia s-ar fi retras într-o vilă construită pe una din pitoreştile insule situată la ieşirea din lacul Ontario în canalul Saint Lawrence. Acolo, în ambianţă rustică, îşi duraseră vile bogătaşi dornici de linişte, de izolare.

La Watertown, unde Brian făcuse primele investigaţii, nu găsise numele Oliviei în anuarul telefoanelor. Îşi lărgise aria cercetărilor, dând un ocol prin Alexandria Bay, Clayton, Milion Bay şi Cape Vincent. La Cape Vincent, aflase întâmplător de la patronul unei băcănii, că şoferul văduvei lui Cyril Hammond, bine cunoscut odinioară în localitate, îi frecventa săptămânal prăvălia, făcând cumpărături modeste. Avocatul care cunoştea gusturile somptuoase ale Oliviei, se mirase de cumpătarea ei de ultimă oră. Băcanul îi furnizase şi unele indicaţii menite să-l ajute a se descurca în labirintul celor o mie de Insule. Ţinând seama de poveştile sale, Brian avocatul, închiriase o şalupă şi pornise în căutarea insulei pe care Olivia îşi fixase ultima reşedinţă. Patronul şalupei, un tânăr pistruiat, miop, slab ca un ţipar şi tare vorbăreţ, îi procurase un supliment de informaţii surprinzătoare. De aproape doi ani, Mrs. Hammond nu mai fusese văzută de către localnici. Se zvonea că ar fi bolnavă – pare-se paralitică – şi că nu mai ieşea, din casă.

După o cursă rapidă, în slalom, prin puzderia de insuliţe stâncoase, acoperite cu vegetaţie bogată, patronul

şalupei opri în dreptul unui debarcader de lemn, umbrit pe pini noduroşi, dincolo de care se înălţa silueta unei clădiri de mari dimensiuni, în stil montan. Ferestrele vaste cu obloane cafenii, balcoanele cu balustrade frumos sculptate, terasele largi ce coborau în amfiteatru până la ţărm, trădau opulenţa. Iarba şi buruienile crescuseră pretutindeni în neorânduială, florile din ronduri se uscaseră, iar ansamblurile decorative de merişor, netunse la timp, arătau ca nişte fiinţe stranii, cu părul vâlvoi, La debarcader era legată o băreuţă cu motor, murdară, ruginită, cu vopseaua desprinsă pe alocuri în solzi.

Mă aştepţi! spusese Brian băiatului.

Urcase o scară de piatră cu vreo douăzeci de trepte, parcursese o alee pardosită cu dale de granit şi ajunsese la intrarea casei. Uşa deschisă lăsa să se vadă un hol, sumar mobilat, cu & urme rectangulare alburii pe pereţi, indicând locurile unde altă dată fuseseră agăţate tablourile.

Pe o masă din mijlocul încăperii praful se aşezase gros de un deget. Parchetul murdar, părea să nu mai fi fost. lustruit din vremuri imemoriale.

Foarte mirat, – avocatul lovise cu palma în tăblia uşii.

— Ilello! Nu e nimeni pe aici? i

În fundul holului se deschisese o uşă, iar în pragul, ei se/ivăse, Un ins de vreo treizeci de ani, muşehiulos, cu înfăţişare. de atlet, însă nebărbierit şi ne tuns. O cămaşă albastră, în carouri, deschisă la piept lăsa să se vadă un tatuaj. Înfăţişând o ancoră şi o sirenă cu o lungă coadă de peşte. Pe chipul său cu trăsături adânci, virile, se aşternhse o expresie aspră, bănuitoare.

Pe cine căutaţi? îl întrebase cu ostilitate.

Bună ziua! Caut pe Mrs. Hammond! Sunt avocatul Brian Richardson!

Individul tresărise, dezagreabil surprins de profesiunea vizitatorului. Fără să-i răspundă la urare, replicase cu duritate.

r) Mrs. Hammond nu este acasă!

Când o pot găsi?

A plecat la New York şi nu ştiu când o să se întoarcă! Dacă aveţi ceva să-i spuneţi, scrieţi-i!

Avocatului nu-i plăcuse replica, după cum nu-i plăcuse cerberul casei şi nici ambianţa bizară, absurdă, ca şi un peisaj de Chirico ori de Dalí.

Nuv-a lăsat adresa ei de la „New York? insistase Brian.

Când pleacă în călătorie, nu-mi spune niciodată unde se duce! Mă iertaţi, dar în bucătărie mă aşteaptă mâncarea pe foc! Bună ziua!

Închisese uşa în nasul avocatului nedumerit. La întoarcere spre Cape Vincent, Brian încercase să obţină unele informaţii de ia ghid, asupra insului de la vilă.

— Aţi stat de vorbă cu şoferul Doamnei Hammond, îi explicase pistruiatul, încântat că „i se oferea prilejul să-şi dea drumul la verb. Vine rar prin oraş. Nu prea o duce bine cu banii. A vândut şi câteva tablouri ca să poată trăi. Se spune că Mrs. Hammond este foarte avară. Cică nu i-ar mai fi plătit salariul de multă vreme. Dacă aş fi în locul lui, n-aş mai sta o clipă în slujbă.

Avocatul era dezorientat. Informaţiile lui mai vechi o descriau pe Olivia drept o incorigibilă risipitoare. Această discrepanţă făcuse să-i încolţească o bănuială. De îndată ce sosise la Cape Vincent, se înfăţişase şerifului. Îi relatase întâlnirea cu şoferul Oliviei Hammond şi insistase asupra atmosferei dezolante de pe insulă.

— Absenţa mult prea prelungită a Oliviei Hammond nu v-a pus pe gânduri? Nu vi s-a părut ciudat că reşe în h dinţa unei femei atât de bogate arată ca o cocină?

Şeriful, un tip de bon viveur, cu nasul roşu, obraji rozalii şi pântece revărsat peste centura de piele, replicase plictisit

— Să zicem că mi s-ar fi părut ciudat! Ce-aţi fi vrut să fac? Nimeni n-a reclamat dispariţia Doamnei Hammond. Că a plecat şi nu s-a mai întors, nu e de mirare. Noi, localnicii, suntem deprinşi cu excentricităţile proprietarilor

de pe cele o mie de Insule.

— Nu v-a fulgerat niciodată suspiciunea că absenţa Doamnei Hammond s-ar datora unei morţi violente?

— Presupuneţi că a fost asasinată? zâmbise şeriful ca de o glumă bună. Nu există crimă fără cadavru!

— Să-mi fie cu iertare, îl contrazisese avocatul. Interpretarea dumitale este greşită. În cazul unei crime, este suficientă existenţa unei probe a morţii persoanei presupuse a fi fost asasinate.

Şeriful făcuse o schimă ironică.

— Sunteţi dispus să semnaţi un denunţ, învinuindu-l de crimă pe şoferul Doamnei Hammond?

Tonul insolent al întrebării nu-l debusolase pe avocat.

— Pentru moment n-am făcut decât să vă semnalez o absenţă susceptibilă să dea naştere la bănuieli. Am să mă mai ocup de acest caz. Bună ziua!…

Acum în drumul său spre Philip Aylrn, avocatul reflecta cu amărăciune asupra explicaţiilor pe care va trebui să i le dea. Ce să-i spună? Că dăduse greş pe toată linia? Că stătuse de vorbă cu omul care o asasinase pe Olivia Hammorid? Că la un moment dat, într-un impuls de revoltă faţă de o posibilă crimă rămasă nepedepsită, se gândise să ia în propriile sale mâini rezolvarea misterului? Că renunţase după o matură chibzuinţă? Cui i-ar folosi limpezirea enigmei? Cine l-ar plăti pentru osteneala depusă? Căci era limpede, Olivia Hammond nu avea. rude în drept să o moştenească. Nimeni nu se interesase până atunci, de existenţa ei… Şoferul rămăsese la post pentru a nu da naştere la suspiciuni. Nu avea posibilitatea să se atingă de fabuloasele ei sume de „bani depuse în Bănci, dar putea trăi de azi pe mâine, vânzând lucrurile din vilă. Poate că pusese mâna şi pe bijuteriile Oliviei, dar le ţinea ascunse, spre a le jynde când. apele se vor mai limpezi.

Taxiul opri în faţa reşedinţei palaţiale a lui Philip Aylon. Avocatul plăti cursa, apoi sună la poarta de bronz patinat a clădirii. Îi deschise un valet, apoi un tânăr elegant cu un pistol reliefat sub haină, îi verifică

identitatea şi îl pipăi profesional spre a se încredinţa că noul venit nu purta arme asupra sa.

Luxul de precauţii îl făcu pe avocat să zâmbească. După ce reflectă mai adânc, dădu dreptate lui Aylon. Mulţi financiari, şi oameni politici fuseseră răpiţi sau asasinaţi fiindcă nu-şi luaseră din timp măsuri de precauţie. „Parcă am trăi în plină Renaştere, reflectă Brian. Şi atunci viaţa era ieftină! Numai că Renaşterea şi-a câştigat o splendidă faimă graţie operelor ei de artă. Ce amintiri vor rămâne de pe urma secolului XX? Războaie, arme de ucidere în masă, crime săvârşite în numele justiţiei; sociale, a credinţelor religioase, a luptei pentru libertate! Minciuni, minciuni, numai minciuni!”

— Fu introdus în anticamera cabinetului lui Philip Aylon.

— Vă” rog să aşteptaţi! îi spuse Bert Sassoun. Mr. Aylon se află în 4 r-o conferinţă. Cred că discuţiile nu vor mai dura mult. În aşteptare, pot să vă ofer un Camus Napoleon?

Avocatul acceptă trataţia. După, ce degustă coniacul îşi aprinse o ţigară de foi. Cu moralul ameliorat de alcoolul care începea să-şi facă efectul, abandonă gândurile triste şi. Se concentră asupra unui domeniu agreabil: îmbogăţirea colecţiei sale de trenuleţe… Va profita de tim

39 – Oameni în Rolls-Royce pul scurt pe care şi-l vă mai petrece la ttfew York, pentru a vizita câteva magazine cu jucării. Era informat că /amtericanii construiseră. câteva modele miniaturale prodi-l gioase. Şi le va procura pe toate. Gel puţin cu atât să se! înapoieze la Londra…

* * *

Gentlemcins, pot să vă furnizez ultimele cifre! Pinăf la ora actuală, grupul Ilumaidah a intrat în posesiunea! a 47.30/6 din acţiunile lui „The: Bank of America and

South Asia”. Ştiţi tot atât de bine ca şi mine ce înseamnă acest coeficient. În clipa în care arabii vor obţine 5 din acţiuni, une dintre cele mai puternice Bănci din Statele Unite şi din lumea întreagă, va trece în mâinile lor»

Glasul lui Philip Avion răsuna aspru, metalic, vestind parcă sfârşitul lumii. Ştia să folosească la momentul oportun accentele dramatice, capabile să exercite o puternică impresie asupra ascultătorilor. Plasat în capul mesei lungi din lemn de teck, îşi domina auditoriul al-l cătuit din douăzeci şi trei de bancheri reprezentând vârf urile lumii financiare americane…

Mi-am permis să vă invit spre a ne consfătui asupra unor mijloace grabnice şi eficiente, care să împiedi ce desăvârşirea unui. merger catastrof al pentru noi –! consider eu nu numai pe plan financiar intern, dar şi pe plan politic mondial. „The Bank of America „and South Asia" îşi exercită controlul nu numai asupra unor mari uzine de armament; ci şi asupra unui important sector din domeniul energetic. În aceste condiţiuni, se impune să luăm măsuri pentru a zădărnici meger-ul pus la cale de grupul Humaidah.

Principial suntem de acord, Mr. Aylon, zise Joseph Beaton exevutive vice president al „Băncii Northampton Ltd". Am sprijinit constant conducerea „B.A.S.A". Şi pe fostul ei preşedinte, Mr. Ronald Chandler. Voi sprijini cu i aceeaşi hotărâre şi pe actualul ei preşedinte Mr. John Seward. Dacă dumneavoastră, Mr. Aylon, veţi găsi o formulă cu şanse de succes, sunt alături de dumneavoastră, j

Vă propun o soluţie, spuse amfitrionul. Constitu-jlirea unui sindicat care să – intervină, cumpărând masiv; acţiuni „B.A. S.A".

Robert de Beaulieu, president şi chairman al Băncii Sunderland Beauclair ceru cuvântul.

Există un impediment serios, Mr. Aylon. Datorită ofertei de merger*, acţiunile „B.A.S.A/ au înregistrat un salt de peste douăzeci de dolari faţă de cota lor oficială de 46 de dolari bucata. Sindicatul nostru ar fi obligat deci să achiziţioneze cel puţin 3% din acţiunile „B.A.S.A.", adică aproximativ 9 milioane de acţiuni cu 65 sau chiar 70 de dolari acţiunea ceea ce ar reprezenta circa 630 de

milioane de dolari. Dacă grupul Humaidah, sub presiunea noastră, va renunţa la merger, va înceta automat şi concurenţa dintre cumpărători. Valoarea unei acţiuni B.A.S.A. – sporită artificial în timpul bătăliei de Bursă – va scă –, dea la cota iniţială de 46, hai să zicem 50 de dolari. În aceste condiţii, sindicatul va pierde matematic cel puţin 180 de milioane de dolari. Cum justificăm această pierdere?

Philip Aylon zâmbi ironic:

Când se află în joc existenţa unei Bănci cu un capital de aproape 16 miliarde de dolari, este oare normal să ne înspăimânte riscul unei pierderi de 180 sau chiar 200 de milioane de dolari? Odată eliberată de primejdia înghiţirii, „B.A.SA”. ne va putea acorda participări la diverse operaţii financiare, susceptibile să acopere – evident în timp – pierderile suferite de sindicat.

Arthur Weinberg, president al lui „Michigan Bank2, interveni sceptic:

În actuala criză în care se zbate moneda americană, o mobilizare a peste 600 de milioane fără perspectiva unor beneficii realizabile în termen, scurt, ar risca să ne creeze complicaţii nedorite.

Opinia publică, presa, congresul, vor sprijini acţiunea noastră! susţinu Philip…

Ne vor sprijini cu vorbe, Mr. Aylon, replică Weinberg. Iar după bătălie se vor ridica împotriva noastră. Securities and Exchange Comission nu va accepta umflaarea valorii acţiunilor B.A.S.A. În scopuri speculative. Mergerul este o operaţie intrată în uzanţele financiare şi acceptată ca atare. Sindicatul nostru ar da naştere la interpretări răuvoitoare…

Participanţii la conferinţă favorabili ori defavorabili

merger – fuziune, înghiţire, contopire, absorbţie (economic) – r. r?

tezei lui Philip Aylon, se perindară la cuvânt, susţinându-şi argumentele. cu o logică aparent strânsă, dar care se sprijinea în unele cazuri pe sofisme mai mult

sau mai puţin convingătoare.

— Discuţiile se diluau, ameninţând să se eternizeze. Philip era consternat. Bancherii-păreau incapabili să înţeleagă gravitatea problemelor ridicate de invadarea Statelor Unite de către capitaliştii europeni, sud-africani, dar mai ales arabi, care achiziţionau pe întrecute Bănci, supermagazine, ferme, fabrici, edituri, profitând de slăbirea dolarului pe piaţa mondială. Nu-şi dădeau seama că mai devreme sau mai târziu, vor deveni şi ei ţinta ofensivei celor din afară, că vor împărtăşi soarta lui Ronald Chandler. În ceea ce îl privea, luase hotărârea să intre singur în luptă, dacă ceilalţi bancheri şi oameni de afaceri vor refuza să o facă. Din nenorocire, cifrele puse pe tapet erau mai mult decât aproximative. <Pentru a zădărnici ofensiva lui Humaidah, va trebui eventual să arunce în balanţă câteva miliarde, în funcţie de puterea de rezistenţă a acestuia. Evident, şi fonditrile arabului aveau limite. Când va atinge Humaidah aceste limite, era însă o întrebare la care, actualmente numai el putea răspunde.

Conferinţa se încheie la miezul nopţii, fără a se fi ajuns la vreun consens. Robert de Beaulieu propuse reluarea discuţiilor la o dată apropiată. Bancherii acceptară să se întâlnească din nou la începutul săptămânii următoare. Plecară apoi grăbiţi, de parcă i-ar fi izgonit lupii.

După ce rămase singur, Philip îşi masă încet fruntea. Îl dureau tâmplele şi ceafa. Poate că i se apropia sfârşitul, altfel nu-şi explica slăbiciunea stranie resimţită în tot corpul. Oricum nu voia să moară înainte de a-l înfrânge pe Sabahattin Humaidah.

Bert Sassoun îi anunţă vizita lui Brian Richardson.

De trei ceasuri aşteaptă în anticameră, Sir!

Pofteşte-l imediat, Bert! Trebuia să mă anunţi în timpul conferinţei. Aş fi ieşit câteva clipe. Mă îndoiesc însă că veştile pe care mi le-aduce mai au, în faza actuală, vreo importanţă.

*

* * *

George Fletcher se adânci lenevos în pernele canapelei îmbrăcate în piele de Cordova. Suflă câteva rotocoale albăstruie de fum de ţigară, apoi se întoarse Spre avocatul Ralph Glendale. De o pedantă corectitudine vestimentară, acesta stătea ţeapăn într-un fotoliu ţinând pe genunchi o casetă diplomat din piele de crocodil cu monogramă de aur.

Ţi-am angajat serviciile Mr. Glendale, şi încă destul de scump ca să mă scoţi din încurcături, îi vorbi Fletcher vag iritat de rigiditatea hieratică a juristului.

Avocaţii sunt oameni, Mr. Fletcher, nu magicieni.

La volumul onorariilor achitate de mine, pot pretinde minuni.

— Severitatea autorităţilor americane a sporit în ultima vreme. Să nu. uitaţi acest lucru. Permisibilitatea societăţii noastre, atât de liberale până mai ieri, s-a restrânseomtractându-se ea şi pielea de viţel folosită la legătoria cărţilor. V-am atras atenţia cu toată seriozitatea…

Lasă mustrările, Mr. GLendale. De soluţii am nevoie, nu de avertismente sterile! Pune-ţi în funcţie legăturile cu poliţia, cu judecătorii!… Şi eu am să-mi mobilizez relaţiile. Senatorii Harding şi Winchell îmi sunt îndatoraţi până în gât. Guvernatorul Smith îmi ciuguleşte din palmă. Până şi Chapman, ilustrul membru al cabinetului, are toate motivele să răspundă cu solicitudine la apelul meu. Nu mai vorbesc ce ceilalţi corifei politici sprijiniţi de mine în alegeri… Le-am pus la dispoziţie nu numai fonduri, ci şi… influenţa mea personală.

„Îmi place eufemismul, Mr. Fletcher.

Eufemism? Ce-i aia? Câteodată limbajul dumitale îmi dă dureri de-cap.

Omul de legi zâmbi palid:

Pot să vă asigur, Mr. Fletcher, că voi face tot ce-mi va sta în putinţă. Dar ca să obţin rezultate palpabile, am nevoie şi de cooperarea dumneavoastră…

Să cooperez? Cum să cooperez?

Este recomandabil să vă daţi temporar la fund.

Nu se poate, amice! Trebuie să-mi câştig existenţa! Nu trăiesc din rente ca oamenii din lumea bună în care te învârteşti dumneata!

Încercaţi atunci să plutiţi între două ape, Mr. Fletcheir! Orice s-ar întâmpla, nu scoateţi capul la suprafaţă! Faceţi-vă uitat! Nu aveţi nevoie de publicitate! Până şi vâlva stârnită în jurul crimelor lui Bob Snyder v-a deservit…

Mi V

Pfff! De ce? Ce legătură ara eu cu Bob Snyder! I-am fost oare complice? Am violat şi ucis fete tinere? Sunt un obsedat sexual?

Toate ziarele au subliniat rolul jucat de dumneavoastră în evadarea lui din închisoarea din México City.

Asta-i bună! Am evadat fiecare pe cont propriu. Evaziunea este una, crimele sexuale – alta.

Este destul că numele dumneavoastră apare alături de al unui ucigaş sadic.

Atunci ce trebuie să fac? Să-mi pun ţărână în cap, ca să-l spăl de păcate? Să reintru în închisorile mexicane, ca să-i ispăşesc crimele?… Să fim serioşi, Mr. Glendale! Comunică şi dumneata presei cum stau realmente lucrurile!…

Avocatul suspină, ridicând din umeri: – Vă povăţuiesc să puneţi surdină şi activităţii dumneavoastră legată de casele de jocuri.

— r – Ce sunt eu vinovat dacă se vorbeşte atâta despre mine? Până şi în jurul imbecilităţii paznicului mexican care mi-a înlesnit evadarea, s-au brodat tot felul de basme…

Ei da! Iată încă un prilej nedorit de a vă lansa numele în presă!

Să-l ia dracu’ şi pe el şi pe Snyder! Ascute-ţi mintea şi scoate-mă din încurcătură! Dacă e nevoie, pune-ţi gheaţă la cap! Are să te ajute la inteligenţă! În fine, ara

sporovăit destul! La revedere!

juristul se înclină indisjius. Fletcher îi rănea sistematic amorul propriu. Părăsi încăperea reflectând scârbit: „Ce mojic! Mârlanul tot – mârlan rămâne, chiar dacă îşi pune frac, monoclu şi pălărie înaltă!” v

Gânditor, Fletcher îşi aruncă privirile asupra feericului peisaj nocturn newyorkez văzut de la ferestrele salonului. Se ridică de pe canapea şi se îndreptă fără grabă spre terasa apartamentului său, situat la cel de ăl 05-lea etaj al hotelului Sunderland Beauclair. Printre siluetele sclipitoare ale zgârie-norilor se desluşeau apele negre ale Hudsonului. În preajma lor îşi etalau mizeria 1 cartierele rău famate din East Side. Acolo pe terenurile virane, pe străzile păcătoase cu case strâmbe, % murdare, I făcuse el, George Fletcher, primii paşi în viaţă. Pe atunci i se învârtea printre haimanale, pungaşi şi prostituate. Astăzi era un personaj cu vază, care mânuia milioane de dolari, dădea ordine unei armate de subalterni, corupea poliţişti şi oameni politici. * – Avea toate motivele să fie mândru de ascensiunëa lui. Chiar dacă i se mai ridicau în drum obstacole, nu-şi făcea mari griji. Va şti până la urmă să le învingă.

Se înapoie în apartament.

Formă la telefon un număr din Las Vegas, Nevada.

— Hello, Tom! Progresează construirea hotelului? Cazinoul în ce stadiu se află? Dacă nu e gata în termen, spune-i arhitectului că-i dau un picior în cur, de îl catapultez peste munţi tocmai în ode an!

*

* * *

Obişnuit cu viaţa molcomă, aşezată, quasi provincială de la Geneva, bancherul Julius Langer se simţea dezorientat în New, York-ul zgomotos, ameţitor, titanic, cu moravuri atât de deosebite de ale europenilor.

Era deprins cu manevrele viclene ale oamenilor de afaceri, cu loviturile sub centură, cu jocurile pline de neprevăzut, care căpătau pentru neiniţiaţi importanţa

oracolelor de la Delfi. Bursa nu reflecta oare cu fidelitate frământările lumii moderne, înregistrând suişuri şi scoborâşuri în funcţie de luptele politice, de crizele economice, de răsturnările sociale, de războaiele endemice?

În cursul activităţii sale, Julius Langer ajunsese să-şi facă o idee jalnică despre corectitudinea relaţiilor umane. Escrocherii, bancrute frauduloase, luări de mită, abuzuri, spionaj economic, furturi de idei, trafic de influenţă, nu făceau decât să ilustreze multiplele faţete ale degenerescentei morale de care suferea acut societatea contemporană. Dacă la acestea se adăugau şi exemplele tot mai numeroase ale dezagregării familiilor, tabloul era aproape complet. Când David Weidenfeld îi răsplătise prietenia şi încrederea răpindu-i soţia, ultimele lui iluzii se spulberaseră. Postura sa oarecum ridicolă de soţ trădat şi părăsit nu era unică. Dar şi mai scandalos era faptul că Weidenfeld îl înşelase şi pe tărâm profesional, făcând un mare împrumut la Banca Langer Frères, pe care nu avea să-l mai restituie niciodată.

Julius sosise la New York animat în parte şi de râvna absurdă de a păşi pe continentul care servea drept refugiu Isoldei şi lui Weidenfeld, de a respira odată cu ea acelaşi aer, de a contempla acelaşi per. Nutrise speranţa. că o va întâlni întâmplător, „că va schimba cu ea, dacă nu câteva cuvinte, cel puţin o privire.

Motivul real al prezenţei sale la New York era însă altul. Trebuia să dirijeze personal o îndrăzneaţă operaţie de Bursă – în concepţia sa – ilogică…

Când Barry Shanon îi propusese să reprezinte interesele unui înalt personaj arab, emirul Ali Yusuf Abdulah, acceptase oferta de comun acord cu fratele său Leon, pentru că afacerea, potrivit planului studiat amănunţit, avea să aducă şi Băncii beneficii uriaşe.

Asemenea oricărui bancher bine informat era la curent cu peripeţiile bătăliei epice dintre „The Bank of America and South Asia” şi grupul Humaidah. Ştia, de

pildă, că financiarul arab reuşise să acopere 47% din acţiunile „B.A.S.A”. Nu înţelegea de ce emirul, până mai ieri aliatul lui Humaidah, îşi schimbase brusc orientarea, avântându-se într-o operaţie ostilă intereselor acestuia.

Înainte de a pleca la New York; avusese o lungă convorbire-la Geneva cu Barry Shannon, care îi ceruse să declanşeze neîntârziat o masivă operaţie de cumpărare a acţiunilor „B.A; S.A”. concurând la sânge grupul Humaidah. În acest scop i se puseseră la dispoziţie fonduri – în mod practic – nelimitate. Emirul Abdulah voia să rămână mai departe în umbră. Beneficiarul declarat avea să fie un pârâi nom, în speţă bancherul Shannon.

Julius îşi petrecuse dimineaţa la Bursă, supraveghind activitatea brokerilor angajaţi de el spre a se război cu oamenii lui Humaidah. Rostul său era să intervină personal dacă lucrurile aveau să se încurce.

La Bursă, Julius se simţea în elementul său. Pentru auzul lui, vociferările, hărmălaia, vuietul valurilor sonore de sub cupola ei, constituia cea mai frumoasă muzică. Vânzoleala de acolo, tensiunea nervoasă a brokerilor şi oberilor, care zbierau dând dispoziţii de cumpărare ori de vânzare, agitându-şi braţele şi degetele în semnale mute – căci glasurile nu se mai puteau distinge în vacarmul general – îl reconforta, asemenea unui stimulent cu efecte miraculoase.

Îl văzuse în trecere şi pe Sabahattin Humaidah, care însă nu-i observase prezenţa. Încercase atunci. senzaţiile unui condottier pe câmpul de luptă. Căci în fond, bancherii nu sunt oare nişte mercenari angajaţi în bătălii financiare care zguduia adeseori lumea mai straşnic decât un război?

După încheierea programului de activitate la Bursă, avusese o lungă. consfătuire cu Barry Shannon, apoi cu Mr. Staunton, preşedintele firmei de brokers, care îi servea interesele, iar la urmă, eu reprezentanţii unor Bănci cu care fraţii Langer păstrau legături strânse.

În sfârşit venirea nopţii pusese capăt unei zile de muncă istovitoare. Julius se înapoiase la hotel, înfometat,

obosit, dornic să se destindă, să-şi refacă forţele pentru bătălia din ziua următoare. Cină frugal, la rôtisserie – îşi menaja silueta – apoi se instală pe un taburet înalt, la bar, şi comandă un whisky.

În vreme ce îşi sorbea pe îndelete băutura, simţi deodată acut povara propriei singurătăţi. Chipul Isoldei, farmecul, frumuseţea, rotunjimile ei senzuale, îi reveniră obsedant în minte.

Ceru încă un whisky. Deodată inima începu să-i bată tare, ca şi toaca unei monastiri ortodoxe. În preajma lui, se aşezase pe un taburet Isolda. Era plasată cu spatele spre el, aşa că nu îi putea vedea obrazul. Îi recunoscu însă curba elegantă a grumazului" contururile umerilor, ale şoldurilor. Femeia întoarse deodată capul spre el şi îi zâmbi cu cochetărie profesională. Nu era Isolda. Julius încercă o mare dezamăgire. Necunoscuta emana însă un magnetism animal puternic. În asemenea întâlniri nu este nevoie de vorbe multe, de tratative laborioase; spre a se ajunge la un acord. Julius îi oferi un cocktail, apoi o pofti în apartamentul său.

Când ajunseră în dormitor o dezbrăca încet, prelungind voluptatea aşteptării. Ca şi Isolda", femeia aceasta fără nume, îi trezi în chip prodigios bărbăţia. Îşi lepădă la rândul său hainele, iar după ce rămaseră – goi, o răsturnă pe pat. Îi acoperi trupul cu sărutări pasionate, de îndrăgostit rostind printre gâfâieli ca o incantaţie:

— Isolda!... Isolda!... Isolda!...

*

* * *

După o noapte bântuită de vise îngrozitoare, Sabahattin Humaidah se trezi din somn năuc. Ferestrele dormitorului erau acoperite de un strat de ceaţă albă, pufoasă, care obtura vederea, izolându-l de restul lumii.

Avea senzaţia ciudată că se afla într-o colivie confortabilă, aurită, dar cu ieşirile blocate/ Indispus, trecu în baie şi se vâri sub un duş rece, care-l făcu să se scuture înfiorat de parcă l-ar fi străbătut un curent electric.

De. câteva zile – îl chinuiau gânduri negre. Mergerul lansat în condiţii hată de favorabile încât permitea cele mai optimiste pronosticuri, nu mai înregistrase, niciun progres de două, săptămâni; încoace. Reuşise să dobândească, fără mari eforturi, aproximativ 44% din acţiunile „B.A.S.A. S dar după acest succes iniţial, ritmul achiziţiilor se încetinise considerabil. Când atinsese pragul celor 4790, intervenise un adevărat stopa j. Repeta – la proporţii reduse – trista experienţă a lui Napoleon, care! după ce îngenunchease Europa, graţie unui neîntreruptşir de succese militare, se împotmolise în campania din Rusia.

Când deschisese operaţia de înghiţire a lui „Bank of America and South Asia”, ştiuse că se expunea unor riscuri serioase. Îşi pregătise însă lovitura cu-atâta-minuţiozitate, încât posibilitatea unui eşec părea exclusă.

Angajase în bătălie 10 miliarde de dolari, echivalentul a 17.3” de milioane de acţiuni. Un neiniţiat în tainele jocului de Bursă, ar fi apreciat că acestea reprezentau o valoare certă, chiar dacă mergerul eşua. Realitatea nu era atât de simplă. Spre a şi le procura, Sabahattin oferise un preţ superior cotei oficiale, căci numai în acest chip put ea determina pe deţinătorii de acţiuni „B.A.S.A”. să i le vândă. Or diferenţa dintre valoarea acţiunilor în Bursă şi cota. lor sporită artificial, se ridica la aproximativi miliarde de dolari. Dacă va renunţa la merger, acţiunile vor reveni la valoarea lor iniţială, iar diferenţa se va pierde. Pentru Sabahattin ar fi un dezastru, oare i-ar spulbera nu numai întreaga avere, dar şi mare parte din capitalurile încredinţate lui spre fructificare de către potentaţii aţabi.

Impasul în care intrase, se datora supralicitării lansate de Banca „Langer Frères”, care acţiona în numele unui client, sau al unui grup de clienţi, încă necunoscuţi. El, Sabahattin, ar putea prelungi bătălia, arundnd în luptă încă un miliard. Se punea însă o întrebare. Susţinătorii lui vor accepta riscul?

Exista o ipoteză, la care reflectase în ultimele zile. Nu

cumva necunoscutul reprezenta de fraţii Langer, era w arab dornic să culeagă laurii victoriei mergef-ului, scoţându-l pe el, Sabahattin, în factor comun? Dacă vă adăuga la cele 47% de acţiuni acaparate de grupul Humaidah, suplimentul de acţiuni achiziţionate de el, va asigura succesul deplin al arabilor, atribuindu-şi meritele loviturii. Cu alte cuvinte, se va vedea înlăturat de un om din propria lui tabără. Spre a-şi apăra poziţiile, el, Sabahattin, ar trebui să solicite un mare împrumut. Cine i-ar acorda însă miliardul suplimentar de oare avea nevoie? …

Măcinat de griji, de incertitudini, de o neîncredere crescândă în propriul său destin, hotărî să meargă la Bursă, spre a se documenta la faţa locului.

Îmbrăcă un costum bleumarin, sobru. Îşi făcea tocmai nodul de la cravată, când o pală de vânt se stârni sfâşiind perdelele de vată care acoperiseră până atunci ferestrele. Zgârie-norii din jur apărură profilându-se ţanţoşi pe zdrenţele de negură. În dreptul terasei lui se contura văzută din spate o imensă literă S, parte integrantă din firma hotelului Sunderland Beauclair, montată la verticală pe faţada cu optzeci de etaje. Într-o vreme – pe atunci se crezuse stăpânul lumii, graţie miliardelor manevrate de el – Sabahattin intenţionase să achiziţioneze hotelul, dar nu ajunsese la un acord cu ducele de Northland care îi ceruse un preţ inabordabil. Acum, încheierea unei asemenea tranzacţii ar fi fost de meconceput.

Mustafa se ivi, anunţând vizita lordului Grantley. Nobilul britanic îşi făcu apariţia, purtându-şi costumul gri la două rânduri, cu o supremă eleganţă pe care el, Sabahattin în ciuda banilor săi, nu reuşise să şi-o însuşească.

— Îmi. permiteţi, Sir, să vă expun programul de astăzi!

Poftește!

La 10 a.m. vizită la magazinul de bijuterii „Cartier” în

vederea achiziţionării unui dar pentru emirul Abdulah. La 11 a.m. Întâlnire cu Mr. Carlos Alvarez delegatul Venezuelei la UNESCO. La 1.30 p.m. interviu acordat lui „Wall Street Journal”. La 3.00 p.m. cina în compania ambasadorului Arabiei Saudite…

Sabahattin fu ispitit să decomandeze totul, dar se abţinu. Această măsură ar da naştere la felurite comentarii. Viaţa-sa trebuia să-şi urmeze cursul ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

În vreme ce lordul Grantley continua să-şi depene lista, consilierul Saleh Albassam se ivi plin de voie bună.

Vă doresc o zi plină de soare şi de noroc, Siadet!

— În dimineaţă aceasta facem o schimbare în program, spuse Sabahattin. Începem cu o raită la Bursă. Decalăm cu o jumătate de oră vizita la „Cartier”. Mă însoţeşti şi dumneata, lord Grantley!

Bancherul arab părăsi apartamentul urmat de consilier, de nobilul britanic şi de Mustafa. În marele hol de la parter fu salutat cu ploconeli de către personalul hotelului.

Când să iasă prin porţile culisante de sticlă, George Fletcher îi tăie grăbit drumul, venind dinspre recepţie.

Pardon! rosti cu ton brusc, luând-o înaintea bancherului arab.

Fără să se formalizeze, Sabahattin îi făcu loc ieşind în urma lui.

Se îndreptă spre Rolls Royce-uţ care-l aştepta la peron. Ajunsese cam la doi metri de automobilul negru cu alămuri strălucitoare, când în calea lui se iţi insul cu chip insignifiant şi haine cenuşii.

— De data aceasta trebuie să-mi daţi ascultare, Mister! Suntem în ceasul al 12-lea şi…

În aceeaşi clipă se auziră câteva detunături.

George Fletcher, care se afla în preajma arabului se ţaruncă instinctiv la pământ… – …

Sabahattin simţi în piept o lovitură ca de pumn, ur J „mată curând de o durere fulgerătoare. Vru să ridice

braţul într-un inutil. gest de apărare, ochii i se Împăienjeniră, o slăbiciune irezistibilă îi muie picioarele. Se prăbuşi în braţele tipului cu mutră insignifiantă şi haine cenuşii; rămânând, inert, sub privirile consternate ale însoţitorilor săi, ale pasagerilor şi ale trecătorilor aflaţi în acea clipă pe trotuar…

…Pablo trăsese câteva focuri, ştând pe jumătate ascuns după unul din stâlpii de marmură ce susţineau copertina, de deasupra intrării hotelului.

— Profitând de panica generalărâşi vârî pistolul în buzunar, şi mai înainte ca vre. J unul dintre martori să-şi fi. revenit, se amestecă. În mulţimea de pe stradă. Puţinăt lume observase agresiunea…

George Fletiher se ridică de jos şi îşi şterse praful de pe haine.

— Ce ghinion! exclamă. Mi-am murdărit costumul cel nou! Să ne înapoiem la hotel! vorbi „gorilei” care-l însoţea. Trebuie să mă schimb!

Câteva ore mai târziu, ziarele de seară publicau vestaa atentatului săvârşit asupra bancherului Sabahattin Humaidah, unul dintre magnaţii marei finanţe internaţionale. Majoritatea corespondenţilor de presă apreciau că agresiunea ar fi fost opera unei organizaţii extremiste palestiniene…

*

* * *

Sirena atelierului de reparat automobile sună scurt, de trei ori, vestind îţtcetarea lucrului.

Lester Jones, se uită automat la ceas, apoi cu gesturi molcome îşi scoase mânecuţele de şaten negru şi le vârî în sertar. Închise registrele contabile, aflate pe masa lui de lucru, şi le încuie în seif. Fără să se grăbească, se spălă conştiincios pe mâini în lavaboul din colţul camerei, apoi îşi netezi cu migală părul, îşi înnodă cravata şi îşi îmbrăcă haina curată şi călcată de parcă atunci ar fi fost cumpărată din prăvălie.

Îşi aşeză pălăria pe cap şi părăsi biroul. Se uită la

cerul alb ca plumbul topit, la pelicula fină de nisip adus de vânt şi împrăştiat pe asfaltul curţii, şi după ce schimbă câteva saluturi cu lucrătorii care plecau spre casele lor, ieşi pe stradă. Dincolo de clădirile de lemn joase orânduite de-a lungul trotuarelor înfierbântate de arşiţă, se zăreau colinele calcaroase, aride, ce înconjurau asemenea unor metereze naturale localitatea Silver Creek.

Lester Jones intră în primul drug store – unde îşi consuma regulat prânzul – şi se căţără ca de obicei pe un taburet înalt, sprijinindu-se cu coatele de zincul tejghelei. Patronul, un italian cu păr negru creţ, amestecat cu meşe albe, „îşi supse o măsea cariată, şi fără să mai aştepte comanda clientului – foarte unilateral în gusturi – îi pregăti trei ochiuri, o porţie de cârnaţi şi o salată verde.

Pe taburetele libere se mai aşezară şi alţi clienţi obişnuiţi ai localului.

Lester Jones privea concentrat în gol, prefirându-şi gândurile.

Ned Grabowski, vânzător la „Magazinul General" din colţul străzii, ceru un „American stew" – specialitatea casei – pe care-l presără din belşug cu piper. Când patronul servi lui Lester ochiurile, Ned le privi cu repulsie:

Nu te-ai mai săturat de ouă, Lester? Mi se face greaţă numai văzându-te cum le înfuleci zi de zi!

Lester îi zâmbi cu blândeţe:

Mă rezervpentru mâncăruri mai complicate, când am să mă duc în vacanţă, la Paris. Am să-mi scot atunci din bancă jumătatea de milion, /. Şi am să petrec regeşte…1 Ştii, mă bate gândul să-mi cumpăr un Rolls-Royce! Sau mai degrabă un avion Cessna de patru locuri! Şi un video casetofon mi-ar prinde bine. Aş înregistra toate cursele de „automobile de formula unu…

Nu-ţi cumperi şi o barcă cu motor?

Ochii lui Lester se luminară:

— Bună idee! N-ar-strica şi o barcă cu motor! Dar nimic nu pot face până nu-mi scot din Bancă jumătatea de milion!

Şi Ned, şi patronul drug-store-ului şi ceilalţi clienţi ai localului, ştiau că Lester nu avea să-şi valorifice niciodată cecul găsit în pardesiul crem, fiindcă adevăratul beneficiar, un oarecare bancher Harold Preston, fusese identificat şi ulterior vârât până în gât într-un scandal care zguduise Wall Streetul.

Despre Edith mai ai vreo veste? îl întrebă iarăşi Ned.

Lester făcu o mutră tâmpă, apoi replică trist:

Nicio veste! Chiar niciuna! Cred că acum Edith se învârteşte pe Coasta de Azur. Eh, am s-o găsesc eu când am să mă duc la Paris, în vacanţa de vară... Dar mai ştii? Parisul e mare... mare... mare...

Mâncă grăbit ochiurile, cârnaţii. salata, apoi se uită la ceas:

— Mă întorc la atelier! în după amiaza asta repar motorul unui Lamborghini! Mă pregătesc intens pentru cursele de formula I de la Le Mans!... Nu poţi fi şofer bun, dacă nu eşti şi mecanic bun!

Achită consumaţia, coborî de pe taburet, şi după ce salută pe toată lumea ducând degetul la bordul pălăriei, se îndreptă preocupat spre uşă. Se opri în prag, lovit, parcă de o idee, şi întoarse capul spre oamenii aliniaţi de-a lungul tejghelei, ca păsările pe o cracă.

M-am hotărât! După ce-mi scot jumătatea de milion, mă duc şi la Londra! Am să mă plimb cu Edith prin faţa palatului regal!

Mai întâi s-o găseşti pe Edith! îi strigă patronul.

Cum să n-o găsesc? Află că am s-o găsesc... Da, da, am s-o găsesc... Să ştii că am s-o găsesc. –... E destul să ajung la Paris.

Salută din nou şi părăsi drug-store-vi.

Păcat de – bietul Lester! zise patronul.

Poate că într-o zi are să-şi revină în minţi, spuse Ned. Şi nu e deloc prost! Se descurcă bine la contabilitate! D-aia îl şi ţin în serviciu!... Săracul Lester! Numai la Paris îi e gândul! Ce-ar fi să mă duc şi eu într-o zi pe acolo?

*

* * *

27 XI 1979
Vintilă Corbul Eugen Mircea Burada
Editura Universul Familiei Str. D! r. Staicovici nr. 8 Bucureşti Tel:.638.33.00 Fax: 637.69.00 Administrator Unic: Marga Popa Director Executiv: Octavian Popa Director Comercial: Mihaela Tudor
Redactor Şef: Gheorghe Buzatu Redactor: Camelia Florentina Popa Referent literar: Adrian Tudor
Tiparul executat la: Imprimeria „ARDEALUL” Cluj B-dul 22 Decembrie nr. 146 C-da 17.

* * *

Philip Aylon se ridică anevoie din fotoliul său de invalid, şi sprijinindu-se. În cârje se îndreptă spre fereastră. Fiecare pas îi provoca dureri violente la încheieturi, mai ales la genunchi. Dacă ar fi renunţat să mai umble ar fi evitat suferinţele acestea uneori insuportabile. Dar

* * *